EDITURA

JUDITH McNAUGHT

New York Times
APROAPE DE CER,
PERICULOASĂ
DRAGOSTEA MEA

APROAPE DE CER

Romantic, plin de pasiune și tandrețe...

B E S T S E L L E R

„Una dintre cele mai puternice voci în domeniul romanelor de dragoste... care, cu o inteligență inegalabilă se joacă cu toată gama de emoții și atinge toate inimile...“
Romantic Times

„Judith McNaught te face să rîzi și să plîngi sau să te îndrăgostești din nou. “

New York Times

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

Lei 22,00

Judith McNaught

Aproape de cer

Capitolul 1

Cincisprezece servitori îmbrăcați în jiletcile tradiționale, albastru cu argintiu, ale lordului Cameron, plecară de la Havenhurst în zorii zilei. Cu toții aveau la ei mesaje identice, urgente, pe care unchiul lui lady Elizabeth, domnul Julius Cameron, le-a poruncit să le ducă la cincisprezece adrese din întreaga Anglie.

Destinatarii acestor mesaje nu aveau decît un singur lucru în comun. La un moment dat cu toții ceruseră mîna lui lady Elizabeth.

Toți cei cincisprezece domni s-au arătat extrem de șocați după ce au citit mesajul. Unii s-au arătat nedumeriți, alții batjocoriți, iar cîțiva răzbunați și satisfăcuți. Doisprezece dintre ei au scris imediat un răspuns prin care refuzau oferta scandaloasă a lui Julius Cameron, după care au plecat grăbiți în căutarea unor prieteni cu care să poată bîrfi în voie.

Trei dintre aceștia au reacționat însă diferit.

Lordul John Marchman tocmai se întorsese de la o partidă de vînătoare, sportul lui preferat, cînd sosi și servitorul de la Havenhurst, iar majordomul i-a înmînat mesajul.

– Să fiu eu al naibii, murmură în timp ce citea.

În mesaj se spunea că domnul Julius Cameron dorea să-şi vadă nepoata, pe lady Elizabeth Cameron, căsătorită aşa cum se cuvenea, cu un soţ potrivit. În acest sens, domnul Cameron spunea că era gata să reconsidere oferta lui John, ce fusese respinsă, pentru mîna lui lady Elizabeth.

Conştient de faptul că se scursese mai bine de un an şi jumătate de cînd cei doi nu se mai văzuseră, Julius Cameron se oferea s-o trimită pe nepoata sa, însoţită de doamna de companie, să petreacă un timp cu John, astfel încît să aibă ocazia de a „se cunoşate mai bine".

Fără a-i vine a crede ceea ce tocmai citise, lordul Marchman începu să se plimbe prin cameră, recitind epistola de alte două ori.

– Să fiu eu al naibii, rosti din nou.

Îşi trecu mîna prin păr şi aruncă o privire la trofeele de pe peretele din faţa lui, capetele animalelor pe care le vînase în Europa şi peste Ocean.

Capul de elan părea să-l privească cu ochii lui orbi, în timp ce, alături, capul de bour părea să rînjească. Lordul întinse mîna şi mîngîie absent capul de elan, amintindu-şi cu plăcere ziua splendidă în care-l vînase.

În faţa ochilor îi dansa încîntătoarea imagine a lui Elizabeth Cameron.

Ce chip drăgălaş avea, mai ales cu ochii aceia mari şi verzi, pielea de alabastru şi buzele dulci.

Cu un an şi jumătate în urmă, cînd o întîlnise, i se păruse că era cea mai frumoasă fată pe care o văzuse vreodată.

După ce se întîlniseră de două ori, fusese aşa de vrăjit de fetişcana de şaptesprezece ani ce se purta cu naturaleţe şi eleganţă, încît se dusese la

fratole ei şi-l ceruse mîna, doar ca să fie respins cu răceală.

Era clar că unchiul lui Elizabeth, care devenise tutorele ei, îl judeca pe John după cu totul alte standarde.

Poate chiar lady Elizabeth se ascundea în spatele acelei decizii. Era foarte posibil ca acele două întîlniri s-o fi afectat-o şi pe ea la fel de profund ca pe el. John se apropie de celălalt perete, unde erau înşiruite mai multe soiuri de undiţeşi-şi alese cu grijă una.

În mod sigur păstrăvul avea să muşte în după-amiaza aceea, îşi zise, amintindu-şi de lady Elizabeth din nou, mai ales de părul bogat, de culoarea mierii.

Cînd o văzuse, părul îi lucise în soarele amiezei, amintindu-l de solzii lucitori ai unui păstrăv care despica undele apei.

Analogia i se părea atît de perfectă şi de poetică, încît lordul Marchman se opri deodată locului, vrăjit de propriile cuvinte.

Se decise să-i facă lui Elizabeth acest compliment atunci cînd avea s-o vadă peste o lună, după ce va accepta oferta unchiului ei.

Sir Francis Belhaven, cel de-al paisprezecelea destinatar al mesajului lui Julius Cameron, îl citi chiar în dormitor, pe cînd era încă îmbrăcat în cămaşa de noapte de satin, iar amanta îl aştepta goală în pat.

– Francis, scumpule, toarse ea ca o pisică, rîcîind cearceafurile de satin cu unghiile ei lungi, ce poate fi atît de important în mesajul ăla, de ai înţepenit acolo în loc să fii cu mine în pat?

Francis își ridică privirea și se încruntă văzîndu-i unghiile lungi zgîriindu-i așternuturile.

– Lasă cearceaful în pace, dulceață, îi zise neatent. Costă 30 de lire bucata.

– Dacă ai ține la mine, îl contră ea, căutînd să nu pară că se plîngea, nu te-ai mai gîndi cît costă. Francis Belhaven era așa de strîns la pungă, încît Eloise se întreba uneori dacă, în cazul în care ar fi devenit soția lui, ar fi putut obține mai mult de o rochie sau două pe an.

– Iar tu dacă ai ține la mine, îi răspunse el încet, ai fi mai atentă cu banii mei.

La patruzeci și cinci de ani, Francis Belhaven nu fusese căsătorit niciodată, deși compania feminină nu-i lipsise deloc. Îi plăceau enorm femeile, trupurile lor, fețele...

Din păcate acum avea nevoie de un moștenitor legitim, iar pentru asta trebuia să-și găsească o nevastă.

În timpul ultimului an se gîndise foarte serios la pretențiile destul de neobișnuite pe care avea să i le prezinte doamnei norocoase pe care în cele din urmă o va alege.

Voia o soție tînără, frumoasă, care să aibă destui bani din zestrea ei, astfel încît să nu dea iama în averea lui.

Ridicîndu-și privirea din mesajul lui Julius spre sînii voluptuoși ai lui Eloise, adăugă în minte o altă pretenție pentru viitoarea lui soție.

Aceasta trebuia să-l înțeleagă apetitul sexual și nevoia de varietate în meniul sexual. Nu se făcea s-o vadă îmbufnată mereu numai pentru că trecea de la o aventură sordidă la alta.

La cei patruzeci și cinci de ani ai săi, nu în-

intiona să ia o femeiușcă cu tot felul de precepte morale despre fidelitate.

Deodată o văzu pe Elizabeth Cameron. Ce frumusețe izbitoare fusese cu doi ani în urmă, cînd îi ceruse mîna.

Cu sîni copți, talie îngustă și cu un chip de... neuitat. Cu o zestre... adecvată. De atunci auzise bîrfe care spuneau că rămăsese săracă lipită după dispariția misterioasă a fratelui ei, dar unchiul ei arăta foarte clar în mesaj că avea încă o avere considerabilă, ceea ce însemna numai că zvonurile fuseseră false, ca întotdeauna.

– Francis!

Sir Francis se apropie de pat, se așeză pe marginea lui și, punînd neatent o mînă pe șoldul femeii, se întinse să tragă de cordonul soneriei cu cealaltă.

– O clipă, scumpa mea, îi zise, atunci cînd un servitor dădu buzna în dormitor. Francis îi întinse misiva și-i porunci: Spune-i secretarului să trimită un răspuns afirmativ.

Ultima invitație a fost trimisă de la casa londoneză a lui Ian Thorton spre Montmayne, proprietatea sa de la țară, unde fu așezată pe birou alături de muntele de corespondență care aștepta să fie deschis.

Ian deschise misiva lui Julius Cameron în timp ce tocmai se afla în mijlocul unei dictări rapide noului său secretar.

Nu-i trebui la fel de multă vreme ca lordului John Marchman sau lui sir Francis Belhaven ca să ia o decizie.

Privi mesajul cu neîncredere, în timp ce secretarul său, Peters, care era angajat la el de numai o

jumătate de lună, murmura o rugăciune de mulțumire pentru acea pauză, continuînd să scrie mai departe ca să completeze și ultima frază pe care i-o dictase patronul.

– Asta, rosti Ian foarte calm, mi-a fost trimisă din greșeală sau ca o glumă. În orice caz, este de un prost gust fenomenal. Și-o aminti deodată pe Elizabeth Cameron, o fetișcană vicleană, cu un corp și un chip care-l scoseseră din minți. Cînd o cunoscuse el, ea era pe cale să se mărite cu un viconte. Era clar că nu se mai măritase cu el, probabil că-l dăduse papucii pentru altcineva cu un statut și o avere mai mari. Nobilimea englezească, după cum bine o știa, încheia căsătorii numai pentru prestigiu sau bani, căutînd apoi în altă parte împlinirea sexuală. Era evident că rudele lui Elizabeth Cameron o scoseseră practic la mezat. Dacă era așa, era clar că de-abia așteptau să scape de ea, dacă erau gata să uite de titlu de dragul banilor lui... Însă acest lucru părea atît de improbabil, încît Ian alungă gîndul. Era clar că misiva era o farsă, făcută de cineva care auzise bîrfa de la petrecerea la care o cunoscuse și se gîndise că avea să considere biletul amuzant.

Alungînd farsa și pe Elizabeth Cameron din minte, Ian privi spre secretarul hărțuit care continua să scrie de zor.

– La scrisoarea asta nu e nevoie de nici un răspuns, îi zise. Aruncă misiva peste birou spre secretar, însă aceasta alunecă pe suprafața lustruită și căzu pe podea. Peter încercă în zadar s-o prindă și, aplecîndu-se într-o parte, tot restul corespondenței, laolaltă cu carnețelul de pe genunchi, se împrăștie pe covor.

– Îmi... îmi pare rău, domnule, se bîlbîi, repezindu-se să adune hîrtiile de pe jos. Îmi pare extrem de rău, domnule Thorton, adăugă, strîngînd agitat invitațiile, scrisorile și contractele și aruncîndu-le pe birou.

Patronul însă nu părea să-l fi auzit.

Deja dădea alte instrucțiuni și arunca plicurile în direcția lui.

– Refuză primele trei, acceptă pe a patra, refuză a cincea. Să trimiți condoleanțele mele pentru asta. Iar aici, explică frumos că voi fi în Scoția și trimite o invitație și îndrumările potrivite pînă la cabană.

Strîngînd hîrtiile la piept, Peters își ridică fruntea deasupra biroului.

– Da, domnule Thorton! răspunse, căutînd să pară încrezător. Dar era tare greu să se arate plin de încredere cînd stătea încă în genunchi și habar nu avea la ce scrisori se referise patronul..

Ian Thorton petrecu restul după-amiezei lucrînd cu Peters, chinuindu-l cu pretențiile sale

Seara și-o petrecu cu lordul Melbourne, viitorul său socru, discutînd despre contractul de zestre care trebuia încheiat între fiica acestuia și el însuși.

Peters petrecu o parte a serii încercînd să afle de la valet care invitații le-ar fi acceptat patronul său și pe care le-ar fi refuzat.

Capitolul 2

Cu ajutorul servitorului, care, în unele ocazii o făcea și pe grăjdarul (tot mai des în ultima vreme), lady Elizabeth Cameron, contesă de Havenhurst, sări de pe iapa bătrînă.

– Mulțumesc, Charles, rosti cu grație, zîmbindu-i afectuos bătrînului servitor.

În clipa aceea, tînăra contesă nu semăna deloc cu imaginea convențională a unei nobile sau a unei doamne la modă.

Părul lung și blond îi era acoperit de un șal albastru legat la ceafă, rochia îi era simplă, fără nici cea mai mică podoabă și în mod evident demodată, iar pe braț purta un coș de răchită în care se aflau cumpărăturile luate din sat.

Dar nici hainele simple, iapa bătrînă sau coșul de pe braț nu o puteau face pe Elizabeth să pară „comună".

Pe sub șal părul îi strălucea lăsat să cadă pe spate în valuri unduloase, încadrînd un chip de o frumusețe neștirbită.

Pomeții înalți erau frumos modelați, pielea albă îi strălucea de sănătate, iar buzele îi erau generoase și arătau blîndețea.

Însă ceea ce izbea din prima clipă erau ochii. Așezați sub sprîncenele delicat arcuite, înconjurați de gene dese și lungi, ochii ei erau de un verde uluitor.

Nu verde amestecat cu căprui sau de o nuanță deschisă, translucidă, ci un verde ca de iarbă.

Avea niște ochi minunat de expresivi, care străluceau precum smaraldele atunci cînd era fericită sau se întunecau cînd cădea pe gînduri.

Servitorul privi cu speranță spre conținutul coșului, la cumpărăturile împachetate în hîrtie, dar Elizabeth scutură din cap cu un zîmbet de scuză.

– Nu am luat nici un fel de tarte, Charles. Erau mult prea scumpe, iar domnul Jenkins n-a fost deloc rezonabil. I-am spus că sînt gata să cumpăr o

duzină întreagă, dar el n-a vrut să reducă nici măcar un penny din preţ, drept pentru care am refuzat să mai cumpăr vreuna. Din principiu. Ştii, îi zise chicotind, săptămîna trecută, cînd m-a văzut venind, s-a ascuns pe după sacii de făină!

E un laş! răspunse Charles zîmbind, pentru că toţi negustorii cunoşteau că Elizabeth Cameron ştia cum să tragă de un şiling şi că atunci cînd venea vorba de tocmeală – iar ea se tocmea întotdeauna – ei ieşeau rareori învingători. Cea mai bună calitate a ei era inteligenţa, nu frumuseţea, mai ales în astfel de tranzacţii, pentru că, nu numai că era în stare să facă adunări şi înmulţiri complicate în minte, dar era şi minunat de rezonabilă şi atît de inventivă, atunci cînd aducea argumente în favoarea ei, încît oponenţilor li se făcea lehamite de ceartă, ori erau prea zăpăciţi ca să o mai contrazică.

Grija ei pentru bani nu se oprea la cumpărături şi la tocmelile cu negustorii. La Havenhurst nu era ceva ce nu putea fi economisit, iar metodele ei dădeau în continuare roade.

La numai nouăsprezece ani, purtînd pe umeri povara căminului ei ancestral şi cei optsprezece servitori rămaşi din efectivul de nouăzeci, reuşea să se descurce cu ajutorul financiar limitat pe care i-l oferea morocănosul ei unchi, făcînd imposibilul, adică ţinea deoparte creditorii şi îşi hrănea şi îmbrăca puţinii angajaţi rămaşi.

Singurul „lux" pe care şi-l permisese Elizabeth era domnişoara Lucinda Throckmorton-Jones, care fusese doica ei şi care acum devenise doamnă de companie cu un salariu sever redus. Deşi Elizabeth se simţea perfect capabilă să trăiască şi singură la

Havenhurst, știa că, dacă ar fi făcut și acest ultim pas, ce-i mai rămăsese din reputație avea să dispară cu totul.

Elizabeth dădu coșul bătrînului servitor și rosti veselă:

– În locul tartelor am cumpărat căpșuni. Domnul Thergood este mult mai rezonabil decît domnul Jenkins. A fost de acord cu mine că, atunci cînd o persoană cumpără o cantitate mai mare dintr-un produs, este absolut rezonabil să plătească un preț mai mic pe bucată.

Charles se scărpină în cap sincer nedumerit, dar încercă să arate că pricepea perfect.

– Desigur, încuviință el, îndepărtîndu-se și trăgînd și calul de căpăstru. Orice prost poate să priceapă atîta lucru.

– Asta e și părerea mea, răspunse ea, înainte să se întoarcă și să urce în fugă treptele din fața casei, cu gîndul să mai treacă o dată în revistă registrele de cheltuieli. Bentner, valetul cel bătrîn, deschise ușa larg, cu chipul animat de surescitare.

– Aveți un musafir, domnișoară Elizabeth! o anunță cu demnitate.

De mai bine de un an și jumătate nu mai venise nici un vizitator la Havenhurst, așa că Elizabeth se simți cuprinsă de exaltare și nedumerire.

Nu putea fi vorba de vreun creditor, pentru că Elizabeth îi plătise pe toți, vînzînd tot ce fusese mai de preț prin casă.

– Cine e? întrebă intrînd în hol și dînd să-și scoată șalul de pe cap.

Chipul lui Bentner se lumină de un zîmbet de plăcere.

– Este chiar Alexandra Lawrence! Mă rog.

Townsende, se corectă imediat după aceea, amintindu-şi că musafira lor se căsătorise.

Elizabeth rămase locului o clipă din cauza uimirii, după care se întoarse şi o rupse la fugă spre salon, trăgînd în acelaşi timp de şalul de pe cap.

Se opri în pragul uşii, cu şalul atîrnînd în mînă, privind cu nesaţ spre bruneta tînără şi frumoasă care se afla în mijlocul salonului, înbrăcată cu un costum roşu de călătorie extrem de elegant.

Cînd bruneta se întoarse, cele două fete se priviră şi îşi zîmbiră cu plăcere. Glasul lui Elizabeth era încărcat de neîncredere şi încîntare pură atunci cînd rosti aproape în şoaptă:

– Alex? Chiar tu eşti?

Bruneta încuviinţă din cap şi zîmbetul de pe buze deveni mai larg.

Rămaseră amîndouă nemişcate, nesigure, observînd schimbările petrecute într-un an şi jumătate, fiecare întrebîndu-se dacă acestea erau profunde sau doar superficiale.

În camera tăcută, legăturile prieteniei din copilărie şi ale afecţiunii lor de lungă durată se strînseră deodată şi le îndemnară să se apropie una de alta, să se strîngă în braţe şi să rîdă de bucurie.

– Uf, Alex, arăţi superb! Mi-a fost aşa de dor de tine! rîse Elizabeth, strîngînd-o iar în braţe. Pentru societate, „Alex" era Alexandra, ducesă de Hawthorne, dar pentru Elizabeth era doar „Alex", cea mai veche şi cea mai bună prietenă, ce fusese plecată într-o călătorie de nuntă prelungită şi probabil că încă nu auzise în ce încurcătură intrase.

Obligînd-o să se aşeze pe canapea, Elizabeth o bombardă cu mai multe întrebări rostite pe nerăsuflate:

– Cînd te-ai întors din călătoria de nuntă? Eşti fericită? Ce vînt te-a adus pe aici? Cît crezi că poţi să stai?

– Şi mie mi-a fost dor de tine, răspunse Alex chicotind veselă şi apucîndu-se să răspundă pe rînd la întrebările lui Elizabeth. Ne-am întors în urmă cu trei săptămîni. Sînt minunat de fericită. Am venit ca să te văd pe tine, desigur şi pot să stau cîteva zile dacă nu te deranjez.

– Sigur că vreau să stai şi nu mă deranjezi absolut deloc! răspunse Elizabeth veselă. Nu am planificat absolut nimic, cu excepţia zilei de azi, cînd vine să mă vadă unchiul meu. De fapt programul social al lui Elizabeth era absolut gol pe următoarele douăsprezece luni, iar vizitele ocazionale ale unchiului ei erau încă şi mai rele decît faptul că nu avea nimic programat. Dar în clipa aceea nimic nu mai conta. Elizabeth era atît de fericită s-o vadă pe vechea ei prietenă, încît nu se putea abţine să nu zîmbească toată vremea.

Aşa cum procedaseră şi cînd fuseseră mai mici, cele două tinere îşi scoaseră pantofii şi-şi strînseră picioarele sub ele pe canapeaua largă şi moale, discutînd cu plăcere ore în şir, unite de amintirile copilăriei.

– Mai ţii minte, rosti Elizabeth cîteva ceasuri mai tîrziu, turnirurile acelea minunate pe care le organizam de cîte ori exista vreo zi de naştere în familia lui Mary Ellen?

– N-o să le uit niciodată, rîse Alex încîntată.

– Mă băteai de fiecare dată cînd ne luptam cu suliţele, rosti Elizabeth.

– Da, dar tu ai cîştigat toate concursurile de tras la ţintă. Cel puţin pînă cînd părinţii tăi au descoperit

şi au decis că erai prea mare şi prea rafinată ca să mai participi alături de noi. Să ştii că ne-ai lipsit, rosti Alex serioasă.

– Nu aşa de mult pe cît v-am dus eu dorul. Întotdeauna ştiam zilele în care aveau loc turnirurile şi începeam să mă plimb pe aici posomorîtă, imaginîndu-mi ce bine vă distrați. După aceea eu şi cu Robert am decis să începem propriile noastre turniruri şi i-am pus pe toți servitorii să participe, adăugă, rîzînd amintindu-şi de zilele acelea de demult.

După o clipă zîmbetul lui Alex păli.

– Dar unde este Robert? Nu ai adus deloc vorba de el.

– El... Elizabeth ezită o clipă, ştiind că nu putea discuta despre dispariția fratelui ei, fără să dezvăluie după aceea şi tot ce urmase. Pe de altă parte însă, sclipirea tristă din ochii Alexandrei o făcea să se întrebe dacă nu cumva aceasta auzise deja întreaga poveste. Adoptă un ton calm, ca de afaceri. Robert a dispărut în urmă cu un an şi jumătate. Cred că dispariția lui ar putea fi cumva legată de... în fine, de datorii. Mai bine să nu discutăm despre asta, adăugă repede.

– Foarte bine, se învoi Alex, cu un zîmbet artificial. Şi despre ce altceva ai vrea să vorbim?

– Despre tine, răspunse Elizabeth pe loc.

Alex era ceva mai mare decît Elizabeth şi timpul zbură cît îi povesti despre bărbatul cu care se măritase şi pe care îl adora.

Elizabeth ascultă atentă toate povestirile despre locurile fantastice din lume în care o dusese el în călătoria de nuntă.

– Mai spune-mi cîte ceva despre Londra, îi ceru Elizabeth, cînd Alex nu mai avu ce să-i povestească

despre orașele din străinătate pe care le vizitase.

– Ce anume ai vrea să știi? o întrebă foarte serioasă.

Elizabeth se lăsă pe spătarul canapelei, gata să dea glas întrebărilor care o frămîntau, dar mîndria o împidică să le mai pună.

– Păi, nimic anume, minți ea. Aș vrea să știu dacă prietenii mă ridiculizează sau mă condamnă, sau și mai rău, dacă le e milă de mine, își zise în gînd. Vreau să știu dacă e ceva de domeniul public faptul că acum sînt săracă lipită. Și mai mult decît orice aș vrea să știu de ce nici unul dintre ei nu s-a obosit să vină să mă viziteze sau măcar să-mi trimită vreo scrisoare.

Cu un an și jumătate în urmă, cînd își făcuse debutul, avusese parte de un succes fulgerător și nenumărați bărbați îi ceruseră mîna. Acum, la nouăsprezece ani, devenise o paria a aceleași societăți care încercase s-o imite, o lăudase și o răsfățase.

Elizabeth îi încălcase regulile și astfel devenise ținta unui scandal care se întinsese precum focul. Elizabeth o privi neliniștită pe Alexandra, întrebîndu-se dacă societatea cunoștea toată povestea sau numai scandalul, dacă încă se mai vorbea de el sau fusese pur și simplu uitat.

Alex plecase în călătoria ei prelungită chiar înainte de izbucnirea acestuia, așa că se întrebă dacă prietena ei auzise ceva de cînd se întorsese.

Întrebări nenumărate îi răsăreau în minte precum ciupercile după ploaie, dar nu îndrăznea să le exprime din două motive, în primul rînd, pentru că răspunsurile ar fi putut s-o facă să plîngă, or, nu avea de gînd să cedeze în fața lacrimilor și în al doilea rînd, pentru că, dacă îndrăznea s-o ches-

tioneze astfel pe Alex, desigur că mai întîi ar fi trebuit să-l explice tot ce se întîmplase.

Adevărul era că Elizabeth se simțea prea singură și părăsită ca să riște s-o vadă și pe Alex abandonînd-o în voia soartei.

– Ce anume te interesează să afli? o întrebă Alex, avînd grijă să-și păstreze un zîmbet vesel pe buze, un zîmbet special creat pentru a ascunde mila și tristețea pentru mîndra ei prietenă.

– Orice! răspunse Elizabeth imediat.

– Păi, răspunse Alex, dorind să izgonească din salon întrebările nerostite. Lordul Dunsbery tocmai s-a logodit cu Cecelia Lacroix!

– Ce frumos! zîmbi Elizabeth, mulțumită. Lordul e foarte bogat și provine dintr-o familie foarte bună.

– Ba este un curvar fără leac și o să-și ia o amantă la nici o lună după cununie, răspunse Alex cu acea franchețe care întotdeauna o șocase și o încîntase pe Elizabeth.

– Sper să te înșeli.

– Deloc. Dar dacă tu ești de altă părere, n-ai vrea să facem pariu? continuă Alex atît de fericită s-o vadă pe prietena ei rîzînd, încît, fără să se gîndească, adăugă: Pe 30 de lire?

Deodată Elizabeth nu mai putu suporta nesiguranța. Trebuia să știe dacă Alex venise acolo din loialitate sau pentru că se înșelase și încă mai credea că prietena ei era cea mai curtată femeie din Londra. Privind în ochii albaștri ai lui Alex, Elizabeth răspunse foarte demnă:

– Nu am 30 de lire la dispoziție, Alex.

Alex încercă să-și rețină lacrimile de simpatie.

– Știu.

Elizabeth se învățase să înfrunte destinul nemi-

los şi teama şi să-şi ţină în continuare capul sus. Acum însă, confruntîndu-se cu bunătatea şi loialitatea, aproape că cedă în faţa lacrimilor care nu curseseră nici măcar atunci cînd fusese lovită în plin de tragedie.

De-abia putînd vorbi din cauza nodului din gît, Elizabeth rosti cu umilinţă:

– Mulţumesc.

– Nu ai de ce să-mi mulţumeşti. Am auzit toată povestea asta sordidă, dar nu am crezut nici măcar un singur cuvînt din ea! Mai mult, vreau să vii la Londra pentru sezon şi să stai cu noi. Alex o prinse cu putere de mînă. De dragul mîndriei tale, trebuie să-i înfrunţi pe toţi. O să te ajut şi eu. Mai mult, O s-o conving pe bunica soţului meu să devină protectoarea ta. Crede-mă, încheie Alex cu un zîmbet blînd, nimeni nu va îndrăzni să te refuze dacă devii protejata ducesei Dowager de Hawthorne.

– Te rog, Alex, încetează. Nici nu ştii ce spui. Chiar dacă eu aş vrea aşa ceva, ceea ce nu e adevărat, bunica soţului tău nu va fi niciodată de acord. Deşi eu n-o cunosc, sînt sigură că ea ştie deja totul despre mine. Adică despre ceea ce spun oamenii în legătură cu mine.

Alex nici măcar nu clipi.

– Ai dreptate dintr-un singur punct de vedere, că a auzit bîrfele, în timp ce noi eram plecaţi. Oricum am discutat deja cu ea şi e gata să te cunoască şi să-şi formeze singură o părere cu privire la tine. Dar să ştii că o să te îndrăgească imediat. Şi cînd se va întîmpla treaba asta, va muta cerul şi pămîntul ca să facă societatea să te accepte.

Elizabeth clătină din cap, înghiţind cu greu nodul din gît.

– Apreciez gîndul tău, pe cuvînt că da, dar nu cred că aş putea suporta.

– Să ştii că ai reuşit să mă faci să ajung la o decizie, ameninţă Alex. Soţul meu îmi respectă părerile şi sînt sigură că va fi de acord cu mine. Cît despre rochiile pentru sezon, am o mulţime pe care nici măcar nu am apucat să le port. O să-ţi împrumut...

– Nici nu poate fi vorba! izbucni Elizabeth. Alex, te rog, îşi imploră prietena, dîndu-şi seama cît de nerecunoscătoare părea. Cel puţin lasă-mă să-mi păstrez ce mi-a mai rămas din mîndrie. În afară de asta, adăugă zîmbind, nu sînt chiar aşa de ghinionistă pe cît crezi tu. Te am încă pe tine şi Havenhurst.

– Ştiu, răspunse Alex. Dar mai ştiu că nu poţi rămîne aici pentru tot restul vieţii tale. Nu trebuie neapărat să ieşi însoţită cît vei sta la Londra, dar măcar vom apuca să petrecem ceva timp împreună. Mi-a fost aşa de dor de tine.

– O să fii prea ocupată pentru aşa ceva, răspunse Elizabeth, amintindu-şi de vîrtejul activităţilor sociale de pe timpul sezonului.

– Ba n-o să fiu deloc atît de ocupată, răspunse Alexandra cu o strălucire aparte în ochi. Acum am rămas grea cu un copil.

Elizabeth o strînse cu putere în braţe.

– Atunci o să vin, acceptă ea, înainte să fi avut vreme să gîndească. Dar voi sta în casa unchiului dacă el nu va fi acolo.

– Ba o să stai la noi, se încăpăţînă Alexandra.

– Mai vedem noi, răspunse Elizabeth la fel de îndărătnică. Un bebeluş! rosti plină de încîntare.

– Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Alex, te

întrerupse Bentner, după care se întoarse spre Elizabeth, cu o expresie îngrijorată. Unchiul dumneavoastră tocmai a sosit, rosti. Doreşte să vă vadă imediat în birou.

Alex privi nedumerită de la majordom la Elizabeth.

– Havenhurst părea mai degrabă părăsit atunci cînd am sosit. Cîţi servitori au mai rămas?

– Optsprezece, răspunse Elizabeth. Înainte de dispariţia lui Robert mai rămăseseră patruzeci şi cinci din cei nouăzeci de la început, iar acum unchiul meu a reuşit să-i alunge aproape pe toţi. A spus că nu avem nevoie de ei şi, după ce mi-a arătat registrele contabile, mi-a demonstrat că nici nu puteam să le ofer altceva decît un acoperiş deasupra capului şi hrana. Optsprezece dintre ei au rămas oricum, adăugă, zîmbindu-i majordomului. Au trăit aici, la Havenhurst, toată viaţa lor. E şi căminul lor.

Ridicîndu-se, Elizabeth încercă să-şi alunge groaza din suflet care apărea automat atunci cînd se gîndea că trebuia să se confrunte cu unchiul ei.

– Nu cred că va dura prea mult. Unchiului Julius nu-i place să rămînă aici mai mult decît este strict necesar.

Bentner rămase în salon, apucîndu-se să strîngă ceştile de ceai, privind-o pe Elizabeth plecînd.

Cînd se asigură că era prea departe ca să mai audă ceva, se întoarse spre ducesa de Howthorne pe care o ştia de cînd era o fetiţă vioaie, îmbrăcată băieţeşte.

– Vă rog să mă iertaţi, Înălţimea Voastră, îi zise pe un ton formal, însă vreau să vă spun cît de mult

mă bucur că sînteți aici, mai ales acum, cînd a sosit și domnul Cameron.

– Mulțumesc, Bentner. Și mie-mi pare bine să te revăd. E ceva în neregulă cu domnul Cameron?

– Mie așa mi se pare. Se apropie de ușă în vîrful picioarelor, privi hoțește spre hol și apoi reveni aproape de Alex, mărturisindu-i: Aaron, vizitiul nostru, mi-a spus că nu-i place cum arată domnul Cameron azi și recunosc că nici mie nu-mi miroase deloc a bine. Și mai e ceva, continuă, luînd ceainicul și punîndu-l pe tavă. Nici unul dintre noi n-am rămas aici din afecțiune față de Havenhurst. Roși ușor și se emoționă deodată. Am rămas de dragul tinerei noastre stăpîne. Nu ne mai are decît pe noi, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

Loialitatea lui o impresionă pe Alex pînă la lacrimi.

– Nu trebuie să-l lăsăm pe unchiul ei s-o amărască și mai tare, continuă el. Așa face întotdeauna cînd vine pe aici.

– Și nu există nici o cale ca să-l oprim? întrebă Alex zîmbind.

Bentner se îndreptă deodată de spate, încuviință din cap și răspunse:

– Eu unul sînt de acord să-l împingem de pe unul din podurile din Londra drept în Tamisa. Aaron se gîndește că ar fi mai comod cu otrava.

Cuvintele lui dovedeau furia și frustrarea, nu părea să ascundă o amenințare clară, drept pentru care Alex răspunse cu un zîmbet amical.

– Cred că prefer metoda ta, Bentner, e mult mai curată.

Deși afirmația Alexandrei fusese mai degrabă o glumă, iar Bentner îi răspunsese înclinîndu-se cu

respect, știau amîndoi că mesajul principal fusese transmis și receptat.

Majordomul tocmai o informase că, dacă ar fi avut vreodată nevoie de personalul de acolo, aceștia erau gata s-o servească cu loialitate și credință.

Răspunsul ducesei îl asigurase pe majordom că, departe de a fi deranjată de indiscreția lui, aprecia sincer informația și avea să apeleze la ajutorul lui și a celorlalți servitori dacă se ivea ocazia.

Capitolul 3

Julius Cameron o privi pe nepoata sa intrînd în birou și ochii i se îngustară de nemulțumire. Chiar și acum, cînd nu mai era decît o orfană săracă, încă se mai purta cu grația unei regine și-și arăta mîndria în modul arogant în care-și ținea bărbia sus. Era pînă la urechi în datorii și se afunda tot mai mult cu fiecare lună ce trecea, dar continua să meargă cu capul sus, așa cum o făcuse și tatăl ei cel arogant și nesăbuit. La treizeci și cinci de ani se înecase într-un accident cu iahtul, împreună cu mama lui Elizabeth, deși pe atunci deja își jucase la noroc averea substanțială și ipotecase în secret domeniul. Dar chiar și așa, continuase să se poarte arogant și să trăiască pe picior mare pînă în ultima zi precum un aristocrat privilegiat. •

Ca mezin al ducelui de Havenhurst, Julius nu moștenise titlul, averea sau domeniile întinse și cu toate astea, prin munca necontenită și chibzuință dusă pînă la zgîrcenie, tot reușise să strîngă o avere considerabilă. Se mulțumise cu foarte puțin în eforturile sale de a-l întrece pe ceilalți și se ferise de

strălucirea şi tentaţiile societăţii nu numai din cauza cheltuielilor enorme, ci şi pentru că refuzase cu încăpăţînare să se ştie la marginea nobilimii.

Iar acum, după toate sacrificiile făcute, după existenţa spartană pe care o dusese el şi soţia lui, soarta plănuise să-l înşele, pentru că nevasta îi era stearpă.

Spre marea lui amărăciune, nu avea nici un moştenitor pentru averea şi domeniile lui, nici un moştenitor, cu excepţia fiului pe care avea să-l facă Elizabeth după căsătorie.

În clipa aceea, în timp ce o privea cum se aşeza în faţa lui, ironia soartei îl lovi din nou, cu forţe sporite.

Nu făcuse altceva decît să muncească din greu şi să se zgîrcească la orice ca să asigure averea nepotului fratelui risipitor.

Şi, de parcă nu ar fi fost destul, acum trebuia să stea să curăţe şi mizeria lăsată de fratele vitreg al lui Elizabeth, Robert, pe care acesta o lăsase în urmă înainte să dispară cu aproape doi ani în urmă.

De aceea, acum îi revenise lui Julius onoarea să respecte instrucţiunile scrise ale tatălui ei şi să aibă grijă s-o mărite cu un bărbat care să aibă atît avere, cît şi un titlu, dacă aşa ceva era cu putinţă. Cu o lună în urmă, cînd Julius începuse să-i caute un soţ potrivit, se aşteptase ca sarcina lui să fie relativ uşoară.

În fond, cînd îşi făcuse debutul în urmă cu doi ani, frumuseţea ei, familia şi presupusa avere îi aduseseră nu mai puţin de cincisprezece cereri în căsătorie în mai puţin de patru săptămîni.

Spre surprinderea lui Julius, numai trei dintre acei bărbaţi răspunseseră afirmativ la scrisorile lui,

lor cîțiva nici măcar nu binevoiseră să răspundă în vreun fel.

Desigur, de acum nu mai era nici un secret pentru nimeni că era săracă lipită, dar Julius pusese la bătaie o zestre considerabilă doar ca să scape de belea.

Pentru Julius, care nu se mai gîndea și la altceva decît la bani, numai zestrea în sine era o ofertă greu de refuzat.

Julius de altfel nu știa aproape nimic despre scandalul oribil care o înconjura și oricum nu i-ar fi păsat. Se ferise de înalta societate cu bîrfele, frivolitatea și excesele ei.

Întrebarea lui Elizabeth îl smulse deodată din reverie.

– Ce anume voiai să discuți cu mine, unchiule Julius?

Animozitatea amestecată cu resentimentele pentru izbucnirea furioasă din partea fetei care avea să urmeze îi făcură glasul și mai tăios decît de obicei:

– Am venit azi aici ca să discutăm despre viitoarea ta căsătorie.

– Cum... cum? icni Elizabeth, așa de uluită, încît uită cu totul să mai păstreze masca aceea de demnitate și arătîndu-se asemenea unui copil mirat.

– Mi se pare că m-ai auzit destul de bine. Sprijinindu-se pe spătarul scaunului, Julius continuă cu bruschețe. Am restrîns numărul pețitorilor la trei bărbați. Doi dintre ei au și cîte un titlu, iar al treilea nu. Cum titlurile erau foarte importante pentru tatăl tău, voi alege bărbatul cu titlul cel mai mare, care îți cere mîna, presupunînd că voi putea face o asemenea alegere.

- Cum... Elizabeth se opri o clipă cît să se reculeagă. Dar cum de i-ai selectat pe aceşti trei bărbaţi?

I-am cerut Lucindei să-mi dea numele acelor bărbaţi care, în timpul debutului tău, i-au cerut mîna lui Robert. Ea mi-a dat numele, iar eu am trimis mesageri la fiecare dintre aceştia, prin care le explicam dorinţa ta şi a mea, ca tutore al tău, să le reconsiderăm cererile.

Elizabeth se prinse bine de braţele scaunului, încercând să-şi controleze groaza.

- Vrei să spui că, şopti disperată, ai făcut un fel de ofertă publică la mîna mea pentru acei bărbaţi care vor să se însoare cu mine?

- Da! rosti el cu furie. Mai mult, ţi-ar face bine să ştii că atracţia legendară pe care o aveai faţă de sexul opus s-a cam terminat. Dintre cei cincisprezece bărbaţi, numai trei şi-au exprimat dorinţa de a reînnoi cunoştinţa cu tine.

Umilită pînă în adîncul fiinţei sale, Elizabeth rămase cu privirea fixată asupra peretelui din spatele lui.

– Nu-mi vine să cred că ai făcut aşa ceva.

Julius lovi cu pumnul în birou.

– Este dreptul meu, nepoată, şi în conformitate cu instrucţiunile lăsate de nesăbuitul tău tată. Dă-mi voie să-ţi amintesc că, atunci cînd o să mor, banii mei vor ajunge în buzunarele soţului şi apoi ale fiului tău. *Banii mei*.

Elizabeth încercase luni de-a rîndul să-l înţeleagă pe unchiul ei şi, undeva în adîncul inimii, îi pricepuse cauza amărăciunii şi chiar simpatizase cu el.

– Mi-aş fi dorit să fi fost binecuvîntat cu un fiu al

tău, îi zise cu un glas gîtuit. Dar nu e vina mea că nu s-a întîmplat aşa. Nu ţi-am făcut nici un rău, nu ţi-am dat nici un motiv ca să mă urăşti atît de mult, încît să iei asemenea măsuri... Glasul i se frînse atunci cînd observă încăpăţînarea înscrisă pe faţa unchiului ei. Îşi ridică bărbia şi se agăţă de ceea ce-i mai rămăsese din demnitate. Cine sînt aceşti bărbaţi?

– Sir Francis Belhaven, îi zise el pe un ton sec.

Elizabeth îl privea stupefiată, scuturînd din cap.

– Am cunoscut sute de oameni în timpul debutului meu, dar nu-mi amintesc deloc de numele ăsta.

– Al doilea bărbat este lordul John Marchman, duce de Canford.

Din nou Elizabeth scutură din cap.

– Numele mi-e oarecum cunoscut, dar nu mai ţin minte faţa lui.

În mod evident dezamăgit de reacţia ei, unchiul răspunse iritat:

– Se pare că te-a cam lăsat memoria. Dacă nu eşti în stare să-ţi aminteşti de un cavaler sau de un duce, adăugă cu sarcasm, mă îndoiesc că-ţi vei aminti doar de un simplu gentilom.

Lovită de remarca lui usturătoare, Elizabeth întrebă spăşită:

– Cine e al treilea?

– Domnul Ian Thornton. Este...

Acest nume o făcu pe Elizabeth să sară din scaun, şocată de-a dreptul.

– Ian Thornton! strigă, sprijinindu-se de birou ca să nu cadă. Ian Thornton! repetă pe un ton aproape isteric. Unchiule, dacă Ian Thornton a discutat despre o eventuală căsătorie cu mine, a făcut-o numai din cauză că Robert îl ameninţa cu pistolul! Intere-

sul lui față de mine n-a inclus niciodată și căsătoria, iar Robert s-a bătut cu el în duel din cauza asta. De fapt, Robert l-a împușcat!

În loc să se scuze sau să se arate furios, Julius o privea nepăsător, drept pentru care Elizabeth îl întrebă disperată:

- Chiar nu înțelegi?

- Ce înțeleg eu, răspunse el încruntat, e că mi-a răspuns afirmativ la mesaj și încă într-un mod cordial. Poate că regretă modul în care s-a comportat și vrea acum să repare răul făcut.

- Să repare! strigă Elizabeth. Nu știu ce simte pentru mine, ură sau dispreț, dar te asigur că nu vrea și nici n-a dorit vreodată să se însoare cu mine! El este motivul pentru care nici măcar nu-mi pot arăta fața în societate!

- După părerea mea ți-e mult mai bine departe de influența decadentă a Londrei, deși nu asta contează acum. Important este că a acceptat termenii mei.

- Ce termeni?

Fără să bage în seamă teama lui Elizabeth, Julius declară liniștit:

- Fiecare dintre cei trei candidați a căzut de acord să te duci în vizită la ei și să stai câteva zile ca să le permiți să-și dea seama dacă vă potriviți sau nu. Lucinda va merge cu tine ca însoțitoare și protector. Vei pleca în cinci zile. Mergi mai întâi la Belhaven, apoi la Marchman și în cele din urmă la Thornton.

Elizabeth avea impresia că încăperea se legăna cu ea.

- Nu pot să cred așa ceva! izbucni și, în disperare, se agăța de una dintre problemele minore.

Lucinda şi-a luat primul concediu după mulţi ani de zile! E tocmai în Devon, în vizită la sora ei.

– Atunci n-ai decît s-o iei pe Berta cu tine şi s-o rogi pe Lucinda să se alăture grupului ceva mai tîrziu, cînd o să mergi în vizită la Thornton, în Scoţia.

– Berta! Berta este cameristă. Reputaţia mea va fi în zdrenţe dacă voi petrece o săptămînă în casa unui bărbat cu nici o altă însoţitoare decît camerista.

– Atunci n-ai decît să nu spui că e camerista ta, izbucni el. Cum deja m-am referit la Lucinda Throckmorton-Jones ca însoţitoarea ta în scrisorile mele, poţi să spui că Berta e mătuşa ta. Gata cu orice fel de obiecţii, domnişoară, încheie el, am stabilit deja totul. Asta e tot deocamdată. Poţi pleca.

– Nu e stabilit nimic! S-a produs o greşeală teribilă, îţi spun sigur. Ian Thornton nu vrea să mă vadă, tot aşa cum nici eu nu vreau să-l văd!

– Nu e nici un fel de greşeală, rosti Julius decis. Ian Thornton a primit scrisoarea mea şi a acceptat oferta noastră. Ba mai mult, a trimis toate îndrumările necesare ca să ajungi la casa lui din Scoţia.

– Oferta ta, ţipă Elizabeth, nu a mea!

– Nu am nici un chef să mai dezbat şi alte lucruri tehnice legate de oferta cu tine, Elizabeth. Discuţia noastră s-a încheiat.

Capitolul 4

Elizabeth o porni încet pe hol şi dădu colţul, cu gîndul de a se înapoia la Alexandra, dar genunchii îi tremurau aşa de rău, încît trebui să se oprească şi

să se sprijine de perete. Ian Thornton... În numai câteva zile se va confrunta cu Ian Thornton.

Numele lui i se învîrtea prin minte, făcînd-o să simtă iar umilința, ura și groaza. În cele din urmă, sprijinindu-se de perete, intră într-un salonaș, unde se prăvăli pe canapea și rămase cu privirea ațintită asupra peretelui, acolo unde fusese atîrnat un tablou de Rubens.

Elizabeth nu crezuse nici un moment că Ian Thornton ar fi vrut să se însoare cu ea și nu putea să-și imagineze ce motive găsise acum ca să accepte oferta scandaloasă a unchiului ei. În privința lui, fusese doar o fată naivă, o proastă candidă.

Acum, în timp ce-și lăsa capul pe speteaza canapelei și închidea ochii, nici nu-i venea a crede că putuse să fie atît de nesăbuită sau așa de nechibzuită, așa cum fusese în weekend-ul acela în care-l întîlnise.

Pe atunci fusese așa de sigură că viitorul îi era luminos, deși, desigur, nu avusese nici un motiv să creadă că urma să fie altfel decît minunat.

Cînd părinții ei muriseră, iar ea rămăsese orfană la numai unsprezece ani, avusese parte de o perioadă întunecată, dar îl avusese alături pe Robert, care o alinase și o înveselise, promițîndu-i că totul avea să fie bine. Robert era cu opt ani mai mare ca ea și, deși erau frați numai pe jumătate, fiul mamei ei din prima căsătorie, Elizabeth îl iubise și pusese bază pe el dintotdeauna.

Părinții ei fuseseră plecați de acasă atît de mult, încît, atunci cînd veneau, păreau mai degrabă niște musafiri frumoși, care intrau și ieșeau din viața ei de trei, patru ori pe an, aducîndu-i cadouri și apoi dispărînd din nou, pe un val de entuziasm.

Cu excepţia pierderii părinţilor ei, copilăria lui Elizabeth fusese foarte plăcută. Firea ei bună şi veselă o făcuse să fie favorita servitorilor, care aveau grijă să nu-i lipsească nimic.

Bucătăreasa îi dădea dulciuri, majordomul o învăţase să joace şah, Aaron, vizitiul, o învăţase să joace whist şi, apoi, cîţiva ani mai tîrziu îi arătase cum să folosească un pistol în cazul în care ar fi fost nevoie să se apere singură.

Dar dintre toţi „prietenii" ei de la Havenhurst, cel cu care Elizabeth petrecuse cel mai mult timp fusese Oliver, grădinarul-şef, care venise acolo după ce împlinise ea unsprezece ani.

Un om tăcut, cu ochi blînzi, Oliver se apucase de treabă în grădina şi sera de la Havenhurst vorbind încet cu plantele.

– Plantele au nevoie de afecţiune, îi explicase el cînd îl găsise într-o zi vorbind blînd cu o violetă pleoştită, exact ca şi oamenii. Haide, o invitase el, dînd din cap spre biata violetă, spune-i bietei flori un cuvînt de încurajare.

Elizabeth se simţise cam prost, dar făcuse exact aşa cum îi spusese el, pentru că faima lui Oliver ca grădinar era indiscutabilă, iar grădinile de la Havenhurst se îmbunătăţiseră considerabil de cînd venise acolo. Astfel, se aplecase spre violetă şi-i spusese.

– Sper să-ţi revii în curînd şi să fii la fel de frumoasă ca înainte! După aceea se dăduse puţin în spate şi privise spre plantă, aşteptîndu-se ca frunzele îngălbenite să se înviorează şi să se ridice spre soare.

– I-am dat o doză din medicamentul meu special, îi spusese Oliver, mutînd planta bolnavă pe banca pe care ţinea toate ghivecele pacienţilor săi.

în cîteva zile, dacă mai treci pe aici, o să-ți arate cît de bine se simte. Oliver, observase mai tîrziu Elizabeth, se referea la toate plantele din ghivece ca la niște fete sau femei, pe cînd celelalte erau băieți sau bărbați.

Elizabeth se dusese chiar a doua zi la seră, dar violeta nu păruse să se simtă mai bine. Cinci zile mai tîrziu, uitase complet de biata violetă, dar se dusese la seră ca să împartă cu Oliver niște tarte.

– Ai o prietenă acolo care de-abia așteaptă să te vadă, don'șoară, îi spusese el.

Elizabeth se apropiase de banca pacienților și descoperise violeta care-și revenise în mod miraculos.

– Oliver! strigase fericită. Cum de ai reușit o asemenea minune?

– Nu-i nici o minune, cuvintele tale frumoase și puțin din medicamentul meu au ajutat-o să-și revină, îi spusese ei, observînd licărul de interes din privirea ei sau poate pentru că dorise să-i mai abată gîndurile de la tragedia părinților o luase cu el prin seră, arătîndu-i plantele, spunîndu-i care era numele lor și mîndrindu-se apoi cu altoiurile pe care încerca să le facă. După aceea o întrebase dacă nu i-ar fi plăcut să aibă o grădină mică, numai a ei, și cînd Elizabeth încuviințase fericită începuseră să facă planuri cu privire la florile pe care ar fi putut să le planteze.

Ziua aceea a marcat începutul iubirii ei pentru pentru plante. Muncind alături de Oliver, cu un șorț legat peste rochie, învățase tot ce putuse el să-i spună despre „medicamentele" sale și despre sol sau despre cum se puteau altoi plantele.

După ce Oliver o învățase tot ce știa, venise

rîndul lui Elizabeth să-l învețe, pentru că avea un avantaj categoric, ea putea citi și avea la dispoziție biblioteca din Havenhurst, mîndria bunicului ei.

Unul lîngă celălalt, stătuseră pe banca din seră pînă cînd afară se făcea prea întuneric pentru a mai putea citi ceva, în timp ce Elizabeth îi spunea totul despre metodele străvechi și moderne de a ajuta plantele să devină mai viguroase și mai pline de viață.

În cinci ani „mica" grădină a lui Elizabeth acaparase toate straturile. De cîte ori îngenunchea lîngă un strat cu foarfeca și cu lopata alături, florile parcă se grăbeau să înflorească mai repede.

– Știu că le iubești, îi spusese Oliver la un moment dat, cu unul dintre rarele sale zîmbete, iar ele își arată dragostea arătînd cît mai bine pentru tine.

Cînd sănătatea lui Oliver se înrăutățise și el fusese obligat să se mute într-un climat mai cald, Elizabeth, deși îi era dor de el, începuse să petreacă și mai multă vreme prin grădini.

Däduse frîu liber propriilor idei, schițînd tot felul de aranjamente și racolînd rîndașii de la grajduri și servitorii din casă ca s-o ajute să le pună în practică.

În plus față de grădinărit și de prietenia cu servitorii, Elizabeth se bucura enorm de compania prietenei sale cele mai bune, Alexandra Lawrence.

Alex era cea mai apropiată vecină cam de aceeași vîrstă cu Elizabeth și, deși era puțin mai mare, petrecuseră multe clipe plăcute spunînd noaptea povești de groază sau făcîndu-și confidențe în prepeleacul din grădina lui Elizabeth.

Chiar și după ce Alex se căsătorise și plecase în călătorie de nuntă, Elizabeth nu se considerase sin-

gură, pentru că avea altceva ce iubea şi-i ocupa mereu gîndurile şi timpul.

Avea Havenhurst. Deşi la origini fusese castel, cu tot cu îngrădituri de piatră şi şanţuri de apărare, Havenhurst fusese casa de zestre a uneia dintre înaintaşele lui Elizabeth din secolul doisprezece.

Soţul acelei stră-stră-stră-bunici profitase de influenţa pe care o avusese la rege ca să ataşeze cîteva codicile neobişnuite la moştenirea legată de Havenhurst, prin care să asigure proprietatea domeniului pentru soţia sa şi a succesorilor ei pentru cît vor dori aceştia să-l păstreze, indiferent dacă succesorii erau bărbaţi sau femei.

Astfel, la vîrsta de unsprezece ani, după moartea tatălui ei, Elizabeth devenise contesă de Havenhurst şi, deşi titlul în sine nu însemna mare lucru pentru ea, Havenhurst cu istoria sa colorată reprezenta totul.

Pînă la vîrsta de şaptesprezece ani îi ştia istoria ca pe propriul ei trecut. Ştia totul despre asediile la care rezistase, numele atacatorilor şi strategiile pe care conţii şi contesele de Havenhurst le aplicaseră pentru a-şi păstra domeniul.

Ştia tot ce se putea şti despre foştii proprietari, realizările şi greşelile lor, de la primul conte, a cărui vitejie şi pricepere în luptă îl transformase într-o legendă (dar care era terorizat în secret de nevastă), pînă la fiul său, al cărui cal se împiedicase şi el căzuse în şanţul cu apă, găsindu-şi moartea.

În secolele de dinainte, şanţurile fuseseră astupate şi zidurile de apărare dărîmate, iar castelul în sine fusese mărit şi renovat astfel încît să arate ca o pitorească casă de ţară care nu mai semăna deloc cu ceea ce fusese înainte.

Dar chiar şi aşa, Elizabeth ştia precis cum arătase înainte şi unde se aflase totul, din picturile din bibliotecă.

De aceea, la şaptesprezece ani, Elizabeth nu semăna deloc cu majoritatea fetelor de condiţie bună. Citită, degajată şi cu o minte practică, care se evidenţia tot mai mult cu fiecare zi ce trecea, învăţa deja de la vătaful lor cum să-şi conducă şi singură domeniul. Înconjurată de adulţi de încredere întreaga viaţă, fusese naiv de optimistă crezînd că toţi oamenii erau la fel de amabili şi de responsabili ca aceia de la Havenhurst.

Nu este deci de mirare că în ziua aceea nenorocită, cînd Robert sosise pe neaşteptate de la Londra şi o luase dintre straturile de flori, spunîndu-i că urma să-şi facă debutul la Londra în şase luni, Elizabeth reacţionase cu plăcere, fără să-şi facă griji cu privire la eventualele dificultăţi.

– Este totul aranjat, îi spusese el entuziasmat. Lady Jamieson a fost de acord să te sponsorizeze, în amintirea mamei noastre. Afacerea asta o să mă coste o afurisită de avere, dar o să merite.

Elizabeth îl privise surprinsă.

– Nu ai mai menţionat costurile vreodată înainte. Avem cumva dificultăţi financiare, Robert?

– Nu şi de acum încolo, minţise el. Aveam o avere chiar aici, numai că eu nu-mi dădeam seama.

– Unde? se mirase Elizabeth, neplăcut impresionată de cuvintele lui.

Rîzînd, el o trăsese în faţa oglinzii, îi cuprinsese chipul între palme şi o obligase să privească.

După ce îl privise mirată, începuse să rîdă şi ea.

– De ce nu mi-ai spus că eram murdară pe faţă? întrebase, ştergîndu-şi pămîntul de pe obraz.

– Elizabeth, chicotise el, asta e tot ce vezi în oglindă, o pată de pămînt pe obraz?

– Nu, îmi văd fața, răspunsese ea.

– Şi cum ți se pare?

– E fața mea, răspunsese ea exasperată.

– Elizabeth, fața ta este acum averea noastră! îi strigase. Nici nu m-am gîndit la asta pînă ieri cînd Bertie Krandell mi-a spus despre oferta splendidă pe care a primit-o sora lui de la lordul Cheverley.

Elizabeth fu stupefiată.

– Despre ce tot vorbeşti acolo?

– Vorbesc despre căsătoria ta, îi explicase cu un zîmbet cald. Eşti de două ori mai frumoasă decît sora lui Bertie. Cu fața ta şi cu Haverhurst ca zestre, vei putea încheia o căsătorie care va face vîlvă în toată Anglia Iar o astfel de căsătorie o să-ți aducă rochii frumoase, bijuterii şi case, iar mie nişte relații care valorează mai mult decît banii. În afară de asta, o tachinase el, dacă rămîn în pană din cînd în cînd, o să poți să-mi dai tu cîteva mii de lire ca... banii de coşniță.

– Sîntem în pană de bani, nu? insistase Elizabeth, prea îngrijorată ca să-i mai pese de debutul la Londra. Robert oftase şi-i făcuse semn să se aşeze pe canapea.

– Avem nişte mici probleme, admisese el, după ce ea se aşezase alături. Deşi Elizabeth nu avea decît şaptesprezece ani, ştia cînd el încerca s-o păcălească, iar expresia de pe chipul ei îl asigurase că de data asta nu avea să mai înghită o minciună. De fapt, continuase el cu şovăială, avem probleme mari. Foarte mari.

– Dar cum se poate aşa ceva? întrebase ea pe un ton calm, în pofida panicii din suflet.

Jenat, Robert răspunsese:

– În primul rînd, tata a lăsat în urma lui nişte datorii imense, multe dintre ele de la jocurile de noroc. Unde mai pui că şi eu am acumulat astfel de datorii peste celelalte. Am încercat să ţin la respect creditorii lui şi ai mei în ultimii cîţiva ani cum am putut mai bine, dar acum au devenit insistenţi. Şi nu e numai asta, Havenhurst costă cît nu face, Elizabeth. Veniturile lui nu acoperă nici pe departe cheltuielile, niciodată nu le-a acoperit, de aceea ipotecile sînt de-a dreptul imense. Va trebui să ipotecăm acum şi conţinutul castelului pentru a plăti o parte din datorii. Altfel nici nu ne-am mai putea arăta prin Londra şi ăsta nu-i cel mai rău lucru. Havenhurst este al tău, nu al meu, iar dacă nu poţi încheia o căsătorie bună, va ajunge să fie vîndut la licitaţie, cît de curînd.

Elizabeth se speriase rău auzindu-l, dar nu-l lăsase să vadă acest lucru.

– Tocmai ai spus că un sezon la Londra va costa o avere pe care noi se pare că n-o avem, rostise cu fermitate.

– Creditorii vor da înapoi în clipa în care vor vedea că te-ai logodit cu un bărbat bogat şi influent, şi îţi promit că n-o să ai probleme să găseşti astfel de pretendenţi.

Elizabeth considerase că întreaga strategie era mercantilă şi rece, dar Robert scuturase din cap. Atunci el se dovedise a fi mai pragmatic decît ea.

– Eşti femeie, scumpo, şi trebuie să te măriţi; ştii foarte bine, toate femeile trebuie să se mărite. Nu vei întîlni nici un pretendent serios ascunsă aici, la Havenhurst. Iar eu nu sugerez să acceptăm orice ofertă de la oricine. Vom alege pe cineva pentru care

vei putea să dezvolţi o afecţiune de lungă durată şi, după aceea, îi promisese el sincer, voi negocia o logodnă lungă pe baza tinereţii tale. Nici un bărbat respectabil nu va dori să grăbească la cununie o fată de numai şaptesprezece ani, înainte ca ea să fie pregătită. E singura cale de ieşire din impas, o prevenise el atunci cînd i se păruse ca ea ar fi vrut să-l contrazică.

Deşi fusese toată viaţa cocoloşită, Elizabeth ştiuse că Robert nu era nerezonabil aşteptîndu-se ca ea să accepte gîndul căsătoriei.

Înainte ca părinţii ei să moară, i se pusese în vedere că era de datoria ei să se mărite în conformitate cu dorinţele familiei. În acel caz, fratele ei era cel care făcea alegerea, iar Elizabeth avea încredere în el.

– Hai, înveseleşte-te puţin, o necăjise Robert, chiar nu ai visat niciodată să porţi rochii frumoase şi să fii curtată de bărbaţi chipeşi?

– De cîteva ori, admisese Elizabeth cu un zîmbet jenat. În fond, era o fată normală şi sănătoasă, care citise pe nerăsuflate cîteva romane de dragoste găsise în cale. Ultimele afirmaţii ale lui Robert i se păruseră extrem de atrăgătoare. Foarte bine, zisese ea. O să încercăm.

– Va trebui să facem mai mult de atît, Elizabeth, va trebui să reuşim, pentru că altfel tu vei ajunge o biată guvernantă pentru copiii altora în loc să fii contesă şi să ai proprii copii. Iar eu voi ajunge la închisoarea datornicilor. Numai gîndul la Robert închis într-o celulă o făcuse pe Elizabeth să fie de acord cu totul. Bine, atunci lasă totul în seama mea, îi mai spusese el, iar Elizabeth acceptase.

În următoarele şase luni Robert avusese grijă să

îndepărteze toate obstacolele din calea lui Elizabeth, pregătindu-i o intrare spectaculoasă pe scena londoneză.

O femeie, doamna Porter, a fost angajată ca s-o învețe pe Elizabeth toate dedesubturile și rafinamentele sociale pe care nu apucase să le deprindă de la mama și fosta ei guvernantă.

De la doamna Porter, Elizabeeth află că nu trebuia să trădeze faptul că era inteligentă, citită sau interesată de horticultură.

Pe urmă a fost angajat un croitor scump de la Londra ca să-i facă toate rochiile pe care doamna Porter le considerase necesare pentru sezon.

Domnișoara Lucinda Throckmorton-Jones, fostă doamnă de companie pentru unele dintre cele mai bune familii din înalta societate, a venit la Havenhurst ca să ocupe locul de dădacă a lui Elizabeth.

Avînd în jur de cincizeci de ani, păr cărunt strîns cu severitate într-un coc la spate și șira spinării dreaptă ca un băț, avea în permanență o expresie nemulțumită pe chip, de parcă ceva nu-i mirosea deloc bine, dar era prea politicoasă ca să spună ceva.

În afară de înfățișarea ei aspră, Elizabeth observase că femeia era în stare să stea senină într-un loc ore în șir fără să clipească măcar.

Elizabeth însă nu se lăsase păcălită de comportamentul ei rece și se decisese să găsească o modalitate ca s-o mai îmbuneze puțin.

Ca s-o necăjească, a început să-i spună Lucy, pînă cînd femeia s-a supărat de-a binelea și a tratat-o cu și mai multă răceală. Elizabeth a încercat atunci s-o cîștige prin alte metode. Curînd după aceea a descoperit cum anume.

La cîteva zile de la sosirea ei la Havenhurst. Lucinda a descoperit-o culbărită într-un fotoliu din biblioteca mare, adîncită într-o carte.

– Îți place să citești? o întrebase Lucinda posacă, oarecum mirată, atunci cînd observase titlul auriu de pe cotor.

– Da, o asigurase Elizabeth, zîmbind. Dar ție, îți place să citești?

– Ai citit pînă acum ceva de Christopher Marlowe?

– Da, dar îl prefer pe Shakespeare.

După aceea, a devenit o obișnuință ca serile, după cină, să dezbată meritele cărților pe care le citiseră. Lui Elizabeth nu i-a mai trebuit multă vreme pînă să-și dea seama că reușise să cîștige respectul dădacei.

Nu avea însă cum să fie sigură dacă reușise să cîștige și afecțiunea Lucindei, pentru că singura emoție pe care o arăta aceasta era doar mînia, dar numai o singură dată, pe cînd erau în sat și un negustor n-o tratase cu respectul cuvenit.

Fluturind umbrela de care nu se despărțea niciodată, Lucinda îl încolțise pe bietul om chiar în prăvălia lui și apoi îl gratulase cu toate invectivele pe care le găsise, așa cum Elizabeth nu mai auzise niciodată.

– Temperamentul meu, o informase după aceea Lucinda pe un ton sec, este absolut normal.

Elizabeth însă credea în sinea ei că Lucinda, după ce stătuse atîta amar de vreme pe scaune și canapele în cele mai simandicoase saloane, nelăsînd nici o emoție la vedere, avea uneori cîte o astfel de răbufnire precum un vulcan care erupea numai din cînd în cînd.

Atunci cînd familia Cameron alături de Lucinda și toți servitorii necesari ajunseseră la Londra pentru debutul lui Elizabeth, aceasta deja învățase tot ce se putea de la doamna Porter, simțindu-se capabilă să înfrunte toate provocările despre care îi vorbise aceasta.

De fapt, în afară de faptul că memorizase toate regulile etichetei, era nedumerită din cauza agitației stîrnite de începerea sezonului.

În fond și la urma urmei învățase să danseze în ultimele șase luni, știa să converseze de la vîrsta de trei ani și, din cîte își dăduse seama, unei debutante nu i se cerea decît să discute politicos despre nimicuri, să-și ascundă inteligența și să danseze.

La o zi după ce se instalaseră în casa londoneză închiriată pe timpul sezonului, sponsorul ei din cadrul înaltei societăți, lady Jamison, venise să-i viziteze pe Elizabeth și Robert.

Cu ea veniseră și cele două fiice, Valerie, care era cu un an mai mare decît Elizabeth și-și făcuse debutul sezonul trecut, și Charise, cu cinci ani mai mare, tînăra văduvă a lordului Dumont, care dăduse ortul popii la mai puțin de o lună de la cununie și-și lăsase soția foarte bogată, ușurată și absolut independentă.

În cele două săptămîni de dinaintea începerii sezonului, Elizabeth petrecuse mult timp în compania tinerelor debutante bogate, care se adunau în salonul familiei Jamison ca să bîrfească vesele despre orice și oricine.

Toate veniseră la Londra cu aceeași îndatorire nobilă și obiectiv familial: să se mărite, în conformitate cu dorințele familiei, cu cel mai bogat pețitor, mărind astfel averea și statutul social al acestora.

În acel salon educația lui Elizabeth a continuat și s-a completat. Spre marea ei uimire a descoperit că doamna Porter avusese dreptate din toate punctele de vedere.

Descoperise de asemenea că nu se considerau proaste maniere printre membrii înaltei societăți discutarea statutului financiar al altei persoane, mai ales statutul și perspectivele unui domn necăsătorit.

În prima ei zi acolo abia s-a stăpânit să nu-și trădeze ignoranța printr-un geamăt de groază, atunci cînd a auzit ce se discuta în jurul ei.

– Lordul Peters este o partidă excelentă. Gîndiți-vă numai că are un venit de 20.000 de lire și se pare că va fi numit moștenitor al baroniei unchiului său, care și așa e grav bolnav de inimă, a rostit una dintre fete, înainte să intervină și celelalte.

– Sorenham are un domeniu splendid în Wiltshire, iar biata mama stă ca pe cuie tot așteptînd să vadă dacă o să se pronunțe sau nu... Vă dați seama, smaraldele Sorenham!...

– Robelsly are caleașca aceea albastră, superbă, dar tata spune că e înfundat în datorii pînă peste urechi și ca atare nici nu trebuie măcar să-l iau în considerare...

– Elizabeth, stai să vezi cînd o să-l cunoști pe Richard Shipley! Să nu cumva să te lași păcălită de farmecul lui, pentru că e un nemernic de prima mînă și, deși se îmbracă modern, nu are nici măcar o pană cu care să scrie o scrisoare!

Ultimul sfat venise de la Valerie Jamison, pe care Elizabeth o considera cea mai apropiată prietenă dintre toate fetele acelea.

Elizabeth acceptase bucuroasă prietenia lor colectivă și, de asemenea, sfaturile lor.

Cu toate astea, se simţea totuşi stînjenită de remarcile lor despre oamenii pe care-i considerau inferiori, ceea ce nu era deloc surprinzător pentru o fată care îşi considera majordomul sau vizitiul drept egalii ei.

Pe de altă parte însă, se îndrăgostise efectiv de Londra, de străzile aglomerate, de parcurile frumoase şi de aerul de surescitare ce domnea peste tot şi în plus îşi adora prietenii care, atunci cînd nu bîrfeau pe nimeni, erau veseli şi plăcuţi.

În seara primului ei bal, o mare parte din încrederea şi deliciul lui Elizabeth dispărură. Atunci cînd urcase scările casei familiei Jamison, alături de Robert, se simţise de-a dreptul îngrozită.

Mintea i se învîrtea din cauza tuturor regulilor de bună purtare şi de etichetă pe care nu se ostenise să le mai memoreze şi de aceea era sigură că avea să stea singură într-un colţ tot sezonul.

Dar, atunci cînd intrase în sala de bal, priveliştea de dinaintea ochilor o făcuse să uite de toate spaimele, luminîndu-i ochii de încîntare. Candelabrele străluceau din cauza sutelor de lumînări aprinse, iar bărbaţi frumoşi şi femei îmbrăcate cu rochii uimitoare se plimbau dinaintea ei în mătăsurile lucitoare.

Fără a-i observa pe tinerii care se întorseseră s-o privească, îşi ridicase privirea spre fratele ei care zîmbea mîndru.

– Robert, şoptise, ţi-ai imaginat vreodată că există asemenea camere strălucitoare şi atît de mulţi oameni frumoşi pe lumea asta?

Îmbrăcată într-o rochie albă cu auriu din cea mai fină mătase şi cu trandafiri albi prinşi în părul de culoarea aurului vechi, deasupra ochilor verzi cu

scăpărări de smarald, Elizabeth Cameron părea o prinţesă ieşită din basme. Fusese fermecată şi acest lucru îi oferise o strălucire uluitoare, chiar şi după ce şi-a revenit şi le-a salutat pe Valerie şi restul prietenilor. Pînă la finele serii Elizabeth chiar căpătase impresia că intrase ca prin farmec într-un basm.

Tinerii roiseră în jurul ei cerşindu-i permisiunea să danseze sau să-l aducă răcoritoare. Ea zîmbise şi dansase fără a recurge însă la genul de tactici de flirt la care apelau celelalte fete. Preferase să asculte cu un interes sincer şi cu un zîmbet cald ce avuseseră de spus partenerii ei. Reuşise să-i facă să se simtă bine şi să se deschidă în faţa ei, în timp ce o conduceau la dans.

Adevărul este că fusese încîntată de toată acea veselie contagioasă; vrăjită de muzica minunată, ameţită de atîta atenţie, lăsase aceste emoţii să i se vadă pe chip şi în zîmbetul frumos.

Era asemenea prinţesei mitice la primul ei bal, încîntătoare, misterioasă, învîrtindu-se mereu în ritmul muzicii alături de diverşi parteneri, fără să creadă că seara avea să se mai termine vreodată. Elizabeth Cameron, cu frumuseţea el angelică, cu părul auriu şi cu ochii verzi, strălucitori, cucerise toată Londra. Era regina sezonului.

De a doua zi de dimineaţă au început să primească musafiri într-un şir neîntrerupt şi tocmai acolo, nu în sălile de bal, locul în care Elizabeth a făcut cele mai multe cuceriri, pentru că nu era doar frumoasă, ci şi o persoană cu care se putea discuta foarte uşor.

În numai trei săptămîni, treisprezece domni au venit şi i-au cerut mîna, iar Londra era ca pe jar din

cauza unui asemenea record nemaiintîlnit. Nici măcar domnişoara Mary Gladsone, care fusese regina frumuseţii timp de două sezoane la rînd nu mai primise atîte cereri în căsătorie.

Doisprezece dintre pretendenţii la mîna ei fuseseră tineri, bogaţi şi demni de a fi aleşi; doi fuseseră mai bătrîni, dar la fel de bogaţi.

Robert, foarte mîndru şi complet lipsit de tact, se lăuda cu pretendenţii pe care în cele din urmă îi refuzase, considerîndu-i nepotriviţi.

Continuase să aştepte, ţinîndu-şi promisiunea faţă de Elizabeth de a-i alege soţul ideal alături de care să poată fi fericită.

Cel de-al cincisprezecelea pretendent la mîna ei îndeplinise toate cerinţele. Extrem de bogat, frumos şi cu o personalitate plăcută, vicontele de Mondevale, de numai douăzeci şi cinci de ani, era în mod indiscutabil una dintre cele mai bune partide ale sezonului.

Robert ştiuse acest lucru şi, aşa cum îi spusese şi lui Elizabeth chiar în aceeaşi seară, fusese aşa de încîntat, încît aproape că uitase de sine şi fusese gata să sară peste masă ca să-l felicite pe tînărul viconte pentru apropiata cununie.

Elizabeth fusese foarte mulţumită şi impresionată că domnul pe care-l admirase cel mai mult îi ceruse şi el mîna şi fusese deci acceptat.

– Vai de mine, Robert, este aşa de drăguţ. Eu... nici măcar nu am fost sigură dacă mă plăcea destul, încît să vină să-mi ceară mîna.

Robert o sărutase cu afecţiune.

– Prinţeso, îi spusese în glumă, orice bărbat care te priveşte îşi pierde cu totul capul. Era numai o chestiune de timp.

Elizabeth îi zîmbise şi apoi dăduse din umeri. Era deja sătulă de oamenii care vorbeau despre frumuseţea chipului ei de parcă în spatele lui nu ar fi existat o minte, o inteligenţă.

Mai mult, toate activităţile şi veselia artificială a sezonului, care la început o încîntaseră aşa de mult, începuseră să-şi piardă strălucirea. De fapt, atunci cînd îl ascultase pe Robert vorbind despre căsătoria ei simţise numai uşurare.

– Mondevale are de gînd să treacă să te vadă după-amiază, continuase Robert, deşi nu am de gînd să-i dau răspunsul meu final pentru încă o săptămînă sau două. Aşteptarea o să-l facă şi mai decis, şi, în afară de asta, cred că meriţi şi tu alte cîteva zile de libertate înainte să te logodeşti.

Logodită. Eizabeth se simţise uşor scîrbită şi nedumerită auzindu-l, dar îşi spusese că se comporta prosteşte.

– Mărturisesc că mi-era groază să-i spun că zestrea ta se ridică la numai cinci mii de lire, dar lui nici nu i-a păsat. Mi-a şi spus. A zis că nu te vrea decît pe tine. Pe urmă a admis că are de gînd să te scalde în rubine mari cît palma.

– Este... minunat, răspunsese Elizabeth gîtuită, chinuindu-se să simtă şi altceva decît uşurare şi o oarecare teamă.

– Nu, tu eşti minunată, îi răspunsese el, ciufulindu-i părul. Ne-ai scos din belea pe mine, pe tata şi domeniul pe deasupra.

La ora trei sosise vicontele Mondevale. Elizabeth îl întîlnise în salonul galben. El intrase, privise în jur, apoi îi prinsese mîinile între palmele lui şi îi zîmbise cu căldură.

– Răspunsul este da, nu-i aşa? rostise el.

– Ai şi discutat despre treaba asta cu fratele meu? se mirase Elizabeth.

– Nu, încă nu am vorbit cu el.

– Atunci de unde ştii că răspunsul este da? îl întrebase uimită.

– Pentru că, răspunsese el, omniprezenta domnişoară Lucinda Throckmorton-Jones cea cu ochi de vultur nu mai este alături de tine pentru prima dată într-o lună! Atunci o sărutase cast pe frunte, făcînd-o să roşească. Ştii măcar cît de frumoasă eşti? o întrebase el.

Elizabeth îşi făcuse deja o idee destul de clară după ce atîţia oameni îi repetaseră acelaşi lucru şi de-abia se abţinuse să nu-l întrebe dacă el avea habar de cît de inteligentă era.

Nu se considera o intelectuală, dar îi plăcea să citească, să gîndească şi să dezbată chestiunile la ordinea zilei, şi nu fusese deloc sigură că lui i-ar fi plăcut aşa ceva la viitoarea lui soţie. Viconlele nu-şi exprima niciodată părerea despre ceva, nu discuta decît despre chestiuni minore şi nu arătase vreun interes să afle opinia ei.

– Eşti fermecătoare, şoptise el mai departe, iar Elizabeth se întrebase, foarte serios, de unde ajunsese la o astfel de concluzie. El nu ştia cît de mult îi plăcea să pescuiască sau să rîdă, cît de bine trăgea cu pistolul la ţintă. Nu ştia că mai demult ea şi cu fratele ei organizaseră curse de care în grădina de la Havenhurst, sau că florile păreau să înflorească ca s-o mulţumească. Nici măcar nu ştiuse dacă lui i-ar fi plăcut să asculte poveştile minunate despre Havenhurst şi despre foştii locuitori de acolo. Elizabeth constatase că el ştia puţine lucruri despre persoana ei, iar ea chiar şi mai puţine despre el.

Îşi dorise să fi putut cere sfatul Lucindei, dar aceasta se îmbolnăvise şi căzuse la pat cu febră mare, durere de gît şi de stomac. Elizabeth fusese îngrijorată şi a doua zi după-amiază cînd plecase spre petrecerea de la sfîrşitul de săptămînă care avea să l-l scoată în cale pe Ian Thornton şi să-i schimbe cu totul viaţa.

Petrecerea avusese loc pe domeniul de la ţară ce-i aparţinea lui lady Charise Dumont, sora mai mare a lui Valerie.

Atunci cînd ajunsese Elizabeth acolo, domeniul era deja aglomerat de oaspeţii care flirtau, rîdeau şi beau cantităţi enorme de şampanie pe care o luau din fîntînile de cristal din grădină.

După standardele din Londra, petrecerea era mică, nu se strînseseră mai mult de o sută şi cincizeci de invitaţi, şi numai douăzeci şi cinci dintre ei, inclusiv Elizabeth şi cele trei prietene ale ei urmau să petreacă acolo întregul weekend. Dacă nu ar fi fost atît de cocoloşită şi de naivă, ar fi recunoscut „înscenarea" încă din seara aceea, ar fi recunoscut dintr-o privire că invitaţii de la acea petrecere erau mult mai bătrîni, mai experimentaţi şi mult mai libertini decît oamenii cu care se obişnuise pînă atunci. Dacă ar fi recunoscut toate aceste lucruri, ar fi făcut imediat cale întoarsă.

Acum, în timp ce Elizabeth stătea în salonul de la Havenhurst, reflectînd la greşeala prostească pe care o făcuse atunci, se minuna singură de naivitatea ei. Lăsîndu-şi capul să se sprijine de speteaza canapelei, închise ochii, înghiţind cu greu nodul care i se pusese în gît.

Oare de ce, se întrebă disperată, toate amintirile frumoase păleau şi dispăreau în timp ce toate amin-

tirile urîte îşi păstrau claritatea şi puterea de a îndurera? Chiar şi acum îşi amintea în detaliu de noaptea aceea, putea revedea toate scenele, le putea auzi şi mirosi.

Cînd ieşise în grădină, în căutarea prietenelor, observase florile pretutindeni în jur. Mai ales trandafirii. Peste tot se simţise parfumul lor insinuant. În sala de bal orchestra tocmai îşi acorda instrumentele şi, deodată, s-au auzit primele acorduri ale unui vals. Cum se lăsa înserarea, servitorii apăruseră şi ei afară, umplînd potecile şi aleile, şi aprinzînd torţe vesele.

Desigur, nu toate aleile aveau să fie luminate, cele aflate chiar sub terasă urmau să fie lăsate într-un întuneric discret pentru cuplurile care ceva mai tîrziu aveau să-şi dorească puţină intimitate în micul labirint format din gardul viu, frumos tăiat, sau în apropiere de seră, dar Elizabeth nu realizase acest lucru decît mult mai tîrziu.

Îi trebuise aproape o jumătate de ceas ca să-şi găsească prietenele şi asta pentru că se adunaseră la bîrfă tocmai în celălalt capăt al grădinii unde erau ascunse de gardul viu destul de înalt.

Atunci cînd se apropiase de fete observase că nu stăteau lîngă gard, ci priveau prin el, discutînd surescitate despre persoana pe care o urmăreau, cineva care le stîrnea imaginaţia şi le făcea volubile.

– Asta, chicotise Valirie trăgînd cu ochiul printre ramurile dese ale gardului viu, este ceea ce sora mea numeşte „alură masculină"!

În scurta tăcere care urmase acestor cuvinte, cele trei fete admiraseră acel model de masculinitate care primise asemenea laude din partea frumoasei şi cunoscătoarei Cherise, sora lui Valerie.

Elizabeth tocmai observase o pată de iarbă pe escarpenul de culoarea lavandei şi se gîndea cu amărăciune la costul exorbitant al unei alte perechi, întrebîndu-se dacă ar fi putut să-şi cumpere eventual doar un singur pantof.

– Încă nu-mi vine să cred că e chiar el! şoptise Valorie. Charise mi-a spus că s-ar putea să vină, dar n-am vrut s-o cred. Toată lumea o să moară de ciudă, atunci cînd o să ne întoarcem la Londra şi o să spunem că l-am văzut, adăugase ea, apoi, observînd-o pe Elizabeth, îi făcuse semn să se apropie. Uite, Elizabeth, nu e divin, în felul lui misterios şi răutăcios?

În loc să privească prin gard, Elizabeth se uitase pe după marginea acestuia, cercetînd grădina prin care se plimbau, prin faţa sălii de bal, o mulţime de bărbaţi şi femei, frumoşi şi eleganţi cu toţii. Privirea ei trecuse peste bărbaţii îmbrăcaţi cu pantaloni de satin pastel şi haine de diverse culori, care-i făceau să semene cu păunii.

– Pe cine ar trebui să văd?

– Pe domnul Ian Thornton, prostuţo! Nu, stai, nu poţi să-l vezi acum. A plecat de lîngă torţe.

– Dar cine este acest Ian Thornton?

– Păi, aici e aici, pentru că nimeni nu ştie, nu cu adevărat! Pe tonul cuiva care tocmai vine cu veşti noi, delicioase, adăugă repede: Unii spun că ar fi nepotul ducelui de Stanhope.

Ca toate tinerele debutante, Elizabeth fusese obligată să studieze *Almanahul Nobilimii*, o carte pe care înalta societate o considera la fel de importantă ca *Biblia*.

– Dar ducele de Stanhope e un om bătrîn, remarcase ea, şi nu are nici un moştenitor.

– Da, toată lumea știe asta. Dar se zice că Ian Thornton este – șoptise Valirie – nepotul lui nelegitim.

– Vezi tu, intervenise Penelope cu autoritate, ducele de Stanhope a avut un fiu, dar l-a dezmoștenit cu mulți ani în urmă. Mama mi-a spus totul despre afacerea asta și se pare că a fost un adevărat scandal. Cînd auziseră cuvîntul „scandal" toate fetele se întorseseră spre ea, iar Penelope continuase: Fiul bătrînului duce s-a căsătorit cu fiica unui țăran scoțian care era pe jumătate irlandez! Am auzit că era o persoană oribilă, fără să aibă vreo descendență demnă de luat în seamă. Iar acesta ar putea fi nepotul lui.

– Oamenii cred asta din cauza numelui, intervenise Georgina cu pragmatism, deși este unul destul de comun.

– Am auzit că e așa de bogat, reluase Valerie, încît a pariat douăzeci și cinci de mii de lire pe o singură mina la jocul de cărți într-o seară, la un cazinou din Paris.

– Hai las-o mai moale, chicotise Georgina, nu a făcut-o pentru că e bogat, ci pentru că este un cartofor înrăit! Fratele meu îl cunoaște și mi-a spus că nu e altceva decît un parior obișnuit, o persoană fără familie de soi, educație, relații sau bogăție!

– Da, și eu am auzit același lucru, admisese Valerie, privind iar prin gard. Uite, șoptise după aceea, îl poți vedea acum. Lady Mary Watterly numai că nu i s-a aruncat în brațe!

Fetele se înghesuiseră una în alta, gata să cadă cu toate în tufișul prăfuit.

– Eu una știu că m-aș topi toată dacă s-ar uita la mine.

– Sînt sigură că nu-i chiar aşa, spusese Elizabeth cu un zîmbet plăcut, pentru că simţise că era datoare să contribuie şi ea cu ceva la conversaţie.

– Stai că încă nu l-ai văzut!

Elizabeth nu avea nevoie să se uite la el. Ştia exact cum arătau tinerii frumoşi după care oftau prietenele ei, blonzi, cu ochi albaştri şi cu vîrste cuprinse între douăzeci şi unu şi douăzeci şi patru de ani.

– Cred că Elizabeth are deja prea mulţi pretendenţi frumoşi şi bogaţi ca să-i mai pese de un gentilom oarecare, oricît de frumos sau de misterios ar fi acesta, răspunsese Valerie, privind-o pe Elizabeth cu răceală.

Elizabeth avusese impresia că acel compliment fusese parcă înmuiat în invidie şi maliţie. Însă suspiciunea fusese atît de neplăcută, încît o alungase pe loc. Nu-i făcuse nici un rău lui Valerie sau oricui altcuiva, ca să merite o asemenea animozitate. De cînd venise la Londra nici măcar o singură dată nu spusese vreun cuvînt răutăcios la adresa cuiva. De fapt, nu luase niciodată parte la bîrfele răutăcioase şi nu discutase despre aşa ceva cu nimeni. Chiar şi în acel moment se simţise destul de stînjenită de unele lucruri pe care prietenele ei le spuseseră despre bărbatul pe care continuau să-l urmărească. Lui Elizabeth i se părea chiar şi acum că orice persoană avea dreptul la demnitatea ei, indiferent de statutul social pe care-l deţinea. Dar, desigur, astfel de gînduri nu erau bine tolerate de înalta societate, aşa că se abţinuse să facă vreun comentariu.

În acelaşi timp Elizabeth simţise că asemenea gînduri erau cu totul neloiale faţă de prietenele ei şi că, mai mult, se comporta ca o proastă că nu se

alătura distracţiei lor şi că nu încerca să simtă aceeaşi surescitare cu privire la domnul Ian Thornton. Încercînd să se integreze grupului de fete şi să fie la înălţimea momentului, îi zîmbise lui Valerie şi spusese:

– Nu am chiar aşa de mulţi pretendenţi şi sînt sigură că dacă l-aş putea vedea, atunci aş fi la fel de intrigată ca toţi ceilalţi.

Dintr-un motiv necunoscut, cuvintele lui Elizabeth o făcuseră pe Valerie s-o privească cu înţeles pe Penelope, înainte să-i explice motivul acestui comportament neaşteptat.

– Slavă Domnului că eşti de acord cu noi, Elizabeth, pentru că noi trei am cam sfeclit-o ca să spun sincer. Şi contăm pe tine să ne ajuţi să ieşim din încurcătură.

– Ce fel de încurcătură?

– Păi, vezi tu, începuse să-i explice Valerie cu o exuberanţă pe care Elizabeth o pusese pe seama vinului tare pe care servitorii îl serveau tuturor oaspeţilor, inclusiv pe ele, a trebuit să mă milogesc de Charise o eternitate înainte să ne lase şi pe noi să venim aici.

Cum deja ştia acest lucru, Elizabeth încuviinţase şi aşteptase continuarea.

– Chestia e că, atunci cînd Charise ne-a spus mai devreme că o să vină şi Ian Thornton la petrecere, am sărit cu toatele în sus. Dar ea ne-a spus că n-o să ne dea nici cea mai mică atenţie, pentru că sîntem prea tinere şi ca atare n-avem cum să fim pe placul lui...

– Probabil are dreptate, răspunsese Elizabeth zîmbind.

– Ah, dar trebuie! După ce privise la celelalte

două fete, ca pentru a-şi întări spusele. Valerie continuase: Trebuie neapărat, pentru că noi trei am pariat alocaţiile pe trei luni cu Charise, că o s-o invite pe una dintre noi la dans în seara asta. Şi el nu va face aşa ceva, dacă nu i se stîrneşte interesul înainte

– Alocaţiile pe trei luni? se îngrozise Elizabeth. Dar aveai de gînd să foloseşti banii ca să-ţi cumperi ametistele alea pe care le-ai văzut la bijuteria de pe strada Westpool.

– Iar eu intenţionam, intervenise Penelope, să cumpăr iapa pe care mi-a refuzat-o tata.

– Cred... cred că aş putea să mă retrag din pariu, rostise Georgina, care păruse îngrijorată şi nu numai din cauza pierderii banilor. Nu cred că... începuse, înainte ca Penelope s-o întrerupă deodată.

– A pornit prin grădină în direcţia noastră şi e singur! Nu cred că va exista vreo ocazie mai bună ca să-i atragem atenţia, mai ales dacă nu schimbă direcţia.

Deodată, pariul acela scandalos i se păruse ca un fel de distracţie interzisă, iar Elizabeth chicotise încîntată.

– În cazul ăsta, o nominalizez pe Valerie să ducă la bun sfîrşit sarcina de a-i stîrni interesul, mai ales că a fost ideea ei şi se pare că-l admiră atît de mult.

– Iar noi te nominalizăm pe tine, răspunsese Valerie foarte hotărîtă.

– Pe mine? De ce ar trebui să-l atrag eu atenţia?

– Pentru că tu eşti cea care a primit deja paisprezece cereri în căsătorie, aşa că este evident că tu eşti cea mai potrivită alegere a noastră. În afară

de asta, adăugase Valerie cînd o văzuse pe Elizabeth gata să refuze, vicontele Mondevale va fi cu adevărat impresionat dacă va auzi că Ian Thornton, un bărbat misterios, mai mare ca noi, în brațele căruia s-a aruncat anul trecut Mary Jane Morrison degeaba, te-a invitat la dans și ți-a acordat o atenție specială. Imediat ce Mondevale va afla de treaba asta, se va prezenta cu cererea în căsătorie într-o secundă!

În conformitate cu dictoanele etichetei, Elizabeth nu-și permisese să arate prin nici un gest că era atrasă de viconte, așa că aflase cu stupoare că fetele îi cunoșteau deja acel secret. Desigur, nu aveau de unde să știe deocamdată că frumosul viconte îi ceruse deja mîna și era pe cale de a fi acceptat.

– Haide, hotărăște-te mai repede pentru că aproape a ajuns aici! o îmboldise Penelope.

– Ei bine, o faci sau nu? insistase și Valerie în timp ce celelalte două fete o și porniseră spre casă.

Elizabeth sorbise din paharul cu vin pe care-l primise de la un servitor în clipa în care ieșise în grădină, ezitînd.

– Foarte bine, se învoise deodată, zîmbindu-i prietenei sale.

– Excelent. Nu uita, trebuie să danseze cu tine ca să nu ne pierdem alocațiile! Rizînd, o înghiontise cu cotul pe Elizabeth, apoi fugise după celelalte prietene.

Elizabeth privise pe după gardul viu și se întrebase dacă era mai bine să rămînă în picioare sau să se așeze pe mica banca de piatră de la stînga ei. Alergă spre bancă și tocmai ce se așeză că bărbatul misterios apăru pe aleia pietruită.

Fără să fie conştient de prezenţa ei acolo încă un moment, Ian Thornton mai făcu un pas şi se opri alături de o torţă aprinsă, scoţînd din buzunar un trabuc subţire. Elizabeth îl privise surescitată. Nu era deloc aşa cum se aşteptase.

Pe lîngă faptul că era mult mai bătrîn decît se aşteptase, bănuia că trebuia să fi avut în jur de douăzeci şi şapte de ani, era şi extraordinar de înalt, de aproape doi metri, cu umeri puternici şi picioare lungi şi musculoase. Părul lui des nu era blond, ci un castaniu-închis, aproape negru şi uşor cîrlionţat. În loc să fi purtat obişnuitele haine de satin colorat, el era îmbrăcat din cap pînă-n picioare în negru, excepţie făcînd numai cămaşa şi cravata, care păreau albe ca zăpada pe sub haina şi vesta negre.

Elizabeth avusese sentimentul neplăcut că Ian Thornton semăna cu un uliu printre păunii blînzi şi coloraţi. Cît îl studiase cînd îşi aprinsese trabucul, observase la flacăra mică că avea chipul şi mîinile bronzate.

Elizabeth oftase pe neaşteptate, fără voie, iar acel sunet îl făcuse să se întoarcă imediat. Ochii lui se îngustaseră de surprindere sau neplăcere. Elizabeth nu fusese tocmai sigură care din două. Prinsă că stătuse ascunsă pe întuneric, privindu-l pe furiş, spusese primul lucru idiot care îi venise în minte:

– N-am mai văzut pînă acum un bărbat fumîndu-şi trabucul. În general se retrag în altă cameră.

Sprîncenele lui întunecate se ridicaseră ca pentru a-i pune o întrebare mută.

– Te deranjează? o întrebase după ce terminase de aprins trabucul.

Atunci două lucruri o fascinaseră pe Elizabeth.

Ochii lui pătrunzători, care erau de culoarea ambrei, şi apoi glasul baritonal, foarte plăcut, care-i dădus fiori pe şira spinării.

– Să mă deranjeze? repetase prosteşte.

– Trabucul, îi explicase el.

– Ah, nu. Nu, deloc, îl asigurase ea, deşi avea sentimentul că el venise acolo tocmai pentru a se bucura de aroma trabucului şi de puţină singurătate. Probabil că dacă i-ar fi spus că o deranja fumul, atunci el ar fi preferat să plece de acolo decît să-şi stingă trabucul. De altfel, la cincizeci de metri mai departe de locul în care se aflau ei se auzeau încă rîsetele vesele ale fetelor, iar Elizabeth putuse să observe în treacăt, la lumina torţelor, o parte din rochia roz cu care fusese îmbrăcată Valerie şi pe cea galbenă a Georginei, înainte ca acestea să dispară din vedere.

Jenată de modul stînjenitor în care se comportau prietenele ei, cînd întorsese capul constatase că însoţitorul de moment o studia cu mare interes, cu mîinile băgate în buzunare şi trabucul prins între dinţii la fel de albi precum cămaşa. Înclinîndu-şi uşor capul în direcţia în care fuseseră fetele, o întrebase dacă erau amicele ei, făcînd-o pe Elizabeth să se întrebe dacă nu cumva simţise că totul fusese aranjat dinainte. O clipă se gîndise să tragă o mică minciunică, dar cum nu-i plăcea să înşele pe nimeni, răspunsese cu curaj:

– Da, sînt prietenele mele. Lăsîndu-şi privirea în jos cît să-şi aranjeze fusta de culoarea lavandei, îşi dădu seama că nici măcar nu fuseseră prezentaţi aşa cum se cuvenea, drept pentru care se repezise să remedieze situaţia. Eu sînt Elizabeth Cameron, îi spusese.

Văzînd că el nu spunea nimic, Elizabeth se văzuse nevoită să continue:

- Iar dumneata eşti?

- Ian Thornton.

- Îmi pare bine, domnule Thornton, răspunsese şi-i întinsese mîna. Gestul ei îl făcuse să zîmbească amuzat şi apoi să facă un pas spre ea şi să-i strîngă mâna.

- Plăcerea e de partea mea, răspunsese cu ironie.

Cînd deja începuse să regrete că fusese de acord cu tot acel plan nebunesc, Elizabeth se străduise să găsească un subiect de conversaţie. Se gîndi că cel mai bine ar fi fost să aducă vorba despre prietenele ei. Ca atare, făcînd semn cu evantaiul spre locul în care le văzuse mai înainte, îi explică:

– Tînăra îmbrăcată cu rochia roz este domnişoara Valerie Jamison, iar cea în galben este domnişoara Georgiana Granger. Cînd el nu dădu vreun semn că le-ar fi cunoscut, Elizabeth căută să-l ajute. Domnişoara Jamison este fiica lui lady şi a lordului Jamison. Cînd el continuase s-o privească aproape neinteresat, Elizabeth adăugase disperată: Sînt acei Jamison din Herfordshire. Adică contele şi contesa.

– Serios? răspunsese el cu indulgenţă.

– Da, bîiguise Elizabeth stînjenită de-a binelea, iar domnişoara Granger este fiica celor doi Granger din Wiltshire, baronul şi baroana de Grangerley.

– Nu zău? rosti el cu ironie, privind-o îngîndurat.

Atunci Elizabeth îşi amintise ce spuseseră fetele despre titlul şi despre părinţii lui, şi se simţise moartă de ruşine că se apucase să discute despre

titluri cu cineva care nu avea dreptul la titlul cuvenit. Palmele i se umeziseră şi atunci se apucase să le frece de genunchi, oprindu-se cînd era deja prea tîrziu. Apoi, îşi dresese glasul şi se apucase să-şi facă vînt cu evantaiul.

– Noi... am venit cu toţii aici pentru sezon, rostise spăşită.

Ochii lui de culoarea ambrei se încălziseră deodată de amuzament şi înţelegere, mai ales atunci cînd o întrebase:

– Şi te distrezi bine?

– Da, foarte bine, oftase Elizabeth uşurată că de acum participa şi el la conversaţie. Domnişoara Granger, deşi n-ai putut s-o vezi bine, este extrem de drăguţă şi are nişte maniere deosebit de plăcute. Se pare că e asaltată de duzini de pretendenţi.

– Şi toţi au cîte un titlu bănuiesc, nu?

Încă crezînd că lui îi părea rău după titlul de duce pe care-l pierduse, Elizabeth îşi muşcase buzele şi încuviinţase stînjenită:

– Tare mi-e teamă că da, admisese întristată, ceea ce-l făcuse să rîdă încîntat. Şi domnişoara Jamison e foarte drăguţă, rostise mai departe, continuînd discuţia.

– Şi ea cîţi pretendenţi a avut pînă acum?

Elizabeth îşi dăduse seama atunci că el o necăjea şi, pentru că el trata această chestiune de cea mai mare importanţă în înalta societate cu umor şi ironie, o făcuse să chicotească înveselită.

– Ştiu treaba asta din cea mai sigură sursă, răspunsese, încercînd să imite tonul lui grav şi ironic, că singurul pretendent i-a cerut mîna de nenumărate ori, stabilind astfel un record demn de invidiat.

Ochii lui străluceau a rîs şi, aşa cum stătuseră împreună, Elizabeth se relaxase şi avusese impresia că se afla în compania unui vechi prieten, dar că numai el era destul de cutezător ca să-şi admită sentimentele pe cînd ea nu.

- Dar tu?

- Ce-i cu mine?

- Tu cîte cereri în căsătorie ai primit?

Elizabeth rîsese fără voie şi apoi scuturase din cap. Faptul că îi povestise cu mîndrie despre realizările prietenelor sale fusese un lucru acceptabil, dar ca să se laude singură cu asemenea cuceriri era inacceptabil, iar el ştia prea bine.

- Nu cred că e prea frumos din partea dumitale să-mi pui o asemenea întrebare, îl admonestase ea râzând.

- Atunci îmi cer scuze, răspunsese el, dînd uşor din cap.

Cum grădina se întunecase de-a binelea, Elizabeth îşi dăduse seama că venise momentul să intre în casă, deşi ezita, nedorind să piardă acea intimitate plăcută care se ridicase între ei. Cu mîinile la spate, ridicase capul şi admirase o clipă strălucirea stelelor.

– Este momentul meu preferat, recunoscuse aproape fără voie. Privise cu coada ochiului spre el ca să se asigure că nu era plictisit de subiect, dar constatase că şi Thornton privea spre cer de parcă ar fi descoperit ceva demn de interes acolo.

Atunci căutase Luceafărul de seară şi apoi îl descoperise.

– Uite, îi spusese şi lui, arătînd spre steaua strălucitoare. Acolo e Venus. Sau Jupiter? Nu am fost niciodată prea sigură.

– E Jupiter. Iar ceva mai încolo se vede Ursa Mare.

Elizabeth chicotise şi scuturase uşor din cap, privindu-l oarecum nedumerită.

– Poate că ţie ţi se pare că arată ca un urs, la fel şi celorlalţi, dar mie constelaţiile mi se par doar nişte adunături de stele. Primăvara pot să găsesc Cassiopeia, dar nu pentru că seamănă cumva cu un leu, iar toamna pot să descopăr Arcturus, deşi cum poate să desluşească cineva un săgetător în zăpăceala aia e mai presus de înţelegerea mea. Crezi că... trăiesc oameni pe celelalte planete de acolo?

El îşi întorsese capul şi o privise cu o fascinaţie amuzată.

– Tu ce crezi?

– Cred că da. De fapt, mi se pare de o aroganţă nemaipomenită să credem că dintre milioanele de stele şi de planete, numai aici, pe planeta noastră, s-a înfiripat viaţa. Mi se pare la fel de arogantă ca şi vechea credinţă că pămîntul este centrul universului şi că totul se învîrte în jurul lui. Deşi oamenii nu prea i-au mulţumit lui Galileo că a demonstrat acest lucru, nu? Închipuie-ţi cum ar fi să te trezeşti tîrît în faţa Inchiziţiei şi forţat să renunţi la tot ceea ce ştii precis şi poţi dovedi că este adevărat!

– De cînd au început debutantele să studieze astronomia? o întrebase el atunci cînd Elizabeth se aplecase spre bancă pentru a-şi recupera paharul cu vin.

– Am avut la dispoziţie ani de zile în care am stat şi am citit, admisese ea cu ingenuitate. Fără să observe intensitatea cu care era studiată, luase paharul şi se întorsese cu faţa spre el. Acum chiar trebuie să intru şi să mă schimb pentru seară.

El încuviinţase în tăcere, iar Elizabeth o şi pornise spre alee, gata să treacă pe lîngă el. Dar apoi se răzgîndise şi ezitase, amintindu-şi de pariul prietenelor ei şi de nădejdea pe care şi-o puseseră în ea.

– Am să-ţi cer o favoare mai neobişnuită, îi spusese încet, rugîndu-se ca şi el să fi simţit, ca şi ea, că legaseră o oarecare amiciţie în acele cîteva momente petrecute împreună. Zîmbind nesigură, continuase: Crezi că ai putea, nu pot să-ţi explic acum care sînt motivele mele... se oprise atunci cînd o năpădise stînjeneala.

– Ce favoare voiai să-mi ceri?

– Crezi că ai putea să mă invîţi la dans în seara asta?

El nu păruse şocat sau flatat de cererea ei cutezătoare. Însă o refuză fără nici o ezitare.

Elizabeth, şocată şi ruşinată din cauza acestui refuz, se simţise încă şi mai uluită de regretul pe care-l simţise în glasul lui. Un moment îndelungat îi cercetase trăsăturile, apoi clipa de vrajă fu ruptă de rîsetele auzite în apropiere. Încercînd să se retragă dintr-o situaţie neplăcută în care nu ar fi trebuit să intre sub nici o formă, Elizabeth îşi strînsese fusta, gata să plece. Făcuse apoi un efort considerabil să nu-şi dea la iveală emoţiile atunci cînd îi spusese:

– Bună seara, domnule Thornton.

El aruncase trabucul şi încuviinţase din cap.

– Bună seara, domnişoară Cameron, îi spusese şi apoi plecase.

Restul prietenelor sale se duseseră la etaj, în camerele special pregătite pentru ele, unde urmau să se schimbe în rochiile de bal. În clipa în care Eliza-

beth intrase, tot rîsul şi discuţia încetaseră, lăsîndu-l impresia că tocmai vorbiseră despre ea.

– Ei bine? întrebase Penelope rîzînd. Haide, nu ne mai ţine cu sufletul la gură. Ai reuşit să faci impresie?

Sentimentul neplăcut că tocmai fusese subiectul unei farse dispăruse atunci cînd le privise feţele lor deschise şi vesele. Singura care părea distantă şi rece fusese Valerie.

– În mod sigur am făcut impresie, răspunsese Elizabeth cu un zîmbet jenat, dar nu una deosebit de favorabilă.

– Dar a stat cu tine o grămadă de vreme, se plînse o altă fată. V-am urmărit din celălalt capăt al grădinii. Despre ce aţi discutat atît?

Elizabeth simţise cum roşea doar amintindu-şi de chipul lui bronzat şi frumos.

– Nu mai ţin minte despre ce am vorbit.

Cel puţin nu minţise. Nu-şi mai amintise decît de modul în care i se înmuiaseră genunchii şi felul în care inima îşi grăbise ritmul atunci cînd el o privise.

– Ei şi cum este?

– Frumos, răspunsese Elizabeth visătoare, înainte să se fi putut abţine. Fermecător. Şi are un glas minunat.

– Şi nu mă îndoiesc că în clipa asta, intervenise Valerie cu sarcasm, îl caută de nebun pe fratele tău ca să se ducă să-l ceară mîna ta.

Gîndul acesta ar fi făcut-o pe Elizabeth să rîdă dacă nu s-ar fi simţit aşa de dezamăgită de modul în care o părăsise în grădină.

– Seara fratelui meu e apărată de orice fel de intruziune de acest gen, vă asigur. De fapt, adăugase cu un zîmbet oarecum răutăcios, tare mi-e

teamă că v-ați pierdut alocațiile, pentru că nu exista nici cea mai mică șansă să mă invite la dans în seara asta. Scuzîndu-se, plecase spre camera ei ca să se schimbe în rochia de bal.

Imediat ce ajunsese însă în intimitatea dormitorului său zîmbetul vesel pe care-l arborase în fața celorlalte fete pălise, lăsînd loc unei expresii de nedumerire.

Se așezase apoi pe pat și încercase să-și analizeze toate sentimentele acelea ciudate pe care le avusese alături de Ian Thornton.

Cît stătuse cu el în grădină, se simțise speriată și surescitată în același timp, atrasă de el împotriva voinței sale, de către acel magnetism uimitor pe care-l radia.

Cît fusese alături de el dorise să-l vadă aprobînd-o, se întristase cînd nu reușise și se simțise mulțumită cînd el fusese de acord cu ea.

Chiar și în acel moment, cînd își amintea de privirea și de zîmbetul lui, se simțise scuturată de fiori reci și fierbinți.

Muzica ajunsese pînă la ea din sala de bal, iar Elizabeth se scuturase de toate acele gînduri atunci cînd intrase Berta, ca s-o ajute să se îmbrace.

– Ce părere ai? o întrebase pe Berta o jumătate de oră mai tîrziu, răsucindu-se în fața cameristei.

Berta își frînsese mîinile în poală și-și admirase tînăra stăpînă, cu un zîmbet plin de mîndrie.

Elizabeth își prinsese părul într-un coc în vîrful capului, lăsînd numai cîteva șuvițe ondulate să-i cadă pe frunte și pe lîngă obraji, purtînd în urechi cerceii mamei ei cu safire și diamante.

Spre deosebire de celelalte rochii ale ei, aproape toate în culori pastel, cu talii înalte, cea din

seara aceea era de un albastru safir, mai neobiş-nuită şi mai elegantă decît restul.

De altfel, fiind o rochie de seară, era extrem de decoltată şi-i lăsa la vedere şi un umăr gol.

În pofida faptului că rochia în sine părea un tub drept de mătase, îi flata silueta şi-i punea în evidenţă pieptul plin.

– Cred, răspunsese Berta, că e o minune că doamna Porter te-a lăsat să comanzi o asemenea rochie. Nu seamănă deloc cu celelalte.

Elizabeth îi zîmbise, mulţumită cît îşi trăsese mănuşile lungi de culoarea safirului, pînă peste coate.

– E singura pe care n-a ales-o doamna Porter, mărturisise ea. Şi nici Lucinda n-a văzut-o.

– Nu mă îndoiesc.

Elizabeth se întorsese din nou spre oglindă, studiindu-se.

– Celelalte fete de-abia dacă au împlinit şaptesprezece ani, dar eu voi face optsprezece peste cîteva luni. În afară de asta, continuase să-i explice în timp ce se chinuise să-şi prindă brăţara cu safire şi diamante peste mănuşă, pe încheietura mîinii stîngi, aşa cum am încercat să-i spun şi doamnei Porter, e o mare risipă să cheltui aşa de mult pe rochii care nu mi se vor mai potrivi la anul sau peste doi ani. Pe asta o să pot s-o port şi la douăzeci de ani.

Berta se strîmbase şi scuturase din cap.

– Mă îndoiesc că vicontele tău va vrea să porţi aceeaşi rochie mai mult de două ori, darmite pînă să ajungă să se rupă, rostise, aplecîndu-se să-i îndrepte tivul.

Capitolul 5

Cînd Berta îi amintise că era practic logodită, Elizabeth se dezmeticise deodată, iar această stare de spirit rămase şi atunci cînd începuse să coboare scările care duceau spre sala de bal. Gîndul că urma să se confrunte iar cu domnul Ian Thornton nu o mai înfiora şi nu mai simţea nici un fel de regrete că el refuzase categoric s-o invite la dans. De fapt, decisese deja să nu se mai gîndească deloc la el.

Continuase să coboare scările cu graţie şi, înainte să ajungă jos, privise de pe ultimele trepte prin sală, căutîndu-şi prietenele. Le descoperi cîţiva metri mai departe, iar atunci cînd Penelope îi făcuse semn să se alăture grupului lor dăduse din cap şi zîmbise.

Cu zîmbetul pe buze, întorsese capul şi dăduse peste nişte ochi de culoarea ambrei, fixaţi cu uimire asupra ei. Stînd într-un grup de bărbaţi adunaţi la baza scării, Ian Thornton o fixase cu privirea, cu paharul ridicat spre buze. Privirea lui obraznică o cercetase din cap şi pînă-n picioare, sclipind de admiraţie.

Ca pentru a confirma acest lucru, ridicase uşor o sprînceană şi apoi şi paharul cu vin, în semn de salut, înainte să soarbă tacticos din el.

Elizabeth reuşise cu greu să-şi păstreze expresia senină de pe chip, deşi inima numai că nu-i zvîcnise din piept. Ian Thornton, cu zîmbetul şi salutul lui, o făcuse să simtă ca şi cum între ei ar fi existat un mic secret.

Lordul Howard, care era vărul vicontelui Monde-

vale, aştepta chiar la picioarele scărilor. Bărbat urban cu maniere plăcute, nu fusese niciodată vreunul dintre pretendenţii săi, dar îi devenise prieten şi întotdeauna se străduise s-o apropie cît mai mult de viconte.

Alături de el era lordul Everly, unul dintre cei mai insistenţi pretendenţi ai lui Elizabeth, un tînăr impulsiv şi chipeş, care, ca şi Elizabeth, moştenise titlul şi domeniul de foarte tînăr, dar şi o avere odată cu ele, spre deosebire de ea.

– Ia te uită, o întîmpinase Everly, întinzîndu-i imediat braţul. Auzisem că o să vii şi tu aici. Arăţi absolut minunat în seara asta.

– Minunat, repetase şi lordul Howard. Apoi, cu un zîmbet ironic, privi spre braţul celuilalt lord şi continuase. Everly, de obicei un gentilom îi cere domnişoarei permisiunea de a o escorta, nu întinde braţul spre ea. Întorcîndu-se spre Elizabeth, se înclinase şi rostise ceremonios: Îmi permiteţi? După aceea întinsese braţul spre ea.

Elizabeth chicotise şi, ştiind că era aproape ca şi logodită, îşi permisese să încalce o mică regulă de etichetă.

– Desigur, domnii mei, răspunsese şi-i prinsese apoi pe amîndoi de cîte un braţ. Sper că apreciaţi efortul pe care-l fac ca să vă împiedic să vă luaţi la bătaie, îi tachinase, în timp ce ei deja o conduceau prin sală. Parcă aş fi o babă, prea bătrînă şi slabă ca să mă pot ţine singură pe picioare!

Cei doi începuseră să rîdă alături de Elizabeth şi aceasta a fost scena la care a asistat Ian Thornton, atunci cînd trio-ul vesel trecu pe lîngă grupul lui. Elizabeth reuşise cu greu să se abţină să privească în direcţia lui, pînă cînd trecură de grupul din care

[illegible] parte, dar apoi cineva strigase după lordul Howard şi toţi trei se opriseră o clipă ca să-l permită să răspundă.

Cedînd tentaţiei, Elizabeth riscase şi aruncase o privire scurtă spre bărbatul acela înalt şi solid. Observase imediat că stătea cu capul plecat şi asculta cu atenţie comentariul singurei femei care se afla alături. Dacă fusese cumva conştient de faptul că Elizabeth se afla acolo, nu o arătase prin nici un gest.

– Trebuie să recunosc, îi spusese lordul Howard după aceea, atunci cînd porniseră mai departe, că m-am cam mirat atunci cînd am auzit că o să vii aici.

– De ce? întrebase Elizabeth, decisă să nu se mai gîndească deloc la Ian Thornton.

Începuse să fie aproape obsedată de un om care-i era complet străin, cu atît mai mult cu cît era o femeie aproape logodită.

– Pentru că petrecerile lui Charise Dumont sînt oarecum deocheate, strict pentru oamenii mari, îi explicase el.

Uimită, Elizabeth îşi îndreptase întreaga atenţie asupra bărbatului blond de lîngă ea.

– Dar domnişoara Throckmorton-Jones, doamna mea de companie, n-a ridicat nici cea mai mică obiecţie în Londra cînd a fost vorba să merg în vizită la vreun membru al acestei familii. În afară de asta, mama lui Charise a fost bună prietenă cu mama mea.

Zîmbetul lordului Howard o linişti oarecum.

– La Londra, rosti el cu emfază, Charise este o amfitrioană model. La ţară însă, asemenea serate tind să fie mai puţin structurate şi reţinute. Se opri

cît să oprească un servitor şi să ia de pe tava de argint două pahare cu şampanie. După ce-i oferi unul lui Elizabeth, continuă: Nu am vrut să sugerez că reputaţia ta a fost ruinată numai pentru că ai venit aici. În fond, o necăji el mai departe, sîntem prezenţi şi noi, eu şi cu Everly, ceea ce este un indiciu că petrecerea nu este lipsită de membrii înaltei societăţi mai presus de orice reproş.

– Spre deosebire de alţi invitaţi, rosti lordul Everly cu dispreţ, arătînd cu capul spre Ian Thornton, care nu ar fi primit în nici un salon respectabil din întreaga Londră!

Consumată de un amestec de curiozitate şi nesiguranţă, Elizabeth nu se putu abţine să nu întrebe:

– Te referi cumva la domnul Thornton?

– La nimeni altul.

Elizabeth sorbi din şampanie, profitînd de acel moment ca să-l studieze pe bărbatul înalt şi bronzat care-i ocupase gîndurile din momentul în care discutase cu ea. Pentru Elizabeth părea un gentilom elegant, cu haina şi pantalonii negri croiţi impecabil, care-i punea în evidebnţă trupul vînjos, cămaşa şi cravata albe ca neaua şi părul întunecat perfect tuns şi aranjat. Chiar şi în poziţia aceea relaxată, corpul lui solid semăna cu cel al unui discobol, iar trăsăturile fine purtau amprenta aristocratică a unei descendenţe nobile.

– E... e chiar aşa de rău? întrebă ea, dezlipindu-şi privirea de la profilul lui.

Era însă atît de prinsă de admiraţia pentru el, încît abia mai tîrziu înregistră observaţia dură a lordului Everly.

– Este mai rău de atît! Individul e un cartofor

înfilt, un pirat, un pariorşi chiar mai rău de atît!

– Nu... nu pot să cred aşa ceva, răspunse Elizabeth, prea uimită şi dezamăgită ca să-şi ţină gura închisă.

Lordul Howard se încruntă spre Everly, apoi îi zîmbi liniştitor lui Elizabeth, înţelegîndu-l greşit uimirea.

– Nu-l mai asculta pe lordul Everly, doamna mea. E supărat pentru că Thornton l-a uşurat de zece mii de lire cu două săptămîni în urmă la un joc de cărţi. Gata, Thom, termină! adăugă atunci cînd lordul cel irascibil dădu să protesteze. Vrei s-o faci pe Elizabeth să nu mai poată dormi noaptea de frică?

Cu mintea încă la Ian Thornton, Elizabeth asculta numai pe jumătate ceea ce spuneau prietenele ei, atunci cînd cei doi bărbaţi o escortară pînă la ele.

– Nu înţeleg ce naiba văd bărbaţii la ea, tocmai se plîngea Georgina. Nu e deloc mai drăguţă decît noi

– Ai observat vreodată, continuase Penelope pe un ton filozofic, ce seamănă cu oile bărbaţii ăştia? Unde se duce unul, acolo se duc toţi.

– Aş vrea să aleagă mai repede pe unul dintre ei şi pe restul să ni-l lase nouă, oftase Georgina.

– Cred că se simte atrasă de el.

– De data asta îşi pierde vremea, pufnise Valerie, trăgînd nervoasă de rochie. Aşa cum v-am spus mai devreme, Charise m-a asigurat că nu este deloc interesat de fetiţele naive. Cu toate astea, oftase ea exasperată, ar fi grozav dacă s-ar îndrăgosti de el. Un dans sau două cu el, cîteva priviri tandre şi am scăpat cu totul de ea imediat ce bîrfa

ajunge la urechile pretendenților ei care o adoră... Doamne sfinte, Elizabeth! exclamase speriată atunci cînd o observase în cele din urmă pe Elizabeth, care se afla chiar în spatele ei. Am crezut că dansai cu lordul Howard.

– O idee excelentă, o aprobă Howard. Aș dori să-mi rezervi mie următorul dans dacă nu cumva ai o obiecție să accepți invitația mea chiar acum.

– Înainte s-o uzurpi cu totul, intervenise lordul Everly privindu-l urît pe Howard, pe care-l credea un rival pretendent la mîna ei, mîine se va face o excursie în sat, care va ține toată ziua, iar plecarea va fi de dimineață devreme. Vrei să-mi faci onoarea de a accepta să-ți fiu eu însoțitor?

Simțindu-se prost din cauza bîrfelor urîte ale celorlalte fete, Elizabeth acceptă cu grație oferta lordului Everly și apoi se întoarse spre lordul Howard, încuviințînd să danseze cu el. Odată ajunși în mijlocul sălii, printre celelalte perechi de dansatori, el îi zîmbi și apoi îi spuse:

– Am înțeles că este posibil să devenim veri. Observîndu-i uimirea față de remarca lui, îi explică: Mondevale mi-a mărturisit că ești gata să-i faci cel mai fericit om din lume, presupunînd că fratele tău nu se decide deodată să-i descopere vreun cusur inexistent.

Cum Robert îi spusese foarte clar că dorea să-l facă pe vicontele Mondevale să mai aștepte puțin, Elizabeth îi dăduse singurul răspuns posibil într-o astfel de situație:

– Decizia îi aparține în totalitate fratelui meu.

– Așa cum se și cuvine, încuviințase Howard.

O oră mai tîrziu, Elizabeth ajunsese deja la concluzia că lordul Howard se desemnase singur pro-

tectorul ei la petrecerea pe care o considera relativ nepotrivită pentru fetele inocente. Apoi observase mirată, atunci cînd el se dusese să-i aducă un pahar cu punci, că populaţia masculină din sala de dans, ca şi o parte din cea feminină, se împuţina văzînd cu ochii în timp ce invitaţii dispăreau în sala de jocuri alăturată.

În mod normal, camera de jocuri era în exclusivitate domeniu masculin, mai ales la baluri, un loc oferit de amfitrioni pentru acei bărbaţi (de obicei căsătoriţi şi bătrîni) care erau forţaţi să participe la baluri, dar care refuzau cu încăpăţînare să petreacă o seară întreagă dansînd şi discutînd despre nimicuri.

Ştia că Ian Thornton intrase acolo ceva mai devreme în seara aceea şi nu mai ieşise, dar în acel moment pînă şi prietenele ei priveau cu jind spre uşa aceea.

– Se întîmplă ceva special în camera de joc? îl întrebase pe lordul Howard atunci cînd se întorsese cu paharul de punci şi începuse s-o conducă spre grupul ei de prietene.

El încuviinţase cu un zîmbet sardonic.

– Thornton pierde din greu, aşa cum s-a întîmplat toată seara, o chestie neobişnuită la el.

Penelope şi celelalte priveau spre camera de joc cu o curiozitate avidă.

– Lordul Tilbury ne-a spus că, după părerea lui, tot ce deţine domnul Thornton e pe masă, fie sub formă de fise, fie în chilanţe semnate, rostise ea.

Lui Elizanbeth I se strînsese stomacul.

– A... a pariat pe tot? îl întrebase pe protectorul ei. Pe o mînă de cărţi? Dar de ce ar face aşa ceva?

– De dragul jocului bănuiesc, pentru a simţi fiorii

riscului sau aşa cred. Cartoforii fac adesea astfel de lucruri.

Elizabeth nu putuse să înţeleagă de ce tatăl şi fratele ei, plus toţi ceilalţi bărbaţi riscau mereu sume mari de bani pe ceva aşa de nesăbuit precum jocul norocului, dar nu avusese ocazia să comenteze pentru că Penelope deja le făcea semn grupului de fete, rostind cu un glas înmuiat în miere:

– Ne-ar plăcea şi nouă să mergem să ne uităm, lord Howard şi, dacă ne vei însoţi, nu văd ce motive am avea să nu mergem. E foarte interesant şi deja jumătate din oamenii veniţi aici se află acolo.

Lordul Howard nu era imun la cele trei chipuri deosebit de frumoase care priveau spre el, dar ezitase oricum, privind nesigur spre Elizabeth, în timp ce îndatoririle sale de protector se aflau în conflict cu dorinţa personală de a vedea ce se petrecea acolo.

– Nu e deloc necuviincios, intervenise şi Valerie, pentru că sînt şi alte doamne acolo.

– Foarte bine, acceptase el cu un zîmbet neajutorat şi, cu Elizabeth la braţ, le escortase pe fete spre camera de joc.

Străduindu-se să nu strige în gura mare că nu voia să meargă să vadă cum era lăsat sărac lipit Ian Thornton, Elizabeth se forţase să rămînă calmă şi să-şi şteargă orice expresie de pe chip, mai ales atunci cînd privise spre oamenii care se adunaseră în jurul celei mai mari mese, înconjurîndu-i pe jucători.

Panelurile de lemn întunecat de pe pereţi şi covorul de un roşu-închis de pe jos făceau ca acea cameră de joc să pară extrem de întunecată în comparaţie cu sala de bal. O pereche de mese de

biliard minunat sculptate, cu cîte un candelabru mare atîrnat deasupra lor, ocupau toată partea din față a încăperii, iar alte opt mese de joc erau împrăştiate în jur. Deşi acele mese erau neocupate în clipa în care intraseră ei, pe ele se vedeau cărțile întoarse cu grijă cu fața în jos şi cîte un munte de fise în mijloc.

Elizabeth presupusese că jucătorii de la acele mese își părăsiseră propriile jocuri și se adunaseră ca să urmărească jucătorii de la masa cea mare, care stîrniseră curiozitatea tuturor. Chiar în momentul următor, unul dintre spectatorii strînşi în jurul mesei mari anunțase că era momentul să revină la propriul joc şi alți patru bărbați plecaseră de acolo.

Lordul Howard condusese domnişoarele în locul eliberat de cei patru bărbați şi Elizabeth descoperise că se afla în ultimul loc din lume în care şi-ar fi dorit să ajungă. Chiar lîngă cotul lui Ian Thornton, putînd să vadă perfect scena masacrului său financiar.

În jurul acelei mese se mai aflau încă patru bărbați, unul dintre aceştia fiind lordul Everly, al cărui chip tînăr se înroşise din cauza triumfului. În afară de faptul că era cel mai tînăr de acolo, lordul Everly era singurul a cărui expresie şi atitudine îi trădau emoțiile.

Spre deosebire de lordul Everly, Ian Thornton stătea indiferent pe scaunul său, cu picioarele lungi întinse pe lîngă masă şi cu haina neagră descheiată.

Ceilalți trei bărbați păreau concentrați asupra cărților din mînă şi păstraseră pe chip expresii impenetrabile. Ducele de Hammund, care stătea chiar în fața lui Elizabeth, rupsese tăcerea.

– Cred că mergi la cacealma, Thom, îi spusese acestuia cu un zîmbet calm. Mai mult, ai pierdut toată seara. Plusez la cinci sute de lire, adăugase, aruncînd cinci fise peste maldărul din centrul mesei.

Două lucruri o izbiseră pe Elizabeth în acel moment. În mod evident porecla lui Ian era Thom, iar Înălţimea Sa, ducele de Hammund, unul dintre marii duci ai regatului, i se adresase de parcă ar fi fost prieteni. Însă ceilalţi bărbaţi continuaseră să-l privească pe Ian la fel de rece atunci cînd unul după altul azvîrliseră cîte cinci fise spre mijlocul mesei.

Cînd venise rîndul lui Ian, Elizabeth observase îngrijorată că nu avea în faţa lui nici un morman de fise, ci doar cinci fise de culoare albă. Inima i se strînsese atunci cînd îl văzuse strîngîndu-le şi aruncîndu-le la rîndul lui în maldărul format în mijloc.

Fără voie îşi ţinuse respiraţia, întrebîndu-se furioasă de ce o fiinţa omenească înzestrată cu raţiune era gata să rişte totul pentru ceva atît de absurd precum un joc de cărţi.

Imediat după ce toţi jucătorii plătiseră sec, ducele de Hammund îşi arătase cărţile, o pereche de aşi. Doi dintre jucători se părea că avuseseră mai puţin de atît, pentru că se retraseră.

– Te-am bătut! rostise lordul Everly spre duce, cu un zîmbet triumfător, întorcînd pe masă trei popi. Întinsese miinile şi începuse să tragă spre el maldărul de fise, dar glasul tărăgănat al lui Ian îl oprise imediat.

– Cred că potul îmi aparţine, spusese, întorcînd cărţile pe faţă, trei nouari şi o pereche de decari.

Fără să vrea, Elizabeth oftase uşurată, făcîndu-l pe Ian să se întoarcă şi să-i observe prezenţa, ochii

verzi îngrijoraţi şi zîmbetul chinuit. Un zîmbet rece, impresonal, apăruse pe chipul lui, atunci cînd se întorsese spre ceilalţi bărbaţi şi spusese în glumă:

– Poate că prezenţa unor doamne aşa de frumoase mi-a schimbat norocul.

Spusese „doamne", dar Elizabeth simţise... ştiuse... că acele cuvinte ale lui fuseseră de fapt adresate ei.

Din nefericire, predicţia lui cu privire la schimbarea norocului fusese greşită. În următoarea oră Elizabeth rămăsese locului şi-i privise cum pierduse toţi banii pe care-i cîştigase atunci cînd venise ea acolo.

În tot acest răstimp, el continuase să stea impasibil. Elizabeth însă simţise că nu mai putea să suporte să stea să-l vadă cum pierdea, aşa că aştoptase să se încheie şi acea ultimă mînă ca să poată pleca fără să-i deranjeze pe jucători. Imediat după terminarea ei, ducele de Hammund anunţase:

– Cred că ne-ar prinde bine la toţi ceva întăritor. Dăduse din cap spre unul dintre servitori, care veni grăbit să strîngă paharele goale şi să le înlocuiască cu altele pline. Elizabeth profitase de ocazie şi se întorsese spre lordul Howard.

– Scuză-mă, rostise încordată, strîngîndu-şi fustele, gata să plece. Cum Ian nici nu mai privise în direcţia ei de cînd făcuse remarca aceea cu privire la schimbarea norocului, Elizabeth presupusese că uitase cu totul de prezenţa ei acolo, dar, auzindu-i cuvintele, ridicase capul şi o privise drept în ochi.

– Ţi-e teamă să stai pînă la final? o întrebase în glumă, iar trei dintre bărbaţii de la masă, care-i cîştigaseră banii, rîseseră încîntaţi.

Elizabeth ezitase, crezînd că înnebunise subit

pentru că simţise limpede că el ar fi dorit ca ea să rămînă. Nesigură dacă nu cumva îşi imaginase totul, îi zîmbise curajoasă.

– Voiam numai să merg să-mi iau un pahar de vin, domnule, minţise cu neruşinare. Am toată încrederea că veţi... căutase apoi un termen cît mai potrivit... veţi întoarce norocul! declarase în cele din urmă, amintindu-şi de expresiile lui Robert folosite la jocul de cărţi.

Un servitor din apropiere o auzise şi se grăbise să-i aducă paharul cu vin, iar Elizabeth rămăsese în continuare alături de Ian Thornton.

În momentul următor amfitrioana lor îşi făcuse apariţia în camera de joc şi îi privise cu reproş pe cei aşezaţi la masa aceea. Apoi se uitase spre Ian, zîmbindu-i frumos, deşi cuvintele îi fuseseră aspre:

– Zău aşa, Thorn, aţi întrecut măsura. Ce-ar fi să terminaţi jocul şi să reveniţi în sala de bal? Cu un mare efort de voinţă îşi dezlipise privirea de la Ian şi îi privise şi pe ceilalţi jucători. Domnilor, îi prevenise ea, în douăzeci de minute o să vă tai proviziile de coniac şi trabucuri. Cîţiva dintre spectatori o urmaseră afară din cameră, fie pentru că se simţiseră vinovaţi că-şi neglijaseră rolurile de invitaţi curtenitori, fie pentru că se plictisiseră să-l mai vadă pe Ian cum pierdea.

– Mie mi-a ajuns cît am jucat pentru o singură seară, rostise ducele de Hammund.

– Şi eu la fel, rostise un alt jucător.

– Încă un joc, insistase lordul Everley. Thornton încă mai deţine o parte din banii mei şi intenţionez să-i recîştig la următoarea mînă.

Bărbaţii de la masă se priviseră resemnaţi, iar ducele încuviinţase.

– Bine, Everly, încă un joc şi după aceea ne întoarcem în sala de bal.

– Fără limită la pariuri, dacă tot e ultimul joc, da? întrebase lordul Everly surescitat. Ceilalţi bărbaţi încuviinţaseră din cap, de parcă ar fi fost vorba de ceva firesc, iar Ian făcuse cărţile.

Miza de deschidere a fost de o mie de lire. În următoarele cinci minute miza din centrul mesei se ridicase la mai bine de douăzeci şi cinci de mii de lire. Unul după altul, ceilalţi jucători se aruncaseră şi în joc nu mai rămăseseră decît Ian şi lordul Everly, care mai aveau de primit numai o singură carte.

În cameră se lăsase tăcerea, iar Elizabeth privea totul cu groază, mai ales atunci cînd Everly luă şi ultima carte. După ce privise cartea, se uitase la Ian, iar Elizabeth îi văzuse triumful strălucindu-i în ochi. Inima i se strînsese de tot atunci cînd îl auzise spunînd:

– Thornton, cartea asta te va costa zece mii de lire dacă stai în joc destul timp s-o vezi.

Elizabeth simţise nevoia imperioasă să-l strîngă de gît pe lordul cel tînăr şi bogat, şi să-l pocnească în fluierul piciorului pe Ian Thornton, atunci cînd acesta ridicase miza cu încă cinci mii de lire. Nu putea crede în lipsa de înţelegere a lui Ian. Chiar şi ea îşi dăduse seama după expresia de pe faţa lui Everly că avea nişte cărţi formidabile.

Incapabilă să mai suporte, se uitase la ceilalţi spectatori care-l priveau curioşi pe Everly, aşteptîndu-l să accepte noua miză, apoi îşi ridicase fusta, gata să plece.

Mişcarea ei uşoară îl făcuse pe Ian să-şi întoarcă uşor capul ca s-o privească, cercetînd-o cu atenţie. Atunci cînd Elizabeth îl privise cu disperare,

el întorsese puțin mîna în așa fel, încît ea să-l poată vedea cărțile. Ian avusese în mînă un careu de decari.

Ușurată pe moment, se îngrozise după aceea să nu-l fi trădat prin expresia ei. Întorcîndu-se imediat, aproape că-l dărîmase pe bietul lord Howard, în graba ei de a se îndepărta de masă.

– Trebuie să iau puțin aer, rostise în chip de scuză, iar Howard, preocupat de joc, o lăsase să treacă fără să protesteze. Elizabeth își dăduse seama că arătîndu-i cărțile ca să-i alunge teama, Ian riscase ca ea să spună sau să facă ceva prostesc care să-l dea de gol și nu putuse înțelege de ce făcuse așa ceva pentru ea. În afara faptului că, atît cît stătuse lîngă el, știuse cumva că fusese perfect conștient de prezența ei acolo, iar ea de a lui.

Imediat ce scăpase de înghesuiala din jurul mesei, Elizabeth nu se îndurase să plece din camera de joc, așa că se oprise în fața unui tablou pe care se prefăcuse a-l admira.

– E rîndul tău, Everly, îl auzise pe Ian îmboldindu-l pe tînărul și nesăbuitul lord.

Răspunsul lordului o făcuse pe Elizabeth să tremure.

– Douăzeci și cinci de mii de lire, rostise el.,

– Termină cu prostiile astea, îl certase ducele. E o miză mult prea mare pentru o singură mînă, chiar și pentru tine.

Cînd fusese sigură că era în stare să-și stăpînească expresia feței, Elizabeth se înapoiase la masa de joc.

– Îmi pot permite, le amintise Everly tuturor. Ce mă îngrijorează pe mine, Thornton, este dacă tu vei putea să acoperi datoria în cazul în care pierzi?

Elizabeth tresărise de parcă insulta îi fusese adresată chiar ei, dar Ian îl privise pe Everly cu aceeaşi şi rostise cu calm:

- Îmi pot permite să ridic miza cu încă zece mii de lire.

- Dar nu ai încă zece mii de lire, afurisit să fii, izbucnise Everly, şi eu nu-mi pun banii la bătaie pentru o poliţă fără valoare semnată de tine!

- Destul! intervenise ducele. Ai mers deja prea departe, Everly. Îl voi susţine chiar eu pe Ian. Acum joacă sau aruncă-te.

Everly privise minios spre Hammund, apoi încuviinţase dispreţuitor:

- Atunci miza se ridică cu încă zece mii. Acum să vedem ce cărţi ai!

Fără un cuvînt, Ian întorsese mîna şi lăsase cei patru decari să cadă graţios pe masă, sub formă de evantai. Everly sărise de pe scaun.

- Trişor mizerabil! Te-am văzut cum ţi-ai luat ultima carte de la fundul pachetului. Ştiam eu, dar am refuzat să-mi cred ochilor.

Din cauza acelei insulte, peste tot prin cameră se auziră murmure îngrijorate. Ian însă rămăsese calm, fără să-şi schimbe expresia feţei.

- Numeşte-ţi secunzii, ticălos ce eşti! şuierase Everly, sprijinit în pumni de masă, fulgerîndu-l din ochi pe Ian.

- Ţinînd cont de împrejurări, răspunsese Ian pe un ton plictisit, cred că eu sînt cel care are dreptul de a decide dacă vrea sau nu satisfacţie.

- Nu te mai prosti, Everly! şuierase cineva. Poate să te culce ca pe o floare.

Elizabeth nu auzise nimic, ştiuse numai că un duel nu era deloc indicat.

– Dar este o greşeală îngrozitoare! izbucnise ea şi toţi bărbaţii din cameră se întorseseră nemulţumiţi spre ea. Domnul Thornton nu a trişat, le explicase ea repede. Avea în mînă toţi cei patru decari înainte să tragă şi ultima carte. Am aruncat o privire spre cărţile lui cu cîteva clipe în urmă, înainte să mă îndepărtez de masă.

Spre marea ei uluire, nici unul dintre cei prezenţi acolo nu o privise ca şi cum ar fi crezut cuvintele ei, nu dăduseră nici un semn că le-ar fi păsat de ceea ce spusese, inclusiv lordul Everly care, dînd cu pumnul în masă, urlase la Ian:

– La naiba, te-am numit trişor. Acum o să te numesc la...

– Pentru numele lui Dumnezeu! ţipase Elizabeth, nelăsîndu-l să rostească cuvîntul „laş", care, după cum ştia ea, ar fi forţat orice om de onoare să accepte provocarea la duel. N-a priceput nici unul dintre voi ce anume am spus adineauri? îi implorase ea pe cei din jur, privindu-i pe cei strînşi în jurul mesei, crezînd că, nefiind implicaţi direct, atunci aveau să raţioneze şi să reacţioneze. Tocmai am spus că domnul Thornton avea deja decarii în mînă şi...

Însă nici unul dintre chipurile strînse în jurul ei nu-şi schimbase expresia şi, într-un moment de o claritate de cristal, Elizabeth observase ce se întîmplase acolo de fapt şi realizase de ce nici unul dintre aceştia nu intenţiona să intervină.

Într-o încăpere plină de lorzi şi cavaleri care erau perfect conştienţi de superioritatea lor mutuală, Ian Thornton era în minoritate din toate punctele de vedere. El era intrusul, pe cînd Everly era unul de-al lor, or, ei nu aveau să se alieze niciodată cu un

intrus împotriva unuia de-al lor. Mai mult chiar, refuzînd categoric să accepte provocarea lui Everly, Ian lăsase limpede de înțeles că tînărul nu merita timpul sau efortul lui și toți cei prezenți acolo consideraseră insulta colectivă.

Lordul Everly înțelesese și el acest lucru și de aceea se înfuriase încă și mai tare.

– Dacă nu accepți să te bați în duel cu mine mîine dimineață, o să te caut și-n gaură de șarpe, ticălos la...

– Dar nu se poate, domnul meu! izbucnise Elizabeth. Everly își întorsese privirea furioasă de la Ian în direcția ei, iar Elizabeth, cu o prezență de spirit pe care nici nu bănuise c-o avea, luase în colimator singurul bărbat de acolo care căzuse victimă farmecelor sale și, contînd pe pasiunea pe care acesta o făcuse pentru ea, încercase să-l determine să renunțe la răzbunare. Ce prostie din partea ta, domnule, să te gîndești la un duel mîine dimineață, cînd deja mi-ai promis că mă vei însoți în excursia în sat.

– Serios, lady Elizabeth, asta este...

– Nu, îmi pare foarte rău, domnul meu, dar insist, îl întrerupsese Elizabeth cu o privire inocentă. Nu mă voi lăsa dată la o parte ca o... ca o... nu voi permite una ca asta! încheiase cu disperare. Sînt... sînt de-a dreptul șocată că te-ai gîndit să încalci promisiunea pe care mi-ai făcut-o. Bietul tînăr parcă tocmai fusese pus la frigare de ochii ei verzi și strălucitori, și zîmbetul încîntător.

Pe un glas gîtuit, îi răspunsese cu ferocitate:

– Te voi escorta mîine în excursie, după ce voi primi satisfacție din partea acestui ticălos în zorii zilei.

– Zorii zilei? strigase Elizabeth, prefăcîndu-se uimită. Vei fi prea obosit ca să mai fii un tovarăș plăcul pentru mine dacă te vei trezi așa de devreme. În afară de asta, n-o să fie nici un duel decît dacă domnul Thornton va decide să te provoace și sînt sigură că n-o va face pentru că, în clipa aceea se întorsese spre Ian și încheiase triumfătoare, pentru că nu ar putea fi așa de dezagreabil, încît să te împuște și să mă lase fără însoțitor tocmai mîine, în excursie! Fără să se oprească ca să-și tragă sufletul, privise la ceilalți bărbați din cameră și rostise mulțumită: Gata, acum s-a aranjat totul. Nimeni nu a trișat și nimeni nu va fi împușcat.

Pentru eforturile ei, Elizabeth primise priviri furioase, nemulțumite de la majoritatea bărbaților din încăpere, cu două excepții, ducele de Hammund, care după cum arăta, părea să încerce să se decidă dacă era o imbecilă sau un bun diplomat, și Ian, care continua s-o privească cu o expresie rece, impenetrabilă, de parcă ar fi așteptat să vadă cu ce șmecherie absurdă avea de gînd să intervină.

Cînd nimeni din cei din jur nu se mișcase, Elizabeth preluase inițiativa.

– Lord Everly, cred că ăsta e un vals și chiar mi-ai promis un vals în seara asta.

Chicotelile din spatele încăperii, care fuseseră adresate lui Elizabeth, dar pe care el le considerase a fi fost pentru el, îl făcuseră să roșească precum racul. Cu o privire de dispreț furios spre ea, lordul Everly ieșise din cameră, lăsînd-o pe Elizabeth să facă față stînjenelii de una singură. Lordul Howard, care tocmai își revenise din șoc, întinsese calm brațul spre ea.

– Dă-mi voie să-l țin eu locul, îi spusese.

Elizabeth nu-şi permisese să reacţioneze decît după ce ajunseseră în sala de bal, iar atunci deabia izbuti să se ţină pe picioare.

– Eşti nouă în oraş, îi şoptise Howard cu blîndeţe, şi sper din suflet că n-o să-mi porţi pică dacă o să-ţi spun că ceea ce ai făcut acolo, faptul că ţi-ai băgat nasul în afacerile bărbaţilor nu a fost deloc frumos.

– Ştiu, oftase Elizabeth. Cel puţin o ştiu acum. Dar atunci nici măcar n-am stat să mă mai gîndesc.

– Vărul meu, continuase lordul Howard cu aceeaşi blîndeţe, referindu-se la vicontele Mondevale, are o fire înţelegătoare. O să am grijă să audă adevărul de la mine, înainte să plece urechea la bîrfele umflate ale celorlalţi.

Cînd dansul se terminase, Elizabeth se scuzase şi se dusese în camera de toaletă, sperînd să aibă parte de puţină linişte şi singurătate. Din nefericire, odaia de toaletă fusese ocupată de cîteva femei care discutau deja despre cele întîmplate în camera de jocuri. Lui Elizabeth i-ar fi plăcut tare mult să se fi putut retrage în dormitorul ei, renunţînd la supeul care urma să se servească la miezul nopţii, dar îşi spusese că nu ar fi fost deloc înţelept să se retragă ca o laşă. Rămasă fără alte opţiuni, Elizabeth arborase un zîmbet senin şi ieşise pe terasă, la aer curat.

Razele de lună luminaseră treptele terasei şi grădina în care licăreau torţele, şi, după cîteva momente de linişte, Elizabeth dorise şi mai multă pace. Coborîse treptele şi salutase cele cîteva cupluri pe lîngă care trecuse.

Ajunsă la marginea grădinii, se oprise şi apoi se întorsese la dreapta şi intrase între desişuri. Gla-

surile se pierduseră deja în depărtare şi doar muzica se mai auzea alinătoare. Se aflase acolo de cîteva minute cînd un glas răguşit îi spusese deodată:

– Dansează cu mine, Elizabeth.

Uluită de apropierea neauzită a lui Ian, Elizabeth se răsucise şi se holbase la el, cu o mînă dusă fără voie la gît. Crezuse că fusese furios pe ea în camera de jocuri, dar expresia de pe chipul lui, în acel moment, fusese serioasă şi tandră.

Acordurile mîngîietoare ale valsului se auzeau pînă la ei, iar el deschisese braţele.

– Dansează cu mine, repetase el cu acelaşi glas răguşit.

Avînd sentimentul că visa, Elizabeth alunecase practic la pieptul lui şi-i simţise braţul drept cum îi înconjurase talia şi o strînsese mai aproape de trupul solid.

Mîna stîngă i se închisese peste degete, iar ea se simţise învîrtită în braţele omului care dansa valsul cu o graţie aproape felină.

Pe sub mîna ei înmănuşată umărul lui era plin de muşchi mari, puternici, iar braţul cu care-i încercuise talia păruse ca o bandă de oţel, strîngînd-o prea aproape. Deşi ar fi trebuit să se simtă ameninţată, speriată, mai ales acolo, singură în grădina întunecată, Elizabeth avusese sentimentul că era protejată şi în siguranţă.

Cum însă începuse să se simtă oarecum stînjenită, considerase că era firesc să încerce să converseze cu el.

– Credeam că eşti supărat pe mine pentru că m-am băgat în treburile voastre, îi zise cu ochii ţintă spre umărul lui.

El însă îi răspunsese amuzat:

– Nu supărat. Mai degrabă uluit.

– Mă rog, nu am putut să-i las să te numească trişor cînd ştiam foarte bine că nu trişasei.

– Mi s-a spus şi mai rău de atît, rostise el liniştit. Mai ales prietenul tău cel cu minea înfierbîntată, Everly, e campion la jigniri.

Elizabeth se întrebase ce ar fi putut fi mai rău decît să fii numit pe faţă trişor, dar bunele maniere îi interziceau să întrebe.

Ridicase apoi capul şi, privind în ochii lui, rostise:

– Bănuiesc că nu ai de gînd să-i ceri satisfacţie lordului Everly ceva mai tîrziu, nu?

– Sper, o necăjise el, că n-o să fie aşa de nerecunoscător, încît să-ţi stric toată munca făcînd aşa ceva. În afară de asta, ar fi teribil de nepoliticos din partea mea să-l omor, cînd ai fost foarte categorică că deja ţi-a promis să te escorteze mîine.

Elizabeth chicotise, roşie la faţă de jenă.

– Ştiu că am părut o gîscă proastă, dar n-am ştiut ce altceva aş fi putut să spun în clipa aceea. Şi fratele meu e la fel de iute la mînie. Am descoperit de multă vreme că, de cîte ori îl apucă pandaliile, dacă-l necăjesc sau îl duc cu zahărelul îşi revine mai repede decît dacă aş încerca să-l fac să gîndească raţional.

– Poate, însă mie tare mi-e teamă că şi aşa ai rămas fără escortă pentru mîine.

– Din cauză că e prea supărat pe mine pentru intervenţie?

– Pentru că în clipa asta amărîtul lui de valet a fost smuls din somn şi s-a apucat să facă bagajele Înălţimii Sale. Nu o să vrea să mai stea aici, Eliza-

beth, mai ales după ce s-a întîmplat în camera de jocuri. Mi-e teamă că l-ai umilit în efortul tău de a-l salva viața, iar eu am pus gaz pe foc atunci cînd am refuzat să mă bat în duel cu el.

Cînd ochii verzi ai lui Elizabeth se umbriseră, Ian adăugase pe un ton liniștitor:

– Cu toate astea, mai bine că e în viață și umilit decît mort și mîndru.

Elizabeth cugetase atunci că aceea era probabil diferența între un gentleman înnăscut precum lordul Everly și unul făcut de-a gata precum Thornton. Un gentleman adevărat ar fi preferat oricînd moartea în locul dizgrației, în conformitate cu spusele lui Robert, care sublinia mereu factorii dezgustători ai propriei lui clase.

– Nu ești de acord cu mine?

Prea adîncită în propriile gînduri, ca să-și dea seama cum urmau să sune propriile cuvinte, ea încuviințase și spusese:

– Lordul Everly este un gentleman și un nobil, așa că sînt sigură cînd spun că ar fi preferat moartea în locul dezonoarei.

– Lordul Everly, o contrazisese el cu blîndețe, este un tînăr nesăbuit dacă e în stare să-și riște viața din cauza unui joc de cărți. Viața este mult prea prețioasă. Într-o bună zi o să-mi mulțumească pentru că l-am refuzat.

– Asta este codul de onoare al gentlemenilor, repetase ea.

– Să mori din cauza unei astfel de dispute nu e deloc onorabil, ci o risipă a vieții. Un bărbat se oferă voluntar la moarte pentru o cauză în care crede sau pentru a-i proteja pe cei dragi. Orice alt motiv nu este altceva decît o dovadă de prostie crasă.

– Dacă nu aş fi intervenit, ai fi acceptat provocarea lui?

– Nu.

– Nu? Vrei să spui, murmurase ea uluită, că l-ai fi lăsat să te numească în continuare trişor şi nu ai fi ridicat nici măcar un deget ca să-ţi aperi onoarea şi bunul renume?

– Nu cred că onoarea mea era în primejdie şi, chiar dacă ar fi fost aşa, nu înţeleg cum, dacă aş fi omorît un băiat, aş fi reuşit să mi-o apăr. Iar în ceea ce priveşte bunul meu renume, a fost şi el chestionat de nenumărate ori pînă acum.

– Dacă e aşa cum spui tu, de ce te-a susţinut ducele de Hammund în societate, pentru că este evident că asta a făcut acum? Privirea lui îşi pierduse deodată blîndeţea şi zîmbetul devenise dur.

– Contează?

Privind în ochii aceia fantastici şi simţindu-l braţele în jurul ei, Elizabeth realizase că era incapabilă să gîndească limpede. Nu fusese sigură dacă mai conta ceva pe lume în afară de sunetul glasului său baritonal.

– Cred că nu, răspunsese ea.

– Dacă vrei să te asigur că nu sînt un laş, atunci mă gîndesc să-i rearanjez puţin faţa. Apoi Ian adăugase încet: S-a terminat valsul. Elizabeth îşi dăduse seama pentru prima dată că de fapt nu mai dansau, ci se legănau unul în braţele celuilalt. Fără să mai aibă vreo scuză ca să mai rămînă în braţele lui, Elizabeth încercase să-şi ignore dezamăgirea şi să se îndepărteze, dar tocmai atunci orchestra începuse o altă melodie, iar trupurile lor porniseră deja să se mişte în ritmul ei. Deoarece te-am lăsat fără însoţitor pentru excursia de mîine în sat, continuase

el după vreun minut, n-ai vrea să iei în considerare o altă alternativă?

Inima ei se dilatase deodată, pentru că își imaginase că avea să se ofere s-o escorteze chiar el. Ian însă îi citi iar gîndurile și cuvintele lui o dezamăgiră din nou.

– Nu te pot însoți chiar eu, îi spusese pe un ton sec.

Zîmbetul ei se ofilise.

– De ce nu?

– Nu te mai prosti. Reputația unei debutante ar avea numai de suferit dacă aceasta ar fi cumva văzută în compania mea.

Mintea ei lucrase din greu încercînd să găsească un contraargument. În fond, se părea că era favoritul ducelui de Hammund... dar, deși ducele era considerat o partidă excelentă, reputația de libertin și nesăbuit le făcea pe bietele mame cu fete de măritat să se teamă de el la fel de mult pe cît îl doreau ca ginere. Pe de altă parte, Charise Dumond era considerată o femeie perfect respectabilă de către înalta societate, ca atare și această petrecere pe domeniul de la țară se afla deasupra oricăror reproșuri. Numai că nu era deloc așa, în conformitate cu declarațiile lordului Howard.

– Din cauza asta ai refuzat să mă inviți la dans, cînd ți-am cerut ceva mai devreme?

– În parte.

– Dar ce alt motiv ai avut? îl întrebase ea curioasă.

Ian începuse să chicotească cu amărăciune.

– Poți să-l numești un bun instinct de autoconservare.

– Cum?

– Ochii tăi sînt mult mai primejdioşi decît pistoalele de duel, scumpa mea, îi răspunsese el. Ar putea face şi un sfînt să uite de toate îndatoriri.

Elizabeth auzise multe complimente la adresa frumuseţii ei şi de fiecare dată le acceptase plictisită, însă cuvintele lui Ian o făcuseră să rîdă. Abia mai tîrziu a realizat ce greşeală făcuse privindu-l ca pe un egal, ca pe o persoană educată ca şi ea, în care putea avea încredere.

– Şi ce fel de alternativă voiai să-mi sugerezi pentru miine?

– Prînzul, îi zisese el. Undeva într-un loc retras, unde am putea discuta fără să fim văzuţi împreună.

Un picnic plăcut în doi nu se afla pe lista de distracţii a Lucindei pentru tinerele debutante, dar, chiar şi aşa, Elizabeth şovăia să-l refuze.

– Afară... pe lîngă lac? speculase ea cu glas tare, încercînd să justifice ideea, făcînd-o publică.

– Cred că o să plouă mîine şi, în afară de asta, am risca să fim văzuţi împreună.

– Atunci unde?

– În pădure. Ne putem întîlni în căsuţa pădurarului la capătul dinspre sud al domeniului, lîngă rîu, pe la ora unsprezece. Există o potecă care duce pînă la căsuţă, cam la două mile de poartă, cum ieşi de pe drumul principal.

Elizabeth fusese prea speriată de propunerea lui ca să se mai întrebe de unde cunoştea aşa de bine Ian Thornton proprietatea lui Charise şi toate locurile retrase.

– Nici nu se pune problema, rostise ea înciudată.

Nici chiar ea nu mai era aşa de naivă, încît să ia în considerare gîndul de a rămîne singură cu un

bărbat într-o cabană şi în plus se simţise şi teribil de dezamăgită că el îi putuse sugera aşa ceva.

Domnii nu făceau astfel de propuneri, iar doamnele bine crescute nu le acceptau niciodată. Avertismentele Lucindei cu privire la astfel de lucruri fuseseră foarte clare şi de bun-simţ, după părerea lui Elizabeth.

Atunci încercase să se desprindă din braţele lui. El însă o strînsese mai tare la piept şi buzele lui aproape că-i atinseseră tîmpla atunci cînd îi spusese:

– Nu ţi-a spus nimeni pînă acum că o doamnă nu-şi părăseşte partenerul înainte ca dansul să se fi terminat?

– S-a terminat! rostise Elizabeth sufocată, ştiind amîndoi că nu se referise numai la dans. Nu sînt chiar aşa de naivă pe cît mă crezi, îl prevenise ea, încruntîndu-se spre cămaşa plină de volane. Din faldurile cravatei bogate lucise un rubin.

– Îţi dau cuvîntul meu, răspunsese el, că nu te voi forţa să faci nimic împotriva voinţei tale mîine.

Destul de ciudat, Elizabeth îl crezuse, dar chiar şi aşa, ştia că nu-şi putea permite o asemenea libertate.

– Îţi dau cuvîntul meu de gentleman, îi spusese el din nou.

– Dacă ai fi fost un gentleman nu mi-ai fi făcut o asemenea propunere, răspunsese Elizabeth, în timp ce încercase fără prea mare succes să ignore durerea surdă din inimă, provocată de dezamăgire.

– Mda, pe undeva ai dreptate şi nu am argumente cu care să-ţi combat afirmaţia, zisese el cu amărăciune. Pe de altă parte însă, este singura noastră şansă.

– Nu este deloc o şansă. Nici aici nu ar fi trebuit să fim împreună.

– O să te aştept în căsuţă mîine pînă la amiază.

– Nu o să vin.

– O să aştept pînă la amiază, insistase el.

– O să-ţi pierzi vremea de pomană. Acum te rog să-mi dai drumul. Toată afacerea asta a fost o greşeală de la bun început!

– Atunci la fel de bine putem s-o facem şi pe a doua, spusese el răguşit, încordînd braţele şi lipind-o de el. Uită-te la mine, Elizabeth, îi şoptise la ureche.

Toate clopotele de alarmă se declanşară atunci în mintea ei. Ştiuse că dacă ridica cumva capul, el avea s-o sărute.

– Nu vreau să mă săruţi, îl prevenise ea, deşi minţise cu bună ştiinţă.

– Atunci spune-mi noapte bună acum.

Elizabeth işi ridicase fruntea şi, după ce ochii îi trecuseră peste buzele lui senzuale, se opriseră la nivelul frunţii.

– La revedere, îi spusese, uluită că glasul nu-i tremurase deloc.

Ochii lui îi cercetau faţa de parcă ar fi vrut să şi-o întipărească în memorie, apoi se fixaseră asupra buzelor ei. Braţele lui se desprinseseră din jurul ei şi Ian făcuse un pas în spate, după ce o eliberase.

– La revedere, Elizabeth.

Elizabeth se întorsese şi făcuse un pas spre poteca ce ducea spre terasă, dar regretul din glasul lui gros o făcuse să se întoarcă... sau poate că doar inima îi dăduse ghes că pleca lăsînd în urmă ceva deosebit, ceva ce avea să regrete.

Separaţi din punct de vedere fizic de doi paşi şi

de o prăpastie din punct de vedere social, se priviseră unul pe altul în tăcere.

– Probabil că toţi ceilalţi deja ne-au remarcat absenţa, rostise pe un ton jalnic, fără să ştie dacă încercase să găsească o scuză ca să plece de acolo sau sperase numai ca el s-o convingă să rămînă.

– Posibil. Expresia lui fusese impasibilă, glasul politicos şi rece, de parcă ar fi fost undeva prea departe pentru a mai putea fi atins.

– Chiar trebuie să mă întorc.

– Desigur.

– Cred că înţelegi, nu? Elizabeth rămăsese locului privind la bărbatul acela înalt şi frumos pe care societatea îl considera nepotrivit pentru că nu avea sînge aristocratic, iar ea urî în clipa aceea sistemul social care căuta s-o transforme în sclavă. Înghiţindu-şi cu greu nodul din gît, încercase din nou, dorindu-şi fie ca el să-l spună să plece sau s-o invite în braţele lui. Cred că-ţi dai seama că nu pot fi cu tine mîine...

– Elizabeth, o întrerupsese el într-o şoaptă răguşită, întinzînd o mînă spre ea, pentru că simţise victoria înainte ca ea să fi apucat să se recunoască învinsă. Vino aici.

Elizabeth întinse mîna spre el şi i-o prinse pe a lui, înainte să fi fost trasă înainte şi ca braţele lui să-i încercuiască talia.

Apoi gura lui caldă coborî asupra buzelor ei, despărţindu-le, modelîndu-le după ale lui, adîncind sărutul, în vreme ce palmele lui calde îi mîngîiau spatele şi umerii.

Tăcerea fu întreruptă de un geamăt înăbuşit, dar Elizabeth nici măcar nu-şi dădu seama că ea îl

scosese, fiind prea preocupată să se agaţe de umerii lui largi ca să nu cadă. Cînd Ian puse capăt sărutului, avu grijă s-o susţină, lăsînd-o să-şi culce obrazul pe materialul delicat al cămăşii lui.

– Asta a fost o greşeală mai mare decît am crezut, murmurase el, după care adăugase aproape absent: Dumnezeu să ne ajute pe amîndoi.

În mod ciudat, tocmai ultima lui remarcă o dezmetici pe Elizabeth. Gîndul că el credea că merseseră atît de departe încît aveau nevoie de ajutorul divin o lovise ca o găleată cu apă rece. Se retrăsese din braţele lui şi începuse să-şi netezească rochia. Cînd se simţise în stare să-l înfrunte, îşi ridicase capul şi-i spusese cu un calm născut de groaza adîncă care o stăpînea:

– Nimic din toate asta nu ar fi trebuit să se întîmple. Însă, dacă ne întoarcem amîndoi în sala de bal şi reuşim să petrecem restul timpului cu ceilalţi, poate că nimeni n-o să bănuiască că am fost aici, afară, împreună. La revedere, domnule Thornton.

– Noapte bună, domnişoară Cameron.

Elizabeth era prea disperată să plece mai repede, ca să mai remarce că el îi urase numai „noapte bună", nu-i spusese „la revedere" şi nici faptul că-i spusese domnişoară Cameron, cînd corect ar fi fost să i se adreseze cu „lady Cameron".

Alegînd una dintre uşile terasei laterale şi nu pe cele care dădeau direct în sala de bal, Elizabeth răsuflă uşurată cînd se văzu înăuntru. Se strecurase într-un mic salonaş întunecat, care avea o uşă ce dădea, fără îndoială, spre holul gol. După liniştea relativă a nopţii din grădină, casa părea îngrozitor de zgomotoasă.

I se păruse că-l surîsese norocul pentru că holul fusese pustiu şi de acolo se putuse strecura neobservată pe scări în sus, socotind să ajungă în dormitor ca să se aranjeze puţin. Tocmai traversase pallerul spre dormitor cînd auzise glasul lui Penelope de la etajul inferior, întrebind:

– A văzut-o cineva pe Elizabeth? Vom coborî în curînd la supeu şi lordul Howard vrea s-o escorteze.

Inspirată, Elizabeth îşi aranjase repede părul şi-şi scuturase fusta lungă a rochiei, murmurînd o scurtă rugăciune de mulţumire că nimeni nu mai putea bănui ce făcuse cu numai cîteva minute mai înainte.

– Cred, se auzise glasul rece al lui Valerie, că ultima oară a fost văzută cînd ieşea în grădină. Se pare că şi domnul Thornton a dispărut... Se întrerupsese uluită atunci cînd Elizabeth apăruse deodată pe scările pe care urcase în fugă cu numai cîteva clipe înainte.

– Doamne, oftase ea sîcîită, zîmbindu-i lui Penelope şi apoi şi lui Valerie, nu ştiu de ce căldura pare atît de nesuferită în seara asta. Am crezut că e mai răcoare în grădină, dar cînd mi-am dat seama că e la fel de cald ca şi în casă, m-am retras puţin în dormitor.

Laolaltă, fetele coborîră în sala de bal, trecînd pe lîngă camera de jocuri, unde cîţiva domni tocmai jucau biliard. Lui Elizabeth îi sărise inima din piept atunci cînd îl văzuse pe Ian Thornton sprijinit de masa aflată chiar în faţa uşii, cu tacul în mînă, gata de lovitură. Atunci el îşi ridicase privirea, le văzuse pe cele trei fete, dintre care două se holbau direct la el. Politicos le salutase din cap şi apoi lovise bilele. Elizabeth ascultase zgomotul bilelor lovite şi le au-

zise căzînd în buzunarele mesei, însoţite de rîsul plin de admiraţie al ducelui de Hammund.

– Este minunat de chipeş în stilul acela întunecat şi periculos al lui, murmurase Georgina. Este ceva, mă rog, periculos, în atitudinea lui, adăugase, cutremurîndu-se uşor de plăcere.

– Adevărat, remarcase Valerie, ridicînd din umeri. Dar recunosc că ai avut dreptate ceva mai devreme, nu e de familie bună, nu e bine educat şi nu are relaţii.

Elizabeth ascultase conversaţia lor doar cu o ureche. Norocul fantastic pe care-l avusese o convinsese de faptul că exista un Dumnezeu care avea grijă de ea. Îi adresase o rugăciune mută de mulţumire, promiţînd de asemenea să nu se mai pună vreodată în asemenea situaţii compromiţătoare.

Tocmai rostise un „Amin" tăcut cînd îşi dăduse seama că auzise patru bile căzînd în buzunarele mesei după ce Ian lovise cu tacul. Patru! Cînd jucase cu Robert, el reuşise să bage în buzunare cel mult trei bile şi susţinea că excela la biliard.

Sentimentul de uşurare al lui Elizabeth continuă chiar şi atunci cînd se lăsă escortată la masă de către lordul Howard.

În mod ciudat, se risipise atunci cînd începuse să converseze cu domnii şi doamnele aflaţi cu ea la masă. În pofida conversaţiei animate, Elizabeth avusese nevoie de toată stăpînirea de sine să nu privească prin salonul imens ca să vadă la ce masă se aşezase Ian.

Servitorul, care tocmai servea homarul, se oprise la cotul ei şi, după ce Elizabeth încuviinţă şi el începu s-o servească, profită de prezenţa lui acolo ca să cerceteze salonul. În cele din urmă îl

descoperi pe Ian la masa principală, aşezat între frumoasa soră a lui Valerie şi ducele de Hammund.

Ducele tocmai discuta animat cu o blondă superbă, despre care se zvonea că ar fi fost amanta lui curentă, iar Ian, încolţit de Cherise, tocmai rîdea de ceva ce-i spusese aceasta. Elizabeth îşi întorsese privirea de la el. I se păruse că se potriveau aşa de bine împreună, amîndoi bruneţi, frumoşi şi sofisticaţi. Nu se îndoia că aveau multe în comun, cugetase necăjită, luînd cuţitul şi furculiţa, şi atacînd homarul cu ele.

Alături de ea, lordul Howard se aplecase spre ea şi începuse s-o tachineze:

– Să ştii că e deja mort.

Elizabeth îl privise fără să înţeleagă şi continuase să hăcule homarul.

– E mort, repetase el, nu are rost să încerci să-l mai omori şi a doua oară.

Mortificată, Elizabeth zîmbise şi oftase ca după aceea să facă eforturi serioase pentru a se integra mai bine în discuţia celor de la masă. Aşa cum o prevenise deja lordul Howard, domnii, care văzuseră sau auziseră de intervenţia ei din camera de jocuri, erau cu mult mai distanţi şi reci, iar Elizabeth se văzuse nevoită să apeleze la toate farmecele feminine a doua oară în seara aceea, fiind uimită de sucesul cîştigat atît de uşor.

Unul după altul, bărbaţii de la masă renunţară la răceală şi începură să vorbească şi să rîdă cu ea. În timpul acelei ore lungi şi plictisitoare, Elizabeth avusese impresia că Ian o urmărise mereu şi, la final, cînd nu mai putuse suporta nesiguranţa, întorsese capul şi-l văzuse privind-o mirat. Elizabeth nu ar fi putut spune dacă era mirat de acea latură fri-

volă a ei, care-i îngăduia să flirteze, sau dacă nu cumva dezaproba acest lucru.

– Îmi dai voie să țin eu locul vărului meu în timpul excursiei de mîine? o întrebase lordul Howard la finele supeului, cînd musafirii prinseseră deja să se ridice de la mese.

Acela fusese momentul crucial, cel în care Elizabeth fusese obligată să se hotărască dacă avea să se întîlnească la cabană cu Ian sau nu. De fapt, nu era vorba de luat o decizie și ea o știuse din prima clipă. Cu un zîmbet strălucitor și fals, Elizabeth răspunsese:

– Mulțumesc.

– Vom pleca pe la zece și jumătate, și am înțeles că vom avea parte de distracțiile obișnuite, cumpărături și un prînz întîrziat la hanul local, urmat apoi de o plimbare prin zona rurală.

În clipa aceea lui Elizabeth i se păruse ceva extrem de plictisitor.

– Sună minunat! exclamase cu o asemenea fervoare, încît lordul Howard o privise mirat.

– Te simți bine? o întrebase, privind îngrijorat la obrajii încinși și la ochii strălucitori.

– Niciodată nu m-am simțit mai bine, rostise, cu mintea în altă parte. Iar acum, dacă vrei să mă scuzi, am o durere de cap teribilă și aș vrea să mă retrag.

De-abia cînd ajunsese la jumătatea scării își dăduse seama ce anume spusese. Se oprise locului, dînd din cap mirată. Continuase să urce mai departe, fără să simtă regrete pentru că-l nedumerise pe bietul om, chiar dacă acesta era vărul logodnicului ei.

– Berta, te rog să nu uiți să mă scoli la opt, îi

spusese cameristei care o ajutase să se dezbrace. Fără să-l răspundă, aceasta începuse să bufnească şi să trîntească, dîndu-i de înţeles stăpînei că era extrem de nemulţumită. Ce s-a întîmplat? o întrebase Elizabeth, oprindu-se din periatul părului.

– Tot personalul domestic bîrfeşte despre ceea ce ai făcut în camera de jocuri, iar dădaca ta cu faţă de topor o să dea vina pe mine pentru treaba asta, să vezi tu dacă n-o fi aşa, răspunsese Berta întunecată la faţă. O să zică că de prima dată cînd ai rămas în grija mea, te-ai şi dat în bărci!

– Lasă c-o să-i explic ce anume s-a întîmplat, promisese Elizabeth obosită.

– Ei bine, şi ce mă rog frumos s-a întîmplat? strigase Berta frîngîndu-şi mîinile de groaza limbii ascuţite a domnişoarei Throckmorton-Jones.

Elizabeth îi relatase toată întîmplarea, iar Berta se înmuiase tot mai mult. Apoi dăduse deoparte cuvertura de brocard şi o ajutase pe stăpîna ei să se suie în pat.

– Aşadar, după cum bine vezi, încheiase Elizabeth cu un căscat, n-am putut să tac şi să las pe toată lumea să creadă că a trişat, ceea ce ar fi făcut ţinînd cont că nu era unul de-al lor.

În acel moment fulgerul scînteiase pe cer şi tunetul făcuse geamurile să se scuture în cercevele.

Elizabeth închisese ochii şi se rugase ca excursia în sat de a doua zi să aibă loc, pentru că gîndul de a petrece o zi întreagă în aceeaşi casă cu Ian Thornton, fără să poată să-i vorbească sau să-l privească era prea dificil de a fi măcar contemplat. Îşi spusese supărată că devenise obsedată, după care, obosită, adormise.

În noaptea aceea visase furtuni groaznice şi

nişte braţe puternice care se întindeau s-o salveze, ca după aceea s-o arunce în abisul senzualităţii pure...

Capitolul 6

Lumina apoasă a soarelui umpluse camera, iar Elizabeth se întorsese şovăitoare pe spate. Indiferent de cît de mult sau de puţin apuca să doarmă, era genul de persoană care se trezea întotdeauna amorţită şi dezorientată. În timp ce Robert se trezea imediat şi sărea din pat în formă şi perfect lucid, ea trebuia să se tîrască în sus pe perne şi jumătate de ceas să privească absentă în jur, chinuindu-se să se dezmeticească.

Pe de altă parte, cînd Robert căsca de-i trosneau fălcile pe la ora zece seara, Elizabeth era complet trează şi odihnită, gata să joace cărţi sau biliard, ori să citească vreme de alte cîteva ceasuri. Din acest motiv era foarte potrivită pentru sezonul londonez, în timpul căruia oamenii dormeau pînă la amiază şi se culcau în zori. Seara de dinainte fusese numai o excepţie rară.

Îşi simţise capul ca de plumb pe moliciunea pernelor atunci cînd se forţase să deschidă ochii. Pe măsuţa aşezată chiar lîngă pat se afla tava cu micul dejun obişnuit, un ibric mic cu ciocolată fierbinte şi pîine prăjită unsă cu unt.

Oftînd, Elizabeth se chinuise să treacă prin rutina obişnuită a trezirii. Încordîndu-se, se sprijinise în mîini ca să se ridice în capul oaselor, cu spatele lăsat pe perne. Îşi privise mîinile, încercînd să le convingă să se ridice şi să ia ibricul cu ciocolată

caldă, înviorătoare, şi să toarne lichidul gros în cană.

În dimineaţa aceea eforturile ei fuseseră mai intense decît de obicei, pentru că o durea capul şi avea sentimentul neplăcut că urma să se întîmple ceva cu adevărat tulburător.

Încă prinsă, undeva, între somn şi realitate, dăduse deoparte acoperitoarea groasă de pe micul ibric şi-şi turnase lichidul gros în cana delicată de porţelan, de alături. Apoi îşi amintise, şi stomacul i se strînsese dureros. În ziua aceea un bărbat frumos cu păr întunecat avea s-o aştepte pentru o oră în cabana pădurarului. Bărbatul acela intenţiona s-o aştepte doar o oră înainte să plece, mai ales că Elizabeth nu avea să meargă acolo. Nu putea. Nici nu se punea problema.

Mîinile prinseseră să-i tremure, atunci cînd ridicase cana spre buze. Peste marginea ei o văzuse pe Berta dînd năvală în dormitor cu o expresie îngrijorată pe faţă, care apoi lăsase locul unui zîmbet uşurat.

– Aha, e bine aşa, îmi făcusem griji că ai prins vreo boală.

– De ce? întrebase Elizabeth sorbind din cană. Spre marele ei dezgust, ciocolata era rece ca gheaţa.

– Pentru că n-am putut să te trezesc...

– Cît e ceasul? urlase Elizabeth isterizată.

– Aproape unsprezece.

– Unsprezece! Dar ţi-am spus să mă scoli la opt! Cum de m-ai lăsat să dorm aşa de mult? întrebase, iar mintea ei încă adormită începuse să caute febrilă o soluţie. Se putea îmbrăca repede ca să-i prindă pe ceilalţi din urmă. Sau...

– Dar am încercat, se dezvinovățise Berta, jignită de tonul tăios al stăpînei sale, numai că n-ai vrut să te scoli.

– Niciodată nu vreau să mă scol, știi foarte bine, Berta!

– Dar în dimineața asta a fost mai rău decît de obicei. Mi-ai spus că te doare capul.

– Întotdeauna spun asemenea aiureli. Nici măcar nu știu ce spun cînd sînt așa de adormită. Aș spune probabil orice ca să-mi mai prelugesc somnul cu cîteva minute. Știi treaba asta de ani de zile și cu toate astea întotdeauna ai reușit să mă scoli.

– Dar mi-ai spus, răspunsese Berta trăgînd nefericită de șorț, că dacă tot a plouat așa de mult noaptea trecută, probabil că nu se mai face excursia și că nu ai motive să te mai trezești.

– Dă-o naibii, Berta! rostise Elizabeth, sărind din pat cu mai multă energie decît arătase vreodată la un timp așa de scurt de la trezire. Mai ții minte cînd ți-am spus că mor de difterie și tot n-am scăpat de tine?

– Ei bine, rostise Berta, trăgînd de cordonul soneriei pentru a le semnala cameristelor să aducă apă caldă pentru baie, cînd mi-ai spus aiureala asta nu erai palidă ca moartea la față și nici fruntea fierbinte. Și nici nu te-ai tîrît în pat extenuată cînd nu era nici măcar unu și jumătate noaptea.

Spășită, Elizabeth se trîntise la loc în pat.

– Adevărul este că nu-i vina ta că dorm precum un urs care hibernează. În afară de asta, dacă nu s-au dus în sat, nici măcar nu mai contează dacă am dormit mai mult. Deja începuse să contemple gîndul de a petrece ziua în casă alături de un bărbat care era în stare să-i crească tensiunea cu numai o

singură privire, cînd Berta îi spusese deodată:

– Dar au plecat deja în sat. Furtuna de noaptea trecută a făcut mai mult zgomot.

Elizabeth închisese ochii şi oftase prelung. Cum era deja unsprezece, însemna că Ian se afla deja la cabană şi începuse s-o aştepte.

– Foarte bine atunci, o să merg călare în sat şi o să dau peste el acolo. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne grăbim în halul ăsta, rostise, atunci cînd o văzuse pe Berta grăbindu-se să deschidă uşa ca să le lase pe cameristele cu hîrdaie mari cu apă fierbinte să intre şi să-i pregătească baia.

Trecuse deja de amiază atunci cînd Elizabeth coborîse scările, îmbrăcată într-un costum festiv de călărie, cu pălărie asortată ce-i ascundea părul şi mănuşi speciale de călărie în mîini. Din camera de jocuri se auzeau cîteva glasuri masculine care demonstrau că nu toată lumea plecase în excursie. Elizabeth se oprise o clipă, întrebîndu-se dacă să arunce o privire acolo sau nu, ca să vadă dacă Ian Thornton nu se întorsese cumva de la cabană. Sigură că era acolo şi nedorind să-l vadă, se întorsese în direcţia opusă şi ieşise din casă pe uşa din faţă.

Elizabeth aşteptase apoi la grajduri ca rîndaşil să-i pregătească un cal, în timp ce mintea îi era asaltată de imaginea unui bărbat singuratic care aştepta într-o cabană o femeie ce nu avea să vină.

– Vreţi să vă însoţească un rîndaş pînă în sat, coniţă? o întrebase mai marele peste grajduri. Am cam rămas fără oameni din cauza grupului ce a plecat spre sat, dar unii dintre rîndaşi trebuie să apară într-un ceas sau două, dacă vreţi să mai adăstaţi pe aici. Dacă nu, să ştiţi că drumu' e sigur.

nu veţi păţi nimic. Înălţimea Sa călăreşte mereu singură pînă-n sat şi înapoi.

Elizabeth nici nu-şi dorise altceva decît să galopeze pe un drum de ţară, lăsînd toate necazurile undeva în urmă.

– O să merg singură, îi spusese zîmbindu-i cu aceeaşi candoare prietenoasă cu care-şi trata şi servitorii de acasă. Am trecut pe lîngă sat ieri, cînd am venit, se află chiar pe drumul principal, cam la cinci mile de aici, nu?

– Da, răspunsese omul.

Imediat după aceea, un fulger portocaliu brăzdase cerul, iar Elizabeth privise nervoasă în sus. Nu dorise să stea acolo, dar nici s-o prindă ploaia în drum nu ar fi vrut.

– Mă îndoiesc c-o să plouă pînă diseară, îi zisese omul, cînd o văzuse ezitînd. Mereu fulgeră prin părţile noastre la vremea asta din an. Toată noaptea a fulgerat şi a tunat, şi n-am văzut strop de ploaie.

Elizabeth nu avusese nevoie şi de alte încurajări.

Primii stropi de ploaie începuseră să cadă cînd străbătuse cam o milă de şosea.

– Minunat, spusese tare, oprindu-şi iapa şi cercetînd cerul. Apoi, îşi imboldise iapa şi o pornise la galop spre sat. Cîteva minute mai tîrziu, Elizabeth observase că vîntul, care mai înainte de-abia adiase, se pornise să bată cu furie şi că temperatura scăzuse drastic. Ploaia cădea de acum în stropi mari, gata să se transforme în potop. Atunci cînd observase poteca care începea din şosea şi ducea prin pădure, Elizabeth era pe jumătate leoarcă. Căutînd adăpost printre copaci, intrase pe potecă şi se oprise.

Acolo cel puţin frunzele jucau rolul unei umbrele, deşi nu tocmai eficiente.

Fulgerul brăzdase iar cerul deasupra capului ei şi răsunase şi tunetul, şi, în pofida previziunii grăjdarului, Elizabeth îşi dăduse seama că furtuna era gata să se dezlănţuie. Şi micuţa iapă simţise acest lucru şi începuse să se agite speriată, deşi nu se urnise din loc.

– Ce comoară eşti, o alintase Elizabeth cu vorba, mîngîindu-i pielea satinată, deşi se gîndea foarte serios la cabana care ştia că se afla la capătul potecii. Îşi muşcase nehotărîtă buzele, încercînd să judece timpul scurs de la trezire. În mod sigur trecuse de ora unu, aşa că probabil Ian plecase demult de acolo.

În cîteva clipe Elizabeth ajunsese la concluzia că-i dădea prea multă importanţă lui Ian. Cu o seară înainte observase cît de uşor îi fusese să flirteze pe faţă cu Charise, la nici o oră după ce o sărutase pe ea în desişurile din grădină. Nu se îndoia că pentru el fusese numai o distracţie de moment.

Ce proastă fusese să creadă că ar fi fost capabil s-o aştepte plimbîndu-se nervos prin cabană şi pîndind uşa. Nu era altceva decît un parior, un parior şi un maestru al flirtului. Nu se îndoise că plecase de la cabană înapoi acasă, în căutarea unei tovărăşii mai plăcute, pe care avea s-o găsească fără probleme. Pe de altă parte, dacă era încă acolo, ar fi putut să-l vadă calul şi s-o apuce înapoi prin ploaie spre conac.

Văzuse cabana cîteva clipe mai tîrziu. Ascunsă între copaci, era o privelişte plăcută. Elizabeth mijise ochii şi căutase să descopere în ceaţa care se lăsase calul lui Ian. Privise speriată la partea din

față a căsuței, care avea un acoperiș larg, sub care se puteau adăposti caii și constatase că nu avusese motive de îngrijorare.

Casa părea părăsită. Deci atît de profund fusese atașamentul lui pentru ea, cugetase, refuzînd să admită durerea din inimă.

Descălecase și-și legase iapa la adăpost.

– Ai observat vreodată cît de nestatornici mai sînt și masculii ăștia? întrebase calul. Și ce proaste devin femeile atunci cînd vine vorba de ei? adăugase, conștientă de dezamăgirea profundă pe care o simțea. Apoi își dăduse seama că era cu totul irațională, în fond nici măcar nu intenționase să meargă acolo, nu dorise ca el s-o aștepte și în clipa aceea fusese gata să plîngă pentru că Ian nu mai era acolo.

Furioasă pe sine, își desfăcuse fundele de la pălărie și apoi o lăsase să-i cadă pe spate. Apoi, deschisese furioasă ușa cabanei, intrase înăuntru și încremenise locului din cauza șocului!

Stînd în cealaltă parte a cămăruței, cu spatele la ea, era Ian Thornton. Cu capul ușor plecat spre focul vesel ce ardea în cămin, cu un picior sprijinit de grilajul lui și cu mîinile în buzunarele pantalonilor gri, de călărie. Își scosese haina și prin cămașa fină se puteau vedea umerii puternici, spatele lat și talia îngustă. Elizabeth îi sorbise din ochi frumusețea preț de o clipă.

Felul în care stătea, plus faptul că așteptase mai bine de două ceasuri îi spulberase convingerea de mai devreme că lui nu i-ar fi păsat cu adevărat de ea. Și asta se întîmplase înainte să privească într-o parte și să vadă masa. Inima i se strînsese cînd văzuse cîtă osteneală își dăduse.

Pe masa de lemn negeluit fusese aşternută o faţă de masă de in alb, în mijlocul ei trona o lumînare mare, de-o parte şi de alta cîte două farfurii de porţelan şi alături de ele un platou imens cu friptură şi brînză. Lîngă unul din pahare era şi o jumătate de sticlă de vin.

Elizabeth nici măcar nu bănuise vreodată că un bărbat era în stare să pună masa şi să pregătească un prînz. Asta era treaba femeilor. A femeilor şi a servitorilor. Nu a bărbaţilor care erau aşa de frumoşi, încît inimile femeilor prindeau să palpite la vederea lor.

Lui Elizabeth i se păruse că stătuse în pragul uşii cîteva minute, nu doar două sau trei secunde, cînd el se încordase deodată, de parcă i-ar fi simţit prezenţa. Se întorsese şi chipul i se îmblînzise din cauza unui zîmbet afectuos.

– Nu eşti prea punctuală.

– Nu intenţionam să vin, recunoscuse Elizabeth, luptînd să-şi recapete cumpătul şi să ignore focul din ochii lui. Am fost prinsă de ploaie în timp ce mă îndreptam spre sat.

– Eşti udă.

– Ştiu.

– Vin-o lîngă foc.

Cînd ea continuase să-l privească fără să se mişte, el se apropiase de ea. Elizabeth încremenise locului, în timp ce toate avertismentele întunecate ale Lucindei cu privire la statul de una singură cu un bărbat îl asaltaseră mintea.

– Ce anume vrei? îl întrebase gîtuită, simţindu-se copleşită de înălţimea lui.

– Haina ta.

– Nu, cred că aş vrea s-o păstrez pe mine.

– Scoate-o, insistase el liniştit. E udă.

– Ia stai aşa, izbucnise ea, dîndu-se în spate spre uşa deschisă, trăgînd de marginile hainei.

– Elizabeth, îi spusese el liniştit, ţi-am dat cuvîntul meu că vei fi în siguranţă aici cu mine.

Elizabeth închisese ochii şi încuviinţase din cap.

– Ştiu. Dar la fel de bine ştiu că nu ar fi trebuit să fiu aici. Ar fi mai bine dacă aş pleca. Nu crezi? Deschisese ochii şi-l privise direct; sedusa cerînd sfatul seducătorului.

– Ţinînd cont de împrejurări, nu sînt tocmai omul cel mai potrivit care să-ţi răspundă.

– Bine, o să stau, răspunsese după o clipă, observînd cum dispărea încordarea lui. Desfăcîndu-şi haina, i-o dăduse laolaltă cu pălăria, ca el să le atîrne în cuiele din perete, aproape de foc.

– Acum aşază-te lîngă foc, îi poruncise el, îndreptîndu-se spre masă şi umplînd două pahare cu vin.

Partea din spate a părului, care nu fusese acoperită de pălăria mică, se udase, aşa că Elizabeth îşi scosese clamele care-l ţineau strîns şi apoi îşi scuturase bine coama lîngă flăcări. Fără să-şi dea seama că gestul ei fusese extrem de seducător, continuase să-şi usuce părul.

Privise apoi spre Ian şi-l văzuse stînd nemişcat lîngă masă, privind-o fix. Expresia lui o făcuse să înceteze cu uscatul părului şi să rupă vraja, deşi privirea lui intimă o făcea să se cutremure.

Îşi asumase enorm de multe riscuri venind acolo. În fond, nu ar fi putut spune că-l cunoştea pe omul acela.

Îl întîlnise cu numai cîteva ore înainte şi în momentul acela o privise mult prea... intim

Ian îi dăduse paharul cu vin şi apoi îi făcuse semn spre canapeaua mare, care ocupa o latură a camerei.

– Dacă te-ai încălzit destul, capaneaua e curată. Dacă la început tapiseria fusese alb cu verde, materialul se decolorase pînă la o umbră de gri, dar era evident că fusese adusă acolo de la conac.

Elizabeth se aşeză cît mai departe de el, cu picioarele sub ea, ca să le încălzească. Îi promisese că avea să fie în siguranţă, ceea ce lăsa destul loc diverselor interpretări.

– Dacă o să stau aici, rostise ea jenată, cred că ar trebui să cădem de acord asupra convenţiilor.

– Cum ar fi?

– Ei bine, în primul rînd, nu cred că ar trebui să-mi mai spui pe numele de botez.

– Ţinînd cont de sărutul de seara trecută din grădină, mi s-ar părea absurd să încep să-ţi spun domnişoară Cameron.

Atunci fusese momentul potrivit ca să-i spună că era de fapt lady Cameron, dar Elizabeth fusese prea prinsă de amintirea acelor momente de vis ca să mai spună ceva în acest sens.

– Nu asta contează, răspunsese cu fermitate. Principalul este că, deşi noaptea trecută s-a întîmplat ce s-a întîmplat, nu trebuie să ne influenţeze comportamentul pe ziua de azi. Ar trebui să... ar trebui să fim de două ori mai corecţi pentru a ne răscumpăra greşeala de aseară!

– Deci aşa se face? o întrebase el amuzat. Nu ştiu de ce, dar n-am crezut că laşi convenţiile să-ţi dicteze fiecare mişcare.

Pentru un parior fără responsabilităţi, regulile etichetei erau probabil înfiorător de plictisitoare, dar

Elizabeth ştiuse că era imperativ să-l convingă să accepte punctul ei de vedere.

– Dar aşa fac, se fofilase ea. Cei din familia Cameron sînt cei mai convenţionali oameni din lume! După cum ai aflat seara trecută, cred în dezonoare înaintea morţii. Credem, de asemenea, în Dumnezeu, în patrie, maternitate şi rege, şi... şi în dreptul de proprietate. De fapt, în privinţa acestui subiect sîntem chiar intoleranţi pînă la extrem.

– Am înţeles, rostise el. Atunci spune-mi, continuase amuzat, cum se face că o persoană atît de convenţională ca tine a încrucişat spada cu o cameră plină de bărbaţi numai ca să apere reputaţia unui străin?

– Ah, răspunsese Elizabeth, n-a fost mare lucru, ideea mea convenţională de dreptate. În afară de asta, continuase, înfuriată din cauza amintirii, m-am mîniat foarte tare atunci cînd mi-am dat seama că unul dintre motivele pentru care nu au încercat să-l oprească pe lordul Everly să te împuşte reprezenta statutul tău social; nu erai egal cu ei, pe cînd Everly da.

– Egalitate socială? o necăjise el. Ce noţiune cu totul neobişnuită tocmai la o persoană atît de convenţională ca tine.

Elizabeth se simţise prinsă în capcană.

– Adevărul este că sînt speriată de moarte, recunoscuse ea.

– Ştiu, îi răspunsese el, dar eu sînt ultima persoană din lume de care ar trebui să te temi.

Cuvintele şi tonul lui îi înmuiaseră picioarele, iar inima prinsese să-i galopeze. Ca să-şi stăpînească nervii, Elizabeth băuse vinul din pahar. Cînd Ian îi observase neliniştea, schimbase subiectul.

– Te-ai mai gîndit la nedreptatea care i s-a făcut lui Galileo?

Elizabeth scuturase din cap.

– Cred că m-am comportat ca o proastă seara trecută, discutînd despre Galileo. Un subiect de discuţie absurd, mai ales cu un gentleman.

– Mie mi s-a părut o alternativă înviorătoare la trivialităţile insipide obişnuite.

– Serios? întrebase Elizabeth plină de speranţă, uitînd cu totul de neliniştea de dinainte.

– Serios.

– Mi-ar plăcea ca şi societatea noastră să gîndească la fel.

– De cîtă vreme te străduieşti să ascunzi că ai o minte ascuţită?

– De patru săptămîni, admisese ea, chicotind. Nu-ţi poţi imagina cît de oribil este să discuţi despre platitudini cînd, de fapt, nu doreşti decît să-i întrebi pe oameni despre locurile pe care le-au văzut şi lucrurile pe care le ştiu. Dacă sînt bărbaţi, nu-ţi vor spune absolut nimic, chiar dacă întrebi.

– Dar ce anume îţi spun? o întrebase el.

– De obicei spun că răspunsul este mai presus de înţelegerea unei femei sau că se tem să nu-mi jignească sensibilitatea, îi zisese ea cu amărăciune.

– Ce fel de întrebări ai pus?

Ochii ei se aprinseseră de malitie şi frustrare.

– L-am întrebat pe sir Elston Greeley, care tocmai s-a întors din călătoriile sale, dacă a trecut cumva şi prin colonii, iar el mi-a spus că da. Dar atunci cînd l-am cerut să-mi descrie şi mie nativii, cum arată şi cum trăiesc, a tuşit încurcat şi pe urmă mi-a zis că nu se face să discute cu o femeie despre sălbatici şi că aş leşina.

– Felul în care arată şi obiceiurile depind de tribul lor, îi zisese Ian, răspunzînd la întrebarea ei. Unele triburi sînt „sălbatice" după standardele noastre, nu ale lor, iar altele sînt paşnice după orice standarde...

Două ceasuri zburaseră ca gîndul cît Elizabeth îi pusese întrebări şi ascultase fascinată poveşti despre locurile pe care le văzuse el. Nici măcar o singură dată Ian nu refuzase să-i răspundă şi nici nu-i tratase comentariile cu uşurinţă. Îi vorbea ca unui egal şi păruse să-l facă plăcere s-o vadă contrazicîndu-l uneori. După ce mîncaseră prînzul, se întorseseră pe canapea şi deşi Elizabeth îşi dăduse seama că ar fi trebuit să plece nu se îndurase să pună capăt acelei după-amieze furate.

– Nu mă pot abţine să nu mă gîndesc, îi spusese ea după ce el terminase de povestit despre felul în care femeile din India obişnuiau să-şi ascundă faţa în public, că este extrem de nedrept că m-am născut fată şi ca atare nu trebuie să am parte de astfel de aventuri şi că nu pot să văd asemenea locuri. Chiar dacă aş putea călători pînă acolo, mi s-ar permite să văd doar locurile civilizate, precum... Londra!

– Mda, asta este deosebirea esenţială între privilegiile dintre sexe, încuviinţase Ian.

– Cu toate astea fiecare sex trebuie să-şi îndeplinească îndatoririle, îl informase ea cu o solemnitate falsă. Şi se spune că fiecare obţine o mare satisfacţie de aici.

– Şi ce părere ai tu despre îndatoririle ce-ţi revin? o tachinase el.

– Dar e foarte simplu. Este datoria femeii să fie soţie, adică un bun, o proprietate a soţului din toate

punctele de vedere. Este datoria bărbatului să facă tot ce doreşte, cînd doreşte, atîta vreme cît este pregătit să-şi apere ţara dacă apare o asemenea ocazie în timpul vieţii lui, ceea ce nu se prea întîmplă. Bărbaţii, îl informase ea mai departe, cîştigă onoarea sacrificîndu-se pe cîmpul de luptă, în timp ce noi ne sacrificăm pe altarul căsniciei.

El începuse să rîdă cu poftă, iar Elizabeth continuase cu satisfacţie:

– Ceea ce, dacă stai şi te gîndeşti bine, dovedeşte limpede că sacrificiul nostru este mult mai mare şi mai nobil.

– Cum aşa? o întrebase el cu lacrimi în ochi după atîta rîs.

– Dar este evident. Bătăliile durează în general cîteva zile sau săptămîni, cel mult cîteva luni. În timp ce căsnicia ţine o viaţă întreagă! Ceea ce-mi aminteşte de o altă întrebare pe care mi-am pus-o mereu, continuase ea veselă.

– Care anume? o îmboldise el, privind-o ca şi cum şi-ar fi dorit să nu se mai oprească niciodată din vorbă.

– De ce oare tocmai noi am fost numite sexul slab? Rîseseră împreună, dar apoi Elizabeth realizase că unele remarci fuseseră absolut scandaloase. De obicei nu merg aşa de departe, se scuzase grăbită. Probabil că îţi închipui că sînt îngrozitor de prost crescută.

– Cred, îi spusese el încet, că eşti magnifică.

Sinceritatea din glasul lui o lăsase fără suflare. Deschisese gura, căutînd disperată o replică amuzantă care să restabilească camaraderia uşoară de dinainte, dar nu reuşise decît să ofteze.

– Şi, continuase el, cred că o ştii şi tu.

Cuvintele lui nu erau cele care erau spuse în mod obişnuit de pretendenţii ei de la Londra. Elizabeth se simţise speriată atît de ele, cît şi de privirea senzuală a acelor ochi aurii. Încercase atunci să se îndepărteze de el, spunîndu-şi că era numai un compliment oarecare.

– Cred, răspunsese ea, încercînd să rîdă, că pentru tine orice femeie cu care eşti la un moment dat pare „magnifică"

– De unde pînă unde ţi-a venit o asemenea idee?

Elizabeth ridicase din umeri.

– Seara trecută, la supeu, de acolo mi se trage. Cînd el se încruntase spre ea, de parcă nu ar fi înţeles despre ce vorbea, continuase: O mai ţii minte pe lady Charise Dumont, amfitrioana noastră, frumoasa brunetă pe care o ascultai cu atenţie seara trecută, la supeu?

Ian zîmbise încîntat.

– Eşti geloasă?

Elizabeth îşi ridicase bărbia şi scuturase din cap.

– Nu mai mult decît erai tu pe lordul Howard.

Simţise o oarecare satisfacţie atunci cînd amuzamentul din ochii lui dispăruse.

– Individul care nu era în stare să vorbească cu tine fără să-ţi atingă braţul? o întrebase el cu blîndeţe. Acel lord Howard? Ca să fiu sincer, scumpa mea, în tot timpul supeului am încercat să mă decid dacă vreau să-l bag nasul sub urechea dreaptă sau sub cea stîngă.

Elizabeth izbucnise în rîs aproape fără voie.

– Nu ai face aşa ceva, chicotise înveselită. În afară de asta, dacă nu ai vrut să te duelezi cu lordul

Everly pentru că te-a făcut trişor, mai mult ca sigur că nu l-ai provoca la duel pe bietul lord Howard numai pentru că mi-a atins braţul.

– Nu zău? rostise el. Aici avem de-a face cu două chestiuni diametral opuse.

Elizabeth constatase iar că era incapabilă să-l înţeleagă. Prezenţa lui i se păruse ameninţătoare, pentru că, de cîte ori renunţa la galanteriile amuzante, reapărea străinul misterios. Dîndu-şi părul de pe frunte, Elizabeth privise pe fereastră.

– Cred că e deja trecut de trei. Trebuie să plec. Sărise în picioare şi-şi netezise fusta. Îţi mulţumesc pentru o după-amiază minunată. Nu ştiu de ce am stat aşa de mult. Nu ar fi trebuit, dar mă bucur că am făcut-o...

Cînd nu mai ştiuse ce să spună, îl privise alarmată pe Ian cum se ridica la rîndul lui.

– Încă nu? o întrebase el încet.

– Ce anume încă nu?

– Încă nu ştii de ce eşti în continuare alături de mine?

– Nici măcar nu ştiu cine eşti! izbucnise ea. Ştiu despre locurile prin care ai fost, dar habar nu am nimic despre familia, locurile din care te tragi. Ştiu că joci sume mari de bani la cărţi şi nu sînt deloc de acord cu acest lucru...

– Pun la bătaie sume mari de bani şi pe vapoare, şi încărcături, crezi că asta mă va face mai interesant în ochii tăi?

– Şi mai ştiu, continuase ea disperată, privindu-l expresia senzuală, că mă faci să mă simt extrem se stînjenită atunci cînd te uiţi la mine aşa cum o faci acum!

– Elizabeth, îi spusese el atunci cu tandreţe, eşti

aici pentru că sîntem pe jumătate îndrăgostiţi unul de celălalt.

– Cuuum? icnise ea.

– Cît despre nevoia ta de a şti cine sînt, e foarte simplu de răspuns. Ridicase o mînă şi, după ce-i mîngîiase obrazul, îi cuprinsese bărbia în căuşul palmei mari. Continuase apoi să-i explice cu blîndeţe: Eu sînt bărbatul cu care te vei căsători.

– Dumnezeule!

– Cred că e prea tîrziu pentru rugăciuni, o necăjise el.

– Tu... cred că eşti nebun, îi spusese ea agitată.

– Asta e şi părerea mea, şoptise el şi, aplecîndu-şi capul, îşi lipise buzele de fruntea ei, strîngînd-o la piept. Nu erai în planurile mele, domnişoară Cameron.

– Te rog, îl implorase Elizabeth, nu-mi face una ca asta. Nu mai înţeleg nimic. Nici măcar nu mai ştiu ce nume vrei.

– Te vreau pe tine. Îi prinsese iar bărbia între degete şi-o ridicase, astfel încît s-o poată privi în ochi, apoi adăugase: Şi tu mă vrei pe mine.

Trupul lui Elizabeth începuse să tremure incontrolabil atunci cînd buzele lui coborîseră asupra gurii ei, iar ea căutase să amîne ceea ce părea inevitabil, încercînd să apeleze la logică.

– O englezoaică bine crescută, o citase speriată pe Lucinda, nu simte nimic mai puternic decît afecţiunea. Noi nu ne îndrăgostim.

Buzele lui calde le acoperiseră pe ale ei.

– Eu sînt scoţian, murmurase el răguşit. Noi ne îndrăgostim.

– Scoţian! icnise ea, atunci cînd el îşi ridicase capul.

Ian risese de expresia ei jignită.

– Am spus scoţian, nu ucigaş.

Un scoţian cartofor! Havenhurst avea să ajungă să fie scos la licitaţie, servitorii concediaţi, iar lumea ei distrusă.

– Nu pot, nu, nu pot să mă mărit cu tine.

– Ba da, Elizabeth, şoptise el, buzele lui lăsînd o dîră fierbinte de pe obraz şi pînă la ureche, poţi.

Buzele lui continuaseră să se plimbe pe lîngă ureche, în timp ce limba lui trasa delicat conturur ile ei, făcînd-o pe Elizabeth să tremure din cauza valurilor de tensiune adunată în interiorul ei. Cînd el îi simţise reacţia, o strînsese mai bine în braţe, susţinînd-o şi apoi îşi lăsase limba să lunece cu îndrăzneală în urechea ei. Apoi îi prinsese ceafa în palmă şi începuse să-i sărute gîtul.

– Nu-ţi fie teamă, o asigurase el încă o dată, pentru că o să mă opresc atunci cînd o să-mi ceri.

Prizonieră în îmbrăţişarea protectoare, alinată de promisiunea lui şi sedusă de gura şi mîinile care o mîngîiau, Elizabeth se agăţase de el şi se lăsase să cadă în abisul întunecat al dorinţei.

Gura lui revenise peste obrazul ei şi, cînd Elizabeth îşi întorsese capul ca să-i primească sărutul chiar pe gură, Ian gemuse încîntat.

Deodată, se simţise ridicată în braţe şi aşezată cu blîndeţe pe canapea, cu el deasupra şi gura lui peste buzele ei. Limba lui trecea peste buzele ei, cerîndu-le să se desfacă. În clipa în care Elizabeth se supuse, limba lui îi intrase în gură, cercetătoare, mîngîietoare.

Corpul ei tresărise convulsiv din cauza acelor senzaţii primitive care îi acaparaseră întregul sistem nervos, şi Elizabeth se predase cu totul în faţa ace-

lei splendori furtunoase a sărutului de păgîn. Mîinile ei prinseseră să călătorească în neştire pe umerii şi braţele lui vînjoase, mişcîndu-şi şi buzele sub gura lui, hrănindu-l dorinţa şi mărindu-i-o.

Cînd în cele din urmă el puse capăt acelui sărut, abia mai răsufla. Simţindu-se uşor dezamăgită, Elizabeth se trezise încet din reveria în care o aruncase el şi deschisese ochii ca să-l privească. Întins alături pe canapea, stătuse sprijinit într-un cot, aplecat deasupra ei, cu chipul brozat, întunecat de pasiune şi cu ochii scăpărători. Atunci Ian ridicase mîna şi-i înlăturase o şuviţă de păr de pe obraz. Fără să fie conştientă de efortul pe care-l făcea el ca să-şi menţină pasiunea sub control, Elizabeth îşi lăsase privirea să cadă asupra gurii lui fin cizelate şi-l observase oftînd.

– Nu, o prevenise el, nu te mai uita aşa la gura mea, dacă nu vrei să te sărut din nou.

Prea naivă ca să ştie cum să-şi ascundă sentimentele, Elizabeth îşi ridicase ochii verzi spre el, iar dorinţa pentru alt sărut îi strălucise limpede în ei. Ian oftase din nou şi cedase iar dorinţei, spunîndu-i cu blîndeţe cum să-i arate ce dorea.

– Pune-ţi mîna pe după gîtul meu, îi şoptise cu tandreţe.

Elizabeth îşi încolăcise degetele lungi pe după ceafa lui, iar el îşi plecase capul. Cînd înţelesese ce anume voia de la ea, Elizabeth îl trăsese şi mai aproape, şi, deşi fusese pregătită pentru ceea ce urmase, şocul buzelor lui lipite de ale ei fusese sălbatic, de o dulceaţă greu de descris.

Atunci fusese rîndul ei să-i atingă buzele întredeschise cu limba şi, cînd îl simţise cutremurîndu-se, îşi dăduse seama din instinct că făcuse ceea

ce trebuia. Şi lui instinctul îi spusese acelaşi lucru, pentru că îşi ridicase capul, curmînd sărutul.

– Nu face una ca asta, Elizabeth, o prevenise el.

Drept răspuns, ea îi trăsese iar capul în jos şi se răsucise în braţele lui. Cînd gura lui o ocupase cu duritate pe a ei, trupul i se arcuise spre el. Îi simţise pe piept bătăile năvalnice ale inimii, mai ales atunci cînd începuse s-o sărute cu pasiune descătuşată. Mîna lui se strecurase într-o parte a trupului ei şi urcase pînă pe sîn, acoperindu-l posesiv, iar Elizabeth tresărise într-un protest mut.

– Nu, şoptise el alături de buzele ei. Doamne, nu. Nu încă...

Amuţită de nevoia imperioasă din glasul lui, Elizabeth îi cercetase chipul atunci cînd el îşi ridicase capul ca să-l privească cămaşa albă.

În pofida protestului său, mîna îi rămăsese nemişcată, iar Elizabeth realizase că-şi respecta promisiunea de a se opri oricînd îi cerea ea. Incapabilă să-l oprească sau să-l încurajeze, privise la degetele lui lungi şi masculine aşezate pe cămaşa ei albă, după care îşi ridicase privirea spre chipul lui. Cu un geamăt surd, Elizabeth îi trăsese iar capul în jos, lipindu-se de trupul lui tare. Ian nici n-avusese nevoie de o altă încurajare.

Degetele i se întinseseră din nou deasupra sînului, în timp ce o privise în continuare observîndu-i mai întîi teama şi apoi plăcerea de pe chip. Pentru Elizabeth, sînii fuseseră pînă atunci asemenea picioarelor, aveau un anume scop. Aşa cum picioarele erau bune de folosit la mers, sînii erau foarte buni pentru a umple în mod decorativ decolteul unei rochii. Nu avusese habar că-i puteau oferi asemenea senzaţii delicioase şi, ameţită de sărut, rămă-

sese placidă în timp ce el îi desfăcuse cămaşa şi corsetul, dezgolindu-i în faţa privirii.

Din reflex, încercase să se acopere, dar el îi prinsese mîna şi începuse să-i sugă un deget. Elizabeth, şocată, îşi retrăsese mîna, iar el se apucase să facă acelaşi lucru cu un sfîrc. Cînd plăcerea uriaşă o străbătuse precum un torent, gemuse neajutorată şi îi apăsase capul peste pieptul ei, deşi creierul îi spusese să-i ceară să se oprească.

Ian trecuse apoi la celălalt sîn, în timp ce corpul ei se arcuia torturat de plăcere. Apoi, deodată, îşi ridicase capul şi, privindu-i sînii frumoşi, oftase şi rostise cu greutate:

– Elizabeth, va trebui să ne oprim.

Elizabeth îşi venise încet în fire. Atunci pasiunea lăsase loc fricii şi apoi ruşinii că era aşa de dezgolită şi de expusă în faţa lui. Închisese ochii ca să alunge lacrimile şi se ridicase în capul oaselor, dîndu-i mîna la o parte.

– Lasă-mă să mă ridic, te rog, şoptise, scîrbită de sine.

Pielea începuse s-o usture atunci cînd degetele lui o atinseseră în încercarea de a-i încheia cămaşa. Eliberată de apăsarea lui, reuşise să se ridice în picioare. Cu spatele la el, îşi încheiase cămaşa cu mîini tremurătoare şi-şi smulsese haina din cui. Ian însă se mişcase cu atîta viteză şi silenţiozitate, încît Elizabeth nici nu ştiuse că se ridicase de pe canapea pînă cînd nu-i simţise mîinile pe umeri.

– Nu trebuie să te sperii de ceea ce s-a întîmplat între noi. Sînt în stare să te întreţin aşa cum trebuie...

Toată confuzia şi neliniştea ei explodaseră într-un

acces de furie îndreptat spre el. Eliberîndu-se din strînsoarea lui, se răsucise ca să-l înfrunte deschis.

– Să mă întreții, strigase ea. Cum anume? Într-un... într-o cocioabă din Scoția, unde o să stau în timp ce tu te vei dichisi astfel încît să pari un gentleman englez, ca să poți pierde totul la jocurile de noroc?

– Dacă lucrurile vor merge așa cum mă aștept, o întrerupsese el pe un ton calm, voi fi unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia într-un an, cel mult doi. Dacă nu, tot voi putea să te întrețin fără probleme.

Elizabeth își luase pălăria și se îndepărtase de el, de teama propriei ei slăbiciuni.

– Este o nebunie. Nebunie curată, rostise, întorcîndu-se spre ușă.

– Știu, răspunsese el încet. Elizabeth se întinsese spre clanță și deschisese ușa, dar glasul lui o oprise să plece. Dacă te răzgîndești după ce vom pleca de aici, mîine dimineață poți să mă găsești în casa lui Hammund, din strada Upper Brook pînă joi. După aceea intenționez să plec în India. Voi sta acolo pînă la iarnă.

– Atunci... drum bun, rostise ea, prea speriată ca să se întrebe de ce simțise o asemenea durere la gîndul plecării lui.

– Dacă te răzgîndești la vreme, o necăjise el, poate o să te iau cu mine.

Elizabeth fugise îngrozită de siguranța pe care o auzise în glasul lui. Cît galopase prin pădurea udă și încețoșată nu se mai simțise tînăra doamnă încrezătoare care fusese mai devreme, ci devenise pe neașteptate o fată îngrozită, cu un munte de responsabilități și o educație care o convinsese că

asemenea atracție sălbatică, așa cum era cea pe care o simțea pentru Ian Thornton, era sordidă și de nolertat. Cînd lăsase calul la grajd și văzuse cu groare că ceilalți invitați se întorseseră din sat, nu se mai gîndise decît cum să-l trimită mai repede un mesaj lui Robert ca să vină să le ia acasă chiar în soara aceea.

Elizabeth luase cina în cameră, în timp ce Berta împachetase lucrurile, evitînd cu grijă fereastra care dădea chiar spre grădina de dedesubt. De două ori privise afară și de fiecare dată îl văzuse pe Ian. Prima dată, îl văzuse stînd singur pe terasă, cu un trabuc între dinți și atunci i se păruse singur. A doua oră, îl văzuse înconjurat de cinci femei care nu fuseseră acolo cu o seară înainte, probabil nou-sosite și toate cinci i se păruseră irezistibil atrase de el. Își spusese atunci că nu conta.

Avea niște responsabilități față de Robert și Havenhurst. În pofida a ceea ce crezuse Ian, Elizabeth nu-și putea permite să-și lege viitorul de un parior înrăit, chiar dacă acesta era cel mai frumos scoțian pe care-l văzuse vreodată. Elizabeth închisese ochii, căutînd să alunge astfel de gînduri. I se păruse o mare prostie să se gîndească astfel la Ian. Ceva periculos, pentru că Valerie și alte cîteva fete păruseră să fi ghicit unde fusese întreaga dupăamiază și mai ales cu cine. Elizabeth se cutremurase cînd își amintise cît de bine o prinseseră în capcană atunci cînd intrase în casă.

– Doamne sfinte, ești udă leoarcă, îi spusese Valerie cu falsă simpatie. Cei de la grajd ne-au spus că ai fost plecată toată după-amiaza. Să nu-mi spui că te-ai pierdut și ai stat prin ploaie toată vremea!

– Nu, am... am dat peste o cabană în pădure și

am stat acolo pînă s-a mai domolit ploaia. I se păruse mai înțelept să spună așa, pentru că nu văzuse pe nicăieri calul lui Ian, pe cînd al ei fusese lăsat la vedere, în caz că îl observase careva.

– Pe la ce oră ai nimerit acolo?

– După ora unu, cred.

– N-ai dat cumva și peste domnul Thornton cît ai stat pe acolo? o întrebase Valerie cu un zîmbet malițios și toți cei din salon încetaseră să mai discute, ca să se întoarcă să le privească. Hăitașul ne-a spus că a văzut un bărbat înalt, întunecat, călare pe un armăsar rotat că a intrat în cabană. A presupus că era unul dintre musafiri, așa că nu s-a dus să-l întrebe ce căuta acolo.

– Nu, nu l-am văzut, răspunsese Elizabeth. Era... ceață deasă. Sper să nu fi pățit nimic.

– Nu sîntem siguri. Încă nu s-a întors. Dar Cherise își face griji, continuase Valerie, cercetînd-o curioasă pe Elizabeth. I-am spus că nu e cazul. Servitoarele de la bucătărie mi-au spus că l-au pregătit un mic prînz pentru două persoane.

Îndepărtîndu-se de Valerie ca să lase un cuplu să treacă, Elizabeth îi explicase acesteia că se decisese să plece chiar în seara aceea și, fără a-i mai da ocazia să pună întrebări indiscrete, se scuzase spunînd că trebuia să se schimbe de hainele ude.

Berta privise o singură dată la chipul ei palid și ghicise pe loc că se întîmplase ceva, mai ales atunci cînd Elizabeth insistase să-i trimită vorbă lui Robert să vină să le ia chiar în seara aceea.

După ce Elizabeth trimisese mesajul, Berta reușise să afle întreaga poveste de la stăpîna ei, trebuind să fie apoi consolată tot restul după-amiezei și al serii.

Capitolul 7

– N-o să-ţi facă nici un pustiu de bine să toceşti covorul ăla, îi spusese Berta. O să facem treaba asta o grămadă de vreme atunci cînd o afla don'şoara Throckmorton-Jones de isprăvile tale.

– Ba n-o să afle nimic, rostise Elizabeth cu mai multă hotărîre decît convingere, trîntindu-se pe un fotoliu şi netezindu-şi fusta costumului de călătorie. Pălăria şi mănuşile le aşezase pe pat, alături de bagajele care aşteptau să fie duse jos la sosirea lui Robert. Deşi se aşteptase la aşa ceva, bătaia din uşă o făcuse să tresară. Însă servitorul, în loc să-i spună că sosise fratele ei, îi întinsese un bileţel atunci cînd deschisese uşa.

Desfăcuse biletul cu mîini tremurătoare, rugîndu-se să nu fi fost veşti de la Londra şi să afle astfel că Robert nu putea veni s-o ia.

O clipă privise nedumerită bileţelul scris în grabă care spunea: *„Ne întîlnim în sîră, trebuie să vorbim."*

Servitorul deja se îndepărtase pe hol, iar Elizabeth se văzuse nevoită să-l strige.

– Cine ţi-a dat biletul ăsta?

– Domnişoara Valerie, coniţă.

Uşurarea lui Elizabeth că nu era din partea lui Ian fusese înlocuită cu groaza că Valerie reuşise să descopere şi alte lucruri cu privire la dispariţia lui Elizabeth din acea după-amiază.

– Valerie vrea să mă întîlnesc cu ea în seră sau în sîră, cum a scris ea aici, îi spusese Bertei, încercînd să glumească.

Însă Berta se albise toată la faţă.

– Ştie ce s-a întîmplat, nu? De asta vrea să te vadă? Nu e treaba mea s-o spun, dar nu-mi place deloc de fata asta. Are ochi răi.

Elizabeth, care niciodată în viaţă nu fusese preocupată de intrigi sau înşelăciuni, considera că tot ceea ce i se întîmpla era insuportabil de complicat şi malițios. Fără să răspundă ceva la comentariul Bertei cu privire la prietena ei, se uitase la ceas şi constatase că era de-abia şase.

– Robert n-are cum să ajungă aici înainte de cel puţin un ceas. Pînă atunci mai bine mă duc să văd ce vrea Valerie de la mine.

Apropiindu-se de fereastră, Elizabeth dăduse deoparte draperiile şi studiase oaspeţii care stăteau pe terasă sau se plimbau prin grădină. Ultimul lucru pe care-l dorea era ca Ian s-o vadă mergînd spre seră şi apoi să vină după ea acolo. O asemenea posibilitate i se părea extrem de redusă, dar preferase să nu-şi asume nici un fel de riscuri. Oftase de uşurare atunci cînd îi văzuse silueta înaltă ceva mai departe, pe terasă. Luminat de o pereche de torţe, era ocupat cu trei femei care flirtau cu el, în timp ce un servitor răbdător stătea la marginea grupului, aşteptînd să fie băgat în seamă. Îl văzuse apoi pe Ian uitîndu-se la servitorul care îi dăduse ceva ce părea să fie o băutură.

Ignorînd senzaţiile pe care le simţise atunci cînd îi privise capul, Elizabeth se îndepărtase de fereastră. În loc să iasă din casă pe uşile din spate care dădeau pe terasă, acolo unde era şi Ian, Elizabeth preferase se folosească o uşă laterală, ţinîndu-se departe de torţele aprinse.

În uşa serei ezitase o clipă.

- Valerie? strigase din uşă, privind cu atenţie în jur.

Lumina lunii se strecura prin ochiurile de sticlă ale acoperişului şi, cînd nu-i răspunsese nimeni, Elizabeth intrase şi începuse să privească cu atenţie în jur. Văzuse ghivece cu flori peste tot, aşezate în mod ordonat pe mese şi bănci. Speciile mai delicate fuseseră aşezate pe rafturile de sub mese, adăpostite de razele directe ale soarelui. Căutînd să-şi struneascā nervii, Elizabeth se apucase să se plimbe printre mese, studiind florile.

Sera era mai mare decît cea de la Havenhurst, observase ea, iar o parte din ea era folosită pe post de solarium, pentru că existau şi mici copăcei ce creşteau în ghivece, iar alături de ei existau bănci de marmură cu perne colorate pe ele.

Elizabeth îşi continuase plimbarea, fără să observe silueta întunecată din pragul uşii, care se apropia lăcută de ea. Cu miinile la spate, se aplecase şi mirosise o gardenie.

- Elizabeth? rostise Ian pe un ton înţepat.

Elizabeth se întorsese speriată, ducîndu-şi miinile la gît, simţind cum i se înmuiau picioarele.

– Ce s-a întîmplat? o întrebase el.

- M-ai... m-ai speriat, îi răspunsese ea, în timp ce el se apropiase cu o expresie misterioasă pe chip. Nu mă aşteptam să apari aici, adăugase nervoasă.

– Nu zău? o incitase el. Dar pe cine mă rog frumos aşteptai după biletul ăla, pe prinţul de Wales?

Biletul! Deşi era ciudat, primul gînd care-i venise în minte atunci cînd descoperise că biletul era din partea lui, nu a lui Valerie, fusese că, pentru un

om atît de educat, scrisul părea cel al unui analfabet. Al doilea gînd, că era foarte supărat dintr-un motiv necunoscut. De altfel, Ian nici n-o lăsase să aştepte prea mult ca să-i spună ce-l deranjase.

– Poate că acum o să-mi spui şi mie cum de a fost posibil ca în timpul întregii după-amieze pe care am petrecut-o împreună ai neglijat să menţionezi că eşti de fapt lady Elizabeth?

Elizabeth se întrebase atunci ce ar fi simţit dacă ar fi ştiut că era de fapt contesa de Havehurst, nu fiica cea mare a vreunui nobil minor sau a unui cavaler oarecare.

– Haide, scumpo, vorbeşte. Te ascult.

Elizabeth se retrăsese cu încă un pas.

– Cum se pare că nu vrei să vorbeşti, şuierase el întinzîndu-se spre ea, asta este cumva ceea ce doreşti de la mine?

– Nu! strigase ea îngrozită, ferindu-se de el. Prefer să vorbesc.

El mai făcuse un pas spre ea, iar Elizabeth se retrăsese din nou.

– Vreau să spun că sînt atîtea subiecte de conversaţie cu adevărat interesante, nu eşti de aceeaşi părere?

– Serios? rostise el apropiindu-se iar.

– Da, răspunsese ea, făcînd doi paşi în spate. Căutînd ceva de spus, arătase spre o masă pe care erau mai multe ghivece cu zambile. Nu-i aşa că sînt minunate?

– Minunate, încuviinţase el, fără să le privească, întinzîndu-se iar ca s-o prindă de umeri.

Elizabeth se ferise cu atîta măiestrie, încît degetele lui de-abia dacă atinseseră materialul costumului ei de călătorie.

– Zambilele, continuase ea, în timp ce el o urmărise mai departe printre mese, sînt din specia Hyacinthus, deşi varietatea cultivată pe care o avem aici se numeşte în mod comun zambilă, care face parte din specia H. orientalis...

– Elizabeth, o întrerupsese el, nu mă interesează florile. Se întinsese iar după ea, iar Elizabeth, care-i anticipase mişcarea, îi şi pusese în braţe un ghiveci cu zambile mov.

– Poate că povestea lor, care îşi are rădăcinile în mitologie, o să ţi se pară mai interesantă, rostise ea grăbită, în timp ce el o privise cu amuzament, iritare şi fascinaţie. Vezi tu, specia asta a fost numită astfel după un tînăr spartan care era extrem de frumos, Hyacinthus, ce fusese îndrăgit de Apollo şi de Zefir, zeul vîntului de vest. Într-o zi, pe cînd Zefir încerca să-l înveţe pe flăcău cum să arunce discul, l-a omorît din greşeală. Se spune că din sîngele lui a crescut o floare şi pe fiecare petală se afla semnul grotesc al tristeţii. Glasul ei prinsese să tremure atunci cînd el pusese ghiveciul la loc pe masă. De fapt, se pare că floarea respectivă a fost un iris, nu zambila modernă, dar aşa şi-a cîştigat renumele.

– Fascinant, răspunsese el, privind-o ţintă.

Elizabeth îşi dăduse seama că se referise la ea, nu la istoria zambilei şi, deşi îşi comandase să plece, picioarele refuzaseră s-o mai asculte.

– Absolut fascinant, murmurase el din nou, iar ea îi privise mîinile cum se întinseseră şi o prinseseră de umeri. Seara trecută ai fost gata să te baţi cu o cameră plină de bărbaţi pentru că îndrăzniseră să creadă că trişasem, cu toate astea, acum am impresia că te temi. De mine ţi-e teamă, scumpo? Sau de altceva?

Cuvintele lui avuseseră acelaşi efect ca şi un sărut.

– Mi-e teamă de ceea ce mă faci să simt, recunoscuse ea disperată, încercînd să se controleze. Îmi dau seama că nu este altceva decît o distracţie de sfîrşit de săptămînă...

– Mincinoaso, o necăjise el, înainte s-o sărute.

Mintea ei refuzase să se lase adormită de dulceaţa lui şi, cînd el se oprise, Elizabeth rostise aiurea:

– Mulţumesc. Zambilele nu sînt singurele flori cu o istorie interesantă. Mai sînt şi crinii care, deşi fac parte dintr-o specie apropiată...

Cînd pe chipul lui Ian apăruse un zîmbet leneş, Elizabeth nu se putuse stăpîni să nu-l privească gura.

Tot aşa cum nu-şi putuse reţine fiorul atunci cînd îşi dăduse seama că avea s-o sărute din nou. Creierul o avertizase că era o nebunie, dar inima ştiuse că acela era sărutul de adio, iar acest lucru o făcuse să-i răspundă cu toată pasiunea ei. Felul în care păruse să cedeze combinat cu comportamentul ei ulterior, cînd îşi lipise o mîna de pieptul lui şi cu cealaltă îl cuprinsese pe după gît, ar fi putut să pară pentru orice bărbat acţiunea unei femei îndrăgostite sau a uneia care avea experienţa flirtului. Elizabeth, naivă, fără experienţă şi foarte tînără, care acţiona numai din instinct, nu-şi dăduse seama că tot ce făcuse îl convinsese pe Ian că nu voise altceva decît să-l tachineze şi să flirteze.

Cu toate astea, Elizabeth nu se pierduse chiar cu totul în vîltoarea pasiunii încît să fi uitat de sosirea iminentă a lui Robert. Din nefericire, nici nu-şi imaginase că Robert ar fi putut să fie deja în drum

spre ea, chiar înainte de sosirea bilețelului.

– Te rog, ascultă-mă, șoptise ea disperată. Trebuie să vină fratele meu ca să mă ia acasă.

– Atunci o să stau de vorbă cu el. Tatăl tău ar putea avea unele obiecții, chiar dacă îi voi dovedi că pot să-ți asigur viitorul...

– Viitorul! îl întrerupsese Elizabeth sincer speriată de modul în care el părea să fi preluat conducerea, cînd nu era altceva decît un parior, ca și tatăl ei. Se gîndise atunci la camerele de la Havenhurst, din care fuseseră scoase toate lucrurile de valoare, la servitorii care contau pe ea, la strămoșii care aveau încredere în ea. În clipa aceea ar fi spus orice, absolut orice ca să-l facă să înceteze s-o mai hărțuiască înainte să-și piardă definitiv controlul. Se lăsase puțin pe spate și încercase să pară rece și amuzată.

– Și cum îmi vei asigura viitorul, domnule? Îmi vei promite un rubin la fel de mare cît palma mea, așa cum mi-a promis vicontele Mondevale? Salbe de pietre prețioase care să-mi acopere umerii și blănuri prețioase pe care să le aștern pe podele, așa cum mi-a promis lordul Seabury?

– Asta este ceea ce-ți dorești?

– Desigur, răspunsese ea cu o falsă veselie, deși se străduise din răsputeri să nu plîngă. Nu asta vor toate femeile, iar domnii promit?

Chipul său se înăsprise deodată, iar ochii o fulgeraseră, căutînd răspunsuri de parcă nu ar fi putut să creadă că bijuteriile și blănurile contau pentru ea mai mult decît sentimentele.

– Te rog, lasă-mă să plec, strigase ea plîngînd și împingîndu-se în pieptul lui.

Fuseseră atît de preocupați unul de celălalt, în-

cît nici măcar nu-l observaseră pe omul care venea spre ei.

– Ticălos mizerabil ce eşti! tunase Robert, ai auzit ce-a spus! la-ţi labele alea murdare de pe sora mea!

Braţele lui Ian încercaseră s-o strîngă pe Elizabeth protector, dar ea se smulsese din încleştarea lor şi fugise spre Robert, cu chipul scăldat de lacrimi.

– Robert, ascultă-mă. Nu e ceea ce crezi! Robert o cuprinsese cu braţul pe după umeri, iar ea se lansase în explicaţii. Acesta este domnul Ian Thornon, începuse şi...

– Şi în pofida a ceea ce pare la prima vedere, o întrerupsese Ian cu un calm uimitor, intenţiile mele faţă de domnişoara Cameron sînt perfect onorabile.

– Ticălos arogant ce eşti! explodase Robert, cu furie şi dispreţ. Sora mea este contesa Cameron pentru cei de teapa ta! Şi nu am nevoie de prezentări. Ştiu totul despre tine. Cît despre aşa-zisele intenţii sau ar fi mai potrivit să spun pretenţii, nu aş fi lăsat-o să se mărite cu un gunoi ca tine nici dacă nu ar fi fost deja logodită.

Auzind aceste lucruri, Ian se întorsese s-o privească pe Elizabeth. Văzuse imediat adevărul înscris pe chipul ei chinuit de remuşcări şi expresia de pe chipul lui devenise deodată dispreţuitoare.

– Mi-ai compromis sora, porc scîrbos şi vei răspunde pentru asta!

Cînd Ian se întorsese să se uite la Robert, pe chipul lui nu se mai vedea nimic. Cîntărise cererea lui Robert pentru un duel şi apoi dăduse din cap, şi spusese aproape politicos:

– Desigur. După aceea dăduse să plece.

– Nu! strigase Elizabeth, strîngînd brațul lui Robert și, pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore uitase de sine încercînd să-i oprească pe ceilalți să verse sîngele lui Ian Thornton. Nu voi permite una ca asta, Robert, mă auzi? Nu a fost numai...

– Asta nu e treaba ta, Elizabeth! izbucnise Robert, prea furios ca s-o asculte. Dîndu-i la o parte mîna de pe brațul lui, continuase: Berta e deja în trăsura de pe alee. Ocolește casa de departe și urcă-te lîngă ea. Eu și cu acest om, rostise cu sarcasm, avem cîteva amănunte de discutat.

– Nu poți, încercase iar Elizabeth, dar glasul rece al lui Ian o oprise.

– Ieși de aici! spusese printre dinții încleștați și, deși Elizabeth ignorase porunca lui Robert, pe Ian nu-l putuse ignora.

Cu pieptul apăsat de o greutate enormă, privise mai întîi la chipul încordat al lui Ian și apoi la Robert. Nefiind sigură dacă prezența ei acolo înrăutățea lucrurile sau amînase calamitatea, încercase iar să apeleze la Robert:

– Te rog, promite-mi că n-o să faci nimic pînă mîine, cînd vei fi avut timp de gîndire și vei fi discutat și cu mine.

Elizabeth îi observase efortul herculean pe care îl făcuse ca să n-o sperie și mai mult și cum apoi acceptase:

– Bine. Vin imediat după tine, promisese. Acum mergi la trăsură înainte ca gloata asta de afară să dea năvală aici ca să poată auzi mai bine ce se discută.

Elizabeth se simțise cumplit atunci cînd ieșise afară și observase că majoritatea oamenilor din sala de bal se adunase lîngă seră. Penelope fusese

acolo, la fel ca şi Georgina şi toţi ceilalţi, iar expresiile de pe chipul lor variau de la amuzament, printre cei mai bătrîni, la dispreţ la cei tineri.

Cîteva momente mai tîrziu Robert urcase în trăsură. Păruse furios, de-abia izbutind să-şi stăpînească mînia.

– Chestiunea a fost aranjată, îi spusese el şi, oricît de mult încercase ea să-l facă să dea şi alte amănunte, nu izbutise să afle mai mult de atît.

Nefericită, Elizabeth se lăsase pe spătarul banchetei, alături de Berta care suspina gîndindu-se că toată vina avea să cadă pe capul ei.

– Biletul meu nu avea cum să ajungă la tine decît cu vreo două ore în urmă, şoptise Elizabeth după cîteva minute. Cum de ai ajuns aici aşa de repede?

– Nu am primit nici un bilet, răspunsese el încordat. În după-amiaza asta Lucinda s-a simţit destul de bine ca să coboare puţin la parter. Cînd l-am spus unde te-ai dus, mi-a dat nişte informaţii surprinzătoare despre ce activităţi permite Cherise la petrecerile pe care le dă la ţară. Am plecat cu trei ceasuri în urmă ca să vă iau acasă pe tine şi pe Berta. Din nefericire, am ajuns prea tîrziu.

– Nu e chiar aşa de rău pe cît crezi, minţise Elizabeth.

– O să discutăm despre asta mîine! izbucnise Robert, iar ea se liniştise, gîndind că el nu intenţiona să facă nimic pînă atunci. Elizabeth, oare cum de ai putut să fii atît de proastă? Pînă şi tu ar fi trebuit să-ţi dai seama că individul este un nemernic! Nu este potrivit să... Se întrerupsese şi încercase să-şi recapete cumpătul. Cînd începuse să vorbească iar păruse ceva mai calm. Nenorocirea,

oricare ar fi ea, s-a şi produs. Dar eu sînt vinovat pentru toate astea, pentru că tu eşti prea tînără şi inocentă ca să mergi pe undeva fără să fii supravegheată de Lucinda. Sper numai din suflet ca viitorul tău soţ să privească lucrurile la fel ca mine.

Elizabeth constatase pentru a doua oară în seara aceea că Robert vorbea în mod deschis despre logodna ei de parcă ar fi fost ceva deja aranjat.

– Cum încă nu a fost stabilit nimic şi anunţul nu s-a făcut în mod public, nu văd în ce fel acţiunile mele s-ar putea reflecta asupra vicontelui Mondevale, spusese ea cu mai multă speranţă decît convingere. Dacă va fi un mic scandal cred că va vr. să amîne puţin anunţul oficial, Robert, dar nu crec că va fi chiar aşa de jenat.

– Azi am semnat contractele cu el, gemuse Robert. Eu şi cu Mondevale n-am avut nici o problemă ca să cădem de acord asupra aranjamentului pentru tine şi trebuie să recunosc că a fost extrem de generos. Viitorul mire a fost aşa de încîntat, încît a vrut să trimită imediat anunţul la ziar şi eu n-am văzut nici un motiv pentru care să nu-l las. Va apărea mîine în *„Gazette"*.

Această veste o făcuse pe Berta să geamă îngrozită şi apoi să continue să suspine zgomotos. Elizabeth închisese ochii şi îşi reţinuse lacrimile în timp ce mintea îi fusese frămîntată de alte probleme mult mai presante decît tînărul ei logodnic.

În pat, Elizabeth rămase trează ore întregi, torturată de amintirile acelui weekend şi de groaza că nu va fi capabilă să-l facă pe Robert să se răzgîndească cu privire la duel. Privise în tavan şi se temuse alternativ pentru Ian şi fratele ei. Gîndul că

unul din ei ar fi putut să-l ucidă pe celălalt i se părea insuportabil.

Duelurile erau ilegale, iar în acest caz codul onoarei dicta ca Ian să apară şi deja se declarase de acord cînd erau încă în seră, ca Robert să tragă în aer. Astfel, Ian îşi admitea vinovăţia în mod public, ceea ce-i oferea lui Robert satisfacţia unui duel, dar fără vărsare de sînge. Iar după aceea putea trage un glonţ în aer. Aşa procedau aproape toţi getlemanii. Aproape, îşi amintise Elizabeth îngrozită. Robert avea un temperament violent şi fusese toat de înfuriat, încît tăcerea şi calmul lui o speriseră cumplit.

Puţin înainte de ivirea zorilor reuşise să adoarmă, ca apoi să se trezească iar la cîteva minute din cauza paşilor cuiva pe hol. Un servitor, îşi spusese, privind spre cerul rozaliu ce se întrezărea pe fereastră. Cînd tocmai fusese gata să se lase cuprinsă iar de somn, auzise uşa casei deschizîndu-se şi apoi închizîndu-se la loc. Duelul! Robert promisese să discute cu ea înainte să întreprindă ceva, cugetase în pragul isteriei, dezmeticindu-se imediat. Frica o ajutase să sară din pat. Coborîse scările îmbrăcînd din mers halatul de casă şi deschizînd uşa, la timp ca să vadă trăsura lui Robert dînd colţul străzii.

– Dumnezeule, rostise pe holul pustiu şi, pentru că era prea încordată ca să stea să aştepte de una singură, urcă la etaj ca s-o trezească pe singura persoană pe a cărei judecată putea conta, indiferent de circumstanţe.

Lucinda îi aşteptase cu o seară înainte şi cunoştea aproape tot ce se petrecuse în acel weekend, exceptînd, desigur, micul interludiu din cabană.

– Lucinda, şoptise Elizabeth, iar femeia cu părul cărunt deschisese imediat ochii, perfect trează. Robert tocmai a plecat de acasă. Sînt sigură că are de gînd să se dueleze cu domnul Thornton.

Domnişoara Lucinda Throckmorton-Jones, a cărei carieră de dădacă şi însoţitoare a tinerelor fete includea şi fiicele a trei duci, unsprezece conţi şi şase viconţi, se ridicase în capul oaselor şi privise cu ochii mijiţi la tînăra care tocmai îi stricase recordul.

– Ţinînd cont de faptul că Robert nu este genul de om care să se trezească cu noapte-n cap, rostise ea, se pare că asta este concluzia evidentă.

– Ce ar trebui să fac?

– În primul rînd, încetează să-ţi mai frîngi mîinile pentru că nu e deloc frumos şi în al doilea, n-ar strica să te duci la bucătărie ca să prepari un ceai.

– Dar nu vreau ceai.

– Eu însă voi avea nevoie de puţin ceai dacă vrei să stăm să aşteptăm întoarcerea fratelui tău şi presupun că exact asta ai de gînd să faci, nu?

– Of, Lucy, oftase Elizabeth privind la femeia ursuză cu afecţiune şi recunoştinţă, ce m-aş face oare fără tine?

– Ai intra numai în necazuri, ceea ce s-a şi întîmplat deja. Observînd chinul înscris pe chipul ei, se dăduse jos din pat. Obiceiul cere ca Thornton să se prezinte şi ca fratele tău să se declare satisfăcut văzîndu-l acolo, ca după aceea să tragă un foc în aer. Nu se poate întîmpla şi altceva.

Atunci fusese prima dată cînd Elizabeth şi-a dat seama că dădaca şi însoţitoarea ei se putea înşela.

Ceasul tocmai bătuse de ora opt cînd Robert se întorsese acasă însoţit de lordul Howard. Trecuse

pe lîngă salon, dar observînd-o la vreme pe Elizabeth încolăcită pe canapea în fața Lucindei, care era ocupată de o broderie, se oprise și se întorsese.

– Ce cauți în salon atît de devreme? o întrebase el înfuriat.

– Te așteptam, răspunsese Elizabeth sărind de pe canapea. Prezența lordului Howard o zăpăcise pe moment, dar apoi își dăduse seama că Robert avusese nevoie de un secund pentru duel. Te-ai duelat cu el, nu-i așa, Robert?

– Da.

Glasul lui Elizabeth se transformase într-o șoaptă disperată.

– E rănit?

Robert însă se îndreptase spre bufet și-și turnase ceva de băut.

– Robert, strigase ea prinzîndu-l de braț. Ce s-a întîmplat?

– L-am împușcat în braț, izbucnise Robert cu sălbăticie. Am țintit spre inima lui neagră și am ratat! Asta e ce s-a întîmplat. Scuturîndu-se de mîna lui Elizabeth, dăduse peste cap paharul și se întorsese ca să-l umple din nou.

Simțind că erau mai multe de povestit, Elizabeth nu-l slăbise.

– Asta-i tot?

– Nu, asta nu e tot! explodase Robert. După ce l-am rănit, ticălosul a ridicat postolul și a stat așa cîteva clipe, făcîndu-mă să transpir. După aceea a spulberat vîrful cizmei mele!

– Ce... ce-a făcut? rostise Elizabeth, neînțelegînd furia turbată care-l stăpînise pe Robert. Nu înțeleg de ce ești furios că te-a ratat!

– La naiba, chiar nu pricepi absolut nimic? Nu a

tutat! A fost o insultă. A stat acolo cu sîngele care î se scurgea din braț, cu pistolul ațintit spre inima mea și în ultima clipă a tras în cizmă, în vîrful ei, ca să fiu mai exact. A vrut numai să-mi arate că ar fi putut să mă ucidă dacă ar fi vrut și toți cei prezenți acolo au văzut! A fost insulta finală, afurisit să-i fie sufletul ăla negru!

– Nu numai că ai refuzat să tragi în aer, intervenise lordul Howard, părînd la fel de furios ca și Robert, dar ai apăsat pe trăgaci înainte să se fi dat semnalul. Ne-ai dezonorat pe amîndoi. Mai mult, dacă se aude ceva în public despre duelul ăsta, am putea fi arestați cu toții pentru că am participat la el. Thornton ți-a dat satisfacție cînd a apărut azi-dimineață și refuzînd să ridice pistolul. La ce altceva te-ai fi așteptat în plus? Ca și cum n-ar mai fi putut să suporte să-l vadă pe Robert, lordul Howard își întorsese spatele, gata de plecare.

Elizabeth îl urmase disperată pe hol, încercînd să găsească ceva elocvent de spus în apărarea lui Robert.

– Cred că ești obosit și ți-e frig, începu, căutînd să cîștige timp. Chiar nu vrei să stai cît să bei un ceai?

Lordul Howard clătinase din cap și continuase să meargă spre ușă.

– M-am întors numai ca să-mi iau trăsura.

– Atunci te conduc, insistase Elizabeth. Îl urmase pînă la ușă, unde crezuse că nici măcar nu avea s-o mai salute.

Rămas în pragul ușii, lordul ezitase o clipă și apoi se întorsese spre ea.

– Adio, lady Elizabeth, îi spusese pe un ton încărcat de regrete și apoi plecase.

Elizabeth de-abia îi observase cuvintele sau plecarea pentru că tocmai realizase pentru prima dată în acea dimineață că poate chiar în acel moment un medic scotea glonțul din brațul lui Ian. Sprijinită de ușă, înghițise convulsiv, luptînd contra dorinței de a vărsa la gîndul durerii pe care i-o provocase lui Ian. Cu o seară înainte fusese prea terorizată de gîndul duelului pentru a se gîndi la ce simțise Ian atunci cînd Robert îi spusese că era logodită.

În clipa aceea adevărul o lovise cu putere. Ian îi vorbise de căsătorie, o sărutase și o strînsese la piept cu pasiune tandră și îi spusese că era pe cale să se îndrăgostească de ea. În schimb, Robert sărise la el și îi spusese cu dispreț că era mai presus decît el din punct de vedere social și pe deasupra logodită. Iar în dimineața aceea îl împușcase pentru că îndrăznise să aspire la mai mult decît îi permitea rangul.

Lăsîndu-și capul să se sprijine de ușă, Elizabeth gemuse de groază. Poate că Ian nu avea un titlu și nu era un gentleman în accepțiunea înaltei societăți, dar Elizabeth simțise instinctiv că era un om mîndru.

Mîndria îi fusese imprimată pe trăsăturile frumoase, în modul în care își ținea umerii, în fiecare mișcare, iar ea cu Robert i-o călcaseră practic în picioare. Îl făcuseră de rîs cu o seară înainte în seră și-l forțaseră să participe apoi la un duel.

În clipa aceea, dacă Elizabeth ar fi știut unde să-l găsească, s-ar fi dus la el, înfruntîndu-i mînia îndreptățită, ca să-i explice totul despre Havenhurst și celelalte necazuri pe care le avea, și care o opreau să se mărite cu el.

Elizabeth pornise apoi încet pe hol, întorcîn-

du-se în salon, unde Robert stătea cu capul prins în mîini.

– Încă nu s-a terminat, șuierase Robert, ridicîndu-și capul s-o privească. Într-o zi o să-l omor pentru ce-a făcut!

– Nici vorbă de așa ceva! îl contrazise Elizabeth, speriată. Bobby, ascultă-mă, tu nu-l înțelegi pe Ian Thornton. Nu a făcut nimic rău. Vezi tu, continuase aproape sufocată, a crezut că era pe cale să se îndrăgostească de mine. Voia să se însoare cu mine...

Rîsul ironic al lui Robert răsunase în odaia mică.

– Asta este ceea ce ți-a spus? scrîșnise el din dinți, roșu la față din cauza lipsei ei de loialitate față de familie. Atunci dă-mi voie să-ți explic eu cum stau lucrurile, idioată mică ce ești! Ca să spunem pe șleau, citindu-l, n-a vrut de la tine decît o tăvăleală în așternut!

Elizabeth se albise la față și scuturase din cap.

– Nu, te înșeli. Cînd ai dat peste noi, chiar ți-a spus că intențiile lui sînt onorabile, mai ții minte?

– Și-a schimbat părerea al naibii de repede atunci cînd l-am spus că ești lefteră, ripostase Robert, privind-o cu un amestec de milă și nemulțumire.

Prea slăbită ca să mai poată sta în picioare, Elizabeth se lăsase să cadă alături de el pe canapea, zdrobită de greutatea responsabilității pentru prostia și naivitatea ei.

– Îmi pare rău, șoptise neajutorată. Îmi pare așa de rău. Ți-ai riscat viața pentru mine în dimineața asta și eu nici nu ți-am mulțumit că ți-a păsat așa de mult de mine, încît să te avînți la duel. Pentru că nu

mai ştiuse ce anume să spună sau să facă, îi cuprinsese umerii cu braţul. Lucrurile se vor aranja pînă la urmă, ca întotdeauna, îi promisese fără convingere.

– Nu şi de data asta, şoptise el disperat. Cred că sîntem ruinaţi, Elizabeth.

– Nu pot să cred că e chiar aşa de rău. Există şansa ca nimic din toate astea să iasă la iveală, continuase ea, deşi nu crezuse în propriile-i cuvinte. Iar lordul Mondevale ţine la mine, aşa cred. Sînt sigură că va asculta de glasul raţiunii.

– Pînă atunci, intervenise Lucinda cu pragmatismul ei rece, Elizabeth trebuie să iasă în lume ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Dacă se ascunde în casă, bîrfele se vor amplifica fără măsură. Tu, domnule, va trebui s-o însoţeşti.

– Nu mai contează, ascultaţi la mine! sărise Robert. Sîntem ruinaţi.

Avusese dreptate. În seara aceea, cînd Elizabeth înfruntase cu curaj opinia publică şi mersese la un bal cu logodnicul ei, care nu păruse să fi aflat ceva din toate păţaniile acelui weekend, versiuni care mai de care mai gogonate se întindeau precum focul prin înalta societate. Începuseră deja să circule mai multe versiuni ale episodului din seră, laolaltă cu insinuarea că ea în mod special îi trimisese lui Ian un bilet prin care-l invitase acolo. Şi mai interesantă fusese bîrfa care spunea că petrecuse o întreagă după-amiază singură cu Thornton, într-o cabană retrasă.

– Ticălosul ăla este cel care împrăştie astfel de zvonuri, se înfuriase Robert a doua zi, cînd veştile îi ajunseseră la urechi. Încearcă să-şi spele mîinile spunînd că l-ai trimis un bilet prin care-l invitai în

ură și că tu erai de fapt cea care-l urmărea. Oricum, să știi că nu ești singura femeie care și-a pierdut capul după el. Tu ești numai cea mai tînără și mai naivă. Numai anul ăsta a fost Charise Dumont și alte cîteva femei, ale căror nume au fost asociate cu numele lui, dar toate au avut acea sofisticare ce le-a permis o discreție absolută.

Elizabeth se simțise prea umilită ca să-l mai contrazică sau să protesteze. Cînd nu se mai afla sub influența magnetismului senzual al lui Ian Thornton, vedea limpede că acțiunile lui, privite din perspectivă, erau exact cele ale unui nemernic fără scrupule, gata să seducă vreo naivă. La numai cîteva ceasuri după ce se cunoscuseră pretinsese că începuse să se îndrăgostească de ea și că voia să se însoare, exact genul de minciună imposibilă pe care orice libertin ar spune-o victimei. Citise destule romane ca să știe că toți vînătorii de avere și libertinii fără scrupule susțineau adesea că erau îndrăgostiți de victimele lor. Ca o proastă, Elizabeth îl considerase victima prejudecăților sociale nedrepte.

Realizase prea tîrziu că acele prejudecăți care îl excluseseră din toate activitățile lumii bune existau de fapt ca s-o protejeze pe ea și pe celelalte fete de bărbații asemenea lui. Elizabeth nu avusese prea mult timp ca să se lase pradă durerii. Prietenii vicontelui, cînd aflaseră din ziar de logodna lui, consideraseră că era de datoria lor să-l dezvăluie mirelui toate bîrfele legate de femeia căreia îi ceruse mîna. A doua zi dimineață venise la ea și-și retrăsese oferta. Cum Robert nu fusese acasă, Elizabeth se întîlnise cu el în salon. După ce privise o singură dată la chipul dur și la gura rigidă, simțise cum se înclina podeaua cu ea.

– Sper că nu e cazul să faci o scenă neplăcută din cauza asta, îi spusese el țeapăn, fără nici un preambul.

Incapabilă să vorbească din cauza lacrimilor care amenințau să se reverse, Elizabeth scuturase din cap. El se întorsese și o pornise spre ușă, dar, atunci cînd trecuse pe lîngă ea, se oprise și o prinsese de umeri.

– De ce, de ce, Elizabeth? o întrebase cu chipul schimonosit de regrete amarnice. Spune-mi de ce. Oferă-mi măcar atîta lucru.

– De ce? repetase ea, dorindu-și prostește să se fi putut arunca în brațele lui ca să-l ceară iertare.

– Pot să înțeleg că ai dat peste el în acea cabană în care ai vrut să te adăpostești de ploaie, așa cum crede vărul meu, lordul Howard că s-a întîmplat. Dar de ce a trebuit să-i trimiți un bilet prin care l-ai cerut să vă întîlniți voi doi, singuri, în seră?

– Nu i-am scris nici un bilet! protestase ea.

– Minți, rostise el pe un ton sec, luîndu-și mîinile de pe umerii ei. Valerie a văzut biletul după ce el l-a aruncat și a plecat să te caute.

– Se înșeală! bîiguise Elizabeth, dar el deja plecase din încăpere.

Elizabeth crezuse că nu putea să se simtă mai umilită decît atunci, dar descoperise curînd după aceea că se înșelase. Faptul că vicontele o părăsise fusese considerat o dovadă a vinovăției ei și din clipa aceea nu mai primise invitații și nici nu mai venise nimeni la ea. La insistențele Lucindei, Elizabeth își luase inima în dinți și participase la un alt eveniment social la care fusese invitată înainte ca scandalul să devină public, un bal organizat acasă la lordul și lady Hinton. Rămăsese acolo cincispre-

zece minute şi apoi plecase, pentru că, în afară de gazde, care nu avuseseră de ales, nimeni nu voise să-i vorbească sau să-l recunoască prezenţa.

În ochii înaltei societăţi era o stricată fără ruşine, murdărită, folosită, o companie nepotrivită pentru domnişoarele pure şi tineri moştenitori naivi, nedemnă pentru societate. Încălcase regulile conduitei morale, nu cu cineva din clasa ei, ci cu un bărbat cu o reputaţie întunecată şi fără nici un fel de statut social.

La o săptămînă de la duel, Robert dispăruse. Elizabeth fusese îngrozită neştiind ce se întîmplase cu el, nedorind să creadă că o părăsise din cauza a ceea ce făcuse. Dar adevăratul motiv al dispariţiei lui i se revelase curînd după aceea, cînd casa în care locuia fusese asaltată de creditorii care ceruseră să le plătească datoriile urlaşe acumulate de Robert şi de tatăl ei de-a lungul anilor la jocurile de noroc.

La trei săptămîni după petrecerea de la Charise Dumond, într-o după-amiază însorită, Elizabeth şi Lucinda închiseseră uşa casei închiriate pentru ultima oară şi urcaseră în trăsură. Atunci cînd trăsura trecuse pe lîngă parc, unde oamenii care mai înainte o flataseră şi-i căutaseră compania, iar acum îi întorseseră spatele cu răceală, Elizabeth realizase că totul fusese pierdut. Prin ceaţa lacrimilor fierbinţi, Elizabeth observase un tînăr chipeş alături de o fată drăguţă trecînd pe lîngă ea în trăsura lui.

Vicontele Mondevale o luase pe Valerie la o plimbare, iar privirea pe care l-o aruncase aceasta se voise a fi încărcată de milă. Dar Elizabeth, în disperarea ei, considerase că fusese o privire de triumf. Teama că Robert păţise ceva dispăruse la

gîndul că acesta fugise probabil ca să scape de închisoarea datornicilor. Elizabeth se întorsese la Havenhurst și vînduse toate obiectele de valoare pentru a plăti datoriile la jocurile de noroc acumulate de Robert și de tatăl ei, și pe cele pe care le făcuse pentru debut.

După aceea încercase să-și continue viața. Cu devotament și curaj căutase să păstreze domeniul și să se îngrijească de cel .optsprezece servitori care rămăseseră alături de ea fără salariu, mulțumindu-se cu mîncarea, camerele și livrelele pe care le aveau.

Curînd, zîmbetul îi reveni pe buze și tot sentimentul de vinovăție începu să dispară. Se învățase să evite să mai privească spre trecut, pentru că era prea dureros. La șaptesprezece ani devenise propria ei stăpînă și se întorsese acasă, acolo unde era locul ei. Își reluase partidele de șah cu Bentner și antrenamentele de tragere la țintă cu Aaron. Toată afecțiunea ei se revărsase asupra domeniului și a oamenilor de acolo.

Era mulțumită și ocupată, și refuza să se mai gîndească la Ian Thornton și la evenimentele care o făcuseră să accepte acel exil autoimpus. Iar acum, unchiul ei nu numai că o forțase să se gîndească la el, ci îi impunea chiar să-l vadă. Fără ajutorul financiar, destul de modest, pe care i-l dădea unchiul, care să continue cel puțin încă doi ani, Elizabeth nu putea să-și mai păstreze domeniul. Pînă cînd nu reușea să facă rost de suficienți bani ca să instaleze un sistem de irigare, așa cum ar fi trebuit făcut cu mulți ani în urmă, acesta nu putea deveni destul de productiv astfel încît să atragă arendașii și să se autofinanțeze.

Cu un oftat exasperat, Elizabeth deschise ochii şi privi în jur, după care se ridică de pe canapea. Se confruntase cu probleme mai dificile decît aceasta, îşi spuse singură. Era sigură că pentru fiecare problemă exista şi o soluţie, trebuia doar s-o caute pe cea corectă. În plus, o avea şi pe Alex alături. Împreună în mod sigur aveau să găsească o cale ca să-l saboteze pe unchiul Julius.

Va lua totul ca pe o provocare, decise deodată, atunci cînd porni în căutarea lui Alex. La nouăsprezece ani încă îi plăceau provocările, iar viaţa la Havenhurst devenise oarecum plictisitoare.

Cîteva călătorii scurte, două sau cel mult trei, ar fi putut fi chiar binevenite.

Atunci cînd, în fine, o descoperi pe Alex în grădină, Elizabeth aproape că se convinsese singură că dracul nu era chiar aşa de negru.

Capitolul 8

Alexandra privi o singură dată la chipul lui Elizabeth şi la zîmbetul de pe buzele ei şi-şi dădu seama că se petrecuse ceva deosebit, ca şi Bentner de altfel, care pînă atunci o întreţinuse cu poveşti despre stăpîna lui. Amîndoi se întoarseră spre ea îngrijoraţi.

– Ce s-a întîmplat? strigă Alex, sărind în picioare.

– Nici nu prea ştiu cum să-ţi spun, mărturisi Elizabeth, aşezîndu-se alături de prietena ei, în timp ce Bentner rămase pe aproape, prefăcîndu-se preocupat de trandafiri, ca să poată asculta şi, la nevoie, să dea vreun sfat. Cu cît Elizabeth se gîndea

mai mult la ceea ce urma să-l spună lui Alex, cu atît întreaga situaţia i se părea mai bizară şi mai comică. Unchiul meu, începu lămuririle, s-a apucat să-mi caute un soţ potrivit.

– Serios? rosti Alex, cercetînd chipul perplex al lui Elizabath.

– Da. De fapt, cred că pot spune că a luat măsuri extreme pentru a îndeplini această sarcină.

– Ce vrei să spui?

Elizabeth îşi stăpîni cu greu un chicotit isteric.

– A trimis mesaje tuturor celor cincisprezece pretendenţi pe care i-am avut, ca să-i întrebe dacă mai sînt interesaţi să se căsătorească cu mine...

– Dumnezeule! gemu Alex.

– ... şi, dacă îi interesează persoana mea, s-a oferit să mă trimită în vizită la ei cîteva zile, însoţită de Lucinda, continuă Elizabeth, ca să descoperim dacă ne potrivim sau nu.

– Dumnezeule! repetă Alex îngrozită.

– Doisprezece dintre ei au refuzat, zise Elizabeth mai departe, observînd simpatia de pe chipul prietenei sale. Dar trei au acceptat, iar acum vrea să plec frumuşel să-i vizitez. Cum Lucinda nu se poate întoarce din Devon decît ca să mă însoţească în a treia vizită, tocmai în Scoţia, va trebui s-o prezint pe Berta ca pe mătuşa mea în primele două.

– Berta! izbucni Bentner dezgustat. Mătuşa ta? Dar proasta aia se teme pînă şi de umbra ei.

Gata să cedeze unor hohote de rîs isterice, Elizabeth îşi privi cei doi prieteni.

– Berta este ultima mea problemă. Însă poţi continua să invoci numele Domnului, pentru că voi avea nevoie de un miracol ca să supravieţuiesc acestei încercări.

– Cine sînt aceşti pretendenţi? întrebă Alex şi imi sperială de zîmbetul ciudat de pe buzele lui Elizabeth, atunci cînd aceasta îi răspunse:

– Pe doi dintre ei nici măcar nu mi-i mai amintesc. E de-a dreptul ciudat cum doi bărbaţi maturi au întîlnit o fată la debutul ei, au dat fuga la fratele ei ca să-i ceară mîna, iar ea nu-şi mai aminteşte absolut nimic despre ei, cu excepţia unui nume.

– Nu, făcu Alex precaută, nu e nimic remarcabil. Tu erai, eşti foarte frumoasă şi aşa se procedează pe la noi. O fată îşi face debutul la şaptesprezece ani, domnii se uită la ea, de cele mai multe ori superficial şi se decid dacă o vor sau nu. Apoi îi cer mîna. Nu cred că este rezonabil sau corect să logodeşti o fată cu un individ pe care nici măcar nu-l cunoaşte şi apoi să te aştepţi ca să dezvolte o afecţiune de durată pentru el, după căsătorie, dar înalta societate aşa consideră că e potrivit să se aranjeze căsătoriile.

– Dar de fapt e exact pe dos, aproape barbar, dacă stai să te gîndeşti mai bine, declară Elizabeth, gata să se lase abătută de la problema ei, discutînd despre altceva.

– Elizabeth, cine sînt aceşti pretendenţi? Poate îi cunosc şi te pot ajuta să-ţi aduci aminte de ei.

Elizabeth oftă.

– Primul este sir Francis Belhaven...

– Glumeşti! explodă Alex, atrăgînd privirea îngrijorată a lui Bentner. Cînd Elizabeth ridică mirată din sprîncene, Alex continuă cu explicaţia: Este... este un ticălos oribil, un curvar. Nu cred că există un mod politicos de a-l descrie. E mic şi îndesat, chel, şi curvar pe deasupra. Unde mai pui că e un zgîrie-brînză absolut, un avar!

– Cel puţin avem ceva în comun, încercă Elizabeth să glumească, deşi privea spre Bentner, care, în agitaţia sa, era gata să distrugă un întreg tufiş. Bentner, rosti ea cu blîndeţe, mişcată de grija pe care i-o purta acesta, îţi dai seama care sînt florile uscate de celelalte sănătoase după culoarea lor.

– Bine, să continuăm, cine este al doilea pretendent? insistă Alex sincer alarmată.

– Lordul John Marchman. Cînd Alex nu dădu nici un semn că ar fi recunoscut numele, Elizabeth adăugă: Contele de Canford.

Alex încuviinţă încet din cap.

– Nu-l cunosc personal, dar am auzit de el.

– Haide, nu mă mai ţine cu sufletul la gură, o îmboldi Elizabeth, pentru că totul i se părea din ce în ce mai absurd şi ireal. Ce anume ştii despre el.

– Păi tocmai asta e problema, că nu-mi amintesc, deşi era ceva... Stai, asta e! O privi pe Elizabeth descurajată. E un sportiv înveterat care rareori se apropie de Londra. Se spune că pereţii casei sale sînt acoperiţi de trofeele de la vînătoare şi pescuit. Ţin minte că cineva spunea în glumă că motivul pentru care nu s-a căsătorit pînă acum este că n-a avut niciodată ambiţia să se dezlipească de sporturile sale favorite ca să-şi caute o nevastă. Nu mi se pare deloc potrivit pentru tine, adăugă Alex tristă, privind absentă spre picioare.

–.Potriveala n-are nici o legătură, ţinînd cont că nu am de gînd să mă mărit cu nici unul dintre aceşti indivizi, mai ales dacă pot evita acest lucru. Dacă reuşesc să mai rezist încă doi ani, o să primesc atunci moştenirea din partea bunicii, averea pe care mi-a lăsat-o într-un cont la bancă. Cu banii ăia aş putea să mă descurc aici vreme îndelungată. Pro-

blema este că nu mă pot descuca de una singură pînă atunci, decît cu ajutorul unchiului, dar care mă amenință că-l va retrage. Dacă nu mă prefac cel puțin că sînt de acord cu planul ăsta nebunesc, cred că asta o să și facă.

– Elizabeth, se aventură Alex, aș putea să te ajut dacă m-ai lăsa. Soțul meu...

– Nu, te rog, o întrerupse Elizabeth. Știi foarte bine că n-aș putea să iau bani de la tine. Printre altele, nici măcar nu aș putea să-i înapoiez. Contul din bancă va acoperi cheltuielile domeniului, dar atît. Deocamdată, problema e să găsesc o cale de scăpare din încurcătura în care m-a vîrît unchiul meu.

– Eu nu pot pricepe cum de îi consideră unchiul tău pe acești pretendenți potriviți pentru tine, cînd este clar că nu aveți nici în clin, nici în mînecă. Chiar deloc!

– Noi știm treaba asta, răspunse Elizabeth, aplecîndu-se să smulgă un fir de iarbă, dar este clar că „pretendenții" mei nu știu lucrul ăsta și aici problema. În clipa aceea în mintea ei se născu o idee, drept pentru care rămase nemișcată ca s-o lase să se formeze. Alături de ea, Alex dădu să spună ceva, dar același gînd o bătea și pe ea.

– Alex, șopti Elizabeth, nu trebuie decît să...

– Elizabeth, răspunse Alex, nu e chiar așa de rău pe cît pare. Nu trebuie decît să...

Elizabeth se întoarse spre buna ei prietenă.

– Măcar dacă, rosti Elizabeth cu un zîmbet asemănător celui care apăruse pe chipul lui Alex, l-aș putea convinge că nu ne potrivim...

– Ceea ce n-ar trebui să fie prea greu, strigă Alex entuziastă, pentru că așa și este!

Elizabeth sări în picioare, cu fața luminată de ușurare la gîndul că avea de acum un plan.

– Bietul sir Francis, chicoti fericită, tare mi-e teamă că-l așteaptă o surpriză tare neplăcută, atunci cînd își va da seama ce... Ezită o clipă gîndindu-se ce ar putea să-l displacă cel mai mult unui curvar bătrîn... Ce pudică și bisericoasă sînt!

– Și, adăugă Alex, ce cumplit de cheltuitoare ești!

– Exact! încuviință Elizabeth veselă. O să am grijă să-i arăt că nu sîntem deloc potriviți. Și acum, în privința ducelui de Canford...

– Ce păcat, oftă Alex, că nu vei putea să-i arăți cît ești de iscusită cu undița.

– Pești? se strîmbă Elizabeth. Numai gîndul la creaturile astea solzoase mă face să leșin!

– Cu excepția ăluia mare și gras pe care l-ai prins ieri, interveni Bentner încîntat.

– Așa-i, răspunse Elizabeth, întorcîndu-și atenția asupra lui, mai ales că el era cel care o învățase să pescuiască. Vrei s-o cauți tu pe Berta ca să-i spui că va trebui să meargă cu mine? Pînă intrăm noi în casă, o să treacă peste criza de isterie și atunci voi putea să mă înțeleg cu ea.

Bentner o porni spre casă, cu poalele redingotei fluturînd în urma sa.

– Ne mai rămîne al treilea pretendent pe care trebuie să-l descurajăm, rosti Alex mulțumită. Cine e și ce știm despre el? Îl cunosc?

Acesta era momentul de care se temuse Elizabeth.

– Nu ai auzit nimic despre el pînă în urmă cu cîteva săptămîni, cînd te-ai întors.

– Cum? întrebă Alex nedumerită.

Elizabeth oftă nervoasă.

– Cred, rosti încet, că trebuie să-ţi spun exact ce s-a petrecut cu un an şi jumătate în urmă, cu Ian Thornton.

– Nu este nevoie să-mi povesteşti, mai ales că acest lucru te face să suferi. Iar în clipa asta trebuie neapărat să ne gîndim şi la acest al treilea individ...

– Al treilea individ, o întrerupse Elizabeth încordată, este chiar Ian Thornton.

– Doamne sfinte! gemu Alex îngrozită. De ce? Vreau să spun...

– Nu ştiu de ce, recunoscu Elizabeth înfuriată. A acceptat propunerea unchiului meu. Aşadar, ori este vorba de o neînţelegere orbilă, ori este ideea lui de glumă, dar nu are nici un sens...

– O glumă! Te-a distrus. Ar trebui să fie un adevărat monstru ca să-l amuze chestia asta.

– Ultima dată cînd l-am văzut nu găsea situaţia deloc amuzantă, crede-mă, rosti Elizabeth şi, aşezîndu-se, îi spuse toată povestea, încercînd cu disperare să-şi păstreze sentimentele sub control astfel încît să fie în stare să gîndească clar atunci cînd ea şi Alex aveau să-şi pună planul la punct.

Capitolul 9

– Berta, am ajuns, rosti Elizabeth atunci cînd trăsura lor opri în faţa casei de pe domeniul întins al lui sir Francis Belhaven. Berta ţinuse ochii bine închişi în ultima oră, dar Elizabeth observase că nu respira regulat, ca un om care doarme. Berta fusese îngrozită la gîndul că urma să joace rolul mătuşii lui Elizabeth şi nici una dintre promisiunile

stăpînei nu reuşise să-i alunge groaza din ultimele cîteva zile. Nu dorise să vină şi, acum că erau acolo, încă se mai ruga să fie izbăvită de acel chin.

Mătuşă Berta! rosti Elizabeth tare, atunci cînd uşa din faţă a casei se deschise şi majordomul ieşi în prag, în timp ce un servitor se grăbea să deschidă uşa trăsurii. Mătuşă Berta! repetă Elizabeth, după care, disperată, îi deschise un ochi cu forţa. Privi după aceea în ochiul căprui terorizat. Nu-mi face una ca asta, Berta. Contez pe tine să te porţi ca o mătuşă, nu ca un şoarece timid. Hai că a sosit ceasul.

Berta încuviinţă din cap, îşi înghiţi nodul din gît şi se îndreptă pe banchetă, netezindu-şi fusta costumului de călătorie.

– Cum arăt? o întrebă Elizabeth.

– Oribil, o asigură Berta, privind la rochia severă, cu gît înalt, pe care Elizabeth o alesese cu grijă în vederea primei întîlniri cu eventualul soţ pe care Alexandra îl descrisese ca pe un curvar bătrîn şi libidinos. Pentru a completa înfăţişarea de călugăriţă, Elizabeth îşi strînsese bine părul la spate într-un coc de fată bătrînă, acoperindu-l cu un văl scurt. În jurul gîtului avea singura piesă de „bijuterie" pe care intenţiona s-o poarte în tot timpul şederii ei acolo, un crucifix de fier, extrem de urît, pe care-l împrumutase din capela familiei. Absolut oribil, coniţă, adăugă Berta cu mai multă vigoare. De la dispariţia lui Robert, Berta începuse să i se adresese astfel lui Elizabeth şi nu pe nume ca înainte.

– Excelent, rosti Elizabeth cu un zîmbet de încurajare. Şi tu la fel.

Servitorul se apropie, deschise uşa şi apoi lăsă în jos treptele trăsurii, iar Elizabeth coborî prima,

urmată de „mătuşa" ei. O lăsă pe Berta să l-o la înainte, apoi se întoarse să se uite la Aaron, care era pe capra trăsurii. Unchiul îi permisese să ia cu ea şase servitori pe care Elizabeth îi alesese cu mare grijă.

– Nu uita, îi zise lui Aaron, pentru a mia oară. N-ai decît să bîrfeşti în voie cu orice servitor care are urechi să te asculte. Ştii ce trebuie să spui.

– Mda, răspunse Aaron cu un zîmbet viclean. O să le zic tuturor ce ciumă slăbănoagă eşti, atît de bisericoasă şi de nesuferită, încît ai putea face pînă şi pe diavol de ruşine.

Elizabeth încuviinţă şi se întoarse cu şovăială spre casă. Destinul îi dăduse această „mînă" şi era nevoită s-o joace cît mai bine posibil. Cu capul ţinut sus, deşi genunchii îi tremurau violent, se grăbi s-o ajungă pe Berta din urmă. Majordomul, care rămăsese în pragul uşii, o privea pe Elizabeth cu un interes plin de obrăznicie, de parcă ar fi încercat să-i localizeze sînii pe sub rochia aceea anostă. Se dădu la o parte din uşă, la timp ca să le lase să intre.

– Stăpînul meu este alături de alţi musafiri în acest moment, dar va veni să vă salute imediat ce-i va fi cu putinţă, le lămuri el. Între timp, Burbes vă va conduce în camerele dumneavoastră. Ochii lui se mutară asupra Bertei şi prinseră să lucească de admiraţie atunci cînd se opriră asupra pieptului ei bogat, după care se întoarse şi-i făcu semn cu capul servitorului.

Albă la faţă, cu buzele strînse pungă, Berta urcă alături de Elizabeth scara largă, privind curioasă la holul care se întrezărea la capătul scărilor şi la covorul stacojiu care acoperea treptele. Covorul pās-

tra încă grosimea originală pe margini, dar în rest era ros pînă la urzitură, arătînd că venise momentul să fie schimbat. Pe pereți erau aplice mari, aurite, cu lumînări groase în ele, care arătau clar că nu fuseseră folosite niciodată. Scara și palierul cu holul din capătul ei erau cufundate în întuneric. La fel ca și dormitorul ce-i fusese rezervat, observă Elizabeth, imediat ce servitorul deschise ușa și le invită să intre.

– Camera lui lady Berta e chiar dincolo de ușa aceea, le explică servitorul. Elizabeth încercase să vadă ceva prin bezná, și mai degrabă bănui silueta slăbănoagă a servitorului care se îndreptase spre un perete. Imediat auzi scîrțiitul unor balamale ce-i sugerau că acesta tocmai deschisese o ușă.

– E întuneric ca într-un mormînt aici, rosti ea, incapabilă să deslușească altceva decît umbre. Vrei, te rog, să aprinzi lumînările, ceru ea, presupunînd că există lumînări aici?

– Da, coniță, chiar acolo, lîngă pat. Umbra acestuia trecu pe lîngă ea și Elizabeth deslușí ceva mare, ceea ce însemna că acolo era patul.

– Vrei să le aprinzi, te rog, îl îmboldi ea. Nu văd nimic aici.

– Stăpînului nu-i place să știe că se folosește mai mult de o lumînare într-un dormitor, îi explică servitorul. Zice că-i risipă de ceară de albine.

Elizabeth clipi pe întuneric, neștiind ce să facă, să rîdă ca o dementă sau să plîngă precum un sugar din cauza situației în care ajunsese.

– Aha, mormăi nedumerită.

Servitorul aprinse o lumînare mică în capătul îndepărtat al camerei și apoi plecă, închizînd cu grijă ușa după el.

– Coniță! șopti Berta, holbînd ochii în fața beznei. Unde ești?

– Sînt chiar aici, răspunse Elizabeth, pornind încet spre Berta, cu brațele întinse înainte, orbecăind prin cameră, spre peretele cu ferestre și draperii groase.

– Unde? întrebă Berta speriată, iar Elizabeth îi putu auzi clănțănitul dinților, deși se aflau încă departe una de alta.

– Aici, la stînga ta.

Berta urmă sunetul glasului stăpînei și lăsă să-i scape un răcnet de groază atunci cînd observă o siluetă fantomatică umblînd înaintea ei cu brațele întinse înainte.

– Ridică mîinile, rosti isterizată, ca să știu că ești tu.

Elizabeth, cunoscînd firea sperioasă a femeii, se execută imediat. Ridică brațele și așa, știind că o calmase cît de cît pe Berta, nimeri în plin într-un postament fragil care susținea un bust de marmură, fiind gata-gata să le dărîme.

– Doamne sfinte! Izbucni Elizabeth, înconjurînd postamentul cu brațele și încercînd să susțină bustul cu mîinile. Berta, zise repede, nu mai e vreme să te temi de întuneric. Te rog, ajută-mă. Am dat peste ceva, un soi de postament cu un bust deasupra și nu îndrăznesc să le dau drumul pînă cînd nu văd dacă le-am așezat bine. Există niște draperii chiar acolo, în fața mea. Nu trebuie decît să te ghidezi după vocea mea ca să le dai la o parte din geamuri. După aceea vom avea și noi lumină.

– Vin, coniță, răspunse Berta curajoasă, făcînd-o pe Elizabeth să ofteze de ușurare. Le-am găsit, o auzi pe Berta spunînd cîteva clipe după aceea. Da'

ce grele sînt, catifea de calitate. Berta trase de şnurul care dădea deoparte draperiile mai întîi într-o parte şi apoi şi în cealaltă, după care se întoarse să privească spre odaie.

– În fine, lumină! rosti Elizabeth uşurată. Lumina orbitoare a soarelui la amiază intra pe ferestre în valuri, orbind-o. E mult mai bine aşa, rosti, clipind des. Mulţumită că postamentul era destul de solid şi se afla în echilibru, Elizabeth tocmai voia să pună şi bustul deasupra, cînd strigătul Bertei o opri.

– Toţi sfinţii să ne apere!

Cu bustul fragil strîns protector la piept, Elizabeth se întoarse. Chiar acolo, înaintea ei, mobilată şi tapisată în roşu şi auriu era cea mai şocantă cameră pe care o văzuse Elizabeth vreodată.

Şase cupidoni enormi, din aur, păreau să plutească în aer deasupra patului gigantic, strîngînd în cîte un pumn draperiile stacojii ale baldachinului şi în celălalt cîte un arc cu o săgeată. Alţi cupidoni ornau căpătîiul patului. Ochii lui Elizabeth se făcură mari, mai întîi de uimire şi apoi din cauza veseliei.

– Berta, rosti chicotind, uită-te te rog în jur!

Uluită de tot acel prost-gust decadent, Elizabeth se întoarse în cerc, cercetînd încăperea. Deasupra şemineului erau un tablou cu o doamnă îmbrăcată numai cu un văl transparent. Elizabeth îşi feri ochii de la nuditatea acesteia şi se trezi faţă în faţă cu o întreagă armată de cupidoni. Erau peste tot, pe poliţa şemineului, pe noptiere, împodobeau candelabrul mare cu o duzină de lumînări din care numai una singură fusese aprinsă de servitor şi apoi mai erau alţi cîţiva care înconjurau oglinda enormă.

– E... icni Berta privind în jur cu ochii cît cepele, e... nu găsesc cuvinte, încheie căpiată.

Elizabeth, care trecuse de starea de şoc şi mai avea doar foarte puţin pînă la o veritabilă explozie de ilaritate, încercă s-o ajute.

– De nedescris? sugeră ea, chicotind. De necrezut? rosti în timp ce umerii i se scuturau de rîsul îndelung reţinut.

Berta chiţăi neajutorată, după care izbucniră amîndouă în hohote de rîs fenomenale. După tensiunea acumulată în ultimele zile, acel acces de rîs sănătos le mai învioră puţin, deşi lacrimile le şiroiau nestingherite pe obraji. Berta îşi căută şorţul, dar, amintindu-şi de noul ei statut, scoase o batistă din mînecă şi începu să-şi şteargă ochii. Elizabeth, care uitase de bustul pe care-l strîngea cu foc la piept, îşi sprijinise bărbia de capul lui şi rîdea mai departe. Nici măcar nu observară că amfitrionul lor intrase în cameră decît atunci cînd acesta rosti cu un glas tunător:

– Lady Elizabeth şi lady Berta!

Berta lăsă să-i scape un urlet speriat şi-şi mută batista de la ochi la gură.

Elizabeth privi o singură dată spre individul înveşmîntat în haine de satin, care semăna aşa de bine cu cupidonii pe care-i presărase peste tot, că realitatea o lovi ca o găleată cu apă rece precum gheaţa. Îşi lăsă privirea spre podea, încercînd să-şi amintească ce plan avea şi sperînd că avea să meargă. Trebuia să meargă, pentru că, altfel, curvarul libidinos, care avea o pasiune pentru cupidoni, avea să devină, probabil, soţul ei.

– Dragele mele doamne, ce bine-mi pare să vă văd, le zise sir Francis, în timp ce se grăbea să se apropie de ele. Regulile de politeţe îl cereau să aibă grijă mai întîi de doamna mai vîrstnică, aşa că se

întoarse spre ea. Prinzînd mîna moale a Bertei, o duse la buze şi-i spuse după aceea: Daţi-mi voie să mă prezint. Eu sînt sir Francis Belhaven.

Lady Berta făcu o reverenţă, privindu-i speriată chipul, cu batista ţinută în continuare în dreptul gurii. Spre marea lui uluire, femeia nici nu părea să-l bage în seamă, nu-i spuse că era încîntată să-l cunoască şi nici nu-l întrebă de sănătate. În loc de orice altceva, aceasta îi făcu-iar o reverenţă şi apoi încă una.

– Nu cred că este nevoie de aşa ceva, îi spuse el, ascunzîndu-şi nedumerirea pe după jovialitatea falsă. La urma urmei sînt numai un cavaler, nu duce sau conte.

Lady Berta mai făcu o reverenţă, dar Elizabeth o înghionti bine cu cotul în coaste.

– Ce mai faceţi! izbucni doamna cea plinuţă.

– Mătuşa mea este puţin cam, cum să spun, timidă cu străinii, bîigui Elizabeth.

Glasul muzical, foarte plăcut al lui Elizabeth Cameron îl încîntă pe sir Francis. Se întoarse cu un interes neascuns în privire spre viitoarea lui mireasă şi observă că tocmai bustul lui îl ţinea Elizabeth cu atîta înfocare la piept. Nici nu-şi mai putea reţine bucuria.

– Mi-am dat seama din prima clipă că aşa vor sta lucrurile între noi, fără prefăcătorii sau timiditate falsă, izbucni el şi, în timp ce Elizabeth îl privea şocată, el îi luă bustul din braţe. Dar, scumpa mea, nu este nevoie să mîngîi o bucată de ?ut cînd sînt eu aici, în carne şi oase.

Năucită pe moment, Elizabeth îl privi cum aşeza bustul la loc pe postament şi, atunci cînd se întoarse cu o expresie hulpavă pe chip, avu impresia

uribilă că se aştepta ca acum să-şi aşeze capul chel în locul bustului. Îl privise paralizată, în timp ce mintea ei căuta o soluţie de ieşire din impas.

– O... o să-ţi cer o favoare, sir Francis, izbuti să spună în cele din urmă.

– Orice, draga mea, îi răspunse el pe un ton suav.

– Aş vrea să... să mă odihnesc puţin înainte de cină.

Sir Francis dădu înapoi, dezamăgit, dar îşi aminti la vreme de bunele maniere şi încuviinţă din cap.

– Noi nu păstrăm orele de la ţară. Cina este la opt şi jumătate. Pentru prima oară, sir Francis o privi cu adevărat. Amintirile lui cu privire la chipul ei frumos şi la trupul delicios fuseseră atît de puternice şi de limpezi, încît pînă în acel moment o văzuse numai pe acea lady Elizabeth Cameron pe care o ştia de dinainte. În clipa aceea mintea sa înregistră cu neplăcere rochia urîtă şi fără formă pe care o purta şi modul sever în care-şi strînsese părul. Privirea sa coborî apoi spre crucea urîtă de fier de pe pieptul ei şi acest lucru îl făcu să se cutremure.

– Ah, draga mea, mai am cîţiva invitaţi la cină, adăugă cu înţeles, privindu-i rochia neatrăgătoare. M-am gîndit că poate vrei să ştii, ca să te poţi îmbrăca cum se cuvine.

Elizabeth înghiţi insulta fără să clipească, din cauza paraliziei care pusese stăpînire pe ea. Deabia după ce uşa se închise în urma lui reuşi şi ea să se mişte.

– Berta, izbucni deodată, aruncîndu-se pe un scaun alăturat, cum de ai putut să-i faci asemenea reverenţe? O să recunoască pînă la lăsarea serii că

nu eşti altceva decît o cameristă! N-o să reuşim niciodată să-l păcălim.

– Aşa vasăzică! rosti Berta indignată. Nu eu strîngeam bustul lui la piept atunci cînd a intrat.

– Lasă c-o să ne descurcăm mai bine de aici încolo, promise Elizabeth, scuzîndu-se faţă de loiala ei cameristă. Trebuie să ne descurcăm, rosti cu fermitate Vreau să plecăm de aici chiar mîine. Cel mai tîrziu poimîine.

– Majordomul s-a chiorît obraznic la pieptul meu, se plînse Berta. L-am văzut!

Elizabeth zîmbi înciudată.

– Nu-i nimic, la mine s-a chiorît servitorul. Nici o femeie nu e în siguranţă în casa asta. În clipa asta suferim puţin de trac. Încă nu am făcut-o pe actriţele, dar în seara asta am de gînd să dau un spectacol pe cinste. Stai să vezi. Indiferent cît mă costă, va trebui s-o fac şi pe asta.

Cînd Elizabeth coborî în cele din urmă scările gata să intre în sufragerie, întîrziase deja două ore. În mod deliberat.

– Doamne sfinte, ai întîrziat, draga mea! sări sir Francis, împingîndu-şi scaunul şi repezindu-se spre Elizabeth care rămăsese în pragul uşii, luîndu-şi inima în dinţi pentru a înfăptui ceea ce plănuise. Vino, hai să faci cunoştinţă cu oaspeţii mei, îi zise, trăgînd-o de mînă, nemulţumit de rochia searbădă şi coafura severă. Am procedat întocmai aşa cum ne-ai sugerat în bileţel şi am început să cinăm. Ce te-a reţinut atît de mult acolo, la etaj?

– Tocmai îmi începusem rugăciunile, răspunse Elizabeth, reuşind să-l privească în ochi fără să clipească.

Sir Francis îşi reveni din surprindere, la timp ca s-o prezinte celorlalţi patru oameni de la masă, doi bărbaţi de aceeaşi vîrstă şi statură, şi două femei de aproximativ treizeci şi cinci de ani, amîndouă îmbrăcate cu nişte rochii scandalos de decoltate.

Elizabeth acceptă o porţie de friptură rece ca să-şi potolească stomacul înfometat, în timp ce femeile o priveau încruntate.

– Este cea mai neobişnuită rochie pe care am văzut pînă acum, remarcă una din ele, pe nume Eloise. Aşa e obiceiul pe acolo de unde vii să vă îmbrăcaţi aşa de... simplu?

Elizabeth nu răspunse pe loc, ci gustă mai întîi din friptură.

– Nu chiar. Însă eu nu sînt de acord cu acest gen de împopoţonare. Se întoarse spre sir Francis cu o expresie inocentă pe chip. Astfel de rochii sînt extrem de costisitoare. Consider că e o mare risipă de bani!

Sir Francis se simţea îmboldit să fie de acord cu ea, mai ales că intenţiona s-o ţină goală cît mai mult cu putinţă.

– Ai absolută dreptate! răspunse el pe un glas tunător, privindu-le pe celelalte doamne cu dezaprobare. N-are rost să risipeşti astfel banii.

– Asta este şi părerea mea, încuviinţă Elizabeth. Eu una prefer să dau fiecare bănuţ în parte pentru operele de caritate şi de pomană celor săraci.

– Să-l dai? gemu sir Francis, pe jumătate ridicîndu-se din scaun. După aceea se forţă să se aşeze la loc, gîndindu-se că n-ar strica să mai cugete la o eventuală căsătorie cu ea. Era minunată, cu un chip ceva mai matur decît îşi amintea el şi nici măcar părul strîns cu severitate la spate şi vălul

negru care-l acoperea nu puteau ascunde ochii verzi ca smaraldul, cu gene lungi și dese. Sub ochi avea cearcăne mari și întunecate care nu existaseră cînd o văzuse el la sosire. Sir Francis puse aceste cearcăne pe seama naturii ei mult prea serioase. Oricum avea o zestre demnă de luat în seamă, iar trupul de sub rochia fără formă... Mda, l-ar fi plăcut să-l fi putut vedea măcar în parte. Probabil că se schimbase și el, și nu spre bine, în ultimii ani.

– Am sperat, draga mea, îi zise el deodată, că vei purta altceva la cină, așa cum ți-am și sugerat.

Elizabeth îl privi cu nevinovăție.

– Dar e singura rochie cu care am venit.

– Singura? bîigui el. D... dar eu mi-am văzut servitorii cărînd cîteva cufere în camera ta.

– Sînt ale mătușii mele, numai unul singur îmi aparține, minți ea la repezeală, anticipînd deja următoarea lui întrebare și încercînd să găsească un răspuns satisfăcător.

– Serios? Sir Francis continua să privească cu dezgust la rochia ei, după care puse exact întrebarea la care se așteptase ea: Și ce anume conține cufărul tău dacă nu rochii?

Elizabeth avu un moment de inspirație, ceea ce o făcu să zîmbească încîntată.

– Ceva de mare valoare. Ceva... neprețuit aș putea spune.

Toate fetele din jurul mesei se întorseseră spre ea, curioase, mai ales cea lacomă a lui sir Francis.

– Haide, scumpo, nu ne ține ca pe jăratic. Ce anume ții acolo?

– Rămășițele Sfîntului Iacob.

Lady Eloise și lady Mortand urlară la unison, sir

William se înecă cu vinul, iar sir Francis se holba la ea îngrozit, dar Elizabeth încă nu terminase cu reprezentația. Păstrase lovitura finală pentru sfîrșit. Imediat ce toată lumea se ridică de la masă, insistă să se așeze la loc, pentru a spune o rugăciune de mulțumire.

Cu mîinile ridicate spre cer, Elizabeth se porni să tune și să fulgere împotriva păcătoșilor, a curvarilor și a avarilor, amenințîndu-i cu mînia divină și cu toate pedepsele posibile, imposibile și inventate de mintea ei, pe care urmau să le primească după moarte.

Cînd termină, Elizabeth lăsă mîinile în jos și se rugă serios de această dată să scape de încurcătura în care o băgase unchiul ei.

Fusese suficient. După cină, sir Francis o conduse spre camera ei și, fără să arate nici cel mai mic regret, o anunța că se temea că nu se potriveau deloc. Chiar deloc.

Elizabeth și Berta plecară a doua zi în zori, cu o oră înainte ca servitorii conacului să se fi trezit. Îmbrăcat cu un halat de casă, sir Francis privea de la fereastra dormitorului cum vizitiul lui Elizabeth o ajuta să urce în trăsură. Tocmai cînd voia să se întoarcă, o pală de vînt ridică fusta fetei, dezvăluind vederii un picior excepțional de frumos, care lumină privirea lui sir Francis. Încă mai privea după trăsura care tocmai dădea cotul aleii, cînd, prin fereastra deschisă, o văzu pe Elizabeth rîzînd și ridicînd mîna ca să-și desprindă părul din cocul sever. Cînd coama de păr auriu îi acoperi fața, fluturînd în vînt, sir Francis se lăsă să cadă pe fotoliul alăturat, umezindu-și buzele, îngîndurat.

Capitolul 10

Domeniul de la țară al lordului John Marchman, conte de Canford, era un loc atît de minunat de natural și de frumos, încît Elizabeth uită pe moment de scopul vizitei sale atunci cînd rămase cu privirea ațintită pe fereastră. Casa era cea mai mare pe care o văzuse vreodată, dar domeniul în sine o încînta pe ea cu adevărat.

De-a lungul rîului repede care traversa parcul din partea din față a proprietății erau nenumărate sălcii plîngătoare, pe lîngă care creșteau nestingheriți crini sălbatici și flori de cîmp frumos colorate. Înainte ca trăsura lor să fi oprit în fața casei, ușa din față se și deschisese și un bărbat înalt și solid coborî în fugă treptele.

– Se pare că vom fi întîmpinate de data asta cu ceva mai mult entuziasm, rosti Elizabeth, atunci cînd începu să-și scoată nervoasă mănușile, pregătindu-se cu fermitate pentru înfruntarea următorului obstacol pus în calea fericirii și independenței ei.

Ușa trăsurii fu deschisă cu destulă forță cît s-o scoată cu totul din balamale și un chip masculin își făcu apariția înăuntru.

– Lady Elizabeth! rosti lordul Marchman pe un glas tunător, roșu la față de jenă sau poate din cauza băuturii, Elizabeth nu era sigură care din două. Este într-adevăr o surpriză îndelung așteptată, continuă, oprindu-se apoi și scuturînd din cap. O plăcere îndelung așteptată, se corectă el. Surpriza constă în faptul că ai sosit mai devreme.

Elizabeth se văzu nevoită să-și înăbușe valul de

compasiune pentru stînjeneala lui evidentă, laolaltă cu gîndul că era mai degrabă un om plăcut.

– Sper că nu vă deranjăm prea mult, răspunse ea.

– Nu prea mult. Adică, se corectă el imediat, privind în ochii ei mari şi simţind cum se îneca în adîncurile lor, absolut deloc.

Elizabeth zîmbi şi o prezentă pe „mătuşa Berta", după care îi permise gazdei exuberante să le conducă în casă. Alături, Berta îi şopti cu satisfacţie:

– Cred că e la fel de nervos ca mine.

Interiorul casei părea mai degrabă întunecat şi rece după splendoarea însorită de afară. În timp ce amfitrionul le conducea spre scările mari, Elizabeth reuşi să zărească în treacăt salonul şi sufrageria, în care mobilele erau tapisate în piele întunecată, care probabil la început fusese maronie sau bej.

Lordul Marchman, care o privea cu atenţie, se uită în jur şi văzu deodată casa prin ochii ei. Încercînd să explice de ce arăta în halul acela, rosti repezit:

– Casa asta are nevoie de mîna unei femei. Eu sînt deja un burlac bătrîn, aşa cum era şi tatăl meu.

Berta făcu ochii mari.

– Vai de mine! rosti scandalizată, auzindu-l recunoscînd deschis că era un bastard.

– Nu am vrut să spun că tata n-a fost căsătorit niciodată, se grăbi lordul Marchman s-o liniştească. Am vrut numai să spun, continuă el trăgîndu-se de cravata lată, de parcă ar fi vrut s-o lărgească, că mama a murit cînd eram eu mic şi tata nu s-a mai recăsătorit. Am trăit aici împreună.

La capătul scărilor, între două holuri, lordul Marchman se întoarse şi le privi pe Berta şi Elizabeth.

– V-ar tenta să serviţi nişte răcoritoare sau preferaţi să mergeţi direct la culcare?

Elizabeth voia să se odihnească, gîndindu-se că oricum era preferabil să petreacă cît mai puţin timp în compania lui.

– Am prefera să ne retragem, dacă nu te superi.

– În acest caz, rosti el cu un gest larg, să mergem.

Berta icni indignată, pentru că avea impresia că individul din faţa lor nu era cu nimic mai bun decît sir Francis.

– Domnule, ia aminte la ce spui. Am avut grijă de fata asta de la doi ani şi eu am fost cea care a dus-o noaptea la culcare, aşa că n-am nevoie de ajutor de la unii ca dumneata! Apoi, distruse tot efectul minunat printr-o reverenţă şi o şoaptă servilă: Dacă nu vă e cu supărare, domnule.

– Supărare? Nu, eu... Deodată, Marchman îşi dădu seama la ce anume se referise ea şi roşi pînă la rădăcina părului. Am... am vrut numai să vă arăt cum... începu el, apoi, sfîrşit, închise ochii ca pentru a se ruga să fie capabil să lege două cuvinte... cum să găsiţi drumul spre camerele voastre, încheie oftînd de uşurare.

Elizabeth se simţea mişcată de sinceritatea şi stînjeneala lui, şi, dacă situaţia ar fi stat altfel, s-ar fi dat peste cap ca să-l facă să se simtă în largul lui.

Deschizînd ochii cu multă şovăială, Elizabeth se răsuci pe spate. Soarele intra în valuri pe ferestre, iar pe buzele ei apăru un zîmbet mulţumit cînd îşi aminti cum decursese cina din seara precedentă. Lordul Marchman fusese la fel de drăguţ şi de fîsticit ca şi la sosirea lor.

Berta dădu buzna în camera ei, reuşind să arate în continuare ca o cameristă, în pofida rochiei elegante.

– Omul ăsta, o anunţă pe un ton indignat, nu e în stare să scoată două vorbe care să aibă înţeles! Era evident că se aşteptase la ceva de calitate în timpul în care i se permitea să se amestece cu oamenii din înalta societate.

– Cred că se teme de noi, răspunse Elizabeth, coborînd din pat. Ştii cumva cît e ceasul? Dorea să-l însoţesc la pescuit începînd cu ora şapte dimineaţa.

– E zece şi jumătate, răspunse Berta, deschizînd sertarele şi întorcîndu-se spre Elizabeth ca să-i spună cu ce intenţiona să se îmbrace. A aşteptat pînă acum cîteva minute, după care a plecat fără tine. Căra în mînă două undiţe. A zis că poţi să te duci la el cînd te trezeşti.

– În cazul ăsta, cred c-o să port rochia aceea de muselină roz, se decise ea cu un zîmbet viclean.

Contelui nu-i venea a-şi crede ochilor cînd o văzu venind spre el. Îmbrăcată cu o rochie roz foarte delicată, cu o umbreluţă de aceeaşi nuanţă şi o bonetă asortată pe cap, se împiedica de zor în timp ce străbătea malul. Uluit de labirintul existent în mintea femeiască, îşi întoarse atenţia asupra păstrăvului bătrîn pe care încerca să-l prindă de mai bine de cinci ani.

Scutură delicat undiţa, mişcînd momeala cu care încerca să-l ademenească pe păstrăvul cel bătrîn şi viclean. Peştele uriaş începu să înoate în jurul momelii, de parcă ar fi bănuit că trebuia să fie o şmecherie, apoi o atacă aproape smulgînd undiţa din mîinile lui John. Peştele făcu un salt din apă, ieşind

la suprafață într-un arc grațios în același moment în care eventuala mireasă a lui John lăsă să-l scape un urlet ascuțit:

– Șarpele!

Uluit, John își întoarse capul în direcția ei și o văzu venind în goană spre el, de parcă ar fi alergat-o chiar Lucifer în persoană, răcnind cît o țineau bojocii:

– Șarpe! Șarpe! Șaaaaarpeeee!

John își pierdu concentrarea, lăsă firul undiței moale și peștele reuși să scape de cîrlig, exact așa cum sperase și Elizabeth.

– Am văzut un șarpe, minți ea cu nerușinare, gîfîind și oprindu-se chiar în fața brațelor lui întinse, gata s-o prindă sau s-o strîngă de gît, își zise Elizabeth, ascunzîndu-și zîmbetul. Aruncă o privire cercetătoare spre apă, sperînd să zărească păstrăvul acela magnific pe care John aproape că-l prinsese, mîncînd-o palmele să ia o undiță și să-și încerce norocul.

Întrebarea lordului Marchman îi atrase din nou atenția asupra lui.

– Vrei să pescuiești sau ai prefera să stai jos și să privești o vreme pînă cînd îți revii din sperietură?

Elizabeth privi în jur șocată.

– Doamne sfinte, domnule, eu nu pescuiesc!

– Dar stai? o întrebă el sarcastic.

Elizabeth lăsă genele în jos pentru a-și ascunde licărul vesel din privire, simțind nerăbdarea crescîndă din glasul lui.

– Sigur că stau, îi răspunse cu încîntare. Statul este o ocupație demnă de o doamnă, dar nu și pescuitul, după părerea mea. Însă îmi va face mare plăcere să te privesc pe dumneata.

Următoarele două ore stătu pe un bolovan alături de el, plîngîndu-se că era prea tare, că soarele strălucea şi că umezeala era nesuferită. Cînd nu mai avu de ce să se plîngă, îi distruse tot restul dimineţii împuindu-i urechile cu discuţii obositoare despre toate nimicurile, aruncînd din cînd în cînd pietre în rîu ca să-i sperie peştii. Cînd în cele din urmă John Marchman reuşi să prindă unul, în pofida eforturilor depuse de Elizabeth ca să-l oprească, fata sări deodată în picioare şi se îndepărtă cu cîţiva paşi.

– Îl... îl răneşti! îi strigă, privindu-l cum scotea cîrligul din gura peştelui.

– Pe cine rănesc? Peştele? o întrebă el nevenindu-i a crede.

– Da!

– Asta-i o prostie, rosti, privind-o ca pe o cretină şi apoi aruncînd peştele pe mal.

– Îţi spun eu că nu poate să respire! ţipă ea, privind ţintă la peştele care se zbătea pe pămînt.

– Nu are nevoie să respire, ţinînd cont că o să-l mîncăm la prînz.

– Eu una nu voi pune gura pe el! strigă ea, privindu-l de parcă ar fi fost un criminal.

– Lady Cameron, îi zise el cu duritate, vrei să-mi dai de înţeles că n-ai mai mîncat peşte niciodată pînă acum?

– Ba sigur că am mîncat.

– Şi de unde crezi că provenea peştele pe care l-ai mîncat? continuă el încercînd s-o dumirească cu ajutorul logicii.

– Venea dintr-un pachet frumos din hîrtie, îl anunţă Elizabeth jignită. Întotdeauna peştii erau frumos împachetaţi în hîrtie.

– Ei bine, în mod clar nu s-au născut în acel pachet de hîrtie, îi răspunse el, făcînd-o pe Elizabeth să-și ascundă admirația pentru răbdarea cu care o suporta și pentru tonul ferm pe care și-l asumase deodată. Nu era, așa cum crezuse la început, un prost sau un papă-lapte. Înainte de asta, insistă el, unde era peștele? Cum de a ajuns peștele ăla la piață?

Elizabeth scutură cu încăpățînare din cap, privi cu simpatie spre peștele care se zbătea și apoi pe John cu furie.

– Bănuiesc că folosesc niște plase sau năvoade și sînt absolut sigură că nu procedează ca dumneata.

– Cum adică?

– În felul în care procedezi dumneata, te furișezi în casa lui din apă, îl păcălești ascunzînd cîrligul în chestia aia păroasă și apoi îl smulgi pe bietul pește din mijlocul familiei și-l arunci pe mal ca să moară. Este de-a dreptul inuman! încheie ea, scuturîndu-și fustele.

Lordul Marchman o privi neîncrezător și apoi scutură din cap de parcă ar fi dorit să-și limpezească mintea. Cîteva minute mai tîrziu o conduse pînă acasă.

Elizabeth îl obligă să care coșul în care era peștele în cealaltă parte față de ea. Cînd acest lucru nu păru să-l deranjeze, îl făcu să țină brațul întins în lateral ca să-l știe cît mai departe de persoana ei. Nu se miră deloc atunci cînd lordul se scuză și dispăru pînă la cină și nici atunci cînd rămase tăcut și prost dispus cît dură masa.

Ea însă acoperi acea tăcere neplăcută sporovăind intruna despre diferențele existente între

moda franțuzească și cea englezească, și descriind în amănunt toate rochiile pe care le văzuse. La finele cinei, lordul părea amețit și furios, iar Elizabeth răgușită și plină de speranță.

– Cred, observase Berta cu un zîmbet mîndru atunci cînd rămaseră singure în salon, că a început să se răzgîndească cu privire la căsătorie, coniță.

– Ba eu cred că se gîndea care ar fi fost cea mai ușoară cale pentru a mă ucide, chicoti Elizabeth. Tocmai voia să mai spună ceva cînd majordomul o întrerupse ca s-o anunțe că lordul Marchman dorea să discute în particular cu lady Cameron în biroul dumnealui.

Elizabeth se pregăti pentru o altă bătălie a spiritelor sau a prostiei și porni pe urmele majordomului, pînă în biroul mare în care contele stătea pe un fotoliu maroniu, în spatele mesei de lucru, aflată chiar în dreapta, lîngă fereastre.

– Ai dorit să mă vezi... începu atunci cînd intră în birou, dar ceva agățat pe peretele de alături îi prinse părul. Elizabeth își întoarse capul, așteptîndu-se să vadă vreun portret și se trezi față-n față cu niște colți imenși ai unui cap de urs. Urletul care-i ieși din piept fu real, deși nu de frică, ci mai mult din cauza șocului.

– E cît se poate de mort, rosti contele resemnat, privind-o cum se îndepărta de neprețuitul său trofeu de vînătoare cu mîna la gură.

– Poți lua mîna de la gură acum, îi zise el.

Elizabeth îi aruncă o privire acuzatoare, apoi își mușcă buzele ca să-și ascundă zîmbetul. Tare mult i-ar fi plăcut să-l audă povestind cum încolțise ursul sau unde descoperise mistrețul acela imens, dar știa că nu era cazul să riște.

– Te rog, domnul meu, începu ea, spune-mi că aceste biete creaturi nu au pierit de mîna ta.

– Mi-e teamă că da. Sau mai corect spus, de puşca mea de vînătoare. Te rog, stai jos. Îi făcu semn cu capul spre fotoliul mare, de piele, din faţa mesei de lucru, iar Elizabeth se aşeză pe el. Te rog, spune-mi, dacă nu te deranjează, începu el privind cu ceva mai multă blîndeţe spre chipul ei, în eventualitatea în care ne-am căsători, cum vezi viaţa noastră în comun?

Elizabeth nu se aşteptase la un asemenea atac frontal şi simţi că respectul pentru el creştea şi mai mult. După ce oftă, încercă să descrie cît mai bine genul de viaţă pe care ştia că el nu ar fi putut s-o suporte.

– Desigur, vom locui la Londra, începu, lăsîndu-se puţin în faţă, ca să pară cu adevărat entuziasmată. Îmi place la nebunie oraşul şi toate distracţiile pe care le oferă.

John se şi încruntase auzind-o vorbind despre traiul la oraş.

– Şi la ce fel de distracţii te refereai înainte?

– Distracţii? rosti Elizabeth veselă. Baluri, excursii şi spectacole la Operă. Îmi place la nebunie să dau baluri şi să particip la ele. De fapt, nici nu cred că aş putea suporta să pierd vreun bal. Păi, în timpul sezonului erau zile în care reuşeam să particip la cincisprezece baluri diferite! Unde mai pui că-mi plac enorm de mult şi jocurile de noroc, adăugă, încercînd să-i dea impresia că avea să cheltuiască cu mult mai mult decît zestrea pe care urma el s-o primească. Din păcate, am un ghinion teribil şi întotdeauna ajung să împrumut bani.

– Înţeleg, rosti el. Mai este şi altceva?

Elizabeth o sfecli, simțind că trebuia să mai găsească ceva la repezeală, dar privirea lui calmă o scotea din minți.

– Ce altceva mai poate să conteze în viață, zise ea cu o veselie forțată, în afară de baluri, jocuri de noroc și însoțitori sofisticați?

Chipul contelui se umbrise atît de mult, încît Elizabeth avu impresia că acesta încerca să-și adune destul curaj cît să-și permită să plîngă, drept pentru care rămase tăcută, ca să nu-l distragă.

Din clipa în care el începu să vorbească din nou, își dădu seama că intenționa să-i spună ceva important, pentru că se porni iar să se bîlbîie penibil.

– Lady ... ăăă... începu el jalnic, mototolindu-și cravata.

– Cameron, îi ajută Elizabeth amabilă.

– Da... Cameron, încuviință el, după care rămase tăcut o clipă, adunîndu-și gîndurile. Lady Cameron, o luă el iar de la început, eu sînt un simplu gentilom de țară fără nici o aspirație să petrec sezonul la Londra și să fac valuri în cadrul înaltei societăți. Mă duc acolo cît mai rar cu putință. Îmi dau seama că acest lucru te dezamăgește.

Elizabeth încuviință tristă din cap.

– Tare mi-e teamă, zise el mai departe, roșu ca sfecla la față, că nu prea ne potrivim, lady... ăăă... se bîlbîi el din cauza jenei.

– Cameron, îi ajută iar Elizabeth, așteptînd cu nerăbdare să-și ducă gîndul pînă la capăt.

– Da, desigur. Cameron. Știam. Eu încercam numai să spun că... ăăă...

– Nu ne potrivim? completă iar Elizabeth.

– Exact! Gîndind că acela era gîndul ei și nu al

lui, oftă uşurat şi dădu din cap. Trebuie să recunosc că sînt bucuros că eşti de acord cu mine.

– Desigur, regret din suflet, adăugă Elizabeth cu bunătate, simţind că trebuia să-l aline cumva. Unchiul meu va fi de asemenea extrem de dezamăgit, continuă ea. De abia se putu stăpîni să nu sară în picioare ca să-i aducă o pană de scris, atunci cînd adăugă: Nu vrei să-i scrii chiar acum ca să-i explici decizia pe care ai luat-o?

– Decizia noastră, o corectă el galant.

– Da, dar... Elizabeth ezită o clipă, încercînd să-şi formuleze răspunsul cu grijă. Unchiul meu va fi foarte dezamăgit şi eu... eu... nu aş vrea să dea vina pe mine. Era foarte posibil ca sir Francis să fi dat vina pe ea în scrisoarea inevitabilă pe care avea s-o trimită unchiului şi nu voia să rişte ca şi contele să procedeze întocmai. Unchiul Julius nu era un prost şi nu-şi putea permite să rişte să-i tale toate fondurile dacă îşi dădea seama că în mod deliberat îşi descurajase pretendenţii şi îi sabotase planurile.

– Înţeleg, îi răspunse el, observîndu-i îngrijorarea, după care luă o pană şi o pregăti. Lui Elizabeth îi scăpă un oftat de uşurare atunci cînd îl văzu scriind biletul. Acum că această chestiune neplăcută a fost rezolvată, pot să te întreb ceva? îi zise, punînd biletul deoparte.

Elizabeth încuviinţă fericită.

– De ce ai venit aici sau mai bine-spus, de ce ai fost de acord să reconsideri cererea mea în căsătorie?

Întrebarea o alarmă şi o uimi. Acum că-l văzuse, nu-şi mai amintea prea bine dacă nu cumva se întîlniseră la un bal. Mai mult, nu-i putea spune că era în pericol să piardă mărunta alocaţie a unchiului ei,

pentru că întreaga explicație ar fi fost prea umilitoare.

El o aşteptă cîteva clipe să răspundă şi, atunci cînd o văzu incapabilă de aşa ceva, încercă s-o ajute:

– Am făcut sau am spus eu ceva în timpul scurtelor noastre întîlniri prin care ți-am dat de înțeles că tînjesc să trăiesc la oraş?

– Greu de spus, rosti Elizabeth cu sinceritate.

– Lady Cameron, măcar îți mai aduci aminte de întîlnirile noastre?

– Da, desigur. Cu siguranță, răspunse Elizabeth, amintindu-şi ca prin ceață de un bărbat care semăna oarecum cu el şi cu care făcuse cunoştință la lady Marckham. Asta era! Ne-am cunoscut la balul lui lady Marckham.

John continua să-i privească chipul.

– Ne-am întîlnit în parc.

– În parc? repetă Elizabeth ruşinată la culme.

– Te-ai oprit ca să admiri nişte flori şi tînărul domn care te însoțea ne-a prezentat.

– Înțeleg, răspunse Elizabeth, plecîndu-şi privirea.

– Nu vrei să ştii despre ce am discutat în ziua aceea şi apoi şi în următoarea, cînd te-am escortat iar în parc?

Curiozitatea cîştigă teren în fața stînjenelii.

– Da, aş vrea.

– Am vorbit despre pescuit.

– Despre pescuit? gemu Elizabeth.

El încuviință din cap.

– La cîteva minute după ce am fost prezentat, am menționat că nu venisem la Londra pentru sezon, aşa cum ai presupus tu, ci că eram în drum

spre Scoția, ca să pescuiesc și că urma să plec de la Londra chiar a doua zi.

Un sentiment cumplit de stînjeneală o copleși pe Elizabeth atunci cînd începu să-și reamintească oarecum de bărbatul din fața ei.

– Am avut o discuție încîntătoare, continuă el. Iar tu mi-ai vorbit cu mult entuziasm despre un păstrăv mare pe care reușisei cu greu să-l prinzi.

Chipul lui Elizabeth se făcuse roșu ca racul cînd el continuă pe același ton:

– Ca să fiu sincer, am uitat cu totul de timp și de bietul tău însoțitor cît am spus cu rîndul tot felul de povești pescărești.

Lordul Marchman rămase apoi tăcut, așteptînd și, cînd Elizabeth nu mai putu suporta tăcerea, întrebă stînjenită:

– A fost mai mult de atît?

– Foarte puțin. Nu am mai plecat spre Scoția a doua zi, ci am rămas și ți-am făcut o vizită. Ai abandonat cam o duzină de pretendenți tineri și frumoși care doreau să te escorteze la nu știu ce serată și ai mers cu mine la o plimbare prin parc.

Elizabeth își înghiți cu greu nodul din gît.

– N-ai vrea să știi despre ce am discutat atunci?

– Nu, nu cred.

John chicoti, dar îi ignoră răspunsul.

– Mi-ai spus că te-ai cam săturat de distracțiile din înalta societate și c-ai fi preferat să fii undeva la țară în acea zi frumoasă, motiv pentru care am și ieșit în parc. Ne-am distrat extraordinar de bine sau așa mi s-a părut mie.

Cînd el tăcu, Elizabeth se forță să-i întîlnească privirea, spunînd resemnată:

– Și am discutat despre pescuit?

– Nu, răspunse el. Despre vînătoarea de mistreți.

Elizabeth închise ochii, cuprinsă de rușine.

– Mi-ai relatat o poveste interesantă despre un mistreț pe care tatăl tău l-a împușcat cu multă vreme în urmă și cum tu ai privit vînătoarea, fără permisiunea lui, chiar din copacul sub care a fost împușcat animalul. Din cîte îmi mai aduc eu aminte, încheie el cu bunătate, mi-ai spus că acel chiot de bucurie pe care l-ai tras te-a dat de gol și că tatăl tău te-a pedepsit.

Elizabeth zărise licărirea amuzată din ochii lui și, cîteva clipe după aceea începură să rîdă amîndoi.

– Îmi amintesc și de rîsul tău, îi mai zise el zîmbind. Mi se părea cel mai minunat sunet din lume. Poate și pentru că mă simțeam în largul meu alături de tine.

Dîndu-și seama că tocmai îi făcuse un compliment galant, John roși, se trase de cravată și-și feri privirea.

Observîndu-i jena, Elizabeth așteptă liniștită să-și revină și s-o privească din nou.

– Și eu îmi amintesc de tine, îi zise, lungindu-și puțin gîtul astfel încît să nu întrerupă contactul cu el atunci cînd John dădu să întoarcă iar capul. Serios, îi zise mai departe cu seriozitate și convingere. Uitasem, dar mi-am amintit.

El se arătă satisfăcut și se lăsă comod pe spătarul fotoliului.

– De ce ai ales să-mi reconsideri cererea în căsătorie cînd este clar că nu am reușit să te impresionez prea mult?

Cum el era așa de drăguț și de blînd, Elizabeth considera că merita un răspuns sincer.

Mai mult, se vedea nevoită să-şi revizuiască opinia cu privire la perspicacitatea lui.

Acum că posibilitatea unei eventuale implicări romantice dispăruse, devenise tăios şi extrem de perspicace.

– La fel de bine ai putea să ai încredere în mine şi să-mi spui totul, o îmboldi el, zîmbind cînd îşi dădu seama că-i citise gîndurile. Nu sînt chiar aşa de dobitoc precum am lăsat impresia. Asta se întîmplă numai din cauză că... ăăă... nu mă simt în largul meu atunci cînd trebuie să curtez o doamnă. Cum însă se pare că nu voi deveni soţul tău, rosti mai departe cu o doză de regret în glas, poate am putea deveni prieteni?

Elizabeth ştiu din instinct că el nu şi-ar fi bătut joc de situaţia ei dacă i-ar fie explicat şi că oricum ar fi continuat s-o descoasă pînă cînd ar fi aflat absolut totul.

– De fapt, a fost decizia unchiului meu, îi zise zîmbind jenată, încercînd să nu dea prea multe detalii. Unchiul meu nu are copii şi pare determ... îngrijorat să mă vadă măritată şi la casa mea. A aflat de toţi aceşti domni care mi-au cerut mîna şi unchiul meu a... vreau să spun că...

Elizabeth renunţă să mai continue. Nu-i era deloc uşor să-i explice.

– M-a ales? încercă John s-o ajute.

Elizabeth încuviinţă din cap.

– Uimitor. Îmi amintesc foarte bine că ai primit cîteva, ba nu, foarte multe cereri în căsătorie în timpul sezonului în care ne-am cunoscut. Cu toate astea, unchiul tău m-a ales pe mine. Trebuie să-ţi spun că mă simt flatat. Ţinînd cont de diferenţa de ani dintre noi, fără a mai menţiona interesele dia-

metral opuse, m-aş fi aşteptat să aleagă pe cineva mai tînăr. Îmi cer scuze că par prea băgăcios, îi mai zise el, studiind-o cu atenţie.

Elizabeth aproape că sări de pe scaun atunci cînd el continuă.

– Pe cine altcineva a mai ales?

Muşcîndu-şi buzele, Elizabeth îşi feri privirea, neştiind că lordul Marchman putuse vedea deja că, deşi întrebarea lui o stînjenise, răspunsul o îngrozea.

– Oricine ar fi acesta, în mod clar este şi mai nepotrivit pentru tine decît mine, îi zise el privind-o fix. E cazul să ghicesc? Sau mai bine să-ţi spun cinstit că în urmă cu o oră, cînd m-am întors, l-am auzit pe mătuşa şi vizitiul tău cum rîdeau laolaltă din cauza celor întîmplate acasă la sir Francis Belhaven. Belhaven este celălalt bărbat? o întrebă el cu blîndeţe.

Elizaneth se albi la faţă deodată, iar pentru John această reacţia a fost suficientă.

– La naiba! exclamă el enervat. Numai gîndul la o fată inocentă ca tine care a fost oferită unui ţap bătrîn ca el...

– Cred că am reuşit să-l duc de nas, îl asigură Elizabeth, mişcată că acest om, care o cunoştea atît de puţin, se înfuriase de dragul ei.

– Eşti sigură?

– Sper.

După o clipă de ezitare, John încuviinţă din cap şi se lăsă pe spătarul fotoliului, privind-o cu un zîmbet pe buze.

– Îmi dai voie să te întreb cum de ai reuşit acest lucru?

– Aş prefera să n-o faci.

El încuviință din nou din cap și zîmbetul de pe buze i se lărgi.

– Oare greșesc dacă afirm că ai folosit aceeași tactică cu Belhaven pe care ai folosit-o și aici?

– Cred... că nu sînt sigură că-ți înțeleg întrebarea, răspunse Elizabeth speriată, deși zîmbetul lui era de-a dreptul contagios.

– Ei bine, atunci interesul pe care l-ai arătat acum doi ani față de pescuit era real, fie a fost modul tău de a mă face să mă simt cît mai bine, lăsîndu-mă să vorbesc numai despre ceea ce mă interesa. Dacă te interesează însă pescuitul, pot presupune atunci liniștit că spaima arătată azi nu fost tocmai... cum să-l spun... profundă, așa cum ai vrut să-mi lași mie impresia.

Se priviră unul pe celălalt zîmbind amuzați.

– Probabil că nu este chiar așa de profundă, domnule.

Ochii lui prinseră să strălucească.

– Te-ar interesa să-ți încerci norocul cu păstrăvul pe care l-am pierdut azi-dimineață din cauza ta? E încă acolo și-și bate joc de mine, cred că-ți dai seama, nu?

Elizabeth izbucni în rîs, iar contele i se alătură. Cînd hohotele încetară, Elizabeth îl privi și simți că ar fi putut fi cu adevărat prieteni foarte buni. I-ar fi plăcut nespus de mult să stea cu el pe malul rîului, desculță, încercîndu-și talentul considerabil cu undița. Pe de altă parte, nu dorea să-l oblige să le țină mai departe ca musafire și nici nu ar fi vrut să-l facă din neatenție să se răzgîndească în privința unei eventuale căsătorii.

– Ținînd cont de circumstanțe, răspunse ea încet, cred că ar fi mai bine dacă eu și cu mătușa

mea am pleca mîine dimineață spre ultimul... spre destinație.

A doua zi s-a dovedit a fi senină și frumoasă, cu cer azuriu, trilurl de păsărele și nici un nor care să intunece strălucirea veselă a soarelui. Din nefericire, era una dintre acele zile în care soluțiile la problemele din noaptea precedentă nu apăreau singure și, atunci cînd lordul Marchman le ajută pe ea și pe Berta să urce în trăsură, Elizabeth tot nu reușise să-și rezolve dilema.

Nu mai putea să stea acolo, de vreme ce-și îndeplinise misiunea, dar, pe de altă parte, gîndul de a ajunge la casa lui Ian Thornton din Scoția cu aproape două săptămîni mai devreme și cu Berta în locul Lucindei n-o atrăgea deloc. Ca să-l poată înfrunta pe omul acela avea nevoie de sprijinul Lucindei, femeia care nu se pleca în fața nimănui și care putea s-o sfătuiască, atunci cînd avea nevoie. Soluția evidentă era simplă.

Trebuia să meargă pînă la hanul la care-și dăduse întîlnire cu Lucinda și apoi să stea s-o aștepte acolo. Unchiul Julius, care avea mare respect pentru bani și era pragmatic din fire, îi calculase un buget de cheltuieli și îi dăduse doar puțini bani în plus ca să poată acoperi urgențele. Elizabeth își spuse singură că în cazul ei era vorba de o urgență și ca atare putea cheltui banii, fără să-și facă prea multe griji în privința explicațiilor.

Aaron încă mai aștepta instrucțiunile ei cu privire la locul în care urmau să meargă, așa că Elizabeth se decise deodată

– La Carrington, Aaron, îi zise. O vom aștepta pe Lucinda la hanul de acolo.

Întorcîndu-se, îi zîmbi cu afecțiune lordului Mar-

chman şi-l întinse mîna pe fereastra trăsurii.

– Mulţumesc, îi zise timidă, dar cu sinceritate, pentru că ai fost aşa de bun şi de înţelegător, domnul meu.

Cu faţa roşie de încîntare, John Marchman se îndepărtă de trăsură şi apoi o privi îndepărtîndu-se pe alee. Continuă să se uite după ea pînă cînd aceasta ieşi pe şosea, după care se întoarse încet în casă şi intră în birou. Aşezîndu-se la birou, reciti biletul pe care-l scrisese cu o zi în urmă unchiului ei. Începu să bată darabana cu degetele pe masa de lucru, amintindu-şi de răspunsul ei în doi peri, atunci cînd o întrebase dacă reuşise să-l păcălească pe bătrînul Belhaven. Ea îi spusese că era sigură că-l dusese de nas. Atunci John luă o decizie de moment.

Simţindu-se absurd, ca un cavaler în armură strălucitoare, gata să salveze o demoazelă voluntară de un eventual pericol, luă o altă foaie de hîrtie şi scrise un alt mesaj unchiului ei. Aşa cum se întîmpla atunci cînd venea vorba de o doamnă, lordul Marchman îşi pierdu coerenţa. Astfel încît îi scrise unchiului ei următorul mesaj:

„Dacă cumva Belvahen îi cere mîna, vă rog anunţaţi-mă şi pe mine. Cred că o vreau eu."

Capitolul 11

Ian Thornton stătea în mijlocul casei mari din Scoţia, în care se născuse. Acum o folosea ca pe o cabană de vînătoare, dar pentru el reprezenta mult mai mult de atît. Era singurul loc din lume în care-şi putea găsi liniştea.

Singurul loc în care putea evada, cel puţin pentru un timp, de ritmul infemal al vieţii lui. Cu mîinile înfundate în buzunare, privi în jur, văzînd totul cu ochii adultului.

– De fiecare dată cînd mă întorc pare tot mai mică decît îmi amintesc, îi zise bărbatului roşcovan la faţă, de vîrstă mijlocie, care tocmai se chinuia să treacă pragul uşii încărcat cu doi saci grei de provizii pe umeri.

– Lucrurile par întotdeauna mai mari atunci cînd eşti mic, răspunse Jake aruncînd sacii fără ceremonie pe unul dintre dulapuri. Cam asta-i tot, exceptînd lucrurile mele, îi zise mai departe. Scoase pistolul de la cingătoare şi-l puse pe masă. Merg să bag caii în grajd.

Ian încuviinţă absent, concentrat asupra lucrurilor ce-l înconjurau. Se simţea cuprins de nostalgia dureroasă care se ridica în interiorul lui în timp ce-şi amintea de anii în care trăise acolo, cît fusese copil. În inima lui auzea glasul gros al tatălui şi răspunsul melodios şi vesel al mamei. La dreapta lui era soba mare pe care mama lui gătise mîncărurile, înainte de sosirea plitei încăpătoare.

De-o parte şi de alta a sobei erau aşezate scaunele de lemn cu spătare înalte, în care părinţii lui petrecuseră seri lungi şi plăcute lîngă foc, vorbind încet astfel încît Ian şi sora lui mai mică să poată dormi liniştiţi în dormitoarele lor de la etaj. În faţa sobei se afla canapeaua mare, tapisată în nuanţe de maroniu şi ruginiu. Era totul acolo, aşa cum îşi amintea Ian. Întorcîndu-se, se uită la masa acoperită de praf de alături şi, cu un zîmbet, întinse mîna şi degetele lui începură să caute o anume porţiune a suprafeţei ei, pentru anumite crestături.

Îi trebuiră cîteva secunde, dar în cele din urmă descoperi cele patru litere crestate cu stîngăcie: I.G.B.T., inițialele lui, pe care le făcuse cînd de-abia trecuse de trei ani. Acea poznă o făcuse pe mama lui să-l scuture zdravăn, dar numai pînă cînd își dăduse seama că băiatul învățase de unul singur literele.

Lecțiile începuseră chiar de a doua zi și, atunci cînd cunoștințele considerabile ale mamei se epuizaseră, sarcina educației căzuse asupra tatălui, care-i predase geometrie și fizică, și tot ce mai învățase la Eton și Cambridge. Cînd Ian împlinise paisprezece ani, apăruse în viața lui și Jake Wiley, ca om bun la toate, iar de la el Ian învățase misterele mării, ale vapoarelor și ale tărîmurilor aflate în cealaltă parte a lumii. Cînd mai crescuse se dusese acolo cu Jack ca să-și pună cunoștințele în aplicare.

Se întorsese acasă trei ani mai tîrziu, de-abia așteptînd să-și revadă familia, ca să descopere apoi că cu numai cîteva zile mai devreme muriseră cu toții într-un incendiu de la hanul la care trăseseră ca să-i aștepte întoarcerea.

Chiar și acum Ian mai simțea durerea cumplită a pierderii părinților, a bărbatului mîndru care întorsese spatele moștenirii sale nobile și se căsătorise în schimb cu sora unui vicar sărac din Scoția. Prin acțiunile sale renunțase cu totul la un întreg ducat... dar nu regretase niciodată. Sau așa spusese.

Gîndul că revenise acolo după doi ani lungi îl făcu pe Ian să închidă ochii și să ofteze relaxat. Încă și acum îl mai vedea pe tatăl său cum zîmbise și-l strînsese mîna atunci cînd se pregătise de plecare alături de Jake. „Ai grijă", îi spusese atunci, „Nu uita, indiferent de cît de departe ai pleca, noi

vom fi întotdeauna alături de tine." Ian plecase în ziua aceea, fiul fără un ban al unui lord englez dezmoştenit, a cărui singură avere era o mică pungă cu aur pe care o primise în dar de la tatăl lui cînd împlinise şaisprezece ani. Acum, paisprezece ani mai tîrziu, exista o întreagă flotă de vapoare care străbăteau mările sub pavilionul lui Ian, ducînd în pîntecele lor masive încărcături ce-i aparţineau.

Avea mine mari, pline de argint şi cupru, şi depozite încăpătoare ticsite cu bunuri de lux. Dar el se îmbogăţise la început datorită pămîntului. Un teren mare de pămînd golaş, pe care-l cîştigase la cărţi din partea unui colonialist care jurase că vechea mină de acolo avea aur în ea. Şi avusese. Aur cu care cumpărase mai multe mine şi vapoare, precum şi rezidenţe luxoase în Italia şi India.

Jucase apoi totul pe o serie de investiţii care se dovediseră extrem de rentabile. La un moment dat societatea îl considerase un parlor, un cartofor, însă acum era privit mai degrabă ca un rege mitic, cu o putere supraomenească.

Zvonurile zburau şi preţurile creşteau vertiginos de cîte ori se auzea că mai cumpărase alte şi alte bunuri. Nu mai putea să pună piciorul într-o sală de bal fără ca majordomul să nu-l strige numele.

Dacă înainte fusese un fel de paria, acum aceeaşi oameni care îl evitaseră se dădeau peste cap să-i atragă atenţia, să-l ceară sfaturi cu privire la investiţii sau ca să-şi ofere fiicele în căsătorie. Bogăţia îi adusese lui Ian mult lux, dar prea puţină bucurie.

Cel mai mult îndrăgea jocurile de noroc, provocarea, gîndul că trebuia să aleagă exact calea cea mai sigură şi apoi să mizeze o avere pe ea. Din

păcate, succesul avusese un preț. Îl costase dreptul la intimitate, ceea ce-i displăcea profund. Acum acțiunile bunicului său îi aduseseră un plus de notorietate cu totul nedorită.

Probabil că moartea tatălui lui îl făcuse pe bătrînul duce să simtă un oarecare regret pentru acea înstrăinare, pentru că în ultimii doisprezece ani îi scrisese lui Ian periodic. La început se rugase de Ian să vină la Stanhope în vizită. Cînd Ian îi ignorase scrisorile, încercase să-l mituiască cu promisiunea că-l va numi moștenitorul său legitim. Nici la acele scrisori nu răspunsese și, cum ducele nu-i mai scrisese nimic de doi ani, Ian ajunsese la concluzia că se lăsase probabil păgubaș. Numai că, în urmă cu patru luni, pe biroul lui Ian ajunsese o altă scrisoare care purta sigiliul ducal, care avusese darul să-l înfurie.

Bătrînul îi dăduse lui Ian un termen de patru luni în care să apară la Stanhope ca să-l întîlnească și să discute aranjamentele pentru transferul a șase domenii, care ar fi trebuit să fie moștenirea tatălui lui dacă ducele nu l-ar fi dezmoștenit. În conformitate cu scrisoarea, dacă Ian nu apărea, ducele plănuia să ducă treaba la îndeplinire fără el, numindu-l public moștenitorul său.

Ian îi scrisese atunci bunicului său pentru prima dată în viață, iar mesajul în sine fusese foarte scurt și decisiv. Era de asemenea o dovadă elocventă că Ian Thornton era la fel de neiertător ca și bunicul său, care-și respinsese fiul timp de două decenii. Iată ce-i scrisese:

„Încearcă, și o să arăți ca un prost. Voi nega că știu ceva despre dumneata sau că sîntem înrudiți

și, dacă vei insista, voi lăsa titlul și domeniile să putrezească."

Cele patru luni trecuseră și nu mai primise nici un fel de veste de la duce, dar la Londra bîrfele spuneau clar că Stanhope era gata să-și anunțe moștenitorul. Și că acesta nu era altul decît nepotul său natural, Ian Thornton.

Acum primea puzderie de invitații la baluri și serate din partea acelorași oameni care nu cu multă vreme în urmă îl considerasera indezirabil, iar această ipocrizie a lor îl amuza și-l dezgusta în același timp.

– Calul ăla negru pe care l-am folosit ca să cărăm proviziile aici e cea mai vicleană bestie în viață, mormăi Jake, frecîndu-și brațul.

Ian își ridică privirea de la inițialele sale încrustate în masă și se întoarse să-l privească pe Jake, fără să-și ascundă amuzamentul.

– Te-a mușcat, așa-i?

– Sigur că m-a mușcat! rosti bătrînul cu amărăciune. A încercat să înhațe o bucată din mine încă de cînd am coborît din trăsură la Hayborn și am încărcat sacii pe spinarea lui.

– Te-am prevenit că mușcă tot ce prinde. Ai grijă să-ți ții brațul departe de gura lui atunci cînd pui șaua pe el.

– Uite că nu brațu' vrea să-l hăpăie, al naibii, ci curu' meu îl vrea! A deschis gura și s-a avîntat spre el, noroc că l-am văzut cu colțu' ochiului și m-am ferit la vreme, iar afurisitu' a mușcat numa' aeru'. Jake se întunecă și mai mult la față cînd îl văzu pe Ian rîzînd. Nu pricep de ce naiba te-ai ostenit să-l mai hrănești atîția ani. Nu merită să împartă grajdu'

cu ceilalţi cai ai tăi, toţi nişte frumuseţi, în afară de ăsta.

– Încearcă să pui asemenea saci pe spinarea unei astfel de frumuseţi şi atunci o să înţelegi de ce l-am luat. Era potrivit pentru a fi folosit ca măgar de căräuşie, spre deosebire de toţi ceilalţi cai pe care îi aveam, răspunse Ian privind în jur la praful adunat în doi ani de zile.

– E mai încet decît un măgar de căräuşie, se plînse Jake. Rău, încet şi încăpăţînat, conchise el, după care privi în jur şi se încruntă cînd văzu stratul mare de praf de pe mobilă. Am crezut că ai aranjat să vină nişte femei din sat să facă curat şi să ne gătească. Locul ăsta e mizerabil.

– Aşa am şi făcut, l-am dictat mesajul lui Peters pentru îngrijitor, prin care l-am cerut să aducă provizii de hrană şi să angajeze două femei care să vină să facă curăţenie şi mîncare. Mîncarea e aici şi mai sînt şi puii din hambar. Probabil că a avut probleme în găsirea a două femei care să vină să stea aici.

– Femei drăguţe, sper, interveni Jake. I-ai spus să aibă grijă să fie drăguţe?

Ian renunţă să mai privească la pînzele de păianjeni de la colţurile tavanului ca să se uite amuzat la el.

– Voiai să-i spun unui îngrijitor de şaptezeci şi doi de ani, care e pe jumătate orb, să aibă grijă ca femeile să fie drăguţe?

– Nu strica să menţionezi treaba asta, mormăi Jake.

– Satul este la numai douăsprezece mile de locul ăsta. Poţi să te duci acolo oricînd vei simţi nevoia unei femei cît stăm aici. Desigur, drumul înapoi

aici ar putea să te omoare, glumi el, referindu-se la poteca șerpuită care părea aproape verticală în fona stîncilor.

– În fine, dă-le încolo de femei, rosti Jake deodată, zîmbind larg. Am venit aici pentru o jumătate de lună de pescuit și relaxare, și asta ar trebui să fie destul pentru orice bărbat. O să fie ca pe vremuri, Ian, liniște și pace, nimic altceva. Fără servitori enervanți care să asculte la fiecare vorbă pe care o spunem, nu tu trăsuri și calești, și mame de fete care vor musai să te bage cu acte în regulă în paturile fiicelor lor, ca după aceea să-ți spună „ginere". Îți spun, băiete, deși nu vreau să mă plîng de felul în care ai ajuns să trăiești în ultima vreme, că nu-mi plac nici de frică servitorii ăia pe care-i ai. De asta nici n-am venit la tine în vizită prea des. Majordomul ăla de la Montmayene își ține nasul așa de sus, încît e de mirare că mai poate respira, iar bucătarul ăla francez numai că nu m-a aruncat afară din bucătăria lui. Așa-i spune, bucătăria lui și... Bătrînul marinar se întrerupse deodată, trecînd de la indignare la disperare. Ian, rosti neliniștit, ai învățat vreodată să gătești cît nu ne-am văzut?

– Nu, dar tu?

– Arză-le-ar focul să le arză pe toate... nu, habar nu am! rosti Jake, distrus la gîndul că trebuia să mănînce ceva gătit de propria mînă.

– Lucinda, rosti Elizabeth pentru a treia oară într-o oră, nici nu pot să-ți spun cît de rău îmi pare de toate astea.

Cu cinci zile în urmă, Lucinda sosise la hanul aflat la hotarul scoțian și o pornise cu Elizabeth în călătoria spre casa lui Ian Thornton. În dimineața

aceea, trăsura pe care o închiriaseră îşi rupsese o roată, iar ele se aflau acum înghesuite în spatele unei căruţe pline cu fîn ce-i aparţinea unui fermier, în timp ce cuferele şi valizele lor săltau periculos din cauza potecii răsucite ca un şarpe ce părea să fie considerată şosea în Scoţia.

Gîndul că avea să ajungă în pragul casei lui Ian Thornton într-o căruţă cu fîn era aşa de oribil, încît Elizabeth prefera să se concentreze asupra vinovăţiei sale decît să se pregătească pentru înfruntarea cu monstrul care-i ruinase viaţa.

– Aşa cum am spus şi ultima dată cînd te-ai scuzat, Elizabeth, răspunse Lucinda, nu este vina ta şi de aceea nici nu trebuie să te scuzi pentru lipsa deplorabilă de drumuri civilizate şi mijloace de transport din această zonă păgînă.

– Da, dar dacă nu eram eu, nu ai fi fost acum aici.

Lucinda oftă neliniştită, se prinse bine de marginea căruţei, atunci cînd aceasta făcu un salt imprevizibil la o cotitură, şi apoi se îndreptă din nou.

– Aşa cum am admis şi înainte, dacă nu aş fi fost înşelată şi n-aş fi menţionat numele domnului Thornton unchiului tău, atunci nici una din noi nu ar fi fost aici. Tu de fapt suferi acum de o oarecare nervozitate la gîndul, dezagreabil, că te vei înfrunta cu omul acesta şi nu există nici un motiv din lume... Căruţa se înclină periculos în momentul acela şi Lucinda se întrerupse ca să se agaţe iar de marginea de lemn... nici un motiv din lume ca să te tot scuzi. Mai bine ţi-ai petrece timpul pregătindu-te pentru această confruntare neplăcută.

– Sigur, ai dreptate.

– Desigur, încuviinţă Lucinda. Eu am întotdea-

una dreptate, după cum probabil ai şi aflat deja. Aproape întotdeauna, se corectă ea, amintindu-şi cum fusese trasă pe sfoară de Julius Cameron, ca să dezvăluie numele lui Thornton ca unul dintre foştii pretendenţi la mîna lui Elizabeth. Aşa cum îi explicase şi lui Elizabeth imediat ce sosise la han, îi dăduse numele lui numai pentru că Julius începuse să pună întrebări cu privire la reputaţia ei în timpul debutului şi dacă fusese populară sau nu. Gîndind că auzise cine ştie ce bîrfe malițioase cu privire la relaţia dintre Elizabeth şi Ian Thornton, Lucinda încercase să dreagă lucrurile incluzînd numele lui printre cele ale foştilor pretendenţi.

– Mai degrabă aş da ochii cu diavolul decît cu omul ăsta, zise Elizabeth cutremurîndu-se.

– Cred şi eu, răspunse Lucinda, strîngînd umbrele într-o mînă şi marginea căruţei cu cealaltă.

Cu cît se apropia momentul, cu atît Elizabeth se simţea mai nervoasă şi mai furioasă. În primele patru zile ale călătoriei lor, uitase de Ian pentru că fusese fermecată de frumuseţea peisajelor scoţiene. Acum însă, cu cît ceasul confruntării se apropia, nici măcar vederea munţilor acoperiţi de păduri sau a dealurilor verzi nu-i mai putea alina nervii încordaţi.

– Mai mult, nu pot să cred că are chiar şi cea mai mică dorinţă să mă vadă.

– Vom afla cît de curînd.

Pe dealurile din apropiere, doi ciobani priveau cu gura căscată la căruţa plină cu fîn în spatele căreia stăteau cocoţate două doamne elegante.

– Ia te uite colo, Will, îi zise unul celuilalt. Vezi şi tu ce văd şi eu?

– Hai că asta le întrece pe toate, rise Will, sco-

ţîndu-şi căciula miţoasă de pe cap şi salutîndu-le pe cele două cucoane. Am auzit prin sat că s-a întors Ian Thornton. Pun rămăşag c-a venit şi că astea două sînt drăguţele lui, care să-i gătească şi să-l ţină de cald în pat.

Fără să ştie ce discutau cei doi ciobani de pe deal, domnişoara Throckmorton-Jones se apucă să-şi scuture praful de pe fustă.

– Niciodată în viaţa mea nu am fost supusă la un astfel de tratament! şuieră furioasă atunci cînd căruţa se scutură din nou periculos, făcînd-o să se ciocnească de Elizabeth. Poţi să fii sigură că am de gînd să-i spun vreo două acestui domn Thornton, pentru că a îndrăznit să invite două doamne bine crescute într-o asemenea sălbăticie, fără ca măcar să menţioneze că drumurile sînt prea înguste pentru o amărîtă de trăsură!

Elizabeth deschise gura ca s-o consoleze cumva, însă trăsura săltă iar pe drumul prost şi se văzu nevoiă să se agaţe de marginea ei.

– Din cîte îl cunosc eu, Lucy, reuşi ea să spună în cele din urmă, puţin o să-i pese prin ce am trecut. Este mitocan şi nesimţit, iar acestea sînt adevărate calităţi la el...

– Hooo, stai mîrţoagă, strigă fermierul, trăgînd de hăţuri şi oprindu-şi calul şi căruţa. Acolo e casa lui Thornton, cea de pe vîrful dealului, le zise celor două femei, arătîndu-le locul cu pricina.

Lucinda privi furioasă la casa mare şi neimpresionantă, ascunsă pe jumătate de un pîlc de copaci, ca după aceea să se întoarcă cu toată autoritatea spre bietul fermier.

– Cred că te înşeli, omule. Nici un domn cu stare nu ar locui în asemenea loc uitat de Dum-

nezeu. Fii bun şi întoarce vehiculul ăsta decrepit ca să pornim înapoi spre sat şi să întreb din nou pe unde e casa. Este evident că a fost o neînţelegere la mijloc.

Auzind-o, atît calul, cît şi fermierul îşi întoarseră capetele ca s-o privească cu furie îndîrjită.

Calul rămase tăcut, dar fermierul, care ascultase plîngerile Lucindei cale de douăsprezece mile, se săturase de prezenţa celor două cucoane.

– Auzi, cucoană... începu el, dar Lucinda îl întrerupse.

– Nu mi te adresa mie în felul acesta. Poţi să-mi spui domnişoară Throckmorton-Jones dacă vrei.

– Aha. Pentru mine nu contează cine sînteţi, pentru că mai departe de locul ăsta nu vă duc şi aia de colo e casa lui Thornton.

– Dar nu se poate să ne abandonezi aici! rosti ea indignată, atunci cînd bătrînul fermier, deodată foarte energic, se apucă să le descarce bagajele, punîndu-le pe marginea potecii care ţinea loc de şosea. Şi dacă nu sînt acasă? icni ea, în timp ce Elizabeth, fiindu-i milă de bietul om, se apucase să-l ajute să dea jos un cufăr imens.

– O să aşteptăm chiar aici să treacă un alt fiermier care să fie aşa de amabil, încît să ne ajute, rosti Elizabeth cu un curaj pe care nu-l simţea.

– Eu unul nu mi-aş face multe speranţe în locul vostru, rosti fermierul, atunci cînd Elizabeth îi puse o monedă în palmă. Mulţumeasc, coniţă, mulţumesc frumos, rosti el, scoţîndu-şi căciula şi zîmbindu-i coniţei cele tinere cu un chip de o frumuseţe deosebită şi păr de culoarea mierii.

– De ce să nu sperăm? întrebă Lucinda.

– Pentru că, răspunse fermierul suindu-se la loc

pe capră, mai mult ca sigur nu va mai trece nimeni pe aici pentru o săptămînă sau două, dacă nu chiar mai mult. Vine ploaia, mîine sau cel mai tîrziu poimîine. Nici o căruţă nu poate trece pe aici atunci cînd plouă tare. În afară de asta, continuă el făcîndu-i-se milă de domnişoara care se albise la faţă, văd că iese fum pe coş, aşadar, sigur e careva acasă.

Plesnind din frîiele roase, fermerul se îndepărtă, în timp ce Elizabeth şi Lucinda rămaseră pironite în mijlocul drumului, colbuite din cap şi pînă-n picioare.

În cele din urmă Elizabeth se dezmetici.

– Lucy, rosti ea, dacă iei cufărul ăla de un cap şi eu de celălalt, cred că-l putem urca pînă acolo.

– Ba n-o să faci aşa ceva! strigă Lucinda furioasă. O să lăsăm totul aici şi o să-l punem pe Thornton să-şi trimită servitorii să ne aducă lucrurile.

– Am putea s-o facem şi pe asta, răspunse Elizabeth, dar urcuşul pare destul de greu, iar cufărul nu e chiar aşa de încărcat, încît să nu-l putem urca amîndouă. Nu văd de ce ar trebui să punem pe cineva să facă drumul încă o dată. Te rog, Lucy, sînt prea obosită ca să mă mai cert şi cu tine.

Lucinda privi la chipul palid al lui Elizabeth şi-şi înghiţi cuvintele.

– Ai perfectă dreptate, încuviinţă ea.

Elizabeth nu avusese dreptate. Urcuşul era destul de dificil, iar cufărul, care la început păruse destul de uşor, părea să crească în greutate cu fiecare pas în plus pe care-l făceau.

La cîţiva metri de casă, cele două femei se opriră iar ca să se odihnească. După cîteva clipe,

Elizabeth prinse bine mînerul din partea ei, apoi întoarse capul spre Lucy și-i spuse:

– Tu du-te la ușă, îi zise gîfîind, îngrijorată de sănătatea femeii mai în vîrstă. Mă descurc eu singură cu ăsta.

Domnișoara Throckmorton-Jones se uită la cufăr și apoi la Elizabeth, și se simți cuprinsă de o furie cumplită. Ca un general mînios, își scoase iritată mănușile, se întoarse pe călcîie, mărșălui spre ușa din față și ridică umbrela.

Folosindu-i mînerul ca pe o bîtă, începu să bată cu forță în ușă.

În spatele ei, Elizabeth tîra cufărul greu.

– Oare n-o fi nimeni acasă? gemu ea, trăgînd povara pe ultimii metri.

– Dacă sînt înăuntru, atunci probabil că au surzit! răspunse Lucinda. Ridică iar umbrela și ciocăni în ușă cu putere sporită. Deschideți o dată! strigă cît putu de tare. La a treia serie de bătăi, ușa se deschise deodată, dînd la iveală un omuleț de vîrstă mijlocie care primi drept în frunte o lovitură cu mînerul umbrelei.

– Pe dinții Domnului! scrîșni el, ducînd mîna la cap, privind încruntat spre femeia care îl privea cu furie, cu boneta neagră așezată strîmb peste părul încărunțit.

– De urechile Domnului ai nevoie, nu de dinții Lui! îi informă femeia cu chip acru, atunci cînd o prinse pe Elizabeth de mînecă și o împinse în casă înaintea ei. Sîntem așteptate, îi mai zise lui Jake.

În starea lui de confuzie, acesta aruncă o privire spre cucoanele prăfuite și le confundă cu femelle venite din sat să facă ordine acolo și să le gătească. Dispoziția i se schimbă deodată și, dînd uitării

incidentul neplăcut cu umbrela, le zîmbi fericit.

– Bine aţi venit, le zise vesel, arătînd cu un gest larg încăperea prăfuită. De unde vreţi să începeţi?

– Cu o baie fierbinte, îi zise Lucinda, urmată de un ceai şi ceva bun de mîncare.

Cu coada unui ochi, Elizabeth zări silueta înaltă a unui bărbat care tocmai ieşise din odaia aflată îndărătul aceleia în care se aflau ele şi se simţi scuturată de fiori reci.

– Nu ştiu dacă am chef de o baie chiar acum, răspunse Jake.

– Nu pentru tine, cretin ce eşti, pentru lady Cameron.

Elizabeth ar fi putut jura că Ian Thornton înţepenise din cauza şocului.

Capul i se întorsese spre ea, căutînd să vadă ceva pe sub borul bonetei, dar, cum pe Elizabeth o apucase laşitatea, continua să-şi ţină capul întors în cealaltă parte.

– Tu vrei să faci baie? repetă Jake mirat, holbindu-se spre Lucinda.

– Desigur, dar mai întîi ne vom ocupa de baia lui lady Cameron. Nu mai sta proţăpit acolo, izbucni, ameninţîndu-l spinarea cu umbrela. Trimite servitorii pe drum ca să ne aducă bagajele. Vîrful umbrelei se îndreptă cu înţeles spre uşă şi apoi spre mijlocul lui. Dar înainte de toate, informează-l pe stăpînul tău de sosirea noastră.

– Stăpînul lui, rosti un glas tăios, de undeva, din spate, ştie că aţi sosit.

Elizabeth se răsuci pe dată şi orice speranţă într-o primire mai bună dispăru atunci cînd îi văzu faţa. Ian nu se osteni să se apropie de ele, ci rămase nemişcat, cu braţele încrucişate la piept, pri-

vindu-le printre gene. Pînă în clipa aceea, Elizabeth crezuse că-şi amintea exact cum arăta, dar îşi dădu seama că se înşelase.

Haina de piele îl îmbrăca umerii şi braţele care păreau şi mai puternice, iar părul des îi era aproape negru. Chipul îi era incredibil de frumos, cu buze senzuale şi trăsături fine. Totul la el sugera forţa brută, ceea ce o făcu să se întrebe cum de omul acela răuvoitor i se păruse bun şi tandru.

– Te-ai uitat bine la mine, contesă? izbucni el, după care o insultă mai departe. Eşti o tînără cu adevărat remarcabilă, lady Cameron. Cred că ai instinctele unui ogar de vînătoare de ai reuşit să dai de mine chiar aici. Acum că ai izbutit, acolo e uşa. Foloseşte-o.

Elizabeth reuşi să treacă peste şoc şi izbucni înfuriată:

– Poftim?

– M-ai auzit foarte bine.

– Tu eşti cel care m-a invitat aici.

– Desigur, o luă Ian în rîs, realizînd însă deodată că scrisoarea pe care o primise de la Julius Cameron nu fusese deloc o farsă şi că acesta considerase lipsa unui răspuns din partea lui ca pe o încuviinţare, ceea ce era absurd şi de prost gust. În ultimele luni, de cînd se răspîndise vestea că era moştenitorul ducelui de Stanhope, se obişnuise să fie vînat de aceeaşi oameni din înalta societate care înainte se feriseră de el. În mod normal considera această stare de lucruri iritantă, însă din partea lui Elizabeth Cameron i se părea de-a dreptul revoltătoare.

O privi cu insolenţă, nevenindu-i a crede că fata frumoasă şi impulsivă de care-şi amintea el se trans-

formase într-o femeie atît de sigură pe sine, de calmă.

Chiar și cu hainele acelea colbuite și cu pata de murdărie de pe obraz, Elizabeth Cameron era de o frumusețe izbitoare, dar se schimbase atît de mult, exceptînd ochii aceia fantastici, încît de-abia o recunoscuse. Un singur lucru nu se schimbase, rămăsese aceeași ființă vicleană și mincinoasă.

Ian se apropie deodată de ea.

– M-am cam săturat de șarada asta, domnișoară Cameron. Nimeni nu te-a invitat aici, iar tu o știi al naibii de bine.

Orbită de furie și umilință, Elizabeth începu să scotocească prin poșetă, de unde scoase scrisoarea pe care o primise unchiul ei și prin care Elizabeth era invitată să meargă acolo.

Apropiindu-se de el, îi trînti scrisoarea peste piept. El o prinse instinctiv, însă n-o deschise.

– Atunci explică asta, îi porunci ea, îndepărtîndu-se.

– Alt bilet, pun pariu, rosti el sarcastic, gîndindu-se la noaptea în care se dusese în seră ca s-o întîlnească și amintindu-și cît de prost fusese.

Elizabeth stătea lîngă masă, hotărîtă să aibă satisfacția de a-l asculta explicațiile înainte de a pleca, pentru că orice i-ar fi spus el n-ar fi decis-o să mai stea acolo.

Cînd el nu dădu vreun semn că ar fi intenționat să deschidă scrisoarea, se întoarse furioasă spre Jake, care părea rău dezamăgit că Ian voia să alunge de acolo femeile ce ar fi putut fi convinse să gătească ceva.

– Fă-l să citească scrisoarea aia cu glas tare! îi porunci omulețului care îi privea uluit.

– Zău aşa, Ian, începu Jake, care nu voia să se gîndească la stomacul gol sau la ce-l aştepta dacă cucoanele plecau de acolo, de ce nu vrei să citeşti tu scrisorica aia aşa cum a sugerat doamna?

Cînd Ian îl ignoră pe omuleţ, Elizabeth se pierdu cu firea. Fără să se gîndească la ce făcea, întinse mîna şi luă pistolul de pe masă, îl verifică o clipă, îl armă şi apoi îl aţinti spre pieptul lui Ian.

– Citeşte afurisita aia de scrisoare!

Jake, îngrijorat pentru stomacul lui, ridică mîinile de parcă el ar fi fost ameninţat cu arma.

– Ian, ar putea fi vorba de o neînţelegere, unde mai pui că nu-i frumos să te porţi aşa cu asemenea doamne drăguţe. De ce nu citeşti tu ce scrie acolo ca după aceea să ne aşezăm frumos la masă ca să luăm cina, zise el arătînd cu capul spre sacul cu provizii.

– Nu am nevoie să citesc scrisoarea, izbucni Ian. Ultima dată cînd am citit un bileţel de la lady Cameron şi am întîlnit-o în seră, m-am ales cu un glonţ în braţ pentru toată osteneala mea.

– Insinuezi cumva că eu te-am chemat în seră? se burzului Elizabeth.

Oftînd iritat, Ian rosti:

– Pentru că tot ai chef de o scenă, hai să lămurim odată lucrurile înainte să pleci.

– Negi cumva că mi-ai trimis un bileţel? şuieră ea.

– Sigur că neg!

– Şi atunci ce naiba făceai în seră? se interesă ea.

– Am venit în urma biletului ăluia aproape ilizibil pe care mi l-ai trimis, răspunse el plictisit. Îmi dai voie să-ţi sugerez ca pe viitor să dedici mai mult

timp scrisului şi mai puţin actoriei? Privirea i se îndreptă spre pistol. Pune jos arma înainte să te răneşti.

Elizabeth îl ridică ceva mai sus, deşi mîinile îi cam tremurau.

– M-ai insultat şi m-ai degradat de fiecare dată cînd am fost în prezenţa ta. Dacă fratele meu ar fi fost aici, atunci te-ar fi provocat la duel! Dar cum nu este, continuă ea fără să gîndească la ce spunea, o să-ţi cer chiar eu satisfacţie. Dacă aş fi fost bărbat, aş fi avut dreptul de a primi satisfacţie pe cîmpul de onoare, dar ca femeie, refuz să accept că nu am aceleaşi drepturi.

– Eşti ridicolă.

– Poate, răspunse Elizabeth încet, dar se întîmplă să fiu un foarte bun ţintaş. Pe cîmpul de luptă sînt un adversar cu mult mai capabil decît fratele meu. Şi acum, vrei să ieşi cu mine afară sau preferi să te termin chiar aici? îl ameninţă ea furioasă, fără să se gîndească o clipă cît de inutilă era acea desfăşurare de forţe. Vizitiul ei insistase s-o înveţe cum să tragă cu arma ca să se poată apăra, dar, deşi ţintea excelent atunci cînd făcea exerciţii, nu împuşcase niciodată vreo fiinţă.

– Nici prin cap nu-mi trece să fac o asemenea prostie.

– Atunci vreau să primesc scuzele tale chiar acum.

– Şi pentru ce ar trebui să mă scuz? o întrebă el, cu un calm exasperant.

– Ai putea începe prin a te scuza că m-ai amăgit să vin în seră cu bileţelul acela.

– Nu am scris nici un bileţel. În schimb am primit unul de la tine.

– Văd că ai mari probleme cu biletelele astea, nu mai ştii cîte ai trimis, cui şi cîte ai primit şi de la cine, rosti ea. Fără să mai aştepte vreun răspuns din partea lui, continuă: Pe urmă ai putea să începi să te scuzi pentru că ai încercat să mă seduci cînd eram în Anglia şi pentru că mi-ai distrus reputaţia...

– Ian! sări Jake ca ars. Una e să insulţi scrisul de mînă al unei doamne, dar cu totul alta să-i distrugi reputaţia. O chestie de asta l-ar putea distruge viaţa!

Ian îl privi cu ironie.

– Mulţumesc, Jake, pentru asemenea informaţie edificatoare. Nu vrei acum s-o ajuţi să apese pe trăgaci?

Elizabeth nu mai ştia ce să facă, să rîdă sau să plîngă din cauza absurdităţii acelei situaţii şi a tabloului pe care-l formau cei prezenţi acolo.

În primul rînd era ea, care ameninţa cu arma un om care se afla în propria casă, în timp ce biata Lucinda îl ţinea la respect pe celălalt cu vîrful umbrelei, un individ care încerca din toate puterile să limpezească situaţia şi, fără voie, turna gaz pe foc. Îşi dădu seama cît de inutil era totul. Încă o dată, acel individ nesuferit reuşise s-o facă iar de rîs, iar acest lucru o înfurie şi mai tare, mai ales atunci cînd întoarse capul şi-i privi.

În pofida nonşalanţei pe care o arătase, Ian o studiase cu mare atenţie şi observase nedumerit cum se înfuriase şi mai tare. Dădu din cap spre pistol şi, cînd vorbi, nu se mai simţea nici un pic de ironie în glasul său:

– Cred că sînt o seamă de lucruri de care trebuie să ţii seama înainte să foloseşti pistolul.

Deşi nu intenţiona să-l folosească, Elizabeth ră-

mase să-l asculte cu atenție, atunci cînd el continuă pe același ton calm:

– În primul rînd, trebuie să fii foarte rapidă și foarte calmă dacă ai de gînd să mă împuști pe mine și apoi să reîncarci arma înainte să ajungă Jake la tine. În al doilea rînd, mi se pare corect să te previn de pe acum că va fi mult sînge peste tot. Nu mă plîng, dar e bine să știi că nu vei mai putea purta rochia asta frumoasă pe care o ai acum pe tine. Elizabeth simțea cum i se strîngea stomacul de silă, numai auzindu-l. Vei fi spînzurată, desigur, continuă el, dar asta nu va fi nici pe departe la fel de cumplit precum scandalul pe care vei trebui să-l înfrunți înainte.

Prea dezgustată de sine și de el, Elizabeth ridică bărbia și îi spuse cu mare demnitate:

– M-am săturat de jocul ăsta, domnule Thornton. Nu credeam că te poți comporta mai rău decît așa cum s-a întîmplat în timpul ultimelor noastre întîlniri, dar se pare că m-am înșelat. Din nefericire, eu nu sînt la fel de prost crescută ca tine și am scrupule care mă opresc să atac un om mai slab decît mine, cu alte cuvinte, nu pot trage într-un om neînarmat. Lucinda, plecăm de aici, rosti, după care își întoarse iar capul spre adversarul ei tăcut, care făcuse deja un pas amenințător în direcția ei, scuturînd din cap și rostind cu politețe: Nu, te rog, nu te obosi să ne conduci, domnule. În afară de asta, vreau să mi te amintesc exact așa cum ești în acest moment, neajutorat și încolțit. Deși era ciudat și ajunsese într-o situație imposibilă, Elizabeth se simțea aproape entuziasmată pentru că reușise să-și răzbune mîndria, măcar în parte.

Lucinda ieșise deja pe verandă, iar Elizabeth

încerca să găsească o soluție ca să-l împiedice să recupereze pistolul atunci cînd avea să-l arunce ea după ce ieșea din casă. Se decise să repete chiar sfatul lui, ceea ce și făcu în timp ce se retrăgea cu spatele spre ușă.

– Știu că nu-ți place să ne vezi plecînd așa, rosti ea pe un ton sigur. Însă, înainte să dorești să vii după noi, ar fi bine dacă te-ai gîndi la propriul tău sfat ca să vezi dacă merită să mă omori, ca apoi să fii spînzurat.

Răsucindu-se, Elizabeth încercă s-o ia la fugă, dar urlă de durere atunci cînd se simți ridicată și o lovitură puternică în braț o făcu să scape pistolul, înainte ca mîna să-i fie răsucită la spate.

– Da, rosti el cu duritate chiar în urechea ei, cred sincer că merită.

Tocmai cînd credea că brațul avea să i se rupă, Ian o împinse cu forță, aruncînd-o direct în grădină și ușa casei se trînti cu zgomot în urma ei.

– Ca să vezi! izbucni Lucinda cu furie, privind la ușa închisă.

– Așa este, răspunse Elizabeth scuturîndu-și fusta de praf, ajungînd la concluzia că era preferabil să se retragă cu ceea ce-i mai rămăsese din demnitate. Putem discuta despre cît de nebun este după ce vom ajunge pe potecă, de unde nu ne mai poate vedea. Vrei să iei tu cufărul de cealaltă parte?

Cu o figură ce nu prevestea nimic bun, Lucinda se supuse și o porniră amîndouă spre potecă, cu spinările drepte și bărbiile ridicate

În casă, Jake stătea lîngă fereastră, cu mîinile în buzunare, privind la cele două femei cu mirare și amuzament.

– Dumnezeule Atotputernic, rosti el, aruncînd o

privire spre Ian, care se uita încruntat la scrisoarea nedesfăcută, femeia aia te-a urmărit tocmai pînă aici, în Scoţia! Lasă că se potoleşte ea imediat ce o să audă că eşti logodit. Se scărpină în cap şi apoi întoarse spatele ferestrei. Incapabil să-şi ascundă admiraţia, rosti în continuare: Drept să-ţi spun, fătuca blondă avea ceva curaj, trebuie să recunoşti. Rece ca gheaţa a stat acolo şi te-a ameninţat cu propriile tale cuvinte şi te-a făcut porc. Nu cred că vreun bărbat ar fi îndrăznit una ca asta!

– Elizabeth ar îndrăzni orice, răspunse Ian amintindu-şi de fata pe care o cunoscuse.

Cînd majoritatea suratelor ei de aceeaşi vîrstă ar fi roşit şi s-ar fi bîlbîit, Elizabeth Cameron îl invitase ea pe el la dans încă de la prima întîlnire. În aceeaşi noapte înfruntase o cameră plină cu bărbaţi, iar a doua zi îşi riscase reputaţia ca să-l întîlnească într-o cabană din pădure şi toate astea pentru ceea ce numise în seră o „mică aventură de weekend".

De atunci probabil că se delectase cu multe astfel de mici aventuri pentru că-altfel unchiul ei nu ar fi trimis scrisori oferind-o în căsătorie unor străini. Aceasta era singura explicaţie posibilă pentru fapta unchiului ei, o acţiune care lui Ian i se părea lipsită cu totul de tact sau de bun-gust. O altă explicaţie plauzibilă ar fi fost nevoia disperată ca ea să se mărite cu un bărbat plin de bani, dar Ian o alungă imediat.

Elizabeth fusese îmbrăcată minunat, costisitor atunci cînd o cunoscuse. Mai mult, invitaţii de la acea petrecere făceau cu toţii parte din elita societăţii. Din bîrfele pe care le auzise după weekendu-ul acela oribil, aflase că se învîrtea prin cele

mai de sus cercuri ale înaltei societăţi după cum îi cerea şi rangul.

– Mă întreb încotro or să se ducă acum, continuă Jake încruntat. Pentru că sunt lupi prin pădure şi alte bestii.

– Nici un lup care se respectă nu va îndrăzni s-o înfrunte pe dădaca aia a ei, mai ales cînd e înarmată cu umbrela, izbucni Ian, deşi îl cam încercau unele regrete.

– Ohoho, rîse Jake. Deci asta e, dădacă la o fată mare? Eu am crezut că au venit amîndouă ca să-ţi facă ochi dulci. Mie unul mi-ar fi frică să închid ochii dacă în pat, alături de mine, ar dormi zgripţuroaica aia cu păr cărunt.

Ian însă nu-l mai asculta. Se apucase să desfacă scrisoarea bănuind că Elizabeth nu fusese chiar aşa de proastă, încît s-o fi scris chiar ea.

Primul lui gînd, atunci cînd dădu de scrisul ordonat, a fost că a pus pe altcineva s-o redacteze... dar apoi recunoscu cuvintele care-i erau ciudat de familiare, pentru că le rostise chiar el:

„Sugestia dumneavoastră nu e rea. Plec în Scoţia în ziua de întîi a lunii viitoare şi nu mai pot amîna iar această călătorie. Oricum, aş prefera ca întîlnirea noastră să aibă loc acolo. Am inclus şi o hartă pentru a găsi mai uşor cabana. Cu cordialitate, Ian."

– Domnul să-l ajute pe ticălosul ăla prost dacă-mi mai iese vreodată în cale! rosti Ian cu sălbăticie.

– Ce vrei să spui?

– Peters!

– Peters? se miră Jake. Secretarul tău? Cel pe care l-ai dat afară pentru că ţi-a încurcat scrisorile?

– Îmi pare rău că nu l-am strîns de gît atunci

cînd am avut ocazia! Scrisoarea asta îi era destinată lui Dickinson Verley, iar el i-a trimis-o lui Cameron.

Dezgustat de întreaga încrucătură, Ian își trecu agitat mîinile prin păr.

Oricît de mult ar fi dorit să n-o mai vadă vreodată pe Elizabeth Cameron, nu putea obliga două femei să petreacă noaptea în trăsură sau în vehiculul cu care veniseră, cînd era în mod evident vina lui că ajunseseră acolo. Dădu din cap spre Jake.

– Du-te și adu-le înapoi.

– Eu? De ce tocmai eu?

– Pentru că, rosti Ian cu amărăciune, îndreptîndu-se spre un dulap și punînd arma într-un sertar, tocmai a început să plouă. Și în al doilea rînd, dacă nu le aduci înapoi, va trebui să te ocupi tu de gătit.

– Dacă trebuie să mă duc după femeia aia, vreau mai întîi un pahar de ceva care să mă întărească. Cară laolaltă ditamai cufărul, deci n-au cum să ajungă prea departe.

– Pe jos? se miră Ian.

– Da' cum crezi că au ajuns tocmai pînă aici sus?

– Eram prea furios ca să mă gîndesc.

Ajunse la capătul potecii, Elziabeth lăsă în jos capătul ei de cufăr și se așeză pe capacul tare alături de Lucinda, extenuată din punct de vedere emoțional. Chicoti isteric din cauza oboselii, a nervilor și pentru că reușise în cele din urmă să se răzbune oarecum pe bărbatul care-i distrusese viața. Singura explicație posibilă pentru comportamentul lui Ian Thornton era nebunia.

Scuturînd din cap, Elizabeth încercă să și-l

alunge din minte. În clipa aceea avea alte griji mai mari cu care să-şi ocupe gîndurile. Aruncă o privire piezişă spre formidabila ei dădacă, iar pe buze îi răsări un zîmbet vesel atunci cînd îşi aminti cum se comportase în prezenţa celor doi bărbaţi.

Ştiind că Lucinda nu ar fi tolerat vreo demonstraţie de teamă din partea ei, Elizabeth privi îngrijorată spre cer, observînd norii întunecaţi care se rostogoleau mînaţi de vîntul aspru.

– Cred că a început să plouă, Lucinda, rosti ea calmă, privind la picăturile mari de ploaie care loveau frunzişul pomilor.

– Aşa se pare, încuviinţă Lucinda, deschizînd umbrela şi ridicînd-o deasupra capetelor lor.

– Ce bine că ai avut umbrela la tine.

– Întotdeauna iau umbrela cu mine.

– Mă rog, n-o să murim din cauza unei ploi.

– Probabil că nu.

Elizabeth oftă şi privi spre stîncile semeţe din jur. Pe tonul cuiva care punea o întrebare retorică, Elizabeth rosti:

– Crezi că sînt şi lupi pe aici?

– Cred, răspunse Lucinda, că lupii reprezintă o ameninţare cu mult mai serioasă la sănătatea noastră decît ploaia în sine.

Soarele tocmai apunea şi aerul devenea cu fiecare minut ce trecea tot mai rece.

Elizabeth era sigură că aveau să îngheţe la lăsarea nopţii.

– S-a făcut cam frig.

– Cam aşa ceva.

– Bine că avem nşte haine groase în cufăr.

– În cazul ăsta, îndrăznesc să afirm că n-o să ne simţim prea rău.

Elizabeth alese exact acel moment ca să-şi manifeste simţul umorului.

– Nu, o să e fie cald şi bine, în timp ce în jurul nostru se vor aduna lupii.

– Probabil.

Isteria, foamea şi extenuarea, combinate cu felul în care mînuise Lucinda umbrela asupra bătrînului care stătea cu Ian la cabană, o făcuseră pe Elizabeth să se simtă nejustificat de veselă.

– Desigur, dacă lupii îşi vor da seama cît de înfometate sîntem noi, avem toate şansele să nu se apropie.

– O posibilitate înviorătoare.

– Vom face un foc, propuse Elizabeth. Cred că asta o să-ţi ţină departe. Cînd Lucinda rămase tăcută, adîncită în gîndurile ei, Elizabeth îi mărturisi deodată: Ştii ceva? Nu cred că aş fi vrut să ratez ziua de azi pentru nimic în lume.

Lucinda ridică din sprîncene mirată.

– Îmi dau seama că sună cam ciudat, dar poţi să-ţi imaginezi cît de grozav a fost să am un bărbat la cheremul meu, sub ameninţarea armei, fie chiar şi pentru cîteva minute? Ţi se pare... ciudat? întrebă Elizabeth atunci cînd Lucinda se apucă să privească drept înainte, furioasă la culme.

– Ceea ce mi se pare ciudat, rosti ea cu răceală amestecată cu uimire, a fost faptul că ai reuşit să scoţi la iveală atîta animozitate în omul acela.

– Cred că este dement.

– Eu aş zice că a adunat multă amărăciune în suflet.

– Din ce cauză?

– Uite o întrebare interesantă.

Elizabeth oftă. Cînd Lucinda era nedumerită din

cauza unei probleme, nu se lăsa pînă cînd n-o dezlega. Nu suporta vreun comportament pe care nu-l putea înțelege. Elizabeth, în loc să se întrebe care fuseseră motivele unei astfel de comportări, prefera să se gîndească ce urmau să facă în următoarele ore. Unchiul ei refuzase categoric să lase trăsura și vizitiul cu ea în Scoția, atîta vreme cît trebuia să stea acolo.

În conformitate cu instrucțiunile lui, îl trimiseseră pe Aaron înapoi în Anglia imediat ce ajunseseră la hotarul cu Scoția, de unde închiriaseră o trăsură de la hanul Wakeley.

Aaron trebuia să vină să le ia de-abia peste o săptămînă. Desigur, puteau să se întoarcă la han și să-l aștepte acolo, dar Elizabeth nu mai avea destui bani ca să închirieze o cameră pentru ea și Lucinda.

Putea, de asemenea, să închirieze o trăsură de la han și să plătească cînd avea să ajungă la Havenhurst, dar prețul putea fi mai mare decît toți banii de care dispunea ea, chiar dacă s-ar fi tocmit la sînge.

Dar cea mai gravă problemă o reprezenta unchiul Julius. S-ar fi înfuriat nespus dacă se întorcea acasă cu două săptămîni mai devreme decît era de așteptat, asta în cazul că izbutea să se înapoieze. Dar, odată ajunsă acasă, ce avea să spună el?

În clipa aceea trebuia să se gîndească la ce aveau de făcut pe moment, două femei fără apărare, părăsite pe timp de noapte în sălbăticia scoțiană, în ploaie și frig.

Cînd pe potecă se auziră niște pași apăsați, amîndouă se îndreptară de spate, avînd grijă să-și alunge orice expresii de pe chipuri.

– Măi să fie, tună Jake. Mă bucur că v-am prins din urmă şi... Pierdu şirul gîndului atunci cînd le zări pe cele două cucoane aşezate pe cufăr, cu spinările drepte, protejate de umbrela imensă, în mijlocul pustietăţii. Păi... unde vă sînt caii?

– Nu avem nici un fel de cai, îl informă Lucinda cu răceală.

– Nu? Şi cum de aţi ajuns pînă aici?

– Un vehicul cu roţi ne-a adus pînă în pustietatea asta.

– Înţeleg, rosti el, apoi rămase tăcut.

Atunci Elizabeth încercă să se arate cît de cît amabilă cu el, însă Lucinda îşi pierdu răbdarea.

– Bănuiesc că ai venit ca să ne îndemni să ne întoarcem, aşa-i?

– Ăăă... da. Da, aşa-i.

– Atunci ce mai stai? N-avem toată noaptea la dispoziţie.

Cînd Jake se pierdu cu firea şi nu mai ştiu ce să spună sau să facă, Lucinda se ridică şi îi dădu o mînă de ajutor:

– Să înţeleg că domnul Thornton regretă comportamentul de neiertat şi de neînţeles?

– Păi, da, aşa cred. Într-un fel.

– Aşadar, ne va cere scuze atunci cînd ne vom întoarce?

Jake ezită, convins fiind că Ian nu avea de gînd să se scuze pentru ceva.

– Cred c-ar fi mai bine să lăsăm scuzele în seama lui, rosti el evaziv.

Lucinda se întoarse spre potecă şi dădu din cap cu mărinimie.

– Adu cuferele. Haide, Elizabeth.

Atunci cînd ajunseră în faţa casei, Elizabeth era

prinsă între dorința de a da bir cu fugiții și cea de a-l auzi cerîndu-și scuze. În căminul mare fusese aprins un foc bun și amfitrionul lor cel morocănos nu se vedea pe nicăieri prin apropiere. Reapăru însă în numai cîteva minute, doar în cămașa, ducînd în brațe o nouă provizie de lemne de foc, pe care le lăsă să cadă în fața căminului. După ce se îndreptă de spate, se întoarse spre Elizabeth care-l privea fără nici o expresie pe chip.

– Se pare că s-a făcut o greșeală, îi explică el tăios.

– Asta înseamnă că ți-ai amintit că ai trimis mesajul?

– A fost trimis la tine dintr-o eroare. Altcineva fusese invitat aici. Din nefericire, mesajul a fost trimis unchiului tău.

. Pînă în clipa aceea Elizabeth nu crezuse că era posibil să se simtă și mai umilită. Acum că nu se mai putea indigna, trebuia să recunoască singură că devenise musafirul nepoftit al unui om care o făcuse de rîs nu numai o dată, ci de două ori.

– Cum de ai ajuns pînă aici? Nu am auzit tropot de cai, iar o trăsură nu ar putea urca pînă aici.

– Am ajuns aici cu un vehicul închiriat, răspunse ea evaziv, apelînd la explicația Lucindei, care acum a plecat. Văzu imediat expresia lui de dezgust la gîndul că rămăsese cu ele pe cap, suportîndu-le în casă sau petrecînd cîteva zile pe drum, escortîndu-le înapoi la han.

Speriată ca nu cumva lacrimile care-l ardeau ochii să înceapă să i se scurgă pe obraji, Elizabeth își lăsă capul pe spate și începu se cerceteze cu mult interes tavanul afumat. Prin perdeaua de lacrimi observă pentru prima dată că toată casa nu

mai fusese curăţată de mai bine de un an. Alături de ea, Lucinda, care examinase odaia cu ochii mijiţi, tocmai ajunsese la aceeaşi concluzie. Jake, anticipînd că femeia aceea rea era gata să facă cine ştie ce comentarii tăioase la adresa casei lui Ian, se băgă în vorbă cu o jovialitate forţată.

– Ei bine, rosti el, frecîndu-şi mîinile şi apropiindu-se de foc, acum că, în fine, ne-am lămurit, nu credeţi că ar fi cazul să facem prezentările aşa cum se cuvine? După aceea ne vom ocupa de cină. Se întoarse să-l privească pe Ian, aşteptînd ca el să facă prezentările aşa cum se cuvenea, dar acesta, înclinînd uşor capul în direcţia lui Elizabeth, rosti:

– Elizabeth Cameron, Jake Wiley.

– Ce mai faceţi, domnule Wiley, rosti Elizabeth.

– Să-mi spuneţi Jake, îi răspunse el vesel, după care se întoarse şi spre dădacă. Iar dumneata eşti?

Temîndu-se că Lucinda avea să-l facă bucăţi pe Ian din cauza modului în care le făcuse prezentările, Elizabeth se grăbi să spună:

– Dînsa este însoţitoarea mea, domnişoara Lucinda Throckmorton-Jones.

– Dumnezeule! Două nume. Mă rog, nu cred că are rost să ne formalizăm prea mult, cum oricum vom fi nevoiţi să stăm laolaltă cel puţin cîteva zile! Spune-mi doar Jake. Eu cum pot să-ţi spun?

– Poţi să-mi spui domnişoară Throckmorton-Jones, îl informă ea, privindu-l de-a lungul nasului coroiat.

– Păi... da, bine, răspunse omuleţul, privind neliniştit spre Ian, care se amuza copios. Deconcertat, Jake îşi trecu mîinile prin părul răvăşit şi se forţă să zîmbească. Privi nervos spre camera murdară. Ei bine, dacă am fi ştiut că urma să avem asemenea

companie grațioasă... mă rog, ilustră, am fi...

– Șters scaunele? sugeră Lucinda cu ironie. Măturat podeaua?

– Lucinda, șopti Elizabeth. Nu aveau de unde să știe că veneam.

– Nici o persoană care se respectă nu ar sta într-un asemenea loc nici măcar penmtru o noapte, izbucni ea, iar Elizabeth rămase mută de admirație atunci cînd o văzu atacîndu-l direct pe amfitrionul lor. Responsabilitatea pentru venirea noastră aici îți aparține, indiferent dacă a fost o greșeală sau nu! Mă aștept să faci bine să-ți scoți servitorii din locurile prin care i-ai ascuns și să-i pui să ne aducă lejerie de pat curată chiar în clipa asta. De asemenea, mă aștept ca mizeria asta să fie curățată pînă mîine dimineață! Este evident după comportamentul dumitale că nu ești un gentleman, însă noi sîntem doamne și ne așteptăm să fim tratate ca atare.

Cu coada ochiului, Elizabeth îl privise pe Ian Thornton ascultînd întreaga tiradă cu maxilarul încordat și un licăr periculos în ochi.

Lucinda însă ori nu știa, ori nu-i păsa de reacția lui, pentru că își ridică fustele și se îndreptă spre scară, întorcînd capul spre Jake.

– Acum ne poți conduce în camerele noastre. Dorim să ne retragem.

– Să vă retrageți? strigă Jake cu o expresie chinuită pe chip. Dar... dar... cum rămîne cu cina?

– Poți să ne-o aduci în camere.

Elizabeth observă imediat expresia perplexă de pe chipul omulețului și se oferi să-l traducă.

– Domnișoara Throckmorton-Jones vrea să spună că sîntem foarte obosite din cauza călătoriei și că am prefera să cinăm în camerele noastre.

– Veți cina, se auzi glasul tăios al lui Ian, cu ceea ce vă veți găti singure, doamnelor. Dacă vreți așternuturi curate, va trebui să le luați singure din dulapuri. Dacă vreți camere curate, va trebui să puneți mînuțele și să le curățați! M-am făcut înțeles așa cum trebuie?

– Perfect! începu Elizabeth furioasă, însă Lucinda o întrerupse pe dată.

– Sugerezi cumva, domnule, să ne apucăm să facem treburile servitorilor?

Din ceea ce știa Ian despre doamnele din lumea bună, disprețuia profund ambiția lor prostească de a acumula cît mai multe rochii și bijuterii cu cît mai puțin efort, drept pentru care își ținti atacul asupra lui Elizabeth.

– Am sugerat să ai singură grijă de tine pentru prima dată în viața dumitale inutilă și lipsită de orice scop. În schimb, eu sînt dispus să-ți ofer un acoperiș deasupra capului și să împart hrana cu voi pînă cînd voi putea să vă duc înapoi în sat. Dacă vi se pare o sarcină mult prea mare pentru puterile voastre, invitația mea originală este în continuare valabilă: Acolo e ușa. Folosiți-o!

Elizabeth știa că Ian era deja irațional și că nu merita să mai încerce să-i răspundă, așa că se întoarse spre Lucinda.

– Lucinda, rosti cu resemnare, nu te mai chinui să-l mai faci pe domnul Thornton să înțeleagă că această greșeală a lui ne-a pus pe noi pe drumuri și ne-a făcut probleme și nu invers. Îți vei pierde vremea. Un adevărat domn ar fi înțeles și s-ar fi scuzat în loc să tune și să fulgere. Însă, așa cum ți-am spus înainte să venim aici, domnul Thornton nu este un domn. Adevărul e că-i place să-l umilească

pe oameni şi o să încerce şi cu noi cît o să stăm aici.

Elizabeth privi cu dispreţ suveran spre Ian şi continuă:

– Noapte bună, domnule Thornton. Întorcîndu-se, îşi mai îmblînzi glasul. Noapte bună, domnule Wiley.

Cînd doamnele se retraseră în camerele lor, Jake se apropie de masă şi începu să cotrobăie prin sacul cu provizii. Scoţînd nişte pîini şi brînză, se apucă să mănînce ascultînd sunetul paşilor lor la etaj, în timp ce-şi făceau paturile. Cînd termină de mîncat, bău două pahare de vin de *Madeira* şi apoi privi spre Ian.

– Ar trebui să mănînci ceva, îi zise.

– Nu mi-e foame, răspunse prietenul său. Jake privea cu uimire la bărbatul acela chipeş care se uita încruntat pe fereastră la întunericul de afară.

Deşi de jumătate de oră nu se mai auzise nici un zgomot din camerele de la etaj, Jake se simţea vinovat pentru că doamnele nu mîncaseră nimic. După îndelungi ezitări, rosti:

– Să le duc ceva de mîncare şi lor?

– Nu, se opuse Ian. Dacă vor să mănînce, n-au decît să coboare de acolo şi să se hrănească singure.

– Nu sîntem prea ospitalieri cu ele, Ian.

– Nu sîntem ospitalieri? repetă el cu sarcasm. În caz că încă nu ţi-ai dat seama, au ocupat două dormitoare, ceea ce înseamnă că unul din noi va trebui să doarmă pe canapea în noaptea asta.

– Canapeaua asta e prea scurtă. O să dorm afară, în hambar, cum obişnuiam. Nu mă deranjează absolut deloc. Îmi place cum miroase fînul şi

e şi moale. Îngrijitorul tău a adus aici o vacă şi nişte pui, aşa cum scria în scrisoare, aşa că de dimineaţă vom avea lapte proaspăt şi ouă. Mi se pare că singurul lucru pe care nu l-a făcut a fost să găsească pe careva să vină să deretice şi să gătească.

Cînd Ian nu-i răspunse, ci continuă să privească afară în noapte, Jake întrebă şovăitor:

– Vrei să-mi spui şi mie cum se face că doamnele au venit tocmai aici? În fond şi la urma urmei, cine sînt?

Ian oftă şi se apucă să-şi maseze muşchii gîtului.

– Pe Elizabeth am cunoscut-o cu un an şi jumătate în urmă, la o petrecere. Tocmai îşi făcuse debutul, era deja făgăduită unui amărît de nobil şi era gata să-şi încerce farmecele pe mine.

– Să-şi încerce farmecele pe tine? Parcă te-am auzit spunînd că era logodită cu un altul.

Oftînd iritat din cauza naivităţii prietenului său, Ian se strădui să-i explice:

– Debutantele sînt un soi aparte de femei. De două ori pe an, mamele lor le aduc la Londra ca să-şi facă debutul. În timpul sezonului sînt plimbate peste tot ca nişte cai scoşi la licitaţie, după care părinţii le vînd ca neveste celui care oferă mai mult. Cîştigătorul este ales dintre cei cu cele mai importante titluri şi mai mulţi bani.

– Dar e un barbarism! se indignă Jake.

Ian îl privi cu ironie.

– Nu-ţi irosi mila. Le convine de minune. Dintr-o căsătorie, fetele nu vor decît bijuterii, rochii şi libertatea de a avea aventuri discrete cu cine le place după producerea unui moştenitor. Habar nu au ce înseamnă fidelitatea sau emoţiile umane sincere.

Jake ridică mirat din sprîncene.

– Nu pot sune că te-am văzut vreodată dezgustat de înclinaţia lor spre mici aventuri discrete, remarcă el, gîndindu-se la femeile care încălziseră patul lui Ian în ultimii doi ani, dintre care unele aveau titluri destul de frumoase. Vorbind de debutante, continuă Jake cu precauţie, ce s-a întîmplat cu cea de la etaj? O urăşti în mod special sau e o chestie generală?

Ian se apropie de masă şi-şi turnă nişte scotch în pahar. Luă o gură, înghiţi şi răspunse:

– Domnişoara Cameron s-a dovedit a fi cu mult mai inventivă decît restul prietenelor ei slabe de minte. M-a acostat în grădină la acea petrecere.

– Îmi dau seama cît de neplăcut a fost, glumi Jake, să ai pe cineva ca ea, cu un chip la care băieţii îndrăznesc doar să viseze, care să încerce să te seducă, să-şi folosească farmecele feminine asupra ta. Ei, şi planul ei a mers?

Trîntind paharul pe masă, Ian răspunse tăios:

– A mers. Alungînd-o cu hotărîre pe Elizabeth din mintea sa, desfăcu servieta din piele de căprioară de pe masă, scoase nişte acte din ea şi se aşeză în faţa focului ca să le studieze.

Încercînd să-şi pună frîu curiozităţii avide, Jake rămase tăcut cîteva minute, înainte să întrebe:

– Şi ce s-a mai întîmplat după aceea?

Deja preocupat doar de hîrtiile pe care le citea, Ian îi răspunse fără să-şi ridice privirea:

– Am cerut-o de nevastă. Ea mi-a trimis un bilet prin care mă invita în seră, m-am dus acolo, fratele ei a dat buzna peste noi şi m-a informat că este contesă şi deja logodită.

Alungînd subiectul din minte, Ian se întinse

după pana aflată pe o măsuță din apropiere și se apucă să facă niște observații pe marginea contractului pe care-l avea în mînă.

– Și? îl îmboldi Jake mînat de curiozitate.

– Și ce?

– Și ce s-a mai întîmplat după aceea? După ce fratele a intrat peste voi?

– S-a înfuriat că mi-am permis să cred că aș putea să mă însor cu o femeie mai presus de mine și m-a provocat la duel, răspunse Ian preocupat de contract.

– Și atunci ce caută fata aici? se minună Jake, scărpinîndu-se nedumerit în cap.

– Dracu' s-o pieptene, murmură Ian iritat. Dacă ne luăm după felul în care s-a comportat cu mine, bănuiesc că' în fine s-a aflat de vreo aventură de-a ei și reputația i s-a dus naibii.

– Și ce treabă are asta cu tine?

Ian oftă iar și-l privi pe Jake iritat.

– Bănuiesc, rosti înfuriat, că familia ei, amintindu-și de obsesia mea absurdă de acum doi ani, a sperat să-mi revizuiesc părerea și să le-o iau de pe cap.

– Crezi că are vreo legătură cu faptul că bătrînul duce tot declară în stînga și-n dreapta că ești nepotul lui natural și că vrea să te lase moștenitor? Așteptă cu răbdare, sperînd să capete mai multe informații, dar Ian îl ignoră, absorbit de documentele lui. Dîndu-și seama că nu avea să mai audă vreo confidență în seara aceea, Jake luă o lumînare și cîteva pături, și o porni spre hambar. Se opri la ușă, muncit deodată de un alt gînd. A spus că nu ți-a trimis nici un bilet ca să te întîlnești cu ea în seră.

– E o mincinoasă și o actriță foarte bună, răs-

punse Ian pe un ton de gheață. Mîine o să mă gîndesc la un mijloc prin care să mă descotorosesc de ea.

Expresia de pe chipul lui Ian îl făcu pe Jake să întrebe:

– De ce atîta grabă? Ți-e teamă să nu cedezi iar în fața farmecelor ei?

– Deloc.

– Atunci eşti făcut probabil din piatră, îl necăji el. Femeia asta e aşa de frumoasă, încît ar tenta orice bărbat care apucă să fie singur cu ea numai un ceas, inclusiv pe mine, iar pe mine nu mă interesează aşa de mult femeile.

– Atunci n-o lăsa să te prindă singur, răspunse Ian.

– Nu cred că m-aş supăra aşa de tare, rîse Jake şi apoi plecă.

La etaj, în dormitorul aflat la capătul holului, chiar deasupra bucătăriei, Elizabeth se dezbrăcase ostenită, urcase în pat şi adormise extenuată. În dormitorul aflat la etaj chiar deasupra salonului în care vorbeau cei doi bărbați, Lucinda Throckmorton-Jones nu a văzut vreun motiv ca să-şi întrerupă rutina obişnuită din fiecare seară. Refuzînd să cedeze în fața oboselii unei călătorii în spatele căruței cu fîn, a izgonirii lipsite de noblețe în ploaie, unde se întrebase dacă aveau să fie sau nu mîncate de lupi, şi apoi a faptului că fusese obligată cu mojicie să se retragă fără ca măcar să i se fi oferit o bucățică de pîine, de mîncare, continua să se pregătească de culcare exact la fel cum ar fi făcut dacă şi-ar fi petrecut ziua brodînd.

După ce îşi scoase rochia neagră şi-şi desfăcu

cocul, se apucă să-şi perie părul de o sută de ori, ca după aceea să-l împletească cu grijă şi să-l bage sub boneta albă de noapte.

Două lucruri însă nu-i dădură pace, astfel încît, atunci cînd se băgă în pat, nu reuşi să adoarmă. În primul rînd, nu găsise un lighean şi o canistră în dormitor astfel încît să-şi poată spăla faţa şi corpul înainte de culcare. În al doilea rînd, patul în care ar fi trebuit să se odihnească era plin de cilţi.

De aceea, fusese încă trează atunci cînd cei doi bărbaţi de dedesubt începuseră să vorbească, iar glasurile trecuseră prin podelele duşumelei, oarecum înăbuşite, dar distincte. Din această cauză fusese nevoită să tragă cu urechea la spusele lor. În cei cincizeci şi şase de ani de viaţă, Lucinda Throckmorton-Jones nu trăsese niciodată cu urechea. Mai mult, nu-i putea suferi pe cei care aveau acest obicei, iar servitorii din casele în care lucrase aflaseră acest lucru pe pielea lor. Raportase fără milă orice servitor pe care-l prinsese ascultînd la uşi sau uitîndu-se pe gaura cheii.

Acum însă se coborîse la nivelul lor pentru că asculta.

Auzi absolut totul.

După ce discuţia se încheie, începu să examineze fiecare cuvînt spus de Ian Thornton, cîntărind fiecare vorbă pe care i-o zisese omuleţului acela idiot care o confundase cu o servitoare. În pofida tulburării interioare, Lucinda stătea perfect nemişcată, întinsă sub pătură, cu mîinile delicate împletite peste piept şi cu ochii închişi.

Însă nemişcarea corpului nu arăta prin nimic activitatea febrilă a minţii. Cu o precizie ştiinţifică, examina tot ce auzise şi se gîndea la ce s-ar fi putut

face. Ştia că era posibil ca Ian Thornton să-l fi minţit pe Jake Wiley, mai ales atunci cînd declarase că ţinuse la Elizabeth şi că dorise să se însoare cu ea, numai ca să se pună pe sine într-o lumină mai bună.

Robert Cameron susţinuse mereu că Thornton nu era altceva decît un aventurier în căutarea unei soţii bogate. Mai mult, declarase sus şi tare că acesta recunoscuse că încercase s-o seducă pe Elizabeth numai din plăcere şi nimic mai mult. Însă Lucinda înclina să creadă că Robert minţise din dorinţa de a-şi justifica comportamentul ruşinos din timpul duelului. Mai mult, deşi Lucinda fusese martora unei anumite devoţiuni fraternale faţă de Elizabeth, dispariţia lui Robert dovedise că nu era altceva decît un laş.

Lucinda rămase trează mai bine de o oră, căutînd adevărul în ceea ce auzise. Singurul lucru pe care-l acceptase fără echivoc era acela pe care ceilalţi oameni fără intuiţie sau cunoştinţe refuzaseră a priori să-l înţeleagă.

Lucinda nu se îndoise nici o secundă că Ian Thornton nu ar fi fost rudă de sînge cu ducele de Stanhope. După cum se spunea adesea, un impostor îi putea păcăli pe ceilalţi domni la un club, dar nu se putea prezenta la nimeni acasă, pentru că un majordom atent l-ar fi mirosit din prima clipă.

Aceeaşi intuiţie o aveau şi dădacele sau doamnele de companie, a căror sarcină era să-şi apere micile protejate de impostorii de acest fel. Desigur, Lucinda avusese şi avantajul faptului că lucrase pentru nepoata ducelui, motiv pentru care observase imediat că Thornton era direct înrudit cu Stanhope, cu care de altfel semăna izbitor de bine.

Gîndindu-se la vîrsta lui Ian şi la scandalul care apăruse în urma căsătoriei fiului ducelui cu acea fată din Scoţia, cu treizeci de ani în urmă, Lucinda îl recunoscuse pe acesta drept nepotul şi moştenitorul lui Stanhope de cum dăduse ochii cu el.

Nu putuse deduce imediat dacă era sau nu legitim, dar asta numai din cauză că nu fusese prezentă la conceperea lui, drept pentru care nu avea de unde să ştie dacă fusese conceput înainte sau după efectuarea căsătoriei părinţilor săi. Dar dacă Stanhope încerca să-l facă moştenitorul lui, nu se mai punea această problemă.

Ţinînd cont de acest lucru, Lucinda trebuia să se mai gîndească doar la două chestiuni. În primul rînd, dacă Elizabeth ar fi avut de beneficiat de pe urma unei eventuale căsătorii cu un viitor nobil de marcă al Imperiului, nu un duce sau un conte oarecare, ci cu un om care avea să poarte titlul de mare duce, cel mai mare din ţară.

Cum Lucinda toată viaţa se străduise să facă cele mai bune perechi, nu-i trebuiră mai mult de două secunde să ajungă la concluzia că da, omul acela era potrivit pentru Elizabeth. A doua chestiune era cu mult mai dificilă. După cum stăteau lucrurile, numai ea era pentru o asemenea uniune. Iar timpul era inamicul ei. În caz că nu se înşela, iar Lucinda nu se înşela niciodată în astfel de probleme, Ian Thornton avea să devină cel mai căutat burlac din Europa.

Deşi fusese „înmormîntată" cu biata Elizabeth la Havenhurst, Lucinda păstrase legătura cu două dintre colegele ei de breaslă. Scrisorile lor incluseseră adesea menţiuni despre el şi diverse ocazii speciale.

Faptul că devenise bogat îi sporise popularitatea de zece ori, dar, cînd avea să fie numit după titlul deținut de tatăl lui, acela de marchiz de Kensington, atunci avea să fie vînat de întreaga societate. Titlul îi aparținea de drept și, ținînd cont de necazurile pe care i le făcuse lui Elizabeth, Lucinda considera că era cazul să se însoare cu ea numaidecît.

După ce ajunse la aceste concluzii, își dădu seama că mai avea de înfruntat o singură problemă care reprezenta o dilemă morală. După ce o viață întreagă se chinuise să țină sexele opuse la distanță, acum se gîndea cum să facă ca să le unească.

Se gîndi la ultima remarcă a lui Jake Wiley despre Elizabeth: „Femeia asta e așa de frumoasă că ar tenta orice bărbat care ar rămîne singur cu ea un ceas." Din cîte știa Lucinda, Ian Thornton fusese „tentat" și înainte de Elizabeth și, deși aceasta nu mai era la fel de tînără, era cu mult mai frumoasă decît înainte.

De asemenea, era și mai înțeleaptă și Lucinda știa că nu ar fi lăsat lucrurile să meargă prea departe dacă urma să rămînă singură cu el pentru cîteva ore.

De asta Lucinda era sigură. Singurul lucru de care Lucinda nu era deloc sigură era dacă Ian Thornton chiar devenise imun la frumusețea ei, așa cum pretinsese... și cum putea face astfel încît să-l lase singuri împreună cîteva ore.

Ultimele două probleme le încredință în mîinile capabile ale Creatorului ei și în cele din urmă adormi împăcată.

Capitolul 12

Jake deschise un ochi şi apoi clipi confuz din cauza luminii care se revărsa pe fereastra plasată aproape de tavan.

Dezorientat, se răsuci în patul tare, improvizat, şi se trezi privind cu groază la un animal negru, enorm, cu urechile ciulite şi cu dinţii rînjiţi, care încerca să-l muşte printre scîndurile boxei în care stătea.

– Canibal afurisit ce eşti! urlă la calul temperamental. Sămînţă a lui Lucifer! adăugă Jake, lovind cu piciorul în scîndurile boxei, drept răzbunare pentru muşcătura pe care era s-o primească. Au, la naiba! începu să urle atunci cînd piciorul desculţ lovi scîndura aspră.

Ridicîndu-se în capul oaselor, îşi trecu mîinile prin părul roşcovan foarte des şi se strîmbă cînd văzu fînul care i se adunase între degete. Piciorul îl durea, iar capul îi plesnea din cauza sticlei de vin pe care o băuse cu o seară înainte.

Ridicîndu-se în picioare, îşi puse cizmele şi-şi netezi cămaşa de lînă, înfiorîndu-se uşor din cauza umezelii reci. Cu cincisprezece ani în urmă, cînd venise să lucreze la ferma asta mică, dormise în acel hambar în fiecare noapte.

Acum, de cînd Ian investise cu mult succes banii pe care-i adunase Jake prin călătoriile întreprinse laolaltă, ajunsese să aprecieze confortul saltelelor de puf şi a cearceafurilor de satin cărora le ducea grozav dorul.

– Dintr-un palat într-un afurisit de hambar, mor-

mai el nemulţumit, ieşind din boxa goală în care dormise. Atunci cînd trecu pe lîngă boxa care-l găzduia pe Attila, o copită lovi cu putere printre scînduri, ratîndu-l la cîţiva centimetri. Chestia asta o să te coste micul dejun, bucată mizerabilă de clei încă în viaţă, scrîşni din dinţi, hrănindu-i pe ceilalţi cai şi lăsîndu-l pe cel negru să privească cu jind la nutreţ. Ai reuşit să mă prost dispui, îi zise vesel calului care se învîrtea furios prin boxă, privind cu jind la cum mîncau ceilalţi tovarăşi ai săi. Poate c-o să te hrănesc şi pe tine mai tîrziu, cînd o să-mi mai treacă furia... Se întrerupse alarmat atunci cînd observă că armăsarul splendid al lui Ian îşi ţinea genunchiul drept uşor îndoit şi copita deasupra pămîntului. Vai de mine, Mayhem, murmură încet, mîngîind grumazul satinat al calului, ia să vedem noi ce-i cu copita aia.

Animalul bine dresat, care cîştigase toate cursele în care alergase şi care era tatăl calului care cîştigase ultimele curse de la Heathton, nu opuse rezistenţă atunci cînd Jake îi ridică copita ca să se uite la ea.

– Ţi-a intrat o piatră, îi zise Jake animalului, care se uita la el cu urechile ciulite. Jake se ridică şi începu să caute un băţ cu care să se ajute să scoată piatra, găsind unul chiar în apropiere, o aşchie dintr-o scîndură. S-a prins bine acolo, murmură el, atunci cînd îi ridică iar copita şi se lăsă pe vine ca s-o poată sprijini de genunchiul lui.

Începu să tragă cu aşchia de piatra înţepenită, sprijinindu-se de scîndurile care despărţeau boxele, ca să tragă mai bine de ea. Cred că am dat-o gata.

Piatra ieşi din copită, dar mormăitul satisfăcut al lui Jake se transformă în urlet de durere atunci cînd

nişte dinţi imenşi, veniţi din boxa alăturată, se înfipseră deodată în posteriorul lui.

– Sac de oase blestemat, urlă, sărind în picioare şi aruncindu-se peste peretele de scînduri, încercînd să-l pocnească pe Attila cu pumnul în cap. Calul însă se retrăsese în colţul îndepărtat şi-l privea pe Jake cu totul neimpresionat. Las' că ţi-o coc eu, promise Jake, scuturînd pumnul, înainte să-şi dea seama că era de-a dreptul absurd să se certe cu un animal prost.

Frecîndu-şi posteriorul îndurerat, Jake se lăsă iar pe vine, fără să se mai sprijine de nimic de data asta, ca să cerceteze copita armăsarului şi să se asigure că era curată. În clipa în care degetele sale atinseră locul în care se înţepenise piatra, calul necheză de durere.

– Te-a rănit destul de serios, nu? rosti Jake cu simpatie. Nu mă miră, mai ales dacă luăm în considerare mărimea şi forma pietrei. Dar n-ai dat nici un semn de durere ieri cînd veneam încoace. Ridică glasul furios şi, privind spre Attila, îi zise în continuare lui Mayhem: Asta pentru că tu eşti un aristocrat adevărat şi un animal curajos, nu un măgar mizerabil şi viclean care nu merită să fie vecin de boxă cu tine!

Dacă lui Attila îi păsa cumva de părerile lui Jake, n-o arătă nicidecum, ceea ce-l înfurie pe acesta şi mai tare, făcîndu-l să iasă ca o furtună din hambar şi să se repeadă în casă.

Ian stătea la masă, cu o cană de cafea fierbinte între palme.

– Bună dimineaţa, îi zise Ian lui Jake, observîndu-i furia.

– Poate aşa o fi pentru tine. Sigur, eu am petre-

cut noaptea înghețînd acolo în hambar, culcat lîngă un cal care vrea să mă halească și care a și gustat o bucată din posteriorul meu încă dis-de-dimineață. Și, încheie el în timp ce-și turna cafea din ibricul mare într-o cană de lut, calul tău e rănit! Aruncîndu-se pe scaunul alăturat de la masă, luă o gură din cafeaua aburindă, fără să-și dea seama ce făcuse. În clipa următoare ochii aproape că-i ieșiră din orbite de usturime și transpirația îi năpădi fruntea.

Zîmbetul amuzat al lui Ian dispăru.

– Ce este?

– I s-a prins o piatră în copită și acum cam șchioapătă cu piciorul drept din față.

Ian dădu să sară de pe scaun ca să fugă în hambar, dar Jake îl opri.

– Nu e nevoie, e numai o afurisită de vînătaie, n-a dat sîngele.

Atunci cînd termină cu spălatul, Elizabeth auzi murmurul nedeslușit al glasurilor masculine jos, la parter. Înfășurată într-un prosop subțire, se îndreptă spre cuferele pe care Ian le adusese în fața ușii în acea dimineață și alături de care găsise și două canistre mari cu apă.

Chiar înainte să le tîrască în cameră, știuse că rochiile dinăuntru erau prea delicate și sofisticate pentru a putea fi purtate acolo.

Elizabeth o alese pe cea mai simplă, o rochie albă, cu talie înaltă, care avea trandafiri brodați la poale și la mînecі. Deasupra ei era așezată o panglică albă asortată, brodată de asemenea cu trandafiri. Elizabeth o scoase, neștiind ce ar fi putut să facă cu ea.

În cele din urmă își puse rochia și preț de cîteva

minute se chinui să-şi încheie şirul lung de nasturi de la spate. Se întoarse să se admire în oglinda mică aflată deasupra mesei de toaletă şi-şi muşcă buzele nesigură. Decolteul rotund, care înainte fusese discret, acum îi punea bine în evidenţă sînii plini.

– Grozav, rosti nemulţumită, trăgînd de el în sus, ca să constate după aceea că se lăsa la loc în jos. În cele din urmă renunţă la luptă. Nu contează, se poartă rochii şi mai decoltate ca asta în timpul sezonului, rosti supărată.

Se apropie de pat, ridică panglica, întrebîndu-se ce să facă cu părul. La Londra, ultima dată cînd purtase acea rochie, Berta îi împletise panglica în păr. La Havenhurst, unde renunţase la orice fel de coafuri elegante, îşi lăsa mereu părul liber pe spate.

Dînd din umeri, Elizabeth ridică pieptănul, îşi dădu părul pe spate şi apoi îl strînse în coadă pe ceafă şi-l legă cu panglica căreia îi făcu apoi o fundă simplă. Apoi, trase două şuviţe, de-o parte şi de alta a frunţii, ca să mai îndulcească efectul. Se privi o clipă în oglindă şi apoi oftă resemnată.

Nici nu lua în seamă ochii verzi, scînteietori sau strălucirea sănătoasă a pielii care furau ochii celorlalţi oameni din jur. Pe ea o interesa să fie curată şi părul strîns bine. Întorcînd spatele oglinzii, se aşeză pe pat şi încercă să revadă evenimentele serii, aşa cum procedase de altfel de cînd se trezise.

Ceea ce o sîcîia era o chestiune relativ minoră, şi anume, afirmaţia lui Ian că primise un bilet de la ea, prin care-i ceruse s-o întîlnească în seră. Desigur, era foarte posibil să fi minţit pentru a se apăra în faţa prietenului său, domnul Wiley. Dar Ian Thornton, aşa cum ştia şi ea foarte bine, era oricum foarte

tăios şi mojic, aşa că nu-l prea vedea chinuindu-se să ascundă adevărul în faţa amicului său. Închise ochii şi încercă să-şi amintească cît mai exact ce-i spusese el atunci cînd venise în seră în seara aceea. Ceva de genul: *„Şi pe cine ai fi aşteptat după biletul ăla. Pe prinţul regent?"*

La vremea aceea crezuse că se referise la biletul pe care i-l trimisese el, iar acum susţinea că de fapt el primise unul. Mai mult, o necăjise din cauza scrisului, pe care tutorii ei îl descriseseră ca fiind „elegant şi precis, demn de un domn de la Oxford".

De unde putea să ştie Ian cum arăta scrisul ei, dacă credea cu adevărat că primise un astfel de bilet din partea ei? Poate că era într-adevăr nebun, deşi Elizabeth nu mai credea în aşa ceva. Dar, desigur, în privinţa lui, Elizabeth fusese întotdeauna incapabilă să despartă adevărul de minciună. Şi nici nu era de mirare! Chiar şi acum, cînd era mai mare şi mai înţeleaptă, tot nu-i fusese uşor să-şi păstreze cumpătul cu ochii aceia de culoarea ambrei aţintiţi asupra ei. Nici dacă cineva ar fi omorît-o tot nu putea pricepe ce era cu acea atitudine a lui, exceptînd desigur furia firească pentru că Robert încălcase regulile şi-l împuşcase. Asta trebuie să fie, decise ea, concentrîndu-şi atenţia asupra unei alte probleme dificile.

Ea şi cu Lucinda erau prinse acolo ca într-o capcană, numai că amfitrionul lor n-o ştia încă şi Elizabeth nu se îndura să stea să-i explice din cauza ruşinii. De aceea, trebuia să găsească o cale să rămînă acolo într-o armonie relativă pentru următoarele şapte zile, păstrîndu-şi cumpătul şi calmul. După aceea totul avea să se termine şi ea cu Lucinda vor putea pleca.

Dar, indiferent de ceea ce avea să se petreacă în următoarele zile, Elizabeth își promise să nu-l mai lase s-o zăpăcească, așa cum o făcuse cu o seară înainte. Ultima dată cînd fuseseră împreună o zăpăcise așa de tare, încît nu mai știuse ce era bine și ce nu.

De acum înainte, jură ea, lucrurile vor fi altfel. Va fi calmă și politicoasă, și absolut imperturbabilă, indiferent de cît de urît avea să se poarte el sau cît de mojic. De acum nu mai era o fetișcană impresionabilă, ușor de sedus. Odată ce se decise în privința comportamentului ei viitor, Elizabeth se ridică și se îndreptă spre dormitorul Lucindei.

Lucinda era deja îmbrăcată și părul cărunt și-l strînsese la spate în obișnuitul ei coc sever. Stătea pe un scaun de lemn lîngă fereastră, cu spatele foarte drept, adîncită în gînduri.

– Bună dimineața, rosti Elizabeth, închizînd cu grijă ușa.

– Cum? Bună dimineața, Elizabeth.

– Voiam să-ți spun, începu Elizabeth, cît de rău îmi pare că te-am tîrît după mine aici și te-am supus unei asemenea umiliri. Comportamentul domnului Thornton e de nescuzat, de neiertat.

– Îndrăznesc să afirm că a fost... surprins de sosirea noastră neașteptată.

– Surprins? repetă Elizabeth privind-o uluită. L-a apucat nebunia! Știu că probabil te gîndești, te întrebi ce am putut vedea la el înainte, rosti Elizabeth furioasă și ca să fiu sinceră, pot să-ți spun acum că nu știu ce a fost atunci în capul meu.

– Ah, dar nu e absolut nici un mister aici, răspunse Lucinda. Este extraordinar de chipeș.

Elizabeth nu ar fi fost mai șocată nici dacă Lu-

cinda l-ar fi numit personificarea amabilității.

– Chipeș! murmură ea, după care scutură din cap, de parcă așa ar fi putut să-și limpezească gîndurile. Recunosc că ești foarte tolerantă și amabilă după tot ce s-a întîmplat.

Lucinda se ridică și o privi cu atenție pe Elizabeth.

– Nu aș putea spune că atitudinea mea este tocmai „amabilă", răspunse înțepată. Mai degrabă pragmatică. Decolteul iese cam mult în evidență, dar este atrăgător. Coborîm la micul dejun?

Capitolul 13

– Bună dimineața, strigă Jake imediat ce le observă coborînd scările.

– Bună dimineața, domnule Wiley, rosti Elizabeth cu grație. Apoi, pentru că nu știa ce altceva ar fi putut să spună, adăugă repede: Ceva miroase minunat. Ce este?

– Cafea, răspunse Ian tăios, ridicînd ochii spre ea. Cu părul ei lung și auriu strîns în coadă la spate, părea foarte tînără și foarte frumoasă.

– Veniți, stați jos, le invită Jake cu jovialitate. Cineva se obosise seara trecută să curățe scaunele, cu toate astea, Jake îl șterse iar cu o batistă curată, pe cel pe care-l oferi lui Elizabeth.

– Mulțumesc, rosti ea, oferindu-i un zîmbet. Mi se pare că scaunul este foarte curat acum. După aceea își pironi privirea spre bărbatul morocănos din fața ei și rosti: Bună dimineața.

Ian o privi mirat.

– Să înțeleg că ai dormit bine?

– Foarte bine, răspunse Elizabeth.

– Ce-ați spune de nişte cafea? întrebă Jake grăbindu-se să umple o cană de lut. Cînd reveni la masă, începu să şovăiască, neştiind pe cine să servească mai întîi, pe Lucinda sau pe Elizabeth.

– Cafeaua, îi informă Lucinda cu răceală, atunci cînd îl văzu apropiindu-se de ea, este o fiertură păgînească, nepotrivită pentru oamenii civilizați. Eu una prefer ceai.

– Eu vreau cafea, zise Elizabeth repede. Jake îi zîmbi recunoscător, puse cana în fața ei, apoi se întoarse iar spre plită. În loc să se uite la Ian, Elizabeth îşi fixă privirea asupra spatelui lui Jake, cît timp îşi sorbi cafeaua.

Cîteva clipe acesta rămase nemişcat, privind neajutorat de la ouăle proaspete, la bucata de şuncă de alături şi apoi şi la tigaia imensă care deja scotea fum lîngă cotul lui, de parcă n-ar fi ştiut cu ce să înceapă.

– Mai bine mă apuc să fac cum mă pricep eu, rosti încruntat, încercînd să-şi facă singur curaj. Luă cuțitul şi se apucă să taie şunca felii.

În timp ce Elizabeth îl privea cu interes şi curiozitate, el se apucă să arunce feliile de şuncă în tigaie, pînă cînd o umplu bine.

Un minut mai tîrziu mirosul delicios de şuncă prăjită umplu încăperea, iar Elizabeth simți cum îi ploua în gură, gîndindu-se la cît de bun avea să fie micul dejun. Înainte ca gîndul să se fi format complet, îl văzu pe Jake alegînd două ouă, spărgîndu-le coaja de marginea plitei şi trîntindu-le peste şunca crudă din tigaie. Urmară alte şase ouă în succesiune rapidă, după care se întoarse şi o privi peste umăr.

– Crezi că ar fi trebuit să las şunca să se prăjească ceva mai mult înainte să pun ouăle, lady Elizabeth?

– Nu... nu sînt tocmai sigură, recunoscu Elizabeth, ignorînd zîmbetul răutăcios de pe buzele lui Ian.

– Nu vreţi să aruncaţi o privire aici şi să-mi spuneţi ce părere aveţi? o rugă el, tăind bucăţi mari de pîine.

Trebuind să aleagă între a-i oferi lui Jake sfaturile ei cu privire la gătit şi a sta sub privirea răutăcioasă a lui Ian, Elizabeth preferă prima variantă, drept pentru care se ridică şi se duse să privească spre tigaie peste umărul domnului Wiley.

– Cum ţi se pare?

În faţa lui Elizabeth erau şase ouă aurii care sfiriiau în grăsimea lăsată de şuncă.

– Delicios, oftă ea.

Jake, mormăind satisfăcut, se întoarse spre tigaie, cu mîinile pline de bucăţi de pîine, pe care se pare că intenţiona să le adauge torocalei din tigaie.

– Ce părere ai? o întrebă, dînd să toarne pîinea peste ouă şi şuncă. Să o pun aici?

– Nu! strigă Elizabeth îngrozită. Sînt convinsă că pîinea trebuie servită... mă rog...

– Separat, interveni Ian Thornton amuzat, iar atunci cînd Elizabeth întoarse capul, observă că el se întorsese pe scaun ca să-l admire.

– Nu chiar separat, rosti Elizabeth, simţind că trebuia să contribuie cu un sfat valoros la prepararea micului dejun, decît să recunoască cinstit că era cu totul ignorantă în materie de gătit. Am putea s-o servim cu... cu unt!

– Desigur! Ar fi trebuit să mă gîndesc la aşa

ceva, rosti Jake cu un zîmbet mulțumit pe chip. Dacă nu te superi să stai tu aici și să vezi ce se petrece în tigaie, eu dau o fugă pînă în pivniță ca să-l aduc de la rece.

– Nu mă deranjează absolut deloc, îl asigură Elizabeth, refuzînd să ia cunoștință de privirea lui Ian care numai că nu-i găurea spinarea. Cum nu avea ce să se întîmple cu conținutul tigăii pentru cel puțin cîteva minute, Elizabeth își dădu seama că nu-i mai putea evita privirea, mai ales cînd avea o nevoie disperată să-l facă să le lase să mai stea acolo cel puțin o săptămînă.

Se îndreptă de spate și începu să se plimbe prin odaie cu mîinile la spate, privind sugestiv la pînzele de păianjen adunate prin colțuri, încercînd să găsească ceva de spus. Atunci avu un moment de inspirație.

Soluția era înjositoare, dar practică și, bine prezentată, ar fi putut lăsa impresia că ea era cea care-i făcea lui o mare favoare. Se opri o clipă cît să-și compună o expresie de entuziasm și compasiune, apoi se răsuci deodată spre el.

– Domnule Thornton! Glasul ei răsună în cameră, iar Ian își ridică privirea spre chipul ei, coborînd-o apoi asupra decolteului generos, trecînd după aceea peste curbele grațioase. Sfiită, dar hotărîtă, Elizabeth continuă: Mi se pare că nimeni nu a mai stat în casa asta de ceva vreme.

– Bravo ție pentru o asemenea observație inspirată, lady Cameron, rosti Ian în bătaie de joc, privind cum emoțiile și tensiunea apăreau rînd pe rînd pe chipul ei expresiv. Nici dacă l-ar fi tăiat careva nu putea pricepe ce căuta acolo și de ce încerca să-i intre pe sub piele. Cu o seară înainte, explicațiile pe

care i le oferise lui Jake i se păruseră de bun-simţ şi logice, dar acum, privind-o, nu mai era deloc sigur de treaba asta. Apoi îşi aminti că Elizabeth Cameron avusese întotdeauna acel talent de a-l lipsi de judecată şi bun-simţ.

– Casele au prostul obicei de a fi cotropite de praf şi mizerie atunci cînd nu e nimeni să se îngrijească de ele, afirmă cu o privire senină.

– O altă observaţie de bun-simţ. Se pare că natura te-a înzestrat cu o minte ageră.

– Chiar trebuie să îngreunezi situaţia şi mai mult? se supără Elizabeth.

– Îmi cer scuze, rosti el cu o falsă gravitate. Dar, te rog, continuă. Ce spuneai?

– Ei bine, mă gîndeam că, dacă tot sîntem blocaţi aici, mă refeream de fapt la mine şi la Lucinda, fără a avea absolut nimic de făcut, am putea să dăm o notă plăcută acestei case.

– Bună idee! izbucni Jake, reîntors din expediţia de găsire a untului şi privind plin de speranţă spre Lucinda.

Fu răsplătit însă de o încruntătură care ar fi putut sfărîma şi o piatră.

– Pentru asta ar fi nevoie de o armată de servitori înarmaţi cu lopeţi şi cu măşti pe faţă, răspunse ea cu duritate.

– Dar nu e nevoie să ajuţi, Lucinda, îi explică Elizabeth. N-am vrut să insinuez aşa ceva. Dar eu aş putea! Eu... se răsuci atunci cînd Ian Thornton sări în picioare şi o prinse de cot fără nici cea mai mică blîndeţe.

– Lady Cameron, rosti printre dinţii încleştaţi. Cred că noi doi avem ceva de discutat şi ar fi mai bine s-o facem între patru ochi. Eşti de acord? Făcu

semn spre uşa deschisă şi apoi practic o tîrî după el. Cînd ajunseră afară, la lumina soarelui, o îndepărtă de casă cîţiva paşi, apoi o eliberă. Ei bine, s-auzim, o îndemnă.

– Ce anume? întrebă Elizabeth.

– Explicaţia, poate chiar adevărul dacă eşti în stare să-l spui. Aseară m-ai ameninţat cu pistolul, iar acum eşti entuziasmată la gîndul că o să te apuci să-mi cureţi casa. Vreau să ştiu de ce.

– Ei bine, izbucni Elizabeth, încercînd să se apere de învinuirea de a-l fi ameninţat cu arma, erai extrem de dezagreabil!

– Şi acum sînt la fel de dezagreabil, rosti el tăios, ignorînd mirarea ei. Nu m-am schimbat. Nu eu sînt cel care a început de dimineaţă să emane numai bunătate sufletească prin toţi porii.

Elizabeth îşi întoarse capul spre potecă, încercînd să găsească o explicaţie plauzibilă.

– Tăcerea asta e de-a dreptul asurzitoare, lady Cameron şi oarecum surprinzătoare. Din cîte ţin minte, ultima dată cînd ne-am întîlnit de-abia te puteai abţine să nu-mi împărtăşeşti o mulţime de informaţii edificatoare.

Elizabeth ştia că el se referise la monologul ei din seră, despre istoria zambilelor.

– Pur şi simplu nu ştiu de unde să încep, mărturisi ea.

– Haide să ne ocupăm de ceea ce pare mai interesant. Ce cauţi aici?

– E cam stînjenitor de explicat, răspunse Elizabeth. Încă zăpăcită de referirea lui la ceea ce se petrecuse în seră, rosti aproape fără să se gîndească: Unchiul meu este cel care joacă acum rolul de tutore şi protector. Cum el nu are copii, toată averea

lui îi va reveni copilului meu. Or, eu nu pot face unul dacă nu sînt căsătorită, iar el vrea ca această chestiune să se rezolve cu cît mai puține chel... cît mai repede, se corectă imediat. Este un om nerăbdător și nu pricepe că nu poți alege cîțiva oameni și apoi să forțezi pe cineva, adică pe mine, să mă perind prin fața lor ca să vadă dacă sînt sau nu bună de soție.

– Pot să întreb de unde i-a venit ideea asta cretină că aș avea cea mai mică dorință să mă căsătoresc cu tine?

Elizabeth ar fi vrut ca în acel moment să se despice pămîntul și s-o înghită.

– Cred, spuse ea alegîndu-și cuvintele cu grijă, că s-a întîmplat mai mult din cauza duelului. A auzit de el, dar n-a înțeles ce anume a dus la el. Am încercat să-l conving că n-a fost vorba decît de un flirt de weekend, ceea ce a și fost de fapt, dar n-a vrut să mă asculte. Este destul de încăpățînat și... mă rog, bătrîn, încheie ea jalnic. Oricum, atunci cînd a sosit mesajul tău prin care mă invitai pe mine și pe Lucinda aici, m-a forțat să plec.

– Mare păcat că ai irosit atîta timp pentru călătorie, dar nu este în nici un caz o tragedie. Te poți întoarce imediat.

Elizabeth își lăsă capul în jos, înfrîntă, prefăcîndu-se că studia o rămurică.

– Am sperat ca, dacă nu este prea mare deranjul, eu și Lucinda să putem rămîne aici pe perioada convenită.

– Nici nu se pune problema, îi zise el, iar inima lui Elizabeth se strînse dureros. În afară de asta, îmi amintesc că erai parcă logodită, în noaptea în care ne-am cunoscut, cu un nobil de frunte chiar.

Furioasă, speriată şi umilită. Elizabeth reuşi să-şi ridice bărbia şi să-l întîlnească privirea.

– El... noi, împreună, am decis că nu ne potrivim.

– Sînt sigur că ţi-e mai bine fără el, o luă el peste picior. Soţii pot fi teribil de dezagreabili cu soţiile care se dedau la flirturi de weekend şi la vizite clandestine în cabane retrase sau sere întunecate.

Elizabeth strînse din pumni şi-l fulgeră cu privirea.

– Nu te-am invitat să mă întîlneşti în seră şi o ştii foarte bine!

Ian o privea cu plictis şi dezgust.

– Bine, hai să ducem farsa asta pînă la capăt. Dacă nu mi-ai trimis nici un bilet, spune-mi şi mie ce naiba căutai acolo?

– Ţi-am mai spus că am primit un bileţel, dar am crezut că era din partea prietenei mele, Valerie. M-am dus în seră ca să văd de ce mă căutase. Nu ţi-am trimis nici un fel de bilet prin care să-ţi cer să mă întîlneşti acolo, eu am primit un astfel de bilet. Doamne sfinte! explodă ea frustrată atunci cînd el continuă s-o privească neîncrezător. Eram îngrozită de tine în seara aia!

O amintire clară, la fel de proaspătă de parcă totul s-ar fi întîmplat cu numai o zi în urmă, reveni în memoria lui Ian... o fetişcană superbă care-i punea tot felul de ghivece în braţe, ca să-l oprească s-o sărute... iar după aceea, cîteva momente mai tîrziu, topindu-se în braţele sale.

– Acum mă crezi?

Oricît ar fi încercat, Ian nu putea s-o absolve sau s-o învinovăţească. Instinctul îi spunea că min-

lea într-o anume privință, că trecea sub tăcere un aspect important. Mai mult, era ceva ciudat și cu totul în afara caracterului ei în acea dorință de a rămîne acolo. Pe de altă parte, putea recunoaște ușor disperarea atunci cînd o vedea în ochii cuiva și, dintr-un motiv cu totul necunoscut, se părea că Elizabeth Cameron ajunsese în culmea disperării.

– Nu contează acum ceea ce cred eu... Ian se întrerupse atunci cînd la nări îi ajunse miros de fum, care ieșea de pe fereastra deschisă a casei. Ce nai... începu el, îndreptîndu-se cu pași mari spre casă, cu Elizabeth pe urmele lui.

Ian deschise ușa chiar în momentul în care Jake apăru din spatele casei.

– Am luat niște lapte... începu el, dar se opri deodată atunci cînd simți mirosul de ars. Privirea lui se mută de la Ian și Elizabeth, chiar atunci cînd aceștia dădura buzna înăuntru, la Lucinda, ce rămăsese nemișcată pe locul ei, absolut indiferentă la fumul care o înconjura și care-și făcea vînt cu un evantai negru.

– Mi-am luat libertatea de a lua ustensila de pe plită, îi informă ea. Se pare că nu am luat-o la timp pentru a salva conținutul. Dar mă îndoiesc că acesta ar fi meritat salvat.

– Și nu puteai să muți tigaia înainte să se ardă mîncarea? izbucni Jake excedat.

– Eu nu știu să gătesc, domnule.

– Dar să miroși poți? se răsti Ian.

– Ian, nu avem ce face. Va trebui să fac un drum pînă în sat și să angajez niște femei să vină aici ca să curățe totul și să gătească, pentru că altfel vom muri de foame.

– Asta este și părerea mea! îl aprobă Lucinda

ridicîndu-se de pe scaun. Voi veni şi eu cu tine.

– Cuuum? izbucni Elizabeth.

– Cum? De ce? gemu Jake, simţindu-se pedepsit pe nedrept.

– Pentru că o femeie ştie mai bine cum să aleagă nişte servitoare bune. Cît de departe trebuie să mergem?

Dacă Elizabeth nu ar fi fost atît de îngrozită, ar fi rîs cu siguranţă de expresia de pe chipul lui Jake.

– Ne-am putea întoarce după-amiază tîrziu, presupunînd că găsim pe cineva în sat, dispus să facă treaba asta. Dar eu...

– Atunci ar fi cazul să ne pregătim de drum, îl întrerupse Lucinda, întorcîndu-se apoi spre Ian şi cercetîndu-l cu atenţie. După aceea privi şi spre Elizabeth. Cu o expresie care spunea fără greş „Ai încredere în mine şi nu discuta", îi zise: Elizabeth, dacă vrei să fi aşa de bună şi să ne scuzi puţin, aş vrea să discut puţin între patru ochi cu domnul Thornton.

Neavînd de ales, Elizabeth ieşi iar în curte şi privi tulburată spre copaci, întrebîndu-se ce fel de plan bizar pusese Lucinda la cale pentru rezolvarea mulţumitoare a tuturor problemelor.

În casă, Ian o privea cu ochii îngustaţi pe femeia cu părul sur care-l fixa cu nişte ochi ca de reptilă.

– Domnule Thornton, îi zise ea în cele din urmă, am decis că eşti un domn.

Făcuse acea afirmaţie cu siguranţa unei regine, ceea ce-l irită şi-l fascină pe Ian. Sprijinindu-se cu coapsa de colţul mesei, aşteptînd să descopere ce joc voia să facă de-o lăsa pe Elizabeth singură acolo, nesupravegheată, rosti pe un ton rece:

– Nu mă ţine aşa, cu sufletul la gură. Ce anume

am făcut de am meritat o asemenea părere bună?

– Absolut nimic, răspunse ea fără ezitări. Mi-am bazat decizia pe puterea mea de intuiție care este excelentă și pe faptul că te-ai născut un domn.

– Și de unde ți-a venit o asemenea idee? o chestionă el neinteresat.

– Nu sînt o proastă. Îl cunosc foarte bine pe bunicul tău, ducele de Stanhope. Făceam parte din personalul nepoatei lui atunci cînd s-a aflat vestea căsătoriei tatălui tău. Poate că alți oameni nutresc unele îndoieli, dar nu și eu. Se vede bine din cine te tragi numai după chipul tău, înălțimea, glasul și chiar manierismul arătat. Ești în mod clar nepotul ducelui.

Ian era obișnuit ca membrii înaltei societăți engleze să-i studieze fața circumspecți, ba chiar să-i pună și cîteva întrebări. Știuse de la bun început că discutaseră pe la spatele lui și-l bîrfiseră, dar aceasta era prima oară cînd cineva avea îndrăzneala să-l spună în față cine era. Încercînd să-și controleze furia îndreptățită, răspunse pe un ton care insinua că era nebună:

– Dacă spui dumneata, probabil că așa este.

– Asta este exact același ton zeflemitor pe care l-ar fi folosit și bunicul tău în circumstanțe similare, îl informă ea triumfătoare. În fine, nu asta contează deocamdată.

– Pot întreba atunci ce anume contează, care este rostul acestei discuții? izbucni el pierzîndu-și răbdarea.

– Desigur, răspunse Lucinda, încercînd să găsească formula potrivită pentru a-i aminti ce se petrecuse între el și Elizabeth, și pentru a-i zgîndări cumva conștiința. Adevărul este că sînt în cuno-

ştinţă de cauză cu privire la ce s-a petrecut între tine şi Elizabeth data trecută cînd v-aţi întîlnit. Deşi eu, decretă mărinimoasă, înclin să dau vina pentru comportamentul tău nu pe o lipsă de caracter, ci pe lipsa judecăţii. Ian ridică mirat din sprîncene, dar nu comentă, drept pentru care Lucinda merse mai departe: O lipsă de judecată a ambelor părţi implicate.

– Serios? rosti Ian tărăgănat.

– Desigur, încuviinţă ea, ştergînd speteaza unui scaun cu degetele şi apoi privind nemulţumită la praful adunat pe ele. Ce altceva în afara unei lipse de judecată ar fi putut să împingă o fată de şaptesprezece ani să ia apărarea unui cartofor notoriu şi să-şi atragă oprobiul celor aflaţi de faţă?

– Într-adevăr, ce anume? rosti el îmbufnat.

Lucinda îşi scutură palmele de praf, evitînd să-l privească în ochi.

– Cine ar putea să ştie în afară de tine şi de ea? Fără îndoială acelaşi lucru care a făcut-o să rămînă la cabana pădurarului chiar şi după ce a descoperit că erai acolo. Mulţumită că făcuse tot ce putuse în această privinţă, reveni la maniera ei bruscă. În orice caz, asta este o poveste care a trecut. Elizabeth a plătit enorm pentru lipsa ei de judecată, ceea ce a fost corect şi chiar dacă acum se află într-o încurcătură teribilă din cauza asta, o merită pe deplin.

Lucinda zîmbi ca pentru sine atunci cînd îl văzu îngustîndu-şi ochii din cauza remuşcărilor sau a îngrijorării. Următoarele lui cuvinte o dezumflară:

– Doamnă, nu am toată ziua la dispoziţie ca s-o irosesc cu o astfel de conversaţie fără rost. Dacă ai ceva de zis, atunci spune şi să terminăm.

– Foarte bine, încuviinţă Lucinda, încercînd să

nu-şi piardă cumpătul din cauza mîniei. Problema este că e de datoria mea să mă îngrijesc de sănătatea lui Elizabeth şi s-o supraveghez. În circumstanţele de faţă, ţinînd cont de ceea ce s-a petrecut ieri, se pare că trebuie să am grijă mai degrabă de bunăstarea ei fizică, pentru că este evident că voi doi nu aveţi nevoie de cineva care să vă supravegheze. Mai degrabă aţi avea nevoie de un arbitru care să vă oprească să vă omorîţi unul pe celălalt. De aceea, trebuie să am grijă acum şi să mă asigur că voi face rost de nişte servitori potriviţi. De aceea, aş vrea cuvîntul tău de gentleman că nu vei abuza de ea fizic sau verbal atîta timp cît sînt plecată. Şi aşa a fost tratată oribil de către unchiul ei. Nu voi mai permite şi altcuiva să-i amărască viaţa şi mai mult, cînd şi aşa situaţia este extrem de dificilă.

– Ce anume vrei să spui cu această „situaţie extrem de dificilă"? întrebă Ian, în pofida reţinerii lui.

– Desigur, nu am libertatea să discut despre acest lucru, răspunse Lucinda, ascunzîndu-şi triumful. Pe mine mă interesează numai să ştiu că te vei comporta ca un gentleman. Îmi dai cuvîntul tău?

Cum Ian nu intenţiona s-o atingă cu un deget sau chiar să stea alături de ea, nu ezită să încuviinţeze.

– Este în perfectă siguranţă alături de mine.

– E exact ceea ce am sperat să aud, minţi Lucinda.

Cîteva minute mai tîrziu, Elizabeth o privi pe Lucinda ieşind din casă alături de Ian. Deşi se uită cu atenţie la el, nu putu citi absolut nimic pe chipurile lor.

De fapt, singura persoană care trăda vreo emoţie era Jake Wiley, care tocmai conducea doi cai

prin curte... Iar chipul lui, observă Elizabeth cu nedumerire, care fusese întunecat şi ameninţător atunci cînd intrase în hambarul ce ţinea loc de grajd, era acum marcat de o veselie de-a dreptul nejustificată. Cu un gest larg al mîinii şi o plecăciune, arătă spre calul negru care purta în spinare o şa veche de damă.

– Iată calul dumneavoastră, doamnă, îi zise Lucindei zîmbind cu gura pînă la urechi. Numele lui e Attila. Lucinda privi cu dispreţ spre animal, mută umbrela în mîna dreaptă şi se apucă să-şi tragă mănuşile în mîini.

– N-ai găsit nimic mai bun?

– Nu, doamnă. Calul lui Ian este rănit la un picior.

– Mda, foarte bine, răspunse Lucinda, pornind spre cal cu paşi mari. Cînd ajunse în apropierea bestiei negre, aceasta îşi dezgoli dinţii şi dădu s-o înhaţe. Lucinda îi arse o umbrelă între urechi fără ca măcar să-şi încetinească mersul. Termină! îi porunci, ignorînd nechezatul de durere al calului, în timp ce-l ocolea ca să urce în şa. Singur ţi-ai făcut-o, îi zise mai departe, în timp ce Jake ţinea capul lui Attila şi Ian Thornton o ajuta să urce în şa.

În clipa în care Jake îi dădu frîul, Attila începu să sară într-o parte şi să se ridice pe picioarele din spate încercînd s-o arunce de pe spinarea lui.

– Nu suport animalele cu hachiţe, îl preveni Lucinda, pe un ton sever şi, atunci cînd calul refuză s-o asculte, trase tare de frîu şi-l arse o umbrelă zdravănă peste crupă. Attila necheză speriat, începu să galopeze şi apoi trecu la un trap elegant, coborînd cu atenţie poteca.

– Ei, nu că asta le întrece pe toate! se înfurie

Jake, privind urît după cal şi călăreaţă. Se întoarse apoi indignat spre Ian. Animalul ăsta nu cunoaşte deloc loialitatea! Fără să mai aştepte un răspuns, Jake sări în şa şi o porni după Lucinda.

Absolut uluită de comportamentul tuturor din dimineaţa aceea, Elizabeth riscă o privire laterală spre bărbatul de lîngă ea, apoi făcu ochii mari de mirare. Omul acela imprevizibil privea după Lucinda cu mîinile în buzunare, un trabuc strîns între dinţii albi şi un zîmbet pînă la urechi pe buze. Ajungînd la concluzia că aceste reacţii fuseseră provocate de talentul Lucindei de a struni un cal nărăvaş, Elizabeth comentă:

– Cred că unchiul Lucindei a crescut cai.

Aproape fără voie, Ian îşi mută privirea admirativă de pe spatele rigid al Lucindei asupra lui Elizabeth. Apoi ridică uşor dintr-o sprînceană.

– O femeie cu adevărat uimitoare, rosti. Există vreo situaţie asupra căreia să nu preia controlul?

– Nici una pînă acum, chicoti Elizabeth, apoi se potoli cînd îşi dădu seama că Ian redevenise rece şi grav.

Oftînd, Elizabeth îşi prinse palmele la spate şi decise să încerce să încheie un armistiţiu.

– Domnule Thornton, începu ea încet, chiar trebuie să existe atîta ură între noi? Îmi dau seama că venirea mea aici este... nepotrivită, dar a fost vina ta... greşeala ta, se corectă ea precaută, care ne-a adus aici. Şi nu se poate să nu-ţi dai seama că noi am avut de suferit mai mult decît tine. Încurajată de lipsa lui de reacţie, continuă: De aceea, soluţia evidentă este să încercăm amîndoi să alegem ce-i mai bun din această situaţie neplăcută.

– Soluţia evidentă, o contrazise el, este să mă

scuz că te-am „deranjat" şi apoi tu să pleci imediat ce pot să fac rost de o trăsură sau căruţă.

– Nu pot! strigă ea, după care se chinui să-şi recapete calmul.

– Şi de ce naiba nu poţi?

– Pentru că... mă rog... unchiul meu este un om destul de aspru, căruia nu-i place să-şi vadă planurile contramandate. Trebuia să stau aici o săptămînă întreagă.

– O să-i scriu o scrisoare şi o să-i explic.

– Nu! izbucni Elizabeth, închipuindu-şi care ar fi fost reacţia unchiului ei dacă şi al treilea pretendent o trimitea acasă val-vîrtej. Avea să bănuiască imediat. Vezi tu, o să dea vina pe mine.

În pofida hotărîrii pe care o luase Ian să nu-l pese deloc de problemele ei, se simţi debusolat văzînd spaima ei, mai ales după ce îşi descrisese unchiul ca pe un om „aspru". Dar ştiind cum se comportase cu doi ani în urmă, nu se îndoia că Elizabeth Cameron făcuse destule ca să merite o bătaie bună din partea nefericitului ei tutore. Chiar şi aşa, Ian nu voia să fie motivul pentru care bătrînul avea să lovească cu cureaua pielea ei albă şi netedă.

Ce se petrecuse între ei fusese o prostie, mai ales din partea lui, dar se terminase demult. Iar acum era pe cale să se însoare cu o femeie frumoasă şi senzuală, care-l dorea şi care i se potrivea de minune. De ce trebuia să se poarte cu Elizabeth ca şi cum ar mai fi nutrit unele sentimente pentru ea, inclusiv furia?

Elizabeth simţi că nu mai era la fel de decis ca înainte, aşa că insistă, mărindu-şi astfel avantajul, folosind metode calme:

– Mai mult ca sigur că tot ceea ce s-a întîmplat între noi nu ne îndeamnă să ne purtăm aşa de urît acum. Vreau să spun că, dacă ne gîndim mai bine, n-a fost nimic mai mult decît un simplu flirt de week-end, nu?

– Evident.

– Nici unul din noi n-a avut de suferit de pe urma lui, nu?

– Nu.

– Atunci nu există nici un motiv pentru care nu am putea fi cordiali unul cu celălalt acum, nu crezi? întrebă ea cu un zîmbet luminos. Doamne sfinte, dacă toate flirturile de genul ăsta s-ar termina cu ură, atunci nici un membru al înaltei societăţi nu ar mai discuta cu ceilalţi!

Elizabeth reuşise să-l prindă frumos în capcană, pentru că, ori era de acord cu ea, ori recunoştea că pentru el mica lor aventură reprezentase mai mult decît un simplu flirt, observă Ian. Bănuise încotro bătea de la bun început, dar asta nu însemna că nu putea să-i admire talentul cu care-l obliga acum să fie de acord.

– Flirturile, îi aminti el, nu se termină de obicei cu un duel.

– Ştiu şi-mi pare sincer rău că fratele meu te-a împuşcat.

Ian nu era imun la rugămintea din ochii aceia mari şi verzi.

– Bine, oftă el iritat, capitulînd. Poţi să stai cele şapte zile.

Înăbuşindu-şi dorinţa de a-i sări în braţe ca să-l sărute de bucurie, Elizabeth zîmbi privindu-l în ochi.

– Atunci putem încheia un armistiţiu pentru perioada în care voi sta aici?

– Depinde.

– De ce anume?

El ridică sprîncenele în semn de provocare.

– De tine, dacă eşti sau nu în stare să prepari un mic dejun decent.

– Hai în casă să vedem ce se poate face.

Cu Ian alături, Elizabeth privi ouăle, brînza şi pîinea de pe bufet şi apoi şi plita.

– O să prepar ceva imediat, îi promise cu un zîmbet care-i ascundea nesiguranţa.

– Te simţi în stare să faci faţă acestei provocări? o întrebă Ian, însă ea părea aşa de nerăbdătoare, iar zîmbetul ei era atît de dezarmat, încît aproape că o crezu că ştia să gătească.

– O să fac faţă, stai numai să vezi, îi răspunse ea veselă, întinzîndu-se după o cîrpă mare şi legînd-o în talie în chip de şorţ.

Privirea ei era aşa de hotărîtă, încît Ian se întoarse cu spatele ca să nu-i vadă zîmbetul.

Era în mod evident hotărîtă să atace problema cu vigoare şi fermitate, şi el nu avea de gînd s-o descurajeze în vreun fel.

– Aşa să faci, îi zise, după care o lăsă singură.

O oră mai tîrziu, cu fruntea umedă de transpiraţie, Elizabeth prinse tigaia, îşi arse mîna şi apoi se grăbi să ia o cîrpă ca să se ajute cu ea. Aranjă şunca pe un platou şi apoi se întrebă ce să facă cu biscuitul de aproape douăzeci de centimetri care la origini fusese format din patru biscuiţi mai mici, înainte să fi pus tigaia la cuptor.

Hotărînd să nu-l rupă în bucăţi neregulate, puse biscuitul enorm în centrul platoului cu şuncă, iar platoul îl aşeză ceremonios pe masă, în dreptul lui Ian. Revenind lîngă plită, încercă să scoată ouăle, dar

nu reuşi să le dezlipească, aşa că veni cu tigaia şi spatula la masă.

– M-am... m-am gîndit că poate ai vrea tu să serveşti, rosti cu dulceaţă, pentru a-şi ascunde surescitarea.

– Desigur, răspunse Ian, acceptînd onoarea cu gravitate. După aceea privi nedumerit la tigaie. Ce avem noi aici? rosti pe ton de conversaţie.

Păstrîndu-şi privirea plecată, Elizabeth se aşeză alături de el.

– Ouă, răspunse ea, desfăcînd şervetul şi întinzîndu-l în poală. Mi-e teamă că toate gălbenuşurile s-au spart.

– Nu contează.

Cînd Ian luă spatula, Elizabeth îşi plantă un zîmbet plăcut pe chip, privindu-l cum încerca mai întîi să ridice ouăle şi apoi să le ricîie ca să le dezlipească de fundul tigăii.

– S-au cam lipit, explică ea inutil.

– Ba nu, s-au făcut una cu tigaia, o corectă el, dar fără supărare. După cîteva momente de ricîieli zadarnice, Ian reuşi să scoată o bucăţică dintr-un ou, pe care o puse ceremonios pe farfuria ei, apoi o alta, pe care o aşeză pe propria lui farfurie.

După ce căzuseră de acord să încheie armistiţiul, amîndoi respectară ceremonialul micului dejun cu scrupulozitate. Mai întîi, Ian îi oferi lui Elizabeth platoul cu şuncă şi cu biscuitul enorm din mijloc.

– Mulţumesc, rosti ea, alegînd două bucăţi de şuncă înnegrită.

Ian se servi cu trei bucăţi la fel de negre şi apoi studie nedumerit obiectul maroniu şi plat care se odihnea în centrul platoului.

– Am recunoscut şunca, îi zise el cu politeţe, dar

chestia aia ce e? o întrebă, cu ochii la obiectul maroniu. Arată destul de exotic.

– E un biscuite, îl informă Elizabeth.

– Nu zău? se minună el. Aşa, fără nici o formă?

– Eu îl numesc... biscuit de tigaie, improviză Elizabeth inspirată.

– Mda, văd de ce, încuviinţă el. Are forma unei tigăi.

Îşi priviră farfuriile, încercînd să decidă ce anume ar fi fost oarecum comestibil. Ajunseră la aceeaşi concluzie în acelaşi moment, pentru că amîndoi ridicară o bucată de şuncă şi muşcară din ea. În bucătăria liniştită se dezlănţui deodată un cronţănit frenetic, de parcă tocmai cineva tăia un copac în mijlocul ei.

Evitînd cu grijă să se privească, cei doi continuară să cronţăne mai departe, pînă cînd isprăviră şunca din farfurii. Apoi, Elizabeth îşi luă inima în dinţi şi apucă o îmbucătură din bucata de ou.

Oul semăna la gust cu hîrtia de împachetat, doar că era ceva mai sărat, dar treaba asta n-o opri, ci continuă să mestece în continuare la el, deşi stomacul i se strînsese de umilinţă şi ochii i se umpluseră de lacrimi.

Se aşteptase la vreun comentariu acid din partea tovarăşului de masă, dar, cum el continua să mestece politicos, nu mai avea nici o scuză ca să-şi dea frîu liber furiei. În ultima vreme, tot ce i se întîmplase fusese cumplit de umilitor, drept pentru care încrederea în sine şi mîndria i se zdrenţuiseră îngrozitor.

Lăsînd restul oului în farfurie, puse furculiţa jos şi încercă biscuitul. După ce se chinui cîteva secunde să-l rupă cu mîna, recurse la ajutorul cuţitului

cu care îl înjunghie de mai multe ori pînă cînd reuşi să facă rost de o bucăţică.

Ridică bucata la gură şi încercă disperată să muşte din ea, dar degeaba.

Simţea ochii lui Ian asupra ei şi nevoia de a plînge crescu şi mai mult.

– Nu vrei nişte cafea? îl întrebă disperată.

– Ba da, mulţumesc.

Uşurată că avea un răgaz scurt ca să-şi revină, Elizabeth îi umplu cana cu cafea proaspăt făcută. I-o aduse la masă şi se aşeză pe scaunul ei. Aruncînd o privire la fata abătută care stătea cu capul plecat şi cu mîinile în poală, Ian simţi imboldul să rîdă sau s-o consoleze cumva, dar cum mestecatul îi cerea un efort aşa de mare, renunţă la intenţia sa.

Înghiţind cu eroism şi ultima bucăţică de ou, reuşi în cele din urmă să spună:

– A fost... îndestulător.

Gîndindu-se că poate lui mîncarea nu i se păruse la fel de rea, Elizabeth ridică ochii spre el.

– Nu prea am experienţă cu gătitul, recunoscu stînjenită.

Îl privi cum sorbea tacticos din cafea. Ian făcu ochii mari, şocat, şi apoi, deşi părea incredibil, Elizabeth îl văzu cum mesteca cafeaua proaspătă pe care o preparase.

Ca să nu se facă şi mai mult de rîs în faţa lui, sări în picioare, îşi îndreptă umerii şi rosti răguşită:

– Întotdeauna fac o mică plimbare după micul dejun. Scuză-mă.

Încă mestecînd de zor, Ian o urmări ieşind din casă, după care, uşurat, scuipă zaţul din gură.

Capitolul 14

Micul dejun pregătit de Elizabeth îl leculse pe Ian de foame. De fapt, numai gîndul la mîncare îi întorcea acum stomacul pe dos. Scăpat de această grijă, Ian se decise să meargă să-l vadă pe Mayhem în hambar ca să constate cît de gravă era rana.

Era cam la jumătatea drumului cînd o zări la stînga, stînd pe coama dealului, înconjurată de flori, cu braţele petrecute în jurul genunchilor ridicaţi şi cu fruntea sprijinită de ei.

Deşi părul îi lucea precum aurul în soare, arăta ca o statuie a durerii. Ian dădu să plece mai departe, lăsînd-o în plata Domnului, dar, cu un oftat de exasperare, se răzgîndi şi se îndreptă spre ea.

Cînd mai avea cîţiva metri de parcurs, observă că umerii ei se zguduiau din cauza suspinelor, ceea ce-l făcu să se încrunte surprins. Evident, nu avea nici un rost să se prefacă, spunînd că mîncarea fusese bună, drept pentru care, apelă la umorul ei.

– Îţi aplaud inventivitatea. Ar fi fost prea rapid şi prea simplu să mă împuşti ieri, o pedeapsă prea uşoară pentru păcatele mele.

Elizabeth tresări vizibil, îşi ridică fruntea de pe genunchi şi apoi îşi întoarse capul spre stînga, pentru ca el să nu-i poată vedea lacrimile.

– Vrei ceva?

– Puţin desert? sugeră Ian cu amărăciune, aplecîndu-se uşor, în încercarea de a-i vedea faţa. Cum i se păruse că observase un zîmbet, adăugă: M-am gîndit să facem nişte frişcă ca s-o punem pe

biscuitele ăla. Apoi, putem să luăm ce a mai rămas, să amestecăm cu resturile de ouă şi să pelicim acoperişul.

Elizabeth chicoti aproape fără voie. Fără să se uite la el, rosti:

– Mă mir că eşti aşa de amabil după eşecul de adineauri.

– N-are nici un rost să plîngi din cauza şuncii arse.

– Nu plîngeam din cauza asta, răspunse ea nedumerită. O batistă albă ca zăpada îi apăru în faţa ochilor, iar Elizabeth o luă şi începu să-şi şteargă obrajii uzi.

– Atunci de ce plîngeai?

Privind la dealurile acoperite cu flori, Elizabeth răspunse întristată:

– Plîngeam din cauza propriei mele inepţii şi a incapacităţii de a-mi controla viaţa, mărturisi ea.

Cuvintele ei îl uimiră pe Ian peste măsură, mai ales atunci cînd îşi dădu seama că fetişcana din faţa lui avea un vocabular ales, nu era o prostuţă incultă.

Elizabeth îşi ridică privirea spre el, şi Ian se trezi pri-vind într-o pereche de ochi verzi, de aceeaşi nuanţă a frunzelor ude. Cu lacrimile ce-l mai străluceau încă în genele lungi, cu părul strîns în coadă la spate ca o fetiţă şi cu decolteul generos care-l scotea în evidenţă sînii plini, era întruchiparea inocenţei şi a senzualităţii intoxicante. Ian îşi luă ochii de pe decolteul ei şi rosti cu duritate:

– Mă duc să tai nişte lemne ca să avem pentru diseară. După aceea o să pescuiesc ca să asigur ceva de mîncare la cină. Sper că vei găsi o modalitate să te amuzi de una singură pînă atunci.

Uimită de acea bruscheţe, Elizabeth încuviinţă din cap şi se ridică, realizînd totodată că el nu-l oferise mîna ca s-o ajute. De altfel, deja se îndepărtase atunci cînd îşi întoarse capul şi adăugă:

– Nu încerca să faci curat în casă. Jake o să se întoarcă înainte de lăsarea serii cu nişte femei care să facă treaba asta.

După plecarea lui, Elizabeth intră în casă, căutînd ceva de făcut ca să-şi mai abată gîndurile de la necazul în care intrase şi s-o ajute să se descarce de energia acumulată. Ajungînd la concluzia că cel puţin ar fi putut curăţa mizeria rămasă în urma micului dejun, se apucă de treabă.

Cînd începu să rîcîie resturile de ou prinse de tigaie, auzi sunetul ritmic scos de un topor care spărgea lemne. Ridicînd mîna ca să-şi dea deoparte o şuviţă de păr din ochi, privi fără voie pe fereastră şi apoi roşi violent. Fără nici un pic de ruşine, Ian Thronton se dezbrăcase pînă la talie, iar spatele bronzat se răsucea cu graţie în timp ce braţele groase, musculoase, ridicau şi coborau toporul.

Elizabeth nu mai văzuse niciodată înainte braţele dezgolite ale unui bărbat, nemaipomenind de întregul tors, iar acum se simţea şocată, scandalizată şi fascinată pentru că nu-şi mai putea dezlipi privirea de la Ian. Poruncindu-şi să înceteze, îşi zise că nu putea ceda tentaţiei păgîne de a mai arunca vreo privire în direcţia lui. În schimb se întrebă unde învăţase el să taie lemne cu asemenea uşurinţă şi graţie. Arătase atît de elegant la petrecerea lui Charise, atît de la îndemînă cu hainele lui perfect croite, încît presupusese că-şi petrecuse întreaga viaţă la marginea înaltei societăţi, întreţinîndu-se din cîştigurile realizate la jocurile de noroc.

Cu toate astea, părea să se simtă la fel de în largul lui şi aici, în sălbăticia Scoţiei. Părea să aparţină acestor locuri. În afara fizicului puternic, avea o vitalitate şi o invulnerabilitate care se potriveau perfect cu acel ţinut neîmblînzit.

În clipa aceea îşi aminti de ceva ce hotărîse cu multă vreme în urmă să uite. Îşi aminti de uşurinţa cu care valsase cu ea în grădină şi de mişcările lui pline de graţie. Era clar că se adapta cu uşurinţă oricărui mediu. Dintr-un motiv necunoscut, această concluzie nu era tocmai plăcută, fie din cauză că asta îl făcea pe ei demn de admiraţie, fie pentru că o făcea pe ea să se îndoiască de capacitatea de a-l judeca în mod corect.

Pentru prima dată de la dezastruoasa săptămînă ce culminase cu un duel, Elizabeth îşi permise să reexamineze ce se petrecuse între Ian Thornton şi ea, nu evenimentele, ci cauzele. Pînă în acel moment reuşise să suporte dizgraţia învinuindu-l numai pe Ian, exact aşa cum o făcuse şi Robert.

Acum, că ajunseseră iar unul în faţa celuilalt, mai ales că era ceva mai matură şi mai înţeleaptă, nu se mai simţea în stare să-l învinuiască. Nici măcar comportamentul dur al lui Ian n-o mai putea face să dea vina pe el pentru ce se petrecuse.

În timp ce spăla încet o farfurie, se revăzu pe sine aşa cum fusese atunci în realitate: proastă şi periculos de fermecată de persoana lui, la fel de vinovată ca şi el de încălcarea tuturor regulilor.

Determinată să fie obiectivă, Elizabeth îşi reconsideră acţiunile şi propria culpabilitate din urmă cu doi ani. Şi pe a lui.

În primul rînd, fusese cumplit de proastă pentru că dorise cu atîta ardoare să-l apere... şi să fie apă-

rată de el. La numai şaptesprezece ani, cînd ar fi trebuit să se sperie la gîndul de a-l întîlni singur într-o cabană retrasă, ea se temuse numai să nu cedeze în fața sentimentelor şi senzațiilor iraționale pe care le trezea în ea glasul acela baritonal, ochii lui sau mîngierile meşteşugite.

Cînd în mod normal ar fi trebuit să fie speriată de el, ea se temuse numai de sine, că va arunca la gunoi viitorul lui Robert şi cel al domeniului. Şi ar fi făcut-o, constată Elizabeth cu amărăciune. Dacă mai petrecea numai o singură zi, sau doar alte cîteva ore în compania lui Ian în acel weekend, ar fi uitat de orice precauție şi s-ar fi mătitat cu el. Simțise acest lucru chiar de atunci şi de aceea îi trimisese vorbă lui Robert să vină s-o ia mai devreme.

Nu, se corectă imediat Elizabeth, nu fusese deloc în primejdie să se mărite cu Ian. În pofida spuselor lui de atunci, nu asta fusese intenția lui, doar o recunoscuse în fața lui Robert.

Tocmai cînd această amintire reuşi s-o înfurie iar, îşi aduse aminte de altceva care avu un efect calmant. Pentru prima dată după aproape doi ani, Elizabeth îşi aminti de avertismentele pe care i le dăduse Lucinda înainte de debut. Lucinda subliniase faptul că o femeie trebuia, prin fiecare acțiune a sa, să facă bărbații să înțeleagă că se aştepta din partea lor să se poarte ca nişte domni adevărați în prezența ei.

Era evident că Lucinda realizase că, deşi bărbații pe care urma să-i întîlnească Elizabeth erau, cel puțin din punct de vedere tehnic, nişte „gentlemani", comportamentul lor ar putut lăsa uneori de dorit. Acceptînd că Lucinda avusese dreptate în ambele privințe, Elizabeth începu să se întrebe

dacă nu cumva nu era doar ea singură de vină pentru ceea ce se întîmplase în weekend-ul acela. În fond, după prima întîlnire, în mod sigur nu-i lăsase lui Ian impresia că era o domnişoară bine crescută care aştepta din partea lui cel mai înalt standard de comportament. În primul rînd, ea îi ceruse lui să o invite la dans.

Ducînd gîndul spre concluzia evidentă, începu să se întrebe dacă nu cumva Ian făcuse ceea ce ar fi făcut oricare alţi gentlemani, acceptabili din punct de vedere social. Poate că îşi închipuise că era mai sofisticată şi mai pricepută în cele lumeşti decît lăsa impresia la prima vedere, aşa că dorise să aibă o mică aventură cu ea.

Dacă ar fi fost ceva mai înţeleaptă şi mai puţin naivă, atunci ar fi ştiut fără îndoială acest lucru şi s-ar fi comportat în consecinţă, cu ceva mai multă sofisticare, aşa cum s-ar fi aşteptat şi el. Acum, cînd se maturizase, putea să-şi dea seama că, deşi Ian nu era acceptat de înalta societate, nu se comportase cu nimic mai prejos decît membrii acesteia.

În fond, şi ea văzuse femei măritate cum flirtau la baluri şi cum lăsau alţi bărbaţi să le fure un sărut sau două, după care domnul în cauză primea cîte un evantai peste braţ şi pe urmă era mustrat cu delicateţe. Zîmbi cînd îşi aminti că bietul Ian primise un glonţ în braţ pentru avansurile sale. Zîmbetul ei nu era malițios ci îndreptat spre ironia acelei întîmplări. Îşi dădu seama de asemenea, că ar fi putut supravieţui întregului weekend rămînînd apoi cu o oarecare nostalgie pentru el, dacă nu ar fi fost văzuţi împreună în seră.

În retrospectivă, realiză că vina pentru cele întîmplate o purta în mare măsură propria ei naivitate.

Acest lucru o făcu să se simtă ceva mai bine, alungînd mînia neajutorată care o mîncase pe dinăuntru aproape doi ani. Elizabeth luă un prosop, apoi rămase nemişcată, întrebîndu-se dacă nu cumva încercase să găsească tot felul de scuze pentru Ian.

Dar de ce să facă aşa ceva? se întrebă în timp ce ştergea vasele. Răsunsul era chiar foarte simplu. Avea pe cap mai multe probleme decît putea rezolva şi, dacă izbutea să alunge animozitatea dintre ea şi Ian, atunci ar fi putut înfrunta mai uşor întreaga situaţie. Cum i se părea un răspuns de bun simţ, Elizabeth ajunse la concluzia că era probabil adevărat.

Cînd toate vasele fură şterse şi puse la locul lor, Elizabeth goli ligheanul afară, apoi începu să se plimbe prin casă, căutînd ceva de făcut. Se duse sus şi-şi despachetă mica trusă de scris, pe care o luă cu ea la parter, decisă să-i scrie cîteva cuvinte Alexandrei, dar, după numai cîteva minute, nu mai avu răbdare să continue.

Afară era minunat şi, după liniştea din curte, ştia că Ian terminase cu tăiatul lemnelor. Puse pana jos şi ieşi afară, vizită calul din hambar şi apoi se decise să atace terenul întins din spatele casei, presărat cu buruieni, care la origini fusese probabil o grădină.

Reveni în casă, găsi o pereche mai veche de mănuşi bărbăteşti şi un prosop pe care să îngenuncheze şi ieşi iar. Cu o hotărîre demnă de invidiat, Elizabeth se apucă să plivească peticul de pămînt, scoţînd buruienile care sufocau micile flori sălbatice.

Pînă cînd soarele ajunse la asfinţit, smulsese deja majoritatea buruienilor şi transplantase nişte

petunii în micuța grădină, în așa fel încît să înconjoare florile de cîmp. Din cînd în cînd se oprea din lucru și privea spre valea de dedesubt, unde se vedea panglica strălucitoare a unui rîu sclipind printre copaci.

Uneori prindea și cîte o mișcare, cea a brațului lui Ian atunci cînd arunca undița. Alteori îl vedea cum stătea nemișcat, cu picioarele ușor depărtate, așteptînd ca peștele să muște din momeală.

După-amiază tîrziu, se lăsă pe călcîie ca să studieze mai bine efectul petuniilor plantate în jurul celorlalte flori delicate.

Alături de ea era o movilită de îngrășămînt, pe care-l pregătise din frunze putrede și zațul de la cafeaua rămasă de dimineață.

– Așa, rosti încet spre flori, încercînd să le încurajeze, acum aveți aer și mîncare. În curînd veți fi foarte fericite și cît se poate de drăguțe.

– Vorbești cumva cu florile? o întrebă Ian din spate.

Elizabeth tresări și se întoarse, rîzînd jenată.

– Le place atunci cînd le vorbești. Știind cît de ciudat suna, încercă să-i explice mai departe: Grădinarul nostru obișnuia să spună că toate creaturile au nevoie de afecțiune, inclusiv florile, pentru că și ele trăiesc.

Întorcîndu-și atenția asupra grădinii, puse restul de îngrășămînt pe lîngă flori și apoi se ridică, scuturîndu-și miinile. Deși de acum nu mai simțea nici un fel de animozitate pentru el, își dădu seama că lui i se părea probabil extrem de ciudat ca un musafir să se apuce să-i facă ordine prin grădină.

– Sper că nu le-ai supărat, rosti, arătînd cu capul spre grădină, dar bietele flori nici nu mai puteau

respira cu atîtea buruieni care le sufocau. Plîngeau pur şi simplu după puţin spaţiu şi hrană.

Pe chipul lui apăru o expresie ciudată.

– Iar tu le-ai auzit?

– Sigur că nu, chicoti Elizabeth. Dar mi-am luat libertatea să le prepar o hrană specială, mă rog, îngrăşămînt. Nu le va ajuta prea mult anul ăsta, dar anul viitor cred că vor fi mult mai fericite...

Se opri din vorbă din cauza privirii îngrijorate pe care Ian o aruncă spre flori cînd auzi de cuvîntul „hrană"..

– Nu trebuie să te uiţi de parcă te-ai aştepta să se ofilească deodată, îl mustră ea rîzînd. Vor savura hrana pe care le-am pregătit-o acum, nu ca noi. Adevărul este că mă pricep mult mai bine la grădinărit decît la gătit.

Ian îşi mută privirea de la gradină la ea, cu o expresie îngîndurată.

– Cred că acum mă duc în casă ca să mă spăl. Plecă fără să mai privească în urmă şi astfel nu putu vedea cum Ian se întorsese ca s-o urmărească.

Oprindu-se să umple o canistră mare cu apa fierbinte pe care o încinsese pe plită, Elizabeth o duse pînă în dormitor, după care mai făcu alte patru drumuri, adunînd destulă ca să se spele pe corp şi pe păr. După călătoria efectuată cu o zi înainte şi munca din grădină, se simţea cumplit de murdară.

O oră mai tîrziu, cu părul încă umed, se îmbrăcă cu o rochie simplă, de culoarea piersicilor, cu un cordon subţire peste talia înaltă. Aşezată pe pat, periindu-şi încet părul ca să-l usuce, se gîndi amuzată cît de nepotrivite erau toate hainele ei pentru cabana aceea din Scoţia.

Cînd părul se uscă de tot, se ridică şi se duse la oglindă, chinuindu-se să-l strîngă într-un coc nesigur, care, ameninţa să se desfacă la cea mai mică pală de vînt. Dădu din umeri şi-l lăsă să cadă iar pe spate, hotărînd să-l lase aşa. Se simţea bine dispusă şi veselă, şi spera ca această stare de spirit să dureze.

Atunci cînd Elizabeth coborî de la etaj, Ian tocmai se îndrepta spre uşa din spate cu o pătură în braţe.

– Cum încă n-au venit, îi zise el, m-am gîndit că n-ar strica să mîncăm şi noi ceva. Avem afară brînză şi pîine.

Şi Ian se schimbase într-o cămaşă albă şi pantaloni de călărie de un bej-închis, iar părul îi era încă umed la ceafă.

Ajunşi afară, Ian întinse pătura pe iarbă, iar Elizabeth se aşeză într-o parte, privind îngîndurată spre dealurile însorite.

– Oare cît o fi ceasul? îl întrebă cîteva minute mai tîrziu, cînd se aşeză şi el în faţa ei.

– În jur de patru.

– Nu ar trebui să se întoarcă de acum?

– Or fi avut probleme cu găsirea unor femei dispuse să plece de la casele lor ca să vină să muncească aici.

Elizabeth încuviinţă din cap şi se pierdu în splendoarea peisajelor. Cabana fusese construită pe marginea din spate a unui platou şi, acolo unde se termina grădina, platoul se lăsa primejdios în jos, spre o vale prin care trecea un rîu ce şerpuia printre copaci. În timp ce admira zona, un gînd îi încolţi deodată în minte, făcînd-o să-şi întoarcă privirea spre el.

– Ai prins măcar vreun peşte?

– Mai mulţi. I-am şi curăţat.

– Bine, e minunat, dar ştii să-i găteşti? spuse Elizabeth rîzînd.

Buzele lui Ian tresăriră.

– Da.

– Asta-i o mare uşurare, mărturisi ea.

Ridicînd un picior, Ian îşi sprijini mîna de genunchi, privind-o pe Elizabeth cu o curiozitate neascunsă.

– De cînd au început debutantele să aibă o asemenea preferinţă pentru scormonitul prin pămînt şi aranjatul grădinilor?

– Eu nu mai sînt o debutantă, răspunse Elizabeth. Cînd observă că el aştepta ca ea să continue, rosti mai departe: Mi s-a spus că bunicul dispre tată era un horticultor amator şi e posibil să fi moştenit această dragoste pentru plante de la el. El a creat grădinile de la Havenhurst. Eu doar le-am mai mărit şi am adăugat nişte specii noi.

Cînd menţionase Havenhurst, chipul i se îmblînzise deodată şi ochii prinseseră să-i scapere ca nişte pietre preţioase. Împotriva bunului-simţ, Ian o îmboldi să mai vorbească despre acel subiect care părea să însemne ceva cu totul special pentru ea.

– Dar ce este acest Havenhurst?

– E căminul meu, rosti ea cu un zîmbet dulce. Este în familia mea de peste şapte secole. Primul conte a construit un castel pe domeniu şi era aşa de frumos, încît paisprezece agresori au poftit la el şi au încercat să-l asedieze, dar nimeni nu l-a putut cotropi. Castelul a fost dărîmat cîteva secole după aceea, de un alt strămoş care a vrut să construiască un fel de conac în stil grecesc clasic. Apoi ur-

mătorii şase conţi l-au modificat şi l-au mărit pînă cînd a ajuns să arate ca acum. Uneori, mărturisi ea, este puţin cam deprimant să ştiu că e de datoria mea să am grijă să fie bine întreţinut.

– Eu cred că responsabilitatea asta cade pe umerii unchiului sau fratelui tău.

– Ba nu, este responsabilitatea mea.

– Cum se poate aşa ceva? o întrebă el curios, pentru că ea îi vorbise despre acel domeniu de parcă nimic n-ar mai fi contat pe lume.

– În conformitate cu testamentele înaintaşilor, Havenhurst trebuie să-i rămînă fiului cel mare. Dacă nu există un fiu, atunci va trece în posesia fiicei şi, prin ea, va rămîne copiilor pe care-i va face aceasta. Unchiul meu nu a putut moşteni domeniul pentru că era fratele mai mic al tatei. Bănuiesc că ăsta este motivul pentru care acum nici nu-i pasă de ce se întîmplă acolo, şi de aceea îl enervează costul întreţinerii lui.

– Dar ai un frate, sublinie Ian.

– Robert este doar pe jumătate fratele meu, îi explică Elizabeth, îmboldită să vorbească cu el fără reţineri. Mama a rămas văduvă cînd avea douăzeci şi unu de ani, iar Robert era încă un prunc. S-a măritat cu tata după naşterea lui Robert. Tata l-a adoptat, dar acest lucru nu a schimbat cu nimic prevederile din testamente. În conformitate cu ele, moştenitorul poate vinde proprietatea, dar aceasta nu poate fi transferată nici unei rude. Această prevedere a fost adăugată din cauza unei rubedenii care dorea domeniul şi a exercitat presiuni asupra moştenitorului de drept ca să-i transfere proprietatea. Ceva asemănător i s-a întîmplat şi uneia din străbunicile mele, prin secolul cincisprezece şi, după

mai mulți ani, la această prevedere s-a mai adăugat un amendament. Fiica ei s-a îndrăgostit de un om din Wales, un vînător de avere care dorea domeniul, și atunci, părinții ei, pentru a-l putea împiedica, au adăugat acest codicil final la testament.

– Ce anume? întrebă Ian, prins de povestea ei.

– Acolo se stipulează că, în cazul în care moștenitorul este fată, atunci ea nu se poate mărita împotriva dorințelor familiei sau a tutorelui. În teorie, acest codicil ar fi trebuit să le oprească pe moștenitoare să cadă în ghearele vreunui profitor. Vezi tu, pentru o femeie nu este întotdeauna ușor să-și păstreze proprietatea.

Ian însă nu vedea decît fata frumoasă înfruntase o cameră plină de bărbați, care-l sărutase cu pasiune tandră, iar acum era teribil de atașată nu de vreun alt bărbat, ci de un morman de pietroaie. Cu doi ani în urmă, fusese furios atunci cînd descoperise că era contesă, o debutantă superficială ce era deja logodită cu vreun nobil fără vlagă, și care nu căutase decît un bărbat cu sînge cald, să-i țină noaptea de urît. Acum însă se simțea oarecum stînjenit pentru că nu se măritase cu nobilul ei amărît. Tocmai îi stătea pe limbă s-o întrebe de ce nu făcuse acest pas, cînd ea începu să vorbească din nou:

– Scoția este altfel decît mi-am imaginat eu.

– În ce fel?

– E mai sălbatică și mai primitivă. Știu că domnii au cabane de vînătoare pe aici, dar am crezut că sînt case obișnuite, echipate cu tot ce le trebuie, plus o armată de servitori. Cum era căminul tău?

– Sălbatic și primitiv, răspunse Ian. În timp ce Elizabeth îl privea nedumerită, el se apucă să

adune resturile gustării şi apoi se ridică cu graţie în picioare. Te afli chiar acolo în clipa asta, adăugă în bătaie de joc.

– Unde? Elizabeth se ridică automat.

– În căminul meu.

Elizabeth roşi fără voie, dar privindu-l cum stătea nemişcat în bătaia vîntului, rosti aproape fără voie:

– Ţi se potriveşte.

Rămase perfect nemişcată sub privirea lui cercetătoare, întruchiparea fragilităţii alături de bărbatul care o domina cu înălţimea şi puterea lui. Ian se gîndea că Elizabeth avea o parte luminoasă şi o alta întunecată, fragilitate şi putere, mîndrie încăpăţînată şi o voinţă de fier. Erau diametral opuşi. Iar acum, fiind amîndoi mai maturi şi mai înţelepţi, păreau convinşi că puteau sta laolaltă, ignorînd focul pasiunii care mocnea între ei.

– Însă ţie nu ţi se potriveşte deloc, constată el.

Cuvintele lui risipiră vraja care părea să-i fi legat pentru o clipă.

– Nu, admise ea fără ciudă, ştiind că pentru el părea o floare gingaşă de seră, cu rochiile elegante şi pantofii delicaţi.

Aplecîndu-se, Elizabeth luă pătura de jos şi începu s-o împăturească, în timp ce Ian, care intrase în casă, îşi aduna armele din rastel ca să le curăţe pentru vînătoarea de a doua zi.

Elizabeth îl privi ieşind cu ele şi apoi ochii i se opriră asupra scrisorii pe care o începuse pentru Alex.

Desigur, nu putea s-o trimită pînă cînd nu ajungea acasă, ca atare nu avea nici un motiv să se grăbească s-o termine.

Pe de altă parte însă, oricum nu avea altceva de făcut, aşa că se aşeză la masă şi începu să scrie. În mijlocul scrisorii, se auzi de afară o armă, făcînd-o să tresară de nervi.

Întrebîndu-se ce anume împuşcase atît de aproape de casă, se îndreptă spre uşa deschisă şi rămase în prag, privindu-l cum încărca pistolul care fusese pe masă cu o zi înainte.

Ian îl ridică, îl aţinti asupra unei ţinte nevăzute şi trase. Din nou îl încărcă şi trase, pînă cînd curiozitatea o făcu pe Elizabeth să iasă din casă ca să vadă ce anume lovise.

Ian observă pata de culoare a rochiei ei cu coada unui ochi.

– Ai nimerit ţinta? îl întrebă ea, jenată că fusese prinsă că-l urmărea.

– Da. Cum era blocată la ţară şi era evident că ştia cum să umble cu o armă, Ian se gîndi că bunele maniere îi cereau să-i ofere o distracţie oarecare. Vrei să încerci?

– Depinde de mărimea ţintei, răspunse ea, deşi se apropiase de el, absurd de fericită că mai avea şi altceva de făcut în afară de scris scrisori. Nu se opri nici o clipă să se gîndească că de fapt îi plăcea enorm compania lui atunci cînd era amabil.

– Cine te-a învăţat să tragi cu arma? o întrebă atunci cînd ajunse alături de el.

– Vizitiul nostru.

– Mai bine vizitiul decît fratele tău, rîse Ian, întinzîndu-i arma încărcată. Ţinta este ramura aia golaşă de acolo, cea care are o singură frunză la mijloc.

Elizabeth tresări uşor auzindu-l pomenind de duelul cu Robert.

– Îmi pare foarte rău pentru duel, îi zise, după care se concentră asupra ramurii.

Cu umărul proptit de un pom, Ian o privi ținînd arma grea cu ambele mîini atunci cînd ridică, mușcîndu-și buzele foarte concentrată.

– Fratele tău e un țintaș foarte prost, remarcă el.

Elizabeth trase nimerind vîrful frunzei.

– Eu nu semăn cu el, răspunse ea zîmbind. Iar apoi, pentru că putea discuta deschis despre duel, iar el părea să ia totul în glumă, nu se lăsă mai prejos. Dacă aș fi fost acolo, îndrăznesc să afirm că aș fi...

El ridică deodată sprîncenele.

– Ai fi așteptat semnalul de tragere?

– Desigur, și asta, răspunse de această dată fără să mai zîmbească.

În clipa aceea, Ian crezu cu adevărat că ea ar fi așteptat semnalul. În pofida a ceea ce știa despre ea, cînd o privea nu vedea decît spirit și curaj tineresc.

Elizabeth îi întinse arma și luă o alta gata încărcată.

– Ultimul foc n-a fost tocmai rău, îi zise el, lăsînd baltă subiectul despre duel. Însă ținta este ramura, nu frunzele. Capătul ei, adăugă.

– Cred că ai ratat ramura aia, îi răspunse ea, ridicînd arma și ochind cu grijă, dacă este încă la locul ei.

– Adevărat, dar acum e mai scurtă decît era înainte să fi început.

Elizabeth lăsă arma în jos și-l privi consternată.

– Vrei să spui că l-ai tăiat din vîrf?

– Cîte puțin o dată, îi răspunse el, privind-o cum se concentra ca să tragă.

Elizabeth reuşi să nimerească o altă frunză de pe ramură, după care îi dădu arma înapoi.

– Nu e tocmai rău, o lăudă el.

De fapt, Elizabeth era un ţintaş de excepţie, iar zîmbetul lui îi spunea că o ştia şi el, mai ales atunci cînd îi dădu o altă armă proaspăt încărcată. Însă Elizebeth clătină din cap.

– Aş prefera să te văd şi pe tine cum tragi.

– Te îndoieşti de cuvîntul meu?

– Hai să spunem numai că sînt puţin sceptică.

Ridicînd arma, Ian nu se opri deloc ca să ţintească, ci trase direct, spulberînd o bucăţică de cîţiva centimetri din vîrful ramurii. Elizabeth era atît de impresionată încît începu să rîdă.

– Ştii, rosti ea după aceea, nu am crezut pînă în clipa asta că intenţia ta a fost să nimereşti vîrful cizmei lui Robert!

El o privi amuzat în timp ce reîncărca arma.

– În momentul acela am fost teribil de tentat să ţintesc spre un loc mult mai vulnerabil.

– Dar n-ai fi făcut-o oricum, îi reaminti ea, luînd arma şi concentrîndu-se asupra ramurii.

– Ce te face să fii atît de sigură?

– Mi-ai spus chiar tu singur că nu crezi în uciderea unor oameni din cauza unei neînţelegeri. Ridică arma, ochi, trase şi ratã ţinta cu totul. Am o memorie foarte bună.

Ian ridică cealaltă armă.

– Mă mir să aud aşa ceva, rosti el, întorcîndu-se spre ţintă, mai ales că atunci cînd ne-am cunoscut, ai uitat cu totul că erai logodită. Cine era amărîtul ăla? o întrebă fără emoţie, trăgînd şi nimerind la marele fix.

Elizabeth, care tocmai încărca o altă armă, se

opri o clipă. Întrebarea lui degajată nu făcea decît să-i dovedească cîtă dreptate avusese ceva mai devreme. Flirturile nu erau niciodată luate în serios de cei destul de maturi, care se deduleeau la aşa ceva.

După aceea, cum i se întîmpla şi ei, era ceva acceptat să glumească pe seama lor. Ce proastă fusese.

Ce aiureală că nu tratase chestiunea în mod deschis, simplu. Deşi i se părea oarecum ciudat, şi chiar amuzant, să discute despre acest lucru în timp ce trăgeau la ţintă. Încă mai zîmbea atunci cînd acceptă arma întinsă de el.

– Vicontele de Mondevale nu era deloc un amărît, îi răspunse, întorcîndu-se să ochească.

Ian se arătă surprins, dar avu grijă să rostească indiferent:

– Mondevale, zici?

– Aha. Elizabeth nimeri capătul ramurii şi rîse încîntată. Am nimerit-o! Asta înseamnă trei pentru tine şi una pentru mine!

– Nu, şase pentru mine, îi răspunse el înţepat.

– În orice caz, vin tare din urmă aşa că ai grijă! Luă arma pregătită de el şi ochi cu atenţie.

– Şi de ce naiba a rupt logodna?

Elizabeth îngheţă în prima clipă, apoi, încercînd să imite tonul lui glumeţ, răspunse:

– Vicontele Mondevale s-a dovedit a fi neînţelegător în privinţa comportamentului logodnicei lui, neacceptînd ca aceasta să se pupe prin cabane şi sere cu tine. Trase şi ratâ ţinta.

– Şi cîţi pretendenţi ai în sezonul ăsta? o întrebă el, întorcîndu-se să tragă.

Mîndria o împiedică pe Elizabeth să recunoască

că nu avea nici unul şi că nici nu mai existase vreunul de multă vreme.

– Păi... rosti ea, încercînd să nu se strîmbe la gîndul pretendentului mic şi chel, cu casa plină de amoraşi. Contînd pe faptul că Ian nu se mişca în cercul cel mai de sus al înaltei societăţi, presupuse că habar nu avea de el. Ian ridică arma atunci cînd ea reluă: Păi, unul ar fi sir Francis Belhaven.

În loc să tragă imediat, aşa cum procedase şi înainte, Ian ochi multă vreme.

– Belhaven este un om bătrîn, răspunse. Trase şi ramura se rupse.

Cînd o privi, ochii săi erau reci, de parcă ar fi dispreţuit-o din cauza asta. Elizabeth îşi spuse că-şi imagina numai, din cauza hotărîrii de a nu-şi strica buna dispoziţie. Cum era rîndul ei, luă arma şi o ridică la ochi.

– Cine-i celălalt?

Uşurată că nu-i putea găsi vreun cusur celuilalt pretendent, îi oferi un zîmbet cald.

– Lordul John Marchman, răspunse şi apoi trase.

Hohotul de rîs al lui Ian acoperi sunetul împuşcăturii.

– Marchman, rosti el atunci cînd ea se încruntă şi-l lovi cu patul puştii în stomac. Cred că glumeşti!

– Din cauza ta am ratat, se supără ea.

– Mai trage încă o dată, îi zise el, privind-o cu un amestec de amuzament, neîncredere şi batjocură.

– Nu, nu pot să trag dacă tu rîzi. Şi ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă ţi-ai şterge rînjetul ăla de pe faţă. Lordul Marchman este un om foarte drăguţ.

– Aşa este, răsunse Ian zîmbind. Şi e foarte

bine că-ţi place să tragi cu puşca, pentru că are obiceiul să doarmă cu armele şi undiţele alături. O să-ţi petreci restul vieţii pe marginea apelor sau străbătînd pădurile.

– Întîmplător îmi place să pescuiesc, îi informă ea, încercînd să nu se piardă cu firea. Iar sir Francis poate că este ceva mai bătrîn ca mine, dar un soţ mai matur ar putea fi ceva mai blînd şi mai tolerant decît unul tînăr.

– Va trebui să fie tolerant, rosti Ian cu răutate, pentru că altfel ai fi în stare să-l împuşti.

Elizabeth se înfurie din cauza acelui atac, mai ales că amîndoi conveniseră să se poarte cît mai normal şi să trateze ceea ce se petrecuse într-un mod matur, sofisticat.

– Ce păcat că nu vrei să te comporţi cu maturitate şi consecvenţă!

Ian se încruntă, în timp ce armistiţiul dintre ei părea să se fi spulberat.

– Şi asta ce mama naibii vrea să însemne?

Elizabeth se îmbăţoşă toată.

– Asta înseamnă, îi informă ea pe un ton rece, că nu ai nici un drept să te porţi de parcă aş fi făcut ceva rău, cînd de fapt chiar tu ai considerat legătura dintre noi drept o mică aventură neînsemnată. Exact aşa ai şi numit-o, drept pentru care nu are nici un sens să negi!

Ian termină de încărcat arma, cu o expresie întunecată pe chip.

– Se pare că memoria mea nu este la fel de bună ca a ta. Cui i-am spus eu aşa ceva?

– Păi, în primul rînd fratelui meu, răspunse ea, sătulă de prefăcătorie.

– Aha, da, onorabilului Robert, rosti el cu sar-

casm, după care se întoarse, trase şi rată de departe ținta.

– Nici măcar n-ai nimerit copacul care trebuia, suflă Elizabeth uluită. Parcă spuneai că vrei să curăți armele, adăugă cînd îl văzu strîngîndu-le şi punîndu-le în sacii de piele.

Ian îşi ridică privirea, cu o expresie care spunea că aproape uitase de prezența ei acolo.

– M-am hotărît să mă ocup mîine de ele.

Ian intră în casă şi puse armele pe polița căminului, după care se apropie de masă, încruntat, întinzîndu-se spre sticla cu vin de Madeira şi un pahar. Îşi spuse singur că de fapt nu conta ce simțise ea, cînd fratele ai îi spusese o asemenea minciună.

În primul rînd că pe atunci fusese logodită şi, în al doilea, aşa cum singură admisese, considerase relația lor un simplu flirt. Mîndria ei primise probabil o lovitură bine meritată, dar nimic mai mult.

În plus, îşi zise Ian iritat, de data asta el era ca şi logodit cu o femeie frumoasă, care merita ceva mai bun din partea lui decît acea preocupare stupidă față de Elizabeth Cameron. Îşi aminti ce-i spusese despre vicontele de Mondevale. Era evident că acesta o părăsise din cauza lui. Iar Ian simți o undă de vinovăție pe care nu o putu reprima.

Îngîndurat, se întinse spre sticla de vin, întrebîndu-se dacă să ofere şi ei un pahar. Alături de sticlă era scrisoarea pe care se apucase Elizabeth s-o scrie. Începea cu „Dragă Alex..." Dar nu cuvintele îl făcură să strîngă din dinți, ci scrisul. Ordonat, elegant, precis.

Potrivit pentru un profesor. Nu era o mîzgăleală ilizibilă de fetişcană răsfățată, ca cel de pe biletul pe

care se chinuise să-l descifreze, înainte să înțeleagă că voia să-l vadă în seră. Luă foaia de hîrtie de pe masă, privind-o cu neîncredere, chinuit de remușcări. Se revăzu pe sine urmărind-o prin seră, iar vinovăția începu să-l mănînce pe dinăuntru ca un acid.

Ian sorbi dintr-o dată paharul cu vin și apoi ieși din casă. Elizabeth se apropiase de prispă și stătea cu fața spre dealuri. Ian se opri la cîțiva pași în urma ei, privind-o, dar văzînd-o așa cum fusese cu doi ani înainte, o fată deosebită, cu un curaj pe măsură și o inimă de aur. Oftă și-și înfundă mîinile în buzunare ca să nu se întindă după ea.

– E o priveliște magnifică, comentă ea, privindu-l peste umăr.

În loc să spună ceva la fel de banal, Ian oftă iar și rosti cu greu:

– Aș vrea să-mi spui din nou ce s-a întîmplat în acea ultimă seară. De ce te aflai în seră?

Elizabeth încercă să-și ascundă frustrarea.

– Știi foarte bine de ce eram acolo. Doar mi-ai trimis un bilet. Eu am crezut că era de la Valerie, sora lui Charise, așa că m-am dus în seră.

– Elizabeth, nu ți-am trimis nici un bilet, în schimb am primit și eu unul.

Oftînd iritată, Elizabeth se sprijini de copacul alăturat.

– Nu înțeleg de ce trebuie să reluăm iar episodul ăsta. Tu nu mă crezi, așa cum nici eu nu te cred pe tine.

Elizabeth se așteptase la o izbucnire furioasă, dar Ian îi zise foarte calm:

– Ba te cred. Am văzut scrisoarea de pe masa din bucătărie. Ai un scris minunat.

Tulburată de tonul lui potolit și de compliment, Elizabeth îl privi uluită.

– Mulțumesc, rosti nesigură.

– Biletul pe care l-ai primit, continuă el. Cum era scrisul?

– Oribil, răspunse ea, după care adăugă aproape cu mirare: Ai scris greșit „seră".

Buzele lui tresăriră într-un zîmbet amar.

– Te asigur că știu să scriu corect și, chiar dacă scrisul meu nu e la fel de elegant ca al tău, în nici un caz nu e o mîzgăleală ilizibilă. Dacă te îndoiești, voi fi mai mult decît fericit să-ți demonstrez.

Elizabeth își dădu seama că Ian nu mințea și, din clipa aceea, simți pe deplin gustul trădării, mai ales atunci cînd el încheie:

– Amîndoi am primit bilețele pe care nu le-am scris. Cineva a intenționat să ne facă pe amîndoi să mergem acolo și, cred eu, să fim descoperiți.

– Nimeni nu ar putea fi în stare de o asemenea cruzime! Izbucni Elizabeth, scuturînd din cap, în timp ce inima încerca să nege ceea ce rațiunea îi spunea că era adevărat.

– Cineva exact asta a făcut.

– Nu-mi mai spune așa ceva, strigă ea, incapabilă să mai suporte o altă trădare. Nu te cred! Poate că a fost numai o greșeală, rosti cu convingere, dar mintea ei deja derula unele amintiri cu Valerie, care insistase ca Elizabeth să fie cea care să încerce să-l farmece pe Ian, cerîndu-i s-o invite la dans.

Valerie, care pusese întrebări insinuante despre ce făcuse în cabana pădurarului... servitorul care-i dăduse biletul și-i spusese că era de la Valerie. Valerie pe care o crezuse prietenă. Valerie cu chipul drăguț și ochi vicleni...

Durerea acelei trădări aproape c-o sfîşia, iar Elizabeth îşi strînse mîinile în jurul taliei.

– A fost Valerie, spuse Icnind. L-am întrebat pe servitor cine i-a dat biletul şi mi-a spus că Valerie. Malițiozitatea de nedescris a acelei fapte o făcu să se cutremure. Mai tîrziu am presupus că tu i-ai dat ei biletul, şi ea i l-a pasat servitorului.

– Eu n-aş fi făcut niciodată aşa ceva, îi răspunse el. Şi aşa erai îngrozită să nu fim descoperiți.

Furia lui pentru ceea ce se întîmplase făcea ca faptele să pară şi mai cumplite, tocmai pentru că nu putea alunga totul cu un ridicat din umeri. Înghițindu-şi nodul din gît, Elizabeth închise ochii şi o văzu pe Valerie prin parc, plimbîndu-se cu trăsura vicontelui.

Viața ei fusese distrusă numai pentru că o fată pe care o crezuse prietenă, făcuse tot ce-i stătuse în puteri ca să-i fure logodnicul. Ochii o usturau din cauza lacrimilor, mai ales atunci cînd rosti îndurerată:

– A fost numai o şmecherie. Viața mea a fost distrusă din cauza unei şmecherii.

– De ce? întrebă el. Cine ar fi fost în stare să-ți facă una ca asta?

– Cred că-l voia pe Mondevale şi... Elizabeth ştia că dacă mai vorbea, avea să înceapă să plîngă, aşa că scutură din cap şi dădu să se întoarcă ca să plece să-şi găsească un loc retras unde să poată jeli în linişte.

Privind-o neajutorat, Ian n-o lăsă să plece fără s-o aline, aşa că o prinse de umeri şi o strînse la piept atunci cînd ea încercă să scape.

– Nu, te rog, îi şopti în păr. Nu pleca. Nu merită să plîngi din cauza ei.

Şocul de a se şti strînsă la pieptul lui era la fel de mare ca şi durerea, paralizînd-o aproape. De aceea, rămase locului, cu capul lipit de pieptul lui, în timp ce lacrimile îi şiroiau pe obraji şi suspinele îi scuturau umerii.

Ian o strînse şi mai aproape, ca şi cum ar fi putut absorbi durerea ei şi, cînd acest lucru n-o consolă, încercă disperat s-o tachineze.

– Dacă ar fi ştiut ce ţintaş bun eşti, îi şopti el, n-ar fi îndrăznit aşa ceva. Dar nu e prea tîrziu să dai pe faţă toată şmecheria şi s-o provoci la un duel. Cînd suspinele ei se domoliră, Ian continuă cu amuzament: Sau şi mai bine, îl laşi pe Robert să te reprezinte. Poate că nu ocheşte la fel de bine ca tine, dar este cu mult mai rapid...

Cînd o auzi chicotind, Ian rosti mai departe:

– Pe de altă parte, dacă tu eşti cea care ţine pistolul, va trebui să iei nişte decizii, care nu sînt deloc uşoare...

Cînd el rămase tăcut, Elizabeth oftă şi întrebă:

– Ce decizii? şopti curioasă.

– În ce să tragi, asta în primul rînd, glumi el, mîngîindu-i spatele. Robert avea cizme în picioare, aşa că am avut o ţintă. Deşi cred că ai putea şi tu să tragi în funda din păr sau în cea de la rochie.

Elizabeth începu să rîdă înveselită.

Copleşit de uşurare, Ian rămase cu un braţ pe după talia ei şi cu cealaltă mînă îi ridică bărbia, astfel încît să-i poată privi faţa. Ochii ei superbi erau încă umezi de lacrimi, dar buzele rozalii zîmbeau. Atunci Ian continuă pe acelaşi ton de glumă:

– O fundă nu reprezintă cine ştie ce provocare pentru un expert ca tine. Cred că ar trebui să insişti să ţină un cercel între degete şi să tragi în el.

Imaginea în sine era atît de absurdă, încît Elizabeth începu să rîdă cu hohote.

Fără să-și dea seama ce făcea, Ian ridică degetul cel mare de pe bărbie și începu să-i frece ușor buza inferioară, plină și voluptuoasă. Cînd observă, se opri imediat.

Elizabeth văzu cum strîngea din dinți. Oftă atunci cînd își dădu seama că Ian fusese gata-gata s-o sărute, însă se oprise.

După tot ce descoperise, Elizabeth nu mai avea habar cine îi era prieten și cine dușman, știa doar că se simțea bine și în siguranță în brațele lui. Iar în clipa aceea Ian se pregătea s-o elibereze. Nesigură pe ceea ce spunea sau pe ceea ce voia cu adevărat, șopti tulburată.

– Te rog.

Ian își dădu seama imediat ce anume dorea, dar preferă să ridice sprîncelene în semn de întrebare.

– Eu... începu ea, stînjenită de privirea lui cercetătoare.

– Da? o îmboldi el.

– Nu știu nici eu prea bine, mărturisi ea. Era sigură că l-ar fi plăcut să mai zăbovească în îmbrățișarea lui alte cîteva clipe.

– Elizabeth, dacă vrei să te sărut, nu trebuie decît să-ți lipești buzele de buzele mele.

– Cum?

– M-ai auzit foarte bine.

– Dintre toate porcăriile...

Ian scutură din cap dezamăgit.

– Scutește-mă de aceste proteste feciorelnice. Dacă ești la fel de curioasă ca și mine să vezi dacă a fost atît de bine pe cît ni s-a părut în retrospectivă,

atunci spune aşa. Această sugestie îl ului pe Ian, deşi, acum că o făcuse, nu vedea ce rău se putea întîmpla dacă se sărutau de cîteva ori, mai ales dacă asta dorea şi ea.

Pe Elizabeth o zăpăci complet afirmaţia lui cu privire la cît de bine fusese.Îl privi uluită, simţind cum braţele lui o strîngeau iar aproape. Jenată, îşi lăsă privirea să cadă pe buzele fin cizelate, care zîmbeau provocator, în timp ce continua s-o îmbrăţişeze.

– Ţi-e teamă să afli? o întrebă el răguşit. Miinile lui îi cuprinseseră talia. Haide, hotărăşte-te, şopti el, coborînd capul, atunci cînd ea nu protestă.

Cînd buzele lui le atinseră pe ale ei, Elizabeth se simţi străbătută de un val de şoc. Paralizată, aştepta să simtă pasiunea aceea imensă pe care i-o dăruise el atunci, fără să-şi dea seama că participarea ei făcuse mult ca s-o declanşeze. Stînd nemişcată şi încordată, aştepta senzaţiile delicioase... dorea cu ardoare să le mai simtă măcar o dată. Însă sărutul lui era uşor, îi gîdila buzele... o necăjea.

Se încordă şi-şi retrase capul, iar Ian o privi în ochi. După care îi zise cu o undă de amărăciune:

– Parcă nu e întocmai cum ţineam eu minte.

– Da, nu e, recunoscu Elizabeth, fără să-şi dea seama că el se referise de fapt la lipsa ei totală de participare.

– Nu vrei să mai încercăm? o invită el, gata să se dedea la alte cîteva minute plăcute, de pasiune împărtăşită, atîta vreme cît nimeni nu se prefăcea că ar fi fost vorba de altceva şi cît el se putea controla.

Amuzamentul din tonul lui o făcu să-l suspec-

teze că pentru el era ca un soi de joc, poate o provocare, aşa că îl privi şocată.

– E... e cumva vreun concurs?

– Vrei să facem un concurs din treaba asta?

Elizabeth scutură din cap şi alungă amintirea tandreţii şi pasiunii. Ca toate celelalte iluzii şi aceasta fusese falsă. Cu un amestec de exasperare şi tristeţe, îl privi şi-i zise:

– Nu cred.

– De ce nu?

– Pentru că tu faci acum un joc, îi zise cu sinceritate, iar eu nici măcar nu-i cunosc regulile.

– Nu s-au schimbat de atunci, o informă el. Este acelaşi joc pe care l-am jucat şi înainte, eu te sărut pe tine şi, sublinie el, tu mă săruţi pe mine.

Critica lui cu privire la lipsa ei de participare o făcu să se simtă jenată şi furioasă, dar uită de toate astea atunci cînd el o strînse iar în braţe, mîngîindu-i în mod senzual ceafa.

– Ce mai ţii minte? o necăji el, atunci cînd îşi apropie buzele de gura ei. Arată-mi. Îşi frecă gura de buzele ei, dar, de această dată, apăsarea era evidentă, o apăsare care cerea să i se răspundă. Elizabeth îşi petrecu încet mîinile pe după gîtului lui, pipăindu-i muşchii tari ai pieptului. Cînd el deschise uşor gura, îşi simţi inima cum stătea gata-gata să sară din piept. Limba lui îi atinse buzele, iar Elizabeth îşi pierdu controlul şi trecu la contraatac, cu o pasiune feroce, deschizînd gura în faţa invaziei lui.

Îl simţi deodată încordîndu-se, în timp ce Ian se chinuia să facă faţă asaltului dorinţei pătimaşe. Îşi spuse singur să-i dea drumul, chiar încercă, dar mîinile ei se împletiseră pe ceafa lui, nelăsîndu-l să se retragă.

Cu un efort imens reuşi să pună capăt sărutului.

– La naiba, şopti, deşi braţele lui o trăgeau din nou aproape.

Elizabeth, care-şi simţea inima ca o pasăre captivă în piept, privi o clipă în ochii lui aprinşi de pasiune, înainte ca el să înceapă s-o sărute din nou, cu patimă, cu duritate, făcînd-o să-i răspundă la fel. Ian o lipi de trupul său, lăsînd-o să-i simtă aţîtarea, sărutînd-o cu o sălbăticie pe care n-o mai putea controla.

Automat, mîinile i se ridicară spre sînii ei, dar, cînd realiză ce era pe cale să facă, puse capăt sărutului şi rămase o clipă nemişcat, neştiind dacă să continue sau să înceteze. Nici o femeie nu reuşise pînă atunci să-l aprindă atît de tare şi de repede, numai cu cîteva săruturi.

– A fost la fel de bine cum îmi aminteam, şopti ea învinsă, abătută, tulburată.

Pentru Ian fusese chiar mai bine. Mai puternic, mai sălbatic. Ea nu ştia acest lucru, pentru că el nu cedase tentaţiei de a o săruta din nou. Tocmai respinsese acest gînd considerîndu-l nebunesc, cînd un glas bărbătesc se auzi din spatele lor:

– Doamne sfinte! Ce se petrece aici?

Elizabeth sări speriată într-o parte, privirea oprindu-i-se asupra unui bărbat ceva mai bătrîn, cu guler de cleric, care tocmai traversa curtea. Ian o prinse de talie, aşa că rămase nemişcată, încă tulburată de acea apariţie neaşteptată.

– Am auzit împuşcături... gîfîi omul cărunt, sprijinindu-se de primul copac din cale şi ducînd mîna la inimă. Le-am auzit chiar din vale şi am crezut că...

Se opri privind cu interes la chipul îmbujorat al lui

Elizabeth, la părul răvăşit şi la mîna lui Ian pe talia ei.

– Ce anume ai crezut? întrebă Ian calm, deşi tocmai fuseseră prinşi într-un moment de pasiune de nimeni altcineva decît de un vicar scoţian.

Nici nu se formă bine acest gînd în mintea ei, că omul le spuse cu asprime:

– Am crezut, le zise el ironic, apropiindu-se de ei, că încercaţi să vă omorîţi unul pe celălalt. Adică exact ceea ce credea domnişoara Throckmorton-Jones că este posibil să se întîmple atunci cînd m-a trimis aici.

– Lucinda? şopti Elizabeth, simţind cum lumea se întorcea cu fundul în sus. Lucinda te-a trimis aici?

– Într-adevăr, răspunse vicarul, privind cu reproş la mîna lui Ian de pe talia ei. Elizabeth se îndepărtă iute, pregătindu-se pentru o binemeritată predică despre păcatele cărnii, dar vicarul continua să-l privească pe Ian, în timp ce acesta se uita la el cu iritare şi amuzament. Ei bine? rosti vicarul, continuînd să se uite la Ian. Nu ai nimic să-mi spui?

– Bună ziua? sugeră Ian cu umor. Apoi adăugă: Nu mă aşteptam să te văd decît mîine, unchiule.

– Evident, i-o întoarse vicarul cu ironie.

– Unchi! izbucni Elizabeth, privind fără să-i vină a crede la Ian Thornton, care sfidase toate legile moralităţii cu sărutările lui pline de pasiune şi mîinile-i cercetătoare, încă din prima noapte în care-l întîlnise.

De parcă vicarul l-ar fi citit gîndurile, se întoarse s-o privească cu ochii lui căprui, blînzi şi înţelegători.

– Uimitor, nu-i aşa, draga mea? Acest lucru m-a

convins pe deplin că Dumnezeu are simţul umorului.

Un chicotit isteric o copleşi pe Elizabeth atunci cînd vicarul începu să facă un pomelnic al chinurilor la care fusese supus ca unchi al lui Ian:

– Nu-ţi poţi imagina ce greu mi-a fost atunci cînd a trebuit să consolez tinere doamne înlăcrimate care şi-au folosit farmecele ca să-l ademenească pe Ian să se însoare cu ele. Şi asta nu-i nimic faţă de ceea ce am simţit atunci cînd Ian concura la curse şi unul dintre credincioşii mei s-a gîndit că aş fi persoana ideală să ţin socoteala pariurilor! Rîsul lui Elizabeth răsună peste dealuri, iar vicarul, ignorîndu-l pe Ian, continuă cu amărăciune: Mi s-au aplatizat genunchii din cauza orelor, săptămînilor, lunilor pe care le-am petrecut rugîndu-mă pentru sufletul lui nemuritor...

– Cînd vei termina de înşiruit păcatele mele, Duncan, îl întrerupse Ian, te voi perezenta domnişoarei.

În loc să se arate nemulţumit de tonul lui Ian, vicarul păru cu adevărat satisfăcut.

– Chiar te rog, Ian, rosti pe un ton plăcut. Întotdeauna e bine să respectăm regulile de politeţe. În clipa aceea Elizabeth îşi dădu seama că vicarul tocmai le făcuse morală, deşi atacul său îl vizase numai pe Ian, pe ea absolvind-o de vină şi scutind-o de o umilinţă.

Şi Ian îşi dăduse seama, pentru că, atunci cînd se întinse să strîngă mîna unchiului său, rosti cu acreală:

– Arăţi bine, Duncan, în pofida genunchilor aplatizaţi. Şi, adăugă, te asigur că predicile tale sînt la fel de elocvente, fie că stau în picioare sau aşezat.

– Asta pentru că ai tendința lamentabilă de a adormi cam pe la jumătatea lor, răspunse vicarul, oarecum iritat, în timp ce strîngea mîna lui Ian.

Ian se întoarse apoi ca să-o prezinte pe Elizabeth.

– Dă-mi voie să ți-o prezint pe lady Elizabeth Cameron, musafira mea.

Elizabeth avu sentimentul că acea explicație era chiar mai incriminatoare decît sărutul la care fusese martor bietul vicar, așa că scutură repede din cap.

– Nu chiar. Mai degrabă o... o... Mintea i se blocă, iar vicarul îi sări din nou în ajutor.

– O călătoare la ananghie? o întrebă el cu amabilitate. Zîmbind, îi prinse mîna între palmele lui. Înțeleg perfect, pentru că am avut plăcerea s-o cunosc pe a ta domnișoară Throckmorton-Jones, ori ea e cea care m-a trimis aici în mare grabă, așa cum am mai zis. I-am promis să rămîn pînă mîine sau poimîine, atunci cînd se va întoarce ea.

– Mîine sau poimîine? Dar ar fi trebuit să se întoarcă chiar de azi.

– A avut loc un accident nefericit, unul minor, se grăbi el s-o asigure. Calul ăla răutăcios pe care călărea, are prostul obicei să lovească cu copita, așa mi-a spus Jake.

– Biata Lucinda a fost lovită rău? întrebă Elizabeth, gîndindu-se deja cum ar fi putut să ajungă mai repede la ea.

– Calul l-a lovit pe domnul Wiley, o corectă vicarul și singurele rănite au fost mîndria lui și zona... posterioară. Din păcate, domnișoara Throckmorton-Jones, simțind că animalul avea nevoie de o formă de corecție, a reacționat cu singurele mijloace aflate la dispoziția sa, pentru că, din nefericire, umbrela

de care nu se desparte era pe jos. I-a dat calului un picior, îi explică el mai departe, dar, din păcate şi-a scrîntit şi glezna în acelaşi timp. I-am dat laudanum şi menajera mea are grijă de gleznă. Va putea să pună piciorul în scara de la şa într-o zi, cel mult două.

După aceea, vicarul se întoarse spre Ian şi-i spuse:

– Îmi dau seama că te-am luat prin surprindere, Ian. Însă, dacă te decizi să te răzbuni şi nu-mi oferi măcar un pahar din vinul ăla de Madeira, s-ar putea să stau aici cîteva luni la rînd, nu numai pînă cînd se întoarce domnişoara Throckmorton-Jones.

– Atunci o iau eu înainte ca să scot paharele, le zise Elizabeth, încercînd în mod politicos să le lase un moment de intimitate. Cînd o porni spre casă, îl auzi pe Ian spunînd:

– Dacă speri să capeţi o mîncare bună, atunci ai greşit casa. Domnişoara Cameron a încercat deja să se sacrifice pe altarul gospodăriei şi am scăpat de la moarte ca prin urechile acului. Eu o să prepar cina, încheie el şi este posibil să nu fie mai grozavă decît micul dejun.

– Atunci o să-mi încerc şi eu norocul mîine dimineaţă, se oferi vicarul.

Cînd Elizabeth se afla prea departe ca să-i mai audă, Ian întrebă încet:

– Cît de grav rănită e femeia?

– Greu de spus, ţinînd cont că era prea furioasă ca să mai fie coerentă. Sau poate că era aşa din cauza laudanumului.

– În ce sens?

Vicarul tăcu o clipă, urmărind o pasăre care ţopăia pe o ramură, apoi răspunse:

– Era într-un hal fără de hal. Teribil de tulburată. Şi foarte furioasă. Pe de-o parte se temea ca nu cumva să începi să-ţi exprimi tandreţea faţă de domnişoară, cam în felul în care o arătai atunci cînd am dat eu peste voi. Cînd remarca sa nu reuşi să-l tulbure pe nepotul cel impasibil, Duncan se încruntă şi continuă: În acelaşi timp, femeia se temea ca nu cumva pe domnişoară s-o apuce strecehea şi să încerce să te împuşte cu una din propriile tale arme, pentru că se pare că a mai încercat, din cîte am priceput de la ea. Eu de aşa ceva m-am temut atunci cînd am auzit împuşcăturile. De asta am şi galopat ca nebunul.

– Trăgeam la ţintă.

Vicarul încuviinţă din cap, privindu-l pe Ian încruntat.

– Mai e ceva ce te deranjează? întrebă Ian, observînd expresia de pe chipul lui.

Vicarul ezită, apoi scutură din cap de parcă ar fi vrut să-şi alunge un gînd neplăcut.

– Domnişoara Throckmorton-Jones a spus mai multe lucruri, dar nu sînt sigur dacă trebuie să le dau atenţie sau nu.

– Fără îndoială că le-a spus din cauza laudanumului, răspunse Ian, ridicînd din umeri.

– Poate, zise unchiul, la fel de încruntat. Cu toate astea, eu n-am luat laudanum şi am încă impresia că te-ai logodit cu o tînără pe nume Christina Taylor.

– Aşa e.

– Atunci ce scuză ai pentru scena la care am fost martor cu cîteva clipe înainte?

Glasul lui Ian redevenise rece şi ţâfnos.

– Nebunie.

O porniră laolaltă spre casă, vicarul tăcut şi îngîndurat, iar Ian plin de amărăciune. Nu sosirea lui Duncan îl deranjase, ci faptul că trupul lui avea o reacţie de necontrolat atunci cînd se afla în apropierea lui Elizabeth Cameron, iar treaba asta îl scotea din sărite.

Din clipa în care buzele lui le atinseseră pe ale ei, creierul parcă încetase să-i mai funcţioneze. Deşi ştia precis ce anume era, atunci cînd o strîngea în braţe devenea un înger ispititor. Lacrimile pe care le vărsase azi fuseseră de furie, pentru că se lăsase înşelată de o prietenă.

Cu toate astea, cu doi ani în urmă îl încornorase pe bietul Mondevale fără nici o remuşcare. Azi îi vorbise cu calm despre o eventuală căsătorie cu bătrînul Belhaven sau John Marchman, iar după nici un ceas se lipise toată de el şi îl sărutase cu ardoare.

Furia îi fu înlocuită de dezgust. Mai bine se căsătorea cu Belhaven, decise deodată cu un umor amar. Bătrînul curvar era perfect pentru ea; se potriveau excelent, mai puţin la vîrstă. Marchman pe de altă parte, merita ceva mai bun decît corpul ei mic şi îndelung folosit de alţi bărbaţi. I-ar face viaţa un iad.

În pofida acelui chip angelic, Elizabeth Cameron era aceeaşi, o nememică răsfăţată, o femeie expertă în flirturi, cu mai multă pasiune decît bun simţ.

Cu un pahar de scotch în mînă şi stelele deasupra capului, Ian privea la peştele care se frigea la focul mic pe care-l aprinsese. Liniştea nopţii, combinată cu băutura îl alinase. Acum însă, în timp ce privea la focul vesel, singurul lui regret era că sosirea lui Elizabeth îl deprivase de pacea şi liniştea

de care avea atîta nevoie; motivul pentru care venise acolo. Timp de un an muncise într-un ritm infernal şi contase pe aflarea acelei stări de linişte, pe care o găsea acolo de cîte ori revenea. Cînd crescuse, ştiuse mereu că avea să plece de acasă ca să-şi croiască propriul lui loc în lume şi iată că reuşise. Cu toate astea, se întorcea mereu, căutînd ceva care să-i vindece acea stare de continuă agitaţie. Acum ducea o viaţă în care domneau puterea şi bogăţia, o existenţă care i se potrivea perfect.

Mersese prea departe, văzuse prea multe, se schimbase în aşa fel, încît nu mai putea trăi acolo. Acceptase toate aceste lucruri atunci cînd decisese să se însoare cu Christina.

Ea nu ar fi putut locui niciodată acolo, dar putea deveni stăpînă peste toate celelalte reşedinţe ale sale, cu graţie şi bunăvoinţă.

Era frumoasă, sofisticată şi plină de pasiune. I se potrivea perfect, pentru că altfel nici nu i-ar mai fi cerut mîna. Luase decizia cu aceeaşi logică necruţătoare pe care o folosea şi la afaceri, după care acţionase. De fapt, numai în weekend-ul de acum doi ani acţionase pripit şi iraţional, cînd o întîlnise pe Elizabeth Cameron.

– Ai fost răutăcios pînă dincolo de orice limită, îi zise Elizabeth cu un zîmbet, imediat după cină, în timp ce strîngea farfuriile, atunci cînd m-ai pus să gătesc de dimineaţă, mai ales că tu te pricepi aşa de bine.

– Nu-i chiar aşa, răspunse Ian, turnînd coniac în două pahare pe care le duse spre scaunele aşezate în faţa focului. Nu ştiu să gătesc decît peştele, exact cum l-am mîncat acum. Îi dădu un pahar lui Duncan

după care se aşeză alături si deschise capacul cutiei, aflată pe masa alăturată, scoţînd din ea unul dintre trabucurile sale subţiri, făcute special pentru el de un fabricant de la Londra. O privi pe Elizabeth, apoi cu o politeţe automată rosti: Te superi?

Elizabeth se uită la ţigară, zîmbi şi dădu să scuture din cap, dar se opri asaltată de amintiri. Cu doi ani în urmă, cînd fuseseră amîndoi îm grădină, el îşi aprinsese un astfel de trabuc, iar ea îl privise din umbră. Zîmbetul îi tremură puţin din cauza amintirii. Îşi ridică privirea de pe trabuc spre faţa lui Ian, întrebîndu-se dacă el îşi mai amintea.

Ochii lui îi întîlniră pe ai ei, întrebători. Nu-şi amintea, observă Elizabeth.

– Nu, nu mă deranjează deloc, îi răspunse, ascunzîndu-şi dezamăgirea îndărătul unui zîmbet luminos.

Vicarul, care observase schimbul de priviri şi zîmbetul lui Elizabeth, considera întîmplarea extrem de tulburătoare, ca şi tratamentul pe care Ian i-l aplicase în timpul mesei. Ridică paharul spre buze, cercetînd-o cu atenţie pe Elizabeth, apoi se uită şi la Ian care tocmai îşi aprindea trabucul.

De fapt, atitudinea lui Ian i se părea ciudată lui Duncan. În mod obişnuit femeile îl considerau irezistibil de atrăgător şi, după cîte ştia vicarul, Ian nu se simţise niciodată obligat din punct de vedere moral să le refuze avansurile.

În trecut, Ian le tratase pe femeile care-i căzuseră în braţe cu amuzament, toleranţă şi indulgenţă. Spre lauda lui, chiar şi atunci cînd îşi pierdea interesul pentru vreo femeie, continua să se poarte cu acelaşi farmec şi politeţe, indiferent dacă era vorba de o fată din sat sau de fiica vreunui conte.

Ţinînd cont de toate aceste elemente, Duncan considera că era surprinzător că, deşi cu numai două ceasuri în urmă Ian aproape că nu se putuse dezlipi de Elizabeth, în clipa aceea o ignora efectiv. Adevărat, nimeni nu-i putea reproşa ceva, dar cu toate astea o ignora.

Continuă să-l studieze pe Ian, aşteptîndu-se să-l vadă privind pe furiş spre fată, dar nepotul lui luase o carte şi se apucase să citească, izgonind-o cu totul pe Elizabeth Cameron din mintea sa. Căutînd un subiect de conversaţie, vicarul îl întrebă pe Ian:

– Să înţeleg că totul a mers bine pentru tine anul ăsta?

Ridicînd privirea din paginile cărţii, Ian răspunse cu un zîmbet:

– Nu aşa de bine cum m-am aşteptat, dar destul de mulţumitor.

– Investiţiile tale n-au dat roade?

– Nu toate.

Elizabeth rămase nemişcată o clipă, apoi luă un prosop şi începu să şteargă farfuriile, neputînd ignora cele auzite. Cu doi ani în urmă, Ian îi spusese că, dacă lucrurile mergeau aşa cum se aştepta, atunci va putea s-o întreţină fără probleme.

Era clar că lucrurile nu merseseră după cum se aşteptase el, ceea ce explica motivul pentru care locuia acolo. Inima i se umplu de simpatie pentru el, pentru că visurile lui măreţe nu fuseseră transpuse în realitate.

Pe de altă parte, poate că situaţia nu era chiar aşa de gravă cum credea el, decise ea, gîndindu-se la frumuseţea sălbatică din jur şi la intimitatea plăcută a casei, cu ferestrele sale largi ce se deschideau spre vale. Desigur, nu semăna nici pe departe

cu Havenhurst, dar avea o frumusețe specială. Mai mult, întreținerea ei nu costa o avere și nici nu era nevoie de servitori. Unde mai pui că în cazul ei, nu ea era proprietara domeniului ci mai degrabă invers, devenise proprietatea acestuia.

Căsuța aceea umilă, cu acoperișul înclinat și cele cîteva odăi spațioase era minunată. Oferea adăpost și căldură, fără ca locatarii ei să stea noaptea treji, făcîndu-și griji din cauza mortarului care se spulbera sau pentru reparațiile costisitoare ce trebuiau efectuate la cele unsprezece coșuri.

Era clar că Ian nu-și dădea seama cît de norocos era, pentru că altfel nu și-ar mai fi pierdut vremea prin cluburile masculine, la jocurile de noroc, sperînd să cîștige astfel o avere. Ar sta chiar acolo, în locul acela minunat în care se simțea bine și căruia îi aparținea... Elizabeth era așa de concentrată asupra gîndurilor, încît nu-și dădu seama că ea de fapt și-ar fi dorit să locuiască acolo.

Cînd termină cu ștersul vaselor pe care apoi le așeză la locul lor, Elizabeth decise să se retragă în dormitor. În timpul cinei aflase că Ian nu-și mai văzuse unchiul de multă vreme și de aceea simțea că cel mai bine ar fi fost să-i lase singuri ca să poată vorbi în voie.

Atîrnă prosopul într-un cui și-și scoase șorțul improvizat, după care se apropie de cei doi bărbați și le ură noapte bună. Vicarul îi zîmbi și-i dori numai vise plăcute. Ian o privi preocupat și-i ură un „Noapte bună" sec.

După ce Elizabeth urcă la etaj, Duncan își privi nepotul care citea, amintindu-și de lecțiile pe care le făcuse cu el în timpul copilăriei. Asemenea tatălui lui Ian, Duncan era inteligent și educat la universi-

tate. Cu toate astea Ian, la numai treisprezece ani, deja citise şi absorbise toate manualele lor universitare şi începuse să caute alte răspunsuri.

Setea lui de cunoaştere nu putuse fi stinsă. Mintea lui era atît de strălucitoare, încît Duncan şi tatăl lui fuseseră de-a dreptul uluiţi. Fără să aibă nevoie de pană şi hîrtie, Ian era în stare să calculeze probabilităţi matematice complicate şi ecuaţii, venind cu răspunsurile înainte ca Duncan să fi avut vreme să se gîndească la metoda de calcul pe care s-o adopte. Printre alte lucruri, acel talent matematic cu adevărat rar îl ajutase pe Ian să strîngă o adevărată avere din jocurile de noroc, pentru că putea calcula şansele la orice fel de joc, fie că era vorba de cărţi sau de ruletă, cu o acuretaţe înspăimîntătoare.

Ian avea acea aroganţă calmă a strămoşilor săi englezi şi acelaşi temperament încins, inflexibilitatea mîndră a celor scoţieni. Această combinaţie produsese un bărbat strălucit, care lua decizii de unul singur şi apoi nu mai permitea nimănui să-l abată din cale o dată ce se hotăra.

Şi de ce ar fi făcut-o, medită vicarul, nefericit la gîndul că trebuia să aducă vorba despre un subiect neplăcut. Judecata lui Ian, în majoritatea cazurilor, era aproape infailibilă, iar el se baza pe ea, nu pe părerile celorlalţi oameni. Numai într-o singură privinţă judecata lui se întuneca, după opinia lui Duncan, atunci cînd venea vorba de bunicul lui englez.

Numai simpla menţiune a ducelui de Stanhope îl înfuria pe Ian şi, chiar dacă Duncan dorea să redeschidă acest subiect din nou, încă ezita. În pofida afecţiunii şi respectului pe care Ian le nutrea pentru el, Duncan ştia că nepotul său avea o capacitate unică de a-i întoarce cuiva spatele în mod irevoca-

bil, dacă această persoană mergea prea departe sau îl rănea prea tare.

Fără voie își aminti de ziua în care Ian se întorsese acasă, pe cînd nu avea decît nouăsprezece ani, din primul voiaj pe mare. Se încruntă îndurerat. Părinții și sora lui Ian, într-un acces de nerăbdare, plecaseră la Hernloch ca să-l întîmpine corabla, gîndindu-se să-i facă o surpriză.

Cu două nopți înainte ca vasul pe care se afla Ian să intre în port, micul han la care trăsese familia fericită arsese cu totul, iar cei trei muriseră în incendiu.

Ian trecuse pe lîngă rămășițele fumegînde în drum spre casă, fără să știe că locul acela fusese de fapt rugul funerar al familiei sale. Acasă îl așteptase Duncan ca să-l dea vestea cumplită.

– Unde e toată lumea? întrebase Ian rîzînd și aruncîndu-și sacul marinăresc pe podea, plimbîndu-se prin casă și cercetînd cu privirea camerele goale.

Labradorul lui Ian fusese singurul care-l sărise în întîmpinare, alergînd în casă și oprindu-se drept la picioarele lui, lătrînd extaziat. Umbră, care fusese numit așa nu din cauza culorii sale închise ci pentru devotamentul pe care i-l arătase lui Ian încă de cînd era pui, fusese înnebunit de fericire că stăpînul i se întorsese acasă.

– Da și mie mi-a fost dor de tine, îi spusese Ian, mîngîind cățelul. Și ți-am adus un cadou, rostise mai departe, iar cîinele ridicase capul, privindu-l drept în ochi.

– Ian, spusese vicarul pe un ton serios. Auzind gravitatea tonului, mîna lui Ian încremenise în aer.

Duncan îi spusese totul pe cît de blînd putuse, dar, în pofida faptului că știa cum să-i aline pe cei

îndureraţi, pentru că nu mai întîlnise niciodată o asemenea tristeţe ca a lui Ian, nu ştiuse cum să procedeze. Ian nu plînsese şi nici nu avusese vreun acces de furie, chipul şi corpul îi încremeniseră, în timp ce el se oţelise împotriva durerii sfîşietoare, respingînd-o, pentru că simţise că ar fi putut să-l distrugă. În noaptea aceea, cînd Duncan plecase de acolo, Ian rămăsese la fereastră cu cîinele alături.

– Să-l iei cu tine în sat şi să-l dai cuiva, spusese el, pe un ton final ca moartea.

Nedumerit, Duncan se oprise cu mîna pe clanţă.

– Să-l iau cu mine?

– Cîinele.

– Dar spuneai că vrei să mai stai pe aici cel puţin o jumătate de an ca să pui toate lucrurile în ordine.

– Ia-l cu tine, se răstise Ian.

În acel moment Duncan înţelesese ce făcea Ian şi se temuse cumplit.

– Ian, pentru numele Domnului, cîinele ăsta te adoră. În afară de asta, o să-ţi ţină de urît cît o să mai stai.

– Să-l dai familiei MacMurtys din Calgorin, izbucnise Ian, iar Duncan fusese nevoit să ia bietul cîine cu el, trăgînd-l de acolo cu forţa.

Săptămîna care a urmat, viteazul Umbră şi-a găsit drumul înapoi spre casă şi spre Ian. Duncan fusese nevoit să-şi ascundă emoţia atunci cînd Ian refuzase categoric să ia cunoştinţă de prezenţa lui.

A doua zi, Ian mersese cu Duncan ca să-l ducă înapoi la Calgorin. După ce mîncase cu familia, Umbră îi aşteptase pînă ce ieşise afară şi încălecase, dar, atunci cînd o pornise după el, Ian întorsese

capul şi-l poruncise cu asprime să stea acolo. Umbră rămăsese acolo pentru că întotdeauna ascultase ordinele lui. Duncan mai stătuse cîteva ore şi, cînd plecase, Umbră stătea mai departe în curte, privind spre drum, aşteptînd, de parcă ar fi refuzat să creadă că Ian intenţiona cu adevărat să-l lase acolo.

Dar Ian nu se mai întorsese niciodată după el. Atunci a fost prima dată cînd Duncan şi-a dat seama că mintea lui Ian era aşa de puternică încît putea controla toate emoţiile, atunci cînd o dorea el. Cu o logică rece, Ian se decisese în mod irevocabil să se separe de orice l-ar fi putut provoca durere. Fotografiile şi portretele părinţilor şi surorii sale fuseseră atent împachetate laolaltă cu lucrurile lor, pînă cînd nu mai rămăsese decît casa care să-l amintească de ei. Şi amintirile.

Puţin după moartea lor primise o scrisoare de la bunicul său, ducele de Stanhope. La două decenii după ce ducele îşi dezmoştenise fiul din cauză că se căsătorise fără permisiune cu mama lui Ian, îi scrisese nepotului pentru că dorea o reconciliere. Scrisoarea lui sosise la trei zile după incendiu.

Ian o citise şi apoi o aruncase, aşa cum procedase şi cu celelalte douăsprezece scrisori care sosiseră în ultimii unsprezece ani, toate adresate lui. Cînd Ian se simţea nedreptăţit, putea deveni la fel de aspru precum clima Scoţiei şi la fel de necruţător ca mlaştinile de acolo.

În plus, era cea mai încăpăţînată fiinţă umană pe care o cunoscuse vreodată Duncan. În timpul copilăriei, părinţii lui fuseseră uimiţi de mintea lui strălucită şi de încăpăţînarea feroce. Tatăl lui îi spusese la un moment dat lui Duncan, în glumă: „Ian

ne permite să-l creştem pentru că ne iubeşte, nu pentru că ar crede cumva că sîntem mai deştepţi ca el, ştie deja că nu sîntem, dar nu vrea să ne jignească spunînd aşa ceva."

Ştiind toate astea şi ţinînd seama de capacitatea lui Ian de a-i întoarce spatele celui ce-l nedreptăţea sau îl rănea, Duncan nu prea trăgea speranţe să-l facă să-şi mai schimbe părerea despre bunicul său, mai ales cînd nu putea apela la intelectul sau la afecţiunea lui.Ducele însemna mai puţin pentru el decît labradorul.

Pierdut în propriile gînduri, Duncan privea încruntat spre foc, în timp ce Ian pusese hîrtiile deoparte şi se uita spre el mirat. În cele din urmă îi zise:

– Cum talentul meu la gătit nu s-a pierdut cu totul, bănuiesc că există un alt motiv pentru care te încrunţi aşa de supărat spre foc.

Duncan încuviinţă din cap şi, speriat, se ridică să se plimbe prin cameră, gîndindu-se cum să înceapă discuţia.

– Ian, bunicul tău mi-a scris, începu vicarul, observînd cum dispărea zîmbetul de pe buzele lui. M-a rugat să intervin pentru el şi să te sfătuiesc să te mai gîndeşti la o eventuală întîlnire.

– Îţi pierzi timpul, îi răspunse Ian tăios.

– Dar este familia ta, încercă Duncan.

– Întreaga mea familie se află în odaia asta, rosti Ian, şi nu recunosc vreo alta.

– Eşti singurul lui moştenitor în viaţă, insistă Duncan cu încăpăţînare.

– Asta e problema lui, nu a mea.

– E pe moarte, Ian.

– Nu cred.

– Eu da. Mai mult, dacă mama ta ar mai fi fost

în viaţă, te-ar fi implorat să te împaci cu el. Toată viaţa a fot distrusă la gîndul că l-a dezmoştenit pe tatăl tău pentru că s-a însurat cu ea. Nu cred că e cazul să-ţi mai amintesc că mama ta a fost singura mea soră. Am iubit-o şi dacă eu pot găsi puterea de a-l ierta pe omul care a făcut-o să sufere aşa de mult din cauza acţiunilor lui, nu văd de ce tu n-ai putea să faci la fel.

– Tu eşti în afacerea asta cu iertarea, răspunse Ian cu sarcasm. Eu nu. Cred în dictonul ochi pentru ochi.

– Îţi spun că e pe moarte.

– Iar eu îţi spun, zise Ian cu încăpăţînare, că puţin îmi pasă.

– Dacă nu vrei să accepţi titlul pentru tine, atunci fă-o pentru tatăl tău. Pentru că era al lui, aşa cum va fi şi al fiului tău, prin naştere. Este ultima ocazie să mai faci ceva în privinţa asta. Bunicul tău mi-a lăsat la dispoziţie o jumătate de lună ca să te conving, înainte să numească un alt moştenitor. Gîndeşte-te că sosirea ta aici s-a amînat cu aproape două săptămîni. Deja s-ar putea să fie mult prea tîrziu.

– Era prea tîrziu şi acum unsprezece ani, răspunse Ian cu răceală. După aceea se apucă să pună documentele la loc în servietă. Cînd termină, se uită la Duncan şi rosti amuzat. Ai paharul gol. Nu mai vrei încă un coniac?

Duncan oftă şi scutură din cap. Se terminase, exact aşa cum anticipase. Ian trîntise mental uşa în nasul bunicului său şi nu se mai putea face absolut nimic. Cum deja stricase prima seară a revederii cu Ian, Duncan se gîndi să abordeze un alt subiect spinos.

– Ian, în legătură cu Elizabeth Cameron. Dădaca ei mi-a spus nişte lucruri...

Zîmbetul plăcut dar distant, de care se temea Duncan cel mai tare, reapăru pe chipul lui Ian.

– Te scutesc de orice altă conversaţie Duncan. S-a terminat.

– Discuţia sau...

– Tot.

– Mie nu mi s-a părut deloc că ar fi vorba de ceva încheiat, izbucni Duncan înfuriat de calmul rece afişat de Ian. Scena la care am fost martor...

– Ai fost martor la finalul a ceea ce a fost între noi.

Duncan se convinse că Ian o trecuse pe Elizabeth în aceeaşi categorie cu ducele şi că nu mai voia să audă nimic despre ei. Frustrat, luă sticla de coniac de lîngă Ian şi-şi turnă din nou în pahar.

– Este ceva ce nu ţi-am spus niciodată, rosti furios.

– Ce anume? întrebă Ian

– Nu pot să te sufăr atunci cînd devii deodată amabil şi distant. Aş prefera să te văd furios! Atunci cel puţin aş şti că am şansa să ajung pînă la tine.

Spre marea neplăcere a lui Duncan, Ian îşi luă cartea şi începu să citească.

Capitolul 15

– Ian, vrei să mergi tu în hambar ca să vezi de ce întîrzie Elizabeth? întrebă vicarul, în timp ce întorcea expert bucăţile de şuncă din tigaie. Am trimis-o după ouă cu un sfert de ceas în urmă.

Ian puse un braţ de lemne lîngă cămin, se scu-

tură pe mîini şi ieşi în căutarea musafirei sale.

Ceea ce văzu şi auzi în hambar îl făcu să înlemnească.

Cu mîinile în şolduri, Elizabeth privea încruntată la cloştile care dădeau din aripi şi croncăneau spre ea.

– Dar nu e vina mea! tocmai le spunea. Mie nici măcar nu-mi plac ouăle. Mai mult, nu-mi place nici mirosul de pui. În timp ce vorbea, se apropie pe furiş de o cloşcă, spunînd pe un ton de scuză: Acum, dacă m-ai lăsa să iau numai patru, promit să nu mă ating de nici unul în plus. Uite, zise mai departe, întinzînd mîna spre găină, n-o să te deranjez decît un moment. O să-mi strecor mîna chiar acolo şi... Au! strigă îndurerată, atunci cînd găina o ciupi fără milă.

Elizabeth îşi retrase mîna, apoi se răsuci speriată spre uşă cînd auzi glasul lui Ian.

– Să ştii că nu e nevoie să le ceri permisiunea, îi zise el, apropiindu-se. Doar îi arăţi cine e stăpînul, mergînd şi luînd ouăle aşa...

Fără să mai stea pe gînduri, se apropie de găină şi luă două ouă de sub ea, iar aceasta nici măcar nu încercă să-l atace.

După aceea Ian mai luă cîte două ouă şi de la celelalte găini.

– N-ai mai avut niciodată de-a face cu găinile? o întrebă Ian, observînd detaşat că Elizabeth arăta superb cu părul vîlvoi şi chipul roşu de furie.

– Nu, răspunse ea scurt. Niciodată. Găinile put.

Ian începu să chicotească.

– Asta e. Au simţit ce părere ai despre ele. În general animalele simt ce sentimente ai pentru ele.

Elizabeth îl privi pe furiş şi se simţi cuprinsă de

uimire văzînd schimbarea petrecută în el. Îi vorbea şi îi zîmbea, dar privirea lui era cu totul inexpresivă.

De cînd îl cunoştea, văzuse pasiunea din ochii lui, furia, ba chiar şi răceala. Dar nu i se întîmplase să observe nepăsarea totală.

Nu ştia prea bine ce ar fi vrut să simtă el, dar era clar că nu-i plăcea să fie tratată ca o străină oarecare.

– Slavă Domnului! rosti vicarul atunci cînd intrară în casă. Dacă nu vreţi să mîncaţi şunca arsă, atunci ar fi mai bine să vă aşezaţi la masă pînă prepar eu ouăle.

– Eu şi cu Elizabeth ne-am obişnuit de acum cu şunca arsă, răspunse Ian.

Elizabeth îi întoarse zîmbetul, deşi se simţea neliniştită.

– Ştii cumva să joci cărţi? o întrebă vicarul la sfîrşitul micului dejun.

– Cunosc cîteva jocuri, răspunse ea.

– Atunci, cînd vor veni domnişoara Throckmorton-Jones şi Jake, poate că vom juca nişte partide de whist într-o seară. Ian, adăugă el, nu o să vrei să ni te alături şi tu?

Ian, care tocmai îşi turna nişte cafea, îşi ridică privirea şi zîmbi.

– Nici o şansă. Întorcînd capul spre Elizabeth, îi explică: Duncan trişează.

Gîndul că un vicar ar fi putut să trişeze la cărţi, o făcu pe Elizabeth să rîdă cu poftă.

– Sînt sigură că nu se pretează la aşa ceva.

– Ian are dreptate, draga mea, recunoscu vicarul, cu un zîmbet spăşit. Însă nu trişez niciodată atunci cînd joc cu o persoană. Trişez numai atunci cînd fac pasienţe, mai ales cea a lui Napoleon.

– Aha, aceea, rîse iar Elizabeth, privindu-l pe Ian care revenea la masă cu cana în mînă. Şi eu trişez la ea.

– Dar joci whist?

Elizabeth încuviinţă.

– Aaron m-a învăţat jocul ăsta la doisprezece ani, dar încă mă bate de nu mă văd.

– Aaron? întrebă vicarul zîmbind.

– Vizitiul nostru, explică Elizabeth, întotdeauna mulţumită să vorbească despre „familia" ei de la Havenhurst. Mă descurc însă mai bine la şah, pe care l-am învăţat de la Bentner.

– Iar el este?

– Majordomul.

– Înţeleg, rosti vicarul, după care continuă cu insistenţele. Ştii cumva să joci şi domino?

– Asta e specialitatea doamnei Bodley, îi zise Elizabeth zîmbind. Menajera. Am jucat de multe ori, dar ea ia jocul în serios şi are pregătite cîteva strategii. Eu însă nu am găsit destul entuziasm pentru bucăţile alea de fildeş cu puncte pe o parte. Piesele de şah sînt mult mai interesante. Te invită la un joc serios.

Ian nu se putu abţine să nu intervină. Privindu-şi unchiul cu o expresie indiferentă, rosti:

– Lady Cameron e o domnişoară foarte bogată, Duncan, în caz că încă nu ţi-ai dat seama. Tonul lui sugera de fapt că nu era altceva decît o fiinţă răzgîiată şi superficială ale cărei dorinţe fuseseră întotdeauna îndeplinite de o armată de servitori.

Elizabeth înţepeni auzindu-l pe Ian, neştiind dacă intenţionase sau nu s-o insulte. Se întoarse să-l privească, dar Ian rămase nemişcat sub ochii ei, deşi pe dinăuntru era uluit de acea intervenţie şi

sincer nemulțumit pe sine pentru că o făcuse. Cu o seară înainte hotărîse să nu mai simtă absolut nimic pentru Elizabeth, iar această decizie fusese finală.

Ca atare, nu ar fi trebuit să conteze absolut de loc pentru el dacă era sau nu o aristocrată răsfățată.

Cu toate astea, o lovise deliberat, cînd ea nu făcuse nimic ca să merite o asemenea insultă, în afară de faptul că stătea în fața lui la masă și arăta superb. Fiind atît de prins de acea luptă interioară, Ian pierdu șirul conversației.

– Ce fel de jocuri aveai cu frații și surorile tale? tocmai o întreba Duncan.

– Nu am decît un frate, dar și el era mai mereu plecat la școală și apoi, după ce a crescut, a stat mai mult prin Londra.

– Bănuiesc că mai erau și alți copii în vecinătate, sugeră vicarul cu bunătate.

Elizabeth scutură din cap și sorbi din ceai.

– Nu aveam decît puțini arendași și nici unul dintre ei nu avea copii de vîrsta mea. Vezi tu, Havernhurst n-a fost niciodată irigat așa cum ar fi trebuit. Tata nu credea că merita să cheltuie bani pe un astfel de sistem, așa că majoritatea arendașilor au plecat pe alte domenii mai fertile.

– Și atunci cine au fost tovarășii tăi de joacă?

– În general servitorii, răspunse Elizabeth. Și uneori ne distram pe cinste.

– Dar acum? o îmboldi el să vorbească mai departe. Ce faci acolo cînd vrei să te distrezi?

Duncan reușise s-o implice așa de adînc în conversație încît Elizabeth răspundea aproape automat, fără să se gîndească la ce concluzii ar fi putut să tragă el după aceea.

– Acum sînt foarte ocupată încercînd să administrez domeniul.

– Mi se pare mie sau chiar îţi place ceea ce faci? o întrebă el zîmbind.

– Îmi place, răspunse ea. Chiar foarte mult. De fapt, îl întrebă, ştii ce parte îmi place cel mai mult?

– Nu-mi dau seama.

– Tîrguiala care însoţeşte achiziţionarea provizillor. Este absolut uimitor, iar Bentner, majordomul, spune că am talent la aşa ceva.

– La tîrguială, adică la negocieri? repetă Duncan.

– Eu cred că asta înseamnă să fii rezonabil şi să-l ajuţi şi pe ceilalţi să vadă logica, rosti ea, deodată foarte absorbită de acest subiect. De exemplu, în cazul brutarului, dacă ar fi să facă o tartă, atunci ar pierde cu munca în jur de o oră. Acum, din ora respectivă, jumătate din ea ar folosi-o numai să scoată ingredientele din cămară, să le cîntărească şi apoi să le pună la loc.

Vicarul încuviinţă şi Elizabeth continuă:

– Însă, dacă ar prepara douăsprezece tarte, nu l-ar lua de douăsprezece ori mai mult timp, mai ales că ar scoate ingredientele, le-ar cîntări şi le-ar pune la loc o singură dată, nu?

– Aşa e, nu l-ar lua de douăsprezece ori mai multă vreme.

– Exact cum credeam şi eu! rosti Elizabeth fericită. Şi atunci, de ce ar trebui să plătesc de douăsprezece ori mai mult pentru douăsprezece tarte, dacă lui nu i-a luat de douăsprezece ori mai multă vreme ca să le prepare? Aşa că, e absolut normal ca cel care face astfel de produse în cantitate mare, să nu-i ceară celui care cumpără produsele în canti-

tate mare, să mai plătească la fel de mult pe bucată. Sau aşa ar trebui, încheie ea, dacă producătorul este cît de cît rezonabil.

– Uimitor, rosti vicarul cu sinceritate. Nu m-am gîndit niciodată la aşa ceva.

– Din păcate, nici brutarul din satul nostru, chicoti Elizabeth. Deşi cred că a început să mai priceapă cît de cît. A încetat să se mai ascundă pe după sacii de făină atunci cînd intru eu în brutărie. Disperată, Elizabeth îşi dădu seama ce spusese, mai ales unui om atît de inteligent ca vicarul, aşa că se grăbi să adauge: De fapt, aici nu e vorba de cost. Nu tocmai. E mai degrabă vorba de un principiu, înţelegi?

– Desigur, o aprobă Duncan. Casa ta trebuie să fie grozavă. Zîmbeşti de fiecare dată cînd aduci vorba despre ea.

– Este, răspunse Elizabeth încîntată. E un loc minunat şi, pe oriunde te-ai uita, nu se poate să nu descoperi ceva frumos sau interesant. De jur împrejur sînt dealuri şi un parc frumos, plus nişte grădini de-a dreptul extravagante, le explică ea în timp ce Ian îşi luase deja cana şi farfuria şi se ridicase de la masă.

– Cît de mare este casa? o întrebă vicarul.

– Are patruzeci şi unu de camere, începu ea.

– Şi pun pariu că fiecare dintre ele are blănuri scumpe pe jos şi e plină de bijuterii cît palma ta de mari, rosti Ian, punînd cana şi farfuria lîngă ligheanul de spălat vasele şi rămînînd cu spatele la ea şi cu faţa spre fereastră.

– Desigur, răspunse Elizabeth cu o veselie forţată, refuzînd să dea înapoi în faţa atacului lui neprovocat. Există picturi de Rubens şi Gainsborough şi hornuri de Adams. Plus covoare din Persia. Era

adevărat, își spuse singură, cînd conștiința îi dădu un ghiont din cauza minciunilor pe care le înșirase, cel puțin pînă cînd vînduse totul ca să achite datoriile și să scape de creditori.

Spre marea ei uluire, în loc să mai continue atacul, Ian se întoarse cu fața spre ea, cu o expresie ciudată pe chipul frumos.

– Te rog să mă scuzi, Elizabeth, îi zise posac. Remarcile mele au fost absolut deplasate. După aceea ieși din casă, spunînd numai că intenționa să-și petreacă ziua la vînătoare.

Elizabeth își întoarse privirea de la spatele lui, însă vicarul continuă să privească spre ușă alte cîteva momente. După aceea se întoarse spre Elizabeth.

– S-a... s-a întîmplat ceva?

Zîmbetul lui se lărgi, mai ales atunci cînd se lăsă comod pe spătarul scaunului, continuînd s-o privească.

– Așa se pare, răspunse el încîntat. Iar eu unul sînt extrem de mulțumit.

Elizabeth începu să se întrebe dacă nu cumva erau amîndoi nebuni, dar politețea o opri să ducă gîndul pînă la capăt. În cele din urmă se ridică de la masă și începu să strîngă vasele.

Cînd termină cu strînsul și spălatul, ignoră protestele vicarului și se apucă să facă puțină curățenie la parter și să lustruiască mobila. Se opri cît să la prînzul cu el, apoi termină ce mai rămăsese de făcut după aceea. Mulțumită de sine, rămase locului ca să-și admire opera.

– Ai făcut adevărate minuni, îi zise el. Acum însă că ai terminat, mă văd nevoit să insist să te bucuri puțin de ziua asta frumoasă.

Lui Elizabeth i-ar fi plăcut mai mult să facă o baie fierbinte, dar, cum circumstanțele nu-i permiteau această plăcere, acceptă sugestia lui. Afară, cerul era albastru și aerul cald și parfumat, făcînd-o pe Elizabeth să privească cu jind spre rîul din vale. Imediat ce se întorcea Ian acasă, avea să se ducă la rîu ca să se scalde, prima dată cînd avea să se îmbăieze în altă parte decît în intimitatea propriei camere.

Deocamdată însă, își spuse singură, era obligată să stea și să aștepte, pentru că n-avea de gînd să riște să dea Ian peste ea cît de scălda.

Începu să se plimbe prin curte, bucurîndu-se de priveliști, deși ziua i se părea ciudat de plictisitoare fără Ian alături. De cîte ori era cu el, aerul părea să vibreze, iar emoțiile ei o luau razna. Cînd îi făcuse curat în casă de dimineață, avusese impresia că executase un act aproape intim.

Rămasă la marginea rîpei, privea visătoare în depărtare, gîndindu-se cum ar fi fost să fie căsătoriți și să aibă o astfel de casă plăcută. Se întrebă ce fel de soție avea să aducă Ian. Imaginîndu-se stînd alături pe canapeaua din fața focului, vorbind și visînd împreună.

Elizabeth încercă să-și alunge astfel de gînduri nebunești, pentru că femeia pe care o întrevăzuse alături de Ian era chiar ea. Căută ceva de făcut și, întorcîndu-se spre cer și uitîndu-se la copaci, descoperi deodată ceva deosebit. Între ramurile stufoase ale unui copac bătrîn zări un prepeleac mare, ascuns printre frunze. Cu ochii aprinși de încîntare, îl strigă pe vicar. Cînd acesta ieși din casă, îi zise entuziasmată:

– E o casă în copac. Crezi că e în ordine dacă

mă urc să arunc şi eu o privire? Cred că priveliştea trebuie să fie spectaculoasă de acolo.

Vicarul traversă curtea şi privi încruntat la „treptele" improvizate din scînduri vechi, bătute în cuie de coaja groasă a copacului.

– Este posibil ca treptele astea să fi putrezit de acum.

– Nici o grijă în privinţa asta, răspunse Elizabeth veselă. Elbert spunea că sînt pe jumătate maimuţă.

– Cine e Elbert?

– Unul dintre grăjdari, îi explică ea. El şi cu doi dintre tîmplarii noştri mi-au construit o astfel de casă într-un copac de pe domeniu.

Vicarul îi privi chipul strălucitor şi nu se simţi în stare să-i refuze o asemenea plăcere minoră.

– Bănuiesc că e în regulă, dacă-mi promiţi să ai grijă cum urci.

– Desigur, promit.

Duncan o privi cum îşi scotea pantofii. Cîteva minute o urmări cum dădea ocol copacului, cu privirea aţintită spre coroana lui, apoi dispăru deodată, în cealaltă parte a trunchiului, unde nu erau instalate treptele. Dădu s-o strige ca să-i spună că nu o luase pe unde trebuia, dar se opri atunci cînd o văzu deja sus, între ramuri, îndreptîndu-se spre căsuţă.

Elizabeth ajunse lîngă uşă şi se aplecă în aşa fel, încît să poată intra. Înăuntru însă, constată că tavanul era destul de înalt încît să-i permită să stea în picioare, fără să se cocoşeze, ceea ce o făcu să se întrebe dacă Ian fusese înalt încă de copil. Privi curioasă în jur, la măsuţa veche, scaunul de lîngă ea şi cufărul mare de lemn.

Scuturîndu-şi mîinile de praf, se apropie de fe-

reastra mică a căsuței și privi spre valea plină de flori. Întoarse capul și privirea îi căzu pe cufărul cel mare. Se apropie de el și mătură cu mîna praful adunat deasupra capacului. În el fuseseră crestate cuvintele: „Proprietatea particulară a lui Ian Thornton. Deschide și vei suporta consecințele!". Puștiul care fusese Ian simțise că acest avertisment nu era suficient, drept pentru care desenase și un craniu cu două oase încrucișate dedesubt. Elizabeth își aminti de propria ei căsuță din copac unde dăduse ceaiuri elegante pentru păpușile ei. Și ea avusese acolo propriul ei cufăr cu comorișí, în clipa aceea, încercă să-și amintească cît mai precis ce anume avea acolo. Parcă avea un colier pe care-l primise în dar de la tatăl ei cînd împlinise șase ani... un serviciu de ceai din porțelan, pentru păpuși, pe care-l primise de la părinți la vîrsta de șapte ani... tot felul de panglici pentru părul păpușilor.

Privirea îi rămăsese ațintită asupra cufărului și se întrebă ce comori ascunsese tînărul Ian. Deși nu era curioasă din fire, Elizabeth întinse mîna spre capac. Probabil că de acum cufărul era gol, își zise singură, așa că nu avea motive să-și facă atîtea procese de conștiință...

Ridică încet capacul și zîmbi uimită atunci cînd văzu conținutul. În primul rînd descoperi o pană verde, probabil de la vreun papagal. Mai dădu peste trei pietre gri care fuseseră probabil speciale pentru tînărul Ian dacă le păstrase acolo, pentru că erau frumos lustruite. Pe lîngă pietre era și o scoică cu un interior rozaliu și neted. Dedesubt dădu peste un carnet de schițe.

Elizabeth deschise carnetul și ochii i se măriră de admirație atunci cînd văzu o schiță, în creion a

unei fete cu părul lung suflat de vînt, avînd marea undeva în spate. Fata era aşezată direct pe nisip, privind concentrată la o scoică ce semăna perfect cu cea din cufăr. Următoarea schiţă o reprezenta pe aceeaşi fată care privea pe furiş spre artist şi zîmbea ca şi cum ar fi împărtăşit un secret cu el. Elizabeth era uluită de frumuseţea şi acurateţea acelor schiţe, de detalii. Pînă şi micul medalion de la gîtul fetei fusese redat cu fidelitate.

Mai erau şi alte schiţe, nu numai ale fetei, ci şi ale unui cuplu mai în vîrstă, altele cu vapoare, munţi şi chiar un cîine. Un labrador frumos. Elizabeth zîmbi atunci cînd studie cîinele, surprins cu urechile ciulite şi ochii atenţi, de parcă ar fi fost gata să se repeadă la picioarele stăpînului.

Uimită de sensibilitatea şi frumuseţea acelor schiţe, rămase o clipă nemişcată, încercînd să asimileaze această nouă faţetă a lui Ian. După cîteva clipe îşi reveni din reverie ca să examineze şi ultimul obiect rămas în cufăr, o mică pungă de piele. Chiar dacă vicarul îi dăduse permisiunea să exploreze după placul inimii, ea simţea că încălcase în mod grosolan intimitatea lui Ian. Ştiind că nu ar trebui să persiste în cercetările ei deschizînd şi acea punguţă, nu se putu abţine să n-o facă. Desfăcînd şnurul de piele de la gură, întoarse punguţa şi în palmă îi căzu un inel greu de aur. Uimită, Elizabeth cercetă cu atenţie inelul cu smarald, cu emblemă de aur.

Deşi învăţase emblemele mai multor case nobile înaintea debutului, pe cea din montura inelului nu reuşea s-o recunoască, cu toate că i se părea importantă. Elizabeth puse inelul la loc în pungă şi se decise pe loc... În copilărie, probabil că Ian nu

ştiuse ce valoare avea acel inel, dar acum merita să i-l dea ca să-l pună undeva la loc sigur. Îşi dădea seama că el ar fi putut să se supere destul de rău că-i umblase printre lucruri, dar chiar şi aşa, nu putea lăsa inelul, care valora o mică avere, să mai stea acolo. În plus, va lua cu ea şi carnetul. Schiţele acelea erau aşa de frumoase încît meritau înrămate, nu lăsate afară ca să se distrugă.

Elizabeth închise cufărul cu un zîmbet. Fără ca ea să-şi fi dat seama, inima i se înmuiase pentru băiatul care-şi ascunsese visele în micul cufăr. Chiar dacă băiatul acela devenise bărbatul adesea distant şi rece, nu avea nici un fel de importanţă pentru inima ei sensibilă. Elizabeth îşi scoase eşarfa cu care-şi prinsese părul şi o legă în talie, strecură carnetul cu schiţe în acea curea improvizată, apoi îşi puse pe un deget inelul, ca să nu-l piardă în timpul coborîrii.

Ian, care se apropiase de grădină dinspre pădure, o văzuse pe Elizabeth dînd ocol copacului şi apoi dispărînd. Lăsînd vînatul împuşcat în hambar, o porni spre casă, dar se răzgîndi şi se îndreptă spre copac.

Cu mîinile în talie, rămase sub ramurile lui, privind spre rîpa plină de iarbă care ducea spre rîu, încruntîndu-se nedumerit, neştiind cum de reuşise ea să o coboare atît de repede încît să dispară. Cînd ramurile de deasupra începură să se clatine şi să foşnească, Ian îşi ridică privirea. La început nu văzu nimic, iar apoi, ceea ce observă îl făcu să se îndoiască de realitate. Un picior lung şi foarte frumos, desculţ, tocmai verifica rezistenţa ramurilor. Imediat i se alătură şi celălalt.

Ian dădu să întindă mîinile spre şoldurile care

mai mult ca sigur erau ataşate acelor picioare undeva mai sus printre frunze, apoi ezită, pentru că ea părea să se descurce foarte bine şi de una singură.

– Ce mama naibii cauţi acolo sus? o întrebă.

– Încerc să cobor, desigur, răspunse Elizabeth dintre frunze. Degetele piciorului drept tocmai căutau una dintre treptele făcute din scîndurile vechi. Cînd o atinseră, în timp ce Ian o privea gata s-o prindă în caz că îşi pierdea echilibrul, apărură şi degetele de la piciorul stîng.

Uluit de îndrăzneala şi de agilitatea ei, Ian tocmai voia să se îndepărtezepuţin ca s-o lase să-şi termine coborîrea neajutată, cînd, treapta putredă cedă deodată sub greutatea ei.

– Ajutor! strigă ea, fiind prinsă imediat de două braţe vînjoase.

Cu spatele la el, Elizabeth se simţi alunecînd pe toată lungimea trupului lui. Jenată pînă-n adîncul sufletului de neîndemînarea ei, din cauză că fusese prinsă cotrobăind printre comorile copilăriei lui, şi a senzaţiilor şocante pe care le simţise în urma contactului intim cu trupul lui, Elizabeth oftă şi apoi se întoarse cu faţa spre el.

– Ţi-am cotrobăit printre lucruri, îi mărturisi, ridicînd ochii verzi spre chipul lui. Sper să nu fii foarte supărat pe mine.

– De ce naiba să mă supăr?

– Ţi-am văzut schiţele, rosti ea zîmbind cu admiraţie. Sînt minunate, cu adevărat deosebite! Nu ar fi trebuit niciodată să te apuci de jocuri de noroc. Ai fi putut să devii artist! Observă tulburarea din ochii lui şi, în graba ei de a-l convinge că spunea adevărul, scoase carnetul cu schiţe din „curea" şi se lăsă în jos, deschizîndu-l cu grijă pe iarbă. Uită-te

numai puțin! insistă ea, așezîndu-se lîngă schițe.

Ian ezită o clipă apoi se lăsă pe vine alături de ea, cu privirea fixată asupra zîmbetului luminos.

– Nu te uiți, îl mustră cu blîndețe, bătînd cu unghia lungă a unui deget prima schiță, cea a unei fete. Nici nu-mi vine să cred cît de talentat ești! Ai captat totul în cele mai mici detalii. Aproape că pot să simt vîntul care-i suflă prin păr și îi aud rîsul care stăruie în priviri. Ian își mută privirea de la chipul ei la carnetul de schițe, iar Elizabeth observă șocată durerea înscrisă deodată pe fața lui.

Atunci își dădu seama că fetița murise.

– Cine era? îl întrebă cu blîndețe. Durerea pe care o observase dispăru dintr-o dată, atunci cînd el se întoarse s-o privească.

– Sora mea. Ian păru să ezite și preț de o clipă, Elizabeth crezu că nu mai avea de gînd să adauge și altceva. A murit într-un incendiu la vîrsta de unsprezece ani, rosti el șovăitor, de parcă și-ar fi testat capacitatea de a discuta despre așa ceva.

– Îmi pare rău, șopti Elizabeth cu simpatie. În cele din urmă dădu pagina spre schița următoare, care înfățișa un bărbat și o femeie așezați pe o stîncă. Bărbatul avea un braț petrecut pe după umerii femeii, care-și odihnea mîna pe brațul lui, zîmbindu-i fericită. Întreaga imagine părea să fie un tribut închinat dragostei. Cine sînt oamenii aceștia? întrebă mai departe.

– Părinții mei, răspunse Ian, cu durere în glas. Da, au murit în același incendiu, adăugă.

Elizabeth întoarse capul, întristată.

– S-a întîmplat cu multă vreme în urmă, îi zise el după un moment, întorcînd pagina spre următoarea schiță, care înfățișa un labrador negru. Cînd vorbi

iar, Elizabeth îi simţi zîmbetul. Dacă puteam să împuşc ceva, nebunul ăsta aducea fără greş vînatul.

Stăpînă pe emoţiile ei, Elizabeth se uită la schiţă.

– Ai un talent extraordinar de a capta esenţa lucrurilor atunci cînd desenezi, ştiai?

Ian o privi cu îndoială şi dădu paginile mai departe, oprindu-se atunci cînd ajunse la schiţa detaliată a unei corăbii cu patru pînze.

– Intenţionam s-o construiesc într-o bună zi, îi zise. Eu am proiectat-o.

– Serios? întrebă ea, impresionată.

– Serios, îi confirmă el. Feţele lor se aflau la numai cîţiva centimetri depărtare şi, atunci cînd privirea lui se opri asupra buzelor ei, Elizabeth crezu că avea s-o sărute, însă momentul de vrajă se spulberă imediat. Ian se ridică dintr-o singură mişcare, cu maxilarul încordat.

Uimită, Elizabeth închise carnetul şi se ridică la rîndul ei.

– S-a făcut tîrziu, rosti ca să-şi ascundă tulburarea. Aş vrea să mă scald în rîu înainte să se lase frigul înserării. Ah, stai aşa, rosti, scoţînd inelul de pe deget şi întinzîndu-i-l. L-am găsit în cufărul în care erau şi schiţele, adăugă, punînd inelul în palma lui.

– Mi l-a dat tata cînd eram încă un puştan, îi zise el oarecum stînjenit. Degetele lui lungi se închiseră deasupra lui, înainte să-l pună în buzunar.

– Cred că valorează foarte mult, rosti Elizabeth, imaginîndu-şi cîte îmbunătăţiri ar fi putut aduce casei şi domeniului cu banii luaţi pe el.

– De fapt, rosti Ian cu ciudă, este lipsit de orice fel de valoare.

Capitolul 16

Pentru Elizabeth, cina din seara aceea, cu vicarul, a fost un chin. Ian conversa liniştit cu unchiul său de parcă între ei nu se petrecuse absolut nimic important, în timp ce Elizabeth era torturată de sentimentele pe care nu le putea înţelege. De fiecare dată cînd Ian privea spre ea, inima i-o lua razna. De cîte ori nu era atent, privirea ei se oprea asupra buzelor, amintindu-şi cum le simţise cînd o sărutase cu o zi în urmă.

Cu doi ani înainte căzuse sub vraja lui, acum era ceva mai înţeleaptă. Ştia că era un libertin, deşi inima i se răscula în faţa acestui termen. Cu o zi înainte, cînd fusese în braţele lui, simţise că reprezenta ceva cu totul special pentru el, de parcă Ian nu numai că ar fi dorit-o aproape, ci ar fi avut nevoie de ea.

O prostie, îşi spuse Elizabeth cu severitate. Probabil că libertinii de felul lui ştiau cum să facă o femeie să se simtă cu totul specială. Nu se îndoia că sărutau femeile cu pasiune şi, cînd momentul trecea, uitau că aceasta existase vreodată. După cum auzise cu multă vreme în urmă, un libertin se prefăcea extrem de interesat de victima sa, ca apoi s-o părăsească fără regrete în momentul în care interesul dispărea, exact aşa cum procedase şi Ian în seara aceea.

Nu era deloc un gînd prea plăcut, iar Elizabeth simţea nevoia să fie puţin reconfortată, mai ales că întunericul de afară se adîncea tot mai mult şi cina părea să nu se mai termine. Cînd toată lumea se

declară satisfăcută. Iar Elizabeth intenționa să se ofere să strîngă masa, își ridică privirea spre Ian și observă uluită că acesta o cerceta cu atenție. Cînd el întoarse capul, Elizabeth se ridică și se apucă de treabă.

– Te ajut și eu, se oferi vicarul. Mi se pare corect așa, pentru că tu și Ian ați făcut tot restul.

– Nici să n-aud, îl necăji Elizabeth și, pentru a patra oară în viața ei, își legă șorțul în talie ca să spele vasele. Bărbații rămaseră mai departe la masă, discutînd despre diverși cunoscuți. Deși amîndoi păreau să fi uitat de prezența ei, Elizabeth se simțea fericită și mulțumită să stea să-l asculte.

Cînd termină, agăță prosopul de clanța ușii și apoi se așeză pe un scaun alături de foc. De acolo îl putea vedea nestingherită pe Ian, fără a fi observată de acesta. Cum nu avea cui altcuiva să-i scrie în afară de Alex, știind că Ian putea citi scrisorile, se apucă să descrie cabana și împrejurimile, deși nu-i stătea mintea la scrisoare. Într-un anume fel i se părea o greșeală că el locuia în acea casă solitară. Cel puțin o parte din timp trebuia să meargă la baluri în costumele lui de seară excelent croite ca să facă inimile femeilor să palpite. Cu un zîmbet amar pentru așa zisa ei imparțialitate, Elizabeth își spuse că bărbații precum Ian făceau probabil un mare serviciu societății, oferindu-le celorlalți semeni ceva la care să se uite, să admire sau chiar să se teamă. Fără bărbații asemenea lui, femeile nu ar mai fi avut la ce să viseze. Și n-ar fi avut ce să regrete, își aminti singură.

Cum Ian nici măcar nu se uitase spre ea, Elizabeth tresări, atunci cînd el îi zise deodată:

– Este o seară minunată, Elizabeth. Dacă poți

să laşi deoparte scrisoarea, n-ai vrea să ieşim să facem o plimbare?

– Plimbare? repetă ea uluită, dîndu-şi seama că el ştiuse precis ce făcea. Dar e întuneric afară, rosti fără să se gîndească, cercetîndu-i trăsăturile atunci cînd el se ridică şi se apropie de ea. Rămase lîngă foc, cu o expresie care-i spunea că de fapt nu avea nici cea mai mică dorinţă să meargă undeva în compania ei. Privi şovăitoare spre vicar, care, susţinu imediat ideea lui Ian:

– O plimbare este extrem de potrivită, zise Duncan, ridicîndu-se la rîndul lui. Ajută mult la digestie, în caz că nu ştiai.

– Mă duc să-mi iau un şal de sus. Să vă aduc ceva şi dumneavoastră, domnule?

– Nu e nevoie, răspunse el strîmbînd din nas. Nu-mi place să merg noaptea pe coclauri. Dîndu-şi seama că abdica în mod deschis de la îndatoririle sale de supraveghetor, Duncan adăugă repede: În afară de asta, nu mai văd aşa de bine ca în tinereţe. După aceea strică scuza luîndu-şi cartea şi apucîndu-se să citească la lumina palidă a luminărilor, fără să aibă nevoie de ochelari.

Aerul nopţii era răcoros şi Elizabeth se înfăşură mai bine în şal. Ian nu spuse nimic cît străbătură curtea din spatele casei.

– E lună plină, observă ea după cîteva minute de tăcere. Cînd el nu-i răspunse, căută să găsească un alt subiect de conversaţie, drept care dădu glas propriilor sale gînduri: Nici nu-mi vine să cred că sînt în Scoţia.

– Nici mie. Îşi continuară plimbarea pe coasta unui deal, urmînd o potecă pe care Ian părea s-o

cunoască din instinct, îndepărtîndu-se tot mai mult de casă.

Cîteva minute mai tîrziu dădură ocol dealului şi ajunseră la capătul drumului, căci în faţa lor se întindea o rîpă ce ducea spre valea întunecată de dedesubt. Ian se opri acolo şi-şi băgă mîinile în buzunare, privind în zare. Nesigură de dispoziţia lui, Elizabeth se îndepărtă cîţiva paşi, chiar pînă la marginea rîpei. I se părea că era chiar mai frig acolo, aşa că îşi strînse mai bine şalul pe umeri, privindu-l pe Ian pe furiş. În lumina lunii, profilul lui părea mai dur, mai ales atunci cînd ridică o mînă şi-şi masă muşchii de la ceafă, de parcă nu ar mai fi suportat încordarea.

– Cred că acum ar trebui să ne întoarcem, îi zise ea după cîteva minute de tăcere.

Drept răspuns, Ian lăsă capul pe spate, cu ochii închişi, ca un om prins într-o bătălie interioară.

– De ce? rosti el fără să se mişte.

– Pentru că nu mai avem pe unde să ne plimbăm, îi răspunse ea.

– Nu am ieşit în seara asta ca să ne plimbăm, i-o întoarse el.

Sentimentul se siguranţă pe care-l avusese Elizabeth mai devreme începu să se destrame.

– Nu?

– Ştii foarte bine că nu.

– Atunci... de ce am mai ieşit? îl întrebă ea.

– Pentru că voiam să fim împreună, singuri.

Îngrozită la gîndul că el ar fi putut să-i citească gîndurile în timpul cinei, rosti zguduită:

– Şi ce te face să crezi că vreau să fiu singură cu tine?

Ian întoarse capul spre ea, privind-o ţintă.

– Vino aici şi o să-ţi arăt de ce.

Trupul lui Elizabeth prinse să vibreze din cauza şocului, a dorinţei şi a fricii, dar mintea ei reuşi să păstreze controlul. Una era să fie sărutată lîngă casă, cînd prezenţa vicarului îl oprea să facă altceva, şi cu totul alta să fie cu el în acel loc, departe de ochii şi urechile celorlalţi.

Mult prea primejdios. Şi înspăimîntător. Elizabeth însă îşi aminti cum se comportase în Anglia şi nu-i găsi vină lui Ian că o adusese acolo pe timp de noapte.

Încercînd cu disperare să ignore senzualitatea vocii lui, Elizabeth oftă.

– Domnule Thornton, începu cu greu.

– Numele meu este Ian, o întrerupse el. Ţinînd cont că ne cunoaştem de multă vreme, fără a mai pune la socoteală cele petrecute între noi, nu crezi că este ridicol să-mi mai spui şi acum domnul Thornton?

Ignorîndu-i tonul, Elizabeth îşi continuă explicaţiile.

– Înainte dădeam vina numai pe tine pentru ce s-a întîmplat în weekend-ul acela, urmă ea cu blîndeţe. Dar am ajuns să văd lucrurile mult mai clar. Adevărul este că ceea ce am făcut atunci, în prima seară, cînd ne-am întîlnit în grădină şi ţi-am cerut să mă inviţi la dans, a fost o prostie, ba nu, m-am comportat fără ruşine. Elizabeth se opri ştiind că ar fi putut să se dezvinovăţească spunîndu-i de pariul pus de prietenele ei, dar mai mult ca sigur că Ian ar fi considerat acest lucru dregradant şi insultător, iar ea nu dorea să înrăutăţească şi mai mult lucrurile. Continuă pe un glas tremurător: Iar după aceea, de fiecare dată cînd ne-am întîlnit, m-am comportat ca

o desfrînată fără pic de ruşine. Nu te pot învinovăţi că ai crezut că exact asta eram.

– Asta este ceea ce am crezut, Elizabeth?

Tonul lui baritonal o zgudui profund, la fel ca şi privirea dură.

– Dar ce altceva ai fi putut să crezi?

Băgîndu-şi iar mîinile în buzunare, Ian se întoarse cu faţa spre ea.

– Am crezut, rosti printre dinţi, că nu erai doar frumoasă, ci şi uimitor de inocentă. Dacă aş fi crezut că ştiai ce naiba cereai din partea unui bărbat de vîrsta şi reputaţia mea, aş fi acceptat oferta pe loc şi am fi ratat dansul.

Elizabeth îl privea stupefiată.

– Nu te cred.

– Ce anume nu crezi, că aş fi vrut să te trag între tufişuri şi să te fac să te topeşti în braţele mele? Sau că aveam destule scrupule ca să ignor un astfel de impuls lipsit de nobleţe?

Elizabeth simţea cum se înmuia tot mai mult şi încerca să lupte din răsputeri.

– Dar ce s-a întîmplat cu scrupulele tale în cabana din pădure? Ştiai foarte bine că eram convinsă că plecasei deja de acolo atunci cînd am intrat.

– Dar tu de ce ai rămas, o contră el, mai ales atunci cînd ţi-ai dat seama că eram încă acolo?

Tulburată, Elizabeth îşi petrecu o mînă prin părul lung.

– Ştiu că n-ar fi trebuit, admise ea. Habar nu am de ce am rămas.

– Ai rămas pentru acelaşi motiv pentru care eu nu am plecat, o informă el cu răceală. Ne doream unul pe celălalt.

– A fost o greşeală, protestă ea. Periculoasă şi... prostească!

– Prostie sau nu, îi zise el cu amărăciune, te doream. Aşa cum te doresc şi acum. Niciunul dintre noi n-are nimic de cîştigat dacă continuăm să ne prefacem că weekend-ul acela a fost deja uitat, continuă el. Ziua de ieri a dovedit că nu a fost uitat, pentru că te- am ţinut minte în tot acest răstimp şi ştiu foarte bine că şi tu te-ai gîndit la mine.

Elizabeth ar fi vrut să nege, dar simţi că dacă l-ar minţi, el ar fi atît de dezgustat încît ar părăsit-o pe loc. Ridică bărbia, incapabilă să spună o minciună, după ce el fusese atît de sincer.

– Bine, răspunse ea încet, ai dreptate. Nu te-am putut uita, n-am putut şterge din minte weekend-ul acela. Cum aş fi putut? adăugă supărată.

El zîmbi auzind-o şi-şi mai îmblînzi glasul atunci cînd îi zise:

– Vino aici, Elizabeth.

– De ce? se împotrivi ea.

– Ca să putem termina ceea ce am început atunci.

Elizabeth îl privea paralizată, speriată şi surescitată în acelaşi timp, după care scutură din cap.

– Nu o să te forţez, îi zise el încet, tot aşa cum nu o să te oblig să faci ceva ce nu-ţi place o dată ce te vei afla în braţele mele. Gîndeşte-te bine la asta, o preveni el, pentru că dacă vii la mine acum, mîine dimineaţă nu-ţi vei putea spune că te-am forţat să faci ceva împotriva voinţei tale, sau că nu ştiai ce se va întîmpla. Ieri niciunul dintre noi nu ştia ce se va petrece. Dar acum ştim.

O voce mică din mintea ei o îmboldi să se ducă spre el, spunîndu-i că după pedeapsa pe care o

primise, avea tot dreptul la cîteva săruturi, dacă asta era ceea ce dorea. Un alt glas o prevenea să nu încalce iar regulile.

– Nu... nu pot, strigă ea.

– Sînt patru paşi care ne separă şi un an şi jumătate în care ne-am dorit neîncetat, îi zise el.

Elizabeth îşi înghiţi nodul din gît.

– N-ai putea să mă întîlneşti la jumătatea drumului?

Dulceaţa întrebării ei aproape că-l dobori pe Ian, dar tot reuşi s-o refuze scuturînd din cap.

– Nu de data asta. Te vreau mai mult decît orice pe lume, dar nu am chef ca mîine dimineaţă să te uiţi la mine ca la un monstru. Dacă mă vrei, nu trebuie decît să vii în braţele mele.

– Nu ştiu nici eu ce vreau, strigă Elizabeth, privind cu sălbăticie la valea de dedesubt, de parcă ar fi vrut să se arunce spre ea.

– Vino aici, o invită el răguşit şi o să-ţi arăt.

Tonul, nu cuvintele lui, o cuceri în cele din urmă. Ca şi cum ar fi fost împinsă de la spate de o forţă necunoscută, Elizabeth se aruncă pur şi simplu la pieptul lui.

– Nu credeam c-ai s-o faci, şopti el.

Simţind lauda pentru curajul ei, Elizabeth ridică chipul spre el. Ochii lui de culoarea ambrei se opriră pe dată asupra buzelor ei, rămînînd fixate acolo, pînă cînd îşi plecă fruntea şi le strivi cu gura lui.

Trupul lui Elizabeth se aprinse pe dată. Gemînd disperată, îi cuprinse gîtul cu braţele şi-şi arcui trupul spre el, simţindu-l cum tremura de dorinţă nestăpînită. Atunci cînd limba lui începu să-i cerceteze interiorul dulce al gurii, pasiunea dintre ei explodă cu toată forţa. Pierdută în vrajă, Elizabeth încercă

să-i întoarcă plăcerea şi îl atinse buzele cu limba, dar se opri atunci cînd îl auzi gemînd înfundat.

– Da, şopti el răguşit.

Elizabeth prinse curaj şi se apucă să-l exploreze gura în acelaşi fel, făcîndu-l să se înfioare de plăcere. Ian continuă s-o sărute cu disperare, făcînd-o să se zvîrcolească de dorinţă.

Cînd îşi dezlipi gura de pe buzele ei, începu să-i sărute obrazul şi apoi să-i lingă delicat lobul urechii, înainte să-şi strecoare vîrful limbii în interiorul ei, în timp ce cu mîinile îi mîngîia sînii.

Elizabeth tresări surprinsă din cauza acelor mîngîieri atît de intime, ceea ce-l făcu să rîdă, deşi era copleşit de pasiune şi gata să cadă în genunchi în faţa ei.

Cu toate că raţiunea îi spunea să se oprească, nu se simţea capabil să înceteze.

Mult mai tîrziu, Ian îşi ridică fruntea, de-abia respirînd, simţind cum inima stătea să-i pocnească. Elizabeth rămase în braţele lui, cu obrazul lipit de pieptul lat, tremurînd din cauza acelei explozii uimitoare de pasiune.

Pînă în acel moment, Ian reuşise să se convingă singur că ceea ce-şi amintea despre pasiunea pentru Elizabeth era exagerat.

Dar se înşelase, pasiunea dintre ei era mai presus de cele mai sălbatice închipuiri ale sale. Întrecea tot ce simţise vreodată. În timp ce privea în gol pe deasupra capului ei, se străduia să ignore sentimentul plăcut pe care îl avea ştiind-o în braţele lui.

Elizabeth simţea sub obraz cum inima lui îşi domolise ritmul, lăsîndu-l pe Ian să respire iar normal. În timp ce asculta vîntul care făcea frunzele să foşnească şi simţea mîna lui cum se plimba alene pe

spatele ei, Elizabeth lupta cu lacrimile amare care-i inundaseră ochii.

Oftînd, se căzni să-l întrebe de ce i se întîmplau toate aceste lucruri minunate, dar interzise.

– De ce? şopti disperată.

Ian auzi imediat disperarea din glasul ei şi pricepu pe loc sensul întrebării, aceeaşi pe care şi-o pusese şi el. De ce apărea o asemenea explozie de pasiune de fiecare dată cînd o atingea? De ce fata asta putea să-l facă să-şi piardă mintea?

– Nu ştiu, răspunse el pe un ton nenatural de calm. Uneori se întîmplă pur şi simplu. Între oameni nepotriviţi în momente nepotrivite, adăugă în gînd. În Anglia fusese atît de orbit încît îi vorbise de căsătorie de două ori într-o singură zi. Îşi amintea şi în acel moment răspunsul ei. La cîteva clipe după ce i se topise în braţe, iar el îi pomenise de căsătorie şi de eventuala împotrivire a tatălui ei, Elizabeth îi zîmbise şi-l întrebase cum ar fi putut s-o întreţină şi dacă era în stare să-i ofere bijuterii şi blănuri.

Cel puţin a fost sinceră, îşi zise Ian mai departe, încercînd să alunge valul de dezgust.

Măcar era sinceră în privinţa lucrurilor care contau pentru ea. Acum putea spune că-i admira curajul, dacă nu standardele.

Privi în jos spre Elizabeth, care se uita la el cu ochii ei verzi, de o inocenţă înşelătoare.

– Nici o grijă, îi zise cu răceală, prinzînd-o de braţ şi conducînd-o înapoi spre casă, nu am de gînd să formulez cererea în căsătorie rituală, aşa cum am făcut ultima dată. Căsătoria iese cu totul din discuţie. Printre altele, tocmai am terminat rubinele şi blănurile pe sezonul ăsta.

În pofida tonului de glumă, Elizabeth simţi uri-

ţenia cuvintelor şi inima îi sîngeră pentru el, deşi, atunci cînd le rostise, nu o făcuse pentru că şi-ar fi dorit aşa ceva.

– Cine conduce acum în topul pretedndenţilor? o întrebă după aceea, în timp ce se apropiau de casă. Nu se poate să nu fie şi alţii în afară de Belhaven şi Marchman.

Elizabeth se strădui să treacă de la pasiune la glumă, dar nu izbuti la fel de bine ca el.

– În ochii unchiului meu, principalul pretendent este acela care are cel mai mare titlu urmat de o avere considerabilă.

– Desigur, rosti Ian cu amărăciune. În care caz se pare că Marchman este cel care conduce cursa detaşat.

Lipsa lui totală de tact o făcu pe Elizabeth să simtă un junghi ascuţit de durere. Însă ridică bătăioasă bărbia.

– De fapt, nu am ieşit pe piaţă în căutarea unui soţ, îl înfruntă indiferentă. În cele din urmă va trebui să mă mărit cu cineva dacă nu voi putea să-l mai manevrez pe unchiul meu, astfel încît am ajuns la concluzia că aş prefera un soţ mult mai bătrîn decît mine.

– Preferabil unul orb, îi zise el sardonic, care nu va observa cîte o aventură pe ici pe colo?

– Eu m-am referit de fapt la libertatea mea, îl informă ea. Independenţă. Iar un soţ mai tînăr nu mi-ar oferi aşa ceva, pe cînd unul mai bătrîn ar accepta.

– Păi, un boşorog nu-ţi va putea oferi decît această independenţă, nimic în plus, i-o trînti Ian.

– Iar pentru mine e suficient, răspunse ea. M-am săturat să fiu împinsă încolo şi încoace de toţi

bărbaţii din viaţa mea. Aş vrea să pot avea grijă pe mai departe de domeniu şi să fac ceea ce-mi place.

– Mărită-te cu un bătrîn, interveni Ian şi vei fi ultima din spiţa ta.

Elizabeth îl privi fără să înţeleagă.

– Pentru că nu va putea să-ţi ofere copii, îi explică el.

– Ah, asta, oftă Elizabeth învinsă. Încă nu am găsit o soluţie pentru această problemă.

– Dă-mi şi mie de ştire atunci cînd o să găseşti, îi răspunse Ian sarcastic. Ai putea face o avere cu o asemenea descoperire.

Elizabeth îl ignoră. Nu se gîndise la aşa ceva, pentru că ajunsese la o astfel de concluzie de-abia după ce el o ţinuse cu tandreţe în braţe, ca apoi să se comporte de parcă prezenţa ei l-ar fi scîrbit. Totul era prea dureros, prea ciudat. Din experienţa ei redusă cu sexul opus, descoperise că bărbaţii reprezentau un grup complet imprevizibil, că erau oameni în care nu puteai avea încredere. Descoperise acest lucru văzînd ce-i făcuseră tatăl, fratele, vicontele Mondevale care voise să se căsătorească cu ea şi apoi o alungase, terminînd cu Ian Thornton ce părea să n-o mai sufere. Singurul care se comporta întotdeauna la fel era unchiul ei. El era previzibil, mereu la fel de rece şi de nemilos. În graba ei de a ajunge mai repede în intimitatea dormitorului, Elizabeth îi ură lui Ian noapte bună şi apoi trecu în fugă pe lîngă fotoliul mare, fără să-l mai observe pe vicarul care o privea îngrijorat.

– Să înţeleg că ai avut parte de o plimbare plăcută, Ian? îl întrebă după ce auzi uşa de la dormitorul ei închizîndu-se.

Ian înţepeni cu ibricul, în care mai rămăsese

ceva cafea, în mînă. Privi o clipă chipul unchiului său și constată că acesta știa foarte bine că dorința îl împinsese să o invite pe Elizabeth la o plimbare, nu frumusețea nopții sau nevoia de aer proaspăt.

– Tu ce părere ai? îi răspunse iritat.

– Cred că o necăjești mereu, în mod deliberat, deși de obicei nu așa te porți cu femeile.

– Elizabeth Cameron nu e o femeie obișnuită.

– Sînt de acord cu tine, răspunse vicarul cu un zîmbet. Închise cartea și o puse pe masa alăturată. De asemenea mai cred că se simte atrasă de tine și tu de ea. Acest lucru este evident.

– Atunci ar trebui să-ți fie la fel de evident, răspunse Ian, că nu ne potrivim deloc. Și oricum nu contează pentru că eu mă însor cu altcineva.

Duncan deschise gura, pregătit să comenteze afirmația dar, cînd văzu expresia de pe chipul lui Ian, renunță pe loc.

Capitolul 17

Ian plecă a doua zi la vînătoare odată cu prima geană de lumină, iar Duncan profită de absența lui pentru a încerca să extragă de la Elizabeth unele răspunsuri la problemele care-l frămîntau.

De mai multe ori încercă, fără succes, s-o chestioneze cu privire la prima întîlnire dintre ea și Ian din Anglia, ce fel de viață ducea ea acolo și așa mai departe.

Însă, atunci cînd terminară cu micul dejun, era absolut nesatisfăcut de toate răspunsurile ei evazive, menite probabil să-l facă să creadă că viața ei era frivolă și absolut plăcută.

În cele din urmă, Elizabeth încercase să-l abată la subiectul preferat, punîndu-i întrebări despre Ian şi schiţele pe care le descoperise.

Sperînd că va începe să-i facă unele mărturisiri dacă avea să-l înţeleagă mai bine pe Ian, Duncan merse pînă-ntr-acolo încît îi povesti ce făcuse nepotul său, cum încercase să-şi alunge durerea, după moartea părinţilor săi şi de ce îşi înstrăinase cîinele. Din păcate, planul său eşuă cu totul. Deşi Elizabeth îşi manifestase simpatia pentru Ian, Duncan nu reuşise s-o facă să se deschidă.

Elizabeth de-abia aşteptase să se termine cu masa ca să scape de privirea lui cercetătoare şi întrebările indiscrete. Cu toate că era aşa de blînd şi bun, Elizabeth îşi dăduse seama că avea un ascuţit simţ de observaţie şi că obişnuia să persevereze pînă cînd obţinea ceea ce dorea. Imediat ce termină cu vasele, ieşi să lucreze în grădină ca să scape de el, dar bunul vicar apăru cîteva clipe mai tîrziu, cu o expresie îngrijorată pe chip.

– A venit vizitiul tău, îi zise. A adus şi un mesaj urgent din partea unchiului tău.

Elizabeth se simţi copleşită de groază atunci cînd dădu fuga în casă, în odaia în care-o aştepta Aaron.

– Aaron, rosti ea. Ce s-a întîmplat? Cum de ai adus trăsura tocmai pînă aici?

Drept răspuns la prima întrebare, vizitiul îi dădu o scrisoare. Iar la cea de-a doua răspunse ostenit:

– Unchiul tău era aşa de nerăbdător să te ştie pornită spre casă, încît mi-a spus să închiriez tot ce am nevoie, numai să te aduc în grabă. În faţa casei aşteaptă o pereche de cai pentru tine şi domnişoara Throckmorton-Jones, iar pe drumeag e o cabrioletă

pe care s-o foloseşti pînă ajungem la han, unde am lăsat trăsura de acasă.

Elizabeth încuviinţă din cap şi despături scrisoarea, citind-o din ce în ce mai îngrozită.

„Elizabeth", scrisese unchiul ei, „Vino acasă imediat. Belhaven ţi-a cerut mîna. Nu văd ce motiv ai mai avea să pierzi vremea prin Scoţia. După cum bine ştii, oricum între Belhaven şi Thornton l-aş fi ales pe Belhaven." Ştiind probabil că ea ar fi căutat să mai amîne procedurile, adăugase: „Dacă te întorci într-o săptămînă, ai putea participa la negocierile de dinainte de logodnă. Altminteri, voi începe tratativele fără tine, după cum am dreptul în calitate de tutore."

Elizabeth mototoli hîrtia, simţindu-se învinsă. Zgomotul care se auzea din faţa casei o făcu să privească spre uşa care rămăsese deschisă. Lucinda şi domnul Wiley tocmai se întorseseră din expediţia lor. Elizabeth alergă spre Lucinda, ocolind cu atenţie calul cel negru pe care era cocoţată, aşteptînd să fie ajutată de cineva să coboare.

– Lucy! îi strigă disperată. Lucy! Ne-am nenorocit.

– Doar o secundă, Elizabeth, dacă nu ţi-e cu supărare, îi zise femeia imperturbabilă. Orice ar fi, cred că poate să aştepte pînă cînd intrăm în casă şi ne aşezăm comod. Trebuie să-ţi spun că am sentimentul că am fost născută ca să călăresc acest cal. Nici nu-ţi poţi imagina prin ce chinuri am trecut pînă am găsit nişte servitoare...

Elizabeth nu mai auzi restul. Isterizată, fu nevoită să aştepte ca Lucinda să descalece, să intre şchiopătînd în casă şi să se instaleze cît mai comod pe canapea.

– Şi acum, rosti Luncinda, scuturîndu-şi fusta de praf, ce anume s-a întîmplat?

Fără să mai ţină seama de vicarul care stătea lîngă cămin şi o privea cu îngrijorare, Elizabeth îi dădu Lucindei scrisoarea.

– Citeşte. Am ... am impresia că deja l-a acceptat.

Chipul Lucindei se făcu gri imediat ce termină de citit scrisoarea, în obraji apărîndu-i două pete stacojii.

– Ar fi gata să accepte o ofertă şi din partea diavolului, scrîşni Lucinda, atîta vreme cît are un titlu de nobleţe şi bani. Dar treaba asta n-ar trebui să ne mire.

– Eram aşa de sigură că reuşisem să-l conving pe Belhaven că nu ne potrivim deloc, se văicări Elizabeth, frîngîndu-şi mîinile. Am făcut totul, Lucy, tot ce ţi-am spus şi ceva pe deasupra. Din cauza agitaţiei cumplite, Elizabeth sări în picioare. Dacă ne grăbim, am putea ajunge acasă la timp şi poate că o să găsesc o modalitate să-l fac pe unchiul Julius să se răzgîndească.

Lucinda nu sări ca arsă asemenea lui Elizabeth, nici nu alergă în sus pe scări ca să intre în camera ei şi să trîntească uşa cu furie. Cu trupul rigid, se ridică demnă de pe canapea, ca apoi să se întoarcă încet spre vicar.

– Unde e? izbucni deodată.

– Ian? o întrebă vicarul, speriat de paloarea ei. S-a dus la vînătoare.

Supărată că nu-l putea ataca direct, Lucinda se dezlănţui cu furie împotriva vicarului neajutorat. Cînd îşi încheie tirada, aruncă scrisoarea mototolită în căminul rece şi rosti pe un ton mînios:

– Cînd diavolul ăsta o să se întoarcă, să-i spui că e preferabil să poarte o armură atunci cînd va mai da ochii cu mine! După aceea urcă cu demnitate la etaj.

Cînd Ian se întoarse în pragul înserării, casa i se păru ciudat de tăcută. Unchiul lui stătea în fața focului și-l privea cu o expresie pe jumătate furioasă, pe jumătate curioasă. Împotriva voinței sale, Ian cercetă repede odaia, așteptînd să vadă părul auriu al lui Elizabeth și chipul luminos. Cînd nu o descoperi pe nicăieri, puse arma la loc în rastel și apoi întrebă degajat:

– Unde e toată lumea?

– Dacă te referi cumva la Jake, îi zise vicarul, supărat că Ian refuza categoric să întrebe direct de Elizabeth, a luat cu el în hambar o sticlă de bere ca să-și spele amintire din ultimele două zile.

– Deci s-au întors?

– Jake s-a întors, îl corectă vicarul în timp ce Ian, aflat lîngă masă, își turna un pahar de vin de Madeira. Servitoarele vor veni mîine dimineață. Însă Elizabeth și domnișoara Throckmorton-Jones au plecat de aici.

Gîndindu-se că Duncan se referise la o plimbare, Ian aruncă o privire spre ușă.

– Dar unde s-au dus la ora asta?

– Înapoi în Anglia.

Ian înghență deodată.

– De ce? izbucni furios.

– Pentru că unchiul domnișoarei Cameron a acceptat o ofertă la mîna ei.

Vicarul privi cu o satisfacție furioasă cum Ian goli jumătate de pahar deodată, căutînd să spele

amarul acelei vești. Atunci cînd i se adresă din nou, rosti cu sarcasm:

– Și cine este fericitul mire?

– Mi se pare că sir Francis Belhaven.

Ian se strîmbă dezgustat.

– Să înțeleg după grimasa ta că nu-l admiri?

Ian dădu din umeri.

– Belhaven este un curvar bătrîn cu un apetit sexual cam bizar. În plus, are cam de trei ori vîrsta ei.

– Mare păcat, răspunse vicarul, căutînd să-și păstreze cumpătul. Pentru că fata asta frumoasă și inocentă n-o să aibă de ales și va trebui să se mărite cu... curvarul ăsta. Dacă nu o face, atunci unchiul ei îi va tăia fondurile și astfel va pierde căminul pe care-l iubește așa de mult. Se pare că e cu totul satisfăcut de Belhaven, pentru că are titlu și bani, iar acestea au fost singurele lui condiții. Biata fată va trebui să se mărite cu boșorogul, n-are cum să evite treaba asta.

– Dar este absurd, izbucni Ian, după care-și goli paharul. Elizabeth Cameron a avut un succes răsunător în timpul sezonului de acum doi ani. E de domeniul pubic că a primit mai mult de o duzină de cereri în căsătorie. Dacă asta este ceea ce contează pentru unchiul ei, atunci are de unde alege.

De data asta fu rîndul lui Duncan să răspundă cu sarcasm:

– Asta a fost înainte să te fi întîlnit la nu mai știu ce petrecere. De atunci a devenit de domeniul public că este pîngărită.

– Și ce mama naibii vrea să însemne și asta?

– Nu, Ian, tu să-mi spui mie ce vrea să însemne asta, sări vicarul. Eu am auzit povestea în două părți

de la domnişoara Throckmorton-Jones. Prima dată cînd mi-a spus o parte din ea, era sub influenţa laudanumului. Azi însă, cînd a continuat, era pradă celei mai cumplite crize de furie la care am fost martor vreodată în viaţa mea. În fine, chiar dacă nu am toate datele, sînt convins că am prins esenţialul şi, dacă măcar jumătate din ceea ce am auzit este adevărat, atunci este clar că fie n-ai pic de inimă, fie strop de conştiinţă! Mi se rupe inima cînd mă gîndesc la cîte a îndurat Elizabeth în ultimii doi ani. Şi cînd îmi amintesc cum te-a iertat...

– Ce ţi-a spus femeia aia? îl întrerupse Ian, întorcîndu-se şi apropiindu-se de fereastră.

Acea nonşalanţă a lui Ian îl făcu pe bietul vicar să sară în picioare şi să se apropie de el.

– Mi-a spus că ai reuşit să distrugi cu totul reputaţia lui Elizabeth Cameron, îi spuse cu amărăciune. Mi-a spus că ai convins-o pe fata asta inocentă, care nu mai fusese plecată de pe domeniul ei de la ţară pînă în acel sezon, să se întîlnească cu tine într-o cabană retrasă şi mai tîrziu într-o seră. Mi-a mai spus că scena din seră a avut o mulţime de martori, care s-au grăbit să împrăştie zvonuri urîte prin tot oraşul în numai cîteva zile. Mi-a mai zis că logodnicul lui Elizabeth a auzit aceste bîrfe şi şi-a retras imediat oferta. În acel moment, societatea a considerat că Elizabeth era la fel de vinovată ca păcatul şi ca atare a fost imediat marginalizată de toţi indivizii din înalta societate. Mi-a mai spus de asemenea că, după cîteva zile, fratele lui Elizabeth a fugit din ţară ca să scape de creditorii pe care voia să-i plătească cu banii obţinuţi din negocierile pentru măritişul ei. Vicarul observă cu satisfacţie amară maxilarul încordat al lui Ian. Mi-a mai spus de ase-

menea că Elizabeth s-a dus la Londra în mod special pentru a se mărita cît mai avantajos şi că tu i-ai distrus orice şansă. Motiv pentru care acum, copila va trebui să se mărite cu un bărbat despre care spui că e un desfrînat bătrîn şi scîrbos. Mulţumit că săgeţile sale verbale nimeriseră drept la ţintă, Duncan continuă, dînd lovitura de graţie: Drept rezultat al acţiunilor tale, fata a trăit în singurătate vreme de aproape doi ani. Casa ei, de care ne-a vorbit cu atîta dragoste, a fost despuiată de toate lucrurile de valoare de către creditori. Te felicit, Ian. Ai reuşit să transformi o fată inocentă într-o paria sărăcită, aflată la mila unchiului ei neîndurător. Şi toate astea pentru că s-a îndrăgostit de tine la prima vedere. Ştiind ceea ce ştiu acum despre tine, stau şi mă întreb ce calităţi a putut să-ţi găsească ea.

Ian nu făcu nici un efort să se dezvinovăţească. Sprijinindu-se de cadrul ferestrei, încerca să asimileze tot ce-i spusese unchiul său, căutînd să alunge măcar în parte durerea cumplită la gîndul că, în ultimele zile, o torturase pe Elizabeth cu o cruzime de neînchipuit.

O revăzu în minte aşa cum fusese în Anglia, frumoasă şi curajoasă, plină de pasiune inocentă. O văzu aşa cum arătase cu numai două zile în urmă, trăgînd la ţintă şi rîzînd pe seama pretendenţilor săi. O văzu îngenuncheată pe iarbă, admirîndu-l schiţele cu ochii plini de tristeţe la gîndul că Ian îşi pierduse familia. Îşi aminti de asemenea cum îl plînsese în braţe pentru că prietenele în care avusese încredere o trădaseră la rîndul lor.

Plin de regret, îşi aminti de pasiunea pe care i-o arătase cu numai o seară în urmă. După ce-l înnebunise de dorinţă, el nu găsise altceva de spus de-

cît că nu avea de gînd s-o mai ceară de soție, pentru că nu mai avea rubine și blănuri în acel sezon.

Își aminti și de celelalte răutăți pe care i le spusese înainte de asta... „De unde naibii i-a venit unchiului tău ideea că aș mai avea vreo dorință să mă căsătoresc cu tine?"; „Lady Cameron este o domnișoară foarte bogată, Duncan."; „Nu mă îndoiesc că toate camerele de la Havenhurst sînt pline de blănuri și bijuterii"...

Iar ea fusese prea mîndră ca să-l lase să creadă altceva

Se simți copleșit de furie din cauza prostiei lui, pentru că fusese orb. Ar fi trebuit să știe, chiar din clipa în care ea începuse să le povestească cum se tîrguia cu negustorii, de atunci ar fi trebuit să-și dea seama! Fusese orb chiar din prima clipă în care o cunoscuse, ba nu, se corectă dezgustat, în Anglia recunoscuse instinctiv că era blîndă și mîndră, curajoasă și inocentă, o femeie cum rar găseai. Știuse foarte bine că nu fusese vorba de un flirt oarecare, dar mai tîrziu se convinsese că se înșelase, iar cînd venise aici, o tratase ca pe o depravată, iar ea suportase totul cu seninătate! Îl lăsase să spună toate acele răutăți despre ea și apoi căutase să-i găsească scuze, luînd toată vina asupra ei.

Nodul din gît îl sufoca. Era așa de bună și de înțelegătoare încît îl iertase și luase asupra ei toată vina.

Duncan nu se mișcase din loc, rămăsese să privească la lupta tăcută care se dădea în interiorul nepotului lui.

În cele din urmă Ian vorbi din nou și cuvintele păreau să fie smulse direct din sufletul lui neliniștit:

– Așa ți-a spus femeia, sau e numai părerea ta?

– Despre ce anume?

Oftînd, Ian întrebă:

– Ţi-a spus ea că Elizabeth s-a îndrăgostit de mine cu doi ani în urmă, sau a fost numai părerea ta?

Era atît de evident că răspunsul la întrebare conta imens pentru Ian, încît Duncan zîmbi aproape fără voie. Dar în clipa aceea vicarul era concentrat asupra celor două lucruri pe care şi le dorea mai presus de orice. Îşi dorea ca Ian să se însoare cu Elizabeth ca să rectifice toate greşelile pe care le făcuse cu ea, şi dorea de asemenea să-l vadă împăcîndu-se cu bunicul lui.

Pentru a se putea însura cu Elizabeth, Ian trebuia mai întîi să se împace cu ducele, pentru că unchiul lui Elizabeth era decis s-o mărite cu un bărbat care deţinea un titlu.

Duncan voia cu atîta ardoare ca acele două dorinţe ale sale să devină realitate, încît aproape minţi ca să-şi susţină cauza, oprindu-se doar în ultima clipă.

– Asta era părerea domnişoarei Throckmorton-Jones, pe care mi-a mărturisit-o sub influenţa laudanumului. Dar este şi părerea mea după ce am văzut-o cum te priveşte.

Aşteptă un alt moment lung ca Ian să se decidă şi încercă să-l convingă cu ajutorul logicii:

– N-ai de ales, trebuie s-o salvezi de la o asemenea căsătorie împotriva firii.

Luînd tăcerea lui Ian drept încuviinţare, insistă mai departe:

– Pentru a reuşi acest lucru, trebuie mai întîi să-l convingi pe unchiul ei să n-o mai dea acestui om. Ştiu din ceea ce mi-a spus domnişoara Throckmor-

ton-Jones, şi din ceea ce am citit cu ochii mei în scrisoarea de colo, că unchiul ei vrea un titlu şi îl va favoriza pe bărbatul care-l are. Mai ştiu de asemenea că este ceva obişnuit în rîndul nobililor şi n-o să-l poţi convinge pe unchiul ei numai cu vorbe deşarte, dacă asta te gîndeşti să încerci. Duncan observă din nou că spusele sale îşi atinseseră ţinta, aşa că decise că venise momentul să insiste pentru ultima oară: Titlul ăla îţi aparţine Ian. Îmi dau seama ce mare este ura ta pentru duce, dar de acum nici nu mai contează. Fie o laşi pe Elizabeth să se mărite cu scîrbosul acela de Belhaven, fie te împaci cu ducele de Stanhope. Nu există decît aceste două alternative şi o ştii foarte bine.

Ian se încordă, luptînd cu sine, încercînd să să se împotrivească gîndului că era nevoit să se împace cu bunicul său. Duncan aştepta cu sufletul la gură rezultatul acelei lupte. Îl văzu apoi pe Ian plecînd capul şi strîngînd pumnii. Cînd vorbi în cele din urmă, blestemul era adresat bunicului:

– Ticălosul ăla mizerabil! rosti printre dinţii încleştaţi. După unsprezece ani va face aşa cum vrea. Şi asta numai din cauză că n-am fost în stare să-mi iau mîinile de pe ea.

Vicarul de-abia reuşi să-şi ascundă uşurarea şi bucuria.

– Există alte lucruri mai rele decît însurătoarea cu o fată frumoasă, care pe deasupra te mai şi iubeşte, rosti el cu emfază.

Ian aproape că zîmbi auzindu-l. Însă realitatea îl lovi fără milă.

– Dacă a simţit ceva pentru mine, asta s-a întîmplat cu multă vreme în urmă. Acum nu-şi mai doreşte decît independenţa.

Duncan îl privi mirat apoi începu să chicotească surprins.

– Independența? Serios? Ce idee pentru o femeie. Sînt sigur că vei putea s-o dezbari de astfel de gînduri ciudate.

– Eu nu aș conta pe chestia asta.

– Independența este mult supraestimată. N-ai decît să-i oferi independența și o să i se acrească de ea, rosti încrezător.

Ian însă aproape că nu-l mai auzea. Era furios la gîndul că era obligat să capituleze în fața bunicului său.

– La naiba cu el! rosti cu ură. L-aș fi lăsat să putrezească în iad laolaltă cu titlul lui cu tot.

Duncan continuă să zîmbească mulțumit.

– Este foarte posibil ca tocmai această spaimă de a nu putrezi în iad, după cum tu singur te-ai exprimat, să-l facă să-și dorească cu atîta disperare să te numească moștenitorul lui. Gîndește-te totuși că încearcă să se împace cu tine de mai bine de un deceniu, cu mult înainte să-i fi slăbit inima.

– A întîrziat cu un deceniu! răspunse Ian. Tata era moștenitorul lui de drept, iar nemernicul ăsta bătrîn n-a recunoscut-o cît a trăit.

– Știu foarte bine acest lucru. Însă nu asta contează acum, Ian. Ai pierdut lupta. Este cazul să te declari învins cu grația și demnitatea spiței tale nobile, așa cum ar fi făcut-o și tatăl tău. Este dreptul tău să devii următorul duce de Stanhope. Nimic nu poate schimba acest lucru. Mai mult, sînt sigur că tatăl tău l-ar fi iertat pe duce dacă i s-ar fi oferit o astfel de ocazie.

Ian prinse să se învîrtă furios prin odaie.

– Eu nu sînt ca tata, izbucni el.

Vicarul, temîndu-se ca nu cumva Ian să dea înapoi, rosti răspicat:

– Nu mai ai timp de pierdut. Există toate șansele să ajungi la bunicul tău și să afli că deja a numit un alt moștenitor, mai ales că termenul acordat de el a expirat de săptămîna trecută.

– Există toate șansele să-mi spună să mă duc naibii, după ultima scrisoare pe care i-am trimis-o.

– Și asta, rosti vicarul, și dacă întîrzii, s-ar putea să ajungi după ce Elizabeth va fi deja căsătorită cu acest Belhaven.

Ian ezită un moment lung, apoi încuviință, își băgă mîinile în buzunare și se îndreptă spre scări.

– Ian? strigă Duncan după el.

Ian se opri și se întoarse.

– Ce mai e acum? îl întrebă nervos.

– O să am nevoie să mă îndrumi spre casa lui Elizabeth. Deși ai schimbat miresele, bănuiesc că tot eu voi avea onoarea de a oficia căsătoria, nu?

Ian încuviință tăcut.

– Faci ceea ce trebuie, Ian, șopti vicarul, incapabil să se scuture de teama ca nu cumva Ian să îl înfurie rău de tot pe duce și astfel să se înstrăineze definitiv unul de celălalt. Indiferent de cum va fi căsătoria, se pare că nu ai de ales. Ai reușit să-i întorci viața pe dos.

– În mai multe feluri decît ai crede, rosti Ian.

– Asta ce mai vrea să însemne?

– Din cauza mea îl are acum de tutore pe unchiul ei, oftă Ian. Fratele ei nu a fugit pentru a scăpa de creditori sau de scandal, așa cum crede Elizabeth.

– Din cauza ta? Dar cum de este posibil așa ceva?

– M-a provocat la duel şi, cînd n-a putut să mă ucidă, a mai încercat treaba asta de două ori, aproape c-a izbutit. L-am urcat cu forţa pe Arianna şi l-am trimis pachet spre Indii, ca să-şi răcorească călciiele.

Vicarul păli şi se prăvăli pe canapea.

– Dar cum de ai putut să faci una ca asta?

Ian se îmbăţoşă tot.

– Nu mai exstau decît două alternative, fie îl lăsam să mă găurească, fie îl predam autorităţilor. N-am vrut să-l văd spînzurat pentru că era decis să-şi răzbune sora, am preferat să-l dau la o parte din drum.

– Dar vreme de doi ani!

– Ar fi putut să se întoarcă în mai puţin de un an, dar Arianna a avut avarii din cauza unei furtuni şi s-a oprit la San Delora pentru reparaţii. Acolo a fugit de pe navă şi a dispărut. Am presupus doar că a reuşit să se întoarcă cumva. Habar nu am avut că încă n-a apărut acasă pînă cînd mi-ai spus tu cu două minute în urmă, mai zise el.

– Doamne sfinte, se văită Duncan. Nimeni nu ar putea să-o învinovăţească pe Elizabeth dacă o să înceapă să te urască pentru treaba asta.

– N-am de gînd să-i ofer această ocazie, îi răspunse Ian implacabil. Voi angaja un detectiv ca să-l dea de urmăşi, după ce o să aflu ce-a păţit, o să-i spun şi el.

Bunul simţ al lui Duncan începu să se războiască cu conştiinţa şi, de această dată, conştiinţa pierdu.

– Probabil că e mai bine aşa, încuviinţă el, ştiind cît de greu avea să-i fie fetei să-l ierte pe Ian. Toate astea ar fi fost mai uşor de suportat dacă ai fi ştiut

din vreme ce s-a întîmplat cu ea. Ai multe cunoştinţe din înalta societate, de ce nu te-au informat în privinţa asta?

– În primul rînd pentru că mai tot anul trecut am fost plecat. Şi în al doilea rînd, adăugă Ian cu dispreţ, pentru că în înalta societate nimeni nu discută astfel de chestiuni cu tine. Sînt discutate cu toţi ceilalţi, chiar pe la spatele tău.

Ian observă zîmbetul care apăru pe neaşteptate pe buzele unchiului său.

– Lăsînd astfel de bîrfe deoparte, îi consideri un grup de oameni deosebit de mîndri, autocratici şi stăpîni pe ei, aşa-i?

– În principiu, da, răspunse Ian, după care urcă scările spre camera lui. Cînd auzi uşa trîntindu-se, vicarul rosti în încăperea goală:

– Ian, dragul meu, la fel de bine ai putea accepta titlul, pentru că te-ai născut cu aceste trăsături pe care le dispreţuieşti.

După un moment se potoli şi, cu o privire serioasă, se uită spre tavan, cu o expresie de fericire sublimă.

– Mulţumesc, rosti în direcţia cerului. Ţi-a trebuit multă vreme ca să răspunzi la prima rugăciune, rosti, referindu-se la împăcarea dintre Ian şi bunicul lui, dar ai fost extrem de prompt în privinţa lui Elizabeth.

Capitolul 18

Ian ajunse la hanul Armăsarul Alb patru zile mai tîrziu, aproape de miezul nopţii... Lăsîndu-şi calul în seama unui rîndaş, intră în han, trecînd pe lîngă

sala de mese înţesată de ţărani care beau bere.

Hangiul, un bărbat gras cu un şorţ murdar legat peste pîntecul mare, aruncă o privire cunoscătoare spre costumul scump al domnului Thornton, chipul dur şi fizicul puternic şi decise că nu era cazul să-l ceară să plătească în avans pentru cameră, mai ales că era un obicei care ofensa adesea nobilimea.

Un minut mai tîrziu, cînd domnul Thronton porunci să-i fie adusă cina în cameră, hangiul se felicită pentru decizia luată, mai ales că noul client se interesase deja de domeniul magnific ce-i aparţinea nobilului ilustru din partea locului.

– Cît de departe este Stanhope Park?

– Păi, să tot fie la un ceas de mers călare, Înălţimea Voastră.

Ian ezită, neştiind dacă era mai bine să se ducă acolo de dimineaţă direct, pe neaşteptate, sau să trimită mai întîi un mesaj.

– Am nevoie de cineva care să ducă un mesaj acolo mîine dimineaţă, rosti el.

– O să-l pun pe băiatul meu să-l ducă personal. Şi cam pe la ce oră doriţi să trimiteţi mesajul?

Ian ezită din nou, deşi ştia că nu avea cum să evite acest lucru.

– La zece.

Stînd singur în salonul particular al hanului, Ian ignoră micul dejun care-i fusese adus cu mult timp în urmă şi se uită pentru a zecea oară la ceas. Mesagerul plecase de mai bine de trei ceasuri, depăşind aproape cu o oră timpul necesar să se ducă şi să se întoarcă de la Stanhope Park cu un alt mesaj, în cazul în care exista aşa ceva.

Puse ceasul la loc în buzunar şi începu să se

plimbe prin odaie, lovindu-şi coapsele cu mănuşile de călărie. Nici măcar nu ştia dacă bunicul lui era la Stanhope, sau dacă nu cumva acesta numise deja vreun alt moştenitor, iar acum refuza să-l vadă pe Ian, pentru a-l pedepsi pentru faptul că-l respinsese toate rugăminţile de împăcare.

Cu fiecare minut care trecea, Ian era tot mai înclinat să creadă că ajunsese prea tîrziu. În spatele lui uşa se deschise şi chipul hangiului apăru în odaie, spunînd:

– Văd că băiatul meu nu s-a întors încă, deşi ar fi avut destulă vreme la dispoziţie. Dacă nu se întoarce în alt ceas, va trebui să vă cer să plătiţi în plus, domnule Thornton.

Ian privi spre hangiu peste umăr şi făcu un efort imens să nu sară la el.

– Vreau să-mi fie pregătit calul şi adus în faţa porţii, răspunse calm, nesigur de ce avea să facă pe mai departe. El unul ar fi preferat să fi fost biciuit în public decît să scrie acel mesaj curtenitor către bunicul lui. Iar acum că era tratat ca un pomanagiu, mai avea puţin şi exploda din cauza furiei.

În spatele lui, hangiul îl cerceta încruntat, cu ochi suspicioşi şi răi. De obicei, călătorilor care soseau la han fără o trăsură particulară sau un valet le cerea automat să-şi plătească odăile în avans.

În acest caz hangiul nu adusese vorba de plată pentru că noul client vorbea şi se comporta ca un aristocrat, îmbrăcat numai cu haine scumpe. Însă acum cînd lordul de la Stanhope Park refuzase chiar să şi răspundă la mesajul străinului, hangiul era nevoit să-şi revizuiască părerea despre clientul lui şi se vedea nevoit să-l oprească să se urce pe cal fără să fi achitat nota de plată înainte.

Observînd într-un tîrziu că hangiul nici măcar nu se retrăsese din uşă, Ian se întoarse nemulţumit spre el.

– Da, ce este?

– E vorba de nota de plată, Înălţimea Voastră. Va trebui s-o achitaţi acum.

Ochii lui lacomi se măriră de uimire atunci cînd oaspetele scoase din buzunar un teanc gros de bancnote şi îi dădu destule cît să acopere plata camerei pe mai bine de o săptămînă.

Ian mai aşteptă încă treizeci de minute, apoi se văzu nevoit să accepte faptul că bunicul lui nici măcar nu se obosise să-i răspundă la mesaj. Furios că irosise atîta timp preţios, ieşi din salon decis s-o pornească spre Londra ca să încerce să cumpere favorurile unchiului lui Elizabeth.

Fiind atent la mănuşile pe care tocmai se chinuia să le încheie, nu observă că ţăranii care beau bere la mesele zgîriate priveau încremeniţi de uimire spre intrarea în han. Chiar hangiul, care cu cîteva clipe înainte îl privea pe Ian de parcă acesta s-ar fi pregătit să-i fure vătraiul, se afla acum la cîţiva metri de uşă, privind la clientul lui cu gura căscată...

– Înălţimea voastră! icni cu greu şi, nemaiputînd vorbi, făcu un gest elocvent spre uşă.

Ian îşi ridică privirea de la ultimul nasture al mănuşii spre hangiu, care tocmai făcea plecăciuni servile, apoi o îndreptă spre uşa în care se opriseră doi servitori şi un vizitiu, îmbrăcaţi în livrele verzi cu auriu.

Fără să ţină seama de privirile uimite ale sătenilor, vizitiul înaintă, făcu o plecăciune spre Ian şi apoi îşi drese glasul. Pe un ton grav, transmise me-

sajul ducelui care şterse orice îndoieli din mintea şi inima lui Ian.

– Înălţimea Sa, ducele de Stanhope, m-a însărcinat să-i urez marchizului de Kensington un cald bun venit şi să îi spun că de-abia îl aşteaptă să ajungă la Stanhope Park.

Instruindu-l pe vizitiu să i se adreseze cu titlul de marchiz de Kensington, îi informase pe Ian şi pe toţi cei prezenţi în han, în mod public, că titlul era şi avea să-i aparţină lui Ian.

Acel gest public era mai presus de orice-şi închipuise Ian, dovedindu-i două lucruri simultan: în primul rînd, că bunicul lui nu-i purta ranchiună pentru refuzurile repetate pe care le întîmpinaseră mesajele lui de reconciliere şi în al doilea rînd, că bătrînul era încă sprinten la minte şi sesizase numaidecît victoria.

Acest lucru îl irită pe Ian, care, dînd din cap cu politeţe spre vizitiu, trecu pe lîngă sătenii care-l priveau prostiţi, cu pălăriile în mîini, pe omul care tocmai fusese identificat în mod public drept moştenitorul ducelui.

Vehiculul care-l aştepta în curtea hanului era o altă dovadă a nerăbdării ducelui de a-l întîmpina în mare stil, pentru că, în loc să-i fi trimis o trăsură cu un cal, el ceruse să fie adus acasă cu o caleaşcă trasă de patru armăsari cu valtrapuri argintii.

Lui Ian îi trecu prin minte că, astfel, bunicul său voia să-l dea de înţeles că era un musafir iubit şi îndelung aşteptat, dar refuză să ia în considerare un asemenea gînd.

Nu venise acolo ca să se împace cu bunicul său. Venise doar ca să accepte titlul care fusese al tatălui său.

În afară de asta, nu voia să aibă nimic de-a face cu bătrînul. În pofida detaşării sale reci, Ian avu un sentiment ciudat atunci cînd caleaşca intră pe porţile domeniului pe care tatăl lui îl considerase căminul său pînă la douăzeci şi trei de ani.

Faptul că era acolo îi făcea să se simtă nostalgic şi îi sporea ura faţă de bătrînul despot care-şi alungase fiul.

Cu un ochi critic cercetă parcul frumos întreţinut şi conacul de piatră cu acoperişul împestriţat de coşuri.

Pentru majoritatea oamenilor, Stanhope Park ar fi putut să pară măreţ şi impresionant, însă pentru Ian nu reprezenta altceva decît un domeniu vechi ce probabil avea mare nevoie de ceva modernizări şi care nici măcar nu era la fel de frumos ca proprietăţile lui.

Caleaşca opri în faţa scării masive de la intrare şi, înainte ca Ian să fi avut vreme să coboare, uşa mare din faţă fu deschisă ceremonios de un majordom bătrîn, îmbrăcat într-un costum negru. Tatăl lui Ian vorbise doar rareori despre propriul tată, sau despre domeniu şi celelalte lucruri pe care le lăsase în urmă, dar discutase adesea despre acel servitori pe care-i îndrăgise în mod special.

În timp ce urca treptele de la intrare, Ian se uită la bătrînul majordom şi îşi dădu seama că trebuia să fie Ormsley. Tatăl lui Ian îi povestise cum Ormsley fusese cel care-l descoperise gustînd din cel mai fin coniac franţuzesc al ducelui pe cînd avea doar zece ani.

Ormsley fusese cel care luase vina asupra lui pentru coniacul lipsă şi a clondirului scump, spunînd că se îmbătase şi că nu mai ştiuse unde-l pusese.

În clipa aceea Ormsley îl privea cu ochii umezi plini de afecțiune.

– Bună ziua, Înălțimea Voastră, rosti formal, deși expresia de pe chipul său îi spunea lui Ian că de-abia se abține să nu-l strîngă în brațe. Și... și... dacă-mi permiteți să spun... Majordomul se întrerupse din cauza emoției, își drese glasul și continuă: Mă bucur nespus de mult să vă văd aici... Cînd glasul bătrînului pieri, Ian uită cu totul de furia pe care o nutrea pentru duce.

– Bună ziua, Ormsley, răspunse Ian și zîmbi, văzînd încîntarea apărută pe chipul bătrînului. Simțind că majordomul ar fi vrut să-i facă iar o plecăciune, Ian îi întinse mîna, silindu-l să i-o strîngă. Sper, îi zise în glumă, că te-ai lăsat de coniacul franțuzesc.

Ochii albaștri ai bătrînului se aprinseră de plăcere auzind că tatăl lui Ian nu-l uitase și vorbise despre el.

– Bine ai venit acasă, băiete. Bine ai venit, stăpîne, rosti Ormsley răgușit, strîngînd mîna lui Ian.

– Nu stau decît cîteva ore, îi zise Ian calm, dezamăgindu-l pe bătrînul servitor. Acesta însă își reveni și-l conduse de-a lungul unui hol prelung și larg, cu panelurí de stejar. O întreagă armată de servitori păreau să-și fi găsit de lucru pe acolo, ștergînd ostentativ praful și lustruind oglinzile. Atunci cînd trecu Ian, mulți se opriră din treabă ca să-l privească lung și apoi să zîmbească între ei mulțumiți. Ian, mult prea preocupat de apropiata întîlnire cu bunicul lui, nu observase că era privit cu atîta curiozitate, ci notase doar în treacăt că, unii își ștergeau ochii și nasurile cu batistele.

Ormsley îl conduse pînă în capătul holului unde

se vedeau uşile duble ale unui salon, în timp ce Ian avea grijă să nu se gîndească la absolut nimic.

Încă din copilărie refuzase să fie atît de slab încît să se gîndească la această rudă a sa, iar în rarele ocazii cînd o făcuse şi-l imaginase pe bunicul său semănînd foarte bine cu tatăl mult iubit, un bărbat de înălţime medie, cu păr castaniu şi ochi căprui.

Ormsley deschise larg uşile salonului, iar Ian intră, îndreptîndu-se spre scaunul ocupat de un bărbat rezemat în baston, care se ridică cu greutate. Cînd bărbatul se ridică pe toată lungimea sa şi se întoarse spre el, Ian avu parte de un şoc fizic.

Nu numai că bunicul era la fel de înalt ca şi el, de peste un metru şi nouăzeci, ci, spre marele său dezgust, constată că faţa lui semăna izbitor de mult cu a ducelui. De fapt, avea senzaţia neplăcută că privea la o versiune mai bătrînă a chipului său.

Şi ducele îl studia şi ajunse la aceeaşi concluzie, deşi reacţia sa a fost diametral opusă. Zîmbi observînd furia lui Ian la descoperirea că semănau aşa de bine unul cu celălalt.

– Nu ştiai? întrebă ducele cu un glas baritonal care semăna cu al lui Ian.

– Nu, răpunse Ian scurt. N-am ştiut.

– Asta înseamnă că am avut un avantaj faţă de tine, zise ducele, care, sprijinit în baston îi cerceta chipul cu aviditate. Vezi tu, eu am ştiut.

Ian ignoră cu desăvîrşire ochii umezi, de culoarea ambrei.

– Voi fi scurt şi la obiect, începu el, dar se opri atunci cînd bunicul ridică o mînă lungă şi aristocratică.

– Ian, te rog, îi zise rugător, arătînd spre sca-

unul aşezat chiar în faţa lui. Am aşteptat momentul ăsta mai mulţi ani decît ţi-aş putea imagina. Te implor, nu răpi unui bătrîn bucuria de a-i ura bun venit acasă nepotului rătăcitor.

– Nu am venit aici ca să refac legătura de familie, izbucni Ian. Dacă ar fi fost numai după mine, nu aş fi pus piciorul în această casă!

Bunicul se încordă auzindu-i tonul, dar îi răspunse destul calm:

– Bănuiesc că ai venit să accepţi ceea ce ţi se cuvine de drept, începu el, dar un glas imperios de femeie îl făcu pe Ian să se întoarcă spre canapeaua pe care erau aşezate două doamne bătrîne, trupurile lor fragile fiind aproape înghiţite de pernele umflate.

– Zău aşa, Stanhope, rosti una din ele pe un ton viguros, cum te aştepţi ca băiatul să fie civilizat cînd tu însuţi ai uitat cu totul de bunele maniere? Nici nu te-ai ostenit să-i oferi nişte răcoritoare sau să ne prezinţi şi pe noi. Un zîmbet subţire îi lumină chipul atunci cînd îl privi pe Ian. Eu sînt stră-mătuşa ta, Hortense, îi zise, înclinînd din cap. Ne-am întîlnit la Londra cu cîţiva ani în urmă, deşi, desigur, nu m-ai recunoscut.

Pentru că-şi întîlnise stră-mătuşile numai o singură dată, dintr-o simplă întîmplare, Ian nu simţea vreo animozitate sau afecţiune pentru ele. Se înclină ceremonios spre Hortense care, dădu din cap spre cealaltă doamnă cu păr cărunt ce stătea alături de ea şi părea să fi aţipit.

Iar această persoană, dacă-ţi mai aduci aminte, este sora mea Charity, cealaltă stră-mătuşă a ta, care a aţipit iarăşi aşa cum i se întîmplă de cele mai multe ori. E vorba de vîrsta ei săraca, înţelegi nu?

Capul cărunt se ridică deodată şi nişte ochi al-

baştri se deschiseră, aţintind-o pe Hortense ofensată.

– Sînt mai mare ca tine, Hortense, cu numai patru anişori şi e foarte urît din partea ta să le spui tuturor acest lucru, îi zise jignită, dar, cînd îl văzu pe Ian în apropiere, chipul i se lumină deodată de un zîmbet recunoscător. Ian, băiete dragă, îţi mai aduci aminte de mine?

– Desigur, doamnă, începu Ian curtenitor, dar Charity îl întrerupse, întorcîndu-se triumfătoare spre sora ei.

– Ei vezi, Hortense, îşi aminteşte de mine şi asta pentru că, deşi sînt mai mare decît tine cu patru ani, nu am îmbătrînit aşa de mult în ultimul timp! Nu-i aşa? întrebă privindu-l iar pe Ian.

– Dacă vrei să mă asculţi, rosti bunicul cu umor, nu vei răspunde la întrebarea asta. Doamnelor, rosti mai departe privind spre cele două surori ale sale, Ian şi cu mine avem multe de discutat. V-am promis că o să-l vedeţi imediat ce va sosi. Acum însă insist să ne lăsaţi să discutăm afaceri şi o să vă revedeţi la ceai.

Nedorind să le necăjească pe cele două bătrîne spunîndu-le că nu avea să mai fie acolo la ora ceaiului, Ian aşteptă să se ridice amîndouă. Hortense îi întinse mîna, iar Ian i-o sărută curtenitor. Tocmai voia să procedeze la fel şi cu Charity, însă aceasta ridică obrazul spre el, nu mîna, iar Ian o sărută cu foc.

După plecarea doamnelor, tensiunea dintre cei doi bărbaţi deveni aproape palpabilă, pentru că se simţeau ca doi străini care nu aveau nimic în comun în afară de acea asemănare fizică izbitoare şi sîngele ce le circula prin vene. Ducele stătea perfect ne-

mişcat, foarte drept şi aristocratic, dar ochii îi erau calzi. Ian se lovea absent cu mînuşile peste coapsă, cu un chip rece şi impenetrabil.

Erau ca doi bărbaţi implicaţi într-un duel al tăcerii, un concurs al voinţei. Ducele fu primul care renunţă, lăsîndu-i plăcerea victoriei lui Ian, rupînd tăcerea dintre ei:

– Cred că este ocazia nimerită pentru a bea şampanie, îi zise, întinzînd mîna spre cordonul clopoţelului.

Glasul cinic şi rece al lui Ian îl opri.

– Cred că se cere ceva mai tare.

Insinuarea că Ian considera această ocazie neplăcută, nu un motiv de sărbătorire nu-i scăpă ducelui, care, înclinînd capul cu un zîmbet ştiutor, trase de cordon.

– Scotch, nu-i aşa?

Surprinderea lui Ian că bătrînul părea să ştie ce băutură prefera, fu întrecută de uimire atunci cînd îl văzu pe Ormsley intrînd în clipa următoare în salon, purtînd în mîini o tavă mare pe care se afla un clondir cu scotch, o sticlă de şampanie şi paharele potrivite.

Dacă majordomul nu era clarvăzător şi nu purta aripi, atunci era evident că totul fusese comandat înainte de sosirea lui. Cu un zîmbet încîntat pe chip, adresat lui Ian, majordomul se retrase, închizînd uşile duble în urma sa.

– Crezi că am putea să ne aşezăm, rosti bătrînul, sau facem acum un concurs ca să vedem cine rezistă mai mult stînd în picioare?

– Intenţionez să termin cu chinul ăsta cît mai repede posibil, i-o întoarse Ian cu răceală.

În loc să se simtă insultat, aşa cum intenţionase

Ian, Edward Avery Thornton îşi privi nepotul cu mîndrie, mulţumit că acel bărbat puternic şi dinamic îi purta numele.

De mai bine de un deceniu, Ian îl azvîrlise în faţă unul dintre cele mai importante titluri din Anglia şi, dacă acest gest ar fi putut supăra pe altil, Edward recunoscuse aceeaşi aroganţă mîndră şi voinţă neînduplecată care caracterizaseră toţi bărbaţii Thornton.

În acel moment însă, acea voinţă neînduplecată era pe un curs de coliziune cu a lui, dar Edward era pregătit să cedeze pentru a putea cîştiga ceea ce dorea cel mai mult pe lume, anume, nepotul de care fusese înstrăinat atîta amar de vreme. Dorea să fie respectat de acesta, dacă nu putea avea dragostea lui.

Dorea doar o părticică mică a afecţiunii lui pe care s-o poarte în inimă. Şi mai voia să fie iertat. Mai presus de orice avea nevoie de iertare. Voia să i se ierte cea mai mare greşeală a vieţii sale, pe care o făcuse în urmă cu treizeci şi doi de ani şi pentru că aşteptase prea mult ca s-o admită în faţa tatălui lui Ian.

Din acest punct de vedere, Edward era dispus să suporte orice din partea lui, mai puţin plecarea sa imediată. Dacă nu putea avea altceva, recpectul, afecţiunea sau iertarea lui Ian, atunci dorea măcar puţin timp alături de el. Doar puţin. Nu prea mult, o zi sau două, chiar şi cîteva ore, pe care să şi le amintească pînă la sfîrşitul vieţii.

Sperînd să cîştige cît mai mult timp, ducele răspunse încet:

– Cred că pot pregăti toate actele necesare în mai puţin de o săptămînă.

Ian puse pe masă paharul cu scotch şi rosti cu răceală:

– Azi.

– Dar sînt o mulţime de formalităţi ce trebuie respectate.

Ian, care avea de-a face cu formalităţile zi de zi în timp ce-şi conducea afacerile, ridică din sprîncene.

– Azi.

Edward ezită, oftă şi încuviinţă din cap.

– Bănuiesc că secretarul meu ar putea începe întocmirea actelor cît stăm noi puţin de vorbă. Însă este vorba de o afacere complicată, care la mult timp şi va dura cel puţin cîteva zile. E vorba de proprietăţile ce ţi se cuvin ...

– Nu vreau proprietăţile, rosti Ian cu dispreţ. Nici banii, dacă există aşa ceva. Mă interesează numai titlul şi atît.

– Dar...

– Secretarul ar putea întocmi un act prin care să fiu numit moştenitorul tău în mai puţin de un sfert de ceas. Trebuie să ajung la Londra şi să mă opresc mai întîi la Brinshire. Voi pleca imediat ce documentul va fi semnat.

– Ian... începu Edward, dar se opri pentru că nu avea de gînd să-l implore, mai ales cînd îşi dădea seama că ar fi fost inutil.

Mîndria şi voinţa, puterea şi determinarea care îl caracterizau pe nepotul său, îl îndepărtau de Edward. Îşi dădu seama că era prea tîrziu. Uimit că Ian era pregătit să accepte titlul dar nu şi averea care-l acompania, se ridică înţepenit de pe scaun şi traversă holul ca să-i poruncească secretarului să pregătească documentele.

Îi spuse de asemenea să treacă şi toate proprietăţile cu veniturile lor substanţiale. În fond şi el era tot un Thornton, care avea mîndria lui.

Norocul îi scăpase printre degete, dar la mîndrie nu avea de gînd să renunţe. Ian avea să plece în mai puţin de un ceas, dar cel puţin avea să fie proprietarul averii şi domeniilor ce i se cuveneau de drept.

Ian stătea la fereastră atunci cînd bunicul lui se întoarse.

– S-a făcut, îi zise Edward, aşezîndu-se pe scaun.

Umerii lui Ian se relaxară puţin. În fine afacerea aceea neplăcută se încheiase. Încuviinţă din cap şi-şi umplu iar paharul cu scotch, apoi se aşeză în faţa bunicului.

După cîteva momente de tăcere, Edward remarcă:

– Am înţeles că ar trebui să te felicit.

Ian tresări. Logodna lui cu Christina, pe cale de a fi ruptă, nu fusese anunţată în mod public.

– Christina Taylor este o femeie foarte frumoasă. I-am cunoscut pe bunicul şi unchii ei, precum şi tatăl, contele de Melbourne. O să fie o soţie foarte bună pentru tine, Ian.

– Ţinînd cont că bigamia se pedepseşte în această ţară, nu cred că această căsătorie se va mai încheia.

Uluit că informaţia lui nu fusese corectă, Edward sorbi din şampanie şi rosti nedumerit:

– Pot atunci să te întreb cine este norocoasa doamnă?

Ian deschise gura pregătit să-l trimită la naiba, dar observă ceva alarmant la bunicul său care toc-

mai punea paharul de şampanie pe masă. Îl privi pe bătrîn cum se chinuia să se ridice.

– Nu am voie să beau alcool, se scuză ducele. Cred că va trebui să mă odihnesc puţin. Vrei, te rog, să-l suni pe Ormsley? rosti el chinuit. El o să ştie ce e de făcut.

Ian se grăbi să-i asculte rugămintea, oarecum speriat. O clipă după aceea, Ormsley îl ajuta pe bunicul său să urce la etaj şi fu chemat un medic. Acesta sosi în mai puţin de jumătate de oră şi urcă grăbit scările, cu geanta plină de instrumente în mînă. Ian rămase să aştepte în salon, încercînd să ignore sentimentul neplăcut că sosise acolo chiar la timp, cu puţin înainte de moartea bunicului.

Cînd doctorul veni la parter, părea uşurat.

– L-am prevenit de nu ştiu cîte ori să nu cumva să se atingă de alcool, rosti el hărţuit. Alcoolul îi afectează inima. Acum însă se odihneşte. Vei putea să-l vezi peste un ceas sau două.

Ian nu dorea să afle cît de bolnav era. Îşi spuse singur că bătrînul care-l semăna nu însemna nimic pentru el, dar cu toate astea, se auzi pe sine cum întreba:

– Cît timp mai are?

Medicul ridică din umeri.

– Cine poate să spună? O săptămînă, o lună, speculă el, un an, poate mai mult. Inima îi e slăbită, dar voinţa i-a rămas la fel de puternică, acum mai mult ca niciodată, continuă el, lăsîndu-l pe majordom să-l ajute la îmbrăcat.

– Ce vrei să spui cu „acum mai mult ca niciodată", doctore?

Medicul zîmbi uimit.

– Cum ce? Venirea ta aici a însemnat enorm

pentru el, domnule. A avut un efect uimitor, mă rog, nu chiar uimitor, miraculos aş putea spune. În mod normal urlă la mine de cîte ori e bolnav. Azi însă, numai că nu m-a îmbrăţişat de fericire cînd mi-a spus că ai venit. Mai mult, mi-a poruncit să arunc o privire la dumneata, continuă el, cu acea încredere specifică unui prieten de familie, deşi nu trebuia să ştii de treaba asta, desigur. Zîmbind larg, adăugă: Consideră că eşti un „diavol chipeş".

Ian refuză să arate vreo emoţie în faţa unor asemenea informaţii uimitoare.

– Bună ziua, domnule, îi mai zise doctorul. Întorcîndu-se spre surorile ducelui, care adăstau îngrijorate pe hol, îşi scoase pălăria în faţa lor. Doamnelor, mai rosti, după care plecă.

– Mă duc pînă sus să văd ce face, decise Hortense. Se întoarse spre Charity şi-i zise pe un ton autoritar: Să nu îl plictiseşti pe Ian cu trăncăneala ta. Începu să urce scările şi, pe la jumătatea lor, adăugă: Şi nu te apuca să faci vreun pocinog.

În următoarea oră Ian se plimbă de colo-colo, iar Charity îl urmări cu cel mai mare interes. Singurul lucru de care nu dispunea era timpul. Dacă avea să continue în acelaşi ritm, pînă să ajungă la Londra, Elizabeth urma să nască primul copil. Unde mai pui că înainte de a merge la unchiul ei pentru a-l cere mîna şi a formula o propunere, trebuia să îndeplinească sarcina neplăcută de a rupe toate negocierile prenupţiale cu tatăl Christinei.

– Sper că nu ai de gînd să pleci chiar de azi, nu, băiete dragă? rosti Charity deodată.

Înăbuşind un oftat de nerăbdare, Ian se înclină.

– Mi-e teamă că nu am de ales, doamnă.

– O să-i frîngi inima.

Alungînd imboldul de a o informa pe bătrînă că el personal se îndoia serios că ducele ar fi avut o inimă, Ian răspunse politicos:

– O să supravieţuiască. După aceea bătrîna începu să-l privească cu atîta intensitate, încît Ian începu să se întrebe dacă era senilă sau căuta cumva să-i citească gîndurile. Senilă, decise atunci cînd o văzu ridicîndu-se şi insistînd că trebuia să vadă nişte schiţe ale unor păuni, pe care le desenase tatăl lui cînd era copil.

– Poate cu altă ocazie, încercă el s-o refuze.

– Eu cred că trebuie să le vezi numaidecît, îi răspunse ea, dînd din cap precum o pasăre.

Blestemînd-o pentru încăpăţînarea ei, Ian dădu să o refuze iar, dar apoi se răzgîndi. Poate că aşa timpul avea să treacă ceva mai repede. Bătrîna îl scoase pe hol şi de acolo îl conduse într-o odaie ce părea să fie biroul personal al bunicului său. Imediat ce intrară, Charity duse un deget la buze, gîndindu-se.

– Oare unde era desenul ăla? se întrebă cu glas tare, părînd inocentă şi cu totul zăpăcită. Aha, da, se lumină deodată la faţă. Acum mi-am adus aminte. Îndreptîndu-se împiedicată spre masa mare de lucru, începu să caute ceva pe sub sertar, parcă un fel de încuietoare secretă. O să-ţi placă la nebunie, sînt sigură de asta. Pe unde o fi încuietoarea aia? continuă ea să trăncănească întruna. Mda, uite-o aici! strigă mulţumită, în timp ce sertarul din partea stîngă se deschidea. O să-l găseşti chiar acolo, îi zise, arătînd spre sertarul încăpător. Scotoceşte şi tu printre hîrţoage şi o să dai sigur peste el.

Ian refuză categoric să scotocească prin lucrurile din biroul bunicului său, dar Charity nu avea astfel

de scrupule. Băgîndu-şi mîinile în sertar pînă la coate, scoase la iveală un teanc de hîrtii pe care le trînti pe masă.

– Oare ce desen căutam? medită cu glas tare, în timp ce răsfoia hîrtiile. M-a lăsat vederea, asta-i. Vezi vreo pasăre printre documentele astea, Ian, scumpule?

Ian îşi mută privirea de pe ceas pe masa acoperită de hîrtii şi încremeni. Pe masă, erau sute de schiţe ale lui, în diverse ipostaze. Schiţe minuţioase cu el la cîrma primului vas al flotei sale... cînd trecuse prin faţa bisericii din Scoţia alături de una dintre fetele din sat... el la şase ani, călare pe un ponei... el la şapte, opt şi nouă ani... În plus faţă de schiţe, erau duzini întregi de rapoarte detaliate despre el, unele curente, altele care datau de pe vremea copilăriei.

– Este vreo pasăre printre ele, băiete dragă? întrebă Charity inocentă, privind nu spre nebunia de pe masă, ci spre chipul lui încordat.

– Nu.

– Atunci trebuie să fie în salonul de dimineaţă, cel în care ne făceam lecţiile! Desigur, rosti veselă, acolo trebuie să fie. Ce prostie din partea mea, cum ar spune Hortense, să fac o asemenea greşeală.

Ian îşi ridică privirea de pe dovezile clare că bunicul lui se interesase de el încă din ziua naşterii, sau mai bine spus de cînd fusese în stare să iasă din casă pe propriile picioare, spre chipul ei şi răspunse amuzat:

– Hortense nu este la fel de intuitivă. Recunosc cinstit că eşti mai şireată decît o vulpe.

Bătrîna îi zîmbi mulţumită.

– Să nu-i spui treaba asta, bine? Prea îi place să

creadă că ea este cea mai isteață dintre noi.

– Cum de a reușit să obțină asemenea schițe? întrebă Ian, oprind-o să plece din birou.

– Multe dintre ele au fost executate de o femeie din satul din apropierea casei tale. Mai tîrziu a angajat un artist, atunci cînd știa sigur că aveai să fii într-un anume loc, la o anumită oră sau zi. O să te las aici singur, unde este plăcut și liniște.

Ian își dădu seama că bătrîna dorea să-l lase singur ca să poată cerceta în liniște hîrtiile de pe birou. Ezită o clipă, dar după aceea se așeză pe scaunul comod, cercetînd rapoartele confidențiale despre persoana lui. Toate fuseseră semnate de un oarecare domn Edgar Norwick și, atunci cînd începu să citească paginile rapoartelor, furia inițială contra bunicului ce-i violase intimitatea, cedă locul uimirii și amuzamentului. În primul rînd, aproape toate rapoartele începeau cu fraze care lăsau să se înțeleagă că ducele îl mustrase că nu-i oferise suficiente detalii. Primul raport începea astfel:

„Înălțimea Voastră să mă ierte pentru că am neglijat să menționez că, într-adevăr domnului Thornton îi place să fumeze cîte un trabuc uneori..."

Următoarea începea cu:

„Nu mi-am dat seama, Înălțimea Voastră, că doreați să știți cît de repede a alergat calul lui în cursă, în afară de faptul că a cîștigat."

Ian observă că acele rapoarte fuseseră citite de nenumărate ori, iar paginile erau îndoite și parțial mototolite, mai ales la colțuri, iar în conformitate cu

unele comentarii ale investigatorului, era clar că bunicul său își exprimase mîndria personală față de nepotul său:

„Sper că veți fi mulțumit să aflați, Înălțimea Voastră, că tînărul Ian este un băiat de soi, așa cum v-ați așteptat..."

„Sînt de acord cu dumneavoastră, ca și cu mulți alții, că domnul Thornton este fără îndoială un geniu..."

„Vă asigur Înălțimea Voastră, că îngrijorarea dumneavoastră cu privire la duel este nefondată. A fost doar o rană superficială la braț, nimic mai mult."

Ian le răsfoia la întîmplare, fără să-și dea seama că baricada pe care o ridicase împotriva bunicului său începuse să se crape.

„Înălțimea Voastră", scrisese investigatorul exasperat, pe cînd Ian avea vreo unsprezece ani, „sugestia că aș putea găsi un medic care să se uite în secret la gîtul roșu al tînărului Ian depășește orice rațiune. Chiar dacă aș găsi un doctor care să se prefacă a fi un călător rătăcit, zău că nu văd cum ar putea acesta să examineze gîtul băiatului fără a ridica suspiciuni."

Trecuse mai bine un un ceas și neîncrederea lui Ian creștea tot mai mult cu cît citea întreaga istorie a vieții sale, cu tot cu victorii și eșecuri.

Cîștigurile din investiții sau jocuri de noroc precum și pierderile fuseseră raportate cu exactitate, fiecare nouă navă adăugată flotei fusese descrisă amănunțit, iar alături fuseseră făcute schițe foarte reușite.

Încet, Ian deschise sertarul şi puse toate rapoartele şi schiţele la loc, apoi ieşi din birou, închizînd uşa în urma lui. Tocmai se îndrepta spre salon cînd Ormsley îl găsi şi-l anunţă că ducele dorea să-l vadă.

Bunicul fluiera aşezat pe un fotoliu în faţa şemineului, îmbrăcat cu un halat de casă.

Cînd Ian intră, i se păru că arăta incredibil de rezistent.

– Arăţi, rosti Ian ezitînd, iritat din cauza uşurării pe care o resimţea, ca şi cum ţi-ai fi revenit, încheie cu politeţe.

– Nu cred că m-am mai simţit aşa de bine vreodată, răspunse ducele, deşi Ian nu ştia dacă era sincer sau dădea dovadă de acea voinţă pe care o admira doctorul. Documentele sînt pregătite, îi zise ducele mai departe. Le-am şi semnat. Am cerut să ni se aducă masa aici, în speranţa că vei mînca cu mine înainte de plecare. În fond, tot va trebui să mănînci undeva, nu?

Ian ezită apoi încuviinţă din cap, observînd apoi cum ducele părea să se relaxeze deodată.

– Excelent! Zîmbi şi-i dădu lui Ian documentele şi o pană ca să le semneze. Îl privi cu satisfacţie cum semna fără să le mai citească, acceptînd astfel nu numai titlul tatălui său ci şi toată averea care însoţea acest titlu. Şi acum, unde rămăsesem cînd am abadonat conversaţia începută la parter? rosti atunci cînd Ian îi înapoie documentele.

Ian încă se mai gîndea la toate acele rapoarte din birou, care acoperiseră toate aspectele vieţii sale.

Pentru o clipă îl privi absent pe bătrîn.

– Aha, da, rosti ducele atunci cînd Ian se aşeză

în faţa lui, tocmai discutam despre viitoarea ta soţie. Cine este norocoasa femeie?

Ian se lăsă pe spătarul fotoliului şi-şi puse un picior peste celălalt, privindu-l pe duce un un aer amuzat.

– Nu ştii încă? întrebă curios. Eu ştiu deja de cinci zile. A rămas domnul Norwich în urmă cu corespondenţa? Din nou?

Îl văzu pe bătrîn înţepenind şi apoi scofîlcindu-se în fotoliu.

– Charity, rosti el încet. Oftînd, îşi ridică privirea spre Ian. Eşti furios?

– Nu ştiu.

Bătrînul încuviinţă din cap.

– Ai idee despre cît de greu e să spui „îmi pare rău"?

– Atunci n-o spune, îl ajută Ian.

Bunicul oftă şi încuviinţă iar din cap, acceptînd răspunsul lui.

– Ei bine, putem continua discuţia? Măcar pentru încă puţin timp?

– Despre ce vrei să vorbim?

– Despre viitoarea ta soţie, de exemplu, răspunse ducele cu căldură. Cine este?

– Elizabeth Cameron.

Ducele tresări.

– Serios? Eu am crezut că aţi isprăvit cu afacerea asta urîtă încă de acum doi ani.

Ian se abţinu cu greu să nu zîmbească cu amărăciune.

– Îi voi trimite imediat felicitările mele, îi anunţă ducele.

– Ar fi extrem de prematur, îi răspunse Ian. Cu toate acestea, în următoarea oră, moleşit de brandy,

oboseală şi de întrebările meşteşugite ale bunicului său, dădu la iveală toate detaliile cu privire la situaţia dintre el şi Elizabeth şi ce probleme avea cu unchiul ei. Spre surprinderea lui, nu avu nevoie să-i explice ce era cu bîrfa aceea urîtă cu privire la Elizabeth, sau faptul că reputaţia ei avusese enorm de suferit. Pînă şi bunicul lui ştia acest lucru, ca de altfel întreaga societate, exact aşa cum susţinuse Lucinda Throckmorton-Jones.

– Dacă îţi închipui, îl preveni ducele, că societatea va uita şi va ierta numai pentru că acum eşti pregătit să te însori cu ea, Ian, să ştii că te înşeli, să fii sigur de asta. Oamenii din lumea bună vor ignora implicarea ta în această afacere, aşa cum s-a şi întîmplat deja, pentru că eşti bărbat şi încă unul bogat, plus că de acum ai devenit marchiz de Kensington. Cînd o vei face pe lady Cameron marchiza ta, o vor tolera pentru că nu au de ales, dar or s-o sancţioneze de cîte ori va apărea vreo ocazie. Va fi nevoie de o adevărare desfăşurare de forţe, din partea unor persoane cu mare influenţă, pentru a determina înalta societate s-o accepte fără condiţii. Altminteri o vor trata ca pe o paria.

Dacă ar fi fost după el, Ian l-ar fi spus societăţii să se ducă dracului, dar Elizabeth deja avusese de suferit chinurile iadului şi Ian voia cumva să răscumpere greşeala. Tocmai se gîndea ce ar fi putut face în acest sens cînd bunicul lui rosti cu fermitate:

– Voi merge la Londra şi voi fi acolo atunci cînd veţi anunţa logodna.

– Nu, răpunse Ian, furios. Era una să renunţe pe moment la ura faţă de omul acela şi cu totul altceva să-i permită să se insinueze în viaţa lui ca aliat, sau ca el să-i accepte calm ajutorul.

– Îmi dau seama, rosti bătrînul liniștit, de ce mi-ai respins oferta așa de repede. Însă nu am făcut-o numai pentru propria mea satisfacție. Mai există încă două motive solide. Lady Elizabeth va avea mult de beneficiat dacă societatea va vedea că sînt gata s-o accept de nepoată, ca soție a ta. În fond sînt singurul care-l poate înfrunta fără probleme. Și în al doilea rînd, continuă ducele, căutînd să-l preseze pe Ian atît cît putea, pînă cînd societatea nu ne va vedea împreună și de acord unul cu celălalt, bîrfa despre legitimitatea ta și relația dintre noi va continua. Cu alte cuvinte, poți să susții mult și bine că ești moștenitorul meu, dar pînă cînd societatea nu va vedea că și eu te consider nepotul meu legitim și urmașul meu de drept, nu vor crede cu totul ceea ce le spui sau ce citesc prin ziare. Și acum, dacă vrei ca lady Elizabeth să fie tratată cu respectul cuvenit unei marchize de Kensington, societatea va trebui să te accepte în primul rînd pe tine ca marchiz. Cele două probleme sînt strîns legate. Și treaba asta trebuie făcută încet și cu mare atenție, sublinie bătrînul, treptat. Astfel, nimeni nu va îndrăzni să mi se opună mie sau să te sfideze pe tine, ca după aceea s-o accepte pe lady Elizabeth și să dea uitării bîrfa.

Ian ezită, pentru că o mie de gînduri îl asaltau deja.

– O să mă mai gîndesc, răspunse el politicos.

– Înțeleg, zise ducele. În cazul în care te decizi să apelezi la ajutorul meu, să știi că voi pleca spre Londra chiar mîine dimineață și voi sta la reședința mea de acolo.

Ian se ridică, pregătindu-se de plecare, iar bunicul lui îi urmă exemplul.

Şovăltor, bătrînul îi întinse mîna, iar Ian, deşi ezită o clipă, o acceptă. Strîngerea de mînă a bătrînului era surprinzător de puternică şi dură un timp îndelungat.

– Ian, îi zise acesta deodată, cu disperare în glas, dacă aş putea să desfac ceea ce am făcut în urmă cu treizeci şi doi de ani, n-aş sta o clipă pe gînduri, îţi jur.

– Sînt sigur c-ai face-o, îi răspunse Ian.

– Crezi, continuă ducele, că într-o bună zi vei putea să mă ierţi cu totul?

Ian îi răspunse cu sinceritate:

– Nu ştiu.

Ducele încuviinţă din cap şi-şi retrase mîna.

– Voi fi la Londra în mai puţin de o săptămînă. Tu cînd crezi că o să ajungi acolo?

– Depinde cît de mult îmi va lua ca să discut cu tatăl Christinei şi cu unchiul lui Elizabeth şi apoi să-i explic şi ei cum stau lucrurile. Dar în principiu ar trebui să ajung în oraş pînă în data de cincisprezece. Să sperăm că totul se va aranja.

Ian îl privi cu oarecare înţelegere.

Capitolul 19

Elizabeth se ridică încet, cu pumnii strînşi, privind îngrozită spre Alexandra Townsende, în salonul somptuos din Londra.

– Alex, e o nebunie! izbucni frustrată. Unchiul meu mi-a dat răgaz pînă pe douăzeci şi patru şi azi sîntem deja în cincisprezece! Cum poţi să te gîndeşti că aş putea participa la un bal în seara asta, cînd viaţa mea aproape că s-a încheiat şi nu am

găsit încă nici măcar o singură soluție!

– Asta ar fi o soluție, îi răspunse Alexandra cu calm. Și este singura la care am putut să mă gîndesc de cînd ai sosit.

Elizabeth scutură din cap și se strîmbă, dîndu-i de înțeles prietenei ei că-și pierduse mințile.

Elizabeth se întorsese în grabă în Anglia, sperînd să se înțeleagă cumva cu unchiul ei, numai că acesta o informase cu bucurie că primise un sol de contra-ofertă și din partea lordului Marchman.

– Prefer să mai aștept, poate că se pronunță Marchman. Are un titlu mai de soi și o avere pe măsură, ceea ce înseamnă că nu va tînji după banii mei. I-am scris și i-am spus să se decidă pînă în data de douăzeci și patru.

Elizabeth își păstrase cumpătul și apoi se folosise de buna lui dispoziție pentru a-l convinge s-o lase să meargă la Londra pînă atunci. Unchiul, știind că în curînd avea să scape de ea, fusese neașteptat de amabil.

– Foarte bine. Azi sîntem în zece, așa că poți să stai acolo pînă pe douăzeci și patru. O să-ți dau de știre dacă Marchman vine și el cu o propunere.

– Cred... cred că aș vrea să-i cer sfatul Alexandrei Townsende cu privire la toate formalitățile unei nunți, rostise Elizabeth dintr-o dată, sperînd ca Alex s-o poată ajuta într-un fel să găsească o cale de a evita o eventuală căsătorie cu vreunul din cei doi bărbați. E la Londra pentru sezon și aș putea să stau la ea.

– Dacă-ți iei servitorii cu tine, n-ai decît să folosești casa mea de acolo, îi oferise el mărinimos. Iar dacă Belvahen vrea să-ți ceară mîna în persoană, poate să vină chiar acolo, cît stai în oraș. De fapt,

dacă tot vei fi acolo, la fel de bine ai putea să-ți comanzi și rochia de mireasă. Nimic prea costisitor, adăugase el încruntat. N- are rost să facem o nuntă mare la oraș, cînd ar fi mai bine să facem una mică chiar aici, la Havenhurst. Și dacă mă gîndesc mai bine, n-are rost să-ți mai comanzi vreo rochie, cînd mama ta a purtat-o pe a ei o singură dată.

Elizabeth nu se mai ostenise să-i mai amintească că mama ei avusese parte de o ceremonie complicată la St. James, iar rochia ei fusese somptuoasă, incrustată cu perle și cu o trenă lungă de aproape zece metri, total nepotrivită pentru o cununie mică, la țară.

În clipa aceea încă mai sperase să evite cu totul orice fel de ceremonie și să dea fuga la Londra ca să se sfătuiască cu prietena ei. Acum, după ce petrecuse deja cinci zile cu Alex, gîndindu-se și respingînd mai multe soluții imposibile, Alex decisese deodată că era imperativ necesar ca Elizabeth să-și facă iar intrarea în societate, la un bal organizat chiar în acea seară.

Ca lucrurile să fie și mai rele, nerăbdător să-și continue curtea, sir Francis, care sosise la Londra cu numai o zi înainte, deja asediase casa unchiului Julius de pe Promenade Street.

- Elizabeth, rosti Alex hotărîtă. Admit că nu am avut suficient timp la dispoziție ca să pun la punct toate detaliile, ținînd cont de faptul că am născocit planul ăsta cu numai trei ore în urmă, dar, dacă te așezi frumos la loc și bei puțin din ceai, voi încerca să-ți explic logica ce stă la baza lui.

- Participarea la un bal în seara asta, zise Elizabeth îmbufnată așezîndu-se totuși pe micul fotoliu elegant, nu este o soluție, e un adevărat coșmar!

– Vroi să mă lași să-ți explic? N-are rost să ne certăm, pentru că deja am pus toate roțile în mișcare și refuz categoric să mă fac de rîs.

Elizabeth își dădu deoparte o șuviță de pe frunte cu un gest nervos și încuviință din cap fără tragere de inimă. Cînd Alexandra privi cu dojană spre ceaiul pe care valetul îl adusese cu numai cîteva minute în urmă, Elizabeth oftă, luă ceașca fină de porțelan și sorbi din el.

– Bine, cedă ea. Explică-mi.

– Nu vreau să-ți dau dureri de cap, dar ne-au mai rămas numai nouă zile pînă la termenul limită impus de unchiul tău. Nouă zile în care să găsim un pretendent mai potrivit.

Elizabeth se înecă cu ceaiul.

– Alt pretendent? Glumești! tuși ea, neștiind ce să facă, să rîdă sau să plîngă.

– Chiar deloc, răspunse Alex foarte practică, sorbind din ceaiul ei. Cînd ți-ai făcut debutul, ai primit cincisprezece cereri în căsătorie în numai patru săptămîni. Dacă ai putut acumula în medie aproximativ o jumătate de pretendent pe zi atunci, acum, chiar cu scandalul care a avut loc, nu există nici un motiv întemeiat să nu găsim cel puțin un pretendent care să-ți fie pe plac în timpul celor nouă zile rămase. Nu uita că acum ești cu mult mai frumoasă decît erai atunci.

Elizabeth păli la menționarea scandalului.

– Nu pot s-o fac, răspunse zguduită. Nu pot da ochii cu toată lumea. Nu încă!

– Poate că nu poți s-o faci de una singură, dar nu o să te lăsăm de izbeliște în seara asta. În înverșunarea ei de a o convinge pe Elizabeth de izbînda planului, Alex uită cu totul de bunele maniere și-și

sprijini coatele de genunchi în timp ce o fixa cu privirea. De cînd am conceput acest plan, am fost foarte ocupată. Cum sezonul este de-abia la început, nu toată lumea a sosit deocamdată la Londra, dar i-am trimis deja un bilet bunicii soţului meu să treacă pe aici în clipa în care vine în oraş. Soţul meu este încă la Hawthorne, dar oricum plănuia să se întoarcă în seara asta şi să petreacă prima parte a el la unul dintre cluburile lui. I-am trimis şi lui un bilet mai lung, în care i-am explicat întreaga situaţie şi i-am cerut să ne întîlnească la balul dat de familia Willington la zece şi jumătate. I-am trimis un mesaj şi cumnatului meu, Anthony, care te va escorta. Poate că deocamdată nu ţi se pare mare lucru, dar nu-ţi poţi imagina ce influenţă au soţul meu şi bunica lui. Cu un zîmbet afectuos şi încurajator, continuă cu explicaţiile: Marea ducesă de Hawthorne este o doamnă cu mare influenţă şi adoră, fără pic de ruşine, să facă societatea să se supună voinţei ei. Încă nu mi-ai cunoscut soţul, încheie Alex, dar Jordan are chiar mai multă influenţă decît marea ducesă şi nu va permite nimănui să spună vreun cuvînt urît despre tine. De altfel nici măcar nu vor încerca dacă el este alături de noi.

– Dar el... el ştie despre mine? Cine sînt, ce anume s-a întîmplat?

– I-am explicat în bilet cine eşti, mai ales pentru mine, şi pe scurt ceea ce ţi-a s-a întîmplat cu doi ani în urmă. I-aş fi spus dinainte, însă nu l-am mai văzut de cînd am venit la tine în vizită la Havenhurst. A trebuit să plece ca să se ocupe de toate afacerile pe care le-a lăsat în seama altora cît am fost noi plecaţi, un an şi jumătate.

Elizabeth simţea cum i se făcea rău la gîndul că

era posibil să apară chiar în acea seară soțul Alexandrei și să-i spună că nu era o tovărășie bună pentru soția sa, sau că nu voia să fie implicat într-un asfel de plan.

Gîndul acesta era atît de respingător încît Elizabeth îl consideră drept un obstacol serios în calea planului și oftă ușurată.

– N-o să meargă, rosti fericită.

– Și de ce nu? se miră Alex.

– Nu am nimic de îmbrăcat!

– Ba da, ai, îi răspunse Alex cu un zîmbet triumfător. O rochie frumoasă pe care am adus-o din Franța.

Ridică imediat o mînă ca să potolească protestul prietenei sale.

– Nu pot să mai port rochia asta, îi zise calmă. Talia mea deja s-a îngroșat.

Elizabeth privi cu îndoială spre talia îngustă a prietenei sale, care tocmai îi spunea:

– Pînă la anul nu va mai fi modernă, așa că-mi se pare corect ca măcar una dintre noi să se bucure de ea. I-am și trimis vorbă lui Bentner s-o aducă pe Berta aici cu tot ce altceva îți mai trebuie, mai zise Alex. Nu am de gînd să te las să te întorci la casa unchiului tău, pentru că tare mi-e teamă că ai fi în stare să-mi trimiți un bilet că te-a luat durerea de cap și că te-ai băgat în pat cu o sticlă de săruri aromatice alături.

În pofida emoțiilor contradictorii, Elizabeth se văzu nevoită să zîmbească, pentru că ultima afirmație lovise drept la țintă. Deja se gîndise să procedeze întocmai.

– Sînt de acord cu planul tău, rosti Elizabeth încet, numai dacă marea ducesă nu are nici un fel

de rețineri să mă susțină în seara asta.

– Lasă chestiunea asta în seama mea, zise Alex oftînd de ușurare. Își ridică privirea spre majordomul care se postase în cadrul ușii, atunci cînd acesta anunță cu gravitate:

– Marea ducesă a sosit, Înălțimea Voastră. Am condus-o în salonul galben așa cum mi-ați poruncit.

Cu un zîmbet luminos care sugera o încredere pe care n-o prea simțea, Alex se ridică.

– Am vrut să apuc să vorbesc puțin cu ea între patru ochi, ca să-i explic mai bine situația, înainte să te întîlnească, îi zise lui Elizabeth, gata să plece din salon. Cînd ajunse la ușă ezită o clipă și apoi se întoarse. Este însă ceva ce trebuie să știi dinainte, adăugă cu destule șovăieli. Bunica soțului meu este uneori puțin cam... bruscă, încheie ea jalnic.

Alex lipsi mai puțin de cinci minute, dar lui Elizabeth i se păru o eternitate. Cînd ușa salonului se deschise, Elizabeth era așa de încordată încît practic sări în picioare fără pic de grație, în timp ce o femeie de-a dreptul formidabilă își făcea maiestuoasă intrarea alături de Alex.

Pe lîngă faptul că avea o ținută de-a dreptul regală, marea ducesă era o femeie înaltă, cu ochi căprui cercetători, nas aristocratic și o expresie de dispreț pe chipul cu un ten neasemuit de delicat.

Tăcută, o lăsă pe Alexandra să facă prezentările și apoi o privi pe Elizabeth cum făcea o reverență elegantă. Încă tăcută, marea ducesă își ridică lornionul la ochi și o studie din cap și pînă-n vîrful picioarelor. Elizabeth își pierdu orice speranță că marea ducesă avea s-o ajute cu ceva în seara aceea. Cînd în cele din urmă vorbi, ducesa rosti tăioasă:

– Tînără domnişoară! zise fără preambul. Alexandra mi-a explicat că doreşte ajutorul meu ca să te reintroducă în societate în această seară. Însă, aşa cum i-am spus şi ei, nu este nevoie să-mi descrie cineva scandalul legat de asocierea ta cu un anume domn Thornton, de acum doi ani. Cunosc scandalul foarte bine, aşa cum îl cunoaşte întreaga societate. Lăsă afirmaţia să-şi facă efectul devastator asupra mîndriei lui Elizabeth, apoi întrebă: Eu vreau să ştiu dacă trebuie să mă aştept la o repetare a acelei greşeli, înainte de a fi de acord cu ceea ce-mi cere Alexandra.

Furioasă, Elizabeth continuă să susţină privirea marii ducese şi să răspundă calm şi răspicat:

– Nu pot să controlez limbile slobode, Înălţimea Voastră. Dacă aş fi putut, atunci nu aş mai fi devenit subiect de bîrfe acum doi ani. Chiar şi aşa, nu pot spune că am cea mai mică dorinţă să reintru în societate. Încă mai am cicatrice dureroase după ultima mea ciocnire cu lumea bună.

După ce termină de vorbit, Elizabeth se oţeli pentru furtuna ce avea să vină, însă ducesa privi mulţumită spre Alexandra şi încuviinţă din cap.

– Sînt de acord, Alexandra. Are destul spirit ca să suporte chinurile prin care va trece. Uimitor, nu, zise mai departe, privind spre Elizabeth, cum această înaltă societate pe deoparte se făleşte cu manierele ei civilizate şi pe de alta, membrii ei ar distruge fără să clipească reputaţia celorlalţi.

Lăsînd-o pe Elizabeth să cadă la loc pe scaunul de pe care se ridicase la intrarea ei, marea ducesă se instală comod pe canapea, cu ochii îngustaţi din cauza concentrării.

– Balul de la familia Willington de diseară este

evenimentul cel mai important de la deschiderea sezonului, rosti după o clipă. Ceea ce ar putea fi în avantajul nostru, pentru că toți oamenii importanți vor fi acolo. După aceea nu vor mai avea motive să bîrfească despre apariția lui Elizabeth, pentru că o vor fi văzut cu toții cu ochii lor.

– Înălțimea Voastră, zise Elizabeth, roşie la față, gîndind că trebuia să-şi exprime cumva recunoştința pentru marea ducesă, sînteți... sînteți foarte amabilă...

– Aiurea, răspunse ducesa, scandalizată. Eu sînt numai rareori amabilă. Plăcută, uneori, continuă ea, în timp ce Alexandra se chinuia să-şi ascundă zîmbetul. Chiar grațioasă dacă nu am de ales, dar în nici un caz amabilă. „Amabilitatea" e ceva tare insipid. Precum cealul călduț. Acum însă vei asculta de sfatul meu, fetițo, îi zise lui Elizabeth, privind la trăsăturile ei încordate şi la tenul care pălise şi te vei duce să tragi un pui de somn. Ai o paloare nesănătoasă. Cît te odihneşti tu, eu şi cu Alexandra ne vom face planurile.

Elizabeth reacționă ca toți ceilalți la ordinele marii ducese. După un moment de supărare, făcu exact aşa cum i se ceruse.

Alex se scuză grăbită şi merse cu Elizabeth pînă în camera de oaspeți, unde, o strînse în brațe.

– Îmi pare rău pentru momentul acela oribil, însă mi-a spus că vrea să se asigure că ai curaj, deşi nu mi-am imaginat c-o să procedeze aşa. În orice caz, încheie ea mulțumită, am ştiut c-o să te placă foarte mult.

Plecă aferată, iar Elizabeth se sprijini cu spatele de uşa dormitorului, întrebîndu-se cum se purta ducesa cu oamenii care nu-i plăceau.

Marea ducesă aştepta în salon întoarcerea lui Alex, sorbind tacticoasă din ceai, cu o expresie mirată pe chip.

– Alexandra, începu imediat ce-o văzu, tocmai mi-am dat seama că este ceva ce s-ar putea să nu ştii...

Se întrerupse, privind urît spre majordomul care apăruse în pragul uşii şi o obligase să se oprească.

– Iertaţi-mă, Înălţimea Voastră, îi zise acesta Alexandrei, dar domnul Bentner vă imploră să-l acordaţi o clipă.

– Cine este acest domn Bentner? întrebă ducesa după ce Alexandra căzu de acord să-l primească în salon.

– Majordomul lui Elizabeth, îi explică ea cu un zîmbet. Este un bărbat încîntător, un pasionat al romanelor poliţiste.

Un moment mai tîrziu, în timp ce ducesa privea cu dezaprobare, un bărbat înalt, cu părul alb, haină ponosită şi pantaloni asortaţi intră grăbit în salon şi se aşeză lîngă Alexadra, fără să ceară permisiunea.

– În bilet spuneaţi că aveţi un plan ca s-o ajutaţi pe domnişoara Elizabeth, îi zise el grăbit. Am adus-o chiar eu pe Berta ca să aflu despre ce e vorba

– E încă destul de vag, Bentner, admise Alexandra. Însă în principiu, o vom scoate în seara asta în societate ca să vedem dacă nu putem să punem capăt scandalului provocat din cauza domnului Thornton.

– Nemernicul! izbucni Bentner. Numai cînd aud de el şi mă mănîncă palmele! Pentru a sublinia acest lucru, Bentner dădu cu pumnul în braţul canapelei.

– Da, şi eu simt la fel, mărturisi Alex cu umor.

Deocamdată cam asta e tot ce am plănuit.

Bentner se ridică şi mîngîie umărul Alexandrei, întorcîndu-se apoi spre marea ducesă care îl privea încruntată.

– Aveţi o fată tare bună, Înălţimea Voastră. O cunosc pe domnişoara Alexandra de cînd era o copilă şi venea să alerge după broaşte cu domnişoara Elizabeth.

Ducesa nu-i răspunse.

Rămase tăcută şi rece, urmărindu-l cu privirea cum pleca din salon.

– Alexandra, rosti ducesa supărată, dar Alex începu să rîdă şi ridică repede o mînă.

– Nu mă certa pentru familiaritatea mea cu servitorii, te rog, bunico. Nu pot schimba acest lucru şi n-are rost să te superi. În afară de asta, tocmai voiai să-mi spui ceva important atunci cînd a venit Bentner.

Uitînd de nemulţumirea de dinainte, ducesa rosti cu severitate:

– Cînd ai venit în salon, erai aşa de preocupată să n-o lăsăm pe Elizabeth să stea să ne aştepte prea mult, încît nu mi-ai lăsat timp ca să discutăm cîteva lucruri ce te-ar putea interesa, dacă nu cumva le-ai aflat deja.

– Ce anume?

– Ai citit ziarul de azi?

– Nu încă. De ce?

– În conformitate cu cele publicate de „*Times*" şi „*Gazette*", Stanhope în persoană este aici la Londra şi susţine că Ian Thornton este nepotul şi moştenitorul său legitim. Desigur, de ani de zile se şopteşte că Thornton este nepotul lui, dar numai cîţiva oameni ştiau sigur acest lucru.

– Habar nu am avut, rosti Alexandra absentă, gîndind că era îngrozitor de nedrept ca acel libertin, care o făcuse pe Elizabeth atît de nefericită, să aibă parte de un asemenea noroc, cînd biata ei prietenă era ca şi distrusă. Nici n-am auzit de el decît în urmă cu vreo şase săptămîni, cînd ne-am întors din călătorie şi cineva i-a menţionat numele în legătură cu scandalul izbucnit .

– Nu e de mirare. Acum doi ani de exemplu, era doar rareori menţionat în saloanele din înalta societate. Tu şi Jordan aţi plecat înainte să înceapă scandalul, aşa că nu aveai nici un motiv să auzi ceva despre el.

– Cum a putut un asemenea nememic să convingă pe cineva să-l facă moştenitorul lui? se înfurie Alexandra.

– Îndrăznesc să afirm că nu avea nevoie să fie legitimizat, dacă asta este ceea ce voiai să spui. Este nepotul natural şi legitim al lui Stanhope. Soţul tău mi-a spus acest lucru, în mod confidenţial, cu ani în urmă. Ştiu de asemenea, adăugă încet, că Jordan este unul dintre foarte puţinii oameni căruia Thornton i s-a destăinuit.

Alexandra avu sentimentul că tocmai se apropia un dezastru, drept care puse ceaşca cu ceai la loc pe masă.

– Jordan? repetă ea speriată. De ce, Doamne iartă-mă, i-ar fi spus aşa ceva un nememic de primă mînă tocmai lui Jordan?

– După cum bine ştii, Alexandra, îi zise ducesa, soţul tău n-a dus întotdeauna o viaţă care să fi fost mai presus de reproş. El şi cu Thornton se învîrteau prin aceleaşi cercuri în zilele tinereţii sălbatice, jucînd jocuri de noroc, bînd şi făcînd toate nebuniile.

Eu m-am temut că nu ştii nimic despre această prietenie a lor.

Alex închise ochii întristată.

– Şi eu care contam pe Jordan să ne ajute s-o lansăm pe Elizabeth în seara asta. I-am scris, explicîndu-i cît a avut biata fată de suferit din partea celui mai mare ticălos în viaţă, dar nu i-am menţionat numele. Nici n-am ştiut că Jordan a auzit de Ian Thornton, sau că este prieten cu el. Eram însă sigură, adăugă ea cu năduf, că dacă o s-o cunoască pe Elizabeth, va face tot ce-i stă în putere ca să ieşim cu bine după încercarea din seara asta.

Ducesa o prinse de mînă şi îi zise cu afecţiune:

– Ştim amîndouă că Jordan o să te susţină indiferent dacă vrei să fi alături de un prieten sau de un duşman, scumpa mea. Deşi, în cazul ăsta, s-ar putea să nu ai întreaga lui simpatie atunci cînd va afla despre ce ticălos e vorba. Despre asta voiam să discut cu tine.

– Elizabeth nu trebuie să afle, rosti Alex cu fermitate. Pentru că şi aşa se simte prost la gîndul că trebuie să apeleze la Jordan. Se pare că nu există nici un fel de dreptate pe lumea asta! adăugă înfuriată. Pentru că dacă ar exista aşa ceva, atunci scîrba aceea de bărbat nu ar fi acum marchiz, în timp ce lui Elizabeth îi este teamă să-şi arate chipul în societate. Probabil că nu există nici o şansă ca individul să hu fi primit nici un ban şi nici un fel de proprietate o dată cu titlul, nu? Aş putea suporta totul mai bine dacă aş şti că a rămas tot un cartofor fără un sfanţ în buzunar.

Ducesa fornăi dispreţuitoare.

– Nici o şansă, draga mea, şi dacă asta crede Elizabeth că este, atunci a fost prostită bine de tot.

– Nu cred că vreau să aud aşa ceva, oftă Alex. Ba nu, trebuie să ştiu. Te rog, spune-mi.

– Nu sînt prea multe de zis, răspunse ducesa, luîndu-şi mănuşile. La puţină vreme după scandalul cu Elizabeth, Thornton a dispărut. Apoi, cu mai puţin de un an în urmă, cineva, al cărui nume nu a fost divulgat mult timp, a cumpărat un domeniu splendid în Tilshire numit Montmayane şi a început renovările cu o armată de constructori şi tîmplari. Cîteva luni mai tîrziu, o casă magnifică de pe Brook Street a fost vîndută unui „cumpărător necunoscut". În săptămîna care a urmat au început şi acolo renovări masive. Societatea a fost uimită şi s-a tot întrebat cine era acel cumpărător, ca după cîteva luni Ian Thornton să fie văzut oprind trăsura în faţa acelei case şi intrînd. Cu doi ani în urmă se zvonea că Thornton este doar un cartofor şi atît, persona non grata în majoritatea caselor respectabile. Azi însă îmi revine trista sarcină să-ţi spun că este putred de bogat şi că este bine primit oriunde binevoieşte să meargă, deşi, din fericire, nu se prea omoară cu vizitele. Pregătindu-se de plecare, ducesa încheie pe un ton aproape lugubru: Acum mai bine să ştii tot, pentru că vei avea de înfruntat acest lucru toată seara.

– Ce anume? întrebă Alexandra ridicîndu-se de pe fotoliu.

– Vreau să spun că şansele de succes pentru Elizabeth au fost drastic reduse de anunţul făcut de Stanhope în această dimineaţă.

– De ce?

– Motivul este simplu. Acum că Thornton are şi un titlu pe lîngă o avere fabuloasă, ce s-a petrecut între el şi Elizabeth va fi considerat de către lumea

bună drept o „aventură masculină", care deşi îl absolvă pe el, va continua să păteze reputaţia ei. Şi mai este încă ceva, adăugă cu severitate.

– Nu sînt sigură că mai pot suporta. Ce anume?

– Nu am presentimente prea bune legate de seara asta!

Nici Alex nu presimţea nimic bun.

– Tony a fost de acord s-o escorteze pe Elizabeth şi Sally şi-a dat acordul, zise Alexandra, referindu-se la cumnatul ei şi la soţia lui, Sally, care rămăsese pe domeniul lor de la ţară. Deşi aş fi dorit să fie escortată de altcineva, de un burlac mai presus de orice fel de bîrfe, cineva respectat sau, şi mai bine, de care lumea bună să se teamă. Roddy Carstairs ar fi fost perfect. I-am trimis deja un mesaj să vină aici cît mai repede cu putinţă, dar mi se pare că nu va ajunge la Londra decît diseară sau mîine dimineaţă. Ar fi persoana ideală dacă aş reuşi să-l conving să-mi facă acest serviciu. Majoritatea oamenilor tremură de teama remarcilor lui usturătoare.

– Şi de mine le este frică, rosti ducesa cu mîndrie.

– Da, ştiu, răspunse Alex cu un zîmbet. Nimeni nu va îndrăzni să se poarte urît cu ea în faţa ta, dar Roddy l-ar putea speria aşa de tare, încît să-i facă s-o accepte fără discuţii.

– Poate că da, poate că nu. Unde şi cînd ne vom întîlni cu toţii pentru această misiune sinucigaşă?

Alex zîmbi cu încredere.

– Vom pleca de aici la zece şi jumătate. I-am cerut lui Jordan să ne întîlnim la uşă ca să putem intra la bal împreună.

Capitolul 20

În seara aceea, la opt şi jumătate, Ian se afla în faţa uşii reşedinţei din Londra a unchiului lui Elizabeth, luptînd cu dorinţa copleşitoare de a-l omorî pe majordomul, care părea tentat să se ia la bătaie cu el.

– O să te întreb încă o dată în caz că nu ai înţeles ce ţi-am spus ultima oară, rosti Ian pe un ton ameninţător. Unde este stăpîna ta?

– A ieşit, răspunse Bentner impasibil, privindu-l cu dispreţ pe omul care distrusese viaţa tinerei sale stăpîne.

– A ieşit, am înţeles, dar nu ai habar unde anume, nu?

– Nu am spus aşa ceva.

– Atunci unde e?

– N-ai decît să descoperi şi singur.

În ultimele cîteva zile Ian fusese forţat să facă multe lucruri neplăcute, printre care să străbată jumătate de ţară ca să discute cu tatăl Christinei, ce se înfuriase cînd auzise de ruperea logodnei şi apoi să negocieze cu unchiul repulsiv al lui Elizabeth, ceea ce avusese darul să-l scîrbească cumplit.

Ian refuzase cu mărinimie zestrea ei, chiar de la bun început.

Unchiul ei însă, care avea instinctele feroce ale unui negustor de cămile şi simţise de la bun început hotărîrea lui Ian de a-l face să semneze contractul de logodnă, nu se lăsase prea uşor.

Astfel, Ian devenise practic primul bărbat care

fusese nevoit să-şi cumpere nevasta pe frumoasa sumă de o sută cincizeci de mii de lire.

După ce terminase şi cu acea sarcină neplăcută, se îndreptase spre Montmaynei unde se oprise numai cît să schimbe calul cu trăsura şi să-şi scoată valetul din pat.

După acea pornise mai departe spre Londra, se oprise la casa lui de acolo cît să facă o baie şi să se schimbe, ca apoi să meargă direct la adresa pe care l-o dăduse Julius Cameron.

Acum, după atîtea neplăceri, Ian nu numai că nu o găsise pe Elizabeth acasă, dar fusese obligat să se certe şi cu cel mai insolent servitor pe care avusese nenorocul să-l întîlnească vreodată.

Cînd se întoarse să plece, uşa se trînti cu putere în spatele lui, făcîndu-l pe Ian să se oprească şi să se gîndească cu plăcere cum îl va concedia pe servitorul nesuferit, chiar de a doua zi.

Urcă în trăsură şi-i spuse vizitiului să-l ducă înapoi acasă. Propriul valet îi deschise uşa cu cel mai mare respect, dar Ian trecu pe lîngă el încruntat şi furios.

Ajunsese deja la jumătatea scărilor cînd îşi dădu seama că era preferabil să petreacă seara în altă parte, ca să nu fie nevoit să se mai gîndească la Elizabeth.

Douăzeci şi cinci de minute mai tîrziu ieşi din casă, îmbrăcat în costum de seară, pregătit pentru o partidă de faro.

Îşi instrui vizitiul să-l ducă la clubul Blackmore. Furia încă nu-i trecuse atunci cînd intră în clubul exclusivist, slab luminat, unde jucase ani de-a rîndul pe sume mari.

– Bună seara, Înălţimea Voastră, îl salută por-

tarul, iar Ian dădu din cap cu gravitate, sătul de acea exprimare pompoasă.

Camera de joc, aranjată cu bun-gust, era populată de crema societăţii, care prefera jocul de cărţi în locul bîrfelor şi de domni mai puţin iluştri, dar la fel de bogaţi, care veneau special pentru mizele mari de acolo.

Oprindu-se la intrarea sălii pentru jocurile de cărţi, dădu să plece mai departe spre camera de faro, cînd, un glas amuzat rosti din stînga sa:

– Pentru un om care tocmai a moştenit un mic imperiu, ai o expresie remarcabil de amară. N-ai vrea să mi te alături la un pahar şi cîteva mîini de cărţi, Înălţimea Voastră?

Ian zîmbi şi se întoarse spre unul dintre foarte puţinii aristocraţi pe care-i respecta şi pe care-l considera prieten.

– Desigur, Înălţimea Voastră răspunse el cu ironie.

Jordan Townsende începu să rîdă.

– A devenit deja foarte enervant, nu?

Zîmbind mulţumiţi, cei doi îşi strînseră mîinile şi se aşezară pe două fotolii. Cum Jordan de-abia sosise la club, se văzură nevoiţi să aştepte să se elibereze o masă. Cînd în cele din urmă ocupară una şi primiră băuturile, discutară puţin, punîndu-se la curent cu activităţile duse în ultimul an şi jumătate de cînd nu se mai văzuseră.

De-abia după aceea începură să joace. În mod normal, jocul de cărţi era o activitate foarte plăcută, dar Ian era preocupat şi toţi cei care treceau pe lîngă masă se simţeau obligaţi să se oprească şi să discute puţin cu el, cu Jordan sau cu amîndoi.

– Absenţa noastră îndelungată ne-a făcut acum

atît de populari, glumi Jordan, aruncînd cîteva fise în mijlocul mesei.

Ian aproape că nici nu-l auzi.

Se gîndea la Elizabeth, care fusese la mila unchiului nemilos timp de doi ani. Omul acela își vînduse nepoata, iar Ian o cumpărase.

Nu era chiar așa, desigur, dar Ian avea presentimentul neplăcut că Elizabeth nu se va arăta prea încîntată cînd urma să descopere ce se petrecuse fără știrea sau consimțămîntul ei.

În Scoția, îl amenințase cu pistolul. Acum, la Londra, Ian nu l-ar fi găsit nici o vină dacă l-ar amenința din nou și ar trage. Îi trecuse prin minte de cîteva ori că n-ar strica dacă l-ar face curte măcar cîteva zile înainte să-i spună că erau logodiți.

Se întrebă dacă ei o să i se pară oribil gîndul că urma să se mărite cu el. Poate că Belhaven era un individ respingător, dar el unul o rănise grav de prea multe ori.

– Nu vreau să-ți critic strategia, amice, îi atrase atenția Jordan, dar tocmai ai mizat mai bine de o mie de lire pe o mînă care nu valorează absolut nimic.

Ian aruncă o privire spre cărțile din mînă și roși puternic.

– Mă preocupă ceva, se scuză el.

– Orice ar fi, în mod sigur nu te avantajează la cărți. Ori asta, ori ți-ai pierdut norocul legendar.

– Nu m-ar mira, rosti Ian absent, întinzîndu-și picioarele lungi.

– Vrei să mai jucăm o mînă?

– Nu cred că-mi pot permite, glumi Ian cu amărăciune.

Privind peste umăr la un chelner, Jordan îi făcu

semn să mai aducă un rînd de băuturi la masa lor, după care aruncă ce cărţi mai ţinea în mînă. Lăsîndu-se pe spătarul scaunului, Jordan îşi imită prietenului şi-şi întinse picioarele în faţă.

– Am timp numai pentru un singur pahar, îi zise lui Ian. I-am promis Alexandrei să fiu alături de ea la un bal din seara asta şi să ajut o prietenă de-a ei.

Ian observase că de cîte ori menţiona numele soţiei sale, expresia de pe chipul prietenului său se îmblînzea ca prin minune.

– Nu vrei să vii şi tu?

Ian scutură din cap în timp ce accepta băutura adusă de chelner.

– Mi se pare al naibii de plictisitor.

– Eu nu prea cred că o să fie chiar aşa de plictisitor. Nevastă-mea s-a angajat să sfideze întreaga societate şi s-o sponsorizeze pe fata asta, ca să-şi recapete locul ce i se cuvine. Dacă iau în seamă şi alte chestii pe care mi le-a scris Alexandra, n-o să fie deloc o joacă de copii.

– Şi de ce nu? întrebă Ian, mai curînd din politeţe decît din interes.

Jordan oftă obosit, gîndindu-se cu silă că trebuia să participe la salvarea unei domnişoare pe care nici măcar n-o mai văzuse pînă atunci.

– Fata a căzut în ghearele unui bărbat cu aproximativ doi ani în urmă, iar apoi a devenit subiect de scandal, unul urît de tot.

Gîndindu-se la Elizabeth şi la sine, Ian rosti aproape indiferent:

– Nu e ceva neobişnuit.

– Din ce mi-a scris mie Alex, se pare că acest caz a fost mai degrabă extrem.

– În ce sens?

– În primul rînd, există posibilitatea ca tînăra femeie să fie tratată cu dispreţ direct de către jumătate din lumea bună, şi aici e vorba de acea jumătate dispusă să-i recunoască prezenţa. Alex s-a pregătit cu armele grele, bunica mea, Tony şi eu, într-o măsură mai mică. Scopul este scoaterea ei în societate şi forţarea tuturor celor prezenţi s-o accepte din nou, dar, ca să fiu sincer, n-o invidiez deloc pe fata asta. Dacă nu cumva mă înşel, va fi torturată fără milă de toate limbile clevetitoare. Orice i-ar fi făcut ticălosul acela, încheie Jordan, terminîndu-şi băutura şi îndreptîndu-se în scaun, a fost al naibii de rău pentru reputaţia ei. Fata, despre care se spune că e incredibil de frumoasă, a fost un fel de paria vreme de doi ani.

Ian îngheţă în clipa aceea, cu privirea fixată pe chipul lui Jordan care tocmai dădea să se ridice.

– Dar cine e fata? îl întrebă încordat.

– Elizabeth Cameron.

– Christoase! explodă brusc Ian, sărind din scaun. Unde sînt?

– La familia Willington. De ce?

– Pentru că, răspunse Ian încruntat, eu sînt nemernicul care i-a făcut-o.

O expresie de nedumerire profundă se aşternu pe chipul ducelui de Hawthorne.

– Tu eşti bărbatul pe care Alexandra l-a descris ca pe un ticălos libertin care a furat inocenţa unei fete?

– Eu sînt cel care a făcut toate astea plus altele şi mai şi, răspunse Ian cu amărăciune, pornind spre uşă cu Jordan după el. Tu mergi la bal cît de repede poţi, îi zise. Vin şi eu după tine, dar mai întîi trebuie să mă mai opresc undeva. Şi pentru numele

lui Dumnezeu, nu-i spune lui Elizabeth că trebuie să apar.

Ian se aruncă în trăsură, îi spuse vizitiului unde să-l ducă şi apoi se sprijini de spătar, numărînd clipele, spunîndu-şi că nu se putea ca totul să meargă aşa de prost pentru Elizabeth.

Nici măcar o singură dată nu se gîndi că Jordan, săracul, nu avea habar de ce dorea cu atîta ardoare s-o întîlnească pe Elizabeth la bal.

Trăsura se opri pe aleea din faţa casei londoneze a bunicului său şi, cînd Ormsley deschise uşa, aproape că-l trînti în graba sa de a ajunge mai repede în camera ducelui. Cîteva minute mai tîrziu coborî în bibliotecă, unde se trînti pe un fotoliu, cu ochii pe ceas.

La etaj era agitaţie mare pentru că ducele îi chemase la el pe valet, majordom şi un servitor. Însă acesta, spre deosebire de Ian, era în culmea fericirii.

– Ormsley, Ian are nevoie de mine! rosti bătrînul fericit, scoţîndu-şi haina şi trăgînd de cravată. A venit chiar aici şi mi-a spus-o verde în faţă.

Ormsley zîmbea mulumit.

– Aşa este, Înălţimea Voastră.

– Mă simt cu douăzeci de ani mai tînăr.

Ormsley încuviinţă din cap.

– Este o zi cu adevărat mare.

– Ce naiba face şi Andreson ăsta? Trebuie să mă rad, am nevoie de haine de seară, negre, cu un ac de cravată cu diamant, şi butonii mei favoriţi cu diamante, ca să se asorteze. Nu-mi mai pune şi bastonul ăla în mînă, măi omule.

– Nu ar trebui să vă obosiţi peste măsură, Înălţimea Voastră.

– Ormsley, rosti ducele în timp ce scotocea prin şifonier, dacă tu crezi că am de gînd să mă sprijin într-un baston în cea mai grandioasă noapte a vieţii mele, înseamnă că ai înnebunit de tot. Voi merge acolo alături de nepotul meu, fără să fiu ajutat de baston. Unde naiba este Andreson?

– Am întîrziat deja, Alexandra, zise Marea ducesă, care se instalase în salonul nepoatei, examinînd încruntată o sculptură din secolul paisprezece, aşezată pe o măsuţă din lemn de trandafir. Şi trebuie să-ţi spun că sentimentul că ceva nu e în regulă s-a accentuat şi mai mult. Iar pe mine instinctul nu mă înşeală niciodată.

Alexandra îşi muşcă buzele, încercînd să-şi ascundă nervozitatea.

– Familia Willington stă practic chiar la colţul străzii, răspunse ea, nedorind să se gîndească la detaliile neguroase. Ajungem acolo în cîteva minute. În afară de asta, aş prefera să fie deja cu toţii acolo înainte ca Elizabeth să-şi facă intrarea. Şi am sperat ca Roddy să treacă pe aici.

În acel moment în uşa salonului apăru majordomul.

– A sosit domnul Roderick Carstairs, Înălţimea Voastră, o informă pe Alex.

– Slavă Domnului! izbucni ea.

– L-am condus în salonul albastru.

Alex se rugă o clipă pentru reuşita planului ei.

– Am venit, scumpa mea, îi zise Roddy, înclinîndu-se adînc în faţa ei, ca răspuns la convocarea ta urgentă şi, aş putea adăuga, continuă el, înainte să mă duc la bal, după cum m-ai instruit în mesaj.

Fără să depăşească un metru şi şaptezeci în

înălţime. Roddy Carstairs era subţirel şi agitat, cu păr castaniu destul de rar şi ochi albaştri sclipitori. De fapt, trăsătura lui specifică era eleganţa şi spiritul ironic, mai ales atunci cînd îşi alegea o ţintă umană.

– Ai auzit de Kensington?

– De cine? întrebă Alex absentă, încercînd să găsească cea mai bună tactică de abordare ca să-l determine să facă ce voia ea.

– Noul marchiz de Kensington, cunoscut mai demult drept domnul Ian Thornton, persona non grata. Uimitor ce pot face averea şi titlul pentru un om, nu crezi? continuă el în timp ce studia chipul încordat al lui Alex. Cu doi ani înainte, nici nu i-am fi dat drumul în casă. Cu şase luni în urmă s-a zvonit că e putred de bogat, iar noi am şi început să-l invităm la petreceri. Azi este moştenitorul unui ducat şi ca atare, vom începe să ne milogim de el să ne invite la petrecerile lui. Dacă stai şi te gîndeşti mai bine, nu sîntem altceva decît nişte ipocriţi demni de dispreţ.

În pofida ei, Alexandra începu să rîdă.

– Offf, Roddy, rosti încîntată, sărutîndu-l pe obraz. Întotdeauna mă faci să rîd, chiar şi atunci cînd mă aflu în cea mai teribilă încurcătură. Ai putea îmbunătăţi considerabil situaţia dacă ai vrea.

Roddy se servi cu o băutură şi o privi mirat.

– Sînt la dispoziţia ta, îi răspunse înclinîndu-se cu graţie.

În pofida afirmaţiei lui, Alexandra ştia că nu trebuia să se bizuie pe el.

Dacă ceilalţi bărbaţi erau de temut din cauza temperamentului lor sau a îndemînării cu care mînuiau sabia ori pistolul, Roddy Carstairs avea drept

arme preferate remarcile răutăcioase şi ironia usturătoare.

Şi dacă la un bal ceilalţi nu puteau lua cu ei armele, Roddy putea să-şi vadă mai departe de răutăţile şi şotiile lui, fără să-i spună cineva ceva.

Pînă şi cele mai sofisticate matroane trăiau cu spaima permanentă să nu cumva să-l deranjaze. Alex ştia precis cît de mortal putea să fie şi cît de mult putea ajuta pe cineva. Îşi aminti cum îl făcuse viaţa iad atunci cînd venise prima dată la Londra.

După aceea îşi schimbase atitudinea şi forţase întreaga societate s-o accepte.

Făcuse acest lucru nu din prietenie sau dintr-un sentiment de vinovăţie, ci pentru că i se păruse amuzant să-şi testeze puterile construind o reputaţie, nu distrugînd-o.

– Este vorba de o tînără, al cărei nume o să ţi-l spun ceva mai tîrziu, începu Alex precautä, pe care ai putea s-o ajuţi enorm de mult. De fapt, ai putea s-o salvezi, aşa cum ai făcut şi cu mine mai demult, Roddy.

– O dată a fost de ajuns, glumi el. După aceea de-abia am mai putut ţine capul sus de ruşine.

– Este incredibil de frumoasă, supralicită Alex.

În ochii lui Roddy apăru un oarecare licăr de interes, dar nimic altceva.

Dacă toţi ceilalţi bărbaţi erau adesea afectaţi de frumuseţea feminină, Roddy în general se mulţumea să scoată în evidenţă toate neajunsurile. Îi făcea plăcere să le insulte pe femei şi nu ezita s-o facă de cîte ori avea ocazia.

Dar atunci cînd se hotăra să fie amabil, era cel mai loial prieten.

– A fost victima unei bîrfe extrem de maliţioase

cu doi ani în urmă, cînd a plecat din Londra în dizgrație. În plus, e o foarte bună prietenă a mea.

Cercetă la repezeală chipul impasibil al lui Roddy, dar nu-și putu da seama dacă era dispus sau nu să o ajute.

– Noi toți, marea ducesă, Tony și Jordan, intenționăm să stăm alături de ea la balul de diseară. Iar dacă tu i-ai da măcar puțină atenție, sau, și mai bine, al escorta-o, ne-ai ajuta foarte mult și ți-aș rămîne îndatorată.

– Alex, dacă ai fi fost măritată cu oricine altcineva în afară de Jordan, atunci te-aș întreba cum ți-ai exprima această recunoștință. Însă, cum nu doresc să-mi sfîrșesc viața prematur, mă voi abține și voi spune că zîmbetul tău reprezintă o răsplată potrivită.

– Nu glumi, Roddy, pentru că am o nevoie disperată de ajutorul tău și ți-aș rămîne profund recunoscătoare pentru el.

– Mă faci să trepidez de curiozitate, scumpa mea. Indiferent cine ar fi tînăra în chestiune, este evident că are necazuri mari de tot dacă ai ajuns să mă rogi pe mine s-o ajut.

– E drăguță și spirituală, și sînt sigură că o s-o placi enorm.

– În acest caz, voi fi nevoit s-o ajut. Cine... Privirea i se îndreptă spre mișcarea ușoară din ușă și rămase fixată acolo, iar pe chip îi apăru o expresie plină de admirație. Doamne, șopti aproape fără voie.

În pragul ușii, asemenea unei viziuni celeste, era o tînără necunoscută, îmbrăcată într-o rochie albastră, vaporoasă, cu un decolteu adînc, care-i scotea în evidență talia îngustă și sînii voluptuoși.

Părul lung şi blond era prins la spate cu o agrafă de safir, căzînd apoi în valuri pe umeri. Pe sub sprîncenele fine şi genele lungi, ochii ei străluceau precum nişte smaralde.

În acel moment de împietrire, Roddy o studie cu imparţialitatea unui cunoscător, căutînd cusururi pe care nimeni nu le-ar fi observat şi descoperind numai prefecţiunea.

Năluca din cadrul uşii se mişcă imperceptibil.

– Iartă-mă, îi spuse Alexandrei cu un glas muzical extrem de plăcut. Nu mi-am dat seama că ai musafiri.

Apoi năluca se întoarse şi dispăru, deşi Roddy continua să privească vrăjit spre uşă. Alexandra se mai înveseli puţin. Niciodată nu-l mai văzuse pe Roddy arătînd admiraţie pentru vreo femeie. Cuvintele lui o făcură să se înfioare de bucurie.

– Doamne! repetă el, în şoaptă. A fost reală?

– Foarte reală, îl asigură Alex, şi să ştii că are o nevoie disperată de ajutorul tău, deşi nu trebuie să ştie că am discutat cu tine. O s-o ajuţi, nu-i aşa?

Roddy scutură din cap de parcă ar fi vrut să-şi limpezească mintea.

– S-o ajut? rosti el cu năduf. Sînt tentat s-o cer de nevastă! Însă mai întîi trebuie să-i aflu numele, deşi trebuie să-ţi spun că mi se pare extrem de cunoscută.

– O s-o ajuţi?

– Nu ţi-am spus deja că da? Cine este această creatură de vis?

– Elizabeth Cameron. Şi-a făcut debutul... Alex se opri atunci cînd Roddy începu să zîmbească cu răutate.

– Micuţa Elizabeth Cameron, medită el cu glas

tare. Desigur, ar fi trebuit să-mi dau seama. Malmuțica a reușit să pună tot orașul pe jar chiar după ce ai plecat tu în voiaj de nuntă, dar s-a schimbat. Cine ar fi crezut, continuă el pe un ton normal, că soarta o să-i ofere încă și mai multă frumusețe decît atunci.

– Roddy! rosti Alex, sesizînd că atitudinea lui se schimbase cu totul. Mi-ai promis deja că o s-o ajuți.

– Ascultă, Alex, n-aveți nevoie de ajutor ci de un adevărat miracol, rosti el tăios.

– Dar...

– Regret, dar m-am răzgîndit.

– Este vorba de bîrfele legate de vechiul scandal care te deranjează?

– Într-un fel.

Alex se înfurie pe dată.

– Ce să spun, tocmai tu să ajungi să crezi în astfel de bîrfe, Roddy? Cînd știi precis că sînt niște minciuni gogonate, tocmai pentru că tu însuți ai alimentat atîtea la viața ta?

– N-am spus că am crezut vreodată ce se spunea pe seama ei, răspunse el cu răceală. De fapt, nu cred că mîinile vreunui bărbat, inclusiv cele ale lui Ian Thornton, au atins vreodată acea piele de porțelan. Cu toate astea, continuă el, societatea nu are atîta discernămînt ca mine și nici nu e la fel de amabilă. În seara asta membrii înaltei societăți or s-o taie de vie și nici măcar influenta familie Townsende sau chiar eu nu îl vom putea opri. Deși nu-mi place să scad și mai mult în ochii tăi, o să-ți spun totuși un adevăr neplăcut despre mine, adăugă el cu un zîmbet sardonic. Diseară, orice burlac care este suficient de prost să se arate interesat de fata asta o că fie de rîsul lumii întregul sezon, iar mie

nu-mi place să fiu luat în bătaie de joc. Nu am atîta curaj, motiv pentru care eu sînt cel care face glume pe seama celorlalţi. Mai mult, încheie el întinzîndu-se după pălărie, în ochii societăţii, Elizabeth este deja maculată. Orice burlac se va apropia de ea va fi considerat automat un prost sau un curvar şi va avea de suferit aceeaşi soartă.

La uşă se opri şi se întoarse, părînd la fel de imperturbabil ca de obicei.

– Dacă contează, să ştii că în seara asta le voi spune tuturor celor ce au urechi să audă că nu cred că a fost cu Thornton în căsuţa aceea sau în seră, ori oriunde altundeva. La început poate că va domoli puţin furtuna, dar în nici un caz n-o va opri.

Capitolul 21

O oră mai tîrziu, în sala de bal zgomotoasă şi aglomerată, Alexandra constata cu durere că toate predicţiile lui Roddy fuseseră corecte.

Era pentru prima dată cînd se întîmpla ca ea şi Jordan să nu fie înconjuraţi de prieteni şi cunoştinţe sau chiar de diverşi gură-cască ce doreau o favoare sau alta. În seara aceea toată lumea îi evita.

Crezînd în mod greşit că Jordan şi Alexandra aveau să fie profund scandalizaţi atunci cînd urmau să descopere adevărul despre Elizabeth Cameron, prietenii familiei încercau să-i scutească de stînjeneala inerentă, prefăcîndu-se că nu-i observaseră în compania femeii cu o reputaţie dubioasă.

Deşi îi ingnorau pe Jordan şi Alexandra din politeţe, pe Elizabeth o priveau cu dispreţ de cîte ori aveau ocazia.

Stînd lîngă ringul de dans, Alexandra era furioasă şi gata să plîngă.

Atunci cînd privi spre Elizabeth, care făcea nişte eforturi supraomeneşti să zîmbească, i se strînse gîtul din cauza vinovăţiei. Rîsul şi muzica erau aşa de zgomotoase încît Alexandra se văzu nevoită să se aplece pentru a auzi ce spunea prietena ei.

– Dacă nu te superi, îi zise Elizabeth cu un glas gîtuit, cred că... mă voi retrage prin vreo cameră ca să-mi aranjez rochia.

Nu era nimic în neregulă cu rochia lui Elizabeth şi amîndouă o ştiau.

– Vin cu tine.

Elizabeth scutură din cap.

– Alex, dacă nu te superi... aş vrea să fiu singură cîteva clipe. Mă deranjează zgomotul, minţi curajoasă.

Elizabeth plecă de lîngă prietenii ei, străbătînd mulţimea de oameni care fie evitau să-i întîlnească privirea, fie se întorceau ca să rîdă şi să şoptească pe la spatele ei.

Tony, Jordan, ducesa şi Alexandra o priviră cu toţii cum se îndepărta cu graţie. Jordan a fost primul care a vorbit, avînd mare grijă să nu arate cît era de furios pe cei şase sute de oameni veniţi la bal.

Prinzînd-o cu braţul de talie, îi spuse repede, înainte ca prietenii şi cunoştinţele, care îi evitaseră pînă atunci, să-i înghesuie:

– Dacă te consolează cu ceva, draga mea, cred că Elizabeth Cameron este cea mai minunată femeie pe care am întîlnit-o pînă acum. Cu excepţia ta.

– Mulţumesc. Încercă să zîmbească, privind-o preocupată pe Elizabeth care tocmai urca scările.

– Or să regrete treaba asta! rosti marea ducesă, întorcînd spatele celor două prietene intime care stătuseră deoparte pînă atunci.

Înghițindu-și lacrimile, Alex își ridică privirea spre soțul său:

– Cel puțin, rosti încercînd să glumească, Elizabeth n-a rămas complet fără admiratori. Belhaven i-a tot dat tîrcoale.

– Pentru că, răspunse Jordan fără să se gîndească, se află pe lista neagră a tuturor și nimeni nu i-a spus bîrfa care circulă pe seama ei – deocamdată, se corectă el, privind furios la două babe care, de-o parte și de alta a lui Belhaven, tocmai arătau spre fata care urca scările și explicau ceva, foarte agitate.

Elizabeth petrecu mai bine de jumătate de oră singură într-un salon întunecat, încercînd să-și revină. De acolo auzi ce discutau musafirii surescitați.

Cu oricare altă ocazie ar fi fost poate șocată, dar acum informația că Ian fusese numit moștenitorul ducelui de Stanhope o lăsă cu totul rece.

În starea ei de umilință totală era incapabilă să mai simtă și altceva. Își aminti de glasul lui Valerie care îi spusese ei și celorlalte două fete, în grădina surorii ei, că Ian era probabil nepotul nelegitim al ducelui de Stanhope. Curînd uită și de acest lucru.

Cînd nu mai avu de ales, se văzu nevoită să coboare iar în sala de bal, sub privirile reci și răutăcioase ale celor prezenți acolo.

Muzica era zgomotoasă și-i dădea dureri de cap, iar majordomul continua să stea în pragul ușii și să-i anunțe pe noii veniți, care, imediat ce aflau că era și ea acolo, o priveau cu răceală sau rîdeau de ea.

Toată lumea îşi amintea probabil de aroganţa cu care fratele ei îi refuzase pe pretendenţi cu doi ani în urmă, iar acum rîdeau de ea pentru că singurul care o mai dorea era sir Francis.

Într-un fel Elizabeth nici măcar nu-l învinovăţea. Era aşa de ruşinată, încît chiar şi cei care o priveau cu simpatie sau nedumerire i se păreau ameninţători.

În timp ce se apropia de micul ei grup, observă cu iritare că sir Francis, îmbrăcat într-un costum roz de-a dreptul absurd, discuta cu înfocare cu Alex şi Jordan.

Elizabeth privi în jur, căutînd un loc în care să se ascundă, cînd, deodată, recunoscu un grup de chipuri pe care sperase să nu le mai vadă niciodată.

La mai puţin de douăzeci de paşi distanţă era vicontele Mondevale o privea cu atenţie, înconjurat de cîţiva bărbaţi şi fetele pe care Elizabeth le considerase mai demult prietenele ei.

Elizabeth îl privi cu răceală şi dădu să plece mai departe, însă el o interceptă chiar atunci cînd se apropia de Alex şi soţul ei.

Nedorind să dea peste el, Elizabeth se văzu nevoită să se oprească.

Vicontele părea foarte chipeş, sincer şi uşor stînjenit.

– Elizabeth, îi zise încetişor, arăţi mai bine ca niciodată.

Vicontele era ultima persoană din lume la care s-ar fi aşteptat să-şi arate simpatia pentru necazurile ei, mai ales că modul în care rupsese logodna contribuise în mare parte la dizgraţia în care căzuse.

– Mulţumesc, răspunse ea calmă.

– Voiam să-ți spun, începu el, privindu-i chipul, că... îmi pare rău.

Elizabeth ridică mîndră bărbia.

– Pentru ce?

Vicontele își înghiți nodul din gît și, privind-o în ochi, răspunse:

– Pentru că am contribuit și eu la situația asta.

– Și eu ce ar trebui să spun? întrebă ea.

– În locul tău, glumi el, cred că l-aș pocni pe cel care ar veni cu o asemenea scuză jalnică.

Elizabeth dădu ușor din cap și rosti:

– Mi-ar place foarte mult să fac una ca asta.

Uimitor era faptul că el părea s-o admire încă și mai mult.

Cînd vicontele continuă să-l rămînă alături, Elizabeth, neavînd de ales, îl prezentă familiei Townsende, pe care, după cum descoperi ea, îi cunoștea deja.

În timp ce el și Jordan schimbau amabilități, Elizabeth constată cu oroare că Valerie, în mod evident supărată de dezertarea vicontelui, avea de gînd să se apropie. Alături de ea veneau Penelope și Georgina, plus restul grupului.

Căutînd să scape de ei și s-o salveze pe Alex de monologul plictisitor al lui sir Francis, Elizabeth se întoarse spre ea, însă degeaba. Sir Francis nu admitea să fie întrerupt. Atunci cînd termină în fine de vorbit, Valerie era deja acolo și Elizabeth se simțea prinsă ca într-o capcană.

Plină de maliție, Valerie privi spre chipul palid al lui Elizabeth și rosti:

– Ia te uită cine a venit aici, tocmai Elizabeth Cameron. Cu siguranță nu ne-am așteptat să dăm peste tine într-un astfel de loc.

– Sînt sigură că nu, răspunse Elizabeth calmă, deşi ştia că mai avea puţin şi ceda nervos din cauza încordării.

– Într-adevăr, rosti Georgina rîzînd.

Elizabeth avea impresia că se sufoca şi că toată sala de bal se ondula sub picioarele ei. Muzica o asurzea, iar glasul majordomului care anunţa noii sosiţi o scotea din minţi.

Valerie şi Georgina îi priveau chipul palid şi vorbeau în continuare, deşi ea nu le înregistra cuvintele.

Întorcînd spatele celor două fete, Elizabeth rosti răguşită:

– Alex, nu mă simt deloc bine! Dar Alex n-o auzi pentru că sir Francis vorbea din nou.

Elizabeth se întoarse atunci disperată spre marea ducesă, simţind că mai avea puţin şi începea să urle dacă nu reuşea să scape de acolo.

– Trebuie să plec, îi zise.

Majordomul continua să-i anunţe pe cei care soseau. „Ducele de Titchley... Contele şi contesa de Rindell..."

Ducesa ridică o mînă ca să-şi reducă la tăcere prietena cu care vorbea şi se aplecă spre Elizabeth.

– Ce anume ai spus, Elizabeth?

„Înălţimea Sa, ducele de Stanhope!... Marchizul de Kensington!"

– Am spus, începu Elizabeth – deşi ducesa privea încordată spre intrarea în sala de bal – că vreau să plec! strigă Elizabeth al cărui chip deveni palid. În linştea care se lăsase deodată, glasul ei răsună în sala de bal.

În loc să-i răspundă, ducesa îi imita pe ceilalţi invitaţi, adică privea spre uşa salonului.

– Numai de asta mai aveam nevoie acum! rosti ea înfuriată.

– C... cum? rosti Elizabeth neînțelegînd nimic.

– Ai obiceiul să leșini? întrebă ducesa, privind-o cu atenție.

– Nu, nu mi s-a întîmplat niciodată înainte, dar acum chiar nu mă simt bine. În spatele ei, Valerie și Georgina rîdeau pe înfundate.

– Nici să nu te gîndești să pleci pînă cînd nu spun eu că poți, zise ducesa autoritară, privind cu înțeles spre lordul Anthony Townsende, un bărbat plăcut și flegmatic, ce o escortase în seara aceea, și care, se apropie de ea cu grație și o prinse de braț, susținînd-o. Atenția tuturor se îndreptase spre intrarea în sala de bal, iar cei care nu priveau într-acolo, se uitau cu atenție la ea. Tensiunea din încăperea imensă devenise aproape insuportabilă. Elizabeth întoarse capul, neștiind ce anume se petrecea. Ceea ce văzu o făcu să i se înmoaie genunchii. O clipă i se păru că vedea dublu și de aceea clipi, dar imaginea nu dispăru. Pe scările largi tocmai coborau, unul lîngă altul, doi bărbați aproape identici, la fel de înalți, îmbrăcați în costume de seară negre, cu expresii similare pe chipurile asemănătoare. Iar unul din aceștia nu era altul decît Ian Thornton.

– Elizabeth, șopti Tony. Vino cu mine. O să dansăm acum.

– Să dansăm? rosti ea uluită.

– Da, să dansăm, răspunse el, trăgînd-o spre ringul de dans.

Ajunsă acolo, Elizabeth se pierdu într-un sentiment de irealitate. Decît să se gîndească mai departe că apariția lui Ian avea să reînvie veche bîrfă

mai abilir decît orice altceva, preferă să se piardă în ameţeală.

Nu mai auzea zgomotul şi nu mai vedea nimic în afara umărului lui Tony. Chiar şi atunci cînd el o conduse înapoi spre grupul ce-l includea în acel moment pe Valerie, Georgina şi vicontele Mondevale, Elizabeth tot nu simţea nimic.

– Te simţi bine? o întrebă Tony îngrijorat

– Perfect, îi răspunse ea cu un zîmbet dulce.

– Ai ceva săruri aromatice la tine?

– Nu am leşinat niciodată pînă acum.

– Asta-i bine. Prietenii tăi sînt încă prezenţi, gata să vadă tot ce se întîmplă.

– Da, n-ar vrea să rateze aşa ceva.

– Ce crezi că o să facă Thornton?

Elizabeth se întoarse şi privi spre Ian. Se afla în continuare alături de bărbatul mai bătrîn cu care semăna aşa de bine, în timp ce în jurul lor se aduna mulţimea.

– Nimic.

– Nimic?

– De ce ar face ceva?

– Vrei să spui că va încerca să te ignore?

– N-am ştiut niciodată la ce mă pot aştepta din partea lui. Contează?

În acel moment, Ian îşi ridică privirea şi o văzu, iar singurul gînd din mintea lui a fost cum să ajungă mai repede în apropierea ei. Dar nu putea, cel puţin pe moment.

Chiar dacă era palidă, rănită şi incredibil de frumoasă, era imperios necesar ca întîlnirea lor să fie cît mai degajată şi firească.

În jurul lui şi al bunicului se adunau din ce în ce mai mulţi oameni ce se gudurau ca să le cîştige

favorurile, iar cei care se păstrau deoparte, observă Ian, se uitau cu insistenţă spre Elizabeth şi şopteau pe la colţuri.

Ian rezistă cinci minute apoi îi făcu semn ducelui, amîndoi scuzîndu-se faţă de cele trei duzini de persoane care doreau să fie prezentate în mod formal marchizului de Kensington.

Laolaltă începură să străbată mulţimea, oprindu-se uneori să salute cunoscuţii, astfel încît să nu dea impresia că mergeau drept spre Elizabeth. Bunicul său, care aprobase planul, se comporta acum cu mare aplomb.

– Stanhope! strigă cineva. Prezintă-ne nepotului tău.

Toată acea şaradă prostească îl irita pe Ian. Fusese deja prezentat tuturor acelor oameni ca Ian Thornton, iar prefăcătoria asta îl călca pe nervi. Dar trebuia să îndure totul de dragul aparenţelor.

– Ce mai faci, Wilson? rosti Ian, în timpul unei astfel de opriri. Suzanne, spuse zîmbind spre soţia lui Wilson, în timp ce se uita spre Elizabeth cu coada ochiului. Nu se mişcase din loc, părea de altfel incapabilă să facă vreo mişcare. Cineva îi dăduse un pahar de şampanie şi continua să-l ţină în mînă fără să guste din el, zîmbind spre Jordan Townsende care tocmai îi spunea ceva. Chiar şi de la acea depărtare, Ian îşi dădu seama că zîmbetul ei era artificial.

Ian se auzi apoi acceptînd o invitaţie din partea cuiva, după care se întoarse spre Elizabeth, nepulînd îndura mai mult. Bunicul său încheie conversaţia cu un prieten şi se apropie de el. În clipa în care Ian porni spre Elizabeth, şoaptele din sală ajunseră la apogeu.

Alexandra privi îngrijorată la Elizabeth apoi se întoarse spre Jordan.

– Invit-o pe Elizabeth la dans, te rog! îi zise disperată. Pentru numele Domnului, ia-o de aici. Monstrul ăla vine chiar spre noi.

Jordan ezită şi apoi privi spre Ian. Ceea ce văzu pe chipul lui îl făcu să scuture din cap.

– O să fie totul bine, scumpo, îi promise soţiei, păşind apoi în faţă ca să strîngă mîna lui Ian, de parcă nu s-ar fi văzut şi cu un ceas înainte, la club. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe soţia mea, îi zise Jordan.

– Ce plăcere, murmură Ian, sărutînd mîna brunetei focoase cu ochi albaştri scăpărători, ce-l privea înfuriată.

Marea ducesă înclină uşor din cap şi apoi rosti nemulţumită:

– Nu-mi face nici o plăcere să te cunosc.

Ian suportă dezaprobarea celor două doamne şi apoi aşteptă ca Jordan să-l prezinte şi celorlalţi.

O fată pe nume Georgina îi făcu o reverenţă, privindu-l cu o expresie avidă.

O alta, pe nume Valerie, îi făcu o reverenţă, apoi se retrase speriată atunci cînd el dădu din cap în direcţia ei.

Următorul era Mondevale, dar orice urmă de gelozie îi dispăru atunci cînd o văzu pe Valerie agăţată de braţul lui şi-şi aminti ce-i spusese Elizabeth: „Cred că Valerie a făcut-o pentru că-l voia pe Mondevale."

Elizabeth privea totul cu calm şi indiferenţă, dar, atunci cînd Ian ajunse în faţa ei, începu să tremure fără voie.

– Lady Elziabeth Cameron, o prezentă Jordan.

Ian îi zîmbi, iar Elizabeth se pregăti pentru una dintre remarcile lui usturătoare.

- Lady Cameron, rosti Ian tare, astfel încît să-l audă toţi cei din jur. Văd că încă le umbreşti pe toate celelalte femei cu frumuseţea ta. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe bunicul meu...

Elizabeth era sigură că visa. Ian nu-l mai prezentase nimănui pe bunicul său, iar această onoare specială fusese observată de toţi cei prezenţi la bal.

După plecarea lui, Elizabeth oftă uşurată.

– Ca să vezi! rosti marea ducesă dînd din cap mulţumită. Cred că a scos-o frumos la capăt. Ia te uită, observă o clipă după aceea, a luat-o la dans pe Evelyn Makepeace. Dacă Evelyn nu l-a făcut nazuri, înseamnă că a primit aprobarea din partea tuturor.

Pe Elizabeth o umflă rîsul. De parcă lui Ian Thornton i-ar fi păsat în vreun fel să fie acceptat de către societate.

Gîndurile îi fură întrerupte de al doilea bărbat din seara aceea care o invită la dans...

Cu o înclinare elegantă şi un zîmbet curtenitor şi cald, ducele de Stanhope îi oferi braţul.

– Vrei să-mi faci onoarea de a danse cu mine, lady Cameron? o întrebă, ignorînd eticheta care-i cerea să danseze întîi cu doamnele mai în vîrstă.

Elizabeth se gîndi la început să-l refuze, dar privirea caldă a ducelui o înmuie pe loc şi o făcu să-l ia de braţ.

În timp ce străbăteau mulţimea, Elizabeth se strădui să nu se mai gîndească la nimic.

Nici măcar nu observă că bătrînul mergea cu greu. Încercînd să iasă din apatie, privi îngrijorată spre el.

– Am avut un accident mai demult, îi explică el zîmbind. Însă pot să mă folosesc de picior şi nu o să te fac de rîs.

O prinse de talie şi o conduse în mijlocul ringului de dans şi, cînd se îndepărtară suficient de ceilalţi, îi zise pe un ton grav:

– Ian m-a însărcinat să-ţi transmit un mesaj.

Elizabeth, care în cele cinci zile petrecute alături de Ian, avusese parte de o întreagă gamă de emoţii contradictorii, nu avea de gînd să-l lase şi acum să-i întunece mintea. Îl privi pe duce fără nici cel mai mic interes.

– Trebuie să-ţi spun să nu-ţi faci griji, îi explică ducele. Nu e nevoie decît să mai stai aici încă o oră şi ceva şi să ai încredere în el.

Elizabeth făcu ochii mari şi apoi trupul începu să i se scuture de un hohot de rîs reţinut cu greu.

– Să am încredere în el? repetă ea. Îi zîmbi ducelui şi dădu din cap cu mirare.

Dansatorii care se aflau destul de aproape observară imediat că lady Cameron părea să fie în termeni mai mult decît buni cu ducele de Stanhope. De asemenea, întreaga societate observase că nu una, ci două dintre cele mai influente familii păreau s-o susţină.

Ian, care intuise chiar înainte să pună piciorul în sala de bal cum lucrău minţile lor, se afla în acel moment în mijlocul mulţimii, făcînd tot ce-i stătea în puteri ca să se asigure că acest gen de gînduri se îndreptau în direcţia dorită de el.

Ştiind că nu putea pune capăt bîrfelor legate de relaţia lui cu Elizabeth, putea în schimb să le îndrepte într-o direcţie nouă.

De aceea, cu o cordialitate indulgentă cum nu

mai arătase pînă atunci, îl lăsa pe cel adunați în jurul lui să trăncănească în voie, în timp ce privea din cînd în cînd spre Elizabeth, fără să se ferească. Interesul lui evident pentru doamna în cauză, precum și zîmbetul prietenos, îi determină pe cei din jur să pună întrebări din ce în ce mai indiscrete.

Cum era evident că noul moștenitor al prestigiului și averii Stanhope era în continuare interesat de Elizabeth, ceilalți erau curioși să afle chiar din gura lui ce se petrecuse atunci și ce intenții avea pe mai departe.

Lordul Newsom, un nobil bogat care se postase lîngă cotul lui, se aventură atît de departe, încît rosti cu jovialitate:

– E tare tipa, nu? S-a vorbit o mulțime despre ea atunci cînd ai păcălit-o să vină cu tine în cabană, cu vreo doi ani în urmă.

Ian zîmbi și ridică paharul spre buze, privind deliberat spre Elizabeth pe deasupra lui.

– Serios? întrebă el amuzat, destul de tare încît să-l audă toți curioșii.

– Într-adevăr.

– Și mi-a plăcut?

– Poftim?

– Am întrebat dacă mi-a plăcut ce am făcut cu ea în cabană.

– De ce mai întrebi? Doar ai fost acolo.

Ian nu se osteni să nege, ci preferă să tacă, obligîndu-i pe ceilalți să întrebe:

– Ei bine, ai fost sau nu cu ea?

– Nu, recunoscu el cu un zîmbet viclean, dar nu pentru că n-am vrut sau n-am încercat.

– Hai mai termină cu chestiile astea, Kensington, îi rîse un altul în nas. N-are rost să mai încerci

s-o protejezi pe doamna acum. Ai fost văzut cu ea în seră.

În loc să-l pocnească, Ian ridică mirat dintr-o sprînceană.

– Cum am mai spus, am tot încercat s-o prind de una singură.

Şapte chipuri masculine se întoarseră să-l privească neîncrezătoare şi dezamăgite. Cîteva clipe mai tîrziu se luminară atunci cînd noul marchiz le ceru sfatul.

– Stau şi mă întreb, rosti de parcă ar fi gîndit cu glas tare, dacă ar privi mai favorabil un marchiz decît un gentilom oarecare.

– Doamne sfinte, omule, rosti unul dintre cei şapte bărbaţi. Promisiunea unui asemenea titlu ar putea ameţi orice femeie.

– Promisiunea unui titlu? repetă Ian încruntîndu-se. Cu alte cuvinte, doamna nu s-ar mulţumi decît cu o căsătorie?

Individul, care nu se gîndise la aşa ceva pînă în clipa aceea, încuviinţă din cap, deşi nu-şi dădea seama cum de ajunsese să-i dea dreptate.

Cînd Ian plecă de acolo, lăsă în urmă şapte bărbaţi care rămăseseră cu impresia clară că marchizul de Kensington fusese respins de către lady Cameron cînd era doar un individ fără titlu. Noua bîrfă era cu mult mai plăcută decît cea veche, care spunea că Thornton o sedusese.

Cu o imparţialitate democratică, cei şapte indivizi începură să împrăştie noul zvon oricui avea urechi şi dorea să asculte.

Şi toată lumea de-abia aştepta aşa ceva.

În mai puţin de treizeci de minute, sala de bal zbîrnîia din cauza conversaţiilor necontenite şi cîţiva

bărbaţi începură s-o studieze pe Elizabeth cu interes.

Doi dintre aceştia se înfiinţară la bunicul lui Ian, rugîndu-l să le-o prezinte, iar curînd după aceea Ian o văzu dansînd cu unul dintre ei. Ştiind că făcuse tot ce putuse pentru ea în seara aceea, Ian trecu la următorul punct de pe ordinea de zi pe care trebuia să-l mai suporte, înainte s-o poată invita la dans fără s-o expună la alte clevetelі. Invită la dans şapte femei de diverse vîrste şi cu reputaţii solide.

Cînd cele şapte dansuri se sfîrşiră, Ian privi spre Jordan Townsende şi-i făcu semn cu capul spre balcon, transmiţînd astfel semnalul pe care-l aştepta acesta.

Elizabeth nu observa nimic din toate aceste lucruri. Într-o stare de calm artificial, asculta la ce-i spuneau cei cîţiva bărbaţi strînşi în jurul ei, uşurată că familia Townsende nu mai era ostracizată şi frustrată, pentru că Jordan îi spusese că trebuiau să mai stea, deşi ea ar fi preferat să plece.

Nu avea de unde să ştie că, atunci cînd ea fusese invitată la dans, ducele Stanhope transmisese familiei lui Jordan restul instrucţiunilor lui Ian. De aceea nu se arătă deloc îngrijorată atunci cînd acesta îi spuse deodată lui Anthony:

– Cred că doamnelor le-ar plăcea să facă o mică plimbare pe terasă.

Alex îl privise suspicioasă, dar îl prinsese de braţ, iar Elizabeth se lăsase condusă de lordul Anthony. Împreună cu ducele de Stanhope, grupul de cinci persoane începu să străbată sala de bal.

Terasa largă era înconjurată de o balustradă înaltă de piatră şi cîteva cupluri erau deja sprijinite de ea, savurînd liniştea şi răcoarea nopţii.

În loc ca Jordan să îi conducă direct spre balustradă, aşa cum se aşteptase Elizabeth, el îi duse spre capătul îndepărtat al terasei, acolo unde cotea pe după casă. Cum dădură colţul se opriră.

Mulţumită că ajunsese într-un loc ceva mai retras, Elizabeth se îndepărtă de Tony şi se apropie de balustradă. La fel procedă şi Jordan, care însă se sprijini cu cotul de ea, blocînd vederea tuturor celor aflaţi pe terasă şi ar fi putut fi tentaţi să vină acolo.

Cu coada ochiului ea îl văzu pe Jordan zîmbind cu tandreţe şi discutînd ceva cu Alexandra. Întorcînd capul, Elizabeth privi orbeşte în noapte, lăsînd vîntul să-i răcorească faţa.

În spatele ei, acolo unde stătuse Tony cu cîteva clipe în urmă, apăru o altă siluetă care o prinse de cot şi îi şopti la ureche:

– Dansează cu mine, Elizabeth.

Elizabeth înţepeni din cauza şocului, dar reuşi să răspundă pe un ton calm şi liniştit:

– Vrei să-mi faci o mare favoare?

– Orice, încuviinţă el.

– Lasă-mă în pace. Nu te mai apropia de mine.

– Orice, reveni el la ceea ce spusese înainte, mai puţin asta.

Îl simţi apropiindu-se mai mult şi începu să tremure uşor. Degetele lui îi mîngîiau delicat braţul.

– Haide, dansează cu mine.

Cu doi ani în urmă, cînd erau în grădină şi îi spusese exact aceleaşi cuvinte, Elizabeth îl lăsase s-o ia în braţe. În seara aceasta, deşi nu mai era ostracizată, nu reuşise să treacă încă peste scandalul de atunci. Scutură din cap.

– Nu cred că ar fi înţelept.

– Nimic din ce am făcut pînă acum n-a fost înțelept. Mai bine să nu ne stricăm scorul.

Elizabeth scutură iar din cap, refuzînd să se întoarcă, dar el o strînse atît de tare de braț, încît nu mai avu de ales.

– Insist, spuse el.

Elizabeth își ridică privirea spre chipul lui.

– De ce?

– Pentru că, îi răspunse el zîmbind, am dansat deja de șapte ori cu fete urîte și cu reputații de nezdruncinat, astfel încît să te pot invita și pe tine, fără să mai stîrnesc bîrfe care să-ți facă rău.

Cuvintele și tandrețea lui o speriară puțin.

– Cum adică?

– Știu ce ți s-a întîmplat după weekend-ul acela, îi zise el blînd. Lucinda a avut grijă să-i spună tot lui Duncan. Nu mă privi așa, singura ei greșeală a fost că i-a zis lui și nu mie.

Acest Ian Thornton era pentru ea dureros de cunoscut. El era bărbatul pe care-l cunoscuse cu doi ani în urmă.

– Haide cu mine în sală, o îmboldi el și voi putea să încep să mă revanșez.

Elizabeth se lăsă trasă cîțiva pași, apoi ezită.

– Este o greșeală. Ne va vedea toată lumea și imediat se va spune că am luat-o de la capăt...

– Deloc, promise el. Acum bîntuie zvonul că în urmă cu doi ani am încercat să te prind în gheare, dar fără un titlu care să te tenteze, n-am avut nici o șansă. Cum obținerea unui titlu reprezintă un fel de cruciadă pentru toți, îți vor admira bunul simț. Acum că am un titlu, toată lumea se așteaptă să mă folosesc de el ca să încerc din nou, sperînd astfel să-mi satisfac mîndria rănită. Îmi pare rău, îi zise mai de-

parte. Mai mult de atît n-am ştiut ce să fac, mai ales că am fost văzuţi în situaţii compromiţătoare. Cum nimeni nu va crede că nu s-a întîmplat absolut nimic, am fost nevoit să-i fac să suspecteze că te urmăream cu ardoarea mea, iar tu încercai să scapi de mine.

– Nu înţelegi. Merit absolut tot ce mi se întîmplă. Ştiam care erau regulile pe care le-am încălcat atunci cînd am rămas cu tine în cabană. Nu tu m-ai forţat să stau. Eu am încălcat regulile şi...

– Elizabeth, o întrerupse el cu reproş, dacă nu vrei să faci altceva pentru mine, măcar nu încerca să mă mai scuzi pentru ce s-a petrecut atunci. Nu pot să suport. Pentru că te-am forţat mai mult decît îţi poţi imagina.

Deşi ar fi dorit tare mult s-o sărute, Ian trebui să se mulţumească s-o convingă de reuşita planului.

Pe un ton de glumă îi zise:

– Cred că subestimezi talentul meu pentru strategie şi subtilitatea de care am dat dovadă. Vino să dansezi cu mine şi-ţi voi dovedi ce uşor este să manipulezi minţile unora.

Elizabeth acceptă, neinteresată şi cu totul lipsită de entuziasm, permiţîndu-i s-o conducă înapoi în sala de bal.

În pofida încrederii lui, la cîteva clipe după intrarea în sala de bal, Ian observă privirile reci ale celorlalţi, apoi, uitîndu-se spre Elizabeth, îşi dădu seama care era motivul.

– Elizabeth, şopti el cu gravitate, încetează să te mai arăţi atît de spăşită! Ridică nasul în sus şi insultă-mă sau flirtează cu mine, dar nu te arăta sub nici un motiv spăşită, pentru că oamenii ăştia vor crede că eşti vinovată!

Elizabeth, care-l privise fix umărul, așa cum procedase și cu ceilalți parteneri, își ridică fruntea și-l privi nedumerită.

– Cum?

Ian simți cum i se strîngea inima atunci cînd îi văzu ochii verzi și triști.

Dîndu-și seama că nici o admonestare sau logică nu aveau s-o scoată din acea stare, încercă tactica pe care o folosise și în Scoția.

Începu s-o tachineze.

Privind în jur și căutînd un subiect potrivit, rosti repede:

– Belhaven arată minunat în seara asta, cu pantalonii aceia de satin roz. I-am cerut numele croitorului ca să-mi pot comanda și eu o pereche.

Elizabeth îl privi năucă, crezînd că și-a pierdut mințile.

Însă în clipa următoare își dădu seama ce voia să facă și reuși să zîmbească, închipuindu-și cum ar fi arătat îmbrăcat cu asemenea pantaloni.

– Și eu am admirat pantalonii în chestiune, răspunse ea. Vei comanda și o haină de satin galben ca să completezi imaginea?

Ian zîmbi:

– Eu mă gîndeam la ceva mai dramatic, cum ar fi verdele praz.

– O combinație neobișnuită, zise ea încet, dar în mod sigur vei stîrni invidia tuturor.

Ian se simțea extrem de mîndru de rapiditatea cu care ea se prinsese în jocul lui.

Pentru a se opri să spună ceva nepotrivit, Ian privi în jur, căutînd un alt subiect de conversație.

– Să înțeleg că Valerie care tocmai mi-a fost prezentată este acea Valerie cu biletețele și „sira"?

Realiză ce greşeală făcuse în clipa în care ochii ei se întunecară.

– Da.

– Vrei să-i cer lui Willington să elibereze sala de bal ca să ai destul loc să faci cei douăzeci de paşi regulamentari? Desigur, mă ofer de pe acum să fiu secundul tău.

Elizabeth oftă şi apoi zîmbi.

– Are cumva vreo fundă la vedere?

Ian se uită şi apoi scutură din cap.

– Mi-e teamă că nu.

– Dar vreun cercel?

El se uită din nou şi se încruntă.

– Cred că poartă din aceia cu şurub.

Elizabeth se destinse şi începu să zîmbească cu gura pînă la urechi.

– Nu e o ţintă prea mare, dar cred că...

– Nu reprezintă o provocare pentru tine, răspunse el galant, făcînd-o să rîdă.

Cînd valsul se termină, Ian îl observă pe Mondevale făcîndu-şi loc spre grupul familiei Townsende, care tocmai revenise în sală.

– Acum că eşti marchiz, întrebă Elizabeth, vei locui în Scoţia sau în Anglia?

– Am acceptat numai titlul, nu şi domeniile sau banii, îi răspunse el absent, urmărindu-l pe Mondevale. O să-ţi explic totul mîine dimineaţă cînd o să trec pe la tine. Mondevale o să te invite la dans imediat ce ajungem la grupul nostru, aşa că ascultă-mă cu atenţie. Vezi că o să te invit la dans ceva mai tîrziu. Ai grijă să mă refuzi.

Elizabeth îl privi nedumerită, dar încuviinţă din cap destul de confuză.

– Mai e şi altceva? îl întrebă ea.

– Mai sînt multe altele, dar vor trebui să aştepte pînă mîine dimineaţă.

Uluită, Elizabeth îşi întoarse atenţia spre vicontele Mondevale.

Alex îi privise pe cei doi cît dansaseră şi îi spusese soţului ei ce credea despre Ian Thornton care, după ce-i distrusese reputaţia lui Elizabeth, o mințea acum lăsînd-o să creadă că era sărac.

În loc ca Jordan să fie de acord cu ea că Ian era un individ fără principii, insistase să-i spună că totul avea să fie explicat a doua zi dimineaţa, după care o obligase pe ea şi pe bunica lui să-i promită că nu aveau să-i spună lui Elizabeth absolut nimic.

Privind spre cei care dansau, Alex nu putea decît să spere că Ian Thornton nu intenţiona să-i mai rănească prietena.

Pînă la finele serii, majoritatea invitaţilor ajunseră la următoarele concluzii:

În primul rînd că Ian Thornton era în mod sigur nepotul natural al ducelui de Stanhope (deşi toată lumea susţinea că nu avusese niciodată vreo îndoială).

În al doilea rînd, că Elizabeth Cameron îl respinsese probabil avansurile scandaloase cu doi ani în urmă (iar toată lumea susţinea că asta era ceea ce crezuseră de la bun început).

Şi în ultimul rînd, cum respinsese a doua invitaţie a lui la dans, probabil că Elizabeth îl prefera pe fostul ei pretendent, vicontele Mondevale (ceva ce nimeni nu putea crede cu adevărat).

Capitolul 22

Bentner aduse în salonul de dimineață un platou acoperit pe care se

aflau brioșe calde și-l puse în fața lui Elizabeth și Alex care, așezate la masă, tocmai discutau despre bal. Lucinda, care rareori mînca micul dejun, era pe un scaun lîngă fereastră și-și vedea de broderie, ascultînd trăncăneala fetelor.

Deși salonul de dimineață era mai degrabă cenușiu, din cauza mobilierului greu și a culorilor rezistente la murdărie, era mult înveselit de culorile pastelate ale rochiilor cu care erau îmbrăcate cele două fete: Alex într-o rochie de un roz pal, iar Elizabeth în una de un verde mentă.

În mod normal, Bentner ar fi fost încintat de tabloul pe care-l ofereau cele două prietene, însă toată plăcerea era întunecată de veștile neplăcute pe care trebuia să le aducă la cunoștința lor.

În timp ce le punea la îndemînă untul și gemul, rosti pe un ton lugubru:

- Seara trecută am avut un musafir nepoftit. Am fost nevoit să-i trîntesc ușa în nas.

– Dar cine era?

– Un anume domn pe nume Ian Thornton.

Elizabeth nu se putu stăpîni să nu chicotească, imaginîndu-și scena, dar, înainte să fi putut spune ceva, Bentner continuă:

– După aceea mi-a părut rău că am procedat așa. Ar fi trebuit să-l invit în casă, să-i ofer ceva de băut și să-i fi pus niște purgativ în pahar. Ar fi avut apoi o durere de burtă care l-ar fi ținut o lună!

- Bentner, rosti Alex, ești o adevărată comoară în casa omului!

- Nu-l mai încuraja, o preveni Elizabeth. Bentner este așa de prins de romanele lui polițiste, încît uită uneori că nu poate transpune în realitate ce citește în ele. Dacă îmi amintesc eu bine, i-a făcut și unchiului meu ceva similar anul trecut.

- Deși pe urmă n-a mai trecut pe la noi mai bine de șase luni, îi zise Bentner lui Alex plin de încîntare.

- Iar acum, cînd vine, refuză să mai mănînce sau să mai bea ceva, îi aminti Elizabeth pe un ton sever.

- Motiv pentru care nu stă niciodată prea mult, o contră Bentner neafectat.

Așa cum îi era obiceiul de cîte ori se discuta despre viitorul stăpînei sale, Bentner rămase acolo ca să facă unele sugestii. Cum Elizabeth îi apreciase mereu sfaturile și ajutorul, nu considera nimic ciudat ca un majordom să se așeze la masă și să contribuie la conversație, cînd singurul musafir al casei era o persoană pe care o cunoștea din copilărie.

- Noi trebuie să ne descotorosim în primul rînd de odiosul acela de Belhaven, rosti Alexandra, revenind la subiectul discuției lor de mai înainte. Seara trecută a stat mai mult pe lîngă noi, uitîndu-se urît la toți cei care doreau să se apropie de tine. Alex se cutremură fără voie. Și felul în care se holbează la tine. Este revoltător. Mai rău, e aproape înspăimîntător.

Bentner auzi acest lucru și ochii săi se întunecară, în timp ce încerca să-și amintească ceva citit într-o carte.

– Soluția la care mă gîndesc este oarecum extremă, dar în ultimă instanță, ar putea da rezultate, le zise el

Două perechi de ochi se întoarseră spre el cu interes, drept pentru care continuă:

– Am citit în *„Gentlemanul fără scrupule"*. Am putea să-l punem pe Aaron să-l răpească pe acest Belhaven în trăsura noastră, ca să-l ducă după aceea direct la docuri, unde l-am vinde bandelor de nemernici de acolo.

Clătinînd capul cu afecțiune, Elizabeth îi zise:

– Îndrăznesc să afirm că nu va merge de bună-voie cu Aaron.

– Iar eu nu cred, adăugă Alexandra, că o bandă de nemernici l-ar lua. Nu sînt chiar așa de disperați.

– Atunci ne mai rămîne magia neagră, continuă Bentner. În „Preocupări mortale" exista un nemernic care cunoștea toate ritualurile străvechi și putea arunca blesteme asupra celorlalți. În care caz vom avea nevoie de cozi de șobolani, din cîte îmi aduc eu aminte, limbi de...

– Nu, rosti deodată Elizabeth.

– ... șopîrle, încheie Bentner cu hotărîre.

– Nici nu se pune problema, i-o întoarse stăpîna.

– Și noroi proaspăt, deși procurarea lui s-ar putea dovedi destul de dificilă. În roman nu se spunea cum poți deosebi noroiul proaspăt de cel vechi...

– Bentner! strigă Elizabeth rîzînd. Vrei să leșinăm aici de silă?

Cînd Bentner se retrase să caute soluții în liniște, Elizabeth se uită la Alex.

– Cozi de șobolani și limbi de șopîrle, rosti chicotind. Nu e de mirare că Bentner insistă să aibă o

lumînare aprinsă toată noaptea la el în cameră.

– Probabil că-i e teamă să mai închidă ochii după ce citeşte asemenea grozăvii, încuviinţă Alex, cu gîndul la cele petrecute cu o seară înainte. De un lucru sînt sigură, şi anume, că am avut dreptate că te-am scos iar în societate. Seara trecută a fost mai greu decît mi-am imaginat, dar restul va fi uşor. Nu mă îndoiesc că vei primi tot felul de cereri în căsătorie în mai puţin de o săptămînă, aşa că nu-ţi mai rămîne altceva de făcut decît să te decizi de cine-ţi place mai mult şi pe cine să încurajezi. Cred, continuă ea cu blîndeţe, că dacă încă îl mai vrei pe Mondevale...

Elizabeth scutură din cap.

– Nu vreau pe nimeni, Alex. Vorbesc foarte serios.

Marea ducesă, care sosise cu cîteva clipe înainte şi-l alungase pe servitorul speriat care voia s-o anunţe, intră maiestuasă în salon.

– Ce tot spui acolo, Elizabeth, rosti, nemulţumită că acesta era rezultatul eforturilor ei de cu o seară înainte.

Elizabeth tresări auzindu-i glasul. Deşi i se părea în continuare cea mai intimidantă femeie pe care o cunoscuse vreodată, ca şi Alex, observase căldura pe care o ascundea pe sub dezaprobarea afişată mereu.

Elizabeth voia să spună că a revenit în societate doar de o zi, explică Alex, în timp ce ducesa se instala confortabil la masă. După experienţele nefericite pe care le-a avut cu Mondevale şi domnul Thornton, este oarecum speriată şi nu vrea să-i fie înşelate aşteptările. Din nou.

– Te înşeli, Alexandra, răspunse ducesa, cer-

cetind chipul lui Elizabeth. Cred că a vrut să spună că nu intenţionează să se mai mărite cu cineva, acum sau pe viitor, dacă poate evita acest lucru.

Zîmbetul pieri de pe buzele lui Elizabeth, dar nu putu să mintă.

– Exact, răspunse, în timp ce-şi ungea o brioşă cu unt.

– Asta e o prostie, draga mea. Trebuie să te măriţi şi exact asta vei face.

– Bunica are dreptate, răspunse Alex. Nu poţi spera să rămîi mai departe în societate nemăritată, fără să ai parte de tot felul de neplăceri. Crede-mă, eu ştiu prea bine!

– Exact, rosti marea ducesă. Şi acesta este motivul pentru care am decis că ar trebui să te gîndeşti la Kensington.

– La cine? se miră Elizabeth, înainte să-şi amintească de noul titlu al lui Ian. Nu, mulţumesc, răspunse cu fermitate. Sînt uşurată că lucrurile s-au aranjat aşa de bine şi îi rămîn recunoscătoare pentru ajutor, dar asta e tot. Elizabeth ignora strîngerea de inimă pe care o simţea. Omul acela nu-i adusese decît necazuri de cînd îl cunoscuse şi pînă în acel moment. Era imprevizibil şi dictatorial.

– Recunoscătoare? pufni marea ducesă. Eu nu aş fi folosit acest cuvînt. În afară de asta, nu s-a descurcat chiar aşa de bine. În primul rînd, nici n-ar fi trebuit să te invite la dans.

– Dar atunci ar fi părut prea ciudat, rosti Alex cu şovăială. Trebuie să recunosc însă că eu personal sînt uşurată că Elizabeth nu se arată interesată de el.

Ducesa se încruntă mirată.

– Nu pot să-l iert pentru toate necazurile pe care

l-a provocat. Amintindu-şi din nou că Ian o lăsase pe Elizabeth să creadă că acea căsuţă din Scoţia era reşedinţa lui, adăugă: Şi nici nu pot să am încredere în el. Întorcîndu-se spre Lucinda, Alex îi ceru părerea.

Lucinda, care aflase tot ce se petrecuse cu o seară înainte, îşi ridică privirea de la broderie.

– Cu privire la domnul Thronton, răspunse ea calmă, prefer să nu spun nimic deocamdată.

– Eu nu am sugerat, zise deodată ducesa, iritată de acea opoziţie făţişă, că ar trebui să-l cazi în braţe dacă vine şi te cere. Comportamentul lui, exceptînd seara trecută, a fost absolut iresponsabil. Se întrerupse atunci cînd Bentner apăru în pragul uşii, cu o expresie întunecată.

– Unchiul dumneavoastră este aici, domnişoară Elizabeth.

– Nu e nici un fel de nevoie să mă anunţi, îl informă Julius furios, intrînd în salonul de dimineaţă. În fond şi la urma urmei este casa mea.

Elizabeth se ridică de la masă, gata să se retragă undeva cu unchiul ei ca să audă ce avea acesta de spus, tocmai atunci cînd Julius Cameron se opri încremenit în pragul uşii, roşind cînd îşi dădu seama că nepoata lui avea invitate.

– L-ai văzut pe Thornton? o întrebă.

– Da, de ce?

– Trebuie să recunosc că sînt mîndru de felul în care ai procedat. Mi-a fost teamă să nu te apuce pandalliile cînd vei fi aflat că ţie nu ţi-a spus nimeni nimic. Aici e vorba de foarte mulţi bani şi nu am de gînd să-i înapoiez numai pentru că tu o faci pe mofturoasa iar el se răzgîndeşte.

– Despre ce vorbeşti?

– Poate că ar fi mai bine dacă am pleca, rosti deodată Alexandra.

– Nu este nevoie de intimitate, răspunse unchiul Julius, trăgîndu-se neliniştit de cravată. Chiar aş prefera să discut despre treaba asta cu Elizabeth în faţa prietenelor sale. Pentru că, bănuiesc că sînteţi prietenele ei, nu?

Elizabeth avea sentimentul neplăcut că el se baza pe prezenţa lor ca s-o împiedice să facă vreo scenă, adică să i se opună verbal.

– Nu vreţi să ne mutăm în salonul cel mare? rosti Julius pe un ton autoritar. Acolo vom avea ceva mai mult spaţiu.

Chipul ducesei deveni chiar mai rece din cauza impertinenţei şi lipsei de tact, dar, cînd văzu chipul alb al lui Elizabeth, încuviinţă din cap.

– Nu are rost să ne grăbim, rosti Julius, conducînd grupul de femei pe hol. Nu era mulţumit numai pentru că reuşise să cîştige fără efort o sumă frumoasă, ci mai ales pentru că reuşise să-l învingă pe Thornton la negocieri. Cred că mai întîi ar trebui să faci prezentările, Elizabeth, îi zise el imediat ce intrară în salonul cel mare.

Elizabeth îl prezentă ducesei, deja extrem de alarmată. Atunci cînd Julius ceru nişte ceai, Elizabeth îşi dădu seama că era vorba de ceva extrem de serios şi că unchiul ei căuta să tragă de timp.

Fără să observe parcul frumos pe lîngă care trecea în drum spre Elizabeth, Ian se lovea absent cu mănuşile peste genunchi. De două ori, femei pe care le cunoscuse cu o seară înainte, trecură pe lîngă el şi-i zîmbiră, dar nici nu le băgă în seamă.

Era mult prea preocupat de explicaţiile pe care

trebuia să i le dea lui Elizabeth. Trebuia s-o împiedice cu orice chip să creadă că se însura cu ea numai din milă, pentru că Elizabeth nu era numai frumoasă ci şi foarte mîndră, ceea ce însemna că era posibil să se opună logodnei.

Era de asemenea curajoasă şi încăpăţînată şi, dacă descoperea că erau deja logodiţi, în mod sigur nu avea să-i placă, iar Ian n-o putea învinovăţi. Cu doi ani în urmă, fusese cea mai frumoasă femeie a sezonului şi cea mai căutată, aşa că avea dreptul să fie curtată ca la carte.

Fără îndoială că avea să se răzbune spunînd că nu-l dorea de soţ, dar el unul nu-şi făcea griji în privinţa asta. Se doriseră unul pe celălalt încă din primul moment în care se văzuseră. Se doriseră de fiecare dată cînd se întîlniseră.

Elizabeth era întruchiparea inocenţei şi a curajului, numai pasiune şi timiditate, furie şi iertare. Era senină şi demnă în sala de bal, calmă şi pricepută cu un pistol în mîini, plină de pasiune şi dulceaţă în braţele lui.

Iar el o iubea. Dacă era cinstit, trebuia să admită că o iubise din clipa în care înfruntase o încăpere plină de bărbaţi.

Dar şi ea îl iubea pe el, doar aşa se putea explica tot ce se petrecuse între ei, atunci, în weekend, şi apoi în cele trei zile petrecute în Scoţia.

Doar că ea nu avea avantajul anilor şi a experienţei. Era tînără şi credea că doi oameni nu puteau simţi unul pentru celălalt mai mult de o simplă afecţiune.

Nu avea de unde să ştie, nú putea înţelege că dragostea era un dar care le fusese rezervat încă din momentul întîlnirii lor.

Ian era absolut vrăjit şi fascinat de persoana ei. În drum spre casa unchiului ei, se oprise la cel mai mare magazin de bijuteri din Londra, iar proprietarul acestuia, domnul Phineas Weatherborne îl condusese pînă la uşă în extaz.

De fapt, Ian avea în buzunar inelul de logodnă pe care îl luase pentru că era sigur că îi venea perfect lui Elizabeth pe deget. Însă nu avea să i-l dea pînă cînd ea nu era pregătită să admită că-l iubea, sau nu accepta să se mărite cu el.

Părinţii săi se iubiseră fără ruşine sau rezerve. Şi el dorea acelaşi lucru cu Elizabeth, ceea ce era oarecum ciudat, ţinînd cont că nu voise acelaşi lucru din partea Christinei.

O problemă care îl preocupa era reacţia lui faţă de Elizabeth în cazul în care afla că era deja logodită sau, şi mai rău, că el fusese obligat să plătească bani buni pentru acest lucru. Ian era convins că ea nu trebuia şi nu avea să afle absolut nimic despre aceste aranjamente. Mai ales că-l prevenise în mod special pe unchiul ei că avea să discute personal cu Elizabeth aceste chestiuni.

Toate casele de pe Promenade Street erau albe, cu porţi de fier forjat în faţă. Deşi nu erau la fel de impozante precum reşedinţele de pe Upper Brook Street, în mare, strada era plăcută.

Atunci cînd vizitiul opri în faţa porţii, Ian observă alte două trăsuri staţionate acolo, dar nu le dădu nici o importanţă. Gîndindu-se furios la confruntarea iminentă cu majordomul lui Elizabeth, coborî din trăsură şi o porni spre poartă, oprindu-se doar atunci cînd îl auzi pe Duncan strigîndu-l din urmă.

– Am sosit în dimineaţa asta, îi zise Duncan, întorcîndu-se să se uite după doi bărbaţi îmbrăcaţi

după ultima modă. Majordomul tău m-a informat unde eşti. Mă întrebam cum mai merg treburile.

– Şi cum majordomul meu nu ştia, conchise Ian iritat, te-ai decis să-i faci o vizită lui Elizabeth ca să descoperi singur.

– Cam aşa ceva, încuviinţă vicarul foarte calm. Elizabeth mă consideră prieten. Aşa că mi-am zis că nu avea ce să strice dacă o vizitam şi dacă îţi puneam o vorbă bună.

– Numai una singură? se interesă Ian.

Vicarul nu dădu înapoi, de altfel rareori o făcea în privinţa chestiunilor legate de moralitate sau dreptate.

– Ţinînd cont de modul în care ai tratat-o, n-ai merita nici măcar vorba aia bună. Cum au mers lucrurile cu bunicul tău?

– Destul de bine, răspunse Ian, cu gîndul la întîlnirea cu Elizabeth. E aici, la Londra.

– Şi?

– Şi, rosti Ian cu umor, fă bine şi de acum încolo spune-mi Înălţimea Voastră.

– Am venit aici, rosti Duncan încăpăţînat să văd dacă nu-ţi pot spune „ginerică".

Ian se supără.

– Nu încetezi niciodată cu insistenţele tale, nu? Am reuşit să mă descurc singur în viaţă mai bine de treizeci de ani, Duncan. Cred că pot să mă descurc la fel de bine şi de acum încolo.

Duncan îl privi spăşit.

– Ai dreptate. Vrei să plec?

Ian se gîndi la prezenţa lui alinătoare şi scutură din cap.

– Nu. De fapt, dacă tot eşti aici, îi zise atunci cînd urcară treptele de la intrare, ar fi mai bine dacă

ai discuta tu cu majordomul. Eu nu pot trece de el.

Duncan ciocăni în uşă, privindu-l pe Ian cu ironie.

– Nu poţi să treci de valet şi ai impresia că te descurci foarte bine şi fără mine?

Ian preferă să nu-i răspundă. Uşa se deschise o clipă mai tîrziu, iar majordomul privi politicos la Duncan, care tocmai se prezenta, şi apoi la Ian. Spre marea uimire a vicarului, uşa i se trînti în faţă. Cu o secundă înainte să se închidă, Ian se repezi cu umărul în ea, aproape scoţînd-o din ţîţîni şi aruncîndu-l pe majordom în perete. Apoi rosti pe un ton ameninţător:

– Spune-i stăpînei tale că am venit, sau o găsesc eu singur şi-i spun.

Majordomul privi furios la trupul solid al lui Ian şi apoi se îndreptă cu demnitate spre salonul din stînga, de unde se auzea un murmur confuz.

Duncan îl privea pe Ian cu amuzament.

– Foarte isteţ din partea ta să te pui bine de la început cu servitorii ei.

Grupul din salon reacţionă diferit cînd Bentner anunţă:

– Thornton e aici şi a intrat cu forţa în casă.

Marea ducesă părea fascinată. Julius se arăta uşurat şi puţin uimit. Alexandra privea speriată. Elizabeth, preocupată de ceea ce avea să-i spună unchiul ei, nu reacţionă deloc.

Numai Lucinda părea să fie în elementul ei, căci lăsă deoparte broderia şi întinse gîtul ca să vadă mai bine întreaga scenă.

– Te rog să-l aduci aici, Bentner, rosti Julius Cameron, cam prea tare.

Elizabeth avu parte de un şoc atunci cînd îl văzu

pe Duncan intrînd odată cu Ian şi unul mai mare atunci cînd acesta îi ignoră pe toţi şi se apropie de ea, cercetîndu-i chipul.

– Sper că nu ai avut de suferit de pe urma chinului din seara trecută, îi zise cu blîndeţe, sărutîndu-i degetele.

Elizabeth era vrăjită de prezenţa lui acolo.

– Mă simt foarte bine, mulţumesc, răspunse, încercînd să ignore căldura care i se răspîndea din degete – ce rămăseseră prizoniere în mîna lui – în tot corp. Imediat ce el se îndepărtă de ea, începu să facă prezentările.

În pofida îngrijorării pentru ceea ce avea de spus unchiul Julius, Elizabeth de-abia se abţinu să nu chicotească atunci cînd îl prezentă pe Duncan.

Toţi reacţionară la fel ca ea, atunci cînd descoperise că unchiul lui Ian era cleric. Jilius se holbă la el, Alexandra tresări, iar marea ducesă se încruntă spre Ian cu dispreţ.

– Aşadar, Kensington, să înţeleg că eşti înrudit cu un om al clerului? îl întrebă de sus.

Ian se înclină în bătaie de joc, dar Duncan, care dorea cu disperare să-i facă pe toţi cei prezenţi să se simtă mai bine, încercă să glumească:

– Acest lucru are întotdeauna un efect neobişnuit asupra oamenilor.

– Nici nu e nevoie să mai întrebi de ce oare, îi răspunse ducesa nemulţumită.

Ian deschise gura ca să-i tragă o săpuneală bună scorpiei bătrîne, dar prezenţa lui Julius Cameron îl îngrijora peste măsură, ceea ce-l făcu să se reţină.

De altfel, acesta se şi postase în mijlocul odăii, spunînd pe un ton mulţumit:

– Acum că tot sîntem cu toții adunați aici, nu există nici un motiv pentru care să ne despărțim. Bentner, adu șampanie. Elizabeh, felicitări. Sper că te vei comporta cu demnitate în calitate de soție și că nu vei cheltui toți banii care i-au mai rămas soțului tău.

În tăcerea profundă care urmă, nimeni nu mai făcu nici o mișcare, deși lui Elizabeth i se părea că toată casa se legăna cu ea.

– Cum? întrebă mirată.

– Ești logodită.

Furia o cuprinse deodată.

– Serios? întrebă pe un ton primejdios de calm, gîndindu-se la sir Francis sau la John Marchman. Cu cine?

Spre marea ei uluire, unchiul Julius se întoarse spre Ian, care îl privea mînios.

– Cu mine, răspunse el cu răceală.

– Actele s-au și semnat, deci este o decizie finală, o preveni Julius, apoi, pentru că presupunea că avea să fie încîntată să afle ce valoare avea în bani, adăugă: A plătit o adevărată avere pentru acest privilegiu. N-a trebuit să-i dau nici un bănuț ca zestre.

Elizabeth, care habar nu avea că cei doi bărbați se întîlniseră și înainte, îl privi pe Ian confuză și furioasă.

– Ce vrea să spună? întrebă gîtuită.

– Vrea să spună că, începu Ian cu grijă, nevenindu-i a crede că toate planurile sale romantice fuseseră terminate, sîntem logodiți. Actele s-au semnat deja.

– Ticălos arogant și.... se opri cît să-și înghită nodul din gît. Nici măcar n-ai binevoit să mă întrebi?

Ian îşi întoarse privirea spre Elizabeth şi inima i se strînse dureros.

– Ce-ar fi să mergem undeva ca să discutăm toate aceste lucruri în linişte? îi zise cu blîndeţe, apropiindu-se de ea şi prinzînd-o de cot.

Elizabeth se răsuci şi se eliberă.

– Aha, nu! explodă ea deodată. De ce naiba să-mi menajezi acum sentimentele? M-ai făcut de rîsul lumii chiar din ziua în care te-am cunoscut. De ce să te opreşti tocmai acum?

– Elizabeth, interveni Duncan cu blîndeţe, Ian încearcă numai să facă ceea ce se cuvine pentru tine, mai ales acum, cînd şi-a dat seama de starea tristă în care ai...

– Taci din gură, Duncan! strigă Ian furios, deşi era deja prea tîrziu. Elizabeth se albise toată la faţă, îngrozită că celor din jur le era milă de ea.

– Şi în ce fel de „stare tristă" crezi că sînt? strigă ea, cu ochi strălucitori de furie.

Ian o prinse de cot.

– Vino cu mine sau te iau pe sus.

Cum el vorbise serios, Elizabeth îşi smulse cotul din mîna lui şi încuviinţă din cap.

– Chiar aşa, rosti furioasă.

Deschizînd prima uşă ce-i ieşi în cale, Ian o trase pe Elizabeth înăuntru şi apoi o închise în urma lor. Elizabeth înaintă pînă în mijlocul micului salon apoi se întoarse spre Ian cu pumnii strînşi.

– Monstrule! şuieră ca un şarpe. Cum de îndrăzneşti să-ţi arăţi mila faţă de mine!

Era exact concluzia pe care Ian nu ar fi vrut ca ea s-o tragă şi reprezenta exact reacţia la care se aşteptase din partea acelei femei frumoase şi mîndre, ce-l lăsase să creadă că ducea o viaţă frivolă,

iar căminul ei era un soi de palat. Încercînd s-o distragă, apelă la o logică întortocheală.

– E o mare diferenţă între a regreta o faptă şi de a compătimi persoana care a avut de suferit de pe urma ei.

– Nu e cazul să ne mai jucăm cu vorbele, îi răspunse ea furioasă.

Ian nu se putu să nu zîmbească observîndu-i perspicacitatea.

– Îmi cer scuze, rosti încetişor. Înaintă spre ea, iar Elizabeth prinse să se retragă pînă cînd se lovi de spătarul unui fotoliu. De abia atunci, prinsă în cursă, se văzu nevoită să-l înfrunte. Într-o astfel de situaţie, cel mai bun e adevărul, rosti Ian, punîndu-şi mîinile pe umerii ei rigizi. Ştiind că l-ar fi ris în nas dacă i-ar fi spus chiar în acel moment că o iubea, Ian îi zise ceva ce putea crede cu uşurinţă: Adevărul este că te doresc. Întotdeauna te-am dorit şi tu ştii foarte bine.

– Urăsc cuvîntul ăsta, izbucni ea, încercînd, fără succes, să se elibereze din strînsoarea lui.

– Nu cred că şti prea bine ce înseamnă.

– Ştiu că spui acelaşi lucru de fiecare dată cînd te dai la mine.

– Şi atunci tu te topeşti în braţele mele.

– Nu o să mă mărit cu tine, strigă Elizabeth, căutînd deja o cale de scăpare. Nici măcar nu te cunosc. Nu am încredere în tine.

– Dar mă doreşti, îi zise el cu un zîmbet cald.

– Încetează să mai spui treaba asta, naiba să te ia! Vreau un soţ bătrîn, ţi-am zis doar, strigă ea, spunînd tot ce-i trecea prin minte, doar ca să-l determine s-o lase în pace. Vreau ca viaţa mea să fie numai a mea. Şi asta ţi-am spus. Iar tu ai dat fuga

în Anglia şi m-ai cumpărat. În clipa aceea tăcu şi ochii i se aprinseră de revoltă.

– Nu, rosti el cu fermitate. Am făcut numai un aranjament cu unchiul tău.

Lacrimile cu care se luptase îndelung începură să-i picure pe obraji.

– Nu sînt o sărăntoacă, şopti ea. Nu sînt săracă lipită, repetă cu un glas înecat de lacrimi. Am... am o zestre, naiba să te ia. Şi dacă ai fost aşa de prost încît să-l laşi să te fraierească, atunci aşa-ţi trebuie!

Ian nu mai ştia ce să facă, să rîdă, s-o sărute sau să se ducă să-l omoare pe unchiul ei cel fără de inimă.

– Cum de îndrăzneşti să faci nişte tîrguri cu care eu nici măcar nu am fost de acord? rosti ea mai departe, în vreme ce lacrimile îi şiroiau pe faţă. Nu sînt o bucată de carne, indiferent ce crede unchiul meu. Aş fi găsit o cale să nu mă mărit cu Belhaven. Ştiu sigur, scrîşni ea din dinţi. Aş fi găsit o cale să-mi întreţin domeniul şi fără ajutorul unchiului meu. Nu aveai nici un drept, absolut nici unul să te apuci să negociezi cu el. Nu eşti cu nimic mai breaz decît Belhaven!

- Ai dreptate, admise el cu amărăciune, simţind cum i se rupea inima de mila ei. Dar după aceea îi veni o idee salvatoare, amintindu-şi cît de mîndră fusese ea de abilităţile ei de a negocia cu negustorii. După cum ai spus, eşti perfect capabilă să porţi tu însăţi negocierile. Nu vrei să începi să negociezi cu mine, Elizabeth?

– Desigur, răspunse ea imediat. Tot aranjamentul cade. Refuz termenii. Negocierea s-a încheiat.

– Unchiul tău are de gînd să scape de tine şi de cheltuielile pentru domeniu cu orice chip, şi nimic n-o

să-l oprească. Fără el, nu ai cum să mai păstrezi Havenhurst. Mi-a explicat situația în detaliu.

Deși Elizabeth scutură din cap, știa foarte bine că era adevărat, iar sentimentul de neajutorare o copleși.

– Un soț este singura soluție posibilă la problema ta.

– Să nu mai îndrăznești să sugerezi că un bărbat ar putea reprezenta o soluție pentru problemele mele, strigă ea. Voi stați la baza tuturor relelor! Tatăl meu a pierdut la jocurile de noroc întreaga avere a familiei și m-a lăsat îndatorată pînă peste cap. Fratele meu a dispărut după ce a acumulat și el o groază de datorii. Tu m-ai sărutat și mi-ai distrus reputația. Logodnicul m-a părăsit de cum a presimțit scandalul pe care tu l-ai provocat. Iar unchiul meu a încecat și a reușit chiar să mă vîndă! În ceea ce mă privește, încheie ea mînioasă, bărbații sînt niște parteneri de dans excelenți, dar altfel, cu totul nefolositori. Dacă stau și mă gîndesc mai bine, sînteți chiar detestabili și probabil asta este părerea tuturor femeilor.

– Din nefericire, sîntem singura altrenativă, sublinie Ian. Apoi, pentru că nu avea de gînd să renunțe la ea nici în ruptul capului, adăugă: În cazul de față eu sînt sigura ta alternativă. Eu și cu unchiul tău am semnat deja actul prenupțial și banii au trecut în posesia lui. Însă, sînt dispus să negociez cu tine termenii logodnei.

– Și de ce ai face așa ceva? se încruntă ea.

Ian recunoscu imediat tonul ei, același pe care-l auzise de cîte ori fusese obligat să negocieze cu niște oameni mîndri care fuseseră forțați de împrejurări să vîndă ceva ce ar fi vrut să păstreze.

Asemenea acelor oameni, Elizabeth se simțea neputincioasă și, ca și ei, mîndria avea s-o forțeze să facă întreaga afacere cît mai chinuitoare pentru Ian.

În afaceri, Ian nu-și distrugea singur poziția arătîndu-le oponenților săi ce avantaje puteau avea de pe urma sa, însă în cazul lui Elizabeth, era exact ceea ce urmărea.

– Sînt gata să negociez cu tine, îi zise cu blîndețe, pentru același motiv pentru care toată lumea caută să se tîrguiască. Ai ceva ce vreau eu. Încercînd cu disperare să-i dovedească pe loc că nu era nici neajutorată și nici cu mîna goală, adăugă: Vreau totul, Elizabeth.

– Ce anume? întrebă ea suspicioasă, deși se arăta din ce în ce mai surprinsă.

– Asta, șopti el răgușit, prinzînd-o de umeri și lipind-o de el. După aceea începu s-o sărute cu pasiune, arătîndu-i cît de mult o dorea. Cînd ridică în fine capul ca să respire, Ian repetă: Totul. O privi după aceea obrajii îmbujorați și ochii strălucitori și o strînse mai bine în brațe, lipind-o de erecția rigidă și rosti: Pentru acest privilegiu și celelalte care vor urma sînt gata să fiu de acord cu orice termeni rezonabili. Ba mai mult, te previn de pe acum că nu sînt neînțelegător sau sărac.

Elizabeth înghiți nodul din gît și întrebă suspicioasă:

– Ce alte privilegii urmează după sărut?

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

– Cele care implică conceperea copiilor, îi zise, studiind-o curios. Eu unul îmi doresc cîțiva și vreau să am parte de întreaga ta cooperare, adăugă alungîndu-și un zîmbet.

– Desigur, acceptă ea fără să ezite. Şi mie-mi plac copiii, chiar foarte mult.

Ian refuză să se mai gîndească la cele spuse de ea, pentru că i se părea mai înțelept să nu-şi forțeze norocul. În mod evident Elizabeth avea o atitudine extrem de realistă în privința sexului marital, ceva destul de neobişnuit pentru o englezoaică bine crescută.

– Care sînt termenii tăi? o întrebă, înclinînd şi mai mult balanța puterii spre ea, atunci cînd adăugă: Nu sînt tocmai în cea mai potrivită poziție ca să mă cert cu tine.

Elizabeth ezită apoi începu să declare ce condiții punea.

– Vreau să mi se îngăduie să am grijă şi pe mai departe de Havenhurst, fără să te bagi şi fără să mă critici...

– S-a făcut, încuviință el încîntat.

– În plus, vreau să stabilim o sumă de bani pe care s-o primesc anual pentru a pune domeniul pe picioare. În schimb domeniul, imediat ce voi aranja cu sistemul de irigații, va achita împrumutul cu dobîndă.

– Sînt de acord, răspunse Ian.

Elizabeth ezită, întrebîndu-se dacă Ian îşi putea permite asemenea cheltuieli, jenată că pusese această condiție fără să ştie care era situația lui financiară.

Doar cu o seară înainte, el singur cu gura lui spusese că acceptase titlul, dar nu şi proprietățile sau banii.

– În schimb, continuă ea, promit să mențin toate costurile la minimum.

Ian zîmbi fermecat.

– Nu te apuca să dai înapoi cînd deja ţi-ai stipulat termenii şi ai cîştigat o concesie.

Elizabeth îl privi bănuitoare, pentru că el căzuse de acord cu ceea ce spusese ea mult prea repede.

– Şi mai cred, rosti ea în cele din urmă, că vreau ca toţi termenii mei să fie trecuţi, de faţă cu martori, în actul prenupţial original.

Ian o privi cu admiraţie şi încuviinţă din cap. În salonul alăturat erau o mulţime de martori, inclusiv unchiul ei, care semnase documentul original, şi un vicar care putea fi martor.

Decise că era mai înţelept să facă acest lucru pe loc, cît Elizabeth era încă bine dispusă.

– Dacă te-aş fi avut ca parteneră cu cîţiva ani în urmă, îi zise el în timp ce o conducea afară din cameră, numai bunul Dumnezeu mai poate să ştie cît de departe aş fi putut să ajung. În pofida tonului său şi a faptului că fusese de partea ei în timpul negocierii, rămăsese teribil de impresionat de îndrăzneala cererilor ei.

Elizabeth îi observă zîmbetul încărcat de admiraţie şi-i răspunse în acelaşi fel.

– La Havenhurst eu cumpăr toate proviziile şi ţin contabilitatea, pentru că nu mai avem administrator. După cum am mai explicat, am învăţat cum să negociez.

Zîmbetul lui Ian dispăru atunci cînd îşi imagină cum fusese cotropită de creditori după dispariţia fratelui ei şi cum le ţinuse ea piept, nelăsîndu-l să-i scoată domeniul la licitaţie.

Din cauza disperării fusese obligată să înveţe cum să negocieze.

Capitolul 23

Duncan se dăduse peste cap ca să întreţină o conversaţie cît mai plăcută în salon, în timp ce Ian era plecat cu Elizabeth. Deşi avea experienţă de-o viaţă în materie de emoţii, nu se descurcase şi de această dată, pentru că fiecare individ de acolo era animat de sentimente diametral opuse.

Lady Alexandra era îngrijorată şi încordată. Unchiul lui Elizabeth manifesta doar răceală şi furie. Marea ducesă şi domnişoara Throckmorton-Jones păreau să se bucure de dificultăţile întîmpinate de Ian din cauza acelei logodne cu totul neobişnuite.

Cu un oftat de uşurare, Duncan renunţă să mai discute de unul singur despre eventualitatea unei ierni timpurii, atunci cînd Ian şi Elizabeth îşi făcură apariţia în salon. Se simţi încă şi mai bine atunci cînd observă expresia tandră de pe chipul lui Ian.

– Eu şi cu Elizabeth am ajuns la o înţelegere, le spuse Ian tuturor imediat ce intrară. Elizabeth simte, pe bună dreptate, că numai ea singură trebuie să decidă în privinţa căsătoriei. De aceea a şi avut anumite condiţii pe care doreşte să le includă în actul prenupţial. Duncan, vrei să fii amabil să scrii tu aceste condiţii?

Duncan îl privi mirat, dar se ridică imediat ca să se aşeze la micul birou din colţul salonului.

Ian se întoarse cu răceală spre unchiul ei.

– Ai o copie a actului asupra ta?

– Desigur, răspunse Julius, roşu la faţă de furie. Îl am, dar nu vei schimba nici un cuvinţel din el şi nu dau înapoi nici măcar un gologan! Se întoarse apoi

spre Elizabeth. A plătit o avere pentru tine, curvă nemernică şi încrezută ce eşti...

Glasul lui Ian se auzi precum un bici:

– Ieşi!

– Să ies? repetă Julius înfuriat la culme. Eu sînt proprietarul acestei reşedinţe. N-ai luat şi casa, atunci cînd ai cumpărat-o pe ea.

Fără să se uite spre Elizabeth, Ian întrebă:

– O vrei?

Deşi Julius nu avea de unde să ştie cît de mare era mînia lui Ian, Elizabeth îşi dădu seama imediat de acest lucru şi se simţi speriată.

– Ce anume să... să vreau?

– Casa!

Elizabeth nu ştia ce anume ar fi vrut el să răspundă şi, văzîndu-l atît de furios, se temu să nu spună ceva nepotrivit.

În locul ei răspunse Luncinda, pe un ton calm şi rece:

– Da. O vrea.

Ian acceptă răspunsul ei, fără discuţii inutile.

– Mîine să te duci să discuţi cu bancherul meu, îi zise. Acum ieşi afară!

În fine, Julius realiză că viaţa îi era în pericol, aşa că îşi luă pălăria şi o porni spre uşă.

– Vezi că o să te coste scump de tot!

Încet, Ian se întoarse să-l privească ameninţător, determinîndu-l să plece neîntîrziat, fără să se mai tocmească pentru preţ.

– Cred, zise Elizabeth cu greutate, imediat ce auzi uşa casei trîntindu-se, că ne-ar prinde bine ceva de băut.

– O idee excelentă, draga mea, o aprobă vicarul.

Bentner apăru imediat ca răspuns la chemarea lui Elizabeth şi, după ce aruncă o privire furioasă spre Ian, plecă să aducă o tavă cu răcoritoare.

– Ei bine, rosti Duncan frecîndu-şi mîinile cu satisfacţie, mi se pare că trebuia să trec nişte condiţii pe contractul prenupţial.

În următoarele douăzeci de minute, Elizabeth ceru şi alte favoruri, pe care Ian le acordă imediat, iar Duncan le notă în timp ce ducesa şi Lucinda ascultau încîntate. În cele din urmă Ian avu şi el o condiţie de pus, şi asta numai după ce se sătură să fie luat în rîs de ceilalţi din jur. Ca atare, puse condiţia ca Elizabeth, datorită libertăţilor pe care i le oferise, să nu îl încornoreze.

Ducesa şi domnişoara Throckmorton-Jones se încruntară auzind un asemenea cuvînt, dar Elizabeth încuviinţă din cap şi-i spuse lui Duncan:

– Sînt de acord. Poţi să scrii.

Ian îi zîmbi, iar Elizabeth îi răspunse în acelaşi fel. Din cîte ştia Elizabeth, o femeie îşi încornora soţul atunci cînd era prinsă cu un alt bărbat în dormitor, dacă acesta nu era chiar soţul în persoană. Obţinuse această informaţie incompletă de la Lucinda care, din nefericire, chiar credea că aşa era.

– Mai este şi altceva? întrebă Duncan în cele din urmă, dar cînd Elizabeth scutură din cap,' se auzi glasul ducesei.

– Mai este ceva, dar nu e cazul să treci şi această chestiune în act. Întorcîndu-se spre Ian, continuă cu severitate: Dacă te gîndeşti cumva să anunţi logodna mîine, renunţă.

Ian era tentat s-o dea şi pe ea afară din casă, dar îşi dădu seama la timp că scorpia bătrînă spusese adevărul.

– Seara trecută ți-ai dat mare osteneală să-i lași pe ceilalți să creadă că între voi doi n-a fost altceva decît un mic flirt nevinovat. Dacă nu te apuci să-i faci curte ca la carte, pentru că Elizabeth merită cu prisosință acest lucru, nimeni nu va crede acest lucru

– La ce vă gîndiți, Înălțimea Voastră? întrebă lan politicos.

– O lună, răspunse ducesa fără să ezite. O lună în care o vei vizita așa cum se cuvine, o vei escorta la plimbare și în societate plus restul.

– Două săptămîni, încercă lan să se tocmească.

– Foarte bine, cedă ea, lăsîndu-i lui lan impresia că nici nu se așteptase să obțină mai mult de atît. După aceea, poți anunța logodna și vă puteți căsători în... două luni!

– Două săptămîni, rosti lan implacabil, întinzîndu-se după ceașca de ceai pe care majordomul i-o pusese în față.

– Cum dorești, răspunse ducesa.

Atunci două lucruri se petrecură simultan: Lucinda scoase un fel de sforăit sonor, care era de fapt un hohot de rîs, iar Elizabeth îi smulse ceașca din mînă.

– Am văzut un fir de păr în ceai, îi explică ea nervoasă, dîndu- i ceașca lui Bentner cu o privire severă.

lan se întinse după sandvișul din farfurie.

Elizabeth observă expresia satisfăcută de pe chipul majordomului și i-l smulse la repezeală din mînă.

– Ah... uite un gîndăcel în mijlocul lui, rosti grăbită.

– Eu nu văd absolut nimic, protestă lan, privind

mirat spre logodnica sa. Lipsit de ceai și mîncare, se întinse spre paharul cu vin așezat în fața lui, dar, dîndu-și seama de cîtă încordare avusese parte Elizabeth, l-l oferi el.

– Mulțumesc, răspunse ea oftînd. Însă în clipa aceea paharul îi fu smuls din mînă de Bentner.

– Altă insectă, zise el repede, tușind încurcat.

– Bentner! strigă Elizabeth exasperată, după care, izbucni în rîs laolaltă cu Alexandra Townsende, care chicotea fără rușine, trîntită pe canapea.

Ian ajunse la singura concluzie posibilă: cele două prietene sufereau de efectele încordării prelungite.

Capitolul 24

Ducesa era de părere că ritualul curtării trebuia să înceapă imediat, cu balul din seara aceea. Ian se aștepta ca Elizabeth să fie entuziasmată la gîndul că putea ieși iar în societate, după doi ani de izolare la țară, mai ales că seara precedentă îl adusese o mulțime de alți admiratori. Ea însă reuși să evite acest subiect, insistînd că dorea să-i arate lui Ian domeniul și de-abia după aceea să participe eventual la un bal sau două.

Ducesa continua să-și susțină punctul de vedere cu încăpățînare, Elizabeth să-i țină piept, iar Ian să le privească mirat pe amîndouă. Cum Havenhurst se afla la o depărtare de Londra de numai o oră și jumătate, nu înțelegea de ce una trebuia neapărat s-o excludă pe cealaltă. Chiar își spuse părerea, dar apoi o văzu pe Elizabeth scuturînd

uşor din cap şi privind cu încăpăţînare spre Alexandra, care părea să-i fi oferit ceva.

În cele din urmă se stabili ca Ian să meargă a doua zi la Havenhurst şi că Alexabdra Townsende şi soţul ei trebuiau s-o facă pe însoţitorii, sugestie care-i făcu lui Ian o mare plăcere, căci nu dorea neapărat s-o ştie pe Lucinda de faţă.

În drum spre casă se gîndea amuzat ce mutră avea să facă Jordan, cînd urma să afle că trebuia s-o facă pe dădaca lui Ian, după ce ei doi împreună jucaseră jocuri de noroc în saloanele legale şi ilegale din Londra.

Zîmbetul îi dispăru atunci cînd reveni asupra motivului pentru care Elizabeth refuzase să participe la balul din seara aceea, cînd fusese atîta timp exilată la ţară. Cînd răspunsul logic îi veni în minte, simţi cum se sufoca de durere.

Jucase atît de convingător rolul frivolei de societate în Scoţia, încît şi în acel moment îi venea greu să-şi amintească cum fusese nevoită să locuiască retrasă şi să chivernisească fiecare bănuţ în parte.

Aplecîndu-se pe geamul trăsurii, Ian îi strigă vizitiului să schimbe direcţia şi, cîteva minute mai tîrziu, intra în cea mai modernă casă de modă londoneză.

– Nu se poate, domnule Thornton, îi spuse proprietara casei de modă atunci cînd el o informă că dorea o duzină de rochii de bal şi o întreagă garderobă, special creată pentru lady Elizabeth Cameron ce locuia pe Promenade Street la numărul paisprezece şi care să fie gata într-o săptămînă. Aş avea nevoie de cel puţin două duzini de croitorese cu experienţă şi minim două săptămîni.

– Atunci angajaţi patru duzini, răspunse domnul

Thornton, sîciit că trebuia să coboare la nivelul ei intelectual, iar atunci veți termina totul într-o singură săptămînă. Zîmbi larg și scoase carnetul de cecuri, scriind pentru modistă o sumă mai mult decît generoasă. Lady Cameron pleacă din Londra mîine dimineață devreme, ceea ce înseamnă că îi puteți lua măsurile încă de azi, continuă el. Arătînd cu pana spre mătasea verde brodată cu fir auriu ce se afla chiar pe masă, lîngă mîna sa, semnă cecul și adăugă: Prima rochie de bal să fie făcută din mătasea asta. Să fie gata pînă în data de douăzeci.

După ce se ridică de la masă și îi înmînă cecul, îi mai zise:

– Cred că suma asta acoperă factura. De fapt, suma respectivă reprezenta cel-puțin dublul facturii și o știau amîndoi. Dacă sînt bani destui, trimite-mi după aceea notele de plată.

– Da, răspunse patroana amețită, dar nu vă pot oferi mătasea verde. A fost deja aleasă pentru lady Margaret Mitcham și promisă ei.

Ian o privi neplăcut surprins.

– Mă mir că i-ai permis s-o aleagă, doamnă. O s-o facă să pară și mai palidă. N-ai decît să-i spui că așa am zis eu.

Se întoarse și plecă din casa de modă fără să aibă habar cine era și cum arăta lady Margaret Mitchman.

Imediat din spate apăru o asistentă ca să ia mătasea s-o ducă în atelier la croit.

– Nu, răspunse modista, privind cu admirație la bărbatul înalt și solid care tocmai urca în trăsură. O vom folosi pentru altcineva.

– Dar a fost aleasă pentru lady Mitchman.

Aruncînd o ultimă privire spre bărbatul acela chi-

peş care aprecia în mod deosebit materialele fine, alungă obiecţiile asistentei.

– Lordul Mitchman este bătrîn şi nu mai vede bine. Nu înţeleg cum ar putea aprecia rochia pe care aş putea s-o fac din acest material.

– Şi eu ce să-i spun lui lady Mitchman? se miră asistenta hărţuită.

– Spune-i, rosti patroana cu umor, că domnul Thornton, ba nu, lordul Kensington, a declarat că ar face-o să pară prea palidă.

Capitolul 25

Havenhurst era o proprietate plăcută, constată Ian atunci cînd trăsura lui trecu pe sub arcada de piatră, dar nu la fel de impozantă precum îl lăsase Elizabeth să înţeleagă din descrierile ei.

Observă că porţile aveau mare nevoie de nişte mortar, că aleea pe care se hurduca cu greu trăsura ar fi trebuit reparată şi că bătrînii copaci de pe marginea ei ar fi avut nevoie de nişte îngrijiri mai speciale.

Un moment mai tîrziu putu vedea şi casa, iar Ian, care avea vaste cunoştinţe de arhitectură, identifică dintr-o singură privire amestecul stilurilor gotic şi tudor care, deşi plăcut ochiului, ar fi trimis orice arhitect înapoi la planşa de lucru.

Uşa îi fu deschisă de către un servitor îndesat, care îl măsură pe Ian din privire în mod insolent, cu bărbia mult ieşită înainte. Ignorînd comportamentul ciudat al servitorilor lui Elizabeth, Ian privi cu interes la tavanul boltit şi la pereţii tapetaţi, pe care rămăseseră mai multe pătrate deschise la culoare, acolo

unde cîndva fuseseră atîrnate tablouri. Pe podelele lustruite nu existau nici un fel de covoare persane şi nici un fel de bibelouri scumpe pe suprafeţele meselor.

De fapt, nici prea multă mobilă nu exista pe holul larg sau în salonul din dreapta lui. Inima lui Ian se strînse de vinovăţie şi admiraţie pentru felul mîndru în care se prefăcuse în faţa lui, că era în continuare moştenitoarea bogată şi fără griji. Dîndu-şi seama că servitorul continua să-l privească încruntat, Ian se întoarse spre el şi-i spuse:

– Stăpîna ta mă aşteaptă. Spune-i că am sosit.

– Sînt aici, Aaron, se auzi glasul blînd al lui Elizabeth, iar Ian se întoarse. Cînd o văzu, uită de servitor, de starea casei sau de arhitectură. Îmbrăcată cu o rochie albastră foarte simplă şi părul strîns la spate, Elizabeth stătea în hol ca o zeiţă din Grecia şi îi zîmbea ca un înger. Ei, ce părere ai? îl întrebă pe Ian.

– Despre ce? o întrebă el răguşit, apropiindu-se şi chinuindu-se să nu întindă braţele spre ea.

– Despre Havenhurst? rosti ea cu mîndrie.

După părerea lui Ian era un domeniu mic care avea o nevoie disperată de reparaţii şi modernizări, plus mobilă nouă.

De fapt, simţea imboldul să o ia în braţe şi să-i ceară iertare pentru tot ce-i făcuse fără voie. Ştiind însă că aşa ceva ar ruşina-o şi ar jigni-o, zîmbi şi îi zise vesel:

– Din cîte am văzut pînă acum, mi se pare extrem de pitoresc.

– Vrei să vezi şi restul?

– Foarte mult, exageră el, mulţumit să-i vadă chipul cum se însenina. Unde sînt cei doi Town-

unde? o întrebă atrunci cînd începură să urce scările. Nu le-am văzut trăsura pe alee.

- Nu au sosit încă.

Ian presupuse, în mod corect, că acolo era mîna lui Jordan. Îşi spuse ca nu trebuia să uite să-i mulţumească vechiului său prieten.

Elizabeth îl conduse în marele tur al casei, vorbindu-i despre foştii propriet.- după care îl scoase pe peluza din faţă.

Atrăgînd spre marginea ei îi zise:

– Acolo erau zidul castelului şi şanţul, care, cu cîteva secole în urmă era plin cu apă. Toată secţiunea asta reprezenta incinta, mă rog, curtea, iI lăuntri mai departe, care se afla între zidurile castelului. Pe atunci, incinta adăpostea nenumărate alte clădiri în care erau vitele şi facilităţile de producere a hranei, de aceea castelul era complet autonom. Acolo, îi zise cîteva minute mai tîrziu, după ce dădură colţul casei, e locul în care al treilea conte de Havenhurst a căzut de pe cal şi apoi l-a împuşcat pe bietul animal că l-a aruncat din şa. Avea un temperament îngrozitor, adăugă cu un zîmbet vesel.

– Evident, răspunse Ian tot cu un zîmbet, deşi se gîndea cum să facă s-o sărute. Privi de-a lungul peluzei şi întrebă: Dar cum de s-a întîmplat să cadă de pe cal tocmai în propria-i incintă?

– Ah, răspunse ea rîzînd, tocmai făcea exerciţii cu marioneta. În Evul Mediu, îi explică ea lui Ian – ale cărui cunoştinţe despre Evul Mediu erau complete, ca şi cele de arhitectură, ştia foarte bine ce era marioneta de antrenament – cavalerii obişnuiau să facă antrenamente pentru turniruri şi lupte cu un manechin. Manechinul ăsta era de fapt un soi de

cruce cu un sac de nisip prins de un braț și un scut în fața lui. Cavalerii atacau manechinul și, dacă nu nimereau scutul chiar în mijloc cu sabia sau cu lancea, atunci crucea respectivă se răsucea și sacul de nisip îi lovea de la spate și-i arunca de pe cal.

– Ceea ce s-a întîmplat și cu cel de-al treilea conte, nu? rosti Ian, în timp ce se îndreptau spre cel mai mare copac aflat pe marginea peluzei.

– Exact, răspunse ea. Cînd ajunseră lîngă copac, Elizabeth își prinse mîinile la spate, dîndu-i de înțeles că voia să-i arate ceva cu totul special. Și acum, îi zise, uită-te acolo sus.

Ian lăsă capul pe spate și începu să rîdă încîntat. Deasupra lui era o căsuță mare și destul de neobișnuită.

– E a ta?

– Desigur.

Ian se uită cu atenție la treptele solide care fuseseră instalate pe lîngă trunchiul copacului și apoi ridică o sprînceană în direcția ei.

– Vrei să urci tu prima, sau urc eu?

– Glumești!

– Dacă tu mi-ai invadat căsuța mea, nu văd de ce eu nu aș putea s- o văd pe a ta.

Tîmplarii care construiseră căsuța făcuseră o treabă bună, observă Ian, cocoșat, în timp ce privea în jur.

Elizabeth fiind mult mai mică decît el, totul fusese conceput pentru mărimea ei, iar acum putea sta comod acolo, fără să fie nevoită să se aplece.

— Ce ai acolo, în cufărul acela?

Ea se apropie de el cu un zîmbet pe buze.

– Exact la asta mă gîndeam atunci cînd am văzut cufărul tău. Hai să vedem. Exact cum mi-am

închipuit, îi zise cîteva clipe mai tîrziu, după ce ridicase capacul. Păpuşa şi serviciul de ceai.

Ian zîmbi, dar parcă o şi vedea pe Elizabeth mititică, cum trăise singură într-o splendoare relativă, cu o păpuşă drept familie şi servitorii în locul prietenilor.

În comparaţie cu ea, propria lui copilărie fusese o minune fără seamăn.

– Acum mai vreau să-ţi arăt ceva, îi zise Elizabeth cîteva minute mai tîrziu, după ce coborîseră din copac şi se îndreptau spre casă.

Ian dădu uitării gîndurile despre copilăria ei singuratică, mulţumindu-se s-o admire în timp ce ocoleau casa ca să ajungă în partea din spate.

Atunci Elizabeth deschise larg braţele şi rosti cu încîntare:

– În principiu, asta este contribuţia mea la Havenhurst, îi zise cu mîndrie.

Priveliştea îl lăsă pe Ian fără suflare. Întinsă în faţa lui, era cea mai frumoasă grădină de flori pe care o văzuse vreodată. Poate că ceilalţi proprietari adăugaseră mortar şi pietre la proprietate, dar Elizabeth îi dăruise o frumuseţe fără seamăn.

– Cînd eram mai mică, îi mărturisi ea, credem că asta este cel mai frumos loc din lume. Simţindu-se puţin jenată, Elizabeth roşi uşor şi-l privi. Care e cel mai frumos loc din lume pe care l-ai văzut tu?

Ian se întoarse să privească la fata frumoasă aflată alături de el.

– Orice loc, îi zise el serios, în care eşti şi tu.

Observă imediat îmbujorarea de plăcere care-i apăruse în obraji.

– Nu trebuie să-mi spui astfel de lucruri, pentru

că oricum îmi voi ține partea mea de înțelegere, îi zise ea încet

– Știu, răspunse el, încercînd să n-o copleșească cu tot felul de jurăminte de dragoste pe care ea probabil nu le-ar fi crezut. Apoi adăugă: în afară de asta, după sesiunea de negocieri, eu sînt cel guvernat de nenumărate condiții, nu tu.

Elizabeth izbucni în rîs.

– Ai fost mult prea moale uneori. Spre final am cerut tot felul de concesii numai ca să văd pînă unde ești dispus să mergi.

Ian, care-și sporise în mod miraculos averea în ultimii patru ani cumpărînd vapoare și companii de import-export, era considerat un negociator extrem de dur.

Așa că zîmbi atunci cînd o auzi spunîndu-i că fusese prea „moale".

– Mi-ai dat impresia că fiecare astfel de concesie este de o importanță vitală pentru tine și că dacă nu eram de acord, erai gata să renunți cu totul la persoana mea.

Elizabeth încuviință satisfăcută.

– Așa credeam că ar fi trebuit să fac. De ce rîzi?

– Pentru că, mărturisi el chicotind, este clar că ieri nu eram în cea mai bună formă. În afară de faptul că nu am reușit să-ți citesc sentimentele, am mai și cumpărat o casă pe Promenade Street pe care o voi plăti cu de cinci ori prețul real.

– Ah, nu, nici vorbă, răspunse ea, trăgînd de o frunză din apropiere. Atunci cînd vine vorba de tocmeală, eu una cred sincer că partenerii trebuie să fie cît mai rezonabili cu putință. Știu că unchiul ar fi încercat să te înșele. Este de-a dreptul oribil atunci cînd vine vorba de bani.

Ian încuviinţă din cap, amintindu-şi de averea pe care o storsese de la el ca să semneze actul prenupţial.

– Drept pentru care, continuă ea, l-am trimis un bilet după plecarea ta, în care am trecut toate reparaţiile de care are casa nevoie. I-am scris că este într-un hal fără de hal şi că are nevoie de o redecorare completă.

– Şi?

– Şi i-am spus că ai de gînd să oferi un preţ cinstit pentru casă, nici un bănuţ în plus, din cauza reparaţiilor şi redecorării.

– Şi? o imboldi Ian.

– A fost de acord s-o vîndă pentru preţul oferit de mine.

Ian izbucni în rîs. Apoi o prinse în braţe.

– Ellzabeth, îi zise cu tandreţe, dacă n-o să mai vrei să te măriţi cu mine, cel puţin promite-mi că n-o să reprezinţi concurenţa la masa tratativelor. Jur că atunci aş fi pierdut. Tentaţia de a o săruta era copleşitoare, dar observase deja pe alee trăsura lui Jordan cu emblema ducală şi nu avea habar pe unde ar fi putut fi cel doi soţl. Elizabeth observă şi ea trăsura şi de aceea o porni spre casă.

– În legătură cu rochiile, îi zise, oprindu-se deodată din drum şi privindu-l cu intensitate. Am vrut să-ţi mulţumesc pentru generozitate de cum ai venit, dar am fost aşa de fericită că ai... adică... îşi dădu seama că tocmai îi mărturisise că fusese aşa de fericită că-l văzuse încît se blocase.

– Continuă, o invită Ian răguşit. Ai fost aşa de fericită să mă vezi încît...

– Am uitat, încheie ea jalnic. Dar zău că n-ar fi trebuit să faci aşa ceva, să comanzi atît de multe

lucruri şi tocmai de la casa aia de modă. Madame La Salle are nişte preţuri de-a dreptul astronomice, ştiu pentru că am auzit de ea atunci cînd mi-am făcut debutul.

– N-are rost să te mai gîndeşti la chestia asta, îi zise el cu fermitate. Încercînd să-i mai uşureze conştiinţa din cauza rochiilor costisitoare, îi mărturisi: Cel puţin rochiile arată că am dat banii pe ceva concret. Cu o seară înainte de a le comanda, am pierdut o mie de lire pe o mînă de cărţi în faţa lui Jordan Townsende.

– Eşti ditamai cartoforul, rosti ea curioasă. În mod normal pariezi asemenea sume pe o singură mînă?

– Nu, oftă Ian, mai ales dacă nu sînt sigur că o să cîştig.

– Ştii, îi zise ea cu blîndeţe în timp ce-l conducea spre uşă, dacă vei continua să cheltuieşti banii cu nemiluita, vei ajunge exact ca tatăl meu.

– Şi el cum a ajuns?

– Plin de datorii. Şi lui îi plăceau jocurile de noroc.

Cînd Ian nu mai spuse nimic, Elizabeth se aventură mai departe.

– Ştii, am putea să locuim chiar aici. Nu avem nevoie de trei case, mai ales că ne costă prea mult întreţinerea lor. Îşi dădu seama ce spusese şi se grăbi să adauge: Nu vreau să spun că nu m-aş simţi foarte bine oriunde ai vrea tu să stai. Căsuţa aceea din Scoţia este foarte frumoasă.

Ian era încîntat că Elizabeth, deşi nu ştia ce avere deţinea, acceptase totuşi să se mărite cu el, chiar dacă asta ar fi însemnat să stea în cabana din Scoţia sau în casa unchiului ei de pe Promenade

Street. Dacă era adevărat, atunci aceea era dovada de care avusese o nevoie disperată, dovada că Elizabeth ținea la el mai mult decît era dispusă să admită.

– Asta o s-o vedem noi poimîine cînd o să-mi vizitezi casa, sugeră el, de-abia așteptînd să-i vadă reacția.

– Crezi... că ai putea încerca să fii ceva mai prudent cu banii? îl întrebă ea cu blîndețe. Aș putea să fac un buget, mă pricep foarte bine la așa ceva...

Ian nu se mai putu abține și, strîngînd-o în brațe, o sărută cu toată ardoarea, iar Elizabeth îi răspunse cu o pasiune egală.

Cînd în cele din urmă o eliberă, chipul îi era îmbujorat și ochii îi străluceau. Ținîndu-se de mînă, o porniră încet spre casă.

Cum nu se grăbea deloc să dea ochii cu soții Townsende, Ian o mai reținu, punînd diverse întrebări despre flori.

Stînd la o fereastră care dădea spre peluză, Jordan și Alexandra Townsende priveau cuplul care venea agale spre casă.

– Dacă m-ar fi întrebat cineva cine ar fi ultimul bărbat din lume care să se îndrăgostească pînă peste urechi de o fetișcană, atunci aș fi răspuns că acela e Ian Thornton, îi mărturisi lui Alex.

Soția lui îl privea amuzată.

– Dacă m-ar fi întrebat cineva pe mine, te-aș fi numit pe tine.

– Sînt sigur că așa ai fi făcut, răspunse el zîmbind. Văzu cum zîmbetul ei dispărea și o cuprinse protector cu brațul de talie, întrebîndu-se dacă nu cumva sarcina o făcea să se simtă rău. Bebelușul îți dă de furcă, scumpo?

Alex izbucni în rîs şi scutură din cap, dar redeveni serioasă imediat.

– Crezi că putem avea încredere în el că nu o s-o facă să sufere? A făcut atîta rău încît eu... eu pur şi simplu nu pot să-l plac, Jordan. Desigur, e chipeş, extraordinar de chipeş...

– Nici chiar aşa, o contrazise Jordan jignit, făcînd-o pe Alexandra să rîdă cu poftă.

După ce se potoli, Alexandra se întoarse spre el şi-l strînse în braţe ca să-l îmbuneze.

– De fapt, într-un fel îmi aminteşte de tine, îi zise, mai ales la culoarea părului, înălţime şi corpolenţă.

– Sper că nu ăsta e motivul pentru care nu-l placi, o necăji el.

– Jordan, gata, încetează. Pentru că efectiv sînt îngrijorată. Mai ales că aproape mă sperie. Chiar dacă pare foarte civilizat la suprafaţă, pe sub manierele lui impecabile se simte forţa şi implacabilitatea. Şi nu se dă la o parte de la nimic atunci cînd doreşte ceva. Am văzut treaba asta ieri, cînd a venit la Elizabeth, a intrat cu forţa în casă şi apoi a convins-o să se mărite cu el.

Jordan se întoarse mirat spre ea.

– Haide, spune mai departe.

– Ei bine, în clipa asta o vrea pe Elizabeth, dar nu mă pot împiedica să nu mă tem că este vorba de un capriciu.

– Nu ai mai crede aşa ceva dacă l-ai fi văzut cu două seri în urmă cum s-a albit la faţă atunci cînd a aflat că Elizabeth are de gînd să înfrunte societatea fără ajutorul lui.

– Serios? Eşti sigur?

– Absolut sigur.

– Eşti sigur că îl cunoşti atît de bine încît să-l poţi judeca?

– Categoric.

– Cit de bine îl cunoşti?

– Ian, îi zise Jordan cu un zîmbet plăcut, este vărul meu de-al şaselea.

– Cum? Glumeşti! De ce naiba nu mi-ai spus mai din vreme?

– În primul rînd pentru că subiectul nu s-a ivit niciodată pînă seara trecută. Şi chiar dacă am fi avut ocazia să discutăm despre el, tot nu aş fi zis nimic pentru că, pînă acum, Ian a refuzat să recunoască legătura sa cu Stanhope, or, ăsta era dreptul lui. Ştiindu-i sentimentele în legătură cu acest subiect, am considerat un adevărat compliment faptul că a păstrat prietenia noastră. Sîntem de asemenea parteneri la trei companii maritime.

Jordan observă expresia de pe chipul lui Alex şi chicoti.

– Dacă Ian nu este un adevărat geniu, atunci e foarte aproape. E un strateg sclipitor. Se pare că inteligenţa este o trăsătură de familie, se lăudă fără ruşine.

– Veri! repetă Alex năucă.

– Acest lucru nu ar trebui să te surprindă. De-a lungul istoriei, aristocraţia s-a păstrat prin înrudiri succesive şi ceea ce noi numim „căsătorii avantajoase". Bănuiesc că ceea ce te zpăceşte pe tine la Ian este descendenţa sa scoţiană. Din multe puncte de vedere e mai mult scoţian decît englez, de aceea ţi se pare un pic cam sălbatic. Pentru că face ceea ce vrea, cînd vrea şi la naiba cu toate consecinţele. Aşa a fost întotdeauna. Nu-i pasă ce părere au ceilalţi despre el sau despre ceea ce face.

Oprindu-se din vorbă, Jordan aruncă o privire pe geam, spre cuplul care se oprise în fața unui tufiș. Ian o asculta pe Elizabeth cu atenție și cu o expresie tandră pe chip.

– Cu toate astea, serile trecute lui Ian i-a păsat foarte mult ce părere aveau oamenii despre mica noastră prietenă. De fapt, nici nu îndrăznesc să mă gîndesc la ce ar fi fost capabil să facă dacă cineva ar fi avut îndrăzneala s-o insulte chiar în fața lui. Ai dreptate să nu te lași păcălită de fațada lui civilizată. Pe dedesubt este scoțian sadea și are un temperament vulcanic pe care de obicei îl ține sub control.

– Nu cred că treaba asta mă liniștește prea mult, rosti Alex.

– Ar trebui. Pentru că e pe punctul de a se devota cu trup și suflet. Sentimentele pe care le are pentru ea sînt atît de profunde, încît s-a împăcat pînă și cu bunicul lui cu care a apărut în public numai pentru Elizabeth.

– Ce te face să crezi așa ceva?

– Păi, în primul rînd, atunci cînd am dat peste el la club, nu avea nici un fel de planuri pentru seara aceea, pînă cînd a aflat că Elizabeth intenționa să meargă la bal. Puțin după aceea a apărut acolo alături de bunicul său. Și asta, draga mea, este ceea ce numim o demonstrație de forță.

Alex se arătă impresionată de puterea lui de deducție, iar Jordan zîmbi mulțumit.

– Nu e cazul să mă admiri așa de mult. L-am întrebat pe Ian ce și cum. Ca atare, după cum vezi, îți faci griji degeaba. Scoțienii sînt extrem de loiali, iar asta înseamnă că Ian o va proteja cu prețul vieții.

– În mod sigur nu a protejat-o cu doi ani în

urmă, atunci cînd viaţa i-a fost distrusă.

Oftînd, Jordan se întoarse ca să se uite iar pe fereastră.

După bal, mi-a spus cîte ceva despre ceea ce s-a petrecut atunci. Nu foarte multe, ţinînd cont că e un om foarte discret, dar în mare am înţeles că s-a îndrăgostit de ea şi apoi s-a convins că Elizabeth s-a jucat numai.

– Şi ar fi fost ceva atît de teribil? întrebă Alex, vrînd s-o apere pe prietena ei.

Jordan îi zîmbi cu amărăciune.

– Scoţienii nu sînt numai extrem de loiali.

– Dar ce alte calităţi sau defecte mai au?

– Sînt neiertători, rosti el sec. Se aşteaptă să primească aceeaşi loialitate pe care o oferă. Mai mult, dacă le trădezi încrederea, eşti ca şi mort pentru ei. Nu mai poţi să spui şi să faci nimic ca să le schimbi părerea. Asta este motivul pentru care certurile dintre clanuri se întind pe nu ştiu cîte generaţii.

– Sînt nişte barbari, se cutremură Alexandra.

– Poate. Dar să nu uităm că Ian este pe jumătate englez, iar noi sîntem foarte civilizaţi. Aplecîndu-se, o muşcă uşor de lobul urechii. Sîntem sălbatici doar în pat.

Ian nu mai ştia cum s-o oprească pe Elizabeth să intre, aşa că se resemnase deja să petreacă restul zilei în compania celorlalţi.

Pe cînd urcau treptele din faţa casei, Elizabeth se opri deodată şi se întoarse spre el. Pe tonul cuiva care tocmai mărturisea că făcuse ceva ce nu ştia dacă era bine sau nu, Elizabeth îi zise:

– În dimineaţa asta am angajat un detectiv particular ca să încerce să-l localizeze pe fratele meu

sau cel puțin să afle ce anume s-a întîmplat cu el. Am mai încercat eu și înainte, dar cînd detectivii aflau că nu aveam bani ca să-l plătesc, nu se mulțumeau cu promisiunea că-și vor recupera banii mai tîrziu. M-am gîndit să folosesc o parte din împrumutul pe care mi-l dai pentru Havenhurst ca să-l plătesc.

Ian făcu un efort aproape supraomenesc pentru a nu-și trăda sentimentele.

– Și? întrebă el.

– Marea ducesă m-a asigurat că domnul Wordsworth e foarte bun. Este însă și cumplit de costisitor, însă în cele din urmă am ajuns să ne înțelegem.

– Cei buni sînt întotdeauna foarte scumpi, încuviință Ian, gîndindu-se la cele trei mii de lire avans pe care le dăduse detectivului angajat în acea dimineață în același scop. Cît ți-a cerut? o întrebă, intenționînd să adauge acea sumă la alocația stabilită.

– La început a spus că vrea un avans de o mie de lire, indiferent dacă află ceva despre Robert sau nu. Dar eu m-am oferit să-i plătesc dublu dacă are succes.

– Și dacă nu?

– Păi, în cazul ăsta nu cred că e corect să primească ceva, răspunse ea. L-am convins că am dreptate.

Rîsul lui Ian răsună în hol atunci cînd se îndreptară spre salon ca să se alăture celor doi Townsende.

Ian nu mai apreciase vreodată o cină intimă cu prietenii așa cum se întîmplă în seara aceea. În pofida mobilierului puțin, Elizabeth reușise să impo-

împodobească sufrageria şi salonul cu tot felul de aranjamente florale şi lumînări, încît decorul era absolut magnific.

Numai o singură dată avu parte de un moment de groază, atunci cînd o văzu pe Elizabeth intrînd în sufragerie cu o tavă cu mîncare şi crezu că ea era cea care preparase totul. O clipă mai tîrziu apăruse un servitor cu o altă tavă şi Ian răsuflase uşurat.

– Acesta este Winston, servitorul şi bucătarul nostru, îi zise lui Ian, ghicindu-i gîndurile. După aceea adăugase cu umor: Winston m-a învăţat tot ce ştiu despre gătit.

Ian nu se mai putuse stăpîni şi izbucnise în rîs, pregătindu-se să se culce flămînd.

– Domnişoara Elizabeth, îl informă apoi bucătarul, nu ştie cum să gătească. A fost întotdeauna prea ocupată să înveţe în teorie, nu şi în practică.

Ian înghiţi acel comentariu fără să spună nimic, pentru că se bucura că Elizabeth părea atît de relaxată şi pentru că efectiv îl tachinase. Atunci cînd servitorul plecă, Ian se întoarse să-l privească pe Jordan şi observă că acesta se uita enervat spre uşă. Elizabeth, oarecum jenată, se grăbi să le explice:

– Servitorii de aici îmi sînt foarte loiali şi încearcă să mă apere. Şi ţi-au recunoscut numele. Dar o să discut cu ei.

– Ar fi grozav, răspunse Ian amuzat. Spre beneficiul lui Jordan adăugă: Majordomul lui Elizabeth încearcă mereu să mă alunge.

– Poate să audă? întrebă Jordan rece.

– Să audă? se miră Ian. Sigur că aude.

– Atunci poţi să te consideri norocos, răspunse Jordan iritat în timp ce fetele rîdeau cu hohote.

– Penrose, majordomul lor, e surd ca un lemn, îi explică Elizabeth.

Cina decurse în izbucniri de veselie, iar Ian aproape că uită de mîncarea excelentă, absorbit de poveştile spuse de Elizabeth şi Alexandra. Astfel află că Alexandra era la fel de pricepută la condusul cailor de trăsură pe cît de bună era Elizabeth cu pistolul. Aceasta, ca o gazdă bună, reuşi să-l atragă şi pe cei doi bărbaţi în conversaţie. Era frumoasă şi elegantă şi părea relaxată în prezenţa lor. Deşi încă nu părea să fie gata să se încreadă cu totul în el, nu era prea departe de acel moment.

După cină, doamnele se retraseră, conform obiceiului, în salon ca să-i lase pe domni să-şi savureze trabucurile şi paharele de coniac în linişte.

– Ian tocmai îşi aprindea un trabuc prima dată cînd l-am văzut, îi mărturisi Elizabeth lui Alex după ce se instalară confortabil pe canapea. Cînd se uită spre prietena ei, observă cît era de îngrijorată. Nu-l prea placi, nu?

– Nu-mi place ce ţi-a făcut, admise ea.

Elizabeth închise ochii o clipă, neştiind ce să spună. Cu multă vreme în urmă Ian îi mărturisise că era deja pe jumătate îndrăgostit de ea, cu toate astea, acum că se logodiseră, nu mai spusese un cuvînt, nici măcar nu se prefăcuse. Nu era sigură care erau motivele şi sentimentele lui, mai ales că nu ştia precis ce sentimente avea ea. Nu ştia decît că, atunci cînd îl vedea, tot trupul începea să-i vibreze. Ştia că lui îi plăcea s-o sărute la fel de mult pe cît îi plăcea şi ei. În afară de asta, îi intuise profunzimea sufletească pe care alţi oameni n-o aveau.

– E greu de ştiut, şopti ea, ce ar trebui să simt

mau să gîndesc. În plus, am sentimentul că indiferent de ceea ce știu sau cred, îl voi iubi oricum. Deschise ochii ca s-o privească pe Alex. Se întîmplă și nu pot face nimic ca să-mi opresc sentimentele. Așa s-a petrecut și cu doi ani în urmă și am fost incapabilă să mă opresc. Deci vezi, adăugă cu un zîmbet trist, ar fi mult mai bine dacă ai putea să-l îndrăgești și tu puțin.

Alex o prinse pe Elizabeth de mînă.

– Dacă îl iubești, atunci este probabil cel mai de sol dintre bărbați. De aceea, mă voi strădui să văd numai ce este mai bun în el. Alex ezită o clipă și apoi întrebă: Elizabeth, dar el te iubește?

Elizabeth scutură din cap.

– Mi-a spus că mă dorește și că vrea copii.

Alex reuși cu greu să se abțină să nu rîdă.

– Cum?

– Mă dorește și vrea copii.

Alexandra zîmbi fără voie.

– Nu mi-ai spus de treaba asta pînă acum. Mă simt ceva mai liniștită.

– Da, cred că și eu, admise Elizabeth.

– Elizabeth, nu e tocmai momentul potrivit ca să discutăm despre treaba asta, rosti Alexandra roșind, de fapt, nu e niciodată un moment propice pentru așa ceva, dar Lucinda ți-a explicat cumva cum se concep copiii?

– Da, desigur, răspunse Elixabeth fără să ezite.

– Bine, pentru că altfel eu ar fi trebuit să stau să-ți explic totul și încă îmi mai amintesc de reacția mea atunci cînd am aflat. N- a fost deloc plăcut, rîse ea. Pe de altă parte, tu ai fost întotdeauna mai matură decît vîrsta.

– Eu nu sînt de aceeași părere, răspunse Eliza-

beth, neînțelegînd ce motive avea Alexandra să roșească. Cînd o întrebase pe Luncinda, aceasta îi spusese că în general copiii erau concepuți atunci cînd un soț își săruta soția în pat. Și că prima dată durea. Săruturile lui Ian erau uneori ceva mai dure, dar nu putea spune că o duruse vreodată, unde mai pui că senzațiile fuseseră delicioase.

Faptul că reușise să-și deschidă inima în fața Alexandrei o ajută pe Elizabeth să se simtă mult mai bine, mai ales atunci cînd cei doi bărbați veniră în salon.

Ian nu observă acest lucru imediat, însă constată cu plăcere că cele două doamne îl priveau cu multă bunăvoință. Toți patru deciseră în cele din urmă, la sugestia lui Elizabeth, să joace cărți.

– Vrei să le amesteci și să le împarți tu? îl întrebă Elizabeth.

Ian încuviință, iar Elizabeth îl privi fascinată cum lucra cu pachetul de cărți.

– Cam ce ai vrea să jucăm? o întrebă în cele din urmă.

– Aș vrea să te văd cum trișezi, se repezi ea să spună, fără să se gîndească.

Ian încremeni o clipă, privind-o cu răceală.

– Poftim?

– Vreau să spun, încercă ea s-o dreagă, că aș vrea să văd și eu cum se poate trișa. În seara aceea, la Charise, unul a spus că cineva cu experiență poate servi cărțile de la fundul pachetului, iar eu întotdeauna m-am întrebat dacă poți... dacă se poate așa ceva... Își dădu seama îngrozită că tocmai îl insultase cumplit. Te rog să mă ierți, îi zise spășită. Am spus ceva cu adevărat îngrozitor.

Ian îi acceptă scuzele și, la propunerea lui Alex

de a folosi fisele la valoarea de un shilling una, se apucă să împartă cărțile.

Prea jenată ca să mai îndrăznească să-l privească, Elizabeth se apucă să-și studieze cărțile.

Îi căzuseră patru popi.

Privi o clipă spre Ian, dar acesta își studia cărțile din mînă cu o expresie impasibilă.

La prima mînă Elizabeth cîștigă trei shillingi, ceea ce o mulțumi enorm.

Ian îi întinse pachetul de cărți, dar Elizabeth scutură din cap.

– Nu-mi place să le împart. Întotdeauna îmi scapă din mînă și Celton mi-a spus că este extrem de neplăcut pentru ceilalți. Te superi dacă le faci tu în locul meu?

– Deloc, răspunse Ian, iar Elizabeth își dădu seama că încă mai era supărat pe ea.

– Cine e Celton? se interesă Jordan.

– Celton este grăjdarul cu care joc cărți, îi explică Elizabeth abătută, ridicîndu-și cărțile de pe masă.

De această dată primise patru ași.

Ușurată, se uită cu un zîmbet radios la logodnicul ei. El însă privea impasibil, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic neobișnuit.

Așezat într-o poziție comodă, ridică o sprinceană și o întrebă:

– Vrei să arunci o parte din cărți ca să iei altele, Elizabeth?

– Da, răspunse ea, gata-gata să rîdă. Aș vrea încă un as pe lîngă cei din mînă.

– Nu sînt decît patru în pachet, îi explică el calm, făcînd-o să rîdă și să arunce cărțile.

– Ești un mare șarlatan! rosti, atunci cînd putu să vorbească, deși chipul îi strălucea de admirație.

– Îţi mulţumesc, scumpo, îi zise el cu tandreţe. Mă bucur să ştiu că acum mă stimezi şi mai mult.

Elizabeth se potoli pe dată, cuprinsă de căldură. De obicei bărbaţii nu îşi alintau soţiile în public şi de multe ori nici în intimitate n-o făceau, dar îşi aminti că el era scoţian şi că scoţienii nu se sfiau să lubească pe faţă. Elizabeth se simţea copleşită de dorinţa de a i se arunca în braţe.

– Ştii, Ian, rosti o clipă mai tîrziu Jordan, tocmai m-am gîndit că ne pierdem vremea încercînd să facem afaceri cinstite.

Ian se întoarse spre amicul său şi zîmbi nedumerit.

– La ce anume te-ai gîndit? întrebă, întinzîndu-i pachetul de cărţi în timp ce Elizabeth punea la loc fisele cîştigate în mod incorect.

– Cu talentul tău de a împărţi orice fel de cărţi doreşti, am putea fraieri jumătate din Londra. Dacă vreuna dintre victime ar avea curajul să obiecteze, atunci Alex o să-l calce cu trăsura şi Elizabeth o să-l împuşte înainte să atingă pămîntul.

Ian chicoti înveselit.

– Nu e o idee prea rea. Dar tu ce rol ai avea?

– O să ne scoată de la puşcărie, rîse Elizabeth.

– Exact.

După ce Ian plecă spre hanul din satul apropiat, unde plănuia să petreacă noaptea înainte să-şi continue călătoria spre casă, Elizabeth rămase la parter ca să facă ordine şi să stingă lumînările. Într-una din camerele de oaspeţi de la etaj, Jordan privi spre soţia sa.

– Ei, acum ce părere ai despre marchizul de Kensington?

Ochii ei străluceau aunci cînd îi răspunse:

– Cred, răspunse încet, că dacă nu se apucă să facă ceva cu adevărat îngrozitor, sînt gata să accept că este văr cu tine.

– Mulțumesc, scumpo, răspunse Jordan cu tandrețe, imitîndu-l în mod voit pe Ian. Mă bucur să aflu că părerea ta despre el s-a schimbat în bine.

Capitolul 26

Elizabeth de-abia aștepta să-l vadă, iar pe Ian și era foarte curioasă să afle în ce fel de casă locuia. În fond îi spusese că achiziționase Montmayne cu un an în urmă, cu propriii lui bani și, după ce fusese cu el în Scoția, își imagina că trebuia să fie vorba despre vreun conac mai mult sau mai puțin dărăpănat.

Din punctul ăsta de vedere i se părea o risipă prostească să nu locuiască amîndoi la Havenhurst, care le oferea tot confortul, dar înțelegea că mîndria lui Ian ar fi avut de suferit dacă era obligat să se mute la ea acasă.

Pe Lucinda o lăsase la hanul în care petrecuseră noaptea. Călătorea deja de două ore cînd Aaron ieși de pe drum și opri în fața unor porți masive, care blocau intrarea.

Elizabeth privi nervoasă pe geam, observă intrarea masivă și ajunse la concluzia că fie nimeriseră în alt loc, fie Aaron oprise doar ca să ceară indicații.

Din căsuța elegantă aflată alături de porți apăru portarul, iar Elizabeth așteptă să audă ce avea Aaron de spus.

– Contesa de Havenhurst, o anunţă Aaron.

Şocată, Elizabeth privi pe geam cum portarul încuviinţă şi se apucă să deschidă porţile imense, care se mişcau fără zgomot pe balamalele urlaşe, bine unse.

După ce intrară, Elizabeth privi pe geam în timp ce trăsura îşi continua drumul pe aleea nesfîrşită, admirînd domeniul ce-i întrecea orice aşteptare.

Observă că dealuri domoale, cu iarbă verde şi pomi frumoşi mărgineau proprietatea din trei părţi, iar un rîu înspumat se scurgea pe sub podeţul pe care tocmai treceau cu trăsura.

În faţa ei se profila casa, iar Elizabeth nu îşi putu reţine suspinul de uimire văzînd atîta frumuseţe şi graţie. Înaintea ei se ridica o casă imensă, cu trei etaje şi două aripi ce se întindeau de-o parte şi de alta. Soarele strălucea pe geamurile mari, iar treptele în evantai de la intrare păreau făcute din marmură. În capătul peluzei îngrijite se vedea un mic lac pe care pluteau cu graţie lebede, iar alături zări un chioşc în stil grecesc atît de mare, încît în el ar fi încăput un sfert din propria ei casă. Una peste alta, întregul domeniu avea darul să-ţi taie răsuflarea cu frumuseţea lui.

Cînd trăsura opri în cele din urmă în faţa treptelor de marmură, patru servitori îmbrăcaţi în livrele stacojii cu fireturi aurii se şi repeziră s-o întîmpine. O ajutară pe Elizabeth să coboare şi apoi, înconjurînd-o precum o gardă de onoare, o conduseră spre casă.

Un majordom deschise uşa masivă şi se înclină înaintea ei. Elizabeth păşi într-un hol imens, de marmură, al cărui tavan de sticlă se afla cu trei etaje mai sus.

Vrăjită, privi în jur, căutînd să absoarbă toată frumusețea aceea dintr-o singură privire.

– Stăpînul este în birou cu niște oaspeți ce au sosit pe neașteptate, îi spuse majordomul, atrăgînd atenția lui Elizabeth, ce privea fermecată spre cele două scări Palladiene gemene care urcau din hol. A cerut să fiți condusă la el în clipa în care sosiți.

Elizabeth zîmbi nesigură și-l urmă de-a lungul holului de marmură pînă în fața unor uși duble lustruite, cu clanțe de argint sclipitor, unde se opri ca să cicocănească.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, deschise ușa. Elizabeth făcu automat trei pași, apoi se opri uluită.

Un covor Abusson imens se întindea în odaia cu pereții acoperiți de cărți, iar în capătul lui, așezat la un birou baronial masiv, cu mînecile cămășii suflecate peste brațele bronzate, era chiar omul care locuise în acea căbănuță din Scoția și trăsese cu ea la țintă în ramurile pomilor.

Fără să-i bage în seamă pe ceilalți trei bărbați care se ridicaseră politicoși la intrarea ei, Elizabeth nu avea ochi decît pentru Ian.

Nevenindu-i a crede că ceea ce i se întîmpla era adevărat, îl auzi scuzîndu-se în fața vizitatorilor și apoi venind spre ea cu pași mari.

Umerii lui lați acopereau parcă restul camerei, iar ochii de culoarea ambrei îi cercetau chipul.

– Elizabeth? rosti el.

Cu ochii măriți de admirație și jenă, îl lăsă să-i ridice mîna spre buze înainte să rostească încet:

– Aș putea să te omor.

Ian zîmbi încîntat.

– Știu.

– Ai fi putut să-mi spui.

– Am vrut să te surprind.

De fapt, el sperase cumva ca ea să nu fi ştiut, iar în acel moment avea dovada.

Aşa cum bine crezuse, Elizabeth acceptase să se mărite cu el fără să aibă idee cît de bogat era. Expresia de uluire de pe chipul ei fusese absolut autentică.

Voise să vadă chiar el, cu ochii lui, motiv pentru care îşi instruise majordomul s-o aducă acolo imediat ce venea. Ian avea acum dovada, ceea ce-i demonstra că oricît de mult refuza ea să admită, faţă de el sau de propria-i persoană, îl iubea.

De acum putea insista cît avea chef că nu dorea decît independenţa în căsătorie, pentru că Ian putea înghiţi acest lucru. Pentru că ştia că ea îl iubea.

Elizabeth urmărea fascinată cum i se schimba expresia feţei. Crezînd că el aştepta ca ea să mai spună ceva despre casa aceea superbă, zîmbi şi începu să-l tachineze:

– Desigur, va fi un sacrificiu, dar cred că mă voi putea obişnui să locuiesc pe un asemenea domeniu. Cam cîte camere are palatul ăsta?

Ian ridică mirat din sprîncene.

– Numai o sută şi optzeci şi două.

– Un palat micuţ de proporţii modeste, îl necăji ea. Bănuiesc că va trebui să ne limităm la ce avem.

Ian era de părere că avea să se descurce excelent acolo.

Îşi încheie întîlnirea în cîteva minute şi apoi îşi pofti musafirii să plece, iar el ieşi din bibliotecă în căutarea lui Elizabeth.

– A ieşit în grădină, Înălţimea Voastră, îl informă majordomul.

Imediat, Ian ieşi pe terasă şi apoi coborî treptele pînă în grădină unde Elizabeth tocmai smulgea nişte frunze uscate dintr-un tufiş de trandafiri sălbatici.

– O să te doară numai o clipă, tocmai îi spunea tufişului, e pentru binele tău. O să vezi. Zîmbind jenată, îşi ridică privirea spre el. E un fel de obicei al meu, îi explică.

– Se pare că dă rezultate, îi răspunse el cu tandreţe, privind la modul în care înfloreau florile pe lîngă fustele ei.

– De unde ştii?

– Pentru că, îi răspunse el atunci cînd ea se ridică, pînă să vii tu aici, nu era altceva decît o grădină obişnuită.

Nedumerită, Elizabeth înclină uşor capul.

– Şi ce e acum?

– Raiul.

Elizabeth rămase fără suflare auzindu-i tandreţea din glas şi văzînd dorinţa din ochii lui. Ian îi întinse mîna, iar Elizabeth, fără ca măcar să-şi dea seama ce făcea, îşi aşeză palma în ea, lăsîndu-se trasă în braţele lui.

Pentru o clipă el îi studie cu grijă trăsăturile, înainte să aplece capul şi s-o sărute. În faţa dorinţei lui năvalnice,

Elizabeth simţi cum rezistenţa i se dezintegra, drept pentru care îi răspunse cu toată inima.

Toată dragostea pe care o acumulase de-a lungul anilor copilăriei singuratice se afla în sărutul acela, iar Ian o simţi imediat atunci cînd buzele ei se depărtară delicat în faţa limbii lui, şi în felul în care-l cuprinse cu braţele pe după gît.

Cu o ardoare lipsită de egoism, Elizabeth i se

dăruia toată, iar Ian acceptă acest dar al ei cu lăcomie. Elizabeth reprezenta tot ce-şi dorise el mai mult pe lume.

Cu un efort aproape dureros ridică în cele din urmă capul, dar rămase în continuare nemişcat, strîngînd-o la piept şi lipind-o de el.

Elizabeth îi urmă exemplul şi rămase încremenită locului, fără să pară jignită sau speriată de erecţia lui rigidă.

– Te iubesc, îi şopti el, frecîndu-şi bărbia de tîmpla ei. Şi tu mă iubeşti pe mine. Simt dragostea ta atunci cînd eşti în braţele mele. O simţi încordîndu-se uşor, dar Elizabeth nu-i spuse nimic fie pentru că nu putea, fie că nu voia. Cum însă nu-l aruncase vorbele în faţă, Ian continuă: Pot să-ţi simt dragostea, Elizabeth, dar, dacă nu o să admiţi şi tu treaba asta cît mai curînd, o să mă scoţi din minţi. Nu mai pot să lucrez. Nu mai pot să gîndesc. Iau nişte decizii şi apoi mă răzgîndesc. Şi, o necăji el, căutînd un subiect care avea s-o distragă puţin, asta nu-i nimic în comparaţie cu banii pe care-i arunc atunci cînd sînt într-o asemenea stare. Nu pun la socoteală rochiile sau casa de pe Promenade Street...

Încă vorbindu-i îi ridică bărbia astfel încît să-i poată vedea ochii verzi ce străluceau de pasiune, deşi încă se arătau uşor neîncrezători.

– Dacă nu o să admiţi cît de curînd, continuă el, o să ajungem pe drumuri. Cînd o văzu cum îl privea nedumerită, Ian îi luă mîna care i se odihnea pe piept şi o păstră în palma lui mare, între ale cărei degete se afla ascuns inelul de smarald pe care-l cumpărase pentru logodnă. Cînd sînt într-o astfelde stare, rosti el mai departe, punîndu-i inelul pe deget,

cumpăr tot ce-mi iese în cale. A trebuit să fac un mare efort de voință să nu cumpăr cîte unul ca ăsta în toate culorile.

Elizabeth renunță să-l mai privească în ochi ca să vadă despre ce vorbea. Cînd observă inelul magnific de pe deget, ochii i se măriră deodată din cauza șocului.

– Bine, dar... suflă ea, încercînd să se îndepărteze de el. Este superb. Serios că da, dar nu te pot lăsa să faci asta, Ian, zău că nu, izbucni neliniștită, simțind însă tremurul care-l străbătu atunci cînd își auzise numele rostit. Nu te pot lăsa să faci așa ceva. Deja ai fost extravagant de generos. Atinse piatra imensă cu venerație, apoi scutură din cap. Nu am nevoie de asemenea bijuterii, pe cuvînt că nu. Ai luat inelul numai din cauza aluziei idioate pe care am făcut-o cu privire la bijuteriile mari cît palma.

– Nu e chiar așa, chicoti el.

– Păi, o asemenea piatră ar putea achita irigațiile de la Havenhurst și salariile servitorilor, plus hrana mulți ani de acum încolo și...

Elizabeth dădu să-și scoată inelul de pe deget.

– Nu! o opri el rîzînd și strîngînd-o mai bine la piept. De altfel... începu el, căutînd cu disperare un motiv cu care să-i oprească obiecțiile... nu pot să-l returnez, izbuti să rostească în cele din urmă. Face parte dintr-un set asortat.

– Vrei să spui că mai sînt și alte bijuterii?

– Mi-e teamă că da, deși voiam să-ți fac o surpriză cu ele în seara asta. Mai am pentru tine un colier, o brățară și cercei.

– Aha, înțeleg, rosti ea, făcînd eforturi uriașe să nu se holbeze la inel. Ei bine, dacă e vorba de mai multe pietre, atunci probabil că inelul n-a costat

chiar aşa de mult... Să nu cumva să-mi spui că ai plătit preţ întreg pentru toate piesele, rosti ea cu severitate în timp ce Ian se scutura de rîs.

Încă rîzînd, Ian îşi lipi fruntea de a ei şi încuviinţă.

– Atunci ai mare noroc că am acceptat să mă mărit cu tine, rosti ea, privind încîntată spre inel.

– Dacă nu acceptai, răspunse el, numai Dumnezeu ştie ce aş fi fost în stare să mai cumpăr.

– Sau cît ai fi plătit, chicoti Elizabeth, cuibărindu-se de bună voie în braţele lui. Chiar aşa faci? îl întrebă o clipă mai tîrziu.

– Ce anume? întrebă el, cu ochii plini de lacrimi de la atîta rîs.

– Cheltui banii fără rost atunci cînd te tulbură ceva?

– Da, minţi el, începînd să rîdă iar.

– Va trebui să încetezi cu treaba asta.

– O să încerc.

– Te-aş putea ajuta.

– Chiar te rog.

– Poţi să te laşi pe mîna mea.

– De abia aştept.

Atunci a fost prima oară cînd Ian a sărutat o femeie în timp ce încă mai rîdea.

După-amiaza trecu în zbor, deşi Ian ar fi vrut să fie capabil să oprească timpul. Cînd nu mai putu evita acest lucru, o escortă pînă la trăsură.

– Ne revedem la Londra, mîine seară, la bal. Nu-ţi face griji. O să fie bine.

– Ştiu că o să fie bine, răspunse ea cu încredere.

Capitolul 27

Cu cinci seri înainte, cînd sosise la balul dat de familia Willington, fusese speriată şi ruşinată.

În seara aceea însă, cînd majordomul îi strigă numele, Elizabeth nu mai simţea nici teamă şi nici îngrijorare atunci cînd coborî cu graţie treptele spre sala de bal, alături de marea ducesă.

Jordan şi Alexandra veneau chiar în urma ei. Deşi toţi oamenii se întorseseră s-o privească, lui Elizabeth nu-i mai păsa de părerea lor. Îmbrăcată cu o rochie de mătase verde brodată cu fir de aur, împodobită cu bijuteriile de la Ian şi cu părul coafat cu gust, se simţea lipsită de griji şi calmă.

La jumătatea scărilor începu să cerceteze mulţimea, căutînd singurul chip care conta pentru ea. Ian se afla exact în acelaşi loc în care fusese şi cu doi ani înainte, la balul dat de Charise, în apropierea scărilor, ascultînd ce-i spuneau cei din jur.

Exact aşa cum ştiuse că avea să se întîmple, ridică imediat privirea, şi-l văzu stînd ca şi cum ar fi aşteptat-o. Apoi, el o studie din cap şi pînă-n picioare, şi, întocmai ca atunci, ridică paharul spre ea.

Era foarte plăcut pentru Elizabeth să ştie că retrăiau aceeaşi scenă de atunci, deşi se sfîrşise prost. În seara aceasta însă, Elizabeth avea de gînd să facă în aşa fel încît totul să se termine cu bine, indiferent de părerea celorlalţi.

Nu putuse uita ce-i spusese cu numai o zi înainte, felul în care o strînsese cu tandreţe la piept. Era îndrăzneţ, cutezător şi plin de pasiune, ca întotdeauna, iar Elizabeth se săturase pînă peste cap să

se mai teamă, să aibă grijă să se poarte bine şi să judece logic.

Şi Ian se gîndea tot la seara aceea, cînd o văzuse prima oară coborînd în sala de bal, însă imediat după aceea, văzîndu-i frumuseţea, orice idee coerentă îi dispăru din minte.

Această Elizabeth Cameron, care tocmai coborîse treptele şi trecea la cîţiva metri de el, nu era fata frumoasă îmbrăcată în albastru din urmă cu doi ani.

O viziune încîntătoare în mătase verde, era mult prea frumoasă ca să fie făcută din carne şi oase, prea semeaţă şi distantă ca să-l fi lăsat vreodată s-o atingă.

Oftă şi-şi dădu seama că nici măcar nu mai respirase de cînd o văzuse. La fel ca şi ceilalţi patru bărbaţi aflaţi lîngă el.

– Doamne sfinte! oftă contele Dillard, întorcînd capul ca să se poată uita după ea, nu se poate să fie reală.

– Asta a fost exact ceea ce am crezut şi eu prima dată cînd am văzut-o, rosti Roddy Carstairs din spatele lui.

– Nu-mi pasă de bîrfa aia urîtă, continuă Dillard, uitînd cu totul că unul dintre bărbaţii de faţă fusese implicat. Vreau s-o cunosc.

Dillard îi dădu paharul pe care-l ţinea în mînă lui Roddy, nu servitorului care stătea chiar alături, şi porni spre Jordan ca să se milogească de el să-l prezinte.

Privindu-l, Ian se văzu nevoit să facă un efort imens ca să nu se trădeze. Cu mare greutate îşi desprinse privirile de la Dillard şi-şi concentră atenţia asupra lui Roddy, care tocmai îl salutase.

Ian se văzu nevoit să-şi scormonească mintea ca să-şi amintească de numele lui.

– Ce mai faci, Carstairs? rosti în cele din urmă.

– Sînt vrăjit, ca jumătate din bărbaţii de aici, răspunse Roddy, dînd din cap spre Elizabeth, dar cercetînd cu atenţie chipul lui Ian. De fapt, sînt aşa de vrăjit încît, pentru a doua oară în carieră, sînt gata să o fac pe domnul galant pentru o demoazelă în pericol. Demoazela ta, dacă nu mă înşeală intuiţia, or, pînă acum nu m-a înşelat niciodată.

Ian ridică paharul spre buze, privindu-l pe Dillard cum se înclina în faţa lui Elizabeth.

– Va trebui să fii ceva mai precis, îi răspunse acestuia.

– Mai precis, tocmai spuneam că după părerea mea, nimeni, dar absolut nimeni n-a reuşit să impresioneze această creatură uluitoare. Şi aici te includ şi pe tine.

Auzindu-l cum vorbea despre Elizabeth, de parcă ar fi fost un bun public, Ian simţi cum îl apuca furia.

Fu scutit să mai răspundă din cauza sosirii unui alt grup de oameni care doreau să se prezinte, şi se văzu nevoit să suporte, din nou, toate reverenţele şi strîngerile de mînă, zîmbetele şi plecăciunile.

– Cum ţi se pare, îl întrebă Roddy, atunci cînd grupul respectiv plecă şi un altul tocmai se pregătea să dea năvală, să devii deodată cel mai căutat burlac al Angliei?

Ian îi răspunse şi plecă de acolo, spulberînd speranţele grupului care tocmai se pregătise de atac. Gentlemanul ce se afla lîngă Roddy şi care admirase pe faţă costumul de seară al lui Ian, ridică glasul ca să poată fi auzit prin hărmălaia aceea:

– Ia spune, Roddy, ce-a zis Kensington despre faptul că e cel mai căutat becher?

Roddy lăsă paharul în jos, cu un zîmbet sardonic pe buze.

– A spus că e ca şi cum ar avea o sulă în coaste. Aruncă o privire spre omul de alături şi adăugă cu acreală: Cu Hawthorne căsătorit şi Kensington pe cale să se însoare, după părerea mea, singurul burlac care mai poate oferi un ducat, este Clayton Westmoreland.

Ţinînd cont de valurile pe care le-au făcut Howthorne şi Kensington, de-abia aştept să văd cum o să se descurce Westmoreland.

Lui Ian îi trebuiră mai bine de douăzeci de minute ca să străbată cei zece metri pînă la bunicul său, din cauza numeroşilor oameni care-l opreau la tot pasul.

Petrecu următorul ceas pe ringul de dans, urmărind-o pe Elizabeth dansînd cu o parte dintre cunoscuţi. Ian îşi dădu seama cu uimire că era la fel de căutată ca şi el.

În timp ce seara trecea, Ian realiză că, deşi el considera balurile amuzante, dar cel mai adesea plictisitoare, Elizabeth părea să înflorească în asemenea decoruri.

Parcă fusese născută special pentru ele, pentru că strălucea şi domnea asupra tuturor ca o tînără regină. Era lumea pe care probabil o iubea.

De cînd sosise, nici nu se mai uitase vreodată în direcţia lui, deşi el o urmărise permanent. Ceea ce, realiză el cu amărăciune, însemna că nu se deosebea de majoritatea bărbaţilor de acolo. Asemenea lui, aceştia o urmăreau cu atenţie. Constată că venise momentul în care o putea invita la dans.

Pentru a continua cu farsa începută, Ian se apropie de grupul ei, abordîndu-l mai întîi pe Jordan, care stătea între soția lui și Elizabeth. După ce-l privi pe Ian cu înțelegere, Jordan o trase pe Elizabeth de lîngă cercul de admiratori.

– Lady Cameron, rosti, jucîndu-și rolul cu entuziasm. Sper că-ți mai amintești de prietenul nostru, lordul Thornton, marchiz de Kensington, nu?

Zîmbetul triumfător pe care Elizabeth îl întoarse spre Ian nu era tocmai „politicos dar imparțial" așa cum o sfătuise marea ducesă. De fapt, nu semăna cu vreun alt zîmbet.

– Desigur că-mi amintesc, Înălțimea Voastră, răspunse Elizabeth, oferindu-i mîna lui Ian.

– Cred că valsul acesta îmi aparține, rosti el, în beneficiul admiratorilor ei. Așteptă pînă cînd se îndepărtară, apoi rosti pe un ton ceva mai plăcut: Am impresia că te distrezi.

– Așa e, răspunse ea, privind spre ochii lui reci și înțelegîndu-l sentimentele pentru prima dată.

Atunci cînd orchestra începu să cînte valsul, iar Ian o luă în brațe, Elizabeth își aminti de dansul lor din grădină. Atunci valsul începuse ceva ce se terminase prost. Acum, în timp ce dansa cu el, își dădu seama că putea face în așa fel încît acest vals să se încheie cu un cu totul alt deznodămînt. Așteptă, gîndind că el avea să-i spună iarăși ceva tandru, ca și ultima dată.

– Belhaven te-a devorat din priviri toată seara, îi zise Ian. Cam jumătate din bărbații de aici au făcut același lucru. Pentru o țară ce se mîndrește cu manierele sale delicate, este evident că acestea nu se extind pînă la admirația unei femei frumoase.

Elizabeth zîmbi și-și spuse că nu la așa ceva se

aşteptase din partea lui. În dispoziţia în care era, trebuia să deschidă chiar ea discuţia. Ridicînd ochii spre chipul lui posomorît, rosti încet:

– Ian, ţi-ai dorit ceva foarte tare, ceva la care puteai ajunge, dar nu îndrăzneai să te apropii?

Uimit de întrebarea ei gravă şi de felul în care îi rostise numele, Ian încercă să-şi ignore o clipă gelozia care-l măcinase întreaga seară.

– Nu, răspunse, avînd grijă să elimine tonul tăios, atunci cînd privi spre chipul ei. De ce mă întrebi? Vrei... ceva anume?

Elizabeth, jenată, îşi plecă privirea spre partea din faţă a cămăşii lui şi încuviinţă din cap.

– Ce anume doreşti?

– Pe tine.

Ian rămase fără suflare şi privi neîncrezător spre capul ei.

– Ce ai spus?

Elizabeth îşi îşi ridică privirea.

– Am spus că te doresc pe tine, numai că mi-e teamă să...

Ian simţi cum inima îi sălta în piept de nebună şi, automat, încordă braţul, gata s-o strîngă lîngă el.

– Elizabeth, îi zise încordat, privind cu sălbăticie spre curioşii din jur şi rezistînd impulsului de a o lua cu el pe balcon, de ce Doamne iartă-mă ai găsit de cuviinţă să-mi spui aşa ceva tocmai în mijlocul unui afurisit de ring de dans, într-o sală de bal aglomerată?

Zîmbetul ei se lărgi deodată.

– Mi s-a părut locul cel mai potrivit, îi răspunse ea, văzîndu-i ochii care se întunecaseră de dorinţă.

– Pentru că e mai sigur? întrebă Ian, crezînd în mod greşit că aşa ar fi fost mai sigur pentru ea.

pentru că era ferită de ardoarea lui.

– Nu, pentru că aşa a început totul acum doi ani. Eram în grădină şi tocmai se cînta un vals, îi reaminti ea, deşi nu ar fi fost nevoie. Iar tu ai venit în spatele meu şi mi-ai spus să dansez cu tine. Şi eu... eu chiar am dansat, rosti ea, oprindu-se din vorbă atunci cînd observă expresia lui ciudată. Mai ţii minte? adăugă chinuit, atunci cînd el nu spuse nimic.

Privirile lor se întîlniră şi Ian îi zise atunci foarte tandru:

– Iubeşte-mă, Elizabeth.

Elizabeth era scuturată de fiori, dar, fără să clipească sau să-şi dezlipească privirea de la el, răspunse cu gravitate:

– Te iubesc.

Valsul se termină, iar Ian, cu un efort suprem, îi dădu drumul din braţe. O porniră laolaltă prin mulţime, zîmbind politicos la cei întîlniţi în cale. Cînd ajunseră destul de aproape de grupul lui Jordan, Ian o făcu să întîrzie, atingînd-o discret cu mîna.

– Mai e ceva ce doream să-ţi spun, rosti. Încercînd cu scrupulozitate să salveze aparenţele, luă un pahar cu şampanie de pe tava unui servitor ce trecea pe acolo. Ţi-aş fi spus mai demult, dar probabil nu m-ai fi crezut.

Elizabeth salută cu graţie o femeie şi întinse încet mîna spre pahar, ascultînd ce spunea.

– Nu i-am spus niciodată fratelui tău că nu voiam să mă însor cu tine.

Mîna lui Elizabeth îngheţă o clipă în aer, dar după aceea luă paharul şi, împreună, se înapoiară încet la grupul lor de prieteni.

– Mulţumesc, răspunse ea încet, oprindu-se ca să

soarbă din pahar şi să întîrzie astfel despărţirea.

– Mai e încă ceva, adăugă el enervat.

– Ce anume? îl întrebă ea.

– Urăsc afurisitul ăsta de bal. Aş da jumătate din tot ce am ca să fiu în altă parte, singur cu tine.

Spre marea lui uimire, proaspăta logodnică încuviinţă din cap.

– Şi eu la fel.

– Jumătate? o necăji el, zîmbindu-i încîntat. Chiar aşa?

– Mă rog, cel puţin o pătrime, se corectă ea, întinzîndu-i mîna la pupat şi ridicîndu-şi fustele pentru a-i putea face o reverenţă.

– Să nu îndrăzneşti să te apuci să-mi faci reverenţe, o preveni el rîzînd, sărutîndu-i degetele înmănuşate. Pe unde mă duc, femeile cad pe podea ca nişte parîme pe puntea unei corăbii.

Umerii lui Elizabeth se scuturau de rîs atunci cînd îi făcu o reverenţă exagerată, ca la curte.

Deşi înainte manifestase o gelozie feroce, Ian constată după aceea că balul i se părea minunat.

Dansă democratic cu toate femeile de acolo, bătrîne, urîte, rele sau bune, asigurîndu-se astfel că mai tîrziu avea să fie considerat o escortă perfect acceptabilă pentru Elizabeth.

În tot restul serii, sentimentul de plăcere se întunecă doar de cîteva ori. Prima dată atunci cînd un individ pe care nu-l cunoştea îi mărturisi că numai cu două luni în urmă, unchiul lui lady Elizabeth trimisese invitaţii tuturor foştilor ei pretendenţi, oferind mîna ei în căsătorie.

Încercînd să treacă peste şoc, Ian zîmbise malitios şi îi spusese acestuia:

– Îl cunosc pe unchiul doamnei şi, regret că

trebuie s-o spun, dar bietul om este nițeluș cam nebun. După cum știm cu toții, astfel de neplăceri apar și în cele mai bune familii, încheiase Ian.

Referirea la neajutoratul rege George era evidentă, iar respectivul gentleman izbucnise în rîs mulțumit.

– Adevărat, încuviințase el. Lamentabil, dar adevărat. După aceea plecase ca să împrăștie zvonul că unchiul lui Elizabeth era de fapt scrîntit.

Metoda lui Ian de a-l înfrunta pe sir Francis Belhaven, după ce bunicul lui descoperise că începuse să se laude cu faptul că Elizabeth petrecuse cîteva zile la el acasă, a fost mai puțin subtilă și mult mai eficientă.

– Belhaven, rosti Ian, după ce o jumătate de oră îl căutase de nebun pe cavalerul acela respingător.

Omulețul cel îndesat se întoarse speriat, lăsîndu-și cunoștințele să ciulească urechile, în speranța că aveau să audă ce dorea să-i spună Ian.

– Găsesc prezența ta deosebit de dezagreabilă, rosti Ian încet. Îmi displace haina ta, cravata și cămașa. De fapt, îmi displace persoana ta. Te-am ofensat destul sau trebuie să continui?

Belhaven îl privea cu gura căscată și alb la față.

– Încerci... să mă forțezi... la un duel?

– În mod normal, nimeni nu s-ar obosi să împuște o broască rîioasă ca tine, dar în cazul ăsta sînt gata să fac o excepție, pentru că nu ai știut să-ți ții gura bine închisă!

– Un duel cu tine? suflă el. Păi, n-ar fi cinstit, chiar deloc. Toată lumea știe ce țintaș bun ești. Ar fi o crimă.

Ian se plecă spre el, vorbind printre dinții încleștați.

– O să fie o crimă, mîncător de opiu ce eşti, dacă nu-ţi aminteşti deodată să le explici tuturor că a fost numai o glumă proastă din partea ta, tot ce le-ai spus despre vizita lui Elizabeth Cameron.

La menţiunea opiumului, Belhaven scăpă paharul din mînă.

– Tocmai mi-am dat seama că am glumit.

– Foarte bine, răspunse Ian, abţinîndu-se să nu-l strîngă de gît. Acum apucă-te să spui chestia asta în toată sala de bal.

– Zău aşa, Thornton, se auzi un glas din spatele său, imediat ce Belhaven dispăru să facă ceea ce i se ceruse, mă faci să ezit să declar că de fapt amărîtul n-a minţit deloc. Încă furios din cauza lui Belhaven, Ian se întoarse suprins şi dădu cu ochii de John Marchman. Pentru că doamna în cauză a fost şi la mine, continuă Marchman. Totul cît se poate de cuviincios, desigur, aşa că nu te mai uita la mine de parcă aş fi Belhaven. Mătuşa ei Berta nu ne-a scăpat din ochi nici o clipă.

– Cine? întrebă Ian, furios şi oarecum amuzat.

– Mătuşa Berta. O femeie mititică şi rotunjoară care nu vorbeşte mult.

– Vezi să-l urmezi exemplul, îl preveni Ian întunecat la faţă.

John Marchman, care avusese privilegiul de a pescui în rîul acela minunat din Scoţia, îşi privi prietenul sincer ofensat.

– Îndrăznesc să afirm cu tărie că nu ar trebui să-mi pui onoarea la îndoială. Mai ales că aveam de gînd să mă însor cu Elizabeth ca s-o scap din ghearele lui Belhaven. Cum tu ai avut de gînd numai să-l împuşti, mi se pare că sacrificiul meu ar fi fost mult mai...

– Ce spui? se miră Ian, avînd sentimentul că intrase în sală la mijlocul unei piese și nu mai înțelegea nimic din intrigă.

– Unchiul ei m-a refuzat. A spus că a primit o ofertă mai bună.

– Viața ta va fi mult mai liniștită așa, crede-mă, îi zise Ian, după care plecă să-și ia ceva de băut.

Ultima întîlnire de acest gen a fost mult mai plăcută, mai ales că o avea și pe Elizabeth alături, după ultimul dans permis. Vicontele Mondevale se apropie de ei, cu Valerie agățată la braț și cu restul grupului în spate. Vederea femeii care le provocase atîta durere și suferință îl înfurie pe Ian la fel de mult ca și mutra de vițel îndrăgostit a vicontelui.

– Mondevale, rosti Ian tăios, simțind apăsarea degetelor lui Elizabeth atunci cînd o privi pe Valerie, te felicit pentru gusturile tale. Sînt sigur că domnișoara Jamieson va fi o soție admirabilă, dacă vei avea vreodată curajul s-o ceri de soție. Dacă îi vei cere mîna, atunci ascultă-mi sfatul și angajează-i un meditator, pentru că habar nu are de ortografie, ca să nu mai vorbim de caligrafie. Mutîndu-și privirea asupra femeii, Ian rosti cu duritate: „Seră" se scrie cu „e" nu cu „i". Vrei să-ți silabisesc și „maliție" ca să știi cum se scrie?

– Ian, îl admonestă Elizabeth după aceea. Oricum nu mai contează. Își ridică privirea spre el și zîmbi, iar el se simți deodată în armonie cu restul lumii.

Sentimentul a fost atît de pregnant încît a reușit să reziste și următoarele trei săptămîni, cu toate ritualurile de curtare și logodnă, cu un chip impasibil, deși în minte tăia din calendar fiecare zi ce se scurgea și care-l apropia de momentul împreunării

cu ea pe vecie. Cu un zîmbet politicos pe buze, Ian apărea la ceaiuri şi în acest timp se gîndea la scrisorile pe care trebuia să i le dicteze secretarului, mergea la spectacole de operă şi o dezbrăca din priviri, suporta chiar şi unsprezece mic-dejunuri venețiene în care proiectă o nouă velatură pentru flota sa.

O escortă la nu mai puțin de optsprezece baluri şi reuşi ca prin minune să nu se ia la bătaie cu toți lingăii care se țineau după fustele ei.

Acelea au fost cele mai lungi săptămîni din viața lui. Pentru Elizabeth însă, au fost cele mai scurte trei săptămîni din viața ei.

Capitolul 28

Nervoasă şi fericită, Elizabeth stătea înaintea oglinzii mari din dormitorul casei de pe Promenade Street, în timp ce Alexandra, aşezată pe pat, îi zîmbea ei şi celor patru servitoare pe care Ian le trimisese acolo s-o ajute la îmbrăcat şi împachetat.

– Scuzați-mă, coniță, îi zise o altă servitoare din pragul uşii, dar Bentner m-a trimis să vă spun că domnul Wordsworth este aici şi insistă să vă vadă imediat, deşi noi i-am explicat că azi vă măritați.

– Cobor imediat, răspunse Elizabeth, privind în jur după un halat care să fie acceptabil pentru întîlnirea cu un vizitator de sex masculin.

– Cine este acest Wordsworth? întrebă Alexandra, încruntată la gîndul că Elizabeth era întreruptă tocmai în timpul pregătirilor nupțiale.

– Este detectivul pe care l-am angajat ca să descopere ce s-a întîmplat cu Robert.

Wordsworth se plimba nervos prin salonaş, cu pălăria în mînă, atunci cînd se duse Elizabeth la el.

– Îmi pare rău că vă deranjez tocmai în ziua nunţii, începu el, dar ca să fiu sincer, am avut toate motivele pentru această grabă. Cred că ar fi mai bine dacă aţi închide uşa, adăugă.

Elizabeth întinse o mînă tremurătoare şi închise uşa.

– Lady Cameron, rosti el pe un ton îngrijorat, am motive să cred că viitorul dumitale soţ ar putea fi implicat în dispariţia fratelui dumneavoastră.

Elizabeth se lăsă să cadă pe canapea.

– Dar este... scandalos, declară cu un glas tremurător. Ce v-a venit să spuneţi aşa ceva?

Detectivul se întoarse de la fereastră cu faţa la ea.

– Ştiţi că fratele dumneavoastră s-a duelat cu Ian Thornton cu o săptămînă înainte să dispară?

– Ah, asta era! oftă Elizabetrh uşurată. Da, ştiu. Dar nu s-a întîmplat nimic serios.

– Din contră. Thornton... mă rog, Kensington, a fost rănit la braţ.

– Da, ştiu.

– Ştiţi că fratele dumneavoastră a tras înainte să se fi dat semnalul?

– Da.

– Este foarte important să vă gîndiţi la dispoziţia in care era atunci Kensington. A suferit de durere din cauza unui act necinstit al fratelui dumneavoastră, ceea ce mi se pare un motiv suficient de bun ca să caute să se răzbune.

– Domnule Wordsworth, îi zise Elizabeth cu un zîmbet şters, dacă Ian, lordul Kensington, ar fi avut de gînd să se răzbune, parcă asta am înţeles că

insinuați, atunci ar fi putut s-o facă chiar acolo, pe loc, în timpul duelului. Este un țintaș de excepție. Dar nu a făcut-o, continuă ea să-l apere pe Ian, pentru că nu crede în duelurile pe viață și pe moarte din cauza unor astfel de probleme minore.

– Serios? rosti Wordsworth cu sarcasm.

– Foarte serios, stărui Elizabeth. Chiar lordul Thornton mi-a spus acest lucru și am motive întemeiate să cred că este adevărat, adăugă, amintindu-și de scena cu lordul Everly.

– Iar eu am motive să știu, insistă Wordsworth implacabil, că scoțianul cu care vă mărtați, rosti el cu dispreț față de originile lui Ian, nu are nici o ezitare atunci cînd vine vorba să ia viața unui om într-un duel.

– Nu cred că...

– A omorît cel puțin cinci oameni de care știu sigur...

Elizabeth își înghiți nodul din gît.

– Sînt sigură că a avut o cauză justă și că respectivele dueluri au fost corecte.

– Mă rog, dacă asta este ceea ce doriți să credeți... în fine, mai sînt și alte lucruri.

Elizabeth își simțea palmele umede. Jumătate din ea dorea să se ridice și să plece, pe cînd cealaltă jumătate parcă paralizase.

– Ce vreți să spuneți?

– Haideți să recapitulăm ceea ce știm deja: Thornton a fost rănit și s-a înfuriat fără îndoială pe fratele dumneavoastră pentru că a tras înainte de semnal.

– Știu acest lucru... sau cel puțin sînt gata să-l accept. Are logică.

– Dar știați scumpă doamnă că la trei zile după

ce fratele dumneavoastră n-a reuşit să-l omoare pe Thornton, a încercat din nou, de această dată pe şoseaua Marblemarle?

Elizabeth se ridică încet.

– Te înşeli! De unde ai putea să ştii aşa ceva? De ce s-ar fi decis Robert deodată să...

Glasul i se frînse. La trei zile după duelul lor, vicontele Mondevale îşi retrăsese oferta şi, odată cu ea, năruise speranţa lor de a-şi reveni din punct de vedere financiar. Atunci dispăruse Robert.

– Ştiu aceste lucruri pentru că, cu ajutorul informaţiilor pe care mi le-aţi dat, am încercat sistematic să recreez toate mişcările pe care le-a făcut fratele dumneavoastră în săptămîna premergătoare dispariţiei lui. Este o procedură standard, această întoarcere în timp pentru căutarea unor fire care să ne conducă la rezolvarea misterului. La trei zile după duel, fratele dumneavoastră şi-a petrecut după-amiaza la clubul Knightbridge, unde s-a îmbătat şi le-a spus tuturor că avea de gînd să-l omoare pe Thornton. A împrumutat o trăsură de la o cunoştinţă şi a declarat că pleacă să-şi caute prada. Am reuşit să stabilesc că „prada“ se se afla la Londra în acea zi şi că a plecat după-amiaza tîrziu spre Derleshire, ceea ce înseamnă că a mers pe şoseaua Marblemarle. Cum era obligat să schimbe caii undeva pe drum, am început să verific toate popasurile ca să descoper dacă l-a întîlnit cineva pe Thornton sau pe fratele dumitale. Am avut noroc la popasul Mistreţul, unde grăjdarul şi l-a amintit pe Thornton pentru că i-a dat un bacşiş bun. De asemenea şi-a amintit, foarte clar, că era o gaură lîngă fereastra trăsurii lui Thornton, iar vizitiul acestuia, care era încă zguduit, i-a povestit tot ce s-a petre-

cut. Se pare că avusese loc o altercație cu cîteva mile înainte de popas și că un bărbat, care după descriere semăna cu Robert și pe care Thornton l-a identificat ca atare, a apărut deodată călare pe drum și a încercat să-l împuște prin fereastră.

Două zile mai tîrziu, fratele dumitale s-a lăudat cu ceea ce a făcut în fața amicilor de la club. A susținut că Thornton te-a ruinat pe dumneata și pe el, și că mai bine moare decît să-l lase să scape cu o asemenea ticăloșie. În conformitate cu spusele unuia dintre grăjdarii lui Thornton, în aceeași noapte fratele dumitale l-a ieșit iar în față pe drum și l-a acostat.

De această dată însă a reușit să-l împuște în umăr. Thornton l-a potolit cu pumnii, dar Robert a fugit călare. Cum Thornton nu-l putea urmări prin pădure cu trăsura, fratele dumitale a reușit să scape.

A doua zi însă, după ce Robert a plecat de la club, a dispărut deodată. A lăsat totul în camera sa, după cum singură mi-ați spus. Hainele, efectele personale, totul. Ce vă spune acest lucru, lady Cameron? o întrebă deodată.

Elizabeth își înghiți iar nodul din gînd, refuzînd să se gîndească la tot ce auzise.

– Se pare că Robert era obsedat să mă răzbune, iar metodele sale nu erau... tocmai ortodoxe.

– Thornton nu v-a spus niciodată despre aceste întîmplări?

Scuturînd din cap, Elizabeth sări iar în apărarea lui.

– Robert reprezintă un subiect delicat pentru noi. Nu discutăm despre el.

– Nu mă ascultați cu atenție, doamnă, izbucni

detectivul furios. Evitați să trageți concluziile evidente. Părerea mea este că Thronton a aranjat în așa fel încît să-l răpească pe fratele dumneavoastră, sau chiar mai rău, pentru a-l opri să mai atenteze la viața lui.

– Foarte bine, o să-l întreb, strigă Elizabeth, cuprinsă de durere și îndolată.

– Să nu care cumva să faceți așa ceva, îi zise Wordsworth, gata s-o scuture. Avem șanse mai mari să descoperim adevărul dacă Thornton nu știe nimic. Dacă orice altceva eșuează, aș putea fi nevoit să vă cer să-l spuneți ce știți ca să-l putem urmări după aceea ce face și unde se duce, deși va avea mare grijă să se ascundă. Este ultima noastră abordare. Încheie pe un ton încărcat de simpatie. Regret că din cauza mea veți stîrni alte bîrfe, dar mi-am zis că e mai bine să știți totul înainte de a vă mărita cu scoțianul ăsta criminal!

– Încetează să-i mai spui așa, izbucni Elizabeth înfuriată la culme. Mai ales că Ian, lordul Thornton, este pe jumătate englez, adăugă sfîrșită.

– Asta înseamnă că e numai pe jumătate barbar, rosti Wordsworth cu dispreț. Se mai înmuie atunci cînd privi spre fata frumoasă dinaintea sa. Nu aveți de unde să știți ce fel de oameni sînt. Sora mea s-a măritat cu unul și nici nu vă pot descrie ce iad a devenit viața ei.

– Ian Thornton nu este cumnatul dumitale!

– Nu, nu este, izbucni Wordsworth. E un bărbat ce și-a făcut averea la jocuri de noroc și care a fost acuzat de nenumărate ori că trișează. Cu doisprezece ani în urmă, este ceva știut de toată lumea, a cîștigat titlul de proprietate al unei mine de aur la un joc de cărți cu un colonialist, cînd se afla în portul

de acolo, în primul său voiaj. Mina de aur a încăput pe mîna lui, iar bătrînul minier care lucrase jumătate din viață acolo, a încercat să-l acuze oficial pe Thornton, acolo în colonii. A jurat că logodnicul dumitale a trișat. Știți ce s-a întîmplat?

– Scoțienul dumitale numai pe jumătate l-a omorît cu sînge rece. Mă auziți? L-a omorît. Știe toată lumea, vă spun eu.

Elizabeth începu să tremure violent.

– S-au duelat și barbarul acesta l-a ucis.

Cuvîntul „duel" o alină pe Elizabeth. Un duel nu era o crimă... nu cu adevărat.

– Și a fost... un duel corect?

Wordsworth ridică din umeri.

– Bîrfa spune că da, dar e vorba numai de o bîrfă.

Elizabeth sări în picioare, înfuriată la culme.

– Alungați o informație considerînd-o bîrfă de cîte ori îl disculpă și cu toate astea vă bazați fără rezerve pe astfel de zvonuri de cîte ori îl incriminează. În plus, vă așteptați să procedez și eu la fel

– Vă rog, doamna mea, rosti detectivul disperat. Am încercat numai să vă demonstrez că este o nebunie să continuați cu nunta. Nu o faceți, vă implor. Trebuie să mai așteptați.

– Eu sînt cea care trebuie să decidă acest lucru, răspunse ea, ascunzîndu-și teama pe sub furia clocotitoare.

Cu maxilarul încordat din cauza frustrării, detectivul rosti în cele din urmă:

– Dacă sînteți atît de nesăbuită încît să vă măritați cu el astăzi, atunci vă implor să nu-i spuneți nimic din ceea ce am aflat, ci evitați cu grijă orice fel de discuție despre Robert Cameron. Dacă nu pro-

codați astfel, rosti el îngrozit, puneți viața fratelui dumneavoastră în primejdie. În cazul în care încă mai trăiește.

Elizabeth se chinuia atît de mult să-și păstreze cumpătul încît își înfipsese unghiile în palme.

– Despre ce tot vorbiți acolo? strigă la el. Nu mai pricep o iotă. Trebuie să-l întreb pe Ian. Are dreptul la o șansă ca să nege această minciună, să explice, să...

Wordsworth lăsă deoparte orice rețineri, o prinse de umeri și începu s-o scuture speriat.

– Ascultați-mă cu atenție! răcni la ea. Dacă faceți una ca asta, ați putea semna sentința la moarte a fratelui dumneavoastră! Jenat de insistențele sale, Wordsworth o eliberă, dar continuă să stăruie: Luați în considerare faptele, dacă nu vreți să țineți seama de conjunctură. Soțul dumneavoastră tocmai a fost numit moștenitorul unuia dintre cele mai importante titluri din Europa. O să se însoare cu dumneavoastră, o femeie frumoasă și conteșă pe deasupra, care ar fi fost mai presus de nasul lui cu numai cîteva săptămîni înainte. Chiar credeți, fie și pentru o clipă, că va risca toate astea lăsîndu-vă să vă găsi fratele și să-l aduceți aici, unde ar putea depune mărturie contra lui? Dacă fratele dumneavoastră mai este în viață, iar Thornton l-a dus să muncească în una din minele lui sau se mai află blocat pe vreun vapor, vă apucați să spuneți astfel de întrebări, marchizul nu va avea de ales și va trebui să se descotorosească de această dovadă. Mă ascultați, lady Cameron? Mă înțelegeți?

Elizabeth încuviință din cap.

– În acest caz vă urez o zi bună și mă apuc să-l caut mai departe pe fratele dumneavoastră. Se opri

la uşă şi privi spre fata palidă care rămăsese încremenită în mijlocul salonului. Pentru propriul dumneavoastră bine, nu vă măritaţi cu acest om, cel puţin pînă cînd nu vom fi siguri.

– Şi cînd se va întîmpla acest lucru? întrebă ea.

– Cine poate să ştie? Poate peste vreo lună, sau peste un an sau doi. Sau poate că niciodată. Tăcu o clipă, cît să ofteze. Dacă veţi sfida bunul-simţ şi vă veţi căsători, atunci, de dragul fratelui dumneavoastră, dacă nu pentru altceva, nu spuneţi nimic. Pentru că atunci şi dumneavoastră veţi fi în primejdie în cazul în care e vinovat şi crede că veţi descoperi adevărul, ca apoi să-l expuneţi în mod public.

După plecarea lui, Elizabeth se trînti la loc pe canapea, străduindu-se să-şi reţină lacrimile. În minte auzea glasul stăruitor al detectivului, însă cu inima îl vedea pe Ian zîmbind cu tandreţe. Îşi aminti cum se uitase la unchiul ei, cu cîtă furie şi cum o prvise chiar pe ea, în seră, cînd aflase că era deja logodită.

Dar avusese mare grijă să nu-l rănească pe Robert în duel. În pofida furiei sale justificate, avusese grijă să se reţină de la fapte nesăbuite. Elizabeth îşi şterse o lacrimă apărută în colţul unui ochi, simţindu-se gata să cedeze nervos.

Îşi aminti totul despre Ian, chipul lui aspru care se îmblînzea cînd îi surîdea, felul în care ştia să glumească, tandreţea cu care o strîngea în braţe.

Elizabeth se ridică încet şi, deşi era foarte palidă, ajunse la o hotărîre. Dacă era inocent şi oprea nunta, Ian ar fi căzut de prost, mai ales că ea nu l-ar fi putut spune ce motive avea, iar el nu ar fi putut s-o ierte niciodată. Dacă se mărita cu el, urmîndu-şi instinctul, era foarte posibil să nu mai afle niciodată

ce anume se petrecuse cu Robert. Existau două posibilități, fie Ian era nevinovat, fie ea urma să se mărite cu un ucigaș.

Alexandra se uită o singură dată la chipul alb al prietenei sale și sări din pat ca s-o îmbrățișeze.

– Ce este, Elizabeth? Vești proaste? Haide, spune-mi, te rog. Doamne, arăți de parcă ai fi gata să leșini.

Elizabeth ar fi vrut să-i spună, ba chiar i-ar fi spus, dacă nu s-ar fi temut că Alex ar fi încercat să oprească cununia. Îi fusese așa foarte greu să ia o decizie, și nu se credea în stare să asculte tot felul de argumente fără să înceapă să șovăie. Însă se hotărîse să creadă în Ian și dorea ca Alex să îl placă tot mai mult, nu să se întoarcă împotriva lui.

– Nu este nimic, răspunse Elizabeth. Cel puțin deocamdată. Domnul Wordsworth a vrut mai multe informații despre Robert, iar mie mi se pare un subiect dificil de discutat cu oricine.

În timp ce Alexandra și o servitoare se agitau cu trena ei, mireasa aștepta să intre în biserică, aproape isterizată, spunîndu-și că nu era vorba decît de emoțiile cununiei.

Privi prin ușile deschise știind că în toată catedrala plină de lume nu exista nici o singură rudă de-a ei, nici măcar un singur bărbat din familie care s-o conducă la altar. În față îl văzu pe Jordan Townsende ocupîndu-și locul, urmat de Ian, înalt și solid. Nu exista nimeni pe lume care să-l oblige să respecte înțelegerea dacă el decidea s-o ignore. Nici măcar tribunalele nu îl puteau forța.

– Elizabeth? rosti cu blîndețe ducele de Stanhope, întinzîndu-i brațul. Nu trebuie să-ți fie teamă

scumpo, îi zise mai departe observîndu-i ochii măriţi de emoţie. O să se termine înainte să-ţi dai seama.

Orga începu un marş apoi se opri în aşteptare, iar Elizabeth se trezi îndreptîndu-se către altar. Din miile de oameni care o priveau, se întrebă cîţi dintre ei îşi aminteau de „legătura" cu Ian, devenită publică, speculînd în cît timp s-ar fi putut aştepta la apariţia unui copilaş.

Multe chipuri erau pline de amabilitate, observă ea într-o doară. Una dintre surorile ducelui îi zîmbi atunci cînd trecu, în timp ce cealaltă îşi ştergea discret ochii. Roddy Carstairs îi făcu scandalos cu ochiul, iar ea chicoti fără voie. Ian o privea cu o expresie impenetrabilă. Numai vicarul părea să observe totul cu calm în timp ce aştepta, cu cartea de rugăciuni deschisă în mîini.

Capitolul 29

Ducele de Stanhope insistase să se facă un banchet de nuntă somptuos la care să participe toate notabilităţile societăţii, astfel încît să pună capăt definitiv oricăror bîrfe legate de trecutul mirilor.

Din acest motiv festivităţile se ţineau la Montmayane şi nu la Havenhurst care, nu numai că nu era suficient de mare, dar nu avea nici mobila necesară găzduirii a o mie de oaspeţi.

Aflată pe marginea sălii de bal, pe care angajaţii lui Ian o transformaseră într-o adevărată grădină, avînd la capăt chiar şi un fel de pădurice în miniatură, Elizabeth încerca din răsputeri să alunge amintirea vizitei detectivului din acea dimineaţă. Indiferent cît de mult încercase, cuvintele lui îi stă-

rulau în minte, nu atît de puternice încît s-o fi oprit să se mărite, dar suficient de insistente.

În acel moment încerca să facă față stresului în singurul mod accesibil. De cîte ori se simțea speriată sau îngrozită, îl căuta pe Ian din priviri.

Cînd îl vedea își dădea seama cît de absurde fuseseră acuzațiile detectivului. Cînd Ian nu era în apropiere, făcea singurul lucru posibil și la îndemînă, arbora un zîmbet vesel, prefăcîndu-se față de ceilalți și chiar față de sine, că era în al nouălea cer. Cu cît făcea mai des acest lucru, cu atît se simțea mai bine.

Cum Ian plecase să-i aducă un pahar cu șampanie și fusese acostat de prieteni pe drum, Elizabeth se mulțumi să stea deoparte și să le zîmbească tuturor oamenilor ce treceau pe lîngă ea și o felicitau, îi doreau fericire sau îi făceau complimente pentru decorul minunat și mîncarea excelentă.

Răceala pe care crezuse că o simțise de dimineață în biserică i se părea acum să fi existat numai în imaginația ei, iar în clipa aceea i se părea că îi judecase greșit pe mulți dintre acești oameni.

Adevărat, nu-i aprobaseră comportamentul cu doi ani în urmă, nici nu s-ar fi putut altfel, dar păreau nerăbdători să uite trecutul.

Faptul că acum se prefăceau că trecutul nici nu mai exista o făcea pe Elizabeth să zîmbească cu ironie, mai ales atunci cînd privea la decorul din sala de bal.

Se părea că în afară de ea, nimeni nu observase că semăna izbitor de bine cu grădina lui Charise Dumont, mai ales minipăduricea într-o parte, care era practic replica locului în care ea și cu Ian valsaseră prima dată.

În cealaltă parte a sălii, vicarul stătea alături de Jake Wiley, Lucinda şi ducele de Stanhope, care ridică paharul în cinstea ei.

Elizabeth îi zîmbi şi dădu din cap. Jake Wiley privea totul mulţumit.

– Superbă mireasă, nu? rosti pentru a suta oară. În ultima jumătate de oră, cei trei bărbaţi se felicitaseră reciproc pentru contribuţia fiecăruia la înfăptuirea acelei cununii. Consumul mare de alcool îi făcuse pe Jake şi Duncan mai vorbăreţi decît de obicei.

– Este superbă, încuviinţă Duncan.

– O să fie o soţie nemaipomenită pentru Ian, răspunse ducele Ne-am descurcat foarte bine, domnilor, adăugă, ridicînd paharul spre membrii grupului. Pentru tine, Duncan, rosti înclinîndu-se uşor, pentru că l-ai făcut pe Ian să vadă lumina.

– Pentru tine, Edward, îi zise vicarul ducelui, pentru că ai forţat societatea să-l accepte. Se întoarse apoi spre Jake. Şi pentru tine, bătrîne prieten, pentru că ai insistat să vii în sat după servitoare şi l-ai luat pe cu tine pe Attila şi pe domnişoara Throckmorton-Jones.

Duncan îşi aduse deodată aminte de dădaca cea tăcută, care-i privea distantă şi rece.

– Şi pentru tine, domnişoară Throckmorton-Jones, rosti galant Duncan, pentru că ai luat laudanum şi mi-al spus adevărul despre ce a făcut Ian cu doi ani în urmă. Numai acest lucru a pus totul în mişcare ca să spun aşa. Ia te uită, zise mai departe, oprind un servitor care ducea o tavă cu pahare de şampanie, nu ai un pahar, draga mea femeie, cu care să ciocneşti.

– Eu nu beau alcool, îi informă Lucinda pe Dun-

can. Mai mult, omule bun, adăugă cu un zîmbet foce, nu iau nici laudanum. Imediat după aceea, își adună fustele rochiei gri și porni spre un alt grup de invitați. Cei trei bărbați se priviră năuci apoi izbucniră în rîs.

Elizabeth își ridică privirea atunci cînd Ian îi aduse paharul cu șampanie.

– Mulțumesc, rosti, făcînd apoi semn cu mîna spre Duncan, duce și Jake, care hohoteau încîntați. Am impresia că se distrează de minune.

Ian aruncă o privire absentă spre grupul bărbaților apoi se întoarse s-o studieze pe ea.

– Arăți minunat atunci cînd zîmbești.

Elizabeth îi cercetă chipul și îi observă ochii strălucitori și trăsăturile încordate.

– Nu crezi că ar trebui să ne retragem? o întrebă el.

Această sugestie o făcu pe Elizabeth să ajungă la concluzia că Ian era probabil foarte obosit.

Ea însăși de-abia aștepta să ajungă în propria ei cameră, dar cum nu mai fusese pînă atunci la o petrecere de nuntă, presupusese că și aceasta se desfășura după același tipic al balurilor și seratelor, ceea ce însemna că gazdele nu se puteau retrage pînă cînd nu pleca și ultimul oaspete.

În seara aceea toate camerele de la Montmayene erau ocupate de invitați și a doua zi era organizat un mic dejun festiv urmat de o vînătoare.

– Încă nu mi-e somn, sînt doar puțin obosită de la atîta zîmbit, îi zise, zîmbind automat spre un alt invitat care îi făcea cu mîna. Se întoarse apoi spre Ian și îi zise cu grație: A fost o zi lungă. Dacă o să vrei să te retragi, sînt sigură că toată lumea va înțelege.

– Sînt sigur că da, îi răspunse el amuzat, iar Elizabeth observă nedumerită cum prinseseră să-i lucească ochii.

– Eu o să rămîn aici jos ca să-ţi ţin locul, se oferi ea.

Strălucirea ochilor lui deveni şi mai intensă.

– Nu crezi că ar putea să pară cam ciudat dacă m-aş retrage de unul singur?

Elizabeth ştia că ar fi putut să pară cam nepoliticos, dar nu neapărat ciudat, drept care îi zise pe un ton liniştitor:

– Lasă totul în seama mea. Te scuz eu dacă întreabă cineva.

Ian părea să se amuze copios.

– Aşa, din curiozitate, zi-mi şi mie cum m-ai scuza?

– O să le spun că nu te simţi bine. NU poate fi vorba de ceva prea serios, pentru că s-ar vedea clar că am minţit cînd o să apari mîine dimineaţă sănătos tun şi în formă. Ezită o clipă apoi răspunse mulţumită: O să le spun că ai avut o durere de cap.

Ian nu se mai putu abţine să nu hohotească încîntat.

– E frumos din partea ta că încerci să mă ajuţi, scumpa mea, dar acest neadevăr m-ar ţine în dueluri mai bine de o lună, încercînd să mă apăr de insinuările care mi-ar defăima caracterul masculin.

– De ce? Bărbaţii nu au niciodată dureri de cap?

– Nu tocmai în noaptea nunţii, îi răspunse el zîmbind.

– Nu înţeleg de ce nu.

– Nu poţi?

– Nu. Şi în plus, adăugă enervată, nu pricep de ce toată lumea stă aşa de mult. N-am fost niciodată

la o astfel de recepție de nuntă, dar după părerea mea ar cam fi timpul ca invitații să plece pe la casele lor sau să să se retragă în camerele pe care le-am rezervat pentru ei.

– Elizabeth, îi zise el încercînd să nu rîdă. La o astfel de recepție de nuntă, invitații nu se pot retrage înaintea mirelui și miresei. Dacă te uiți acolo, o să observi că stră-mătușile mele deja moțăie în scaunele lor.

– Ah! suflă Elizabeth. Habar nu am avut. De ce nu mi-ai spus mai devreme?

– Pentru că, îi zise el prinzînd-o de cot și începînd s-o conducă spre ieșirea din sala de bal, am vrut să savurezi fiecare clipă a balului nostru, chiar dacă trebuia să-l sprijin pe invitați de boschetți.

– Vorbind de boschetți, îl necăji ea, oprindu-se pe terasă ca să mai privească o dată spre „pădurícea" de copăcel în ghivece care ocupa un sfert din lungimea sălii de bal, toată lumea se gîndește să procedeze ca tine și să umple sala de bal cu flori sau pădurici. Cred că tocmai ai dat tonul unei noi mode.

– Ar fi trebuit să-ți vezi fața, îi zise el conducînd-o mai departe, atunci cînd ți-ai dat seama ce am făcut.

– Cred că sîntem singurul cuplu care a deschis un bal cu un vals dansat nu în mijlocul sălii ci pe margini. Cînd orchestra începuse cu valsul de deschidere, Ian o condusese în mica „pădurice" și dansaseră chiar acolo.

– Și treaba asta te-a deranjat?

– Știi foarte bine că nu, îi răspunse ea, urcînd treptele scării elegante.

Ian se opri în fața ușii dormitorului ei, o deschise

şi apoi dădu s-o strîngă în braţe, oprindu-se însă atunci cînd văzu două servitoare apropiindu-se, cu braţele pline de aşternuturi.

– O să avem timp pentru asta puţin mai tîrziu, îi şopti el. Da, tot timpul din lume.

O mai privi o dată cu afecţiune.

Capitolul 30

Fără să bage în seamă chipul posac al Bertei în timp ce aceasta îi peria părul, Elizabeth stătea la măsuţa de toaletă, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte de mătase albă împodobită cu dantelă, despre care madame LaSalle îi spusese că avea să fie tocmai pe placul marchizului.

În clipa aceea însă, Elizabeth nu-şi făcea probleme din cauza decolteului adînc ce-i dezvăluia sînii plini sau pentru felul în care piciorul stîng îi era expus pînă la jumătatea coapsei de crăpătura seducătoare a cămăşii.

Nu conta pentru că oricum avea să fie acoperită de o pătură. Din nefericire, cum era primul moment de linişte pe ziua aceea, cuvintele detectivului nu-l mai dădeau pace.

Încercînd cu disperare să se gîndească la alte lucruri, Elizabeth prinse să se foiască pe scaun şi se concentră asupra nopţii care urma. Privind la mîinile pe care le ţinea în poală, lăsă capul în jos ca să- l permită Bertei să-i perie cît mai bine părul şi reluă în minte explicaţiile pe care i le dăduse

Lucinda cu privire la modul în care erau concepuţi copiii. Cum Ian fusese foarte categoric atunci cînd îi spusese că voia copil, existau toate şansele

să dorească să înceapă chiar din acea noapte, drept pentru care, conform spuselor Lucindei, probabil că aveau să împartă acelaşi pat.

Se încruntă, atunci cînd reluă în minte toate explicaţiile Lucindei, care nu prea aveau logică. Nu era chiar ignorantă, ştia foarte bine cum se reproduceau animalele.

Pe de altă parte, îşi dădea seama că oamenii nu s-ar fi putut comporta într-un astfel de mod. Dar chiar şi aşa, un simplu sărut, în pat, din partea soţului? Dacă era aşa, de ce auzise tot felul de bîrfe despre diverse doamne din înalta societate ai căror copii se presupunea că nu erau ai soţilor lor? În mod evident ori erau mai multe modalităţi de a face un copil, ori informaţiile Lucindei erau incorecte.

Acest lucru o duse cu gîndul la aranjamentul pentru noapte. Apartamentul ei era alături de cel al lui şi Elizabeth habar nu avea dacă Ian dorea să folosească patul din apartamentul ei sau pe cel din al lui, asta în cazul în care dorea să doarmă laolaltă. Ca răspuns la întrebarea ei nerostită, uşa care făcea legătura cu odaia lui Ian se deschise, iar Berta tresări de spaimă. Se întoarse şi se uită urît la Ian, de care se temea, apoi plecă rapid din domitor, închizînd uşa în urma ei.

Elizabeth însă nici nu o observă, atît de era de copleşită de admiraţie faţă de soţul ei. Ian, care rămăsese îmbrăcat în pantalonii de ceremonie şi cămaşa albă desfăcută la gît, tocmai se apropia de ea cu paşii lui agili. Părea întruchiparea virilităţii şi frumuseţii masculine.

Elizabeth se ridică, deodată foarte jenată de cămaşa ei de noapte, care mai mult o dezgolea decît o îmbrăca, şi de privirea lui insistentă, care-l admira

corpul. Obosită şi speriată, se întoarse iar cu faţa spre oglindă şi se apucă să-şi aranjeze părul. Ian se apropie de ea şi- i puse mîinile pe umeri. Prin oglindă îl observă cum lăsa capul în jos ca s-o sărute pe gît.

– Tremuri, îi zise el pe un ton blînd şi tandru.

– Ştiu, reunoscu ea nervoasă. Deşi habar nu am din ce motiv.

Buzele lui se curbară într-un zîmbet frumos.

– Chiar nu ştii?

Elizabeth scutură din cap, tînjind să se întoarcă spre el şi să-l implore să-i spună ce se întîmplase cu Robert, însă se temea să-l audă răspunsul, se temea să nu strice noaptea cu suspiciunile ei, bănuieli care erau mai mult ca sigur nefondate. Se temea de asemenea de ceea ce o aştepta în pat...

Incapabilă să-şi dezlipească privirea de la el, Elizabeth îl urmări cum îi înconjura talia cu un braţ şi o lipea de el de la spate. Ian lăsă iar capul în jos şi începu s-o muşte uşor de lobul urechii în timp ce cu mîna liberă îi mîngîie braţul, trecînd apoi peste funda de pe umăr şi coborînd asupra unui sîn.

Încet, se întoarse cu faţa spre el, iar Ian o sărută cu ardoare şi cu tandreţe, iar Elizabeth îi răspunse, străbătută de acele senzaţii minunate care o făceau să-l dorească nespus de mult. În clipa în care braţele ei îi înconjurară gîtul, Ian o luă pe sus şi o duse în dormitorul lui, în mijlocul căruia se afla un pat imens.

Pierdută în sărutul lui, Elizabeth simţi cum o lăsa jos, ajutînd-o să ajungă cu picioarele pe podea. Însă, în clipa în care degetele lui începură să tragă de funda de pe umăr a cămăşii de noapte, se eliberă şi puse mîna peste mîna lui.

– Ce faci? îl întrebă speriată.

Ian se opri pe loc şi o privi nedumerit.

Întrebarea ei îl luase prin surprindere, dar, atunci cînd privi în ochii ei verzi şi speriaţi, începu să priceapă ce se întîmplase.

– Tu ce crezi că fac? o întrebă precaut.

Elizabeth ezită, neştiind cum să procedeze fără să-l jignească.

– Mă dezbraci.

– Şi acest lucru te surprinde?

– Dacă mă surprinde? Sigur că da. Cum altfel? rosti Elizabeth, dîndu-şi seama că ceea ce-i spusese Lucinda nu reflecta deloc adevărul.

Netulburat, Ian o întrebă cu blîndeţe:

– Ce anume ştii tu despre ceea ce se petrece între un soţ şi o soţie în pat?

– Adică... actul prin care se concep copiii? întrebă ea, citind cuvintele lui din ziua în care acceptase să se logodească cu el.

El îi zîmbi amuzat.

– Presupun că poţi să-i spui şi aşa, deocamdată.

– Numai ce mi-a spus Lucinda. Cum el aştepta să-i audă explicaţia, Elizabeth adăugă cu şovăială: Mi-a spus că soţul îşi sărută soţia în pat şi că prima dată doare, dar că în mare aşa se face.

Ian ezită, furios pe sine că nu-şi urmase instinctul şi nu o descususe cînd i se păruse pe deplin informată cu privire la acest subiect. De aceea, îi zise cu blîndeţe:

– Eşti o femeie inteligentă, scumpa mea, nu o fată bătrînă şi acră ca fosta ta dădacă. Chiar crezi că toate legile naturii au fost lăsate deoparte în cazul oamenilor?

Își strecură degetele pe sub fundele ce țineau loc de bretele și le lăsă în jos pe umeri.

Ian o simți tremurînd necontrolat și dădu s-o strîngă în brațe, însă Elizabeth se încordă.

– Îți promit, îi șopti el, blestemînd-o în tăcere pe Lucinda Throckmorton-Jones, că ceea ce se va petrece între noi în pat nu ți se va părea deloc dezgustător. Dîndu-și seama că toată acea tărăgănare era mai rea decît orice, Ian suflă în lumînările de lîngă pat, lăsînd aprinsă numai una singură, apoi îi îndepărtă bretelele de pe umeri. Elizabeth tresări, iar Ian o strînse în brațe ca s-o oprească să se îndepărteze de el. Dacă aș fi crezut fie și pentru un moment că toate astea aveau să vină ca o surpriză, ți-aș fi explicat fără ocolișuri acum cîteva săptămîni.

Deși părea ciudat, Elizabeth se simți alinată știind că Ian, spre deosebire de Lucinda și toți ceilalți, care preferaseră să nu discute, i-ar fi spus absolut totul, fără să ascundă nimic. Dădu din cap speriată și-l lăsă să-i desfacă fundele cămășii de noapte, care, îi căzu la picioare. Imediat după aceea se urcă în pat și se ascunse sub pătură, încercînd din răsputeri să nu intre în panică.

Nu așa intenționase Ian să-și petreacă noaptea nunții, dar, în timp ce se dezbrăca la lumina singurei lumînări rămase, decise cel puțin s-o încheie așa cum plănuise. Elizabeth simți cum se lăsa patul sub greutatea lui, așa că se retrase cît mai aproape de marginea ei. El se întoarse cu fața spre ea, sprijinit în cot, atingîndu-i obrazul cu degetele.

Cînd el rămase tăcut, Elizabeth deschise ochii, privind drept înainte, știindu-se goală alături de un bărbat care, în mod sigur era la fel de despuiat ca și

ea. Se gîndea speriată că ignoranța ei cu privire la actul matrimonial n-o scuza cu nimic ca să nu-și mai țină partea ei de învoială, ceea ce o făcu să se simtă oarecum păcălită.

Alături de ea, Ian o urmărea cu atenție și, în cele din urmă, își așeză mîna pe brațul ei, pe care începu să-l mîngîie ușor cu degetul cel mare. Elizabeth își înghiți nodul din gît și rosti întretăiat:

– De abia acum îmi dau seama la ce anume te aștepți din partea mea, în conformitate cu actul prenupțial și cu drepturile garantate în această dimineață. Probabil că îți închipui că sînt cea mai ignorantă și neinformată femeie din lume pentru că n-am știut că...

– Nu face asta, scumpa mea! îi zise el, după care începu s-o sărute cu pasiune, neoprindu-se pînă ce ea nu-i răspunse la fel. De-abia după aceea se apucă să-i vorbească din nou: Asta n-are nici o legătură cu drepturile pe care mi le-ai acordat azi în biserică sau cu cele specificate în actul prenupțial. Dacă ne-am fi căsătorit în Scoția, atunci am fi rostit vechile jurăminte. Știi ce cuvinte am fi spus de dimineață dacă am fi făcut nunta acolo și nu aici?

Mîna lui îi cuprinse obrazul, iar Elizabeth îndrăzni să privească spre chipul lui frumos, luminat de singura lumînare din cameră.

– Nu, șopti.

– Eu ți-aș fi spus, rosti el încet și fără rușine, „cu trupul meu te voi cinsti".

Ian continuă să-i spună tot jurămîntul, iar cuvintele străvechi o impresionară pe Elizbeth cu frumusețea lor. Întoarse capul și-l sărută palma, făcîndu-l să geamă fără voie. Ian lăsă capul în jos și o sărută cu toată pasiunea adunată în doi ani, în timp ce ea

desfăcea buzele în fața invaziei limbii lui. Elizabeth îi cuprinse cu brațele umerii puternici, iar Ian profită ca s-o lipească toată de el în timp ce limba lui intra și ieșea din gura ei într-un ritm sugestiv, care o îmbăta și o făcea să albă senzații minunate.

După aceea, Ian o rostogoli pe spate și începu să-i mîngîie coastele înainte ca mîna lui să se strîngă posesiv peste un sîn, necăjindu-l apoi sfîrcul cu degetul pînă cînd acesta se sumeți, înțepîndu-l palma. Ian renunță s-o mai sărute, iar Elizabeth avu parte de o clipă de dezamăgire, care fu înlocuită repede de un nou val de plăcere atunci cînd buzele lui, alunecînd pe gît, se opriră asupra sînului, strîngîndu-se în jurul sfîrcului tare. Gemu fără să vrea și-și înfipse mîinile în părul lui, arcuindu-și spatele învinsă, în timp ce el continua să o mîngîie cu tandrețe, încălzînd-o și stîrnindu-i dorințe necunoscute pînă atunci.

Începu să-i sărute delicat pîntecul, strecurîndu-și limba în buricul ei și făcînd-o să tresară surprinsă. Îi cuprinse coapsele între palme și continuă s-o sărute mai departe, mai jos, chiar deasupra triunghiului de păr de la baza lor, însă fără să se grăbească. Elizabeth, dîndu-și seama ce intenționa să facă, intră în panică și încercă să-i ridice capul. El ezită și, tocmai cînd Elizabeth crezu să renunțase la intenția lui, el o sărută și acolo, dar foarte scurt. După aceea se întinse peste ea și începu s-o sărute cu furie, luîndu-l limba în gura lui și strîngînd-o la piept. Elizabeth crezu că avea s-o ia chiar atunci, dar sărutul continuă, plin de promisiuni sălbatice.

Ian se rostogoli pe spate, trăgînd-o și pe ea după el, lipind-o cu totul de dovada impresionantă a dorinței lui. Continuă s-o sărute, dar mai domol, fre-

cîndu-şi buzele de gura ei. Atunci cînd îşi ridică fruntea, Elizabeth de-abia mai putea respira, iar inima îi bătea năvalnic.

Părea să aştepte cu nerăbdare şi teamă ca el s-o posede. Ian îi simţi încordarea şi, deşi avea o nevoie disperată să se elibereze, o sărută pe frunte şi îi spuse:

– Încă nu.

Cu un efort fizic deosebit, Elizabeth deschise ochii şi îi privi chipul întunecat de pasiune şi ochii care-i străluceau tandru. Îşi dori deodată să-l poată face şi pe el să simtă acea plăcere nebănuită pe care i-o dăruise, dar nu ştia cum. Aşa că făcu ceea ce ştia că în mod sigur că avea să-i placă. Îi prinse faţa în palme, îl privi fără ruşine în ochi şi-i şopti:

– Te iubesc.

Ochii lui se întunecară dar, în loc să-i spună ceva asemănător, el îi prinse deodată mîna şi o puse pe pieptul său. Elizabeth se simţi dezamăgită o clipă de tăcerea lui, înainte să-şi dea seama de gestul mai mult decît semnificativ pe care-l făcuse, lăsînd-o să-i simtă bătăile năvalnice ale inimii.

Ochii i se măriră de uimire şi, privind la chipul lui, simţi deodată o poftă nebună să-l vadă şi în rest, aşa că îşi coborî ochii asupra pieptului musculos, acoperit de o fulgulală de păr negru, ce strălucea precum bronzul în lumina palidă a lumînării şi-şi dădu seama că era incredibil de frumos. Începu să-şi mişte degetele de pe pieptul lui, apoi ezită, neştiind dacă se cuvenea să-l dezmierde astfel. Ridică ochii spre chipul lui.

Ian îi observă imediat nesiguranţa.

– Da, şopti el răguşit.

Elizabeth îşi dădu seama că el de-abia aştepta

să-l atingă, ceea ce o mulțumi nespus. Începu să-l pipăie cutezătoare pieptul lat și plin de mușchi și brațele solide, privind cum se încordau sub degetele el. Pielea îi era mătăsoasă, plăcută la atingere și, aproape fără voie, îl sărută pe braț, apoi devenind mai îndrăzneață, îi sărută sfîrcul, trecînd ușor limba peste el. Îl auzi gemînd ușor și strîngînd-o mai aproape. Elizabeth continuă să-i exploreze torsul cu mîinile și buzele. De fapt, era așa de prinsă de plăcerea pe care o simțea în acele momente, încît nici măcar nu observă că mîna lui Ian se strecurase între coapsele ei și încerca să i le desfacă, blînd dar insistent.

Elizabeth își strînse instictiv pulpele, iar privirea i se ridică spre el, în timp ce panica o cuprindea din nou.

– Nu, iubita mea, îi zise el încet, trecîndu-și degetele prin părul moale dintre coapsele ei. Nu te închide înaintea mea.

Ascunzîndu-și fața la pieptul lui, Elizabeth se forță să-l asculte și apoi gemu de plăcere, nu de rușine sau durere, în timp ce el continua s-o mîngiie, din ce în ce mai intim, făcînd-o chiar să-l cuprindă mîna între pulpe atunci cînd, în cele din urmă, își strecură un deget în centrul feminității el.

– Te iubesc, îi șopti ea deodată, iar felul în care i se dăruia îl făcu pe Ian să strîngă din dinți ca să nu-și piardă controlul.

Imediat o întinse comod pe spate și începu s-o sărute, mișcîndu-și degetul din ce în ce mai repede în interiorul ei. Cînd șoldurile ei începură să se miște instinctiv odată cu mîna lui, se ridică deasupra ei, pregătit s-o penetreze. Disperat să n-o rănească și îngrozit la gîndul durerii pe care avea să

i-o provoace, îi ridică uşor şoldurile, pregătind-o cum putu mai bine pentru actul sexual.

– Scumpa mea, o să te rănesc, pentru că nu există o altă cale. Dacă aş putea să îndur eu durerea în locul tău, aş face-o, pe cuvînt că da.

Ea nu-şi întoarse capul şi nici nu încercă să se elibereze din strînsoarea lui, ci îi zise zîmbind, calmă şi liniştită:

– Ştii cît de mult am aşteptat să te aud spunîndu-mi iar „scumpa mea"?

– Cît de mult? o întrebă el sincer emoţionat.

Cuprinzîndu-i grumazul cu braţele, Elizabeth se pregăti pentru durerea ce avea să vină şi pe care n-o putea ocoli.

Se gîndi că dacă vorbea, atunci totul avea să fie ceva mai uşor.

– De doi ani. Am aşteptat şi...

Trupul îi tresări şi un geamăt înfundat îi ieşi din gît, dar durerea dispăru aproape imediat, iar soţul ei începu să se mişte încet în interiorul ei, umplînd-o cu căldură şi făcînd-o să simtă o plăcere greu de imaginat. Ghidată de instinct şi de dragoste, Elizabeth îl cuprinse mai bine între coapse şi începu să se mişte o dată cu el, înnebunindu-l pe Ian fără voie.

Însă el continua să se abţină cu eroism, dorind să asigure mai întîi orgasmul ei şi după aceea pe al lui. Începu să se împingă mai adînc în ea şi să mărească ritmul, unduindu-şi uşor şoldurile.

Elizabeth îi copie mişcarea, prinzîndu-l în interiorul ei catifelat şi făcîndu-l să cunoască agonia plăcerii.

Elizabeth simţi apoi cum ceva sălbatic şi primitiv părea să se înalţe de undeva din adîncul fiinţei ei.

Senzaţiile erau atît de puternice încît o făcură să îşi mişte capul pe pernă, savurînd plăcerea pe care Ian încerca să i-o dăruiască în timp ce se mişca ritmic în interiorul ei.

Apoi plăcerea aceea neasemuită explodă deodată, făcînd-o să ţipe. Cu umerii şi braţele încordate arc, Ian începu să se mişte sacadat, în ritm cu spasmele care o scuturau şi care îl strîngeau convulsiv, înnebunindu-l de plăcere.

În clipa în care acestea încetară, o strînse mai bine în braţe şi se avîntă pentru ultima oară, umplînd-o cu sămînţa lui şi gemînd satisfăcut. Trupul îi tresălta spasmodic în timp ce o strîngea în neştire la piept, respirînd chinuit.

Cînd îşi recăpătă oarecum puterile, se răsturnă pe o parte trăgînd-o alături, fără însă să iasă din ea. Părul ei i se revărsă peste piept ca o cascadă mătăsoasă, iar Ian întinse mîna ca să i-l dea deoparte de e faţă, simţindu-se recunoscător şi binecuvîntat pentru dulceaţa şi ardoarea ei lipsită de egoism.

Cîteva minute mai tîrziu, Elizabeth se mişcă în braţele lui şi ridică bărbia astfel încît să-l poată privi în ochi.

– Ţi-am spus vreodată că eşti magnifică?

Elizabeth dădu să scuture din cap, dar îşi aminti că-i mai spusese acest lucru şi înainte.

– Da, mi-ai spus o dată, răspunse ea, mîngîindu-i umărul neted, pentru că-i venea greu să se abţină să nu-l atingă. Mi-a spus cînd eram împreună...

– În cabana pădurarului, încheie el în locul ei, amintindu-şi. Ea atunci îl mustrase, spunîndu-i că probabil şi pe Charise Dumont o considera magnifică. Ian oftă neauzit, gîndindu-se la timpul pe care-l

pierduseră de atunci... zilele şi nopţile în care ar fi putut să fie în braţele lui, exact ca în acel moment. Ştii cum am petrecut restul după-amiezei după ce ai plecat tu de la cabană? o întrebă cu blîndeţe. Cînd ea scutură din cap, el îi zise cu un zîmbet amar: Am stat şi m-am gîndit cu încîntare la noaptea nunţii. Desigur, pe atunci nu ştiam că trebuia să mai aştept nişte ani de zile. Se opri cît să tragă pătura peste ea ca să n-o ia frigul, apoi continuă pe acelaşi ton: Te doream aşa de tare, încît m-a durut efectiv atunci cînd te-am văzut cum îţi încheiai cămaşa. Deşi, adăugă, această condiţie, declanşată de această cauză, a devenit starea mea normală din ultimele patru săptămîni, aşa că pot spune că m-am obişnuit cu ea. Mă întreb dacă nu cumva o să-i duc dorul, o necăji el.

– Cum adică? întrebă Elizabeth, dîndu-şi seama că el vorbise serios.

– Agonia dorinţei neîmplinite, îi explică el, sărutînd-o pe frunte, declanşată de faptul că te vroiam aşa, alături de mine.

– Pentru că mă vroiai? izbucni ea, ridicîndu-se atît de abrupt încît aproape că-l răstumă, strîngînd la piept cearceaful. Asta este... ceea ce am făcut... adică...

– Scoţienii numesc acest lucru „a face dragoste", o întrerupse el cu blîndeţe. Spre deosebire de majoritatea englezilor care preferă termenul de „datorie conjugală".

– Da, rosti Elizabeth absentă, dar tu la asta te-ai referit de fiecare dată cînd spuneai că mă vrei?

Buzele lui senzuale schiţară un zîmbet cald.

– Da.

Obrajii ei se îmbujorară şi, deşi încercă să pară

cît mai severă, i se simțea rîsul în glas.

– În ziua în care ne-am logodit, mi-ai spus că am ceva ce tu vrei foarte tare. Ce voiai atunci să faci cu mine era... asta?

– Printre altele, încuviință el, trecîndu-și degetele peste obrazul ei îmbujorat.

– Dacă aș fi știut toate astea, rosti ea cu un zîmbet de ștrengăriță, în mod sigur aș fi cerut niște condiții adiționale.

Acest lucru avu darul să-l înlemnească pe Ian, gîndul că ea ar fi negociat mult mai dur dacă ar fi știut ce putere extreordinară avea asupra lui.

– Ce fel de condiții adiționale? o întrebă el, avînd grijă să-și șteargă orice expresie de pe chip.

Elizabeth își culcă obrazul la loc pe umărul lui și-l cuprinse cu brațele pe după mijloc.

– O logodnă mai scurtă, murmură ea. O perioadă de curtare mai mică și o ceremonie mai simplă.

Ian se simți asaltat de tandrețe și mîndrie pentru dulceața și candoarea ei, drept pentru care o strînse în brațe, zîmbind fericit.

Își dăduse seama că era o pasăre rară la cîteva minute după ce o cunoscuse, iar după cîteva ceasuri constatase să reprezenta absolut tot ce își dorea.

Era plină de pasiune, dar foarte blîndă, inteligentă, sensibilă, spirituală. Îi iubea toate calitățile, dar cel mai mult îi aprecia curajul.

Era extrem de mîndru de curajul de care dăduse dovadă atunci cînd își înfruntase destinul și toate obstacolele puse în cale, chiar și atunci cînd adversarul fusese chiar el. Fără acest curaj ar fi fost demult pierdută pentru el, pentru că probabil ar fi

procedat ca toate suratele ei în aceleaşi condiţii şi s-ar fi măritat cu primul bărbat convenabil, ca să-i transfere lui toate responsabilităţile.

Dar Elizabeth a lui nu făcuse aşa ceva, ci încercase să se descurce singură, cu lipsa de bani, cu unchiul ei cel dezagreabil şi chiar cu el, atunci cînd fusese în Scoţia.

Dar cel mai mult îi plăcea talentul ei la afaceri.

– La ce anume te gîndeşti? îl întrebă ea.

El îi ridică bărbia astfel încît s-o poată privi în ochi şi-i răspunse:

– Tocmai mă gîndeam la cît de inspirat am fost atunci cînd mi-am dat seama, la cîteva minute după ce te-am cunoscut, cît eşti de minunată.

Elizabeth chicoti gîndindu-se că vorbele lui nu erau altceva decît simple complimente.

– Cît de repede ai observat ce calităţi am?

– Cred, răspunse el îngîndurat, că am ştiut că eşti deosebită atunci cînd ai început să-l compătimeşti pe Galileo.

Elizabeth se aşteptase ca el să-i spună ceva despre înfăţişare, nu despre ce discutaseră, sau să aducă vorba de mintea ei.

– Serios? îl întrebă cu o plăcere evidentă.

El încuviinţă din cap, studiind-o curios.

– Dar ce credeai că aveam de gînd să spun?

Elizabeth ridică din umeri.

– Credeam că o să spui că ai observat în primul rînd faţa mea. Se pare că oamenii au o reacţie cu totul extraordinară cînd îmi văd faţa, îi explică ea, oftând cu dezgust.

– Îmi dau seama de ce, îi zise el zîmbind, privind la frumuseţea aceea de femeie, care era întinsă în braţele lui ca o zeiţă.

– Cred că din cauza ochilor, care au o culoare ciudată.

– Îmi dau seama acum, rîse el, dar nu chipul tău mi-a atras atunci atenția, pentru că, adăugă cînd o văzu privindu-l neconvinsă, nu am putut să-l văd.

– Ba sigur că ai putut. Eu te-am putut vedea foarte bine, chiar dacă se înserase.

– Da, dar eu eram lîngă torță, pe cînd tu te-ai păstrat în mod pervers în umbră. Mi-am dat seama că aveai o față drăguță, cu toate trăsăturile la locul lor. Am observat că și celelalte farmece feminine erau acolo unde trebuia, dar cam asta-i tot ce am putut vedea. De abia ceva mai tîrziu în seara aceea am putut să te văd bine, cînd ai coborît în sala de bal. Am fost atît de uimit, încît aproape că am scăpat paharul din mînă.

Elizabeth începu să rîdă încîntată.

– Elizabeth, îi zise el pe un ton acru, nu sînt chiar așa de prost încît să mă las înnebunit numai de un chip frumos, să mă apuc să fac cereri în căsătorie sau să fiu adus în pragul demenței din cauza excitării sexuale.

Cînd Elizabeth observă că el vorbea serios, se potoli și ea.

– Mulțumesc, îi zise încet. Este cel mai frumos compliment pe care mi l-a făcut vreodată cineva, Înălțimea Voastră.

– Nu-mi mai spune așa, se supără el. Nu-mi place să mi te adresezi conform titlului.

Elizabeth se cuibări mai bine în brațele lui și răspunse:

– Cum dorești, Înălțimea Ta. În fond ești ditamai omul și cu mult mai înalt decît mine, adăugă rîzind.

Ian nu se mai putu stăpîni. O rostogoli pe spate

şi începu s-o devoreze cu gura, puse stăpînire pe ea cu miinile şi apoi şi cu trupul lui.

– Nu te-am obosit destul, scumpo? îi şopti lan câteva ore mai tîrziu.

– Ba da, rîse ea extenuată, cu obrazul sprijinit de umărul lui şi cu mîna întinsă peste pieptul solid. Dar sînt prea fericită ca să pot să dorm.

Aşa era şi lan, dar se simţea obligat să-i sugereze să încerce măcar.

– O să regreţi mîine dimineaţă cînd va trebui să apari la micul dejun, îi zise zîmbind.

Spre uimirea lui, Elizabeth se încruntă. Ridică faţa spre el, ca şi cum ar fi vrut să întrebe ceva, dar se răzgîndi şi puse capul la loc.

– Ce e? o îmboldi el, ridicînd-i bărbia cu un deget.

– Mîine dimineaţă, rosti ea cu o expresie ciudată pe chip, cînd o să coborîm... crezi că toată lumea o să ştie ce am făcut în noaptea asta?

Se aşteptase să-l vadă încercînd să se eschiveze de întrebare.

– Da, răspunse el simplu.

Ea încuviinţă şi se culcă la loc.

– Îţi mulţumesc pentru că mi-ai spus adevărul, îi zise oftînd satisfăcută.

– Întotdeauna o să-ţi spun adevărul, îi promise el, iar ea îl crezu.

Lui Elizabeth îi trecu prin minte să-l întrebe chiar în acel moment dacă avea vreo legătură cu dispariţia lui Robert.

Însă alungă gîndul, furioasă.

Nu avea chef să-şi umbrească fericirea cu astfel de întrebări defăimătoare şi suspiciuni nefon-

date, formulate de un om care-i ura pe scoțieni.

– Elizabeth?

– Aha?

– Dacă tot am ajuns la adevăr, să știi că trebuie să-ți fac o mărturisire.

Elizabeth înțepeni deodată de teamă.

– Ce anume? întrebă speriată.

– Camera de alături trebuie să fie un fel de salon al tău, în care să te îmbraci și să te aranjezi. Eu nu sînt de acord cu obiceiul englezesc care spune că soții trebuie să doarmă separat.

Elizabeth se arătă așa de mulțumită, încît Ian zîmbi încîntat.

– Sînt fericit să constat, îi zise sărutînd-o pe frunte, că sîntem perfect de acord în această privință.

Capitolul 31

În săptămînile care urmară, Elizabeth descoperi, spre marea ei încîntare, că îi putea pune lui Ian orice fel de întrebări pe diverse teme și că el îi răspundea fără rețineri. Nu se întîmplă niciodată s-o privească de sus, să evite să-i răspundă, spunînd că acea chestiune nu o privea din cauză că era femeie, sau și mai rău, că răspunsul era mai presus de înțelegerea ei.

Elizabeth considera respectul lui pentru inteligența ei extrem de măgulitor, mai ales după ce făcu două descoperiri uluitoare despre el. Prima descoperire a făcut-o la trei zile după cununie, cînd amîndoi s-au decis să petreacă seara acasă, ca să citească.

În seara aceea, după cină, Ian şi-a luat din biblioteca un volum mare, cu un titlu greu de desluşit, cu care s-a instalat în salon. Elizabeth şi-a adus tot acolo „Mîndrie şi prejudecată", carte pe care dorise s-o citească de cînd auzise de valul de prosteste emise de membrii mai conservatori din înalta societate. După ce Ian o sărutase pe frunte, se aşezase comod pe fotoliul alăturat.

După aceea întinsese mîna peste măsuţa de cafea dintre fotolii şi o prinsese pe a ei. Mînă în mînă şi-au deschis amîndoi cărţile. Lui Elizabeth i s-a părut foarte plăcut să stea acolo, cuibărită în fotoliul comod, cu o carte în poală şi să-l ţină pe Ian de mînă în acelaşi timp.

Curînd, fusese atît de absorbită de cartea ei încît de-abia după vreun ceas observase cît de repede întorcea Ian paginile cărţii lui.

Cu coada ochiului, Elizabeth urmărise cîteva minute cum privirea lui trecea pe o pagină, apoi pe cealaltă, după care o întorcea. Curioasă, îl întrebase în glumă:

– Citeşti carea aia, Înălţimea Ta, sau numai te prefaci de ochii lumii?

El ridicase deodată capul şi ea îi putuse observa expresia ciudată de pe chip. După ce Ian îşi cîntărise cu atenţie răspunsul, îi spusese:

– Am un fel de capacitate mai ciudată de a citi foarte repede.

– Aha, răsunsese ea, ce noroc pe tine. Eu n-am mai auzit încă de un asemenea talent.

El îi zîmbise şi o strînsese de mînă.

– Nu e nici pe departe atît de neobişnuit în comparaţie cu ochii tăi.

Elizabeth se gîndise că era totuşi vorba de un

talent cu totul neobişnuit, dar nu insistase. A doua zi, această descoperire a fost complet eclipsată de o alta. La insistenţele lui Ian, întinsese pe masa lui de lucru toate registrele contabile de la Havenhurst ca să le revizuiască. După ce o dimineaţă lungă ce făcuse nenumărate adunări şi înmulţiri, coloanele cu cifre începuseră parcă să se mişte singure, probabil şi din cauza faptului că nu putuse să doarmă decît un sfert din noapte, pentru că în rest făcuse dragoste cu Ian.

Pentru a treia oară adunase aceleaşi coloane de cifre de la rubrica de cheltuieli şi tot pentru a treia oară se alesese cu un alt rezultat.

Fusese aşa de furstrată încît nici nu-l observase pe Ian cînd intrase neauzit, înregistrîndu-i prezenţa de-abia atunci cînd o cuprinsese în braţe.

– Probleme? o întrebase, sărutîndu-l creştetul capului.

– Da, răspunsese ea privind la ceas şi dîndu-şi seama că partenerii de afaceri pe care-i aştepta el trebuiau să sosească din clipă în clipă.

În timp ce-i explicase despre ce era vorba, se apucase să strîngă toate hîrtiile ca să-i elibereze biroul. În ultimele trei sferturi de oră am adunat aceleaşi patru coloane astfel încît totalul lor să-l împart la optsprezece, adică numărul servitorilor să-l înmulţesc apoi cu patruzeci, pentru că acum sînt patruzeci acolo şi apoi să împart totul la patru ca să-mi dau seama cît e un sfert. În clipa în care voi şti numărul, voi putea să prevăd costurile reale ale hranei şi proviziilor pentru întregul personal. De fiecare dată am ajuns la un alt total al adunării şi nici măcar nu m-am mai străduit să fac şi restul calculelor. Mîine va trebui să refac totul, încheiase ea iritată,

durează o veşnicie numai să-mi întind hîrţoagele pe birou în ordine. Se întinsese să închidă registrul cu foaia pe care făcuse calculele înăuntrul lui, dar Ian o oprise.

– Care coloane? o întrebase foarte calm, privindu-i chipul furios.

– Alea lungi din partea stîngă. Dar nu contează, mă descurc eu cu ele mîine, îi zisese. Cînd dăduse să se ridice de pe scaun, două foi îi scăpaseră sub masa de lucru. Gemînd dezgustată, Elizabeth se strecurase sub masă ca să le recupereze în timp ce Ian, deasupra ei, tocmai spunea:

– 364 de lire.

– Nu rîde de dorinţa mea de a afla mai repede rezultatul, îl prevenise cu un zîmbet exasperat. În afară de asta, adăugase sărutîndu-l pe obraz şi inhalînd aroma coloniei care-i plăcea aşa de mult, de obicei îmi place să mă ocup de contabilitate. Azi însă sînt prea adormită pentru că, şoptise, soţul meu m-a ţinut trează aproape toată noaptea.

– Elizabeth, începuse el cu multe ezitări, este ceva ce aş vrea să... După aceea scuturase din cap şi renunţase, mai ales că Shipley, majordomul, se afla deja în pragul uşii, gata să anunţe sosirea partenerilor de afaceri. Elizabeth nici nu se mai gîndise la acea întîmplare.

Pînă a doua zi dimineaţa.

În loc să-i mai folosească biroul şi să-i strice programul de lucru, îşi dusese registrele şi restul hîrtiilor în bibliotecă. Cu mintea proaspătă şi odihnită, progresase repede şi în mai puţin de un ceas avusese răspunsul. Ştiind sigur după a doua verificare că suma de 364 de lire era cea corectă, zîmbise şi încercase să-şi amintească ce sumă rosrise

Ian cu o zi înainte. Cînd nu izbutise, se apucase să caute printre hîrtii pe cea pe care notase el numărul, găsind-o în cele din urmă băgată între foile registrului.

Cu propriul ei rezultat într-o mînă, se uitase la ce scrisese el... Din cauza şocului sărise în picioare, cu hîrtia scrisă de Ian în cealaltă mînă. 364 de lire.*

Tremurînd din cauza unei emoţii relativ neplăcute pe care nu o putuse identifica, privise suma pe care o calculase direct în minte, nu pe hîrtie, în numai cîteva secunde, cînd ei îi trebuise aproape o oră.

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd Ian intrase peste ea s-o invite să călărească cu el, Elizabeth era în aceeaşi poziţie.

– Încă mai încerci să afli răspunsul, scumpa mea? o întrebase el cu simpatie, neînţelegînd cauza stării ei.

– Nu, l-am găsit, îi spusese, acuzîndu-l fără voie în timp ce-i întinsese cele două hîrtii. Ceea ce aş vrea să ştiu, continuase ea privindu-l fix, este cum de ai reuşit să ajungi la acelaşi rezultat în numai cîteva secunde.

Zîmbetul lui dispăruse şi îşi băgase mîinile în buzunare. Cu o expresie impasivă îi spusese:

– Răspunsul la această întrebare este puţin mai dificil decît cel pe care ţi l-am scris.

– Poţi să faci treaba asta, să calculezi asemenea sume în minte? În numai cîteva clipe?

El încuviinţase din cap cu răceală şi, cînd ea continuase să-l privească de parcă ar fi fost o fiinţă de pe altă lume, chipul i se înăsprise. Apoi chiar îi spusese supărat:

– Aş aprecia dacă nu te-ai mai uita la mine de parcă aş fi o ciudăţenie a naturii.

Elizabeth rămăsese cu gura căscată, din cauza tonului şi cuvintelor sale.

– Nu e adevărat.

– Ba da, rostise el implacabil. Asta faci. Motiv pentru care nici nu ţi-am spus dinainte de această capacitate a mea.

Elizabeth regretase imediat reacţia necontrolată, înţelegînd la ce concluzie ajunsese el. Revenindu-şi, ieşise de după masa de lucru şi se apropiase de el.

– Ceea ce ai văzut pe faţa mea a fost mirare şi adoraţie, chiar dacă tu ai ajuns la o altă concluzie.

– Ultimul lucru pe care-l doresc din partea ta este această adoraţie nebunească, îi spusese el încordat, iar Elizabeth îşi dăduse seama că dacă lui Ian nu-i păsa de opinia celorlalţi, reacţia ei faţă de intelectul lui era exprem de importantă. Cînd ajunsese la concluzia că reacţia celorlalţi faţă de geniul său fusese exagerată şi că îl etichetaseră drept o ciudăţenie, îşi muşcase buzele şi încercase să găsească ceva de spus. Cînd nu-i venise nimic în minte, lăsase dragostea s-o călăuzească şi acţionase cu sinceritate. Sprijinită de masa de lucru, îi zîmbise amuzată şi-i spusese:

– Să înţeleg de aici că poţi calcula la fel de repede pe cît citeşti?

Răspunsul lui fusese scurt şi rece:

– Nu chiar aşa de repede.

– Înţeleg, continuase ea. După părerea mea sînt cam zece mii de volume în bibliotecă. Le-ai citit pe toate?

– Nu.

Elizabeth încuviințase privindu-l cu admirație.

– Mă rog, în ultimele săptămîni ai fost foarte ocupat tot însoțindu-mă la dans. Nu mă îndoiesc că din cauza asta nu ai mai apucat să le termini pe ultimele două sau trei mii. Cînd observase cum se îmblînzise chipul lui, îl întrebase veselă: Ei, ai de gînd să le citeşi pe toate?

Cu uşurare, observase că şi el îi zîmbea.

– M-am gîndit să mă ocup de ele săptămîna viitoare, îi răspunsese el cu o gravitate falsă.

– Bună idee, acceptase ea. Sper însă că n-o să începi fără mine. Îmi place să te privesc.

Ian o trăsese şi apoi o prisese în brațe şi-şi îngropase fața în părul ei parfumat.

– Mai ai şi alte talente extraordinare de care ar trebui să ştiu şi eu? îi şoptise sufocată de strînsoarea lui.

Atunci Ian îi răspunsese cu o solemnitate încărcată de tandrețe:

– Mă pricep foarte bine să fac dragoste cu tine.

În săptămînile care au urmat i-a dovedit acest lucru într-o sută de feluri. Printre altele, nu obiectase niciodată atunci cînd ea pleca la Havenhurst. Pentru Elizabeth, a cărei viață fusese întotdeauna legată de Havenhurst, de trecutul şi de viitorul domeniului, timpul petrecut acolo, la supravegherea îmbunătățirilor aduse, devenise o perioadă de chin, ceea ce într-un fel o mira.

Ca să evite să petreacă acolo mai mult timp decît era necesar, începuse să aducă acasă schițele arhitecților şi îşi nota celelalte probleme cu care se confrunta ca să le poată discuta cu Ian. Indiferent de cît de ocupat era sau cu cine discuta, Ian îşi făcea întotdeauna timp pentru ea. Era gata să stea

ni ea ore întregi, ca să-l explice ce alternative avea pas cu pas, ceea ce era o dovadă de răbdare îngerească, ţinînd cont că mintea lui Ian nu raţiona astfel. Cu o viteză fantastică, mintea lui mergea direct de la punctul A la punctul Z, de la problemă la soluţie, fără să aibă nevoie de paşii ajutători intermediari.

Cu excepţia celor cîteva dăţi în care fusese obligată să rămînă la Havenhurst, îşi petreceau nopţile împreună, în patul lui, iar Elizabeth descoperise curînd că noaptea nunţii fusese numai o scurtă avanpremieră a frumuseţii sălbatice şi a splendorii dragostei lui. Erau unele nopţi în care el nu se grăbea deloc şi îi stimula simţurile ore în şir, pînă cînd ajungea să-l implore să sfîrşească acel dulce chin. În alte nopţi Ian o poseda rapid, fără prea multe preliminarii, înfometat de trupul ei. Elizabeth încă nu se decisese cum îi plăcea mai mult. Cînd îi mărturisise acest lucru, Ian o luase repede, apoi o ţinuse trează toată noaptea cu atenţiile lui, ca ea să se poată decide. De asemenea, o învăţă să ceară, fără jenă, ce dorea de la el. Atunci cînd timiditatea o făcuse să ezite, îi arătase chiar el cum să procedeze. Fusese o lecţie pe care Elizabeth o găsise extrem de aţîţătoare, atunci cînd îi ascultase glasul răguşit cerîndu-i să-l atingă şi să-l mîngie într-un anume fel.

Spre finele verii au mers la Londra, deşi oraşul era aproape părăsit, ţinînd cont că nici măcar nu începuse micul sezon. Elizabeth acceptase, pentru că i se păruse că ar fi fost mai convenabil pentru el să fie mai aproape de oamenii cu care investea sume mari de bani în tot felul de afaceri şi pentru că acolo era Alex.

Ian o dusese în oraş pentru că dorise ca Elizabeth să se bucure de poziţia şi prestigiul pe care le avea în societate şi pentru că-i făcea plăcere să iasă cu ea în decorul în care strălucea asemenea bijuteriilor cu care o împodobea el. Ştia că ea îl privea ca pe o combinaţie de binefăcător iubitor şi profesor înţelept, deşi, în ultima privinţă se înşela, pentru că şi Elizabeth îl învăţa pe el. Prin puterea exemplului, îl învăţase să aibă răbdare cu servitorii, să se relaxeze şi de asemenea să rîdă. La insistenţele ei, Ian învăţase chiar să privească cu toleranţă şi bunăvoinţă la prostiile făcute de membrii înaltei societăţi.

Elizabeth avusese aşa de mult succes cu Ian în privinţa toleranţei încît, în numai cîteva săptămîni, deveniseră cuplul cel mai căutat de societate. La casa din Upper Brook Street soseau tot felul de invitaţii, în număr impresionant, iar ei doi inventau împreună tot felul de scuze pentru a le evita, astfel încît Ian să poată lucra în timpul zilei, iar Elizabeth să-şi poată ocupa timpul cu alte lucruri mai interesante.

Pentru Ian nu era nici un fel de problemă, el era mereu ocupat. Elizabeth îşi rezolvă problema acceptînd, la imboldul cîtorva persoane de vază, printre care şi marea ducesă de Howthorne, să se alăture unei opere de binefacere, pentru construirea unui spital de care era mare nevoie, la marginea Londrei. Din nefericire, Comitetul ce se ocupa de strîngerea fondurilor pentru spital, la care fusese înscrisă Elizabeth, îşi petrecea timpul discutînd tot felul de nimicuri meschine şi rareori decidea în privinţa unei chestiuni cu adevărat importante. Într-o criză de frustrare, Elizabeth îi ceru lui Ian să vină în

salon peste cucoanele din comitet, atunci cînd se întîlneau la ea acasă, şi să le ofere sfaturile lui de expert.

– Şi, îl prevenise ea rîzînd, indiferent cît or să discute despre orice detaliu minor sau cheltuială măruntă, pentru că o vor face, pot să te asigur de pe acum, promite-mi că n-o să le spui verde în faţă că tu ai putea construi şase spitale cu mai puţin efort şi timp.

– Crezi tu că aş putea să fac aşa ceva? o întrebase el zîmbind.

– Absolut! oftase ea. Între ele, cred că deţin cam jumătate din banii Europei şi cu toate astea, se ceartă ca precupeţele pentru fiecare bănuţ, de parcă ar veni din poşetele lor şi le-ar putea sărăci.

– Dacă au reuşit să-ţi ofenseze simţul practic, atunci probabil că sînt un grup dat naibii, o necăjise Ian.

Elizabeth îi zîmbise hărţuită, dar, atunci cînd se apropiaseră de uşa salonului în care comitetul sorbea ceaiul din serviciul de porţelan de Sevres al lui Ian, se întorsese spre el şi adăugase grăbită:

– Aha, da, să nu uit. Să nu spui absolut nimic despre pălăria albastră a lui lady Wiltshire.

– Şi de ce nu?

– Pentru că ăla e părul ei.

– Nu aş face aşa ceva, protestase el.

– Ba da! şoptise ea, căutînd să nu rîdă. Marea ducesă mi-a spus că noaptea trecută ai lăudat cîinele pe care lady Shirley îl avea drapat peste braţ.

– Doamnă, am urmat instrucţiunile tale foarte clare şi am fost amabil cu scorpia aia bătrînă. Şi de ce mă rog frumos să nu-i fac complimente cîinelui ei?

– Pentru că ăla era manşonul ei de blană foarte rară, de care era extrem de mîndră.

– Ascultă, Elizabeth, nu există pe lume o blană aşa de răpciugită, îi răspunsese rîzînd. Cred că v-a păcălit pe toate, adăugase apoi foarte serios.

Elizabeth îşi înghiţise hohotul de rîs şi îi spusese cu o privire rugătoare:

– Promite-mi că o să fii foarte amabil şi foarte răbdător cu nebunele astea din comitet.

– Promit, îi spusese el cu gravitate, apoi deschisese uşa şi continuase: Ştiai că biata cămilă este singurul animal inventat de un comitet, motiv pentru care arată aşa cum arată?

Dacă comitetul nu a fost surpins să-l vadă pe irascibilul marchiz de Kensington în mijlocul lui, cu un zîmbet serafic pe buze, în mod sigur s-a mirat foarte mult să constate că soţia lui intrase cu o mînă ridicată la gură.

Îngrijorarea lui Elizabeth, că Ian ar putea insulta cuconetul, intenţionat sau nu, se transformă curînd în admiraţie şi apoi în amuzament cînd, în următoarea jumătate de oră, bietul ei soţ a suportat totul cu farmec şi bunăvoinţă.

De patru ori comitetul l-a cerut sfatul şi tot de patru ori l-a ignorat cu desăvîrşire, după nenumărate discuţii sterile.

Gîndindu-se că trebuia să-i mulţumească cît mai dulce pentru îngăduinţa lui, Elizabeth continua să fie atentă la discuţiile purtate. La un moment dat însă, a privit fără voie spre el şi i s-a tăiat răsuflarea. Deşi Ian păruse absorbit în întregime de subiectul discuţiilor, privirea lui cutreiera în voie peste sînii ei. După expresia feţei lui, Elizabeth îşi dădu seama că el dorise ca ea să ştie acest lucru.

În mod evident, Ian ajunsese la concluzia că-şi pierdeau vremea acolo şi atunci începuse acel joc. Elizabeth încercase să-l prevină din priviri, dar el ridicase uşor din sprîncene, provocînd-o mai departe.

Glasul lui lady Wiltshire se ridicase şi rostise pentru a doua oară:

– Lady Thornton, ce părere ai?

Elizabeth se întorsese s-o privească pe lady Wiltshire.

– Sînt... sînt de acord, spusese, deşi nu avea idee despre ce naiba se vorbea.

În următoarele minute rezistase tentaţiei de a face jocul lui Ian, refuzînd să privească în direcţia lui, dar în cele din urmă cedase ispitei. În clipa aceea, Ian reîncepuse cu gesturile intime, dîndu-i de înţeles că ar fi vrut s-o sărute şi să se culce cu ea. Cu toate încercările ei, Elizabeth nu putu scăpa de efectul acelor priviri şi gesturi.

Comitetul a plecat după o jumătate de oră. Înainte ca uşa să se fi închis bine în urma cucoanelor, Elizabeth s-a şi luat de el.

– Nemernic ce eşti! Cum de ai putut să faci aşa ceva? îl întrebase ea indignată, dar Ian o îmbunase cu un sărut sălbatic. Să ştii că încă nu te-am iertat, îi spusese o oră mai tîrziu, cînd erau în pat şi ea stătea cu capul pe pieptul lui.

– Nu?

– Sigur că nu. O să ţi-o plătesc eu cu vîrf şi îndesat.

– Cred că deja ai făcut-o, îi răspunsese el rîzînd.

Puţin după aceea se întorseseră la Montmayne pentru ca să petreacă septembrie la ţară, unde

era mai răcoare. Pentru Ian, viața cu Elizabeth era mai presus de cele mai mari așteptări ale sale. Era perfectă și de aceea trebuia să lupte cu teama că fericirea lor nu va putea dura prea mult. Își spunea singur că era o suprstiție din cauză că soarta îi despărțise în urmă cu doi ani, dar în suflet știa că era mai mult de atît.

Detectivii lui nu reușiseră să descopere nici o urmă a fratelui ei și trăia zilnic cu spaima că cel angajat de ea avea să afle ceva mai repede. Își dădea seama că era vinovat față de ea și că ar fi trebuit să-i cerșească îndurarea, pentru că o mințise și-i răpise fratele.

Partea rațională a minții îi spunea că atunci cînd îl dusese pe Robert la bordul vasului său, îl salvase pe nebun de o soartă mai rea în mîinile autorităților. Dar acum, neștiind ce pățise, nu mai era sigur dacă Elizabeth avea să privească lucrurile ca el. Nici el nu mai era sigur dacă avusese sau nu dreptate, pentru că pe atunci nu știuse că fratele ei fusese singurul tampon între Elizabeth și unchiul nemernic.

Teama, singura emoție pe care o dispreţuia profund, devenise atît de pregnantă încît ajunsese să dorească cu ardoare ca cineva să afle ceva și astfel să-i poată mărturisi soției lui de ce păcate se făcuse vinovat, ca apoi să fie iertat sau alungat din viața ei.

Își dădea seama că era irațional, dar nu se putea abține. O găsise pe Elizabeth și, pentru că o iubea atît de mult, era extrem de vulnerabil. Gîndul că ar fi putut s-o piardă îl chinuia atît de rău încît nu știa cît avea să mai poată suporta.

Elizabeth, care nu știa nimic de frămîntările lui, continua să-l iubească fără rezerve. Cu cît se convingea că și el o iubea, cu atît devenea mai încre-

zătoare şi mai fermecătoare. Cînd îl vedea cu expresia aceea plină de amărăciune, încerca să-l necăjească, să-l amuze, sau îi făcea mici cadouri, cîte un aranjament floral adus de la Havenhurst, sau cîte un trandafir pe pernă.

– Crezi că ar trebui să-ţi cumpăr o bijuterie, ca să te fac să zîmbeşti, scumpul meu? glumi ea într-o zi, la trei luni după căsătorie. Am înţeles că aşa se procedează cînd unul dintre amanţi începe să se poarte mai ciudat.

Spre uimirea ei, Ian o strînse cu putere în braţe.

– Nu mi-am pierdut interesul faţă de tine, dacă asta este ceea ce ai insinuat, îi spuse el.

Elizabeth îl privise mirată, surprinsă de forţa declaraţiei lui, dar continuă să-l necăjească:

– Eşti sigur?

– Absolut sigur.

– Nu m-ai minţi, nu? îl întrebă cu o falsă severitate.

– Nu te-aş minţi niciodată, îi zise Ian cu gravitate, dar îşi dădu seama că, nespunîndu-i adevărul o înşelase, ceea ce reprezenta tot un fel de minciună.

Elizabeth ştia că îl preocupa ceva şi că odată cu trecerea timpului, acest lucru se întîmpla tot mai frecvent, dar nici măcar nu visa că ea reprezenta motivul preocupărilor sale.

Se gîndea adesea la Robert, dar, de cînd să căsătorise nu-şi mai permisese să mediteze la acuzaţiile aduse de domnul Wordsworth.În primul rînd pentru că nu le putea accepta şi în al doilea rînd pentru că era convinsă că erau nedrepte.

– Mîine trebuie să mă duc la Havenhurst, îi zise cu şovăială, după ce el o eliberă. Zidarii au şi început lucrul la ziduri şi pod şi trebuie să văd cum merg

lucrările de irigaţie. Dar, dacă petrec noaptea acolo, nu va trebui să mai merg cel puţin o jumătate de lună.

– O să-mi fie dor de tine, îi zise el încet, dar fără resentimente, fără să încerce s-o convingă să-şi amîne călătoria. Continua să-şi onoreze partea lui de învoială cu o intergitate fără reproş.

– Dar nu la fel de mult pe cît o să-ţi duc eu dorul, îi şopti ea, sărutîndu-l colţul buzelor.

Capitolul 32

Preocupată de lista de provizii pe care o citea, Elizabeth străbătea încet poteca dintre clădirile anexe spre casă. Aceste clădiri utilitare erau ascunse vederii de un gard viu foarte înalt, iar muncitorii care lucrau la casă nu o puteau zări. Auzi în spate sunetul unor paşi, dar, înainte să se poată întoarce sau reacţiona, fu prinsă deodată de talie şi trasă în spate, în timp ce o mînă bărbătească i se aşeză peste gură, oprindu-i ţipătul de protest.

– Taci, Elizabeth, eu sînt, îi zise un glas dureros de cunoscut. Să nu ţipi, bine?

Elizabeth încuviinţă din capşi. Imediat ce mîna îi eliberă gura, se întoarse în braţele lui Robert.

– Unde ai fost? îl întrebă rîzînd şi plîngînd şi îmbrăţişîndu-l cu putere. De ce ai plecat fără să-mi spui unde? Aş fi în stare să te omor pentru că m-ai făcut să-mi pierd minţile de îngrijorare...

Robert o prinse bine de umeri şi o privi speriat.

– Nu avem acum vreme de explicaţii. Vino în pădurice la amurgşi, pentru numele lui Dumnezeu, să nu care cumva să spui cuiva că m-ai văzut.

– Nici măcar lui Bentner?

– Nimănui! Trebuie să plec de aici înainte să mă vadă vreun servitor. Mă găseşti în pădurice pe înserate, lîngă cireşul tău favorit.

O lăsă acolo, fugind neauzit pe potecă şi apoi dispărînd în desişuri.

Elizabeth rămase cu impresia că-şi imaginase totul. Acelaşi sentiment de irealitate o stăpîni tot restul zilei cît se învîrti prin salon, privind cu nerăbdare cum soarele se lăsa în jos pe cer cu o încetineală chinuitoare, întrebîndu-se de ce Robert se temea să nu fie văzut de credinciosul lor majordom. Era evident că avea necazuri, probabil cu autoritățile. Dacă era aşa, atunci avea să-l ceară lui Ian s-o ajute şi s-o sfătuiască. Robert era fratele ei şi-l iubea în pofida cusururilor sale. Ian avea să înţeleagă acest lucru. Cu timpul, poate că cei doi vor ajunge să se accepte şi să se îneleagă precum rudele, de dragul ei. Ieşi pe furiş din propria casă, simțindu-se ca o hoaţă.

Robert era sprijinit cu spatele de bătrînul cireş, privind posac spre cizmele ponosite atunci cînd apăru Elizabeth.

– Ai adus cumva şi ceva mîncare cu tine?

Deci avusese dreptate, îşi spuse Elizabeth, era pe jumătate mort de foame.

– Da, am adus, dar numai pîine şi brînză, îi explică, scoţînd la iveală un pachet. Nu am ştiut cum aş fi putut să iau mai multă mîncare fără ca cineva să se întrebe pe cine hrănesc în grădină. Robert, izbucni deodată, unde ai fost, de ce m-ai părăsit aşa şi ce...

– Nu te-am părăsit, îi răspunse el furios. Soţul tău a aranjat să fiu răpit la o săptămînă după duel şi

m-a aruncat pe unul dintre vapoarele lui. Ar fi trebuit să mor...

Elizabeth îl privea cu durere şi neîncredere.

– Nu-mi spune aşa ceva, strigă ea, scuturînd din cap. Nu... el n-ar...

Robert strînse din dinţi, îşi smulse cămaşa din pantaloni, o ridică pînă peste cap şi apoi se întoarse cu spatele la ea.

– Asta-i o amintire a încercărilor lui de a mă asasina.

Elizabeth se abţinu cu greu să nu urle, ducîndu-şi repede mîna la gură. Îi venea să verse.

– Dumnezeule, şopti gîtuită, privind la spatele subţire al lui Robert, vîrstat de cicatrici. Dumnezeule.

– Să nu leşini, îi zise Robert, prinzînd-o de braţ. Trebuie să fii tare, pentru că altfel o să mă termine.

Elizabeth se lăsă să cadă pe pămînt şi îşi sprijini capul de genunchi în timp ce se lupta cu greaţa.

– Dumnezeule, rosti din nou, şocată.

Forţîndu-se să respire profund, reuşi în cele din urmă să-şi revină. Toate îndoielile, avertismentele, insinuările, i se cristalizară în minte, avînd ca dovadă spatele biciuit al lui Robert.

Răceala din sufletul ei reuşise să amorţească durerea. Ian fusese drgostea ei, iubitul ei. Stătuse în braţele bărbatului care fusese în stare să-i facă aşa ceva fratelui ei.

Sprijinindu-se de scorţa copacului, reuşi să se ridice în picioare.

– Spune-mi, rosti răguşită.

– Să-ţi spun de ce a făcut asta? Sau să-ţi spun mai bine despre lunile în care am putrezit într-o mină, scoţînd cărbune? Sau poate să-ţi povestesc

despre bătaia pe care am încasat-o ultima oară cînd am încercat să evadez ca să mă întorc la tine?

Elizabeth începu să-şi frece braţele reci.

– Spune-mi de ce, răspunse ea.

– Cum naiba vrei să-ţi explic eu ce motive a avut nebunul ăsta? şuieră Robert înfuriat, dar reuşi totuşi să se stăpînească. Am avut doi ani la dispoziţie ca să mă gîndesc, să încerc să înţeleg şi, cînd am auzit că s-a însurat cu tine, totul mi-a devenit limpede. A încercat să mă omoare pe şoseaua Marblemarle la o săptămînă după duel, ştiai?

– Am angajat un detectiv care să încerce să te găsească, îi zise ea, fără să observe că Robert se făcuse palid la faţă. Dar el mi-a spus că tu ai încercat să-l omori pe el.

– Asta-i o tîmpenie!

– Mă rog, fiecare cu punctul lui de vedere, adăugă ea. Dar de ce să vrea Ian să te omoare?

– De ce? Izbucni el muşcînd din pîine şi brînză şi înfulecînd totul ca un om mort de foame. În primul rînd pentru că l-am împuşcat în duel. Dar nu cred că ăsta a fost motivul. I-am stricat planurile atunci cînd am dat buzna peste voi în seră. Ştia că se întindea mai mult decît îi era plapuma, avînd pretenţia să te măriţi cu el, dar eu l-am oprit. Ştiai, continuă el rîzînd aspru, că au fost oameni care i-au întors spatele din cauza acelui episod? Destul de mulţi, aşa am auzit înainte să mă urce cu forţa pe unul din vapoarele lui.

Elizabeth oftă abătută.

– Şi ce intenţionezi să faci?

Robert lăsă capul pe spate şi închise ochii.

– Dacă află că trăiesc, va pune imediat pe cineva să mă omoare, îi zise cu convingere. N-aş mai

putea îndura o biciuire ca aceea de data trecută, Elizabeth. O săptămînă m-am luptat cu moartea.

Elizabeth suspină de durere.

– Să-l aducem atunci acuzaţii legale? întrebă în şoaptă. Vrei să mergem la autorităţi?

– M-am gîndit la asta. Mi-aş dori să merg la autorităţi cum nu-ţi poţi imagina, dar în mod sigur nu m-ar crede pe cuvînt. Soţul tău e un om bogat şi influent, îi zise, privind-o cu reproş.

– Eu... Ridică mîna încercînd să se scuze, deşi nu ştia nici ea pentru ce. În plus, lacrimile o orbeau şi o împiedicau să vorbească. Te rog, strigă disperată. Nu ştiu ce să fac sau să spun. Nu încă. Nici măcar nu pot să gîndesc limpede.

Robert lăsă deoparte mîncarea şi o prinse în braţe.

– Biata fetiţă, o alintă el. Noaptea am zăcut treaz, speriat de moarte pentru tine, încercînd să nu mă gîndesc cum te atingea. Ştiai că deţine o mulţime de mine? Gropi întunecate în pămînt, unde oamenii trăiesc ca animalele şi sînt bătuţi fără milă? De acolo scoate el banii pentru tot ce cumpără.

Inclusiv bijuteriile şi blănurile pe care le-a luat pentru mine, îşi spuse Elizabeth, îngreţoşată. Începu să tremure incontrolabil în braţele lui Robert..

– Dacă nu vrei să-l aduci în faţa magistraţilor, ce vrei să faci altceva?

– Ce o să fac? se miră el. Aici nu e vorba numai de mine, Elizabeth. Dacă află că tu ştii ce anume a făcut, nu cred că vei putea rezista pedepselor la care o să te supună oamenii lui.

În acel moment, pentru Elizabeth supravieţuirea nu era deloc importantă. Pe dinăuntru era toată o rană, gata să moară.

– Va trebui să fugim de aici. Să folosim nume noi. Să ne facem o altă viaţă.

Atunci a fost prima dată cînd Elizabeth nu s-a mai gîndit la Havenhurst înainte să ia o decizie.

– Unde? întrebă în şoaptă.

– Lasă asta în seama mea. Cam de cîţi bani ai putea să faci rost în numai cîteva zile?

Lacrimile îi şiroiau nestingherite pe obraji, pentru că nu mai avea de ales. Rămăsese fără alte opţiuni. Şi fără Ian.

– Destul de mulţi, aşa cred, îi zise încet, dacă reuşesc cumva să vînd o parte din bijuterii.

Robert o strînse mai bine în braţe şi o sărută frăţeşte pe tîmplă.

– Trebuie să-mi urmezi instrucţiunile cît mai exact. Îmi promiţi?

Ea încuviinţă tăcută.

– Nimeni nu trebuie să ştie că plecăm. Dacă află ce vrei să faci te va opri.

Elizabeth încuviinţă din nou. Ian nu ar fi lăsat-o să plece prea uşor, fără s-o chinuie săptămîni de-a rîndul cu tot felul de întrebări. După ce făcuseră dragoste cu atîta pasiune, nu avea cum să creadă că ea dorea o separare, pentru că nu mai voia să trăiască alături de el.

– Vinde tot ce poţi, fără însă a stîrni suspiciunile celor din jur. Du-te la Londra, e un oraş mare şi dacă te vei folosi de un alt nume şi te vei deghiza cum vei putea mai bine, probabil că nu vei fi recunoscută. Vineri să iei poştalionul de la Londra spre Thruston Crossing care merge pe şoseaua Bernam. Acolo este un popas unde te voi aştepta. Soţul tău va începe să te caute imediat ce va observa dispariţia ta. Oamenii lui vor căuta o femeie

blondă, dar, dacă mă prind, sînt un om mort. Dacă eşti cu mine, şi tu vei fi ca şi pierdută. Vom călători ca soţ şi soţie, cred că aşa va fi cel mai bine.

Elizabeth auzise totul, înţelesese totul, dar nu se putea mişca şi nici nu mai simţea nimic.

– Şi unde o să mergem? întrebă amorţită.

– Încă nu m-am hotărît. Poate la Bruxelles, deşi e prea aproape. Mai degrabă vom porni spre America. Vom merge spre nord şi vom sta la Helmshead. Este un sat pe malul mării, foarte retras şi înapoiat. Oamenii de acolo primesc ziarele în mod neregulat, aşa că nu vor şti nimic despre dispariţia ta. Vom aştepta acolo o navă care se îndreptă spre colonii.

O strînse bine de umeri, îndepărtînd-o de el.

– Acum trebuie să plec. Ai înţeles ce trebuie să faci?

Elizabeth dădu din cap.

– Încă ceva. Vreau să te cerţi cu el, dacă se poate în faţa cuiva. Nu trebuie să fie vorba de ceva serios, dar suficient cît să-l facă să creadă că eşti furioasă, aşa încît atunci cînd o să pleci, să nu te caute imediat. Dacă vei dispărea fără nici un motiv aparent, va începe să te caute imediat, dar dacă vă certaţi, vom avea un răgaz ceva mai mare. Crezi că poţi să faci treaba asta?

– Da, răspunse ea răguşită. Cred că da. Dar aş vrea să-i las un bilet în care să-i spun... lacrimile o înecară deodată, în timp ce inima i se frîngea de durere... în care să-i explic de ce am plecat.

Robert o strînse iar în braţe. În pofida gestului plin de tandreţe, glasul îi era rece şi implacabil atunci cînd spuse:

– Nici un bilet! Ai înţeles? Nici un bilet. Mai tîr-

ziu, îi promise el, mult mai tîrziu cînd vom fi destul de departe, vei putea să-l scrii şi să-i explici totul. N-ai decît să-i scrii un roman întreg nemernicului ăsta. Ai înţeles de ce e imperativ necesar să laşi impresia că ai fugit datorită unei neînţelegeri cu el?

– Da, răspunse ea.

– Atunci ne vedem vineri, promise Robert, sărutînd-o pe obraz. Vezi să nu mă dezamăgeşti.

– Nu.

Trăind aroape mecanic, Elizabeth îi trimise un bilet lui Ian în seara aceea, spunîndu-i că trebuia să rămînă peste noapte la Havenhurst ca să pună la punct registrele. A doua zi, miercuri, porni spre Londra, cu bijuteriile într-un sac de catifea ascuns sub pelerină. Toate piesele erau acolo, inclusiv inelul de logodnă. Avînd grijă să nu fie văzută, îl puse pe Aaron s-o lase pe Bond Street, după care închirie o trăsură şi merse pînă la prima bijuterie dintr-un cartier obscur, unde nu avea cum să fie recunoscută.

Bijutierul se arătă impresionat de ceea ce avea ea să-i ofere. Rămase chiar fără grai.

– Sînt toate nişte piese excepţionale, doamnă...

– Roberts, minţi Elizabeth cu uşurinţă. De acum nimic nu mai conta, îi venea uşor să mintă şi să înşele.

Suma pe care i-o oferi acesta pentru smaralde reuşi s-o scoată din amorţeală, dar numai pentru scurt timp.

– Dar cred că valorează de zece ori mai mult.

– De treizeci de ori mai mult, dar eu nu am o clientelă care să-şi permită asemenea preţuri. Trebuie să le vînd cu preţurile pe care clienţii mei sînt dispuşi să le accepte.

Elizabeth încuviinţă din cap, prea amorţită să îi mai spună că ar fi putut să le vîndă unui bijutier de pe Bond Street pentru o sumă de zece ori mai mare decît cea pe care i-o oferea ei.

– Nu am asemenea sumă de bani aici. Va trebui să mergeţi la banca mea.

Două ore mai tîrziu, Elizabeth ieşi din banca bijutierului cu o mică avere, în bancnote care-i umpleau sacul de catifea şi poşeta.

Înainte de plecarea la Londra îi trimisese vorbă lui Ian că avea de gînd să petreacă noaptea în casa de pe Promenade Street, spunînd că dorea să facă ceva cumpărături şi să-i verifice pe servitori. Era o scuză jalnică, dar Elizabeth nu mai era în stare să raţioneze. Urma întocmai instrucţiunile lui Robert. Era incapabilă să mai simtă ceva. Mai mult, avea sentimentul că devenise un fel de strigoi.

În timp ce stătea singură în dormitor şi privea afară în noapte, se gîndi că ar fi trebuit să-i trimită un bilet de adio lui Alex. După două zile de chin, era primul gînd la viitor. Imediat după aceea îşi spuse că nu putea risca să-i scrie ceva Alexandrei.

Apoi, mintea începu să i se frămînte din cauza gîndului că trebuia să-l vadă pe Ian. Nu-l putea evita pentru alte două zile fără să-i trezească bănuielile. Sau putea? se întrebă neajutorată. Ian fusese de acord s-o lase să-şi trăiască propria viaţă şi, de cînd se căsătoriseră, rămăsese uneori şi cîte două zile la Havenhurst. Desigur, cauza fusese vremea rea, nu vreun capriciu.

În cele din urmă adormi în fotoliu cînd începeau să mijească zorile.

A doua zi, cînd trăsura lui Elizabeth opri la Havenhurst, ea deja se aştepta oarecum să-l vadă pe

Ian pe alee, dar totul în jur părea normal şi liniştit. Cu banii lui Ian, la Havenhurst fuseseră angajaţi noi servitori şi putu să vadă dintr-o singură privire doi grăjdari care duceau un cal la grajd şi un grădinar care trudea prin grădină. Totul era normal şi liniştit, îşi zise isterizată, atunci cînd Bentner îi deschise uşa.

– Unde ai fost domnişoară? o întrebă el, cercetându-l neliniştit chipul. Marchizul a trimis vorbă să mergeţi imediat acasă.

Elizabeth ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva.

– Nu văd de ce ar trebui să mă supun, Bentner, îi răspunse încordată. Soţul meu se pare că a uitat că am făcut o înţelegere înainte să ne căsătorim.

Bentner, care încă îi purta pică lui Ian pentru modul în care se purtase în trecut cu stăpîna lui, fără a mai pune la socoteală felul în care-l asaltase atunci cînd dăduse buzna cu forţa în casă, nu vedea de ce l-ar fi apărat. Se mulţumi doar să se ţină după Elizabeth şi s- o privească neliniştit.

– Nu arăţi deloc bine, domnişoară Elizabeth, îi zise. Să-l pun pe Winston să-ţi facă o cană bună cu ceai şi nişte brioşe calde?

Elizabeth scutură din cap şi intră în bibliotecă, se aşeză la micul birou de acolo şi încercă să compună o scrisoare cît mai politicoasă şi mai evazivă pentru soţul ei, prin care să-şi exprime intenţia de a rămîne la Havehurst pentru a examina registrele contabile.

Puţin după aceea, un servitor plecă cu scrisoarea, cu instrucţiunea de a face drumul cu trăsura în mai puţin de şapte ore.

Elizabeth nu dorea ca Ian să plece din casa lor, ba nu, din casa lui, ca să dea buzna peste ea a

doua zi dimineață, sau, și mai rău, chiar în noaptea aceea. După plecarea servitorului, nervii lui Elizabeth se treziră la viață. Fără voie, începu să-și imagineze tot felul de grozăvii. Somn, își spuse singură, am mare nevoie de somn. Imaginația i-o luase razna pentru că nu apucase să dormă prea mult în ultimele zile.

A doua zi știa că era nevoită să-l înfrunte, dar numai pentru cîteva ore...

Elizabeth se trezi speriată atunci cînd ușa dormitorului ei se trînti cu zgomot de perete, iar Ian intră în odaia întunecată.

– Vrei să începi tu prima, sau mă lași pe mine? îi zise încordat, apropiindu-se de pat.

– Nu înțeleg, rosti ea temătoare.

– Am întrebat, răspunse el, dacă vrei să-mi spui tu prima de ce deodată ai început să consideri compania mea respingătoare, sau dacă preferi să-ți explic eu mai întîi ce simt atunci cînd nu știu unde ești și de ce nu vrei să vii la mine!

– Dar ți-am trimis vorbă de fiecare dată.

– Mi-ai trimis cîte un afurisit de bilețel de fiecare dată, care a ajuns după căderea nopții, prin care eram informat că ai de gînd să dormi altundeva. Acum vreau să știu de ce!

Elizabeth își aminti în clipa aceea de spusele lui Robert.

– Încetează să mai urli la mine, răspunse Elizabeth, dîndu-se jos din pat și acoperindu-se cu pătura ca să se ferească de privirea lui.

Ian se încruntă.

– Elizabeth, rosti, dînd să se întindă după ea.

– Nu mă atinge! strigă ea.

Din pragul uşii se auzi glasul lui Bentner:

– S-a întîmplat ceva, stăpînă?

– Ieşi dracului afară de aici şi închide şi afurisita de uşă! urlă Ian la el.

– Las-o deschisă, rosti Elizabeth nervoasă, iar curajosul majordom făcu exact aşa cum îi poruncise.

Din şase paşi, Ian ajunse la uşă şi o trînti cu toată puterea, făcînd-o pe Elizabeth să se cutremure de spaimă. Cînd se întoarse şi dădu să vină spre ea, Elizabeth încercă să se îndepărteze, dar se încurcase în pătură.

Ian îi văzu teama din ochi şi se opri la un pas de ea. Ridică mîna, iar Elizabeth tresări, deşi el nu voia decît s-o mîngîie pe obraz.

– Scumpa mea, ce s-a întîmplat? o întrebă.

Glasul lui o făcea să plîngă, o făcea să-şi dorească mai presus de orice să-i spună adevărul şi apoi să-l implore să dezmintă toate acuzaţiile aduse de Robert şi de Wordsworth. „Viaţa mea depinde de asta, Elizabeth. Şi a ta. Nu mă dezamăgi", aşa îi spusese Robert. Cu toate astea, în acel moment, Elizabeth rîvnea cu disperare să-i spună totul lui Ian şi apoi să-l lase s-o omoare dacă aşa voia. Oricum prefera moartea unei vieţi chinuite de amintirea lui.

– Eşti cumva bolnavă? o întrebă el, privind-o încruntat şi neliniştit.

Mulţumită că el îi oferise o scuză ideală, încuviinţă grăbită.

– Da. Nu m-am simţit deloc bine.

– De asta te-ai dus la Londra? Să vezi un doctor?

Ea încuviinţă iar din cap şi, spre uimirea ei, îl văzu zîmbind cu tandreţe.

– Eşti cumva însărcinată, scumpo? De asta te porţi aşa de ciudat?

Elizabeth tăcu o clipă, neştiind dacă să spună da sau nu. Îşi dădu seama că trebuia să nege. Dacă el credea că îi purta copilul în pîntece, avea s-o caute şi-n gaură de şarpe.

– Nu! Doctorul a spus... că e vorba de nervi.

– Ai muncit şi te-ai jucat prea mult, îi zise Ian, întruchiparea soţului perfect. Ai nevoie de mai multă odihnă.

Elizabeth nu mai putea suporta, nici tandreţea lui prefăcută, îngrijorarea sau amintirea spatelui biciuit al lui Robert.

– Cred că acum o să mă culc zise sfîrşită. Singură, adăugă, văzîndu-l cum se albea tot la faţă.

În timpul vieţii sale de adult, Ian se bazase pe intuiţia sa la fel de mult ca pe intelect şi, în acel moment, nu credea în nici una dintre explicaţiile oferite.

Soţia lui nu-l dorea alături de ea în pat, se ferea să se lase atinsă, fusese departe de casă două nopţi la rînd şi, mai presus decît orice, pe chipul ei stătea înscrisă vinovăţia.

– Ştii ce crede un bărbat, îi zise el pe un ton calm, care însă îi trăda durerea, atunci cînd soţia lui lipseşte nopţile şi apoi nu-l vrea în patul ei cînd se întoarce?

Elizabeth scutură din cap.

– Crede, îi zise Ian fără pasiune, că poate a găsit pe altcineva în locul lui.

Elizabeth se înfurie.

– Ai roşit, draga mea, îi zise el mai departe.

– Sînt furioasă! îi răspunse ea, uitînd pe moment că avea în faţă un nebun.

Pe chipul lui apăru imediat o expresie de uşurare amestecată cu jenă.

– Elizabeth, îmi cer scuze.

– Acum vrei te rog să pleci de aici? izbucni ea cu ultimele puteri. Pleacă şi lasă-mă să mă odihnesc. Ţi-am spus că sînt obosită. Şi nu pricep ce drept ai tu să te superi! Am făcut o înţelegere înainte să ne căsătorim, prin care mi-ai permis să-mi trăiesc viaţa fără intervenţia ta, iar acum mă interoghezi fără ruşine! Se întrerupse epuizată, iar el, după ce o mai privi o dată, ieşi din dormitor.

Amorţită de uşurare şi durere, Elizabeth se urcă la loc în pat şi-şi trase pătura pînă sub bărbie, deşi trupul îi era scuturat mereu de fiori.

Cîteva minute mai tîrziu, o umbră căzu pe pat, iar ea fu la un pas să urle de groază, înainte să-şi dea seama că era Ian, care intrase tăcut pe uşa care lega apartamentele lor.

Cum gemuse sonor atunci cînd îi zărise umbra, n-avea nici un rost să se mai prefacă adormită. Îl privi în tăcere cum se apropia de pat.

Fără un cuvînt, Ian se aşeză pe marginea lui, iar ea putu vedea că ţinea un pahar în mînă. Îl puse pe noptieră, apoi se întinse ca s-o ajute să se ridice pe perne, iar Elizabeth se văzu nevoită să i se supună.

– Bea asta, îi zise el.

– Ce e? îl întrebă suspicioasă.

– Coniac. O să te ajute să dormi.

O privi cum sorbea din pahar apoi îi zîmbi cu tandreţe.

– Cum am scos din ecuaţie un alt bărbat ca explicaţie pentru tot ce s-a întîmplat, pot presupune doar că ceva n-a mers bine aici, la Havenhurst. Asta este?

Elizabeth se agăță de această scuză imediat.

– Da, suspină ea.

Ian o sărută pe frunte și îi zise pe un ton de glumă:

– Lasă-mă să ghicesc, ai descoperit că cei de la moară te încarcă la socoteală? Sau că brutarul refuză să-ți ofere un preț mai bun pentru mai multe pîini cumpărate de la el?

Ochii lui Elizabeth se umplură de lacrimi pe care Ian le observă imediat.

– Așa de rău? glumi el, privind-o în ochi. Sau poate că ți-ai cheltuit deja alocația? insistă el, după care îi zîmbi liniștitor și continuă: Orice ar fi, vom discuta mîine în liniște și vom găsi o rezolvare.Vorbea ca și cum ar fi avut de gînd să rămînă acolo, iar acest lucru o determină pe Elizabeth să vorbească.

– Nu... din cauza... zidarilor. Mă costă mult mai mult decît m-am așteptat. Am cheltuit deja bună parte din alocația mea pentru ei, în afară de împrumutul pe care mi l-ai dat pentru Havenhurst.

– Aha, deci zidarii sînt de vină, chicoti el. Trebuie neapărat să stai cu ochii pe ei. Pentru că te bagă în datorii pînă peste urechi, încărcîndu-te la plată cu tot felul de aiureli. Lasă că discut eu cu ei mîine dimineață.

– Nu! izbucni ea, improvizînd la nimereală. Asta este ce mă necăjește cel mai tare. Nu vreau să intervii tu. Doresc să rezolv totul de una singură, fără ajutorul nimănui. Am reușit să-l dau de cap, dar treaba asta m-a obosit peste măsură.După aceea m-am dus la doctor ca să-mi dau seama de ce mă simțeam așa de slăbită. Dar el mi-a spus că sînt perfect sănătoasă. Nu mîine ci poimîine o să vin acasă. N-are rost să stai și să aștepți aici după

mine. Ştiu cît eşti de ocupat acum. Te rog, îi imploră disperată, lasă-mă să-mi rezolv singură problemele.

Ian se îndreptă şi scutură neîncrezător din cap.

– Mi-aş da viaţa pentru un zîmbet de-al tău, Elizabeth. Nu trebuie să mă implori pentru nimic. Însă nu vreau să-ţi cheltui alocaţia pentru domeniul ăsta. Dacă o faci, îi zise el amuzat, s-ar putea să fiu nevoit să ţi-o tai. Apoi, pe un ton mai serios, adăugă: Dacă ai nevoie de mai mulţi bani pentru Havenhurst spune-mi şi gata, dar alocaţia vreau s-o cheltui numai şi numai în folosul tău personal. Gata, termină-ţi contractul, îi porunci cu blîndeţe, după care o sărută pe frunte. Stai aici atîta timp cît e nevoie. Eu am o afacere în Devon pe care am tot amînat-o pentru că nu voiam să plec de lîngă tine. O să plec acolo şi o să mă întorc la Londra marţi. Vrei să ne vedem acolo şi nu la Montmayane?

Elizabeth încuviinţă din cap.

– Mai este încă ceva, încheie el, studiindu-i chipul palid şi trăsăturile încordate. Îmi dai cuvîntul tău că doctorul nu a găsit nimic în neregulă cu tine?

– Da, răspunse Elizabeth. Pe cuvînt.

Îl privi cum se ducea în camera alăturată şi, cînd îl auzi închizînd uşa, începu să plîngă disperată.

În cealaltă parte a dormitorului, uşa care dădea pe hol se deschise un pic şi Berta privi înăuntru, înainte s-o închidă la fel de încet. Întorcîndu-se spre Bentner, care venise să-l ceară sfatul atunci cînd Ian îi trîntise uşa în nas şi se luase de Elizabeth, Berta rosti îngrijorată:

– Plînge de ţi se rupe inima de mila ei, dar el nu mai e acolo.

– Ar trebui împuşcat! rosti Bentner cu dispreţ.

Berta dădu din cap cu timiditate.

– Este un om înspăimîntător, domnule Bentner, asta-i sigur.

Capitolul 33

Cînd Elizabeth nu apăru marţi seara la casa din Upper Brook Street, toate îndoielile şi temerile pe care Ian încercase să le înăbuşe îl copleşiră deodată. În seara aceea, la ora unsprezece, trimise doi servitori la Havenhurst, ca să întrebe unde anume era şi alţi doi la Montmayane, ca să vadă dacă nu cumva mersese acolo.

A doua zi dimineaţă la ora zece află că servitorii de la Havenhurst erau convinşi că plecase la Montmayane cu cinci zile în urmă, în timp ce servitorii lui credeau că rămăsese pe domeniul ei în tot acest răstimp. Elizabeth dispăruse cu cinci zile în urmă şi nimeni nu se gîndise să dea vreun semnal de alarmă.

La ora unu în acea după-amiază, Ian se întîlni cu şeful poliţiei şi apoi angajă o echipă formată din o sută de detectivi care s-o caute prin toate colţurile ţării. Din păcate, nu prea avea ce să le spună. Nu se ştia cu siguranţă decît că Elizabeth dispăruse de la Havenhurst, unde fusese văzută ultima dată în acea noapte cu el, şi că se părea că nu luase nimic cu ea, în afara hainelor pe care le purta. Nimeni nu ştia cu ce fusese îmbrăcată înainte să plece.

Mai era un singur lucru de care Ian era sigur, dar nu era gata să-l dezvăluie decît dacă era absolut necesar, acesta fiind singurul motiv care-l determina să-l păstreze secret. Ian ştia precis că soţia lui, în ultima noaspte în care fusese cu el, se ară-

tase îngrozită de ceva sau de cineva. Ian nu se putea gîndi decît la şantaj, dar de obicei şantajiştii nu-şi răpeau victimele.

În plus, nu-şi putea imagina nici de-al naibii ce ar fi putut să aibă Elizabeth de ascuns, încît să atragă un şantajist. Fără ca motivul să fie şantajul, nici un criminal nu ar fi fost chiar atît de dement încît să răpească o marchiză şi să pună întregul sistem judiciar englez pe urmele sale.

În afară de asta, nu mai rămînea decît o singură posibilitate, la care nu suporta să se gîndească. Nici măcar nu îndrăznea să-şi imagineze că poate soţia lui fugise împreună cu vreun amant necunoscut. Dar cînd orele deveniră zile, iar zilele nopţi, îi venea tot mai greu să alunge acest gînd urît şi chinuitor. Ian se plimba de nebun prin casă, rămînea ceasuri întregi în camera ei, ca să i se pară că o mai avea aproape şi apoi se apuca să bea. Bea ca să-şi domolească durerea provocată de pierderea ei şi teroarea fără nume din interiorul său.

În cea de-a şasea zi, ziariştii aflară de investigaţiile cu privire la dispariţia lui lady Elizabeth Thornton şi ştirea apăru pe primele pagini ale ziarelor „*Times*" şi „*Gazette*", laolaltă cu o mulţime de speculaţii care includeau răpirea, şantajul şi chiar insinuări nevoalate că machiza decisese să plece „din motive necunoscute".

După aceea, nici măcar puterea şi influenţa familiilor Thornton şi Townsende nu mai putu opri presa să publice tot felul de zvonuri, adevăruri sau minciuni sfruntate, pe care le putuse descoperi sau inventa.

Ziariştii păreau să ştie şi să tipărească orice frîntură de informaţie ce era descoperită de către poliţie

şi detectivii angajaţi de Ian. Servitorii erau luaţi la întrebări fără ruşine, fie că erau cei din casele lui Ian sau de la Havenhurst, iar declaraţiile lor erau „citate" de presa avidă. Astfel, publicul larg află tot felul de detalii despre viaţa intimă a lui Ian cu Elizabeth.

De fapt, dintr-un articol din *„Times"*, Ian află că devenise chiar el suspect. În conformitate cu articolul, majordomul de la Havenhurst se presupunea că asistase la o ceartă între lordul şi lady Thornton chiar în noaptea în care aceasta fusese văzută ultima oară. Motivul acelui scandal, spusese el, fusese atacul vicios al lordului Thornton la adresa caracterului moral al lui lady Thornton, după care refuzase să mai dea şi alte amănunte.

În articol se spunea mai departe că, atunci cînd fusese întrebată, camerista plînsese amarnic şi declarase că o auzise pe stăpîna ei suspinînd disperată. De asemenea spusese că în dormitor fusese întuneric şi nu putuse vedea dacă doamna fusese sau nu agresată fizic. Numai un singur servitor de la Havenhurst făcu o declaraţie care nu-l incrimina pe Ian, dar, cînd o citi, durerea provocată de ea deveni agonizantă.

Cu patru zile înaintea de dispariţie, un grădinar proaspăt angajat, pe nume William Stokey, o văzuse pe stăpîna sa ieşind pe uşa din spate a casei pe înserat şi îndreptîndu-se spre pădurice. Stokey o pornise după ea, pentru că avea să-i pună nişte întrebări cu privire la straturile de care se îngrijea, dar nu o mai abordase pentru că o văzuse îmbrăţişîndu-se „cu un bărbat care nu era soţul ei".

Ziarele nu întîrziară să remarce că infidelitatea putea provoca un soţ să facă mai mult decît să-şi

certe nevasta pentru că se întîlnise cu un necunoscut în pădurea din spatele casei, acesta fiind unicul motiv pentru care să se fi certat cu ea.

La finele celei de a doua săptămîni, un martor care fusese plecat din Anglia citi ziarele şi, reacţionînd cu furie la aflarea ştirii că lady Thornton dispăruse, se prezentase la poliţie.

Mărturia domnului Wordsworth, detectiv particular angajat de lady Thornton, împotriva marchizului era atît de şocantă şi de gravă, încît a fost dată în cel mai mare secret şi nici măcar presa n-a putut descoperi amănunte.

În ziua următoare, ziarul „Times" a tipărit o ştire uimitoare. Ian Thornton, marchiz de Kensington, fusese luat de la casa sa din Londra şi adus în faţa instanţei la un interogatoriu oficial, pentru a se stabili care fusese rolul său în dispariţia soţiei.

Deşi Ian nu a fost acuzat în mod formal ca fiind responsabil de dispariţia ei şi nici închis pe timpul investigaţiilor, i s-a pus în vedere să nu părăsească Londra pînă cînd tribunalul nu se reunea în şedinţă cu uşile închise pentru a decide dacă existau sau nu suficiente dovezi pentru a fi judecat, fie pentru dispariţia soţiei, sau, pe baza mărturiei lui Wordsworth, pentru rolul jucat în dispariţia fratelui ei cu doi ani în urmă.

– Nu cred că or să facă aşa ceva, Ian, îi zise Jordan Townsende în noaptea în care Ian a fost eliberat pe cuvînt. Plimbîndu-se nervos prin salonul lui Ian, repetă: Nu, nu or să facă aşa ceva.

– Ba da, răspunse Ian calm, fără să-l pese.

Ian trecuse de cîteva zile de punctul în care să-i mai fi păsat de mersul anchetei. Elizabeth dispăruse şi nu primise nici un fel de bilet de răscumpă-

rare, absolut nimic. Nu mai avea vreun motiv ca să creadă că fusese luată împotriva voinţei ei.

Cum Ian ştia foarte bine că nu o omorîse şi nici nu pusese pe cineva s-o răpească, singura concluzie care mai rămînea era aceea că Elizabeth îl părăsise pentru altcineva.

Autorităţile ezitau în privinţa bărbatului cu care se presupunea că s-ar fi întîlnit în pădure, pentru că vederea grădinarului se dovedise a fi extrem de slabă, mai ales că şi el admisese că era cu putinţă să fi văzut de fapt nişte ramuri de copaci, nu braţele unui bărbat în seara aceea. Ian însă nu mai avea nici o îndoială.

Existenţa unui iubit era singurul lucru care avea sens, ba chiar şi el suspectase acelaşi lucru cu o noapte înainte de dispariţia ei. Nu-l dorise în patul ei. Dacă atunci ar fi fost îngrijorată de altceva decît un iubit, ar fi căutat protecţia braţelor lui, chiar dacă nu l-ar fi mărturisit nimic din frămîntările ei. Dar el fusese ultimul om din lume pe care să şi-l dorească alături.

Nu, de fapt nu bănuise, pentru că durerea ar fi fost prea greu de suportat. Acum însă nu mai suspecta, ci ştia sigur, iar suferinţa era mai presus de orice îşi imaginase vreodată.

– Îţi spun că nu vor îndrăzni să te judece, repetă Jordan. Chiar credeţi că se va ajunge pînă aici? întrebă, privindu-l mai întîi pe Duncan şi apoi şi pe ducele de Stanhope, care se aflau în salon.

Aceştia ridicară privirile îndurerate spre Jordan, scuturară din cap destul de neconvingător şi apoi îşi plecară capetele.

În conformitate cu legea englezească, Ian avea dreptul de a fi judecat înaintea egalilor săi şi, cum

era lord britanic, asta însemna că procesul avea să se țină în Camera Lorzilor, iar Jordan se agăța de acest lucru ca de un colac de salvare.

– Nu ești primul bărbat cu o nevastă răsfățată care face nazuri și care se pitește o vreme, sperînd să-și facă soțul să-i dea mai multă atenție, continuă Jordan, încercînd disperat să-l facă să creadă că Elizabeth era ascunsă pe undeva, făcînd nazuri, fără să știe că reputația soțului fusese ruinată și că viața lui se afla în pericol. Nu cred că vor convoca tocmai Camera Lorzilor ca să judece un bărbat a cărui nevastă s-a apucat să facă nazuri, continuă el înfuriat. La naiba, jumătate din lorzi sînt incapabili să-și strunească nevestele. De ce ar trebui să fi tu mai altfel decît ei?

Alexandra îl privea tristă și neîncrezătoare. Ca și Ian, știa foarte bine că Elizabeth nu era genul de om care să aibă asemenea crize de nazuri. Spre deosebire de Ian, nu putea și nici nu voia să creadă că Elizabeth își găsise un iubit și fugise cu el.

Majordomul lui Ian apăru în ușă cu un mesaj sigilat în mînă, pe care i-l întinse lui Jordan.

– Cine știe? încercă Jordan să glumească în timp ce-l desfăcea. Poate că e de la Elizabeth, vreun bilet prin care îmi cere să intervin pe lîngă tine și să te îmbunez înainte să apară ea.

Zîmbetul îi dispăru de pe buze.

– Ce este? strigă Alex, văzîndu-l expresia sumbră.

Jordan mototoli mesajul și se întoarse furios spre Ian.

– Au convocat Camera Lorzilor.

– Măcar îmi pare bine să știu că am un prieten și o rudă acolo, îi zise Ian cu indiferență rece, ridi-

cîndu-se de pe scaun şi îndreptîndu-se spre biroul său.

După plecarea lui, Jordan continuă să se învîrtă agitat prin salon.

– Tot ce se întîmplă e o aiureală insultătoare. Asta este. Duelul cu fratele lui Elizabeth, tot. Iar dispariţia fratelui ei este uşor de explicat.

– O dispariţie e uşor de explicat, îi zise ducele de Stanhope. Două dispariţii, în aceeaşi familie, e deja altceva, din păcate. O să-l facă fărîme dacă Ian nu întreprinde ceva ca să se ajute singur.

– Deja se face tot posibilul, îl asigură Jordan. Avem detectivii noştri care răscolesc ţara căutînd o urmă a lui Elizabeth. Poliţia crede vinovatul este Ian, drept pentru care a abandonat teoria că Elizabeth ar fi putut pleca de bună voie.

Alexandra se ridică, gata să plece şi rosti cu loialitate:

– Dacă a plecat de bună voie, poţi fi sigur că are o explicaţie excelentă. În mod cert nu este vorba de o criză de nazuri aşa cum par să creadă toţi bărbaţii.

După plecarea soţilor Townsende, ducele îşi sprijini obosit capul de spătarul fotoliului şi apoi îl întrebă pe Duncan:

– Ce fel de explicaţie „excelentă" ar putea avea?

– Nu va conta, îi răspunse Duncan cu asprime. Nu pentru Ian. Dacă nu poate să-l convingă că a fost răpită împotriva voinţei, atunci pentru el e ca şi moartă.

– Nu spune aşa ceva! protestă Edward. Ian o iubeşte şi o va asculta.

– Îl cunosc mai bine decît tine, Edward, îi răs-

punse Duncan oftînd, amintindu-şi ce făcuse Ian după moartea părinţilor. Nu-i va mai oferi o altă şansă să-l rănească. Dacă l-a făcut de ruşine, dacă l-a trădat încrederea, e ca şi moartă pentru el. Unde mai pui că deja e convins că le-a făcut pe amîndouă. Să te uiţi la faţa lui, nici măcar nu clipeşte atunci cînd e menţionat numele ei. Deja a început să înăbuşe toată dragostea pe care a avut-o pentru ea.

– Dar nu poţi să scoţi pe cineva din inima ta. Crede-mă, eu ştiu cel mai bine.

– Dar Ian poate, îi contrazise Duncan. O face pentru ca ea să nu se mai poată apropia niciodată de el. Cînd ducele se încruntă neîncrezător, Duncan continuă: Las-mă să-ţi spun o poveste pe care i-am zis-o şi lui Elizabeth nu cu foarte multă vreme în urmă, atunci cînd m-a întrebat ceva de nişte schiţe făcute de Ian în Scoţia, în copilărie. Este o poveste despre moartea părinţilor lui şi labradorul care-l adora...

Cînd Duncan termină de povestit, cei doi bărbaţi rămaseră tăcuţi, privind cu groază la ceasul care tocmai bătuse de unsprezece, şi aşteptînd inevitabilul ciocănit în uşă.

Nu avură mult de aşteptat. La unprezece şi un sfert sosiră doi bărbaţi, iar Ian Thornton, marchiz de Kensington, a fost formal acuzat de uciderea soţiei sale şi a fratelui ei, domnul Robert Cameron. A fost arestat şi i s-a spus să se pregătească pentru procesul ţinut în Camera Lorzilor, care urma să înceapă în patru săptămîni. Ca o concesie adusă rangului său, nu a fost închis înaintea procesului, dar în faţa casei au fost plasate nişte gărzi înarmate şi a fost prevenit că urma să fie supravegheat de

cîte ori ieşea prin oraş. Cauţiunea i-a fost stabilită la o sută de mii de lire.

Capitolul 34

Helmshead era un sătuc adormit care se afla deasupra golfului albastru prin care treceau uneori vasele mari, comerciale, în drumul lor spre port, navigînd printre zecile de ambarcaţiuni pescăreşti.

Uneori marinarii mai coborau de pe vase pentru o noapte de beţie în compania femeilor uşoare.

A doua zi plecau cu fluxul şi jurau să nu mai pună piciorul pe ţărm dacă vasele lor mai acostau acolo. În Helmshead nu existau taverne, sau bordeluri, nici măcar prostituate de stradă.

Era o comunitate de familii de pescari cu mîinile asprite de muncă. Bărbaţii plecau de dimineaţă în larg, la pescuit, iar femeile îşi cărau rufele la fîntîna comunală unde le spălau laolaltă şi sporovăiau în timp ce frecau ţesăturile albite de soare cu săpun de leşie.

Copiii se alergau nestingheriţi pe uliţele satului, iar cîinii se ţineau după ei lătrînd extaziaţi. Chipurile tuturor erau bronzate şi brăzdate de riduri premature.

Acolo nu existau femei elegante, încărcate de bijuterii şi nici bărbaţi galanţi care să le ofere braţul. Nu existau decît femeile cu mîinile roşii şi aspre, ce cărau coşuri grele şi pescarii cei duri care, atunci cînd erau acasă, le mai dădeau cîte o mînă de ajutor.

Stînd pe o colină înverzită aflată chiar în mijlocul satului, Elizabeth se sprijini cu spatele de un copac

și privi în jur. Își înghiți cu greu nodul din gît și întoarse capul în altă direcție. Admiră o clipă stînca imensă ce se ridica deasupra golfului.

Închise ochii ca să nu mai vadă nimic, pentru că totul îi amintea de Ian. Frumusețea, asprimea, risetele, totul îi amintea de Ian.

Oftă și redeschise ochii. Scoarța dură a copacului îi îndurera spatele și umerii, dar nu se îndepărtă de ea, pentru că durerea îi dovedea că încă mai trăia, chiar și după patru săptămîni de despărțire. Iar în afara durerii nu mai exista nimic. Poate doar vid lăuntric și jale. Mereu auzea glasul lui Ian șoptindu-i vorbe dulci la ureche.

Cu atîta mai rămăsese, cu sunetul glasului lui... și cu amintirea spatelui plin de cicatrici al lui Robert.

– Unde e? îl întrebă Jordan pe majordomul lui Ian. Iar cînd acesta îi spuse, se îndreptă grăbit spre birou. Ian, am noutăți.

Se văzu nevoit să aștepte pînă cînd prietenul lui termină de dictat o scrisoare, îi concedie pe secretar și apoi îi acordă întreaga sa atenție.

– Doamne, aș vrea să încetezi cu treaba asta! izbucni Jordan exasperat.

– Cu ce anume să încetez? întrebă Ian, sprijinindu-se de spătarul fotoliului.

Jordan îl privi furios, neștiind nici el prea bine de ce atitudinea lui îl deranja atît de mult. Ian avea mînecile cămășii suflecate, era proaspăt ras și, în afară de faptul că slăbise, părea să fie un om care ducea o viață rezonabil de satisfăcătoare, pe care o controla pe deplin.

– Aș vrea să încetezi să te mai porți de parcă... de parcă totul ar fi normal!

– Şi cam ce ai vrea să fac? întrebă Ian, ridicîndu-se şi îndreptîndu-se spre bufetul pe care era aşezată tava cu băuturi. Turnă scotch în două pahare, oferindu-i unul lui Jordan. Dacă te aştepţi cumva să vezi că turbez de furie sau încep să plîng îţi pierzi vremea.

– Nu, în clipa asta chiar mă bucur că nu sufeři de versiunea masculinmă a isteriei. După cum spuneam, am nişte noutăţi şi care, chiar dacă nu sînt tocmai plăcute din punct de vedere personal, sînt excelente pentru procesul ce va începe săptămîna viitoare. Ian, zise Jordan stînjenit, detectivii noştri, mă rog, ai tăi, au reuşit în fine să găsească urma lui Elizabeth.

– Unde e? întrebă Ian rece.

– Încă nu am aflat, dar ştim că a fost văzută călătorind în compania unui bărbat, pe şoseaua Bertram, la două zile după dispariţie. Au tras la un han la vreo două mile de Lister. Ei... oftă Jordan cu durere... călătoreau ca soţ şi soţie, Ian.

Ian nu lăsă să se vadă nimic din frămîntările interioare, deşi pe dinăuntru avea sentimentul că murea.

– Mai sînt şi alte veşti bune, mă rog, valoroase pentru noi.

Ian goli paharul apoi rosti pe un ton rece:

– Nu ştiu cum alte veşti ar putea fi mai bune. Acum am dovada că n-am omorît-o şi în plus, am găsit destule motive ca să pot divorţa.

Alungînd simpatia de pe chipul său, ştiind că Ian nu ar fi suportat aşa ceva, Jordan îl privi cum se aşeza la masa de lucru şi continuă cu mai multă hotărîre:

– Un procuror bun ar putea spune că tovarăşul

de călătorie nu e altceva decît un răpitor plătit de tine. Dar următoarele noutăți i-ar putea convinge pe toți că ea a plănuit dinainte să te părăsească.

Ian îl privea în tăcere, iar Jordan se văzu nevoit să continue:

– Și-a vîndut bijuteriile unui bijutier de pe Fletcher Street, cu patru zile înainte de dispariție. Bijutierul a spus că nu a oferit aceste informații mai devreme pentru că lady Kensington, pe care o cunoștea sub numele de doamna Roberts, părea foarte speriată. A zis că n-a vrut s-o dea de gol pentru că era posibil să fi avut motive întemeiate să fugă de tine.

– N-a vrut să ofere informațiile ca să nu piardă profitul, în cazul în care bijuteriile nu ar fi fost ale ei, îl contrazise Ian cu cinism. Cum ziarele nu au raportat că bijuteriile au fost furate sau că lipsesc, a presupus că poate să iasă la lumină.

– Probabil. Dar important este că nu vei mai putea fi judecat că i-ai făcut de petrecanie. Este foarte important, mai ales că e clar că a „dispărut" de bunăvoie, ori asta te va ajuta în privința acuzațiilor cu privire la fratele ei...

Se opri pentru că nu se simțea în stare să mai continue.

Ian ridică pana și un contract din teancul ordonat de lîngă cotul său.

Jordan se încăpățînă să vorbească mai departe, sperînd să-i stîrnească interesul.

– Detectivii nu au reușit să afle de lipsa bijuteriilor pentru că personalul de la Havenhurst credea că acestea se aflau la tine acasă, iar servitorii de acolo și-au imaginat că sînt aici, la Londra.

– Îmi dau seama ce s-a întîmplat, răspunse Ian dezinteresat. Dar chiar și așa, aceste informații nu

mă vor ajuta prea mult. Procurorul va insista că am angajat nişte impostori să vîndă bijuteriile şi să călătorească împreună, iar acest argument va fi crezut fără probleme. Spune-mi, încă mai vrei să continuăm afacerea cu vapoarele de care am discutat, sau preferi să le retragi?

– Să mă retrag? se miră Jordan, incapabil să înţeleagă modul în care Ian primea totul cu calm.

– În acest moment, reputaţia mea de om cinstit şi integru a fost distrusă. Dacă amicii tăi vor să se retragă, voi înţelege.

– S-au şi retras deja, admise Jordan cu şovăială. Dar eu rămîn cu tine.

– Atunci cu atît mai bine, răsunse Ian, întinzîndu-se după contracte şi tăind numele celorlalţi parteneri. În cele din urmă vom avea parte de un profit mai mare.

– Ian, îi zise Jordan pe un ton chinuit, mă faci să doresc să te pocnesc, numai ca să văd dacă te strîmbi de durere. Nu cred că mai pot să suport indiferenţa la faţă de tot ceea ce se întîmplă. Ian îşi ridică privirea şi Jordan observă maxilarul încordat şi durerea imensă din ochii lui, iar în următorul moment simţi un val de uşurare şi jenă. Regret remarca de dinainte mai mult decît poţi să-ţi închipui, se scuză imediat. Şi dacă te consolează cu ceva, ştiu pe pielea mea cum e să crezi că soţia te-a trădat.

– Nu am nevoie de consolare, rosti Ian tăios. Ci de timp.

– Ca să treci peste asta, încuviinţă Jordan.

– Timp, îi zise Ian cu răceală, ca să-mi pun afacerile la punct.

Atunci cînd Jordan o porni pe hol spre uşă, nu

mai era sigur dacă văzuse acel semn de emoție pe chipul lui Ian sau dacă nu cumva și-l imaginase.

Elizabeth stătea lîngă același copac la care venea în fiecare zi ca să privească marea. Se aștepta sosirea unei nave în orice zi, una care se îndrepta spre Jamaica, după cum îi spusese Robert.

Ei de-abia aștepta să se vadă cît mai departe de Anglia și cine ar fi putut să-l învinovățească, medită ea, îndreptîndu-se alene spre marginea colinei.

Aceasta părea tăiată pentru că panta de acolo era aproape verticală și se termina la marginea stîncilor și a nisipului de dedesubt.

Robert închiriase o cameră pentru ei într-o casă ce le aparținea domnului și doamnei Hogan. De acum mînca bine și începuse să se îngrașe.

Ca toți cei care locuiau în sat și cei doi Hogan erau oameni buni și muncitori, iar gemenii lor de patru ani nu stăteau o clipă locului.

Elizabeth îi plăcea enorm pe toți patru, iar dacă ar fi fost după ea, ar fi preferat să rămînă acolo, ascunsă în satul lor pentru totdeauna.

Spre deosebire de Robert, ea nu era nerăbdătoare să plece și nici nu o speria gîndul că ar fi putut fi descoperită. Acolo găsise pacea sufletească, pentru că era destul de aproape de Ian ca să-i simtă prezența și destul de departe ca nimic din ceea ce făcea sau spunea să n-o mai poată atinge.

– E drum lung pînă jos, coniță, îi zise domnul Hogan, apropiindu-se de ea și prinzînd-o de braț. Hai mai departe de rîpa aia, da?

– Nici nu mi-am dat seama că eram așa de aproape de buza ei, răspunse Elizabeth, constatînd cu stupoare că stătuse chiar pe margine.

– Mai bine mergem acasă să te odihneşti niţel. Soţul matale ne-a explicat că ai avut parte de o perioadă tare păcătoasă şi că o vreme nu trebuie să îţi mai faci nici un fel de griji.

Gîndul că Robert spusese cuiva ceva despre necazurile lor, mai ales celor doi Hogan, în timp aşteptau un vapor care să-i ducă spre Jamaica sau America, o uimi peste măsură.

– Ce v-a spus Rob... soţul meu, despre perioada grea pe care am avut-o.

– Ne-a explicat că nu trebuie să vezi sau să auzi ceva care să te impresioneze sau te îngrijoreze.

– Eu una aş vrea să văd în clipa asta un ziar, rosti Elizabeth, intrînd în casă şi savurînd mirosul de pîine coaptă.

– Şi în nici un caz vreun ziar, îi răspunse domnul Hogan.

– Nu cred că am vreo şansă să văd vreunul, oftă Elizabeth, zîmbind spre gemenii care veniră să i se agaţe de picioare. Deşi nu pot crede că existe vreo zonă în Anglia în care să nu ajungă măcar un ziar.

– N-ai ce citi în ele. Întotdeauna aceleaşi lucruri, crime, politică şi baluri.

În timpul celor doi ani de izolare la Havenhurst, Elizabeth rareori citise vreun ziar, pentru că o făcea să se simtă şi mai izolată de lume.

Acum însă dorea să vadă dacă nu cumva era menţionată dispariţia ei şi dacă se făcuse ceva vîlvă sau nu. Bănuia că cei doi Hogans nu ştiau să citească, ceea ce nu era neobişnuit, dar tot i se părea ciudat că bărbatul chiar nu putea să găsească măcar un ziar mai vechi la vreunul din săteni.

– Trebuie neapărat să găsesc un ziar, rosti cu

mai multă duritate decît intenționase, Iar gemenii se îndepărtară de ea. Vrei să te ajut cu ceva, doamnă Hogan? întrebă Elizabeth, încercînd să se scuze. Doamna Hogan era gravidă în luna a șaptea, dar continua să muncească mai departe și părea la fel de veselă ca întotdeauna.

– Nu trebuie să faci nimic, doamnă Roberts. Mai bine stai și odihnește-te acolo, la masă și eu o să-ți dau o cană cu ceai.

– Eu am nevoie de un ziar, șopti Elizabeth, mai mult decît de un ceai.

– Timmy! Izbucni deodată doamna Hogan. Pune-l deoparte chiar în clipa asta, mă auzi? Timmy, strigă din nou, dar puștiul o ignoră, ca de obicei și se apucă să tragă de fusta lui Elizabeth, chiar în momentul în care tatăl lui se aplecă și-i smulse din mînă ceva mare.

– Pentru doamna! strigă puștiul, cocoțîndu-se în poala lui Elizabeth. L-am adus pentru doamna!

Elizabeth aproape că scăpă copilul pe podea de uimire.

– E un ziar! strigă ea, privindu-i acuzator pe cei doi soți care roșiseră. Domnule Hogan, te rog, lasă-mă să-l văd.

– Ai și început să te agiți, așa cum a spus soțu' matale că se va întîmpla dacă vezi vreunu'.

– O să devin cu adevărat agitată, rosti Elizabeth cu răbdare, dacă nu mă lași să-l văd.

– Dar e vechi, încercă omul să se opună. De mai bine de trei săptămîni.

În mod ciudat, tocmai acea ceartă pentru un ziar vechi o făcu pe Elizabeth să simtă prima emoție reală după săptămîni întregi de amorțeală. Refuzul lui de a-i da ziarul o scotea din minți de furie, iar

afirmaţiile lui cum că era agitată şi trebuia să se odihnească o deranjaseră foarte mult.

– Nu sînt deloc agitată, rosti, zîmbind dulce spre doamna Hogan care lua deizille în casă. Voiam numai să citesc articolele despre modă şi baluri, chestii de asta.

– Acu' se poartă albaştru, îi zise doamna Hogan zîmbind spre ea şi dînd din cap spre soţul ei, indicîndu-i să nu-i dea ziarul lui Elizabeth, aşa că acum ştii. Nu-i frumos? Tocmai albastru.

– Aşadar ştii să citeşti? rosti Elizabeth, abţinîndu-se cu greu să nu smulgă ziarul din mîna domnului Hogan, deşi se pregătise s-o facă şi pe asta la nevoie.

– Mama citeşte, îi zise unul dintre gemeni.

– Domnule şi doamnă Hogan, începu Elizabeth cu calm, o să devin extrem de agitată dacă nu mă lăsaţi să văd ziarul. De fapt, voi merge din casă în casă dacă e nevoie, ca să găsesc un altul.

Tonul ei ferm fu înregistrat pe dată de doamna Hogan.

– N-o să ai nimic de cîştigat dacă mergi prin sat, întrebînd din casă în casă de ziare, îi zise doamna Hogan. Pe aici nu e decît un singur ziar din cîte ştiu, acum a venit rîndul meu să-l citesc. Domnul Willys l-a primit de la căpitanul unui vas săptămîna trecută.

– Atunci pot să mă uit şi eu pe el? insistă Elizabeth, rîvnind să smulgă ziarul din pumnul domnului Hogan.

– Dacă ţii aşa de mult la modă şi la ştirile mondene, nu văd ce rău ar fi dacă te-ai uita niţeluş pe el, deşi soţul matale a fost foarte categoric cînd ne-a spus să nu-ţi spunem nimic de ziar...

– Nu soţul meu îmi dictează ce să fac, rosti Eliabeth cu fermitate.

– Mie mi se pare că ea e cea care poartă nădragii în casă, atunci cînd simte că e nevoie, ca şi tine, Rose, zîmbi domnul Hogan.

– Gata, John, dă-i ziarul, îl îndemnă Rose cu un zîmbet mulţumit.

– Cred că o să-l iau la mine în cameră ca să-l citesc, le zise Elizabeth, punînd mîna pe ziar. După felul în care o priveau cum se retrăgea, Elizabeth ajunse la concluzia că Robert le spusese probabil oamenilor de acolo că scăpase de la balamuc. Aşezată pe patul îngust, Elizabeth deschise ziarul.

MARCHIZULDEKENSINGTONACUZATDEUCIDEREASOŢIEIŞIACUMNATULUI

CAMERALORZILORS-AÎNTRUNITPENTRUA-IASCULTA DEPOZIŢIA

SE AŞTEAPTĂ SĂ FIE CONDAMNAT PENTRU AMBELE ACUZAŢIIDECRIMĂ

Un urlet isteric i se ridică în gît. Elizabeth sări în picioare şi începu să se plimbe prin cămăruţă, în timp ce mintea i se agăţa disperată de un singur cuvînt. „Nu!". Citi cuvintele care înşirulau minciuni şi insinuări vicioase. Le citi din nou pentru că nu le putea înţelege.

Apoi încă o dată, înainte să poată să înceapă să gîndească cu adevărat, deşi se învîrtea ca un animal prin cuşcă. În următoarele cinci minute, Elizabeth trecu de la panică şi isterie la logică şi raţiune. Începu să cîntărească nervoasă alternativele, ca să poată decide ce avea de făcut mai departe. Indiferent ce-i făcuse Ian lui Robert, în mod clar nu-l omo-

rise, tot aşa cum n-o omorîse nici pe ea. În conformitate cu articolul din ziar, era evident că Robert încercase să-l omoare pe Ian de două ori, deşi în clipa aceea, acest lucru nu se înregistrase în mintea lui Elizabeth. Nu ştia decît că procesul urma să înceapă pe data de optsprezece, adică se judeca deja de trei zile şi că era foarte posibil ca Ian să fie spînzurat. Cea mai rapidă cale pînă la Londra era cu o ambarcaţiune, pentru prima parte a drumului şi nu pe uscat.

Elizabeth lăsă ziarul să-i scape din mînă şi dădu buzna în micul salon.

– Domnule şi doamnă Hogan, le zise, încercînd să nu uite că el deja o credeau pe jumătate nebună, în ziar am găsit ştiri, ştiri proaste, ce mă privesc în mod direct. Trebuie să mă întorc la Londra cît mai repede cu putinţă.

– Hai, coniţă, calmează-te puţin, o luă domnul Hogan cu duhul blîndeţii. Ştii foarte bine că nu ar fi trebuit să citeşti ziarul. Exact aşa cum a spus şi soţu' matale, te-ai necăjit.

– Soţul meu este judecat pentru crimă, izbucni Elizabeth disperată.

– Soţu' matale e în port, caută un vapor cu care să plecaţi să exploraţi lumea.

– Nu, acela e fratele meu.

– Azi dimineaţă încă mai era soţu' matale, îi aminti doamna Hogan.

– N-a fost niciodată soţul meu, ci fratele, insistă Elizabeth. Soţul meu, soţul meu adevărat este acuzat că m-a omorît.

– Coniţă, îi spuse pescarul cu blîndeţe, da' nu eşti moartă.

– Doamne Dumnezeule! izbucni Elizabeth dis-

porată, încercînd să se gîndească la ce să le spună ca să-i convingă şi mai ales cum să-l determine pe pescar s-o ducă cu ambarcaţiunea lui în josul coastei. Se întoarse spre doamna Hogan care o privea curioasă în timp ce peticea o cămăşuţă de copil. Doamnă Hogan, rosti Elizabeth, lăsîndu-se pe vine în faţa ei şi strîngînd-o de mîini. Doamnă Hogan, repetă, nu sînt nebună, nu sufăr de demenţă, dar am necazuri şi trebuie să îţi explic despre ce este vorba. Ai observat că nu am fost deloc fericită aici?

– Da, draga mea, am observat.

– Ai citit în ziare despre lady Thornton?

– Fiecare cuvînţel, deşi citesc cu greu şi nu înţeleg toţi termenii ăia sofisticaţi.

– Doamnă Hogan, eu sînt lady Thornton. Nu, nu te uita la soţul tău, priveşte-mă mai bine pe mine. Uită-te la faţa mea. Sînt îngrijorată şi speriată, dar chiar ţi se pare că sînt nebună?

– Nu... nu ştiu.

– De cînd sînt aici, am făcut vreodată ceva, am spus ceva, care să-ţi dea impresia că aş fi nebună? Sau ai putea spune că am fost mai degrabă nefericită şi puţin speriată?

– Nu pot spune că... femeia ezită o clipă, apoi, ajutată de intuiţia feminină, continuă: Nu, nu cred că eşti nebună.

– Mulţumesc, rosti Elizabeth cu recunoştinţă. Acum că am ajuns atît de departe, trebuie să găsesc o cale prin care să-ţi dovedesc cine sînt cu adevărat, cine e Robert. În ziar, începu Elizabeth căutînd cu febrilitate o dovadă, orice dovadă, care să le demonstreze celor doi oameni simpli că spunea adevărul, s-a scris că se presupune că marchizul de Kensington şi-a ucis soţia, pe lady Elizabeth

Thornton, şi pe fratele ei, Robert Cameron, mai ţi-neţi minte?

Doamna Hogan încuviinţă.

– Dar numele nu spun absolut nimic, protestă ea.

– Nu, nu te apuca să te gîndeşti deocamdată, o îndemnă Elizabeth. O să găsesc alte dovezi imediat. Gata, ştiu. Vino cu mine! Aproape c-o tîrî după ea pe femeia greoaie, spre odaia mică cu două paturi pe care o împărţise cu Robert. În timp ce domnul Hogan rămase în prag privind curios la ele, Elizabeth scoase de sub pernă poşeta elegantă şi o deschise chiar în faţa doamnei Hogan. Uită-te numai cîţi bani am cu mine. Este mult mai mult decît ar putea avea asupra lor nişte oameni simpli, aşa cum ne credeaţi pe mine şi pe Robert, nu?

– Nu ştiu ce să spun.

– Nu, sigur că nu, răspunse Elizabeth, simţind că pierdea încrederea doamnei Hogan. Gata, am găsit altceva. Elizabeth ridică ziarul de jos. Citeşte ce se spune aici. Ce cred ziariştii că purtam atunci cînd am dispărut?

– Nu trebuie să citesc. Se spune că era un costum verde, verde cu negru. Sau se mai spune aici că ar fi putut să fie o fustă maro cu haină bej...

– Sau, încheie Elizabeth triumfătoare, în timp ce deschidea cele două valize cu care plecase, se crede că ar fi putut fi vorba de un costum de călătorie de un gri deschis, nu?

Doamna Hogan încuviinţă din cap, iar Elizabeth scoase toate acele haine la iveală, întinzîndu-le pe pat. Observă imediat, după expresia de pe chipul ei, că femeia o credea şi că era gata să-l convingă şi pe soţ.

Întorcîndu-se, Elizabeth îl abordă pe domnul Hogan.

– Trebuie să mă întorc la Londra imediat şi drumul ar fi considerabil mai rapid cu o ambarcaţiune.

– Este un vas care pleacă săptămîna viitoare...

– Domnule Hogan, nu pot aştepta. Procesul a început de trei zile. Din cîte ştiu, este posibil să-l fi găsit pe soţul meu vinovat că m-a ucis şi sînt gata să-l spînzure.

– Da', strigă el iritat, nu eşti moartă!

– Exact. Motiv pentru care trebuie să ajung cît mai repede acolo ca să le demonstrez că e nevinovat. Nu pot aştepta să ancoreze vreun vas în port. Sînt gata să-ţi ofer tot ce vrei dacă mă duci cu barca ta pînă la Tilbery. Acolo şoselele sînt bune şi pot închiria o trăsură pînă la Londra.

– Nu ştiu ce să spun, coniţă. Aş vrea să te ajut, da' pescuitu' a mers strună pînă acum şi... Observă imediat disperarea de pe chipul lui Elizabeth şi privi neajutorat spre nevastă. Doamna Hogan ezită o clipă apoi încuviinţă din cap.

– O s-o duci pînă la Tilbery, John.

Elizabeth se repezi s-o îmbrăţişeze pe femeie.

– Mulţumesc. Mulţumesc mult de tot. Domnule Hogan, cît de mult ai putea cîştiga într-o săptămînă de pescuit excelent?

Omul îi spuse iar Elizabeth scoase din poşetă o sumă de cinci ori mai mare.

– Ai aici mai mulţi bani decît ai putea scoate stînd acasă şi pescuind, îi zise. Era pentru prima dată în viaţă cînd Elizabeth plătea mai mult decît era nevoie. Putem pleca diseară?

– Cred... da' nu-i deloc bine să ieşi în larg pe timp de noapte.

– Trebuie să plecăm în seara asta. Nu mai am nici un moment de pierdut. Elizabeth nici măcar nu voia să considere că poate era deja prea tîrziu.

– Ce se petrece aici? se auzi glasul suprins al lui Robert, care privea nedumerit la hainele întinse pe pat. După aceea privirea îi căzu pe ziar şi ochii i se îngustară de furie. V-am spus... începu el, întorcîndu-se mînios spre cei doi soţi.

– Robert, noi doi trebuie să stăm de vorbă, îl întrerupse Elizabeth. Între patru ochi.

– John, rosti doamna Hogan, cred că ar fi bine să facem o mică plimbare.

Lui Elizabeth îi trecu prin minte, pentru prima dată, că Robert le ceruse să ascundă cu grijă ziarul tocmai pentru că ştia ce scria în el. Gîndul că el ştiuse şi totuşi nu-i spusese nimic o înfioră.

– De ce? întrebă scuturată de repulsie.

– Ce anume? izbucni el.

– De ce nu mi-ai spus ce anume scria în ziar?

– N-am vrut să te necăjesc.

– Cum? urlă fără să se poată stăpîni, dar îşi dădu seama că n- avea vreme să se ciorovăiască fără rost cu el. Trebuie să ne întorcem.

– Să ne întoarcem? se înfurie el. Eu n-am de gînd să mă mai întorc. N-are decît să fie spînzurat că m-a omorît. Sper să moară, ticălosul ăla!

– N-ai decît, eu n-am să-i las să-l spînzuire pentru că se presupune că m-ar fi omorît, îi zise ea, aruncînd hainele în valize.

– Ba mi-e teamă că da, Elizabeth.

Tonul lui calm şi completa lui indiferenţă o îngheţară pe Elizabeth, în timp ce în minte i se strecura o bănuială cumplită.

– Dacă i-aş fi lăsat un bilet, aşa cum aveam de

gînd, începu ea, atunci nu s-ar fi ajuns pînă aici. Ian ar fi putut prezenta biletul... Se întrerupse atunci cînd își dădu seama care era de fapt adevărul. În conformitate cu mărturiile martorilor, Robert încercase de două ori să-l omoare pe Ian și nu invers, cum pretinsese el. Dacă mințise în această privință, era limpede că mințise și în celelalte. Vechea durere a trădării îi împunse inima, numai că de această dată era vorba de Robert, nu de Ian. Ian nu o trădase niciodată.

– Totul a fost o minciună murdară, nu? rosti cu un calm care-l ascundea sentimentele.

– Mi-a distrus viața, răspunse Robert, privind-o cu ciudă, de parcă ea ar fi fost trădătoarea. Și nu e totul doar o minciună. M-a urcat cu de-a sila pe una din navele lui, dar am reușit să scap la San Delora.

Elizabeth oftă neauzit.

– Și spinarea ta? Cum s-a întîmplat una ca asta?

– Nu aveam nici un ban, afurisită să fii, nimic altceva în afară de haine atunci cînd am evadat. M-am vîndut ca servitor ca să plătesc drumul spre America, îi zise cu ură. Așa îi răsplătea stăpînul meu pe servitorii îndrăzneți care fur... care nu munceau destul de repede.

– Ai vrut să spui că furau! îi zise Elizabeth enervată. Nu mă minți, n-are rost. Dar cum rămîne cu minele, cu minele acelea despre care mi-ai vorbit, găuri negre scobite în pămînt?

– Am lucrat într-o astfel de mină cîteva luni, rosti el printre dinții încleștați, apropiindu-se amenințător de ea.

Elizabeth își luă poșeta și se dădu un pas înapoi, însă el o prinse de umeri.

– Am văzut lucruri de nedescris, am făcut lucruri de nedescris şi toate astea numai pentru că am încercat să-ţi apăr onoarea, în timp ce tu o făceai pe tîrfa pentru nemernicul ăla.

Elizabeth încercă să se elibereze, dar nu putu.

– Cînd în cele din urmă am reuşit să mă întorc, am luat un ziar şi am citit cum sora mea mai mică o făcea pe eleganta la toate petrecerile din înalta societate, în timp ce eu putrezeam în junglă şi culegeam trestie de zahăr...

– Sora ta mai mică, urlă Elizabeth, a vîndut tot ce mai avea ca să-ţi plătească ţie datoriile! Pentru că ai fi nimerit drept la închisoarea datornicilor dacă îţi arătai mutra înainte să fi vîndut toate lucrurile de valoare de la Havenhurst! Glasul i se frînse şi în acel moment se simţi cuprinsă de un val de panică. Robert, te rog, îi zise cu ochii în lacrimi. Te rog, eşti fratele meu. Şi în parte este adevărat ceea ce ai spus, din cauza mea ai pătimit atîtea. Din cauza mea, nu a lui Ian. Dacă ar fi fost un om plin de cruzime, ţi-ar fi putut face mult rău, îi zise. Ar fi putut să te predea autorităţilor. Aşa ar fi procedat majoritatea bărbaţilor, iar atunci ţi-ai fi petrecut restul vieţii la puşcărie.

Robert o strînse şi mai tare de umeri, privind-o cu duritate. Oftînd, Elizabeth îşi aşeză palma mică pe obrazul lui şi cu ochii plini de lacrimi îi zise:

– Robert, te iubesc şi cred că şi tu mă iubeşti pe mine. Dar dacă ai de gînd să mă opreşti să mă întorc la Londra, mi-e teamă că va trebui să mă omori.

În acel moment Robert o împinse deodată, de parcă n-ar mai fi putut suporta s-o atingă. Elizabeth căzu pe pat, ţinînd în mîini poşeta deschisă. Întri-

stată, rămase să-l privească cum se plimba prin cameră ca un animal încolţit. Încet, scoase toţi banii din poşetă şi alese cîteva bancnote cît să-i ajungă să închirieze o trăsură

– Bobby, îi zise încet. Te rog, vino aici.

Îl observă cum se lupta cu sine, dar în cele din urmă se apropie de pat în timp ce ea se ridica

– Ai aici o mică avere, îi zise mai departe pe acelaşi ton blînd. Toţi banii ăştia sînt ai tăi. Foloseşte-i ca să mergi oriunde vei dori. Îi atinse mîneca cu mîna stîngă. Bobby? şopti, cercetîndu-i chipul. S-a terminat. Nu va mai fi nici un fel de răzbunare. Ia banii şi pleacă cu primul vapor pe care-l găseşti.

Îl văzu deschizînd gura să-i spună ceva, dar scutură din cap.

– Nu-mi spune unde, dacă asta aveai de gînd. Or să se pună multe întrebări despre tine şi, dacă nu cunosc răspunsul, atunci vei ştii că eşti în siguranţă. Îl văzu cum privea cu lăcomie banii de pe pat. Peste şase luni, continuă ea ceva mai calmă, voi depune alţi bani în orice bancă îmi spui tu să folosesc. Dă un anunţ în *„Times"* pentru Elizabeth... Duncan, inventă ea un nume, iar eu voi depune suma pe numele oricui semnează anunţul.

Cînd el nu făcu nici un gest, Elizabeth strînse poşeta la piept.

– Bobby, trebuie să te hotărăşti acum. Nu mai e timp de pierdut.

Rpbert încercă să spună ceva, dar, din cauza emoţiilor puternice, nu reuşi. Apoi, relaxîndu-se parcă deodată, izbuti cu greu să rostească:

– Întotdeauna ai avut inimă bună.

După aceea se apucă să-şi strîngă hainele într-o valiză şi luă şi banii de pe pat.

Elizabeth clipi ca să-şi alunge lacrimile.

– Nu uita, îi şopti răguşită, Elizabeth Duncan.

Robert se opri cu mîna pe clanţă şi apoi întoarse capul spre ea.

– Ce am aici îmi ajunge. O clipă, frate şi soră se priviră cu intensitate, ştiind că era ultima oară cînd se mai vedeau. Robert zîmbi îndurerat. Adio, Beth.

Pînă cînd nu-l văzu pe geam îndreptîndu-se spre drumul şerpuit care ducea spre port, Elizabeth rămase încordată. După aceea, uşurată, se lăsă să cadă istovită pe marginea patului. Lăsă capul în jos şi începu să plîngă, lacrimile curgînd în poşeta deschisă ce-l acoperea mîna. Lacrmi de tristeţe şi de uşurare, lacrimi pentru fratele ei.

Pentru că, înăuntrul poşetei avea pistolul.

Din clipa în care îşi dăduse seama că Robert ar fi putut să nu vrea s-o lase să plece, aţintise arma ascunsă în poşetă spre inima lui.

Capitolul 35

Elizabeth făcu călătoria de patru zile de la Helmshead pînă la Londra în numai două zile şi jumătate, efort care o costă mulţi bani şi oboseală, din cauză că plătise nişte sume exorbitante vizitiilor ca s-o ducă cu trăsura şi pe timpul nopţii.

Călătorise neîntrerupt, oprind numai la popasuri pentru a schimba caii, hainele şi eventual pentru a mînca ceva în grabă. Oriunde se oprise, toată lumea îi vorbise numai despre procesul lui Ian Thornton, marchiz de Kensington.

La ora zece dimineaţa, la şase zile după începerea procesului lui Ian, trăsura prăfuită în care că-

lătorise opri în fața casei din Londra a marii ducese de Howthorne, iar Elizabeth sări din ea înainte să se fi lăsat treptele, împiedicîndu-se de fustă și urcînd apoi în grabă scările ce duceau spre ușa din față a reședinței.

– Ce Doamne iartă-mă... mormăi ducesa care tocmai se învîrtea prin hol, speriată de bătăile ce răsunau în ușă.

Majordomul deschise ușa și Elizabeth dădu năvală în casă.

– Înălțimea Voastră! gîfîi istovită. Eu...

– Tu! izbucni ducesa, privind rece la femeia prăfuită și cu hainele șifonate, ce își părăsise soțul și provocase atîta durere și scandal, iar care acum se prezentase pe nepusă masă în casa ei, cînd era deja aproape prea tîrziu. Cineva ar trebui să pună cureaua pe spinarea ta! îi zise.

– Cred că de treaba asta se va îngriji Ian ceva mai tîrziu. Acum am nevoie... Elizabeth se opri să-și tragă sufletul, căutînd să nu se lase abătută de la planul ei de panică... trebuie să intru la Westminster. O să am nevoie de ajutor, pentru că în general nimeni nu permite unei femei să intre în Camera Lorzilor.

– Procesul e în a șasea zi și nu mă deranjează să-ți spun că nu merge bine deloc.

– Îmi spuneți mai tîrziu! rosti Elizabeth poruncitoare. Gîndiți-vă la cineva cu influență care ar putea să mă bage acolo, o cunoștință. Restul o să-l fac eu imediat ce voi intra.

Nemulțumită, ducesa își dădu seama că, în pofida comportamentului de nescuzat al lui Elizabeth, ea rămăsese singura speranță pentru Ian, drept care intră în acțiune.

– Faulkner! strigă deodată, întorcîndu-se spre scări.

– Înălțimea Voastră? întrebă camerista personală a Marii ducese, materializîndu-se pe palierul de deasupra.

– Ia-o pe fata asta sus. Scutură-i hainele de praf și aranjează-l părul. Ramsey! rosti rece, făcîndu-i semn majordomului s-o urmeze în salonul în care avea o mică masă de scris. Duci biletul ăsta direct la Westminster. Spune-le celor de acolo că e de la mine și că trebuie predat fără întîrziere lordului Kyleton. Vezi că este acolo, în Camera Lorzilor. I-am spus să oprească procesul imediat. I-am mai scris de asemenea că îl așteptăm peste o oră, în fața la Westminster, în trăsura mea. Trebuie să vină acolo ca să ne poată băga înăuntru.

– Imediat, Înălțimea Voastră, răspunse Ramsey, înclinîndu-se și ieșind grăbit din salon.

Ducesa ieși după el.

– În cazul în care Kyleton absentează tocmai azi de la proces, trimite urgent un servitor la el acasă, un altul la White's și încă unul la actrița aia, amanta secretă, pe care o întreține el, rosti, privind-o cu răceală pe Elizabeth. Vino cu mine. Ai multe explicații de dat, doamnă, și poți s-o faci în timp ce Falukner se ocupă de ținuta ta.

– Nu am de gînd să mă gîndesc tocmai într-un asemenea moment la ținuta mea, izbucni furioasă Elizabeth.

Ducesa o privi de sus.

– Ai venit cumva să-i convingi pe lorzi că soțul tău este inocent?

– Da, desigur. Eu...

– Atunci nu-l face și mai mult de rușine! Arăți ca

scăpată din șanțuri. Vei avea noroc dacă nu te vor spînzura pe tine, pentru tot scandalul pe care l-ai provocat. O porni pe scări în sus, urmată de Elizabeth, care o asculta numai pe jumătate. Acum, dacă fratele tău cel nesăbuit ne-ar face onoarea să se prezinte în fața lorzilor, poate că soțul tău nu va fi nevoit să petreacă noaptea la pușcărie, așa cum crede Jordan că se va întîmpla, dacă procurorii reușesc să-și impună punctul de vedere. Elizabeth se opri pe a treia treaptă.

– Vreți să mă ascultați și pe mine o clipă... începu furioasă.

– O să te ascult tot drumul pînă la Westminster, i-o întoarse ducesa. Mă încumet să afirm că întreaga Londră de-abia așteaptă să afle din ziarul de mîine ce ai de spus!

– Pentru numele Domnului, strigă Elizabeth după ea, întrebîndu-se înnebunită spre cine s-ar fi putut întoarce pentru a primi ajutor mai repede. O oră i se părea o eternitate! Nu am venit numai ca să le arăt tuturor că trăiesc. Pot dovedi de asemenea și că Robert este în viață și că Ian nu l-a făcut nimic...

Ducesa se întoarse și începu să coboare, cercetînd chipul lui Elizabeth cu disperare și speranță.

– Faulkner! strigă fără să se întoarcă, ia cu tine ce crezi că trebuie. Poți să te îngrijești de lady Thornton în trăsură!

Cincisprezece minute după ce trăsura ducesei oprise în fața la Westminster, lordul Kyleton veni spre ele, cu Ramsey în urma lui.

– Ce naiba... începu el.

– Ajută-ne să coborîm, îl întrerupse ducesa. O

să-ți spun ce pot pe drum. Dar mai întîi să-mi zici tu mie cum merge procesul.

– Nu merge bine deloc. Pentru Kensington e tot mai rău. Procurorul general este într-o formă de zile mari. Pînă acum a reuşit să-i convingă pe toți că, deşi se zvoneşte că lady Thornton ar fi încă în viață, nu există nici o dovadă clară că acest zvon este adevărat.

Se întoarse ş-o ajute şi pe Elizabeth, pe care nu o cunoştea personal, să coboare din trăsură, căutînd să facă un rezumat al tacticilor folosite de procuratură.

– Ca o explicație a zvonurilor că lady Thornton a fost văzută la un han şi un popas alături de un bărbat necunoscut, procurorul a insinuat că de fapt Kensington a angajat un cuplu care să joace rolul ei şi al presupusului amant, explicație ce pare plauzibilă, pentru că urma a fost descoperită multă vreme după dispariție. Ca şi bijutierul care a dat o declarație de-abia după ce Ian a fost acuzat. Iar în încheiere, le mai spuse el conducîndu-le spre intrarea ca o boltă, procurorul a reuşit să facă în aşa fel încît să pară absolut logic că, dacă ea cumva mai trăieşte, atunci se teme pentru viața ei, pentru că altfel ar fi apărut pînă acum. A spus că lady Thortòn ştie probabil cel mai bine ce fel de monstru este soțul ei. Iar dacă el este un monstru fără milă, atunci înseamnă că marchizul a fost perfect capabil să-l omoare pe fratele ei. Dispariția fratelui este punctul forte, pentru că se pare că dețin mai multe dovezi clare pe baza cărora să-l bage la puşcărie.

– Ei bine, de acum nu trebuie să ne mai facem griji pentru un capăt de acuzare. Ai reuşit să opreşti procesul? întrebă marea ducesă.

– Să opresc procesul! exclamă el, luîndu-se cu mîinile de păr. Draga mea ducesă, procesul ăsta ar mai putea fi oprit numai de către prinț sau de Dumnezeu.

– Atunci va trebui să ne mulțumim cu lady Thornton, rosti ducesa.

Lordul Keyton se întoarse deodată ca s-o privească mai bine pe Elizabeth, la început cu o expresie de uşurare şi apoi de dispreț. Se întoarse iar spre ducesă şi deschise o uşă alături de care santinelele stăteau cu armele pregătite.

– Stați aici. O să trimit un bilet avocatului lui Kensington în care o să-i cer să iasă din sală. Nu discutați cu nimeni şi nu dezvăluiți identitatea acestei femei pînă cînd nu vine Peterson Delham. Am o bănuială că va dori să se folosească de elementul surpriză într-un moment cît mai potrivit.

Elizabeth rămase nemişcată, suportînd cu demnitate durerea de a fi privită astfel, ştiind că în ochii tuturor celor care citiseră relatările din ziare, ea era fie moartă, fie o soție adulteră care-şi părăsise soțul pentru un iubit neidentificat. Cum se afla acolo în carne şi oase, lordul Kyleton era de părere că fugise cu un amant. Elizabeth ştia că toți bărbații aflați în încăperea cavernoasă, din cealaltă parte a holului, urmau să creadă acelaşi lucru, inclusiv soțul ei, pînă cînd avea să le poată dovedi că se înşelau.

Ducsa aproape că nu vorbise deloc pe drum ci ascultase cu atenție toate explicațiile ei, dar în mod evident dorea ca totul să fie dovedit la proces înainte să creadă şi să accepte. Acea lipsă de încredere a ducesei, care crezuse în Elizabeth atunci cînd nimeni altcineva n-o mai făcuse, o îndurera mai mult decît disprețul lordului Kyleton.

Cîteva clipe mai tîrziu, lordul se întoarse lîngă ele.

– Peterson Delham a primit biletul meu cu un moment în urmă. De acum nu ne mai rămîne decît să vedem ce se va mai întîmpla.

– I-ai spus că lady Thornton este aici?

– Nu, Înălţimea Voastră, îi zise el cu răbdare. La un proces, este foarte important să intervii la momentul potrivit. Delham singur trebuie să decidă ce trebuie să facă şi cînd anume.

Elizabeth ar fi vrut să urle de frustrare din cauza acelei întîrzieri. Ian se afla de cealaltă parte a holului, în spatele acelor uşi duble, iar dorinţa ei de a se duce la el era atît de puternică, încît se văzu nevoită să facă un efort imens ca să rămînă nemişcată. Îşi zise că oricum în cîteva minute Ian avea s-o vadă şi să-i asculte explicaţiile.

Trebuia să mai aibă răbdare numai puţin pînă cînd să-i demonstreze că fusese cu Robert, nu cu vreun amant. Imediat ce avea să înţeleagă acest lucru, mai mult ca sigur că urma s-o ierte, pentru toată durerea pe care i-o provocase. Lui Elizabeth nu-i păsa ce credeau despre ea sutele de lorzi din cameră, putea să le suporte dispreţul pentru tot restul vieţii, atîta timp cît Ian o ierta.

După un sfert de oră care ei i se păru o eternitate, uşile se deschiseră şi Peterson Delham, avocatul lui Ian, ieşi pe hol.

– Ce naiba mai vrei şi tu, Kyleton? Fac tot ce pot ca să nu las procesul ăsta să se tranforme într-un masacru şi tu mă scoţi din sală chiar în toiul celei mai incriminatoare mărturii de pînă acum?

Lordul Kyleton privi neliniştit spre cei cîţiva bărbaţi care se plimbau pe hol, apoi se apropie de

urechea lui Peterson Delham şi-i şopti ceva. Delham se întoarse s-o privească pe Elizabeth, după care o prinse de braţ şi o tîrî după el de-a lungul holului, spre o altă uşă închisă.

– O să stăm de vorbă aici, îi zise cu acreală.

Încăperea în care intraseră avea o masă de lucru în capăt şi şase scaune cu spătar drept. Delham se îndreptă glonţ spre masa de lucru şi se trînti pe scaunul din spatele ei.

Împletindu-şi degetele, o privi pe Elizabeth peste ele cu nişte ochi albaştri şi tăioşi ca nişte pumnale, rostind apoi îngheţat:

– Lady Thornton, ce frumos din partea ta că ţi-ai făcut timp să ne faci o vizită! Ar fi prea indiscret din partea mea să te întreb pe unde ai umblat în ultimele şase săptămîni?

În clipa aceea, Elizabeth se gîndea că, dacă avocatul o trata astfel, atunci cîtă ură trebuia să înfrunte cînd avea să fie faţă în faţă cu Ian?

– Îmi... îmi imaginez ce gîndiţi, începu pe un ton de conciliere.

El o întrerupse sarcastic.

– Ba nu, doamnă, nu cred că poţi, pentru că dacă ai putea, ai fi oripilată în clipa asta.

– Pot explica totul, izbucni Elizabeth.

– Serios? rosti el neimpresionat. Ce păcat că n-ai încercat să faci asta cu şase săptămîni în urmă!

– Pot s-o fac acum, strigă Elizabeth, pierzîndu-şi cumpătul.

– Începeţi cînd doriţi, îi zise el cu sarcasm. Nu sînt decît trei sute de oameni în camera de peste hol, care aşteaptă să vorbiţi cînd vă convine mai bine.

Panica şi furstrarea o făcură pe Elizabeth să explodeze.

– Ia ascultă, domnule, nu am călătorit zi şi noapte numai ca să stau aici, în timp ce dumneata pierzi vremea insultîndu-mă. Am venit în clipa în care am citit în ziar că soţul meu are probleme. Am venit ca să le dovedesc tuturor că sînt vie şi nevătămată şi că fratele meu este de asemenea în viaţă.

În loc să se arate mulţumit sau uşurat, avocatul deveni chiar mai obraznic şi răuvoitor ca înainte.

– Haideţi, doamnă, spuneţi. De abia aştept să aud totul.

– De ce vă purtaţi aşa? strigă Elizabeth. Pentru numele lui Dumnezeu, sînt de partea voastră!

– Slavă cerului că nu avem mai multe ca dumneata.

Elizabeth îl ignoră şi îi făcu un rezumat complet a tot ce i se întîmplase din clipa în care Robert venise în spatele ei la Havenhurst. Cînd încheie, se ridică, gata să spună totul de la început şi în Camera Lorzilor, dar Delham continua s-o fixeze cu privirea, pe deasupra degetelor împletite.

– Şi noi ar trebui să credem această poveste fantasmagorică? izbucni în cele din urmă. Fratele dumitale e viu, dar nu e aici. Chiar ar trebui să acceptăm cuvîntul unei femei măritate, care a călătorit fără ruşine ca soţie şi soţ cu un alt bărbat...

– Cu fratele meu, răspunse Elizabeth, sprijinindu-se de masa de lucru.

– Aşa vrei să ne laşi să credem. De ce, Lady Thornton? De unde acest interes subit pentru bunăstarea soţului dumitale?

– Delham! interveni marea ducesă. Eşti nebun? Oricine vede că spune adevărul, chiar şi eu, deşi nu

eram înclinată să cred nici un cuvînt atunci cînd a venit la mine acasă! O loveşti şi o jigneşti fără nici un motiv...

Fără să-şi mute privirea de la Elizabeth, Delham răspunse:

– Înălţimea Voastră, ceea ce am făcut eu e o nimica toată în comparaţie cu tortura la care o va supune procurorul, în încercarea de a-i discredita povestea. Dacă nu rezistă aici, atunci nu are nici cea mai mică şansă acolo!

– Nu mai înţeleg nimic! strigă Elizabeth îngrozită. Faptul că sînt aici dovedeşte că soţul meu nu m-a omorît. În plus, am o scrisoare de la doamna Hogan în care-l descrie în detaliu pe fratele meu şi declară că am fost împreună. Va veni aici chiar în persoană dacă veţi avea nevoie de ea, dar e însărcinată şi nu va călători la fel de repede ca mine. Acest proces vrea să stabilească dacă soţul meu este sau nu vinovat de acele crime. Eu ştiu adevărul şi pot dovedi că nu este vinovat.

– Te înşeli, lady Thornton, îi zise Delham cu amărăciune. Din cauza naturii sale senzaţionale şi a interesului pe care l-a stîrnit în presă, nu mai este vorba de un proces în care se caută adevărul şi dreptatea în Camera Lorzilor. Acum este un amfiteatru şi procuratura se află chiar în centrul atenţiei, mai ales că joacă rolul principal, în faţa unei audienţe formate din mii de oameni de pe întreg cuprinsul Angliei, care citesc amănuntele în ziare. Procurorii au de gînd să dea un spectacol pe cinste, altceva nu-i interesează. Foarte bine, se decise el după un moment. Hai să vedem cum te vei descurca dumneata cu ei.

Elizabeth se simţi atît de uşurată să-l vadă

ridicîndu-se, încît nici nu mai dădu atenţie ultimelor sale cuvinte cu privire la procurori.

– V-am spus totul exact aşa cum s-a întîmplat şi am adus scrisoarea doamnei Hogan ca dovadă. Va veni şi ea aici dacă este nevoie, aşa cum am mai spus. Îl poate descrie pentru toţi şi-l poate identifica pe Robert după portretele pe care le am...

– Poate că da. Poate că nu. Poate că l-ai descris dumneata pentru ea şi apoi ai plătit-o pentru treaba asta, remarcă el, intrînd iar în rolul procurorului. Să nu uit, i-ai promis bani ca să vină aici?

– Da, dar...

– Nu contează, rpsunse avocatul furios. Nu contează.

– Nu contează? repetă ea ca proštită. Dar lordul Kyleton a spus că cel mai bun caz al procuraturii este cel al fratelui meu.

– După cum v-am spus deja, nu asta mă preocupă pe moment. O să vă duc acolo unde veţi putea auzi tot ce voi spune în următoarele momente, fără să fiţi văzută de cineva. Asistentul meu va veni ca să vă escorteze în boxa martorilor.

– O... o să-i spuneţi lui Ian că sînt aici? îl întrebă spăşită.

– Nici vorbă. Vreau să vă vadă prima dată laolaltă cu ceilalţi oameni din sală. Vreau ca ceilalţi să-l vadă reacţia şi să-l judece după ea.

Cu ducesa în urma lor, avocatul le conduse spre o altă uşă ascunsă într-o firidă, iar Elizabeth constată că se aflau într-un alcov ferit, de unde puteau vedea totul fără a fi observate.

Pulsul i se acceleră atunci cînd încercă să cuprindă scena colorată dintr-o singură privire. Sala imensă cu tavanul boltit era plină de rumoare din

cauza sutelor de conversații care se purtau pe șoptite, în așteptarea continuării procesului.

Nu prea departe de alcovul lor se afla Lordul Cancelar, în roba purpurie și cu peruca pudrată, care prezida întreaga adunare.

În fața lui se aflau mai mulți bărbați cu chipuri aspre, cu robe purpurii și peruci pe cap, inclusiv cei opt judecători și procurorii Coroanei. La o altă masă erau alți bărbați cu robe și peruci care erau probabil avocații lui Ian. Elizabeth îl urmări pe Peterson Delham intrînd în sală și îndreptîndu-se spre locul lui.

Încercă disperată să-l vadă pe Ian, care trebuia să fie pe undeva pe la o masă... privirea disperată i se opri în cele din urmă pe chipul drag al soțului ei. Numele lui i se ridică pe buze și se văzu nevoită să facă un efort extraordinar ca să nu strige și să-i atragă atenția.

Zîmbi pentru că Ian avea atitudinea lui obișnuită și părea vag neatent la ce se petrecea în jurul lui, chiar dacă era așezat în boxa acuzaților. Părea calm, rece, perfect stăpîn pe sine.

– Să înțeleg că sînteți gata să începem, domnule Delham? rosti iritat Lordul Cancelar și în sală se făcu liniște.

– Îmi cer scuze pentru întîrziere, domnilor, rosti Delham, după ce se aplecase să-i șoptească ceva la ureche celui mai tînăr avocat de la masa apărării. Tînărul se ridică pe dată și se îndreptă spre ieșire, ca să vină probabil s-o ia pe ea, se gîndi Elizabeth. Întorcînu-se spre Lordul Cancelar, Delham continuă politicos: Înălțimea Voastră, dacă îmi veți permite o mică abatere de la procedură, cred că putem rezolva întreaga chestiune fără a mai fi nevoie să mai chemăm și alți martori.

– Explică-ne ce vrei să spui, domnule Delham, îi porunci acesta.

– Vreau să chem în boxa martorilor un martor surpriză și să mi se permită să-i pun o singură întrebare. După aceea, lordul procuror va avea martorul la dispoziția sa.

Lordul Cancelar se întoarse să discute cu un om care trebuia să fie probabil procurorul general.

– Ai vreo obiecție, lord Sutherland?

Lordul Sutherland se ridică, un bărbat înalt cu nas acvilin și buze subțiri.

– Cu siguranță că nu, Înălțimea Voastră, îi răspunse acesta aproape cu obrăznicie. L-am așteptat pe domnul Delham de două ori pe ziua de azi, ce mai contează încă o mică întîrziere în aplicarea legilor?

– Te rog să-ți prezinți martorul, domnule Delham. După aceea nu voi mai permite nici un fel de întîrzieri. Este clar?

Elizabeth tresări atunci cînd tînărul avocat intră în alcov și o prinse de braț. După ce mai privi o dată spre Ian, o porni pe urmele tînărului, amețită de emoție, în timp ce Peterson Delham rostea pe un ton grav:

– Lorzii mei, chem în boza martorilor pe marchiza de Kensington!

Întreaga sală părea să fie scuturată de valuri de șoc și tensiune.

Toată lumea era aplecată în scaune ca s-o poată vedea mai bine, dar Elizabeth nu observă nimic. Continua să-l privească pe Ian, care, după primul șoc, se uita la ea cu ochi reci precum gheața și chipul dur.

Tremurînd sub privirea lui, Elizabeth urcă în

boxa martorilor şi depuse jurămîntul. După aceea îl văzu pe Peterson Delham apropiindu-se de ea.

– Vreţi să vă spuneţi numele, în beneficiul tuturor celor prezenţi la această sesiune?

Elizabeth îşi alungă teama şi, dezlipindu-şi privirea de la Ian, rosti cît de tare putu:

– Elizabeth Marie Cameron.

În sală se iscă nebunia, iar Lordul Cancelar se văzu obligat să ceară să se facă linişte.

– Curtea îmi permite să verific, întrebînd acuzatul dacă este într-adevăr soţia sa? întrebă Delham.

Lordul Cancelar îşi mută privirea de la Elizabeth la Ian.

– Într-adevăr.

– Lord Thornton, întrebă Delham calm, privind spre Ian, este această femeie soţia despre care s-a spus că ai omorît-o sau la a cărei dispariţie ai participat?

Ian strînse din dinţi şi încuviinţă din cap.

– Pentru informarea tuturor celor prezenţi să se consemneze că lordul Thornton a identificat martora ca fiind soţia sa. Nu mai am alte întrebări.

Elizabeth se prinse cu ambele mîini de marginea de lemn a boxei, nevenindu-i a crede că Delham nu intenţiona să-l pună nici un fel de întrebări despre Robert.

– Eu am cîteva întrebări, domnilor, rosti procurorul general, lordul Sutherland.

Elizabeth îl observă apropiindu-se de ea, plin de bunăvoinţă.

– Lady Thornton, începu lordul Sutherland, părînd tulburat şi chiar uşurat că Elizabeth se afla acolo pentru limpezirea situaţiei. Vă rog, nu e ne-

vole să vă arătaţi aşa de speriată. Nu am decît cîteva întrebări. Vreţi să ne spuneţi ce v-a adus aici atît de tîrziu şi de ce sînteţi aşa de speriată?

– Am venit pentru că am descoperit că lordul Thornton era acuzat de uciderea mea şi a fratelui meu, răspunse Elizabeth încercînd să vorbească cît mai tare.

– Unde aţi fost pînă acum?

– Am fost în Helmshead cu fratele meu, Rob...

– A spus cumva frate? izbucni unul dintre procurorii Coroanei. Lordul Sutherland părea la fel şocat ca toţi ceilalţi din sală. Însă îşi reveni aproape imediat.

– Aţi veni aici ca să ne spuneţi nu numai că dumneavastră înşivă sinteţi teafără şi nevătămată, rosti îngîndurat, dar că aţi fost în compania fratelui care a dispărut în urmă cu doi ani şi nimeni nu i-a putut da de urmă, detectivul dumneavoastră, detectivii Coroanei sau cei angajaţi de soţul dumitale?

Elizabeth privi spre Ian şi observă expresia de ură de pe chipul lui.

– Da, aşa este.

– Şi unde este acest frate? Pentru a-şi sublinia mai bine punctul de vedere, procurorul privi mirat în jur, de parcă l-ar fi căutat pe Robert. L-aţi adus aici ca să îl vedem, să constatăm că este teafăr şi nevătămat?

– Nu, răspunse Elizabeth. Nu l-am adus aici, dar...

– Vă rog să vă mărginiţi să-mi răspundeţi la întrebări, o mustră lordul Sutherland. O clipă tăcu şi o privi, apoi continuă: Lady Thornton, cred că toţi am vrea să aflăm de ce aţi părăsit confortul căminului cu şase săptămîni în urmă şi aţi fugit în secret de

la soțul dumneavoastră, iar acum v-ați întors în ultimul-ceas ca să ne convingeți am făcut cumva o greșeală crezînd că viața dumneavoastră și a fratelui au fost primejduite. Dacă doriți, am prefera să începeți cu începutul.

Elizabeth se simți atît de ușurată că avea în fine ocazia să-și spună povestea, încît vorbi cu calm și elocvență, avînd grijă să nu menționeze acele părți care ar fi dovedit că fratele ei era un mincinos și un nebun care dorise cu orice preț să-l vadă pe Ian spînzurat pentru niște crime imaginare.

Îl descrise pe Robert așa cum îl vedea ea, un tînăr mînat de durere și privațiuni pe un drum greșit, ce căutase să se răzbune pe soțul ei. Un tînăr pe care soțul ei îl salvase de la pușcărie pe viață urcîndu-l pe unul din vasele sale. Un tînăr care, din cauza propriilor sale acțiuni nesăbuite, suferise tot felul de umilințe și bătăi, învinuindu-l pe soțul ei pentru ele.

Pentru că era disperată și speriată și pentru exersase acest discurs de multe ori, Elizabeth termină repede. Nu se încurcă decît o singură dată, atunci cînd admise că se lăsase convinsă că creadă că soțul ei fusese vinovat pentru biciuirea lui Robert.

În timpul acelui moment oribil îl privise pe Ian și observase cu stupoare că părea plictisit, de parcă asista forțat la o piesă proastă.

Lordul Sutherland sparse tăcerea lăsată după declarația ei, rîzînd cu milă și rostind cu ironie:

– Draga mea femeie, am numai o întrebare asemănătoare cu cea de dinainte. Vreau să știu de ce?

Elizabeth se simți cuprinsă de groază atunci cînd își dădu seama că procurorul avea de gînd să se asigure că nimeni nu o va crede.

– De ce? se bîlbîi ea.

– De ce ai venit să ne spui o asemenea poveste uimitoare, în speranța că-i vei salva viața omului de la care ai fugit cu șase săptămîni în urmă?

Elizabeth privi rugătoare spre Peterson Delham care ridică din umeri dezgustat. Elizabeth își aminti de spusele lui, atunci cînd ducesa îl atacase pentru că o tratase cu atîta asprime.

– Lady Thornton, izbucni procurorul, după care începu s-o bombardeze cu întrebări. Spune-ne adevărul, lady Thornton. Omul acesta, îi zise arătînd spre Ian, te-a găsit și te-a mituit ca să vii aici să ne spui această poveste absurdă? Sau te-a găsit și te-a amenințat cu moartea dacă nu vii aici? Nu e adevărat că nu ai habar unde este fratele dumitale? Nu este adevărat că numai cu cîteva momente în urmă ai admis că ai fugit de frică de lîngă omul acesta plin de cruzime? Nu este adevărat că te temi în continuare de cruzimea lui...

– Nu! strigă Elizabeth. Privi în jur și observă că toți bărbații o priveau cu dispreț și nu crezuseră o iotă din tot ce le spusese.

– Nu mai am și alte întrebări!

– Stați! În acea fracțiune de secundă, Elizabeth își dădu seama că dacă nu-i putea convinge că spusese adevărul, atunci ar fi putut încerca să-i determine să creadă că era prea proastă pentru a inventa o asemenea minciună. Da, lorzii mei, rosti răspicat. Nu pot nega... mă refer la cruzimea lui.

Sutherland se întoarse cu ochii strălucind de încîntare, iar sala fu scuturată de un val de surescitare.

– Admiteți că este un om plin de cruzime?

– Da, răspunse Elizabeth răspicat.

– Draga mea femeie, ai putea să ne spui, tuturor celor de aici, ce a făcut, să ne dai cîteva exemple de cruzime?

– Da, pentru că știu că veți înțelege cu toții cît de crud poate să fie soțul meu și de ce am fugit cu Robert, fratele meu. Înnebunită, încercă să găsească jumătăți de adevăruri care să nu constituie sperjur.

În următoarea clipă, își aminti de cuvintele pe care i le spusese Ian în ultima noapte la Havenhurst.

– Da, te rog, continuă. Toată lumea o privea cu atenție. Cînd a fost ultima oară cînd soțul tău a dat dovadă de cruzime?

– Păi, chiar înainte să plec m-a amenințat că-mi taie alocația, pe care o cheltuisem în avans, deși nu mi-a făcut nici o plăcere să admit.

– Ți-a fost teamă că te va bate din cauza asta?

– Nu, mi-a fost teamă că nu-mi mai va da mai mulți bani pînă cînd urma să primesc următoarea tranșă din alocație!

Cineva izbucni în rîs. Sutherland se încruntă amenințător, dar Elizabeth merse mai departe.

– Eu și cu soțul meu tocmai despre asta discutam, despre alocație adică, cu două nopți înainte să fug cu Bobby.

– Și a devenit abuziv în timpul acelei discuții? Este noaptea în care camerista v-a auzit plîngînd?

– Da, probabil.

– De ce plîngeați, lady Thornton?

Toată lumea întinsese gîtul ca s-o poată vedea mai bine.

– Eram într-o situație neplăcută, declară Elizabeth de parcă ar fi fost evident. Voiam să plec cu

Bobby. Dar pentru asta a trebuit să-mi vînd minunatele mele smaralde pe care mi le-a dăruit lordul Thornton. Într-o străfulgerare de inspirație, se aplecă uşor spre Lordul Cancelar, şoptindu-i conspirativ: Ştiam că-mi va cumpăra altele, înțelegeți? Dinspre sală se auzeau hohote de rîs, ceea ce o încurajă şi mai mult pe Elizabeth.

Lordul Sutherland însă nu avea nici un chef de rîs. Simțise că avea de gînd să-l prostească, dar cu aroganța specifică sexului său, nu putea crede că era atît de inteligentă ca să încerce, nicicum să mai şi izbutească.

– Vreți să mă determinați să cred că v-ați vîndut smaraldele dintr-o toană, din dorința de a pleca în călătorie cu un bărbat despre care susțineți că era fratele dumneavoastră?

– Dumezeule. eu nu ştiu ce se presupune că ar trebui să credeți. Eu ştiu doar ce am făcut.

– Doamnă! izbucni excedat procurorul. Erați gata-gata să plîngeți, aşa ne-a spus bijutierul căruia i-ați vîndut smaraldele. Dacă aveați de gînd să le vindeți dintr-o toană. de ce să plîngeți din acest motiv?

Elizabeth îl privi cu o expresie tîmpă.

– Îmi plăceau smaraldele acelea.

Sala se scutura de rîs. Elizabeth aşteptă să se potolească criza de veselie, înainte să se aplece în față şi să spună pe un ton mîndru şi încrezător:

– Soțul meu mi-a spus adesea că smaraldele se potrivesc de minune cu ochii mei. Nu-i aşa că-i dulce?

Elizabeth observă cu mulțumire că procurorul scrîşnea din dinți. Temîndu-se să se mai uite spre Ian, îşi fixă atenția asupra lui Peterson Delham şi

observă că acesta se uita la ea cu o expresie oarecum admirativă.

– Deci, strigă procurorul, ne lăsați să înțelegem acum că de fapt nu vă era deloc frică de soțul dumneavoastră?

– Ba sigur că îmi era. Nu v-am explicat adineauri cît de crud poate să fie? întrebă privind ca o cretină spre sală. Desigur, atunci cînd Bobby mi-a arătat spinarea, nu m-am putut abține să nu mă gîndesc că un bărbat care amenință să taie alocația soției sale ar fi în stare să facă orice...

Hohotele de rîs durară mai mult de această dată, iar cînd se stinseră, Elizabeth observă zîmbete înțelegătoare acolo unde înainte dăduse doar peste expresii disprețuitoare și încărcate de ură.

– Și, interveni Sutherland din nou, cînd se putu face auzit, vreți ca noi să credem că ați fugit cu un bărbat despre care spuneți acum că era fratele dumneavoastră și în tot acest răstimp ați stat bine mersi undeva prin Anglia...

Elizabeth încuviință din cap și spuse repede:

– Am stat la Helmshead, un sătuc dulce pe malul mării. Am avut parte de o perioadă foarte plăcu... pașnică, pînă cînd am citit în ziar că soțul meu era judecat. Bobby mi-a spus că nu merită să mă întorc deloc, pentru că era încă supărat că fusese urcat cu forța pe unul dintre vapoarele soțului meu. Dar eu am zis că trebuie.

– Și care este motivul pentru care spuneați că ați crezut că era necesar să vă întoarceți? scrîșni Sutherland.

– Nu am crezut că lordului Thronton i-ar fi făcut plăcere să fie spînzurat. Întreaga sală izbucni într-o explozie de ilaritate iar Elizabeth se văzu nevoită să

aştepte un minut întreg ca să poată continua. Aşadar i-am dat lui Bobby toţi banii mei ca să-şi poată vedea mai departe de viaţa lui agreabilă, după cum am mai spus.

– Lady Thornton, îi zise Sutherland pe un ton onctuos care o înfioră pe Elizabeth, cuvîntul „sperjur" are vreun înţeles pentru dumneavoastră?

– Cred, rosti Elizabeth destul de nesigură, că înseamnă că nu ai voie să spui vreo minciună într-un loc precum acesta.

– Ştiţi cum pedepseşte Coroana sperjurii? Sînt condamnaţi la temniţă grea şi-şi petrec viaţa într-o celulă întunecoasă. Aţi vrea să vi se întîmple aşa ceva?

– În mod sigur nu pare prea agreabil, răspunse Elizabeth. Credeţi că aş putea lua cu mine bijuteriile şi rochiile?

Hohotele de rîs cutremurară sala.

– Nu, nu aţi putea!

– Atunci mă bucur că n-am minţit.

Sutherland nu era sigur dacă fusese păcălit sau nu, dar simţea că pierduse şansa de a o face să apară ca o adulterină mincinoasă sau ca o soţie intimidată şi îngrozită. Povestea bizară a fugii alături de fratele ei avea în acel moment o anumită credibilitate absurdă.

– Doamnă, v-aţi sacrifica şi aţi minţi ca să-l scăpaţi pe omul acesta de la spînzurătoare? Braţul lui se întinsese spre Ian, iar Elizabeth îl urmări cu privirea. Inima îi îngheţă în piept atunci cînd observă că Ian părea chiar mai plictisit înainte, mai rece şi mai distant.

– V-am întrebat dacă aţi minţi ca să-l salvaţi să nu ajungă în temniţă luna viitoare?

Elizabeth şi-ar fi dat şi viaţa ca să-l salveze. Smulgîndu-şi privirea de la Ian, zîmbi prosteşte.

– Luna viitoare? Ce dezagreabil! Păi, luna viitoare e balul lui lady Northam, iar Kensington l-a promis în mod solemn că vom merge... se opri pentru că nu se mai putea face auzită printre hootele de rîs... şi că voi primi o blană nouă!

Elizabeth aşteptă, simţind că reuşise, nu pentru că performanţa ei fusese convingătoare ci pentru că majoritatea lorzilor aveau neveste care nu se gîndeau mai departe de următorul bal, rochie, bijuterie sau blană, aşa că balivernele ei fuseseră credibile.

– Nu mai am alte întrebări! izbucni Sutherland, privind-o cu ură.

Peterson Delham se ridică încet şi, deşi avusese grijă să-şi păstreze o expresie neutră pe chip, ba chiar uşor amuzată, Elizabeth simţi că în sinea lui o aplauda.

– Lady Thornton, îi zise pe un ton formal, mai aveţi şi altceva de declarat acestei curţi?

Elizabeth îşi dădu seama că el voia ca ea să mai spună ceva, deşi, din cauza oboselii, nu ştia ce anume.

Constată că intuise bine atunci cînd începu să vorbească iar el o privi mulţumit.

– Da, domnule. Vreau să spun cît de rău îmi pare pentru necazurile pe care le-am pricinuit eu şi cu Bobby. A fost o greşeală din partea mea că l-am crezut şi că am fugit cu el fără să spun un cuvînt nimănui. Şi a fost o greşeală din partea lui pentru că i-a purtat pică soţului meu după ce a făcut un gest frumos pentru el. Simţind că mersese prea departe şi că vorbea cu prea mult bun-simţ, adăugă repede: Dacă Kensington l-ar fi băgat pe Bobby în puşcărie

după ce a încercat de două ori să-l omoare, îndrăznesc să afirm că fratele meu ar fi considerat locul acela la fel de dezagreabil ca şi mine. Mai ales că este o persoană extrem de fastidioasă!

– Lady Thornton! rosti Lordul Cancelar după ce se mai potoliră rîsetele. Vă puteţi retrage.

Auzind tonul dur, Elizabeth îndrăzni să se uite în direcţia lui, împiedicîndu-se de trepte, atunci cînd îi observă încruntarea furioasă. Poate că ceilalţi lorzi o considerau o idioată frumuşică, dar Lordul Cancelar arăta ca şi cum ar fi fost gata s-o strîngă de gît.

Elizabeth îi permise tînărului asistent al lui Delham s-o conducă prin sală, dar, cînd ajunseră la uşă, Elizabeth scutură din cap şi-l imploră:

– Te rog, lasă-mă să stau în continuare în alcov. Nu vreau să aştept pe hol, întrebîndu-mă ce se petrece, îl imploră, urmărind un bărbat înalt care se apropia de Peterson Delham.

– Foarte bine, acceptă tînărul nemulţumit, dar să nu scoateţi un sunet. Totul se va termina în curînd, adăugă ca un fel de consolare.

– Vrei să spui, şopti ea, că m-am descurcat suficient de bine ca să-l elibereze pe soţul meu?

– Nu, doamnă. Gata, linişte acum. Şi nu vă faceţi griji.

Elizabeth era mai degrabă nedumerită în acel moment, pentru că, de cînd îl văzuse, Ian părea pentru prima oară interesat de ceea ce se petrecea. Urmîndu-l pe asisten în alcov, rămase alături de marea ducesă care o privea cu admiraţie făţişă.

– Ce se petrece? întrebă atunci cînd asistentul nu dădu vreun semn că ar fi vrut să se întoară în sală.

– În cele din urmă o să reuşească! răspunse tînărul zîmbind încîntat.

– Înălţimea Voastră, rosti Peterson Delham, dînd din cap spre bărbatul înalt care rămăsese lîngă el. Cu permisiunea curţii, cu indulgenţa ei aş putea spune, aş vrea să prezint un alt martor care, credem noi, va aduce o dovadă indiscutabilă că Robert Cameron nu a fost vătămat ca rezultat direct sau indirect al timpului petrecut la bordul vasului „Arianna". Dacă această dovadă va fi acceptată de curte, atunci sînt sigur că vom punea pune capăt acestui proces.

– Eu nu sînt de aceeaşi părere! izbucni lordul Sutherland.

Chiar de unde stătea, Elizabeth îl putu vedea pe Lordul Cancelar privindu-l cu duritate pe procuror.

– Să sperăm că vom reuşi să încheiem acest proces, rosti Lordul Cancelar. Pentru că a depăşit deja orice limită de bun simţ sau bun gust şi asta în bună parte datorită dumitale. Privind iritat spre Peterson Delham, rosti tăios: Puteţi începe.

– Mulţumesc, Înălţimea Voastră. Chemăm în boxa martorilor pe căpitanul George Granthome.

Elizabeth începu să intuiască ceea ce urma să se întîmple, mai ales cînd zări în fundul sălii o mulţime de indivizi negricioşi şi solizi care parcă aşteptau să fie chemaţi. Marinari.

Căpitanul Granthome se aşeză în boxa martorilor şi, din clipa în care începu să răspundă la întrebările lui Delham, Elizabeth îşi dădu seama că Ian fusese ca şi achitat chiar înainte să fi pus ea piciorul în acea sală.

Căpitanul povesti cum fusese tratat Robert cît fusese la bordul vasului său şi cum fugise apoi cînd

acostaseră pentru reparaţii. De asemenea, lăsă să se înţeleagă că întregul echipaj era la dispoziţia curţii, gata să depună mărturie.

Elizabeth se convinse că teama ei, cît făcuse drumul acela cumplit şi depusese mărturie, fusese absolut nefondată.

Dacă Ian reuşea să dovedească limpede că Robert nu avusese nimic de suferit din cauza lui, atunci dispariţia ei şi-ar fi pierdut toate semnificaţiile sinistre.

Se întoarse furioasă spre asistentul care rînjea mulţumit în timp ce asculta mărturia căpitanului.

– De ce naiba nu aţi dat publicităţii ceea ce ştiaţi despre dspariţia fratelui meu? Este clar că soţul meu şi domnul Delham ştiau foarte bine ce şi cum. Puteau să-l aducă oricînd pe căpitan laolaltă cu echipajul ca să-şi dovedească inocenţa.

Asistentul renunţă să mai privească spre sală şi răspunse încet:

– A fost ideea soţului dumneavoastră să aşteptăm începerea procesului înainte să îşi construiască apărarea.

– Dar de ce?

– Pentru că ilustrul procuror, alături de echipa sa, nu a dat nici un semn că ar avea de gînd să renunţe la caz, indiferent de ceea ce am susţinut noi. Au crezut că dovezile pe care le deţineau erau suficiente pentru obţinerea condamnării şi, dacă ar fi ştiut de „Arianna", ar fi tras de timp ca să caute alte dovezi încă şi mai rele cu care să distrugă mărturia căpitanului. În plus, vasul era plecat în călătorie şi nu ştiam dacă îl putem găsi ca să-l rechemăm la timp să depună mărturie. Acum lordul procuror cel frustrat şi furios, nu are nimic gata pregătit ca să

poată folosi pentru a demola mărturia căpitanului. Şi chiar dacă nu-l vom mai revedea vreodată pe fratele dumitale tot nu contează, pentru că n-are ce dovezi să mai scoată la iveală. Şi chiar dacă ar găsi aşa ceva, lordul Thornton nu poate fi judecat de două ori pentru aceeaşi crimă.

Acum Elizabeth înţelegea foarte bine de ce Ian păruse neinteresat şi chiar plictisit, dar nu pricepea de ce nu se mai îmbunase cînd explicase foarte clar că fusese cu Robert, că avea ca dovadă scrisoarea doamnei Hogan şi chiar promisiunea mărturiei ei.

– Întreaga manevră a fost orchestrată de soţul dumneavoastră, îi zise asistentul mai departe, privind cu admiraţie spre Ian. Strălucit bărbat. Şi-a plănuit singur apărarea. Să nu uit, domnul Delham mi-a spus să vă transmit că aţi fost superbă în boxa martorilor.

Din acel moment, restul procedurilor se desfăşurară în forţă.

Dîndu-şi seama că fusese învins, procurorul renunţă să mai pună şi alte întrebări martorului, iar după aceea urmară pledoariile finale ale ambilor avocaţi. În cele din urmă Lordul Cancelar ceru să se voteze.

Încordată, Elizabeth privi şi ascultă cum Lordul Secratar strigă pe rînd numele lorzilor din cameră.

Unul după celălalt, lorzii se ridicară şi, cu palma dreaptă pusă pe piept, declarară fie: „Nevinovat pe onoarea mea" sau: „Vinovat pe onoarea mea".

La numărătoare ieşiră 324 de voturi pentru achitare şi 14 contra.

Cei care votaseră împotriva lui Ian erau oameni care îi purtau pică sau care nu fuseseră convinşi de mărturia căpitanului, îi explică asistentul.

Elizabeth însă nu mai auzea nimic. Nu-i păsa decît că majoritatea fuseseră în favoarea achitării şi că Lordul Cancelar era gata să dea verdictul.

– Lord Thornton, rosti Lordul Cancelar cu gravitate. In timp ce Ian se ridica, comisia a ajuns la concluzia că eşti nevinovat de toate acuzaţiile aduse. Eşti liber să pleci. Se opri o clipă, de parcă ar fi dezbătut cu sine dacă să spună ceva sau nu, apoi continuă amuzat: Aş vrea să sugerez neoficial că dacă intenţionezi să stai sub acelaşi acoperiş cu soţia ta diseară, ţi-aş propune să te mai gîndeşti înainte de a face aşa ceva. În locul dumitale aş fi ispitit să comit tocmai actul de care ai fost acuzat că l-ai fi comis deja. Deşi, adăugă în timp ce din sală se auzeau risete, sînt sigur că ai fi achitat de această cameră datorită motivelor justificate.

Elizabeth închise ochii de ruşine. Îşi spuse singură că era mai bine să fie considerată o idioată decît o adulterină, dar, atunci cînd îi redeschise şi-l văzu pe Ian ieşind din sală, nu se mai gîndi la nimic.

– Haide, Elizabeth, îi zise ducesa, strîngînd-o uşor de braţ. Nu mă îndoiesc că afară ne aşteaptă presa. Cu cît plecăm mai repede de aici, cu atît avem şanse mai mari să scăpăm.

Din păcate, presa şi o gloată întreagă de spectatori se adunaseră deja în faţa clădirii, îmbulzindu-se chiar în calea lui Ian. În loc să încerce să-l ocolească, el îşi făcea loc cu umerii. Copleşită de durere, Elizabeth ascultă toate epitetele care i se aruncau în cap.

– Doamne, rosti istovită, uite ce l-am făcut.

În clipa în care trăsura lui Ian plecă în viteză, mulţimea se întoarse spre intrarea clădirii, căutînd altă pradă.

– Ea este! strigă ziaristul de la „Gazette" care se ocupa de bîrfele din lumea bună, arătînd spre Elizabeth. Deodată toată acea mulțime păru să se năpustească spre ea.

– Lady Thornton, pe aici, repede, îi zise un tînăr necunoscut, trăgînd-o înapoi în clădire. Urmați-mă. Mai este o cale de ieșire chiar după colț.

Elizabeth se supuse automat, strîngînd brațul ducesei în timp ce-și făceau loc printre lorzii care tocmai ieșeau.

– Care trăsură este a dumneavoastră? le întrebă necunoscutul, privind de la una la cealaltă.

Ducesa îi descrise trăsura, iar el încuviință.

– Stați aici. Nu ieșiți sub nici o formă. O să-l pun pe vizitiu să vină ca să vă ia.

Zece minute mai tîrziu, Elizabeth și ducesa se aflau în siguranță în trăsură. Elizabeth se sprijini de ușa trăsurii și rosti recunoscătoare:

– Mulțumesc.

Străinul își scoase pălăria.

– Eu sînt Thomas Tyson, lady Thornton, de la „*Times*". Nu, nu vă speriați, le zise liniștitor, nu am de gînd să dau năvală peste dumneavoastră. Nu e stilul meu. Pentru a-și sublinia spusele, se îndepărtă de trăsură.

– În acest caz, rosti Elizabeth prin geam, mi-e teamă că nu te vei descurca prea grozav ca ziarist.

– Poate că veți fi de acord să discutați cu mine cu altă ocazie, în particular?

– Poate, răspunse Elizabeth în doi peri, în timp ce trăsura o pornea la drum, înscriindu-se pe strada aglomerată.

Închizînd ochii, Elizabeth se sprijini de perne. Imaginea lui Ian fugărit de o gloată care-l făcea cri-

minal şi ucigaş de femei încă o hăituia fără milă. Şoptind, o întrebă pe ducesă:

– De cîtă vreme e atacat în felul ăsta? De cînd e ocărît şi insultat de oameni?

– De peste o lună.

Elizabeth oftă şi ochii i se umplură de lacrimi.

– Ştiţi cît de mîndru e Ian? şopti chinuit. E aşa de mîndru şi eu l-am transformat în criminal. Iar mîine va fi făcut de rîsul lumii.

Marea ducesă ezită o clipă şi apoi spuse în stilul ei abrupt:

– E un bărbat puternic căruia nu i-a păsat niciodată de părerea celorlalţi, exceptînd poate de a ta, a lui Jordan şi a altor cîtorva oameni, puţini la număr. Cu toate astea, îndrăznesc să afirm că în ziarele de mîine, tu, nu Kensington, vei face o figură proastă.

– Vreţi să mă duceţi acasă?

– La casa de pe Promenade?

Elizabeth se întoarse uimită spre bătrînă.

– Nu, sigur că nu. La casa noastră de pe Upper Brook Street.

– Nu cred că e o idee aşa de bună, îi zise ducesa cu fermitate. Ai auzit şi singură ce a spus Lordul Cancelar.

Elizabeth însă nu era de acord.

– Aş prefera să-l înfrunt pe Ian acum decît să-mi petrec noaptea în agonie.

Ducesa, dorind probabil să-i lase lui Ian mai mult timp la dispoziţie ca să-şi mai domolească furia, îşi aminti deodată că trebuia să se oprească pe la un prieten bolnav, apoi pe la o altă cunoştinţă. Atunci cînd ajunseră în fine pe Upper Brook Street, afară deja se întuneca, iar Elizabeth tremura toată de nervi, chiar înainte ca majordomul să se uite la

ea cu un dispreț nemăsurat. Era evident că Ian se întorsese, iar servitorii aflaseră de mărturia ei din Camera Lorzilor.

– Unde e soțul meu, Dolton? întrebă cu fermitate.

– În birou, răspunse Dolton, dîndu-se la o parte din cadrul ușii. Privirea lui Elizabeth căzu pe cuferele din hol și pe servitorii care tocmai coborau aducînd și altele.

Cu inima bubuindu-i în piept, traversă holul și intră în birou, oprindu-se după cîțiva pași ca să-și recapete suflul, înainte ca el să se întoarcă și s-o vadă. Ian stătea cu un pahar în mînă și privea absent la focul din cămin. Își scosese haina și-și suflecase mînecile cămășii, iar Elizabeth putu observa cu durere că era chiar mai slab decît i se păruse prima oară cînd îl văzuse. Încercă să se gîndească cum să înceapă și, pentru că se simțea copleșită de emoții contradictorii, așa că întrebă de primul lucru care-i captase atenția de cum intrase în casă:

– Plecăm undeva?

Ian se încordă ca un arc atunci cînd îi auzi glasul. Se întoarse încet s-o privească, de-abia stăpînindu-și furia.

– Tu pleci, îi zise cu asprime.

Protestînd tăcută, Elizabeth scutură din cap și o porni încet spre el, dîndu-și seama că era cu mult mai rău decît atunci cînd stătuse în fața cîtorva sute de lorzi.

– Eu n-aș face asta dacă aș fi în locul tău, o preveni el.

– Să fac... ce anume să fac? întrebă Elizabeth tulburată.

– E bine să nu te apropii de mine.

Elizabeth se opri, mintea ei înregistrînd amenințarea fizică din glasul lui, dar refuzînd s-o admită, în timp ce-i cerceta trăsăturile crispate.

– Ian, începu, întinzînd mîna în față, într-un apel mut și apoi lăsînd-o să cadă pe lîngă corp, atunci cînd el o privi cu dispreț suveran. Îmi dau seama, începu iar cu un glas tremurător, în timp ce căuta o modalitate de a-i alunga ura și mînia, că probabil mă disprețuiești pentru ceea ce am făcut.

– Ai dreptate.

– Dar, continuă Elizabeth curajoasă, sînt gata să fac orice, absolut orice, ca să-mi răscumpăr greșeala. Indiferent de ceea ce ai crezut, eu n-am încetat nici o clipă să te iubesc...

Glasul lui aproape că sună ca o pocnitură de bici.

– Taci!

– Nu, trebuie să mă asculți, îi zise, vorbind repede, mînată de panică și spaimă că nimic din ceea ce ar fi putut să spună sau să facă nu aveau să-l convingă. Nu am încetat să te iubesc nici chiar atunci cînd...

– Te previn, Elizabeth, îi zise el încordat, taci și ieși de aici! Ieși din casa și din viața mea!

– Din cauza lui Robert? Adică tu nu crezi că am fost cu el?

– Puțin îmi pasă cine era ticălosul cu care ai fugit.

Elizabeth începu să tremure de groază pentru că își dădea seama că el vorbea serios.

– A fost Robert, așa cum ți-am spus, continuă ea poticnit. Dacă mă lași, pot să-ți dovedesc acest lucru.

Ian începu să rîdă cu amărăciune.

– Elizabeth, nu te-aş mai crede nici dacă te-aş vedea alături de el. M-ai înţeles? Eşti o mincinoasă patentată şi o actriţă talentată.

– Spui asta din cauza vorbelor pe care le-am rostit în boxa martorilor, dar ştii foarte bine de ce am făcut-o.

Privirea lui dispreţuitoare aproape c-o rănea.

– Sigur că ştiu! A trebuit să-ţi atingi scopul, asta este ceea ce faci întotdeauna. Ai fi gata să te culci şi cu un şarpe dacă astfel ţi-ai putea atinge scopul.

– De ce-mi spui aşa ceva? strigă ea.

– Pentru că în aceeaşi zi în care detectivul ţi-a spus că sînt responsabil de dispariţia fratelui tău, ai stat alături de mine în afurisita aia de biserică şi ai jurat să mă iubeşti pînă la moarte! Ai fost dispusă să te măriţi cu un bărbat care ar fi putut să fie ucigaş, să te culci cu un criminal.

– Nu poţi să crezi aşa ceva! Pot s-o dovedesc cumva... ştiu că pot, dacă mi-ai oferi o şansă...

– Nu.

– Ian...

– Nu vreau nici o dovadă.

– Te iubesc, îi zise Elizabeth .

– Nu vreau „dragostea" ta şi nici pe tine. Şi acum... îşi ridică privirea şi-l observă pe Dolton în pragul uşii.

– Domnul Larimore e aici, Înălţimea Voastră.

– Spune-i că vin imediat, răspunse Ian, făcînd-o pe Elizabeth să-l privească uluită.

– Ai de gînd să ţii o întîlnire de afaceri acum?

– Nu tocmai, scumpa mea. De data asta am trimis după Larimore din alt motiv.

Pe Elizabeth o trecură fiori de groază auzindu-i tonul.

– Ce... ce alt motiv ai putea avea ca să trimiţi după avocat la o asemenea oră?

– Încep procedurile de divorţ, Elizabeth.

– Ce faci? gemu ea, simţind cum se învîrtea camera. Pe ce bază, prostia de care am dat dovadă?

– Părăsirea domiciliului conjugal, i-o întoarse el.

În clipa aceea, Elizabeth ar fi fost gata să spună sau să facă orice ca să ajungă la inima lui. Nu putea crede că omul tandru care o iubise şi cu care glumise îl putea face aşa ceva, fără să asculte de raţiune, fără a-i da măcar ocazia să se explice. Ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce încercă să-l necăjească:

– O să arăţi extrem de prost, dragul meu, dacă la tribunal o să susţii că te-am părăsit iar eu voi fi chiar alături de tine, afirmînd că sînt mai mult decît dispusă să-mi ţin jurămintele.

Ian îşi feri privirea, nedorind să vadă dragostea din ochii ei.

– Dacă nu pleci din casa asta în trei minute, o preveni el pe un ton de gheaţă, o să schimb motivul în adulter.

– Dar nu am comis nici un adulter.

– Poate că nu, dar îţi va fi al naibii de greu s-o dovedeşti. Am ceva experienţă în acest domeniu. Acum, pentru ultima oară, ieşi din viaţa mea. S-a terminat. Ca pentru a-i dovedi că vorbise serios, se aşeză la masa de lucru şi trase de cordonul soneriei. Adu-l pe Larimore, îl instrui pe Dolton care apăruse în cadrul uşii.

Elizabeth se gîndea înfrigurată la o modalitate de a ajunge la sufletul lui înainte de a o alunga definitiv. Credea cu fiecare fibră a corpului ei că

încă o mai iubea. În clipa următoare înţelese ce făcea Ian de fapt şi din ce motiv, drept pentru care se întoarse spre el, amintindu-şi de povestea pe care i-o spusese vicarul. Ea însă nu era un labrador, nu putea fi alungată atît de uşor din viaţa lui.

Se apropie de masa de lucru, îşi sprijini palmele umede de ea şi aşteptă ca el să-i întîlnească privirea. Ca un înger curajos şi cu inima frîntă, Elizabeth îşi înfruntă adversarul, deşi glasul îi era plin de dragoste.

– Ascultă-mă cu atenţie dragul meu, pentru că te previn de pe acum că n-am să te las să ne faci aşa ceva. Mi-ai dăruit dragostea ta şi n- am să te las s-o iei înapoi. Cu cît vei încerca mai abitir, cu atît mai tare mă voi împotrivi. Îţi voi bîntui visele pe timp de noapte, aşa cum şi tu le-ai chinuit pe ale mele de cînd ne-am despărţit. Vei sta noaptea trez, dorindu-mă, şi vei şti că şi eu sînt trează şi te doresc. Iar atunci cînd nu vei mai putea suporta, îi promise îndurerată, o să te întorci la mine, pentru că eu te voi aştepta. O să-ţi plîng în braţe şi o să-ţi spun ce rău îmi pare de tot ce s-a întîmplat, iar tu mă vei ajuta să găsesc o cale să mă iert singură...

– Afurisită să fii! izbucni el, alb la faţă de furie. Ce trebuie să fac ca să taci?

Elizabeth tresări, dar nu dădu înapoi.

– Te-am rănit teribil, scumpul meu şi probabil că te voi mai răni în următorii cincizeci de ani. Tot aşa cum şi tu mă vei răni pe mine, Ian, deşi sper că nu la fel de rău ca acum. Dar, dacă aşa trebuie să fie, voi suporta, pentru că singura alternativă ar fi viaţa fără tine, dar atunci ar fi cum nu aş mai trăi deloc. Singura diferenţă este că eu o ştiu iar tu nu, deocamdată.

– Acum ai terminat?

– Nu încă, îi răspunse ea, auzind sunetul paşilor avocatului care venea pe hol. Mai am încă ceva de spus. Eu nu sînt un biet labrador. Nu mă poţi alunga din viaţa ta, sperînd să nu mai revin vreodată.

După plecarea ei, Ian privi la camera care, cu numai cîteva clipe înainte fusese plină de viaţă, întrebîndu-se ce voise să spună cu ultimul ei comentariu. Privi spre uşă atunci cînd intră Larimore. Îi făcu semn cu capul spre scaunul din faţa lui, îndincîndu-l să se aşeze.

– Am înţeles din mesajul dumneavoastră, zise Larimore repede, deschizînd servieta, că vreţi acum să începeţi cu procedura de divorţ.

Ian ezită o clipă, amintindu-şi de spusele lui Elizabeth şi suprapunîndu-le minciunilor şi omisiunilor care începuseră chiar din noaptea în care se cunoscuseră şi încetaseră în ultima seară petrecută împreună. Amintindu-şi de chinul pe care-l suferise imediat după dispariţia ei şi comparîndu-l cu binecuvîntata amorţeală pe care o simţea în acel moment, privi spre avocatul care-l aştepta să răspundă.

Şi încuviinţă din cap.

Capitolul 36

A doua zi, Elizabeth aştepta neliniştită, pe hol, sosirea ziarelor.

„Times" îl exonera pe Ian, printr-un titlu de o şchioapă, chiar pe prima pagină:

MARCHIZULCRIMINALESTEDEFAPTUNSOŢHĂRŢUIT

În *„Gazette"* se afirma cu umor că *...marchizul de Kensington merita nu numai să fie achitat, ci să*

primească o medalie pentru stăpînire în fața unei provocări extreme."

Articolele povesteau cu lux de amănunte explicațiile ei ridicole din Camera Lorzilor.

Cu o zi înainte de încheierea procesului, Ian fusese huiduit și suspectat, iar la o zi după aceea, devenise recipientul simpatiei și bunăvoinței unui oraș întreg.

Oamenii simpli însă, credeau că dacă existaseră acuzații atît de grave împotriva lui, atunci în mod sigur era vinovat de ceva, dar, ca de obicei, cei bogați își puteau cumpăra libertatea, iar săracii erau spînzurați fără milă.

Elizabeth știa prea bine că oamenii aceia aveau să asocieze pentru totdeauna numele lui Ian cu ceva rău. Și statutul lui Elizabeth se schimbase dramatic.

De acum nu mai era soția maltratată sau soția ce-și înșelase soțul, ci devenise un fel de celebritate admirată de femeile cu viață grea, ignorată de puritane și disprețuită și apoi iertată de către soții din societate, ale căror neveste semănau perfect cu femeia pe care o întruchipase ea la proces.

Cu toate astea, în luna care urmă după achitarea lui Ian, dacă nu ar fi fost Roddy Carstairs, care insistase să apară în societate, Elizabeth s-ar fi retras definitiv în casa de pe Promenade și l-ar fi așteptat acolo pe soțul ei.

Acela ar fi fost lucrul cel mai rău pe care ar fi putut să-l facă, pentru că, după cum observă foarte repede, Ian considera că-i venea ușor să și-o scoată din minte.

Prin intermediul lui Alex și Jordan, Elizabeth află că Ian își reluase programul de lucru la o săptămînă

după achitare, că mergea să joace cărţi la club cu prietenii, ieşea în societate.

Nu era tocmai imaginea pe care şi-o făcuse Elizabeth despre soţul ei, mai ales ieşirile lui dese în societate, drept pentru care încercă să se convingă singură că în felul acesta încerca să lupte ca să uite că ea îl aştepta.

Se apucă să-i scrie scrisori, însă toate se întoarseră nedesfăcute, pentru că Ian îşi instruise deja servitorii în acest sens.

În cele din urmă se decise să-l urmeze exemplul şi să-şi ocupe vremea cu ceva, pentru că numai aşa ar fi putut suporta aşteptarea.

Se mai vedeau uneori la baluri sau la Operă. De fiecare dată inima lui Elizabeth o lua razna, deşi Ian părea să devină şi mai distant.

Duncan o preveni pe Elizabeth că era inutil să mai încerce să-l facă pe Ian s-o ierte, dar bunicul lui îi zise cu naivitate că totul avea să se rezolve cu bine în cele din urmă.

Alex reuşi s-o convingă pe Elizabeth că poate n-ar strica să încerce să-l facă pe Ian gelos.

De aceea, la balul dat de lady Franklin, cînd Elizabeth îl văzu pe Ian stînd de vorbă cu prietenii lui, îşi luă inima în dinţi şi flirtă deschis cu vicontele Sheffield, urmărindu-l pe Ian cu coada ochiului în timp ce dansa şi rîdea cu partenerul ei. Ian o văzu, mai mult, o privi direct şi în seara aceea plecă de la bal la braţ cu lady Jane Adison.

De cînd se separaseră, era prima oară cînd îi dădea o atenţie specială unei femei.

Acest lucru o înfurie pe Alex.

– Luptă acum cu propriile tale arme! strigă a doua zi, cînd rămase singură cu Elizabeth. Nu aşa

se practică jocul ăsta. Ar fi trebuit să fie gelos şi să se întoarcă la tine! Poate, rosti cu ciudă, chiar a fost gelos şi a vrut să te facă şi pe tine să te simţi la fel.

Elizabeth zîmbi cu tristeţe şi scutură din cap.

– Ian mi-a spus mai demult că este capabil să se pună în postura oponentului, să gîndească asemenea lui. Mi-a arătat astfel că ştie exact ce fac cu Sheffield şi mi-a dat de înţeles că nu e cazul să mă mai ostenesc. Pentru că oricum are de gînd să mă alunge cu totul din viaţa lui. Nu încearcă să mă pedepsească sau să mă facă să sufăr înainte să ne împăcăm.

– Chiar crezi sincer că încearcă să te alunge pentru totdeauna? întrebă Alexandra disperată, aşezîndu-se alături de Elizabeth pe canapea şi luînd-o în braţe.

– Ştiu precis că asta face.

– Atunci, cum o să procedezi mai departe?

– Nu ştiu încă, trebuie să mă mai gîndesc. Atîta vreme cît există posibilitatea să mă vadă pe oriunde merge, nu mă va putea scoate cu totul din mintea lui. Încă mai am ocazia să cîştig.

Dar Elizabeth se înşela. La numai o lună de la achitare, Bentner ciocăni la uşa salonului în care Elizabeth sătea de vorbă cu Alexandra.

– A venit un om, un anume domn Larimore, îi zise el, recunoscînd numele avocatului lui Ian. Mi-a spus că are nişte documente pe care trebuie să vi le dea personal.

Elizabeth păli.

– A spus cumva şi ce fel de documente?

– La început a refuzat, dar eu i-am spus că trebuie să ştiu despre ce e vorba dacă vrea să vă întrerup din discuţie.

– Ce fel de documente sînt? întrebă Elizabeth, deşi ştia foarte bine.

Bentner privi spre picioare, întristat.

– Mi-a spus că sînt actele necesare începerii procedurii de divorţ.

Elizabeth se simţi cuprinsă de ameţeală, dar încercă să se ridice.

– Cred că aş putea să-l urăsc pe omul asta, rosti Alexandra, strîngîndu-şi prietena în braţe. Pînă şi Jordan a început să se supere pe el pentru că lasă ca această ruptură dintre voi să se agraveze.

Elizabeth nici nu observă măcar că prietena ei încerca s-o consoleze.

Durerea era aşa de mare, că o amorţise cu totul.

Eliberîndu-se din îmbrăţişarea Alexandrei, se întoarse spre Bentner, ştiind că dacă accepta actele, nu mai putea folosi nici un fel de tactică de întîrziere şi nu mai avea speranţă.

Adunîndu-şi curajul pentru un ultim efort herculean, Elizabeth rosti:

– Spune-i domnului Larimore că în timp ce tu luai masa, eu am plecat de acasă. Spune-i că ai discutat cu camerista mea şi că ea ţi-a zis că plănuiam să merg la teatru cu ducesa de Howthorne în seara asta, improviză, privind spre Alex care încuviinţă din cap imediat. Inventează orice program vrei pentru după-amiaza asta şi pentru mîine şi ai grijă să-i oferi detalii, Bentner, detalii care să explice de ce nu sînt aici.

Un alt majordom care să nu fi fost înrobit de romanele poliţiste nu ar fi prins la fel de repede ideea, dar Bentner încuviinţă din cap şi zîmbi.

– Vreţi să-l împiedicaţi să vă caute pe aici sau

prin altă parte, ca să aveţi vreme să vă faceţi bagajele şi să plecaţi.

– Exact, îi zise Elizabeth, zîmbindu-i cu recunoştinţă. Iar după aceea, îi zise mai departe, să trimiţi un mesaj domnului Thomas Tyson, ziaristul de la *„Times"*, care m-a rugat să-i acord un interviu. Spune-i că-i acord cinci minute dacă poate veni aici în seara asta.

– Unde o să te duci? o întrebă Alex.

– Alex, dacă-ţi spun, trebuie să juri că nu-i vei destăinui nimic lui Ian.

– Sigur că nu.

– Şi nici soţului tău. E prietenul lui Ian. Ar fi rău să-l punem la mijloc.

Alex încuviinţă.

– Jordan va înţelege că mi-am dat cuvîntul şi că nu pot spune nimic din ceea ce ştiu, nici chiar lui.

– O să merg, începu Elizabeth încet, în ultimul loc din lume în care se va gîndi să mă caute şi primul loc în care va merge atunci cînd îşi va spune că trebuie să mă găsească pe mine sau pacea interioară pentru că nu ştie unde sînt. Plec la cabana lui din Scoţia.

– Nu ar trebui să fi obligată să faci aşa ceva! rosti Alex din loialitate. Dacă nu ar fi fost lipsit de inimă şi nedrept...

– Înainte să spui aşa ceva, o opri Elizabeth cu blîndeţe, întreabă-te ce ai simţi dacă Jordan ar face în aşa fel încît să-i lase pe toţi oamenii să creadă că eşti o criminală, ca apoi să apară în Camera Lorzilor în ultima clipă, după ce ai trecut prin umilinţe şi durere, ca să tranorme totul într-o glumă proastă. Alex nu răspunse, dar era evident că îi trecuse furia. Elizabeth continuă: Întreabă-te ce ai simţi dacă

ai afla că încă din ziua în care s-a căsătorit cu tine, credea că exista o şansă cît de mică să fii cu adevărat o criminală. Gîndeşte-te cum ar fi cînd ţi-ai aminti de nopţile pe care le-aţi petrecut împreună de atunci. Iar după aceea, aminteşte-ţi că în tot acest răstimp, Ian nu a încercat altceva decît să mă facă fericită.

– Păi... începu Alex şi se opri învinsă. Acum, ca să fiu sinceră, văd totul dintr-o altă perspectivă. Nu ştiu însă cum de poţi să fii atît de corectă şi de obiectivă cînd eu nu sînt în stare.

– Ian, răspunse Elizabeth, m-a învăţat că cea mai bună şi mai rapidă cale de a-ţi învinge un oponent este să te pui în locul lui, să vezi totul din punctul lui de vedere. Se întristă din nou. Ştii ce m-a întrebat ieri băiatul de la poştă, cînd şi-a dat seama cine sînt?

Cînd Alex scutură din cap, Elizabeth oftă vinovată.

– M-a întrebat dacă şi acum îmi mai este frică de soţul meu. Nu toţi oamenii au uitat de proces. Mulţi nici nu vor crede vreodată că este complet inocent. Am încurcat lucrurile în mod oribil.

Muşcîndu-şi buzele ca să nu plîngă, Alex întrebă:

– Dacă nu vine în Scoţia pînă cînd soseşte momentul să nasc, în ianuarie, o să vii tu la noi, la Howthorne? Nici nu pot să suport gîndul că ai putea petrece iarna acolo, de una singură.

– Da.

Sprijinit comod în fotoliul său, Ian îl asculta pe Larimore care îi povestea cum două zile la rînd o căutase în zadar pe lady Thornton.

– După aceea, continuă Larimore supărat, m-am întors la casa de pe Promenade ca să-l cer majordomului să-mi permită să intru ca să mă conving singur, iar individul...

– Ţi-a trîntit uşa în nas? sugeră Ian amuzat.

– Nu, Înălţimea Voastră, m-a invitat înăuntru, răspunse Larimore. M-a invitat să cercetez casa după plac. Este evident că a plecat din Londra, încheie avocatul, evitînd privirea rece a patronului său.

– Asta înseamnă că s-a dus la Havenhurst, răspunse Ian cu fermitate, după care îi explică avocatului cum putea ajunge acolo.

După plecarea lui Larimore, Ian se apucă să citească un contract ce trebuia aprobat, dar, înainte să se apuce bine de treabă, Jordan îşi făcu apariţia în biroul său, cu un ziar în mînă şi cu o expresie groaznică pe chip.

– Ai văzut ziarul de azi?

Ian ignoră ziarul, mulţumindu-se să cerceteze chipul furios al prietenului său.

– Nu, de ce?

– Citeşte, îl îndemnă Jordan, trîntindu-l pe masă în faţa lui. Elizabeth i-a permis unui ziarist de la „Times" să-i ia un interviu. Citeşte asta. Puse degetul pe ultimele rînduri ale articolului semnat Thomas Tyson. Uite ce a răspuns soţia ta atunci cînd Tyson a întrebat-o ce a simţit atunci cînd te-a văzut judecat de către egalii tăi.

Încruntîndu-se din cauza tonului lui Jordan, Ian citi răspunsul lui Elizabeth:

„Soţul meu nu a fost judecat de către egalii săi. El a fost judecat doar de către lorzii acestei ţări. Ian Thornton nu are egali pe această lume."

Ian își ridică privirea de pe ziar, refuzînd să reacționeze la dulceața răspunsului ei, dar Jordan nu-l lăsă să scape atît de ușor.

– Complimentele mele, Ian, îi zise furios. Tu îi servești soției tale actele de divorț, iar ea îți răspunde prin ceea ce constituie o scuză directă și publică!

Se întoarse și plecă din birou, lăsîndu-l pe Ian să privească articolul și să strîngă din dinți.

O lună mai tîrziu, tot nu izbutise s-o găsească pe Elizabeth.

Ian continuase să încerce s-o și-o scoată din minte și din inimă, dar fără prea mare succes.

Știa că era pe cale să piardă acea bătălie și își dăduse seama de acest lucru chiar din clipa în care ridicase privirea și o văzuse intrînd în Camera Lorzilor.

Două luni mai tîrziu, stînd singur în salon și privind spre focul din cămin, Ian încerca să se concentreze la întîlnirea de afaceri pe care o avea a doua zi cu Jordan și alți parteneri, dar în fața ochilor n-o vedea decît pe Elizabeth, nu profitul și costurile...

Elizabeth, în genunchi în grădină, înconjurată de flori;

Elizabeth trăgînd cu pistolul; Elizabeth făcîndu-i o reverență de parcă ar fi fost rege, cu ochii strălucitori de rîs;

Elizabeth, așa cum îl privise atunci cînd valsaseră împreună.

„Ți-ai dorit vreodată ceva din tot sufletul, ceva ce îți era la îndemînă dar te temeai să te întinzi ca să iei?"

În seara aceea spusese că nu. În seara asta ar fi spus da.

Printre alte lucruri, ar fi dorit tare mult să ştie unde era.

Cu o lună în urmă şi-ar fi spus că dorea să ştie unde era ca să-i poată servi actele de divorţ.

În seara aceasta însă, era prea obosit de lupta din interior pentru a se mai strădui să se mintă singur. Voia să ştie unde era pentru că avea nevoie să ştie.

Bunicul său susţinea că habar nu avea unde dispăruse, dar Duncan şi Alexandra ştiau, dar refuzau să-i spună şi el nu insistase.

Obosit, Ian îşi lăsă capul pe spătarul fotoliului şi închise ochii, deşi ştia că nu putea dormi chiar dacă era ora trei din noapte.

Nu mai putea dormi decît dacă toată ziua făcea efort fizic intens sau dădea gata cîte o sticlă de coniac seara.

Dar chiar şi atunci, stătea întins în pat, treaz, dorind-o şi ştiind precis, pentru că aşa îi spusese singură, că şi ea era pe undeva, trează, dorindu-l.

Un zîmbet tandru îi apăru pe buze atunci cînd îşi aminti cum stătuse în boxa martorilor, frumoasă şi dureros de tînără, încercînd la început să le explice tuturor, logic, ce anume se petrecuse, ca apoi, de nevoie, să joace rolul unei tîmpite incorigibile. Ian chicoti, aşa cum se întîmpla de cîte ori îşi aducea aminte.

Numai Elizabeth ar fi îndrăznit să ia cu asalt Camera Lorzilor.

Atunci cînd nu reuşise să convingă pe nimeni cu logica inteligentă, schimbase tactica şi se folosise de prostia şi aroganţa marilor lorzi ca să-i învingă.

Dacă în ziua aceea nu ar fi fost aşa de furios şi nu s-ar fi simţit trădat, s-ar fi ridicat în picioare şi ar

fi aplaudat-o. Era aceeaşi tactică pe care o folosise şi în seara în care fusese acuzat că trişase la cărţi.

Cînd nu-l putuse convinge pe Everly să renunţe la duel pentru că Ian era inocent, atunci o făcuse pe idioata şi-i ceruse amărîtului să-şi respecte promisiunea de a o însoţi la plimbarea de a doua zi.

În pofida faptului că o acuzase că venise la Camera Lorzilor dintr-un interes personal, Ian ştia că nu era adevărat.

Venise să-l salveze de la spînzurătoare, aşa crezuse ea.

Cînd furia şi durerea mai scăzuseră în intensitate, reconsiderase vizita lui Wordsworth din ziua nunţii şi încercase să se pună în locul ei. În ziua aceea o iubise şi o dorise.

Dacă vreunul dintre detectivii săi ar fi venit la el cu dovezi incriminatoare contra ei, dragostea l-ar fi făcut să le respingă pe loc şi să continue cu nunta.

Singurul alt motiv, exceptînd dragostea, pe care ea l-ar fi putut avea ca să se mărite cu el, fusese poate salvarea domeniului.

Însă ca să creadă aşa ceva, Ian trebuia mai întîi să ajungă la concluzia că se lăsase păcălit de toate mîngîierile şi sărutările ei, de fiecare cuvînt de alint, ori nu putea accepta aşa ceva.

Deşi nu se mai încredea în propria inimă, se putea baza fără probleme pe intelect.

Iar intelectul îl prevenea că dintre toate femeile din lume, numai Elizabeth i se potrivea în toate privinţele.

Numai ea ar fi avut curajul să-l înfrunte după achitare şi, după ce o rănise şi o umilise, să-i spună că urmau să poarte o bătălie a voinţelor pe care Ian n-o putea cîştiga.

„Iar atunci cînd nu vei mai putea suporta", îi spusese pe tonul acela al ei dulce, „te vei întoarce la mine, iar eu voi plînge pe umărul tău şi îţi voi spune ce rău îmi pare pentru tot ce ţi-am făcut.

Şi după aceea mă vei ajuta să găsesc o cale să mă iert singură."

Ian se gîndi că era foarte greu să încheie acea bătălie a voinţelor cînd nu putea să-l găsească pe învingător ca să se recunoască învins.

Cinci ore mai tîrziu, Ian se trezi în fotoliul în care adormise, clipind din cauza luminii puternice ce se strecura printre draperii.

Frecîndu-şi braţele şi umerii înţepeniţi, urcă la etaj, se îmbăie şi se rase, apoi coborî din nou la parter ca să se apuce de muncă, aşa cum făcuse de cînd dispăruse Elizabeth.

Pe la jumătatea dimineţii, cînd citise o parte din corespondenţă, majordomul îi aduse un plic din partea Alexandrei Townsende.

Cînd Ian îl desfăcu, pe masa de lucru căzu un cec, pe care-l ignoră ca să poată citi mai întîi biletelul.

„Cecul e de la Elizabeth", îi scrisese Alexandra. „A vîndut Havenhurst".

Din cauza vinovăţiei, Ian sări în picioare, continuînd să citească.

„Mi s-a cerut să-ţi comunic că cecul reprezintă suma plus dobînda adunată pentru smaraldele pe care le-a vîndut, smaralde ce, după părerea lui Elizabeth, îţi aparţineau de drept."

Înghiţindu-şi nodul din gît, Ian ridică cecul şi bucata de hîrtie prinsă de el.

Pe hîrtiuţă, Elizabeth calculase dobînda pentru numărul exact de zile scurse de cînd vînduse sma-

raldele şi pînă la data la care fusese emis cecul, cu o săptămînă în urmă.

Ian privi cu ochii în lacrimi cecul acela şi apoi începu să rîdă înveselit.

Elizabeth îi plătise o dobîndă cu o jumătate de procent mai mică decît rata obişnuită care se practica.

Treizeci de minute mai tîrziu, Ian se prezentă acasă la Jordan şi ceru s-o vadă pe Alexandra. Aceasta veni în salon şi-l privi cu furie.

– Chiar mă întrebam dacă biletul meu avea să te facă să vii aici. Ai măcar o idee cît de vagă despre cît de mult înseamnă, ba nu, însemna, Havernhurst pentru ea?

– O să-l răscumpăr, îi promise el cu un zîmbet abătut. Unde e?

Alexandra rămase uluită cînd văzu şi auzi tandreţea din ochii şi glasul lui.

– Unde e? repetă el cu fermitate.

– Nu pot să-ţi spun, răspunse Alex cu regret. Ştii foarte bine că nu pot. Mi-am dat cuvîntul.

– Ar avea vreun efect dacă l-aş pune pe Jordan să-şi exercite toată influenţa de soţ ca să te determine să-mi spui unde e?

– Mi-e teamă că nu, îi asigură Alexandra. Se aşteptase ca el s-o provoace, dar Ian îi zîmbi şovăitor şi trist. Apoi îi zise cu blîndeţe:

– Eşti ca şi Elizabeth. Îmi aminteşti de ea.

Încă neîncrezătoare în acea schimbare a atitudinii lui Ian, Alex răspunse liniştită:

– Să înţeleg că asta este un compliment, domnul meu?

Spre mare ea uimire, Ian Thornton o prinse de bărbie şi-i răspunse cu un zîmbet:

– Desigur.

Întorcîndu-se, Ian o porni spre uşă dar se opri atunci cînd îl văzu pe Jordan în pragul ei, cu un zîmbet larg pe buze.

– Dacă ai avea mai multă grijă de nevasta ta, pe unde se duce şi ce face, atunci n-ar mai trebui să cauţi tot felul de asemănări la a mea.

După plecarea oaspetului neaşteptat, Jordan o întrebă pe Alex:

– Ai de gînd s-o anunţi pe Elizabeth că vine după ea?

Alex vru să dea din cap dar ezită.

– Nu, nu cred. Prefer să-i spun că doar a întrebat unde e, pentru că ăsta este adevărul.

– O să se ducă după ea imediat ce o să-şi dea seama unde se ascunde.

– Poate.

– Încă nu ai încredere în el, nu? zîmbi Jordan.

– Oarecum, mai ales acum, dar nu destul ca să-i încredinţez inima lui Elizabeth pe o tavă. A rănit-o teribil şi nu vreau să-i dau false speranţe şi astfel să-l ajut s-o lovească din nou.

Jordan întinse mîna şi îi ridică bărbia în sus, la fel cum făcuse şi vărul său, apoi o strînse tandru în braţe.

– Dar şi ea l-a rănit pe el, la fel de rău.

– Poate, admise Alex cu şovăială.

Jordan zîmbi.

– Ai fost ceva mai iertătoare atunci cînd ţi-am călcat eu inima în picioare, scumpa mea, o necăji.

– Asta pentru că te iubeam, răspunse ea, lăsîndu-şi capul pe pieptul lui şi cuprinzîndu-i talia cu braţele.

– Şi crezi că ai putea să-l iubeşti şi pe vărul

meu, măcar puțin, dacă se răscumpără față de Elizabeth?

– Poate, recunoscu ea, dacă reușește să îi dăruiască iar Havenhurst.

– O să-l coste o avere dacă încearcă, chicoti Jordan. Știi cine a cumpărat domeniul?

– Nu, tu știi?

Jordan încuviință din cap.

– Philip Demarcus.

Alex începu să rîdă.

– Nu e omul acela oribil care i-a spus prințului că va trebui să plătească dacă vrea să se plimbe pe Tamisa cu noul lui iaht?

– Același.

– Crezi că domnul Demarcus a înșelat-o pe Elizabeth?

– Nu pe Elizabeth a noastră, rîse Jordan. Dar n-aș vrea să fiu în locul lui Ian dacă Demarcus își dă seama că domeniul are valoare sentimentală. Prețul se va ridica atunci pînă la cer.

În următoarele două săptămîni, Ian reuși să răscumpere smaraldele lui Elizabeth și Havenhurst, dar nu izbuti să descopere unde se ascundea soția lui.

Casa din Londra semăna mai degrabă cu o închisoare, dar el continua să aștepte, simțind că Elizabeth îl trecea prin chinurile acelea pentru a-l da o binemeritată lecție.

Se întoarse la Montmayane, unde, cîteva săptămîni, se învîrti fără rost prin camere, toci covorul din salon și privi absent spre flăcările din cămin.

În cele din urmă nu mai putu să suporte.

Nu se putea concentra asupra muncii și, cînd

încerca, făcea tot felul de greşeli grosolane.

Mai rău, ajunsese să aibă coşmaruri ziua-n amiaza mare, gîndindu-se că poate Elizabeth păţise ceva, sau poate că se îndrăgostise de un bărbat mai blînd şi mai înţelegător decît el, iar aceste iluzii îl urmau oricunde se ducea.

Într-o zi senină şi rece de la începutul lui decembrie, după ce lăsă instrucţiuni precise, să fie anunţat în cazul în care apărea Elizabeth, majordomului, servitorilor şi pînă şi bucătarului, plecă spre cabana din Scoţia.

Era singurul loc unde putea găsi puţină pace şi unde spera să-şi mai aline durerea insuportabilă pe care o simţea la gîndul că ea nu avea să-l mai contacteze niciodată.

Dacă fata frumoasă şi curajoasă cu care se însurase ar fi dorit reconcilierea, atunci ar fi făcut ceva pînă în acel moment.

Nu era în firea lui Elizabeth să lase lucrurile în voia sorţii.

Astfel Ian plecă acasă cu speranţa că avea să-şi găsească acolo liniştea, aşa cum făcuse şi înainte, doar că acum nu mai voia să scape de stresul vieţii, ci de vidul care se căscase în sufletul lui.

În cabană, Elizabeth stătea la fereastră şi privea la poteca acperită de zăpadă, aşa cum făcuse de cînd mesajul lui Ian către îngrijitor îi fusese adus de Duncan, cu trei zile în urmă.

Ştia că Ian venea acasă, dar era evident că habar nu avea că ea era acolo.

În mesaj îi ceruse îngrijotorului să aibă grijă să-i facă provizii de lemne şi de mîncare şi să aducă pe cineva să facă ordine în casă, pentru că intenţiona să stea acolo două luni.

Elizabeth stătea cu ochii pironiți pe potecă, deși în sinea ei își spunea că era ridicol să mai spere ca el să vină pe timp de noapte, iar ea să-l aștepte îmbrăcată cu rochia preferată, de lînă verde și cu părul răsfirat pe spate, așa cum îi plăcea lui.

O siluetă înaltă și întunecată apăru deodată pe potecă, iar Elizabeth trase la loc draperiile cele noi pe care le făcuse cît stătuse acolo, cu inima bubuindu-i în piept.

Simțea speranță și groază pentru că încă nu uitase că ultima oară cînd îl văzuse, Ian plecase de la bal la braț cu Jane Addison.

Deodată gîndul că se afla acolo, unde el nu se aștepta s-o găsească și unde probabil nici nu-i dorea prezența, nu i se mai păru la fel de bun.

După ce duse calul în hambar, Ian îl țesălă bine și se asigură că avea hrană și apă. Ferestrele casei erau luminate și din coșuri ieșea fumul.

Probabil că îngrijitorul era acolo și-l aștepta. Scuturîndu-și zăpada de pe cizme, Ian se întinse spre clanța ușii.

În centrul camerei, Elizabeth stătea încordată, frîngîndu-și mîinile și privind fascinată clanța.

Ușa se deschise și odată cu bărbatul înalt și solid, în casă intră și frigul amarnic al iernii. Ian privi în direcția lui Elizabeth într-o doară și rosti:

– Henry, nu era nevoie să...

Imediat se întrerupse, lăsînd ușa deschisă, ca să privească la ceea ce i se păruse pe moment a fi doar o halucinație.

După cîteva clipe își dădu seama că viziunea aceea era reală. Elizabeth stătea perfect nemișcată în fața lui și îl privea. La picioarele ei era un labrador încă pui.

Încercînd să tragă de timp, Ian se întoarse şi închise uşa cu mare grijă, în timp ce încerca să se decidă dacă Elizabeth părea mulţumită să-l vadă sau nu.

În lungile nopţi petrecute departe de ea, repetase duzini de discursuri, de la monologuri usturătoare pînă la discuţii blînde.

Acum, că în fine o găsise, nu-şi mai amintea nici măcar un afurisit de cuvînt.

Neavînd de ales, încercă o cale de mijloc, neutră. Întorcîndu-se iar spre ea, Ian îşi îndreptă atenţia spre labrador.

– Pe cine avem noi aici? întrebă, lăsîndu-se pe vine lîngă căţel şi mîngîindu-i blana lucioasă, pentru că nu ştia ce mama naibii ar fi putut să-i spună soţiei sale.

Elizabeth îşi înghiţi dezamăgirea pentru că el o ignorase şi se apucase să se joace cu căţeluşul.

– I-am... i-am spus Umbră.

Sunetul glasului ei era aşa de dulce încît Ian se abţinu cu greu să n-o strîngă în braţe. Se mulţumi să se uite spre ea, încurajat de faptul că numise cîinele după labradorul lui.

– Frumos nume.

Elizabeth îşi muşcă buzele, încercînd să-şi ascundă zîmbetul.

– Şi foarte original.

Zîmbetul acela fu ca o lovitură pentru Ian, făcîndu-l să-şi dea seama că nu se cuvenea să acorde atîta atenţie cîinelui. Se ridică şi se sprijini cu şoldul de masă.

Elizabeth îi observă imediat expresia de pe chip şi îl urmări nervoasă cum îşi încrucişa braţele peste piept, privind-o ţintă.

– Arăţi... arăţi bine, îi zise, deşi i se părea că era incredibil de chipeş.

– Mă simt foarte bine, o asigură el, continuînd s-o privească. Remarcabil de bine pentru un bărbat care n-a mai văzut soarele de vreo trei luni, sau care n-a mai putut să doarmă fără să dea gata cîte o sticlă de coniac pe seară.

Tonul lui era aşa de franc şi de lipsit de orice emoţie încît Elizabeth nu înţelese imediat ceea ce-i spunea el. Cînd în fine cuvintele îi ajunseră la creier, ochii i se umplură de lacrimi de bucurie şi uşurare în timp ce el continuă:

– Am muncit din greu. Din nefericire, doar rareori am reuşit să realizez ceva, iar atunci totul era în general greşit. Dacă ţinem seama de toate aceste lucruri, pot să spun că mă simt excelent, pentru un om care a fost pe jumătate mort în aceste trei luni.

Ian observă imediat lacrimile care-i străluceau în ochi şi inima i se strînse cînd văzu una dintre ele rostogolindu-se pe obrazul ei frumos.

Îndurerat, îi zise:

– Dacă faci un singur pas spre mine, poţi să plîngi la pieptul meu, scumpo. Şi atunci eu o să-ţi spun cît de rău îmi pare pentru tot ce am făcut... Incapabil să mai aştepte, Ian o trase la piept. Şi cînd o să termin, îi şopti răguşit, strîngînd-o tare în braţe, poţi să mă ajuţi să găsesc o cale să mă iert.

Torturat de lacrimile ei, începu s-o mîngîie pe spate, frecîndu-şi bărbia de părul mătăsos.

– Îmi pare rău, îi zise. Îi prinse faţa între palme şi, privind-o în ochi, repetă: Îmi pare rău. O sărută delicat pe buze. Îmi pare aşa de al naibii de rău.

Elizabeth îl sărută la rîndul ei, în timp ce trupul îi era scuturat de suspine, iar lacrimile îi şiroiau pe

față. Chinuit de plînsul ei, Ian îi sărută obrajii uzi și îi frecă spatele delicat, încercînd s-o aline.

– Nu mai plînge, scumpo, te rog, îi zise răgușit. Nu, te rog. Ea însă îl strîngea în brațe și plîngea cu disperare, udîndu-i cămașa groasă. Gata, continuă Ian, cu glasul asprit de propriile lacrimi pe care le reținea. Îmi sfîșii inima.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, Elizabeth încetă să mai plîngă, cutremurîndu-se chinuită de efortul pe care-l făcea ca să se abțină, numai ca să nu-i facă lui rău.

El îi apăsă capul pe pieptul lui și-și imagină cîte nopți plînsese astfel, se dispreţul cu o virulență greu de suportat.

El o făcuse să se retragă acolo, să se asundă de gîndurile lui răzbunătoare și de actele de divorț. Cu toate astea, ea continuase să-l aștepte. În săptămînile nesfîrșite ce trecuseră de la înfruntarea lor, cînd ea îl prevenise că nu avea să se lase izgonită din viața lui, Ian nici măcar nu-și imaginase cît de mult suferise. Avea numai douăzeci de ani și îl iubea. În schimb, el încercase să divorțeze de ea, o mustrase în mod public și o umilise în particular, după care o determinase să vină aici ca să plîngă în singurătate și să-l aștepte. Disprețuindu-se pentru ceea ce făcuse, șopti cu umilință:

– Vrei să vii sus cu mine?

Ea încuviință din cap, iar el o luă în brațe și o duse în dormitor, intenționînd să-i ofere destulă plăcere, măcar pentru o noapte, încît s-o facă să uite prin cîte trecuse.

Elizabeth își dădu seama, din clipa în care o duse în dormitor și începu s-o dezbrace, că ceva era diferit. Se simți și mai nedumerită atunci cînd,

ajutînd-o să urce în pat şi începînd s-o dezmierde cu mîinile şi buzele, refuză s-o lase să îl mîngîie la rîndul ei, prinzînd-i braţele cu blîndeţe şi îndepărtîndu-se de ea. Cu simţurile vibrînd de atîta atenţie, Elizabeth se întinse să-l atingă în clipa în care el îi eliberă mîinile. Ian însă se feri.

– Nu, îi şopti.

Elizabeth îi simţi pasiunea din glas şi-l ascultă.

Refuzînd s-o lase să facă ceva ca să-i sporească plăcerea, o aduse pe marginea împlinirii cu mîinile şi buzele sale înainte să se ridice dasupra şi s-o pătrundă dintr-o singură mişcare puternică. Elizabeth se arcui toată, simţindu-l puterea şi plăcerea pe care i-o oferea, agăţîndu-se de umerii lui atunci cînd el începu să se mişte ritmic, mai întîi mai încet şi apoi din ce în ce mai rapid, aducînd-o în culmea extazului şi făcînd-o să ţipe de fericire.

Încet, Elizabeth îşi reveni din splendoarea cu care făcuse dragoste cu ea, realizînd pe jumătate că el nu-şi găsise încă împlinirea. Deschise ochii şi, în lumina focului, văzu că Ian făcea eforturi disperate de a nu se mişca pentru a nu termina.

În timpul căsătoriei reuşiseră mereu să-şi citească gîndurile şi dorinţele, aşa că Elizabeth ştiu imediat ce încerca el să facă, iar acest lucru o umplu de tandreţe.

Ian încerca să se rescumpere faţă de ea în singurul fel în care ştia s-o facă, adică prelungind cu altruism momentele de dragoste.

Iar pentru acest lucru, îşi nega satisfacţia după care rîvnea. Era un gest tandru dar inutil, îşi spuse Elizabeth. Pentru că ea nu aşa ceva îşi dorea, iar el o învăţase să-i arate ce anume voia. Îi arătase de asemenea şi puterea pe care o avea asupra corpu-

lui său şi îi şi demonstrase cum putea s-o folosească. Întotdeauna o elevă silitoare, Elizabeth îşi puse cunoştinţele în practică.

Cum greutatea lui o împiedica să facă vreo mişcare, Elizabeth îşi folosi mîinile şi glasul ca să-l seducă. Pe un ton plin de dragoste şi dorinţă, îi zise în timp ce îşi plimba mîinile pe spatele lui:

– Te iubesc. Ian deschise ochii, iar ea continuă cu acelaşi glas seducător: Am visat aşa de mult timp la momentul ăsta... Am visat la felul în care mă ţineai în braţe după ce făcem dragoste şi cît de minunat era să stau lîngă tine, ştiind că o parte a ta este încă în mine şi că poate mi-ai dăruit copilul tău. Elizabeth îi prinse faţa în palme şi începu să-l mîngîie uşor pometii duri, trăgîndu-i apoi capul în jos, ca să-l poată săruta. Dar cel mai mult am visat la senzaţiile minunate pe care le trăiesc atunci cînd te simt mişcîndu-te adînc în mine... mai şopti ea.

Ian cedă ispitei şi, cu un geamăt, îi captură gura într-un sărut înfocat. O strînse în braţe şi începu să se mişte ritmic, căutînd să se elibereze de păcate şi să găsească iertarea... regăsind pacea atunci cînd trupul îi tresări convulsiv de plăcere.

Deşi de-abia mai respira, Ian continuă să se mişte mai departe, păstrînd acelaşi ritm, dorind s-o satisfacă din nou. Elizabeth îi strigă numele în timp ce spatele i se arcuia şi trupul i se cutremura din cauza spasmelor.

După ce Ian îşi reveni puţin, o strînse în braţe şi se răsuci cu ea pe o parte, rămînînd mai departe împreunaţi... cu sămînţa lui undeva în adîncul fiinţei ei.

Era, cugetă el, cel mai profund moment din viaţa lui. Începu să-i mîngîie alene părul.

– Te iubesc, îi zise, repetînd spusele ei din ziua aceea teribilă, cînd îl înfruntase la el în birou. Nu am încetat niciodată să te iubesc.

– Știu, răspunse.

– Cum de se face că știi, scumpo? o întrebă, încercînd să zîmbească.

– Pentru că, îi răspunse ea, voiam așa de mult să fie adevărat și știam că tu îmi dai tot ce îmi doresc. Nu am putut să cred că n-o vei face, măcar încă o dată. Doar o dată.

Elizabeth se mișcă ușor, iar Ian își strînse mai bine brațele în jurul ei.

– Stai locului, scumpo, îl șopti cu tandrețe. Observîndu-l nedumerirea, îi explică: Pentru că în clipa asta tocmai concepem primul nostru copil.

– De ce crezi că tocmai acum?

– Pentru că, îi răspunse el cu tandrețe, vreau atît de mult să fie adevărat și tu mi-ai dat întotdeauna ceea ce mi-am dorit. Ian se simți copleșit de emoție atunci cînd ea se cuibări mai bine alături de el și rămase apoi nemișcată. Și Elizabeth își dorea să fi fost adevărat. Ian știa sigur acest lucru, tot așa cum știa că într-un fel nu se înșelase.

Soarele vesel al dimineții intra pe ferestre în timp ce Ian tocmai încerca să se trezească din somnul profund de peste noapte.

Un sentiment de bine, care lipsise în ultimele trei luni, îl făcea să lenevească, plus o senzație ciudată care fusese cauza pentru care se trezise.

Crezînd că senzația fusese provocată de vreun vis, se întoarse pe burtă și rămase mai departe cu ochii închiși, sperînd să adoarmă la loc, ca să nu fie silit să înfrunte orele pustii ale zilei. Dar deja era

prea tîrziu pentru a încerca să mai doarmă.

Patul i se părea mai mic şi mai tare decît ar fi trebuit, dar, crezînd că se afla la Montmayane, îşi zise că probabil adormise iar pe canapeaua din dormitor. Se îmbătase criţă de atîtea ori pe canapeaua aceea şi adormise acolo, încît acest lucru nu îl mai mira. Ian avu din nou acel sentiment apăsător însoţit de durere şi, ştiind că nu mai avea cum să dormă, se întoarse pe spate şi deschise ochii.

Îi închise însă la loc din cauza soarelui şi apoi îi redeschise încet, lăsîndu-şi ochii să se adapteze la lumina puternică, încercînd să-şi dea seama unde se afla. Cînd se trezi de-a binelea şi putu privi în jur, realitatea îl izbi cu forţă. Ştia unde se afla şi cu cine petrecuse noaptea într-o desfătare continuă. Bucuria şi uşurarea îl făcură să închidă ochii pentru a-şi purifica mai bine sufletul.

Încet, nasul lui deveni conştient de o aromă subtilă, de şuncă prăjită. Pe chip îi apăru un zîmbet leneş atunci cînd îşi aminti de ultima oară cînd Elizabeth îi pregătise şuncă. Se întîmplase chiar acolo, iar ea o arsese. În dimineaţa asta, decise el la repezeală, era gata să mănînce şi hîrtie calcinată, numai să-şi poată ospăta privirea cu imaginea ei. Îmbrăcată cu o rochie moale de lînă verde şi cu un şorţ galben prins în talie, Elizabeth robotea pe lîngă plită.

Îşi turnă o cană cu ceai. Fără să ştie că Ian coborîse şi se şi aşezase în spatele ei, pe canapea, se uita spre umbra care privea cu poftă la şunca ce se răcorea în tigaie.

– Ei, ce părere ai despre stăpînul tău? o întrebă Elizabeth pe căţeluşă, în timp ce-şi punea lapte în ceai. Nu ţi-am spus eu că-i frumos? Deşi, completă

ea cu un zîmbet, recunosc că am uitat cît de frumos este în realitate.

– Mulțumesc, îi zise Ian zîmbind.

Elizabeth se întoarse mirată spre el. Își reținu un zîmbet atunci cînd observă atitudinea lui masculină, satisfăcută. Îmbrăcat cu o cămașă țărănească și pantaloni de culoarea cafelei, Ian se așezase pe canapea cu mîinile sub ceafă și picioarele sprijinite de măsuța din fața lui.

– Arăți ca un sultan scoțian, chicoti ea.

– Așa mă și simt. Zîmbetul însă îi dispăru atunci cînd ea îi întinse cana cu cafea. Crezi că micul dejun mai poate aștepta un pic? o întrebă.

Elizabeth încuviință.

– Mi s-a părut că te-am auzit pe sus cu vreo oră în urmă și atunci am pus șunca la prăjit, cu intenția de a mai prepara încă o porție atunci cînd aveai să cobori. De ce? îl întrebă, crezînd că se temea să mănînce ceva gătit de ea.

– Pentru că avem unele lucruri de discutat.

Elizabeth se simți cuprinsă de groază. Cu o noapte înainte, cît stătuse la el în brațe, îi explicase tot ce se întîmplase de cînd Robert apăruse pe neașteptate la Havenhurst și pînă cînd venise ea în Camera Lorzilor.

Cînd terminase, fusese așa de obosită încît adormise înainte să fi putut asculta și explicațiile lui. Acum era evident că dorea să redeschidă subiectul, dar ea nu era deloc sigură că voia să strice minunata lor împăcare cu asemenea discuții neplăcute.

– Ne-am nedreptățit unul pe celălalt, îi zise Ian, observîndu-i șovăiala. Dacă încercăm să ne ascundem sau să ignorăm acest lucru, să ne prefacem că nu s-a întîmplat nimic, el nu va dispărea. Va reveni

să ne chinule în cele mai neaşteptate momente, din cele mai diverse motive şi va interveni între noi. Orice lucru spus la mînie sau din neatenţie ar putea să ne redeschidă rănile. Noaptea trecută mi-ai explicat totul în amănunt şi nu e nevoie să revenim. Acum cred că am şi eu dreptul să-ţi ofer nişte explicaţii.

– Cînd ai devenit atît de înţelept? îl întrebă ea cu un zîmbet blînd.

– Dacă aş fi fost cu adevărat înţelept, separarea dintre noi s-ar fi încheiat cu cîteva luni în urmă. Aşa, am avut la dispoziţie cîteva luni în care m-am gîndit cum am putea trece mai uşor peste asta, presupunînd că aveai să mă laşi să te găsesc şi am ajuns la concluzia că cel mai bine ar fi să discutăm în mod deschis.

Elizabeth încă ezita, pentru că îşi amintea de furia lui atunci cînd vorbiseră la el în birou, chiar în ziua în care fusese achitat.

Dacă discuţia lor avea să-l înfurie din nou, atunci nu merita.

Prinzînd-o de mînă, Ian o trase alături de el pe canapea, urmărind-o cum îşi aranja nervoasă fusta în timp ce privea pe geam la zăpada aşternută peste dealuri.

Îşi dădu seama uimit că era nervoasă.

– Dă-mi mîna, scumpo. Poţi să mă întrebi orice, fără să-ţi fie teamă că mă voi supăra.

Sunetul glasului său baritonal şi căldura mîinii o ajutară să treacă peste temerile ce o măcinau.

Cu privirea fixată asupra chipului lui, Elizabeth întrebă:

– De ce nu mi-ai spus că Robert a încercat să te omoare şi că ai fost nevoit să-l urci pe una din

navele tale? De ce m-ai lăsat să cred în continuare că a dispărut pur şi simplu?

Pentru o clipă, Ian închide ochii şi oftă cu regret.

– Pînă în ziua în care ai plecat de aici primăvara trecută, iar Duncan a făcut un pomelnic cu toate greşelile pe care le-am comis cu tine, am crezut că fratele tău s-a întors în Anglia după ce a fugit de la bordul „Ariannei". Nu am ştiut că locuiai singură la Havenhurst de cînd plecase el, că erai un fel de paria din cauza a ceea ce făcusem eu, sau că nu aveai părinţi care să te apere şi nici bani. Trebuie să mă crezi.

– Te cred, îi răspunse ea. Lucinda i-a spus toate astea lui Duncam, după care tu ai venit la Londra după mine. Am mai discutat despre toate astea înainte să ne căsătorim, mai puţin despre Robert. De ce nu mi-ai spus atunci şi de el?

– Cînd? întrebă el. Cînd aş fi putut să-ţi spun? Mai ales că nu mă apreciai prea mult atunci cînd ţi-am cerut mîna. Şi aşa erai convisă că te-am cerut doar de milă, pentru că regretam neajunsurile pe care ţi le făcusem. Dacă ţi-aş fi povestit despre rolul pe care îl jucasem în dispariţia lui Robert, atunci ai fi fost sigură. În afară de asta, nu mă plăceai prea mult pe atunci şi nici nu aveai încredere în mine, îi reaminti el. Mi-ai fi aruncat propunerea în faţă dacă aş fi mărturisit că l-am răpit pe fratele tău, oricît de valide ar fi fost scuzele mele. Şi am mai avut un motiv pentru care nu ţi-am spus, adăugă el cu sinceritate. Voiam să te măriţi cu mine şi eram gata să fac orice pentru a-mi vedea visul împlinit.

Elizabeth îi zîmbi veselă.

– Dar de ce nu mi-ai spus mai tîrziu, cînd ştiai precis că te iubeam?

– Ah, da, mai tîrziu, oftă Ian. Cînd te-am făcut în stare să mă iubești? În primul rînd, nu voiam deloc să-ți dau motive să te răzgîndești. În plus, eram așa de fericit încît nu m-am îndurat să stric acea armonie decît dacă ar fi fost absolut necesar. În afară de asta, nici nu eram prea sigur de ce anume mă făceam vinovat. Detectivii mei nu descoperiseră nimic și... da, răspunse el citindu-i corect expresia și eu am angajat niște detectivi o dată cu tine. Din ce știam, fratele tău putea foarte bine să stea ascuns de creditori, așa cum presupuneai tu. Pe de altă parte, era posibil să fi murit încercînd să se întoarcă, în care caz, aveam să-ți mărturisesc o crimă.

– Dacă nu ai fi primit nici un fel de informație, mi-ai fi spus pînă la urmă de ce a plecat din Anglia?

Cît vorbise ea, el îi studiase mîna, dar, atunci cînd răspunse, o privi drept în ochi.

– Da. După o clipă de tăcere, adăugă: Cu puțin înainte să dispari, deja ajunsesem la decizia de a-i lăsa pe detectivi să mai caute încă șase luni. Dacă pînă atunci nu se descoperea nici o urmă, intenționam să-ți spun ce știam.

– Mă bucur, îi zise ea încet. Nu mi-ar plăcea să cred că ai fi putut să mă lași în ceață o viață întreagă.

– N-a fost tocmai o decizie nobilă, admise Ian. Mi-era teamă. Trăiam zi de zi cu groaza că Wordsworth ar putea să apară oricînd cu dovezi că i-am provocat fratelui tău cine știe ce rău ireparabil, sau și mai rău. Au fost momente, adăugă el, mai ales spre final, cînd îmi doream sincer ca unul dintre detectivi să vină cu o dovadă care fie să mă condamne fie să mă absolve de vină, orice, numai să

scap de nesiguranţă. Habar nu am avut că tu ştiai deja cîte ceva.

Ian o privi, aşteptînd un comentariu, dar cînd ea continuă să tacă, spuse:

– Ar însemna foarte mult pentru mine şi pentru viitorul nostru împreună, dacă ai putea să crezi acum ceea ce-ţi spun. Pentru că jur că e doar adevărul.

Elizabeth îl privea drept în ochi.

– Te cred.

– Mulţumesc, rosti el încetişor.

– N-ai de ce să-mi mulţumeşti, îi zise ea în glumă. Adevărul este că m-am măritat cu un bărbat sclipitor care m-a învăţat să mă pun în locul oponentului şi să încerc să văd lucrurile şi din punctul lui de vedere. Am făcut exact aşa cum m-ai învăţat şi am înţeles ce motive ai avut ca să nu-mi spui nimic despre dispariţia lui Robert. Mai mult, cînd m-am pus în locul tău, am fost chiar capabilă să intuiesc cum vei reacţiona la întoarcerea mea. Am ştiut, chiar înainte să te uiţi la mine cînd am intrat în Camera Lorzilor, că-ţi va fi foarte greu să mă ierţi pentru că te-am făcut să suferi şi pentru că te-am ruşinat. Deşi nu mi-am imaginat că vei merge atît de departe.

Ian îi observă imediat durerea din ochi şi inima i se strînse.

– Vezi tu, continuă ea să-i explice mai departe, am anticipat faptul că aveai să mă alungi pînă cînd avea să-ţi treacă furia, sau că vei dori să continui traiul cu mine şi să te răzbuni în intimitate, adică ceea ce ar fi făcut orice bărbat obişnuit. Dar nu mi-am închipuit că vei încerca să pui capăt căsătoriei noastre. Deşi ar fi trebuit să-mi dau seama, mai

ales după tot ce mi-a spus Duncan despre tine, dar am contat prea mult pe faptul că, înainte să fug, mi-ai spus că mă iubeai...

– Știi foarte bine că da. Și te iubesc la fel de mult și acum. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă n-ai crezut un cuvînt din tot ce ți- am spus mai inainte, cel puțin e bine să crezi măcar atîta lucru.

Ian se aștepta ca ea să-l contrazică, dar cînd n-o făcu, își dădu seama că deși era foarte tînără și lipsită de experiență, era dotată cu o înțelepciune neobișnuită.

– Știu că așa este, îi zise ea încet. Dacă nu m-ai fi iubit așa de mult, atunci nici n-ai fi suferit atît de tare și nici nu ai fi simțit nevoia să pui capăt căsniciei noastre. Mi-am dat seama că asta făceai atunci cînd eram la tine în birou și mi-ai spus că vrei să divorțezi. Dacă nu aș fi înțeles ce făceai, nu aș fi fost în stare să lupt atîta amar de vreme.

– Nu te pot contrazice, dar pot să-ți jur că nu voi mai face niciodată așa ceva.

– Mulțumesc. Nici nu cred că aș mai putea suporta.

– Acum poți să mă lămurești și pe mine cu privire la ce ți-a spus Duncan de a-l abordat tactica asta?

Zîmbetul ei era plin de tandrețe și înțelegere.

– Mi-a spus ce ai făcut cînd te-ai întors acasă, imediat după moartea părinților tăi.

– Și ce anume am făcut?

– Te-ai separat de singura ființă pe care o iubeai, labradorul negru cu numele de Umbră. Ai făcut-o ca să eviți să mai suferi, mai ales dacă puteai evita acest lucru. În esență ai făcut același lucru atunci cînd ai decis să divorțezi de mine.

– În locul tău, zise Ian cu glasul îngroşat de emoţie, cred că m-aş urî.

Elizabeth îi prinse mîna i-o ridică spre faţă şi îi sărută palma.

– Ştii cum e cînd eşti conştient că cineva te iubeşte aşa de mult? îl întrebă zîmbind printre lacrimi. Scutură uşor din cap şi încercă să-i explice altfel. Ştii ce am observat de cîte ori sîntem în societate împreună?

Incapabil să se mai abţină, Ian o strînse în braţe la piept.

– Nu, şopti el, ce ai observat?

– Am observat cum îşi tratează ceilalţi bărbaţi soţiile, cum se uită la ele, cum le vorbesc. Şi mai ştii ceva?

– Ce anume?

– Sînt singura soţie, şopti ea, cu excepţia lui Alex, cu un soţ care o adoră şi nu-i pasă dacă ştie toată lumea. Şi ştiu absolut sigur, continuă ea cu un zîmbet şăgalnic, că sînt singura soţie al cărei soţ a încercat s-o seducă în faţa Comitetului de strîngere de fonduri pentru spital.

Ian rîse încîntat şi apoi încercă, cu mult succes, s-o seducă chiar acolo pe canapea.

Afară începuse să ningă uşurel şi în cămin ardea un foc bun în timp ce Elizabeth stătea fericită în braţele lui Ian, gîndindu-se leneş la micul dejun de care uitaseră şi la cel pe care l-ar fi putut lua dacă ar fi fost acasă, la Montmayne.

Oftînd, se ridică de lîngă el şi începu să se îmbrace. Cînd era ocupată să întoarcă şunca în tigaie, Ian se apropie de ea şi o cuprinse cu braţele pe după talie, privind spre plită peste umărul ei.

– Arată teribil de bine, o necăji el. Deşi eu contam pe micul nostru dejun tradiţional.

Ea îi zîmbi şi-l lăsă s-o întoarcă cu faţa spre el.

– Cînd trebuie să ne întoarcem? întrebă, gîndindu-se la cît de plăcut era să stea acolo cu el, numai ei doi singuri.

– Ce zici să revenim acasă peste vreo două luni?

– Mie mi se pare minunat, dar eşti sigur că n-o să te plictiseşti? Nu-ţi faci probleme pentru că-ţi neglijezi afacerile?

– Nu vor suferi prea mult pentru că oricum în ultimele trei luni am făcut numai belele. Desigur, continuă el cu un zîmbet, sînt un om care s-a organizat destul de bine. În afară de asta, Jordan o să mă anunţe dacă se iveşte vreo problemă serioasă.

– Duncan mi-a dat cam vreo sută de cărţi, îi zise ea, gîndindu-se însă la ce ar fi putut să facă el acolo dacă aveau să mai rămînă o vreme, dar probabil că deja le-ai citit, iar dacă nu, rîse ea, o să le dai gata în mai puţin de o săptămînă. Tare mi-e teamă c-o să te plictiseşti.

– Îmi va fi foarte greu, încuviinţă el cu umor. Să fiu blocat de zăpadă într-o cabană drăguţă alături de tine. Fără cărţi sau afaceri care să-mi ocupe timpul, stau şi mă gîndesc ce o să fac, adăugă rînjind de-a dreptul indecent.

– Dacă afacerile nu au mers chiar aşa de bine, dacă ai pierdut o parte din avere, ai putea fi fericit şi aici, nu?

– Cu tine?

– Desigur.

Zîmbetul era superb.

– Absolut. Deşi, adăugă el, trăgînd-o mai

aproape, s-ar putea să nu mai vrei tu să stai aici ştiind că smaraldele te aşteaptă în cutia lor la Montmayane.

– Mă bucur aşa de mult. Cînd mi-am dat seama că povestea lui Robert a fost o minciună, m-a durut enorm că le-am vîndut.

– O să te doară şi mai mult, o necăji el fără milă, cînd o să afli că cecul pe care mi l-ai trimis nu acoperă cu totul costul lor. M-a costat patruzeci şi cinci de mii de lire să recuperez piesele deja vîndute şi încă cinci mii ca să iau restul de la bijutierul căruia le-ai vîndut.

– Ce hoţ nemernic! izbucni Elizabeth. El mi-a dat cinci mii de lire pentru toate! scutură din cap, dezamăgită de incapacitatea lui Ian de a se tîrgui cu astfel de negustori hrăpăreţi. A profitat oribil de tine.

– Nu m-a deranjat aşa de mult, continuă Ian, pentru că ştiam că aveam să recuperez costurile din alocaţia ta. Cu dobîndă, desigur. În conformitate cu calculele mele, rosti, oprindu-se să calculeze în minte, de azi îmi eşti datoare cu o sută cincizeci şi una de mii, o sută douăzeci şi şase de lire.

– O sută de mii... nu se poate, strigă ea.

– Desigur, am uitat să menţionez că am pus aici şi Havenhurst.

– L-ai cumpărat de la oribilul domn Demarcus?

– Da, şi este într-adevăr oribil. El şi cu unchiul tău ar trebui să fie parteneri. Au amîndoi instinctele negustorilor de cămile. Am dat o sută de mii de lire pe domeniu.

Sclipirea din ochii arăta cît de uimită era.

– O sută de mii! Vai de mine, Ian...

– Îmi place la nebunie să te aud cum îmi spui pe nume.

Elizabeth îi zîmbi, deşi se gîndea mai departe la afacerea pe care o încheiase.

– Nici eu n-aş fi putut să mă descurc mai bine! recunoscu cu generozitate. Atîta a dat el pe domeniul şi, după ce au fost făcute actele, mi-a spus că este sigur că va putea obţine cel puţin o sută cincizeci de mii dacă are răbdare vreun an de zile.

– Probabil că ar fi putut.

– Dar nu şi de la tine! rosti ea mîndră.

– Nu şi de la mine, încuviinţă el vesel.

– A încercat?

– A încercat să-mi ceară două sute de mii imediat ce şi-a dat seama cît de important era domeniul pentru mine.

– Te-ai dovedit teribil de isteţ şi priceput dacă l-ai convins să ţi-l vîndă fără nici un profit.

Încercînd să nu rîdă, Ian îşi sprijini capul de fruntea ei.

– Foarte, încuviinţă din nou.

– Cu toate astea, stau şi mă întreb cum de a acceptat aşa ceva.

Încercînd să nu rîdă, Ian îi zise:

– Probabil din cauză că i-am demonstrat că eu am ceva de care are mai multă nevoie decît de un profit exorbitant.

– Serios? se miră ea cam impresionată. Şi ce anume aveai?

– Gîtul lui.

Epilog

Stînd pe terasă lîngă balustradă, Ian privea spre grădinile magnifice de la Montmayane, unde Elizabeth şi fiica lor de trei ani, Caroline, erau îngenuncheate printre muşcate.

Capetele lor erau aşa de apropiate, încît nimeni nu-şi mai putea da seama care era părul lui Elizabeth şi care al fiicei sale.

Ceva spus de Elizabeth o făcu pe Caroline să izbucnească în rîs, iar Ian zîmbi fericit.

Aşezaţi la masa din spatele lui, bunicul său şi cu Duncan jucau o partidă de şah.

În seara aceea aşteptau şapte sute de invitaţi la balul dat în cinstea zilei de naştere a lui Elizabeth. Concentrarea jucătorilor de şah a fost spulberată de sosirea unui băieţel de şase ani, care semăna uimitor de bine cu Ian, şi a tutorelui acestuia, care arăta ca un om ajuns în pragul exasperării după ce avusese de-a face cu intelectul copilului.

– Îmi cer scuze, rosti domnul Twindell, înclinîndu-se în faţa celor doi jucători, dar eu şi cu conaşul Jonathon am avut o mică discuţie în contradictoriu şi mi-am dat seama că dumneata, domnule vicar, ai putea să ne lămureşti.

– Şi cum v-aş putea ajuta? întrebă, privind de la

tutore la copilul de şase ani ce studia tabla de şah cu interes.

– Este vorba de rai, domnule vicar, îi explică domnul Twindell. Mai precis o descriere a acestui loc care, după cum am încercat toată dimineaţa să-i explic conaşului, nu este încărcat de concepte imposibile.

În clipa aceea, conaşul Jonathan îşi prinse mîinile la spate şi se uită cu atenţie la stră-unchiul şi la străbunicul său.

– Domnul Twindell, începu el, crede că raiul are străzi pavate cu aur. Deşi, desigur, este imposibil.

– Şi de ce mă rog este imposibil? se miră ducele.

– Pentru că astfel de străzi s-ar încinge prea tare vara şi caii n-ar mai putea circula pe ele, răspunse Jon. Întorcîndu-se spre stră-unchi, Jon continuă: Domnule, nu credeţi că asemenea străzi de metal în rai reprezintă un concept mai degrabă imposibil?

Duncan, care şi în acel moment îşi amintea de discuţiile pe care le avusese cu Ian pe teme similare, se lăsă pe spătarul scaunului zîmbind încîntat.

– Jon, îi zise amuzat, de ce nu te duci tu frumos să-l întrebi pe tata? Uite-l colo, lîngă balustradă.

Băiatul încuviinţă tăcut, se apropie de bătrînul duce, îi şopti ceva la ureche şi apoi se îndreptă spre Ian.

– De ce n-ai răspuns la întrebarea băiatului, Duncan? întrebă ducele curios. O descriere a raiului ţi-ar fi fost la îndemînă.

– Cînd Ian avea şase ani, răspunse amuzat, avea prostul obicei de a mă atrage în astfel de dispute teologice şi retorice mereu. De regulă eu eram

cel care pierdea. Era foarte deconcertant. Privind spre băiatul care aştepta ca Ian să-i dea atenţie, Duncan rosti înveselit: Am aşteptat ziua asta cîteva decenii la rînd. Să nu uit, adăugă curios, ce ţi-a şoptit Jon adineauri?

– Păi... să vezi... mi-a spus că-mi dai şah la regină în patru mutări dacă nu îmi mişc nebunul.

Hohotele de rîs ale celor doi bărbaţi îi făcură pe Ian să privească peste umăr şi să-şi observe fiul care aştepta răbdător.

Zîmbind, se întoarse spre băiatul ce fusese conceput în noaptea aceea de iarnă din Scoţia.

– Arăţi ca un om care e frămîntat de o problemă gravă, îi zise în glumă.

Observase deja expresia hăituită a tutorelui, drept pentru care adăugă cu simpatie:

– Să înţeleg că tu şi domnul Twindell aţi avut un alt mic dezacord? Despre ce e vorba de data asta?

Jon zîmbi uşurat şi dădu din cap.

Chiar dacă toţi ceilalţi din jur se simţeau stînjeniţi de gîndurile lui sau se supărau de-a binelea cînd le punea întrebări, tatăl lui răspunsese întotdeauna şi îl ajutase.

– Acum e vorba de Rai, răspunse Jon, privind amuzat spre bietul tutore, iar domnul Twindell vrea să mă facă să cred că Raiul este un loc cu străzi de aur. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? chicoti el. Ce temperatură ar atinge aurul pur după zece ore de stat în soare la mijlocul lui iulie? Nimeni nu ar vrea să calce pe străzile alea.

– Şi ce a spus domnul Twindell cînd i-ai pus problema în felul ăsta? întrebă Ian amuzat.

– A spus că probabil pe acolo oamenii nici măcar nu au picioare.

– Asta e un gînd destul de neplăcut, rosti Ian. Dar tu cum îţi imaginezi raiul?

– N-am nici cea mai vagă idee. Dar tu?

– Eu da, dar asta e numai părerea mea, îi explică Ian fiului nedumerit. Ca şi cum Elizabeth şi Caroline simţiseră că erau privite, se întoarseră şi le făcură semne cu mîna, două fete cu ochi verzi, păr auriu şi zîmbete pline de dragoste. După părerea mea, îi mărturisi Ian băiatului, asta este Raiul, ce vezi tu aici.

– Dar nu sînt îngeri, observă băiatul.

– Eu văd deja doi, răspunse Ian repede, apoi, privindu-şi băiatul, se corectă, ba chiar trei.

Jon încuviinţă din cap şi zîmbi.

– Crezi că raiul e aşa cum şi-l doreşte fiecare, nu?

– Cred că este foarte posibil.

– Da, şi eu cred la fel, răspunse Jon după ce se gîndi cîteva clipe. Dădu să se întoarcă, dar cînd îi văzu pe cei trei bărbaţi privind spre el, rosti: Or să mă întrebe ce mi-ai spus. Şi dacă o să-i zic domnului Twindell că în cer e ca aici, va fi extrem de dezamăgit. Vezi tu, el contează pe străzile lui de aur, îngeri şi cai înaripaţi.

– Îmi dau seama unde baţi, încuviinţă Ian, mîngîind cu tandreţe obrazul băiatului. În acest caz, poţi să-i spui că am zis că asta este ceea ce consider eu că ar fi aproape de cer.

Sfîrşit